

Giới thiệu Tướng Công Bám Người

Tướng Công Bám Người là truyện thuộc thể loại xuyên không đáng lưu tâm. Năm nay làm người tốt thật khó. Diệp Khê Thiên nàng bắt quá cũng chỉ là muốn cứu người, ấy vậy mà lại để bản thân mình liên lụy, khi tình thì đến một nơi nào chẳng biết.

Nàng bất chợt vô tình thấy mỹ nam đang tắm. Hắn có vẻ thẹn thùng, cười như hồ ly khi hắn thấy nàng đang ngắm nhìn. Kiểu muốn nói nàng phải chịu trách nhiệm vì đã thấy hắn khóa thân. Xem ra tất cả đều do hắn an bài, nàng chỉ việc đi theo nước đường của hắn mà thôi. Dù có mơ nàng cũng chẳng tưởng tượng được rằng tên hồ ly vô cùng không hề nhẽo.

Diệp Khê Thiên chỉ là một bartender quen, ấy vậy còn đưng ngay một tên dễ nhìn cứ nhắng nhít gọi nàng nương tử, nương tử. Thế mà nàng còn còn chẳng nhớ trở thành nương tử nhà hắn lúc nào? Đến bộ dạng đáng thương kia, khiến nàng không chấp nhận cũng không được. Sở dĩ hắn không phải là một kẻ ngây ngô đáng yêu chỉ biết làm nũng, với ánh mắt biến sắc, thêm gia thế giàu có của hắn khiến nàng ra sức cố gắng bám lấy hắn.

Hon hết, Tướng Công Bám Người dẫn dắt người đọc đến với chuyện tình khá thú vị về cặp trời sinh, muốn ở không được, muốn đi không xong. Truyện online thể loại xuyên không thường mang những câu chuyện ảo tưởng, mộng mị đôi khi tình tiết mơ hồ nhưng một khi diễn tả tình cảm thì luôn chất chứa dạt dào niềm yêu thương. Qua đó, Trọng Sinh Chi Ôn Uyển và Tiêu Nhiên Mộng sẽ là những tựa truyện thay thế đáng để chiêm nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Hắn Gọi Nàng Là Nương Tử?

“Nương tử, nương tử, nàng đừng bỏ ta đi mà...” An Nguyệt Quân vẻ mặt đích như một người chồng bị ruồng bỏ, thương cảm buồn tủi nhìn Diệp Khê Thiên lửa giận ngút trời. Hắn chớp chớp hàng lông mi dài, mím chặt đôi môi anh đào đỏ búng, miệng nhỏ nhắn mếu mếu, ánh mắt ngập nước, phảng phất người kia không đáp ứng liền trực tiếp khóc toáng lên.

Diệp Khê Thiên quay ngoắt lại hung tợn quát: “Tôi đã nói rất nhiều lần, tôi không phải nương tử nhà anh!”

“Nhưng mà... Nhưng mà...” An Nguyệt Quân ngập ngừng không dám đáp.

“Nhưng mà cái gì?” Diệp Khê Thiên nghiêng răng nghiêng lợi quát to lần nữa.

“Nhưng mà nương tử chính là nương tử của ta mà...” An Nguyệt Quân khúm núm nói nốt.

Diệp Khê Thiên lửa giận bốc ngùn ngụt, đi đến trước túm lấy cổ áo hắn, uy hiếp: “Còn dám nói tôi là nương tử của anh, tôi liền đánh cho anh bầm mặt!” Diệp Khê Thiên thật điên rồi. Nàng bị kẻ bắt cóc ám hại, tình lại đã thấy mình ở nơi khi ho cò gáy này, vậy còn chưa đủ, bên cạnh còn có một tên điên cứ nhìn chăm chăm nàng, hô to gọi nhỏ nàng là nương tử, nương tử!? Ông Trời, nàng cũng chỉ là một bartender bé xiu cón con, vừa không tài vừa không sắc, làm sao lại gặp chuyện này?!

An Nguyệt Quân thì nụ cười rạng rỡ, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn thẳng vào nàng, hoàn toàn chẳng đem chút uy hiếp nào của nàng vào đầu. Diệp Khê Thiên lên nuốt nuốt nước bọt. Cái tên mê người này, gương mặt trắng nõn hồng nõn, lông mi dài rợp như cánh bướm, hơn nữa cái miệng kia, đôi môi mím mím lại đỏ búng, mắt phượng lơ lửng tia trong sáng thuần khiết, quả thực là đang dụ dỗ người ta phạm tội mà!

Diệp Khê Thiến nhìn hấn, chau mày hỏi: “Sao? Không sợ à?” Nói rồi liền kiễng chân lên, tay đã không tự chủ được mà chạm vào gương mặt hấn. Tàn này da dẻ trơn bóng nhẵn nhụi, không giống nàng, dùng đủ thứ mỹ phẩm cao cấp cũng chẳng được như hấn, ôi, chỉ có thể ghen tỵ...

An Nguyệt Quân cũng chẳng ngăn nàng, lại hồn nhiên đáp: “Nương tử sẽ không làm vậy đâu.”

“Tại sao?” Diệp Khê Thiến hỏi nhẹ nhưng tràn đầy nguy hiểm

“Bởi vì nương tử rất dịu dàng.” An Nguyệt Quân trong mắt ngập tràn tình cảm, ghé vào tai nàng mà nhẹ nhàng nói câu đó, còn cố phả hơi thở của hấn lên mặt nàng, phảng phất như một cái hôn nhẹ, nhưng ngay sau đó liền rời đi.

“Anh...” Diệp Khê Thiến mặt đỏ bừng, nói cà lăm.

“Nương tử thật thom nha...” An Nguyệt Quân làm nũng nói, đáy mắt chợt loé, phút chốc nhanh lẹ ôm chặt nàng, hai gò má phúng phính ghé vào trước ngực nàng, dùng sức cọ, mắt nhắm lại, mặt bướng bình mớ hồ thấy chút sắc bén.

Diệp Khê Thiến xấu hổ một tay đẩy hấn ra, quần bách quát: “Anh... đứng cách tôi ít nhất mười thước!!!”

“Nương tử à...” An Nguyệt Quân đáng thương gọi.

“Câm miệng! Anh có phải bị bại não rồi không?! Ai lại gọi người mới gặp lần đầu là nương tử...” Diệp Khê Thiến nhìn y phục không tầm thường trên người hấn, ánh mắt đảo quanh, thâm trầm ngó chăm chăm hấn hồi lâu, rồi bỗng dưng đương tho lỗ rỗng giận lại ngoắt 180 độ, dịu dàng cười híp mắt hỏi hấn: “Ngày ‘phu quân’, anh có nhiều tiền lắm hả?”

An Nguyệt Quân sững sốt, đáy mắt chợt loé: “Cũng không hấn, bắt quá đủ nuôi nương tử.”

Diệp Khê Thiến phút chốc mặt mày hớn hở, vui vẻ lôi kéo hấn, nói: “Vậy được rồi, chúng ta đi nhanh thôi.”

“Nương tử, đi đâu?”

“Anh mới gọi tôi cái gì?” Diệp Khê Thiến quay đầu híp mắt hỏi.

“Nương tử.” An Nguyệt Quân ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy ‘phu quân’ phải có trách nhiệm nuôi ‘nương tử’ đúng không nhỉ?” Diệp Khê Thiến giống như lừa gạt trẻ con, nghĩ muốn vỗ vỗ đầu hấn, nhưng bàn tay đến một nửa đã dừng lại. Hấn sao lại cao vậy?!

An Nguyệt Quân gật đầu.

“Vậy còn không mau dẫn đường!?”

An Nguyệt Quân liền kéo tay nàng rời đi, âm thầm cười một tiếng, nhưng ngay sau đó nhìn hai người bọn họ nắm lấy tay nhau, trong mắt nhẵn quang lưu chuyển như ánh mặt trời, khuôn mặt tuyệt mỹ bất chợt ý cười càng sâu, vô cùng mỉa mai, khẽ nói: “Nương tử, nàng nhất định là của ta, trốn không thoát đâu!”

Dọc theo đường, Diệp Khê Thiến đột nhiên hỏi: “Này, anh tên gì?”

An Nguyệt Quân mím môi, không chịu để ý tới nàng, một bộ sinh khí giận dữ. Nhìn một tên ước chừng 1m8 làm bộ kiêu đó, kì lạ sao không làm cho nàng thấy chán ghét, ngược lại còn có chút đau lòng.

“Sao vậy?” Mới này không phải vẫn tốt sao? Thế nào đột nhiên giận? Cứ nói lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển, không nghĩ tới tâm đàn ông còn khó nắm hơn.

“Phu quân.” An Nguyệt Quân rầu rĩ nói.

Diệp Khê Thiến đầu tiên là sững sốt, ngay tức thì liền hiểu, “xì” cười một tiếng, vừa cười vừa nói: “Có cái gì đâu chứ.”

An Nguyệt Quân tức giận buông tay nàng ra đi một mình.

Nhìn thiếu com dài hạn bỏ đi, Diệp Khê Thiến chỉ có thể đuổi theo chữa cháy: “Phu quân! Thế được chưa?!” Nói xong đảo cặp mắt trắng dã.

An Nguyệt Quân thấy thế hài lòng gật đầu, nói: “An Nguyệt Quân.”

Diệp Khê Thiến chỉ có thể buồn cười lắc đầu, thật tình, hết như đứa con nít!

Khoảng chừng một canh giờ sau, Diệp Khê Thiến vẫn không thấy có đường ra, liền vỗ vỗ cánh tay đang nắm mình, cười híp mắt hỏi: “Tiểu Quân Quân, rừng này rộng bao nhiêu vậy? Sao đi lâu thế mà chưa ra ngoài được?”

An Nguyệt Quân vừa nghe nàng gọi, đáy mắt liền hiện lên tia thoả mãn, nhưng ngay sau đó lại chớp đôi mắt to, không vui nhìn nàng, có chút rầu rĩ: “Nương tử không muốn đi cùng ta sao?”

“Sao lại không chứ! Chúng ta cứ đi đi!” Diệp Khê Thiên sợ hãi bỏ nàng lại, vội vàng sửa lời. Người này nói thay đổi liền thay đổi ngay, nàng hoàn toàn chẳng theo kịp. Chao ôi! Có phải nàng già rồi hay không?

Chừng đi thêm một canh giờ nữa, Diệp Khê Thiên thật sự không chịu nổi nữa, mắt kiên nhẫn đẩy An Nguyệt Quân phía trước, hỏi: “Rốt cuộc còn bao lâu nữa mới tới?”

Không có ai trả lời...

Diệp Khê Thiên có chút kỳ quái, chạy đến cạnh hắn, cầm tay áo hắn vỗ vỗ hỏi: “Phu quân, sao không nói chuyện?”

An Nguyệt Quân một đôi mắt tà mị lộ ra vẻ vô tội, thẳng tắp nhìn nàng, tên tò cười lạnh, nói: “Nương tử, đi có mệt không, có muốn nghỉ một chút không?”

Diệp Khê Thiên mắt nhìn quanh, nhú nhú mày, nói: “Sao mà được, nơi này không có chỗ nghỉ ngơi, hay là đi ra ngoài rồi tính đi.”

An Nguyệt Quân vẻ mặt kiên quyết nhìn nàng, nhẹ giọng thuyết phục: “Nương tử, ta xem nàng cũng mệt mỏi rồi, hay là nghỉ đi.”

Nói xong cũng không chờ nàng phản ứng, lập tức chạy đến bên dưới một gốc cây, từ trên người mình cởi bỏ y phục cao cấp trải lên đất. Diệp Khê Thiên thấy vậy cau mày, không khỏi đau lòng, y phục tốt vậy mà lại làm hỏng. An Nguyệt Quân hướng nàng phát tay, cười hi hi gọi: “Nương tử, nương tử, mau tới đây.”

Diệp Khê Thiên chạy tới, cũng chẳng nói tiếng cảm ơn, trực tiếp ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Bị Đánh Lén!

An Nguyệt Quân ân cần ngồi vào bên cạnh nàng, cười híp mắt hỏi han: “Nương tử, có mệt lắm không? Có muốn phu quân giúp nàng xoa bóp chân không?”

Diệp Khê Thiên vươn cặp chân ra, vẻ mặt chờ đợi nói: “Được.”

An Nguyệt Quân mắt yêu mị câu hồn hiện lên vẻ tà ác, nhưng trên mặt vẫn cứ hồn nhiên, môi nhỏ đỏ búng còn lưu lại phiến nước bọt ướt át, phá lệ hấp dẫn người.

Diệp Khê Thiên mới nhìn một chút miệng lưỡi đã khô ran, nho nhỏ nói thầm: “Tên này thật đúng là hấp dẫn. Xem ra để anh ta làm ‘phu quân’ của mình cũng không tệ, lại có được phiếu com dài hạn.”

Diệp Khê Thiên nói thầm nhưng An Nguyệt Quân bỏ vào tai không sót chữ nào, trên mặt cười càng rạng rỡ, giọng nói mềm mại cơ hồ có thể tan thành nước, làm nũng nói: “Nương tử... Nương tử... Nương tử...”

“Làm sao?”

“Nương tử, y phục của nàng thật kỳ quái nha. Ta thế nào chưa bao giờ thấy qua?” An Nguyệt Quân đang xoa bóp chân nàng, thuận tay sờ sờ quần bò nàng, nghi ngờ hỏi.

“Bóp!” Diệp Khê Thiên dùng lực đánh tới, mắng: “Đồ háo sắc bại hoại kia! Sờ cái gì đấy?!”

An Nguyệt Quân nhanh lẹ thu hồi tay lại, nửa ngây thơ nửa tà mị, mắt tràn đầy uy khuất, nói: “Nương tử, ta giúp nàng bóp chân mà.”

“Bóp cái con khi! Bóp rồi tiện thể sờ ‘bên trong’ sao?!” Diệp Khê Thiên châm chọc đáp.

“Nương tử, ta không có sờ nàng nữa.” An Nguyệt Quân nhỏ giọng đáp ứng. “Mặc dù rất muốn.”

Diệp Khê Thiên mắt nheo lại lộ ra hung quang, tàn bạo hỏi: “Anh nói gì?”

An Nguyệt Quân liều mạng lắc đầu, miệng hô: “Nương tử, nương tử, ta không có nói gì hết, nàng nghe nhầm á.”

“Có thật không?” Diệp Khê Thiên hoài nghi nhìn hấn, trên mặt viết hai chữ ‘không tin’ to tướng!

An Nguyệt Quân gật đầu như chày giã tỏi, mắt tà mị mang nét cười, ngẩng cao đầu hết sức, trên mặt cũng là một vẻ hồn nhiên, bảo: “Nương tử, nàng nhất định phải tin ta.”

“Tốt lắm, tốt lắm, tin anh là được chứ gì.” Diệp Khê Thiên nhìn trời một chút, đứng lên, quay đầu về phía hấn, nói: “Trời sắp tối rồi, mau lên đường thôi.”

Mắt An Nguyệt Quân nhìn nàng, rụt rè kêu: “Nương tử.”

“Gì?” Diệp Khê Thiên nhìn hấn, thấy An Nguyệt Quân thấp thòm như ngồi trên đồng lửa đành mở miệng: “Có chuyện muốn nói với tôi à?”

An Nguyệt Quân nghĩ nghĩ một chút, chốc sau bèn thành thật hỏi: “Nương tử, nàng biết đường ra ở đâu sao?”

Diệp Khê Thiên vừa nghe xong sợ ngây người, chốc lát mới kịp phản ứng lại, táng trực tiếp cho An Nguyệt Quân một đấm, miệng chửi ầm lên: “Khốn kiếp! Anh không nhận ra đường mà vẫn dắt tôi đi lâu như vậy làm gì?! Anh có ý đúng không?!”

An Nguyệt Quân vừa trốn vừa cuống quýt xin tha: “Nương tử tha mạng! Nương tử tha mạng!” Thế nhưng khoé miệng lại mỉm cười rất nhẹ, làm cho người khác thấy rất hạnh phúc.

Đúng lúc đó, An Nguyệt Quân đột nhiên ngừng lại, mắt lộ ra cảnh giới, quét một vòng xung quanh, giọng điệu lạnh như băng nói: “Đi ra.”

Diệp Khê Thiên cảm thấy rất kỳ quái, nhìn An Nguyệt Quân đột nhiên biến lạnh mà rung mình. Ngữ khí này, nghe thật là đáng sợ, có phải là ảo giác không đây?

Nàng nghi ngờ đến trước mắt hấn hỏi: “An Nguyệt Quân, sao thế?”

An Nguyệt Quân không có trả lời, chẳng qua vẫn che chở nàng ra sau, tiếp tục lạnh giọng nói: “Đi ra, đừng để ta mất kiên nhẫn.”

Vừa dứt lời, trong nháy mắt, rừng cây bốn phía liền xuất hiện rất nhiều hắc y nhân, trong đó một hắc y nhân nhìn An Nguyệt Quân hung hăng dọa: “Lãnh Diện Ngọc Quân, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

*hắc y nhân: người mặc đồ đen, ý ở đây chỉ sát thủ

Diệp Khê Thiên ở phía sau nghe được liền than thở. Sao lại có người muốn đuổi giết hấn vậy?! Nàng cũng xui xẻo quá đi! Tuy nói phiếu com dài hạn rất quan trọng, nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn nha. Xem chừng ra khỏi cái nơi quỷ quái này, nàng và hấn phải mỗi người một ngã thôi.

Giờ phút này, An Nguyệt Quân trên mặt mặc dù bình tĩnh vô lo, nhưng Diệp Khê Thiên lại cảm giác được sát khí nồng đậm quanh thân hấn. Hấn xem nhẹ cười một tiếng, tiếng cười cuồng ngạo, khinh miệt: “Chỉ bằng các ngươi?”

Những lời này đã thành công chọc giận bọn hắc y nhân trước mặt. Diệp Khê Thiên trong lòng thầm kêu rên. Tên này lại nhỏ lông trên đầu lão hổ, muốn chết đến đâu cũng đừng có kéo nàng theo chứ!

Hắc y nhân kia quả nhiên tức giận rống: “Lãnh Diện Ngọc Quân, tiếp chiêu!” Nói xong, kiếm y liền thẳng tắp hướng An Nguyệt Quân đâm tới. An Nguyệt Quân như chớp nhẹ nhàng kéo nàng, dễ dàng né đòn tập kích của hắc y nhân. Hắc y nhân đó còn theo sát đánh tiếp mấy chiêu, nhưng cũng chẳng có hiệu quả gì.

Y đánh mãi không được, có chút thẹn quá hoá giận, hướng về phía những người còn lại hô: “Cùng lên mau!”

Diệp Khê Thiên nhìn nhiều người lên như vậy, sốt ruột quá, không nghĩ liền nói: “Khoan đã! Nhiều người như vậy lại đi chơi một sao? Anh hùng hảo hán ở đâu hà?” Lời vừa khỏi miệng liền lập tức hối hận. Trời ạ, nàng sao mà cũng dần thế này, cùng tên khùng kia nhỏ lông hổ, xem ra hôm nay phải cùng hấn nằm chung nấm mồ rồi!

“Chỉ cần giết được Lãnh Diện Ngọc Quân, không phải hảo hán thì có làm sao?” Hắc y nhân kia mở miệng nói.

Mà An Nguyệt Quân nghe lời nàng nói, sát khí quanh người toàn bộ hoá thành hơi thở ấm áp, đáy mắt lộ vẻ thoả mãn, vui mừng hỏi: “Nương tử, nàng đang lo lắng cho ta ư?”

Diệp Khê Thiển không nhịn được tròn tròn mắt, tên này cũng quá đa tình đi. Nàng tức giận nói: “Đừng có hoang tưởng! Tôi là vì mình mà lo thôi!”

“Nương tử?” Hắc y nhân ngược lại hỏi một câu.

Chẳng qua hỏi còn chưa xong, thi thể y cũng đã riêng lẻ, cái đầu lăn thêm vài vòng trên đất mới ngừng lại khiến đồng bọn y hoảng sợ nhìn An Nguyệt Quân. Quá kinh khủng! Thậm chí còn chưa thấy hấn xuất thủ, một mạng đã mất.

An Nguyệt Quân lạnh lùng nói: “Nương tử là để các ngươi gọi sao?” Sát khí trong mắt đã dần dần dày đặc.

Diệp Khê Thiển len lén liếc nhìn An Nguyệt Quân, mắt chớp liên hồi. Nàng có phải thấy ảo giác không? Vừa rồi sao trông mắt hấn lại thành màu tím? Nhưng chớp một cái đã khôi phục bình thường.

Bỗng nhiên để ý, hấn vừa mới dễ dàng giải quyết một tên, xem ra võ công hấn rất cao. Nghĩ đến đây, nàng liền nở nụ cười thật xinh, nịnh nọt gọi hấn: “Phu quân à?” Thanh âm nũng nịu nghe mà cả nàng cũng muốn ói ra.

An Nguyệt Quân quay đầu nhìn nàng, một đôi mắt cười đến cong cong, khoé miệng cũng giờ lên, hỏi: “Nương tử, chuyện gì thế?”

Diệp Khê Thiển nói tiếp: “Phu quân, nương tử phải nhờ vào phu quân rồi!”

An Nguyệt Quân gật đầu, vui vẻ đáp ứng: “Nương tử, yên tâm đi!”

Diệp Khê Thiển vẫn còn đang suy tư, lại thấy An Nguyệt Quân kéo tay nàng đi về phía trước. Nàng nhất thời tỉnh táo lại, nhìn thi thể dưới đất, tròn tròn hai mắt, trong đầu trống rỗng. Tình huống gì thế này?! Vì sao mới có vài giây đồng hồ mà đã tay một đàng chân một nẻo rồi?! Tốc độ nhanh quá!

An Nguyệt Quân đắc ý mà đem mặt mình đưa tới trước mặt nàng, mắt nháy nháy liên hồi hỏi: “Nương tử, phu quân ta có lợi hại không?” Song tay mình lại nắm tay nàng thật chặt, đáy mắt hiện lên vẻ khấn trương. Nàng sẽ sợ sao? Sợ hấn giết người như ngoé, sợ hấn thủ đoạn tàn nhẫn, sợ hấn là yêu nghiệt, đôi mắt nàng kinh hãi nhìn hấn, không bao giờ để hấn đến gần nữa... Nghĩ nàng có thể đối với hấn như vậy, tim liền đập rộn rã, nội tâm một trận đau nhói.

Diệp Khê Thiển cũng không trả lời hấn mà lại cau mày trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Đến Chợ

An Nguyệt Quân mắt nhìn nàng thật sâu, đầu óc căng thẳng. Chuyện hấn sợ hãi sắp xảy ra sao? Hấn có thể không để tâm đến ánh mắt người khác, nhưng chỉ có nàng, chỉ có nàng là hấn không thể chấp nhận. Tâm, không ngừng trầm xuống, đành vô thức kêu: “Nương tử, nương tử, nương tử...”

Hồi lâu sau, Diệp Khê Thiên đột nhiên ngừng đầu nhìn hần, tràn đầy mong đợi hỏi: “Phu quân, mắt phu quân có phải vừa biến thành màu tím không?”

An Nguyệt Quân cổ họng nghẹn cứng, không biết nên nói gì, thế rồi lại nghe Diệp Khê Thiên lẩm bẩm: “Chẳng lẽ thật là ảo giác ư? Đẹp thế mà...”

An Nguyệt Quân kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm. Đẹp? Chẳng lẽ nàng không thấy quý dị, không thấy yêu nghiệt sao? Mà lời của nàng lại khiến hần u mê, đáy lòng nhàn nhạt chút vui sướng.

“Phu quân, võ công của phu quân lợi hại lắm phải không?” Diệp Khê Thiên lại hỏi, mắt mở to đầy lấy lòng cùng tính toán, dào dạt đắc ý, nhưng tuyệt không hề làm người ta ghét, ngược lại còn tăng thêm vài phần đáng yêu.

“Ừm, xem như thế đi.” An Nguyệt Quân âm ừ trả lời, bỗng kéo tay Diệp Khê Thiên đi về phía trước.

Diệp Khê Thiên ngăn người, miệng lẩm bẩm, không ngừng ai oán đằng sau: “Keo kiệt! Tôi chỉ muốn học chút võ công thôi mà.”

An Nguyệt Quân nghe nàng than vãn, khoé miệng càng thân nhiên mỉm cười.

Đi được chốc lát, An Nguyệt Quân đã lại đáng thương quay đầu, đáng thương vô tội nói: “Nương tử, ta không biết đường.”

“Bốp!” Diệp Khê Thiên một đấm vung tới, miệng không ngừng mắng: “Hoá ra anh mù đường! Hại chân tôi mới rời ra rồi đây này!”

An Nguyệt Quân mắt tà mị nhìn nàng, mặt tràn đầy uỷ khuất than: “Nương tử, nàng thật hung dữ!”

“Còn có thể hung hơn nữa đó, muốn thử không?” Diệp Khê Thiên lông mày giật giật, nhẹ nhàng đe nạt. Sau đó nàng lại thở dài: “Giờ phải làm gì đây? Trời cũng sắp tối rồi.”

Chỉ kịp “à” một tiếng, Diệp Khê Thiên đã thấy mình bay giữa không trung, An Nguyệt Quân ôm chặt nàng, tà áo tung bay trong gió, một loại đẹp đẽ mỹ lệ.

Không lâu sau, cả hai đã ra khỏi rừng cây. An Nguyệt Quân khẽ khàng buông nàng ra, gương mặt tuấn mỹ nũng nịu, dăm dăm nhìn nàng chờ mong: “Nương tử, chúng ta ra ngoài rồi, có phải nên thưởng cho ta không?”

Diệp Khê Thiên hí mắt, cười cười, ôn tồn hỏi: “Anh muốn thưởng thế nào?”

An Nguyệt Quân bữu môi cúi sát người vào nàng, lẩm nhẩm: “Nương tử, ta muốn hôn nhẹ.”

Diệp Khê Thiên gạt đầu, mềm nhẹ đáp: “Được, nhắm mắt lại.”

An Nguyệt Quân nghe lời nhắm chặt mắt, lông mi dài hơi run, môi đỏ chu ra chờ đợi. Diệp Khê Thiên len lén cười, sau đó nhẹ nhàng đặt ngón tay mình lên môi hần.

An Nguyệt Quân dương dương đắc ý mở mắt ra, đầu tiên là sững sốt, sau đó mới nhìn tay nàng đang xoa môi mình, bất mãn: “Nương tử, hôn nhẹ cơ.”

“Bốp!” Diệp Khê Thiên lại một đấm vung tới, mắng: “Nằm mơ đi! Tôi mới không cần nụ hôn đầu đời lại ở cái nơi khi ho cò gáy này!”

Không ở nơi này? Không phải là không dành cho hần? An Nguyệt Quân nghe ra hàm ý trong lời nói của nàng, ánh mắt lấp lánh mỉm cười.

“Đi thôi, đi thôi, tôi đói chết mất.” Diệp Khê Thiên sờ sờ bụng, cất bước đi về phía trước.

An Nguyệt Quân lập tức chạy đến bên nàng, kéo tay, cười hí mắt nói: “Nương tử, chúng ta...”

Diệp Khê Thiên không kiên nhẫn nhử mảy, hung dữ quát: “Anh cầm miệng cho tôi!”

Cũng không lâu sau, hai người tới được chợ lớn. Vừa bước vào cửa thành, Diệp Khê Thiên mắt đã mở to, ngạc nhiên nhìn khung cảnh trước mắt, hưng phấn hô: “Thật náo nhiệt! Giống trên TV ghê!”

Mắt An Nguyệt Quân tà mị nhìn nàng hiện lên tia quái dị, theo sau hỏi: “Nương tử, TV là cái gì?”

Diệp Khê Thiên chột dạ, ấp úng bảo: “Dù có nói anh cũng khôn hiểu đâu.” Làm sao nói với hần nàng người đến từ nghìn năm sau? Hết thấy đều hoang đường quá mức, nói ra chưa chắc đã tốt.

Đi trên đường cái, tất cả mọi người ai nấy cũng nhìn hai người, ánh mắt có chút kì quái, phảng phất như thấy động vật quý hiếm. Diệp Khê Thiên không vui lẩm bẩm với An Nguyệt Quân: “Đều tại anh trông quá hại nước hại dân, dọc đường rất nhiều cô gái đỏ rập ngắm anh đó.”

An Nguyệt Quân nghe lời nói của nàng thấy có vị chua, yêu mị cười cười, mở to mắt nghịch ngợm nói: “Nương tử, nàng cũng đỏ rập ngắm ta chứ?”

“Anh nằm mơ đi.” Diệp Khê Thiên quay đầu đi, nhìn về phía khác, lại gặp rất nhiều ánh mắt quái dị xung quanh nhìn về phía mình, không khỏi nghi ngờ thốt: “Chuyện gì vậy? Sao bọn họ đều nhìn ta kì quái vậy?”

An Nguyệt Quân nín cười, nói với nàng: “Nương tử, chúng ta phải nên đi mua y phục.”

Diệp Khê Thiên cẩn thận đánh giá hần, ngờ nghệch bảo: “Y phục anh tốt mà.”

An Nguyệt Quân buồn cười chỉ chỉ nàng, Diệp Khê Thiên ngẩn người, lúc này mới có phản ứng, mặt đỏ bừng lên, hỏi: “Tiệm y phục ở đâu? Tôi muốn đi ngay.” Trời ạ, nàng vẫn còn mặc áo sơ-mi sọc ca-rô, quần jeans bó sát người, rốt cuộc hiểu sao bọn họ đều dùng ánh mắt kì quái như vậy nhìn mình, mất mặt quá!

An Nguyệt Quân chỉ chỉ phía trước cách đó không xa, nói: “Nương tử, ở kia...”

Nói chưa xong đã thấy Diệp Khê Thiên trực tiếp chạy toé khói về phía trước. An Nguyệt Quân buồn cười lắc đầu, cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Thay Y Phục

Bố y điểm.

*bố y điểm: tương đương với cửa hàng quần áo ở hiện đại

“Xin hỏi cô nương muốn chọn y phục gì?” Điểm tiểu nhị ân cần hỏi han.

*điểm tiểu nhị: tương đương với nhân viên cửa hàng

“Để tôi tự chọn xem.” Diệp Khê Thiên vô ý thức gật đầu, mắt sớm bị những vài vóc đẹp đề kia hấp dẫn, đang nghĩ muốn tiến lên sờ thử, lại phát hiện có người ôm ngang hông nàng. Nàng quay đầu nheo mắt, không vui hỏi: “An Nguyệt Quân, anh muốn làm gì?”

Đáy mắt An Nguyệt Quân hiện lên tia gian tà, vờ như không nghe lời nàng, hướng phía tiểu nhị kiêu ngạo mà giới thiệu: “Đây là nương tử nhà ta nha! Xinh đẹp không?” Gương mặt dương dương đắc ý, phảng phất như chiếm được cả thế giới, thoải mái, khả ái, đáng yêu mê người.

Điểm tiểu nhị đầu tiên sững sốt, sau mới lập tức khom lưng cúi đầu hòa theo: “Vâng, vâng, quý phu nhân thật rất xinh đẹp ạ.”

Diệp Khê Thiên bị nói đến mặt đỏ rùng rục, chỉ có thể chằm chằm trừng An Nguyệt Quân bộ dạng tiểu nhân đắc chí, nghiến răng nghiến lợi gằn từng chữ từng chữ: “An Nguyệt Quân, anh, buông tay!”

An Nguyệt Quân mắt đẹp đầy uy khuất, thẳng tắp nhìn nàng, nhưng vẫn ôm thắt lưng nàng thật chặt, quay đầu đi, mím môi tức giận: “Không buông, không buông, không buông!” Nương tử, cả đời ta cũng không buông.

Diệp Khê Thiên nheo mắt lại, kiễng chân lên, ở bên tai hần thì thầm vài câu. Mắt An Nguyệt Quân phút chốc sáng ngời, nhếch môi, vẻ mặt hưng phấn, cười toe toét hỏi: “Nương tử, thật chứ?”

Đợi Diệp Khê Thiên tức tối gật đầu, lúc này hần mới lưu luyến không rời mà buông tay, nói: “Nương tử, nàng đừng có gạt ta nha.”

“Biết rồi, biết rồi.” Diệp Khê Thiên đi tới trước hàng vải, vừa nhìn miệng vừa không ngừng than vãn: “Tên này thật! Tiện nghi lại còn khoe mẽ.”

Diệp Khê Thiên sờ sờ cuộn vải màu trắng, quay đầu lại nhìn nị nói với An Nguyệt Quân: “Phu quân, nương tử thật thích tấm vải dệt này nha.”

An Nguyệt Quân gật đầu, hướng điểm tiểu nhị đang đứng sờ một bên quát: “Còn đứng đó làm gì?! Nương tử ta nói thích, ngươi còn không mau lấy xuống cho nàng.” Đây mặt hiện lên tia lãnh ý khiến tiểu nhị kia kinh hãi. Hừ, tuyệt không phải nhân vật đơn giản!

“Vâng, vâng.” Điểm tiểu nhị vội vã bước lên trước lấy vải xuống, nịnh nọt: “Phu nhân thật có mắt. Đây là lụa gấm nổi tiếng, sợi tơ bóng láng, cả nước cũng chỉ có hơn mười cuộn, phu nhân muốn sao?”

Diệp Khê Thiên chưa nói, An Nguyệt Quân đành nói trước luôn: “Dĩ nhiên. Giúp nàng may xiêm y mới mau.”

“Vâng, xin đợi chút.” Điểm tiểu nhị đi vào trong, lát sau, bóng cái đã có hơn năm người đi ra, trên tay cầm thước đo tới trước hai người, nói: “Phu nhân, xin cho tại hạ lấy số đo giúp người may y phục.”

Diệp Khê Thiên gật đầu đi vào, tiểu nhị quay sang An Nguyệt Quân cung kính nói: “Công tử, xin ngài chờ một lát.”

Chờ An Nguyệt Quân an vị, tiểu nhị vội vàng châm trà, nóng lòng hỏi: “Công tử cùng phu nhân vừa mới thành thân sao?”

An Nguyệt Quân ngẩn người, nhưng sau đó liền gật đầu.

“Khó trách. Tình cảm tốt làm cho người khác ghen chết được.” Tiểu nhị tiếp tục nịnh nọt.

An Nguyệt Quân nâng chung trà lên, nhẹ nhấp một ngụm, đáy mắt hiện lên vài phần nụ cười, từ tốn hỏi lại: “Vậy sao?”

Thời gian qua lâu, mặt An Nguyệt Quân không chút tỏ vẻ mất kiên nhẫn, mắt chẳng qua nhìn phía ngoài, không chút biểu cảm, thậm chí phát ra hơi thở lạnh lùng làm cho nữ nhân chùn bước, chỉ có thể ngẩn nhìn từ xa.

Lúc này, từ bên trong truyền đến tiếng nói: “Mấy người thấy ổn không?”

“Phu nhân, xiêm y này thật sự rất hợp với người.”

Diệp Khê Thiên mặc cỡ ngại ngừng đi ra. An Nguyệt Quân trước sau bình tĩnh như một, vừa thấy nàng mất liền có làn gió thổi qua, xao động phát ra tình quang lấp lánh.

Y phục trắng trong thuần khiết làm nổi bật làn da trắng mịn mướt của nàng. Gấu váy tung bay mang theo nét mờ ảo thanh lệ. Tóc dài được dùng khăn lụa tím tùy ý buộc gọn, nhưng vẫn lơ thơ vài sợi rơi ra, nhẹ nhàng khoan khoái mang theo một tia quyến rũ.

Hắn lập tức nghênh đón nàng, đem nàng ôm chặt vào ngực, bộ dáng si mê đắm đuối, làm nàng nói: “Nương tử, nương tử ơi, nàng thật xinh đẹp!”

“Bốp!” Diệp Khê Thiên đem tay sói muốn xoa mặt mình của An Nguyệt Quân đánh văng, lo lắng xác nhận: “Thật đẹp ư?”

An Nguyệt Quân vuốt vuốt tay mình, dùng sức gật đầu, kiêu ngạo mà nói: “Nương tử của ta sao lại không xinh đẹp được?”

“Vậy thì tốt.” Diệp Khê Thiên này giờ lơ lửng giữa không trung giờ mới về lại đất. “Đi thôi.”

An Nguyệt Quân trả tiền xong vội đuổi theo nàng, lấy lòng hỏi: “Nương tử, giờ chúng ta đi đâu?”

Diệp Khê Thiên liếc mắt nhìn hắn một cái, xem vẻ mặt ngu ngu ngốc ngốc của hắn, nói: “Đương nhiên là đi ăn cơm. Chẳng lẽ anh không đói bụng?”

Diệp Khê Thiên thấy gã quẹo đường trước có một túl lâu, trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy tới.

*túl lâu: có thể hiểu là quán cơm, nhà hàng, v.v.

Ăn uống no đủ xong, Diệp Khê Thiên cùng An Nguyệt Quân trở lại đường lớn, đã gần tới tối. Diệp Khê Thiên nhìn trời một chút, ôn nhu hỏi: “Phu quân, nhà của chúng ta ở đâu?”

Nhà của chúng ta? An Nguyệt Quân tìm có dòng nước ấm chảy qua. Hắn thích từ này. Mắt yêu mị tràn đầy vui sướng, mở to nhìn nàng, nhát gan mở miệng: “Nương tử, nhà chúng ta cách đây rất xa, sợ rằng ngồi xe ngựa cũng phải hai, ba ngày mới đến.”

Diệp Khê Thiên mặt cau có một chút, khẩu khí lập tức hung hăng: “An Nguyệt Quân, vậy anh đến nơi này làm cái gì?”

Mắt An Nguyệt Quân hiện lên tia sáng như chớp, cẩn thận cười trừ trả lời: “Nương tử, ta đến du ngoạn đó.”

Diệp Khê Thiên liếc hắn từ đầu đến chân: “Anh cho rằng tôi sẽ tin sao?” Nàng nhìn xung quanh, nhẹ nhàng hỏi: “An Nguyệt Quân, giờ đang là triều đại nào?”

Giọng nói mang theo chút cô đơn và bi thương khiến An Nguyệt Quân tâm phứt chốc căng thẳng. Hắn không thích khẩu khí nàng buồn bã như vậy, dường như không còn gì nữa vậy. Nàng không phải còn có hắn sao? Tuy thế, hắn vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Từ Nguyệt vương triều, năm thứ ba mươi

ba.”

Nàng rút cuộc chắc chắn mình thật sự xuyên không, lại còn xuyên đến một triều đại không hề có trên đời. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Không thể trở về được sao? Trong mắt nàng hiện lên nhàn nhạt bi sầu. An Nguyệt Quân mấp máy môi, nhìn nàng mà đau lòng. Hắn lên lút cầm chặt tay nàng, làm nàng nói: “Nương tử, ta giờ không phải được hôn nhẹ sao? Không cho nàng gạt ta, nàng vừa mới đáp ứng ta mà.”

“Bốp!” Một đám vung về phía hắn, Diệp Khê Thiên gần giọng cảnh cáo: “Tên háo sắc bại hoại nhà anh, cách tôi xa ra một chút!” Nói rồi liền lập tức sai bước bỏ đi một nước.

Vậy mới giống nương tử của hắn! An Nguyệt Quân cười đuổi theo, bữu môi tiếp tục nũng nịu: “Nương tử, nàng đừng có gạt ta, đừng có gạt ta mà! Ta muốn hôn nhẹ, hôn nhẹ, hôn nhẹ cơ...”

“Anh, cách, xa, tôi, mau!”

“Nương tử, nương tử à...”

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Ta chỉ thích nam chủ, hắn đối với người khác tàn nhẫn, đối với người khác lãnh khốc, song đối với nữ chính là độc nhất vô nhị, độc nhất vô nhị trẻ con, độc nhất vô nhị không hề, độc nhất vô nhị dịu dàng, ta nghĩ nữ chính thật hạnh phúc. Có lẽ sẽ một số nàng không thích, nhưng mà ta thích, cũng rất hi vọng các nàng khác sẽ thích.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Rốt Cuộc Cũng Hôn Nhẹ

Màn đêm buông xuống, qua mấy canh giờ, An Nguyệt Quân đã tay trái ôm thêm một cái bình hoa, tay phải cầm thêm rất nhiều thức ăn, đáng thương hướng Diệp Khê Thiên trong con hũng phấn đang muốn rẽ vào một ngõ khác, cầu xin: “Nương tử, không cần cái bình hoa này không được ư?”

Diệp Khê Thiên cười híp mắt hỏi: “Phu quân, sao lại không cần?”

An Nguyệt Quân trừng mắt đảo quanh, nhỏ giọng đáp: “Nương tử, cảm thứ này mất thể diện lắm. Với lại chúng ta còn phải đi đường xa, cầm theo không tiện.”

“Vậy sao? Tôi lại chẳng thấy ‘không tiện’ chỗ nào cả. Huống chi tôi thích nó lắm nhé.” Diệp Khê Thiên vui vẻ nói.

An Nguyệt Quân cầu xin nửa ngày cũng không được, đành bó tay, quyết định: “Nếu nương tử thích, ta nhất định sẽ bảo vệ nó thật tốt.” Điều bộ như anh hùng chết oan, thờ dài thườn thượt, mím môi ôm bình hoa tiếp tục đi về phía trước.

“Hi hi hi...” Diệp Khê Thiên bị bộ dạng của hắn chọc cho buồn cười, sau đó mới tốt bụng bảo: “Được rồi, được rồi, không cần cũng được.”

An Nguyệt Quân mới đầu vui vẻ, sau lại nghi ngờ hỏi: “Không phải nương tử thích nó lắm sao?”

“Trêu anh đó.” Diệp Khê Thiên kiễng chân lên xấu xa nhéo má hắn, cảm thán nói: “Ai bảo anh bày ra bộ dạng khiến tôi muốn trêu anh cơ chứ?”

An Nguyệt Quân vừa nghe mặt đã tối sầm, mắt đẹp lấp lánh ánh lệ, lông mi dài rung rung, miệng môi càng mím chặt, vô cùng đáng thương ai oán trách nằng: “Nương tử, nương tử, sao nàng lại đối xử với ta như vậy chứ?”

“Hử?” Diệp Khê Thiên không thèm thấy tội lỗi, ậm ừ. “Tôi sao?”

“Nhưng... Nhưng...” An Nguyệt Quân dứt quãng nói không thành lời.

Diệp Khê Thiên khoát trá nhìn bộ dạng sắp khóc của hắn, ngoắc ngoắc ngón tay: “Tôi đây.”

An Nguyệt Quân để bình hoa xuống, hấp tấp chạy lại hỏi: “Có chuyện gì? Có chuyện gì nương tử?”

Diệp Khê Thiên kiễng chân lên lần nữa, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi hắn, hồi lâu sau mới đỏ mặt rời đi: “Đèn cái này, được chưa?” Mắt len lén liếc xung quanh một chút, phát hiện rất nhiều người đang nhìn, mặt đỏ càng thêm đỏ, xấu hổ rên một tiếng, vội vàng chạy biến.

An Nguyệt Quân ngây ngẩn cả người, xúc động vuốt ve môi mình, lông mày nhướng cao, mắt thâm đắm ý cười. Mềm mềm, thơm thơm, ngọt ngọt, đây chính là mùi hương của nàng sao?

Cười tươi, hắn hai, ba bước đã đuổi kịp nàng, quần quít lấy nàng khen: “Nương tử, ngọt lắm nha, thơm lắm nha!”

Vừa nghe lời này, mặt Diệp Khê Thiên cũng không nhịn được mà hồng rực lại. Thẹn quá hoá giận, nàng trừng mắt liếc hắn: “Anh câm miệng!”

An Nguyệt Quân rụt rụt rè rè nhìn nàng tha thiết: “Nương tử, ta muốn hôn nhẹ nữa cơ.”

“Bốp!” Một đấm đánh tới làm An Nguyệt phải hoàn toàn ngậm miệng.

Hai người họ nhanh chóng tìm được một khách điểm trọ lại qua đêm.

*khách điểm: tương đương với khách sạn, nhà trọ ở hiện đại

Sáng hôm sau.

“Rầm rầm rầm...” Một tràng tiếng đập cửa vang lên lay Diệp Khê Thiên đang ở trong mộng đẹp tỉnh lại. Nàng định ngủ tiếp, nhưng hắn vẫn quấy. “Nương tử, nương tử, nương tử à...”

Diệp Khê Thiên rúc đầu vào trong chăn, nhưng thanh âm cứ vang lên không dứt. Rên rĩ một tiếng, buồn bực tung chăn, nàng dùng lực hung hăng mở cửa, điện tiết trùng An Nguyệt Quân mặt mày tươi rói, gằn giọng: “Anh gào cái gì?! Không thấy tôi đang ngủ sao?!”

An Nguyệt Quân cuối cùng cũng thấy được nàng, nội tâm căng thẳng lúc này mới buông lỏng. Hắn nhìn Diệp Khê Thiên nổi giận đùng đùng, hơi lùi lại sau mấy bước, nhỏ giọng đáp: “Không thấy được.”

“Không cho phép anh ầm ĩ nữa, tôi muốn ngủ tiếp.” Diệp Khê Thiên ngáp một cái, muốn đóng cửa vào ngủ bù, nhưng không ngờ An Nguyệt Quân lại đưa tay chặn cửa.

Diệp Khê Thiên nghi ngờ nhìn hỏi: “An Nguyệt Quân, anh muốn cái gì đây?”

“Nương tử, chúng ta ra ngoài đi dạo chút đi.” An Nguyệt Quân lấy lòng nói.

“Đi dạo cái con khỉ! Hôm qua ‘đi dạo’ vẫn chưa đủ mắt mặt sao?” Diệp Khê Thiên tức tối gào với hắn. Hôm qua trước mặt nhiều người như vậy hôn hắn, dù nàng có là cô gái đến thế kỉ 21 hiện đại nhưng bản tính cũng thập phần bảo thủ, công khai làm chuyện kiểu đó vẫn là lần đầu tiên. Nghĩ đến đây, nàng đã chẳng còn mặt mũi nào bước ra ngoài.

“Làm sao lại mất mặt?” An Nguyệt Quân hỏi tưởng lại ngày hôm qua, vui vẻ nhếch môi, ngọt ngào nói: “Nương tử, ta thấy vô cùng hạnh phúc.” Thậm chí cả người hắn cũng đang đắm trong mùi vị hạnh phúc, nhìn thôi cũng làm trái tim ầm ập.

Mà phản ứng của Diệp Khê Thiên chính là trực tiếp đóng cửa lại. An Nguyệt Quân đau đến nhe răng trợn mắt rút tay về, nhìn nhìn cửa, khề khàng cười một tiếng, rời đi.

Chẳng bao lâu sau, An Nguyệt Quân lại bung một phần điểm tâm lên, gõ cửa phòng một lần nữa. Chỉ nghe thấy bên trong “phịch” một tiếng, sau đó lại thêm “phịch” một tiếng nữa cửa mới mở. Vừa nhìn người bên ngoài là hắn, nàng không thể nhịn được nữa đành bộc phát: “An Nguyệt Quân! Rốt cuộc anh muốn cái gì đây?!”

An Nguyệt Quân hai tay dâng điểm tâm lên, vô tội nói: “Nương tử, ăn điểm tâm nè.”

Diệp Khê Thiên trừng mắt liếc hắn một cái rồi mới nghiêng người để hắn đi vào.

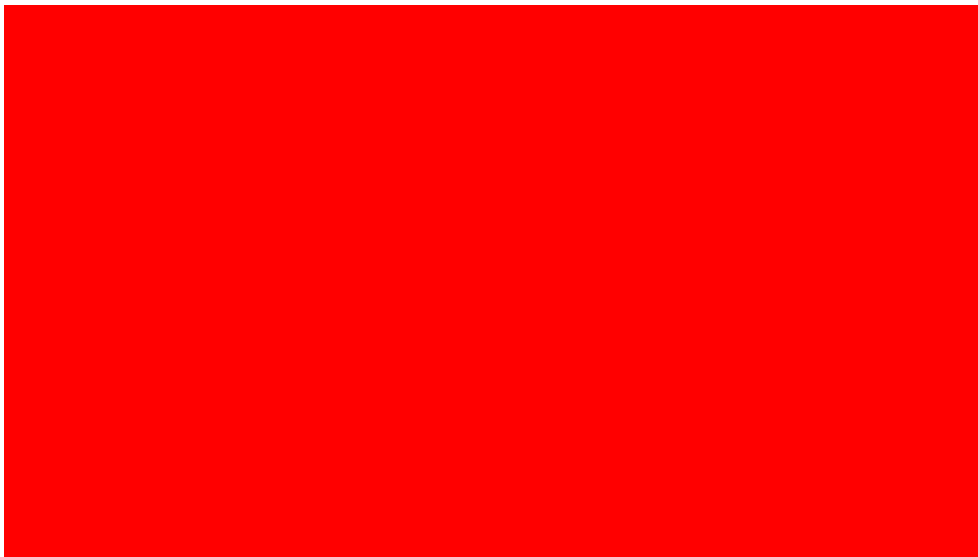
An Nguyệt Quân mang điểm tâm đặt lên bàn, đi tới trước mặt nàng, vội vã lo lắng hỏi: “Nương tử, mới này nàng té hả? Té đau ở đâu, ở đâu, ở đâu?”

Hắn nhìn thái dương nàng có chút bầm xanh, sốt sáng dùng tay khẽ vuốt ve cho nàng. Diệp Khê Thiên nhìn đôi lông mày chau lại của hắn đều là đau lòng, tim bỗng nhàn nhạt hạnh phúc. Nàng thật may mắn, đến nơi xa lạ này lại có người yêu thương mình.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Đến Hàn Minh Sơn Trang

Hai người ăn xong điểm tâm, sửa soạn đồ đạc xong xuôi liền rời khỏi khách điểm. Đi ngang qua tiệm đồ cổ, An Nguyệt Quân cười híp mắt nũng nịu lôi kéo Diệp Khê Thiên: “Nương tử, chúng ta vào một chút, vào một chút đi.”

Diệp Khê Thiên chán chường bắt đầu đi bị hắn lôi vào trong. An Nguyệt Quân nghiêm túc chọn lựa hồi lâu mới cầm lấy một đôi ngọc bội long phượng, đi tới trước mặt nàng đem ngọc phượng thận trọng trao cho nàng, giọng điệu thấp phần trịnh trọng nói: “Nương tử, đây là vật đính ước giữa chúng ta. Ngàn vạn lần không được vứt bỏ nha.”

Nàng từ trong tay hắn tiếp lấy ngọc bội. Khối ngọc này chất liệu vô cùng tốt, chạm vào ôn nhuận, dù gì cũng không tốn tiền, nhận cũng chẳng sao, nghĩ vậy nàng liền đem cất vào. An Nguyệt Quân nhìn nàng nhận ngọc, trong lòng nhất thời vui vẻ, nụ cười trên mặt cũng rạng rỡ thêm vài phần.

“Nương tử, hôm nay chúng ta đi Hàn Minh sơn trang dạo một chút nha?” Mắt An Nguyệt Quân hiện lên lãnh ý tia nhìn về phía xa, nhưng quay đầu ngoảnh thì đẩy về cầu khẩn cùng mong đợi.

“Hàn Minh sơn trang?” Diệp Khê Thiên nghi ngờ lặp lại, nhưng ngay sau đó liền hưng phấn hỏi: “Có phải là chốn nhân sĩ giang hồ gì không?”

“Không phải, chỉ là một thư hương thế gia.” An Nguyệt Quân giải thích.

*thư hương thế gia: thế gia nghĩa là gia đình quyền thế, thư hương nghĩa là có tiếng văn chương, đại khái thư hương thế gia có thể hiểu là gia đình nhà văn danh tiếng

Diệp Khê Thiên lập tức xụ mặt, hưng phấn bốc hơi, chán nản khoát khoát tay: “Không đi, không đi, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Nương tử, nương tử, theo ta đi mà, theo ta đi mà, đi mà.” An Nguyệt Quân không ngừng lời lôi kéo nàng, đôi mắt đen lầy như hạt trân châu lúng liếng. Hắn lớn gan tuyên bố: “Nương tử, nàng mà không theo ta, ta bỏ nàng ở đây cho xem.”

Mặt Diệp Khê Thiên cứng đờ, sợ hãi nhìn xung quang người đến người đi, chột dạ hỏi: “Anh nói giỡn hả?”

An Nguyệt Quân nhướn nhướn mày, đáng vẻ tựa tiểu nhân đắc chí, miệng nhỏ cong lên, mắt nhìn sâu thẳm, môi cười hi hi nói: “Nương tử, nàng muốn thử một chút hay không?”

Diệp Khê Thiên nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh dám uy hiếp tôi à!?”

An Nguyệt Quân tròn mắt, vẻ mặt vô tội thanh minh: “Không có! Nương tử, ta nào dám chứ.” Xong lại liếm liếm cánh môi, hồn nhiên vô (số) tội dụ dỗ nhìn nàng.

Tên nhóc này! Rõ ràng là uy hiếp, còn nói không phải! Diệp Khê Thiên tức giận tới mức muốn xóa sạch khuôn mặt tươi cười của hắn, hung hăng trừng mắt liếc hắn, ngoắt đầu, không cam tâm tình nguyện nói: “Đi!”

An Nguyệt Quân tới trước mặt nàng, u buồn hỏi: “Nương tử, không thích đi với ta ư?” Song giọng nói lại có phần đắc ý.

“Bốp!” Một đấm không nhân nhượng đánh tới tên vô sỉ nào kia! Diệp Khê Thiên trong mắt đầy hừng hực lửa giận, nhưng khẩu khí lại mềm mại khác thường: “Phu quân, nương tử rất thích cùng phu quân đi chứ bộ.” Sau đó ngẩng cao đầu, ung dung đi về phía trước.

An Nguyệt Quân đáng thương xoa xoa chỗ bị đánh, ngây ngốc cười, mắt tràn đầy hạnh phúc, rục rờ xao động, dưới ánh mặt trời toát lên vẻ mỉa mai hoặc say lòng người, lãng xăng theo sau nàng hồ hồ: “Nương tử à...”

“Gi?” Diệp Khê Thiên điên tiết quay đầu nhìn hắn.

An Nguyệt Quân khí thế xẹp lép, chỉ chỉ hướng khác, nhỏ giọng đáp: “Nương tử, ta chỉ muốn nói là nàng đi nhầm đường thôi mà.”

Diệp Khê Thiên xấu hổ mặt đỏ lên, đi đến trước mặt hắn hùng hổ: “Tôi thích đi hướng đó đó, sao nào?”

“Không có sao, không có sao hết. Nương tử muốn đi đâu cũng được.” An Nguyệt Quân luôn miệng cầu hoà, gật đầu như gà mổ thóc, đáy mắt chan chứa chiều chuộng cùng yêu thương.

“Vậy còn nói nhiều làm gì! Đi nhanh.” Diệp Khê Thiên lảng tránh ánh mắt hắn, giục hắn chỉ đường.

“Rõ, nương tử!” Hắn ngoan ngoãn vâng lời, tay len lút chạm nhẹ lên ngón tay của nàng, chậm rãi nắm, thấy Diệp Khê Thiên không có phản kháng liền nở một nụ cười ngọt ngào làm điên đảo chúng sinh, gương mặt xinh đẹp thêm vài nét ngây ngô làm cho người ta say mê không thôi.

Diệp Khê Thiên mắt nhắm mắt mở nhìn động tác của hắn, đi theo hắn mà trong lòng thấy ảm áp lạ.

Đi khoảng hơn một canh giờ, Diệp Khê Thiên đã sắp khụy xuống đành hỏi: “An Nguyệt Quân, sao chúng ta lại không ngồi xe ngựa?”

An Nguyệt Quân ngẩn ngơ, tò tò nói: “Nương tử, ta không nghĩ tới.”

Nàng mệt mỏi như vậy rốt cuộc là vì cái gì?! Diệp Khê Thiên nghe thiếu chút nữa té xỉu, phần nộ gầm lên: “An, Nguyệt, Quân!!!”

“Nương tử, ở đây.” An Nguyệt Quân nhìn nàng giận sôi lên cũng không dám chọc, ngoan ngoãn trả lời, chỉ kém không có giọng tay báo danh như học sinh tiểu học thôi.

“Anh lập tức đi tìm một cái xe ngựa ngay cho tôi!” Diệp Khê Thiên giận dữ tròn trừng mắt nhìn hắn chăm chăm, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ hắn đã toi mạng không biết bao nhiêu lần.

“Nhưng...” An Nguyệt Quân nhỏ giọng kêu, đôi mắt đẹp đáng thương ngó nàng, nét mặt phảng phất như nàng là người tội ác tày trời không bằng.

“Nhưng nhị cái gì?!” Diệp Khê Thiên nhú mắt nhìn hắn, tràn đầy lửa giận phần uất.

“Nhưng Hàn Minh sơn trang còn cách kia không xa nữa thôi.” An Nguyệt Quân nhỏ giọng nói. Huống chi đi cùng nàng cảm giác ngọt ngào như thế, tốt đẹp như thế, hắn làm sao có thể không muốn, thậm chí còn muốn đi mãi mãi cơ.

Diệp Khê Thiên nhìn phía trước thấy có lờ mờ nhà phủ, trực tiếp ngồi xuống đất, ăn vạ: “Mặc kệ. Tôi không đi. Anh giỏi thì công tôi đi đi!”

An Nguyệt Quân đáy mắt hiện lên tia bất đắc dĩ, thắm đượm nồng nàn yêu chiều, đi tới trước mặt nàng, khom lưng xuống: “Nương tử, ta công nàng.”

Diệp Khê Thiên sững sờ. Tuy nói ở hiện đại nam công nữ là bình thường, nhưng ở cổ đại đàn ông không phải rất tự ái sao? Nàng cứ nghĩ hắn sẽ chẳng đồng ý, hơn nữa còn không chút do dự. Mắt bỗng thấy uor ướt. Nàng lập tức đứng lên, che giấu rung động trong lòng, vỗ vỗ lưng hắn, dịu dàng mắng: “Ngốc nghếch.” Xong liền bỏ về phía trước.

An Nguyệt Quân xúc động, nhìn bóng lưng của nàng, khoé miệng tan thành nụ cười tuyệt diệu ngọt ngào. Vì nàng, hắn cam nguyện ngốc nghếch!

Lời tác giả:

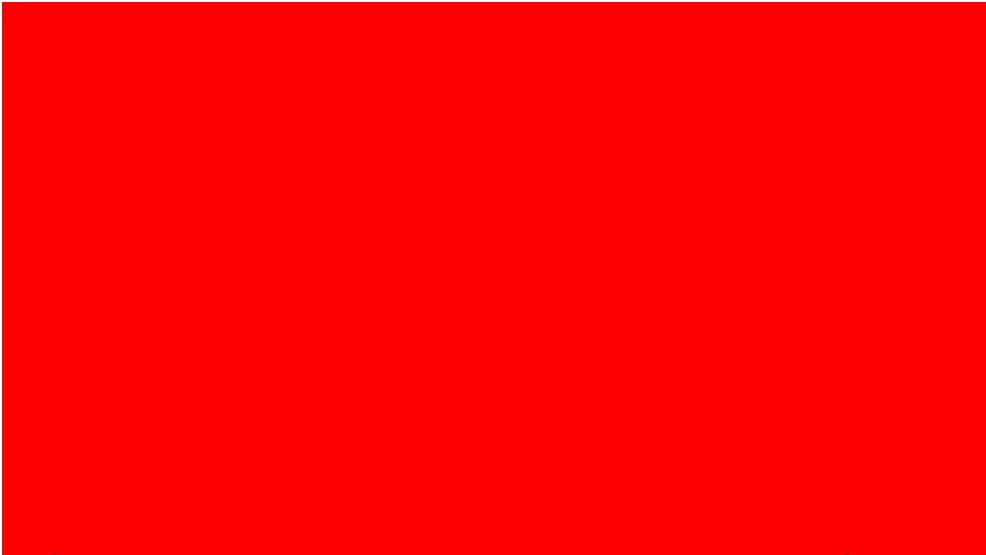
PS (Photoshop): Khả khả, hôm nay rốt cuộc chúng ta cũng thấy đồng chí Dịch Chí vĩ đại, mặc dù lúc ấy sóng người bắt đầu đánh, bắt quá còn kém hai thước, cũng quá giết mình đi. Khụ, trở về chủ đề chính, hôm nay Tiểu Quân Quân có làm các nàng hài lòng không? Khả khả, lập tức hắn sẽ phô ra mặt lãnh khốc liền đây, mọi người kiên nhẫn chờ nha (bay đi)...

Trở lại nói một câu, comment nhớ bỏ dấu nha.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Liễu Hồng Xuất Hiện

Không lâu sau, hai người cuối cùng cũng tới Hàn Minh sơn trang. Hàn Minh sơn trang mặc dù cách chợ không xa lắm nhưng lại phá lệ thanh tĩnh cùng trang nhã. Bốn chữ đề Hàn Minh sơn trang phiêu dật mỹ lệ, hai bên cây cối xanh rì rậm rạp, hương xuân dào dạt.

Cửa đã sớm có người đứng chờ, thấy người đến vội vàng chạy ra nghênh đón, cung kính nói: “Tại hạ trang chủ Liễu Văn vinh hạnh đón bảo chủ đại giá quang lâm”

An Nguyệt Quân nhàn nhạt gật đầu, ánh mắt bình tĩnh đột ngột liếc về phía trang chủ Liễu Văn, mơ hồ đoán được từng mưu mẹo toan tính.

Diệp Khê Thiên kinh ngạc há hốc miệng, ngơ ngác: “Bảo chủ? Bảo chủ cái gì?”

Vừa dứt lời thì Liễu Văn đã ngạo nhiên nhìn nàng, hỏi: “Bảo chủ, đây là...”

An Nguyệt Quân lạnh lùng nhắc: “Ngươi không cần biết.”

“Bốp!” Một đám bay tới, Diệp Khê Thiên làm rầm rúa: “Cái gì không cần biết? Chẳng lẽ để người khác biết tôi thì mất mặt lắm sao?”

An Nguyệt Quân oan ức nhìn nàng, mím môi, không chịu yên nói: “Nương tử, không phải, một chút cũng không phải! Ta hận không thể để tất cả mọi người biết nàng là nương tử của ta ấy chứ!” Thanh âm lớn tựa như thật sự muốn để tất cả mọi người nghe được, nhưng lại mang theo nhẹ nhàng nụ cười.

“Hừ! Còn dám mạnh miệng!” Diệp Khê Thiên quay ngoắt, nặng nề hừ một tiếng, không thèm để ý tới hắn.

An Nguyệt Quân đáng thương nhìn nàng, tay gắt gao lôi kéo sự chú ý của nàng, lấy lòng làm nũng: “Nương tử, nương tử, ta sai rồi, sai rồi. Sau này ta sẽ không dám vậy nữa đâu, đừng lờ ta mà.”

Bên này An Nguyệt Quân sống chết cầu xin tha thứ, bên kia Liễu Văn đã sớm ngây ngẩn cả người, mắt tràn đầy nghi ngờ. Nương tử? Lão chưa từng nghe qua bảo chủ Nguyệt gia bảo danh chấn nam bắc, ngay cả hoàng thượng cũng phải kiêng kỵ ba phần có nương tử. Hơn nữa, thái độ đối với nương tử hắn thật là mất mặt thể diện nam nhân. Huống chi, nhìn thế nào cũng thấy nương tử của hắn thật đúng là chướng mắt...

Mất Liễu Văn mang vẻ khinh thường, nhưng rất thức thời đem nó giấu đi, ngược lại đổi giọng nịnh nọt: “Hoá ra là bảo chủ phụ nhân. Tại hạ thất kính rồi.”

Diệp Khê Thiên đang muốn há miệng giải thích, tuy nhiên bên trong đã truyền đến thanh âm: “Cha, có phải bảo chủ tới hay không?” Giọng nói mềm mại đáng yêu, nghe mà cả đầu khớp xương cũng tê dại.

Một vị mỹ nhân tuyệt sắc lượn lờ đi tới, trên khuôn mặt trắng nõn là ngũ quan xinh xắn, lông mày thanh mảnh tăng thêm vài phần xinh đẹp, vóc người mỹ lệ mặc một thân hồng y, không những chẳng tầm thường, ngược lại còn tăng thêm vài phần thanh tú đáng yêu lẫn phong tình quyến rũ.

Liễu Văn mặt mày hài lòng, tự hào giới thiệu: “Bảo chủ, đây là ái nữ của ta, Liễu Hồng, mới mười sáu tuổi, còn chưa kết hôn.” Hắn tin chắc, chỉ cần là nam nhân nhìn nữ nhi của hắn một cái thôi, ai cũng sẽ mê ngay.

Diệp Khê Thiên sớm nhìn đến nàng người. Đẹp quá! Vẻ đẹp này, quả thực là trời sinh ưu ái, nam nhân mơ ước. Chỉ cần là đàn ông nhất định sẽ chọn nàng ta! Nghĩ đến đây, Diệp Khê Thiên liếc nhìn An Nguyệt Quân, trong lòng bỗng chan chất.

An Nguyệt Quân thấu hiểu tâm tư của nàng, tay chẳng biết lúc nào đã để ở thắt lưng nàng, khoé miệng nhẹ nhàng cong lên, hơi lộ nụ cười, trong mắt tất cả là cưng chiều. Quay sang nhìn Liễu Hồng, hắn mặt lại tràn đầy băng sương, chẳng qua là cúi đầu đáp một tiếng, phảng phất như bố thí.

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Hồng nhất thời cứng đờ, tuy nhiên ngay sau đó bất chấp đi tới trước hắn, tay xoa lồng ngực hắn, thân thể mềm mại đáng yêu cơ hồ dựa hẳn vào người hắn, mỹ nhân yêu kiều, trong mắt đều là khiêu khích, hơi thở thơm tho nói: “Bảo chủ, Liễu Hồng thỉnh an ngài.”

Liễu Văn vô cùng hài lòng. Nha đầu này thật không tổn công lão thường ngày dạy bảo.

Diệp Khê Thiên ngơ ngác nhìn một màn này. Tại sao vậy? Tại sao tim giống như bị tay ai bóp chặt đến không thể nổi? Không muốn nhìn nữa! Nàng mặt mày cứng ngắt đi vào. Tất cả mọi người nhìn nàng, trong mắt đều là khinh thường, chỉ duy nhất một người lại tràn đầy vui sướng. Nàng là đang ghen sao?

An Nguyệt Quân tỉnh tể ngắm nàng, phảng phất cả thế giới này chỉ có mình nàng, vô cùng chăm chú, vô cùng yêu thương. Đợi sau khi bóng nàng biến mất, An Nguyệt Quân mới lạnh lùng nhả ra hai từ: “Cút ngay.”

Liễu Hồng đang vỗ về lồng ngực hấn giật mình một trận, sắc mặt cương cứng, hít sâu một cái, vẫn cố mềm giọng: “Bảo chủ...”

An Nguyệt Quân bất động, mắt lạnh lùng lộ ra sát khí, chán ghét quát: “Cút ngay!”

Liễu Hồng nhìn hấn mà lòng run lên, không thể tin được, chưa từng có nam nhân nào thoát khỏi sức quyến rũ của nàng ta. Tay đưa lên muốn xoa mặt hấn, ý khiêu khích càng rõ ràng hơn.

“A! Đau...” Liễu Hồng hét lên kinh hãi, nhìn bàn tay của mình từ từ biến thành đen, khản thiết hướng An Nguyệt Quân cầu xin: “Bảo chủ tha mạng... Bảo chủ tha mạng...”

An Nguyệt Quân thờ ơ bỏ ngoài tai tiếng cầu cứu của Liễu Hồng, cũng không muốn nhìn nàng ta nữa, lập tức bỏ vào trong. Từ đầu đến cuối, hấn chẳng hề đụng tới nàng ta!

“Bảo chủ, xin tha cho tiểu nữ.” Liễu Văn trừng mắt liếc Liễu Hồng, không tính tới nó vô dụng như vậy, nhưng thâm nghĩ có thể vẫn còn giá trị lợi dụng, lão mới cầu xin An Nguyệt Quân.

An Nguyệt Quân như không nghe thấy gì, thẳng tắp đi về phía trước. Liễu Văn liều lĩnh chặn trước mặt hấn, bắt gặp ánh mắt lạnh như băng, thâm tâm run sợ nhưng vẫn kiên trì nói: “Bảo chủ, cầu xin ngài tha cho tiểu nữ.”

“Tránh ra.” An Nguyệt Quân mắt đậm đặc sát khí nói, thanh âm phảng phất như đến từ địa ngục, lạnh lẽo như băng.

Liễu Văn kinh hãi, không tự chủ mà nhường đường. An Nguyệt Quân tiếp tục đi vào, chỉ chăm chăm tìm kiếm khắp nơi bóng dáng duy nhất trong lòng.

Liễu Văn sững sờ bất động tại chỗ. Thật là đáng sợ! Ánh mắt do với băng tuyết đại hàn còn lạnh hơn, sát khí lại dày đặc, nhìn như thật sự muốn giết người. Hấn... là người sao?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Diệp Khê Thiên Ghen?

Diệp Khê Thiên liều mạng đi về phía trước. Hấn không có đây ra... Thích nàng ta sao? Cũng đúng, chỉ cần là đàn ông thì đều thích phụ nữ đẹp mà. Nhớ hấn làm nũng với nàng, gọi nàng nương tử, sau này sẽ như thế với người phụ nữ khác sao? Vì đâu tâm lại co rút đau đơn thế này? Chắc là do thói quen thôi. Phải, là do thói quen, nàng không thể nào cùng người thời đại này có quan hệ gì được.

Chẳng qua là thói quen thôi mà, sao chính nàng không thể không chế nước mắt rơi xuống càng mau. Nàng không biết mình đang đi đâu, chỉ không ngừng đi tới, đi tới.

“Bốp!” Diệp Khê Thiên ngẩng đầu nhìn, là An Nguyệt Quân. Phản ứng trước nhất của nàng chính là trực tiếp quay ngoắt đi. Đột nhiên, An Nguyệt Quân ôm nàng thật chặt từ phía sau.

“Nương tử...” An Nguyệt Quân ở bên tai nàng khe khẽ kêu một tiếng, đặc ý làm nũng, cánh môi nhẹ nhàng dán ở lỗ tai nàng hồi lâu.

Sau đó hần đi đến trước mặt nàng, tình tế lau đi nước mắt của nàng, ánh mắt dịu dàng làm lòng người tan chảy, mang theo thương yêu, động tác mềm nhẹ, hỏi: “Nương tử, sao lại khóc?” Ngữ điệu mang theo khẩn trương.

“Không có gì.” Diệp Khê Thiên quay đầu, không muốn thấy hần. Hần dịu dàng như nước có thể khiến nàng say mê.

“Nương tử, nương tử, có phải vì nữ nhân kia hay không?” An Nguyệt Quân tiếp tục gắng hỏi. Từ đầu đến cuối hần chẳng nhớ Liễu Hồng kia trông như thế nào. Từ đầu đến cuối, hần cũng chẳng nhớ rõ tên nàng ta. Bởi, trong mắt hần, chỉ có một mình nương tử của hần thôi.

“Không phải! Chỉ là hạt cát bay vào mắt tôi thôi!” Diệp Khê Thiên nói như chém đinh chặt sắt, nhưng đáy mắt lại hiện lên tia chột dạ. Lấy có thể này, được lắm!

“Nương tử đừng khóc, ta giúp nàng thôi nha.” An Nguyệt Quân ánh mắt đau lòng. Hần cúi đầu xuống mắt nai của nàng mà in một nụ hôn, rồi nhẹ nhàng thổi thổi, hơi thở ấm áp làm tim Diệp Khê Thiên cũng ấm, cũng làm đầu óc nàng choáng váng say mê.

Hồi lâu sau, hần vẫn chưa buông ra, Diệp Khê Thiên chỉ có thể mở miệng: “Anh thả tôi ra được chưa?”

“Nương tử...” An Nguyệt Quân mở to đôi mắt vô tội nhìn nàng, thấy đáy mắt nàng bi thương đã mất đi, tâm mới buông lỏng, tiếp tục làm nũng: “Nương tử, ta vẫn muốn ôm nàng nha.”

“Bốp!” Một đám vừa vặn không hạ thủ lưu tình, Diệp Khê Thiên tức giận nói: “Vội tên lang sói như anh đúng là một khác cũng không thể lờ là.”

“Nương tử, nàng sao lại đánh ta chứ?” An Nguyệt Quân xoa xoa nơi bị đánh, đáng thương nhìn nàng, miệng trề xuống, cố gắng hừ mũi một tiếng, giận dữ: “Nương tử, ta giận rồi, không thèm để ý tới nàng nữa đâu.”

Diệp Khê Thiên hí mắt hỏi: “Thật á?”

An Nguyệt Quân bĩu môi, đầu quay ngoắt đi, nhưng mắt vẫn len lén liếc nàng, thấy nàng vẫn nhìn sang bên mình bèn vội vàng lảng đi, làm bộ không thèm để ý.

Diệp Khê Thiên tinh bơ: “Phu quân, thật không để ý nương tử à? Nương tử đi thật nè.” Nói xong đúng bỏ đi thật.

Cái này... An Nguyệt Quân nóng nảy vội vàng hoá tốc đuổi theo nàng, hung hăng ôm lấy nàng: “Nương tử, nương tử, ta để ý, ta để ý mà. Nàng đừng đi.”

Diệp Khê Thiên vờ buồn rầu: “Phu quân chẳng phải giận nương tử sao?” Tuy nhiên đáy mắt lại mỉm cười.

An Nguyệt Quân mở to mắt trắng đen rõ ràng, vô tội nhìn nàng, hùng hùng hổ hổ: “Nương tử, ai dám nói vậy? Ta đi đánh kẻ đó.”

“Có thật không?” Diệp Khê Thiên vờ vịt bi thương. “Mới vừa nãy ta nghe rõ rành rành...”

“Nương tử, nàng nghe nhầm, thật sự nghe nhầm.” An Nguyệt Quân đầu lắc như cái trống bỏi, tay giơ cao lên thề: “Nương tử, ta không nói, ta bảo đảm”

Diệp Khê Thiên nhìn hần khả ái như vậy, đáng yêu như vậy, tay không tự chủ được mà vươn lên véo má hần. An Nguyệt Quân ngoan ngoãn đứng im, không dám có bất kỳ phản kháng nào. lát sau, đôi gò má trắng nõn đã xuất hiện hai vệt ửng đỏ. Hần đáng thương hỏi Diệp Khê Thiên: “Nương tử, vẹo xong chưa? Đau quá à...”

Diệp Khê Thiên sắc lẹm liếc hần một cái, hần lập tức đứng nghiêm, lớn tiếng hô: “Nương tử, ta một chút cũng không đau. Nàng cứ tiếp tục.”

Nàng nhìn không nổi nữa bật cười, thanh âm sung sướng, thanh thúy, dưới ánh mặt trời có một loại cảm giác mộng ảo, An Nguyệt Quân đã sớm bị hút hồn, ngây người nói: “Nương tử thật xinh đẹp. Nàng là của ta nha.”

Diệp Khê Thiên đảo đảo cặp mắt cũng chẳng đáp trả với lời hần. An Nguyệt nhìn nàng không phản đối, vui sướng nói: “Nương tử, nàng không có từ chối đó nha. Nàng là của ta rồi, không được thay đổi.” Mắt bén nhọn liếc về phía cuối hành lang.

Ở cuối hành lang, gương mặt Liễu Hồng vô cùng khó coi. Nữ nhân kia, dung nhan bình thường, vóc người cứng ngắc, dựa vào cái gì lại có được toàn bộ sự chú ý của bảo chủ? Sát khí chiếm hữu đầy mắt, Liễu Hồng lòng đầy ghen ghét, vẻ xinh đẹp tuyệt đỉnh đã bị thay thế bằng bản mặt xấu xí cực kỳ.

“Hong nhi, có phải con rất muốn hần không?” Liễu Văn chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Liễu Hồng, bắt gặp nàng ta sát khí đầy mặt. Lão cười cười, xem một màn phía trước, thăm dò.

“Cha...” Liễu Hồng giậm chân, vẻ mặt xấu hổ kêu.

“Thẹn thùng cái gì? Nữ nhi luôn phải lập gia đình.” Liễu Văn ha hả cười, mặt theo sau chút âm trầm. “Chỉ là nữ nhân kia quả thực nhìn có chút chương mắt.”

Liễu Hồng ngẩn người, trầm tư hồi lâu: “Cha, ý là cha là...”

Liễu Văn nhàn nhạt cười một tiếng, vỗ vỗ vai nữ nhi, nói: “Cha tin tưởng con sẽ hiểu, bất quá cứ chuyện lần này thành công trước rồi hãy nói.” Dứt lời liền rời đi.

Liễu Hồng một mình ở lại, rơi vào trầm tư cực kỳ lâu.

Bên này, An Nguyệt Quân lộ ra một nụ cười lạnh lùng...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Cùng Nhau Ngủ?

An Nguyệt Quân cùng Diệp Khê Thiên được an bài ở phía tây sơn trang, cách nhà chính một khoảng khá xa nên rất là thanh tĩnh. Ở một hai ngày, không gặp người nào ở đó lại thấy yên tĩnh quá, nhưng là...

“Nương tử, nương tử, nương tử, theo ta ra ngoài một chút đi.” An Nguyệt Quân nũng nịu nũng nịu nói.

“Không đi!” Diệp Khê Thiên vỗ vỗ đầu hấn trực tiếp từ chối, sau đó ngắt ngắt khuôn mặt hấn, giống như là dụ dỗ con nít bảo: “Anh tự mình đi chơi không được sao?”

“Nương tử...”

Đến khi màn đêm buông xuống, Diệp Khê Thiên rốt cuộc cũng đem An Nguyệt Quân ồn ào đuổi đi, vừa đặt lưng lên giường tính nghỉ ngơi, lúc này ngoài cửa có người báo: “Phu nhân, trang chủ mời người qua dự tiệc.”

Diệp Khê Thiên mở mắt ra, suy nghĩ một chút, trả lời: “Tôi biết rồi.”

Sửa sang y phục kỹ càng, nàng ra cửa, đi theo nha hoàn khoảng mười phút đồng hồ, cuối cùng cũng tới đại sảnh. Thấy An Nguyệt Quân đã ở đó, mặt tuy không biểu lộ gì nhưng cũng bớt căng thẳng đi.

An Nguyệt Quân thấy nàng, gương mặt lạnh nhạt cùng lãnh khốc phút chốc biến đổi, lập tức nở nụ cười rạng rỡ, tuyệt sắc chí cực, gấp gáp chạy đến bên người nàng, lôi kéo làm nũng: “Nương tử, ngồi đây với ta.”

Một màn này cũng đủ khiến Liễu Hồng biến sắc, mặt mày âm trầm. Nàng ta ngồi bên An Nguyệt Quân này giờ, dùng đủ mọi cách lấy lòng nhưng hấn chẳng thêm nói câu nói. Hấn xem nàng đây là không khí sao?

Diệp Khê Thiên nhìn mọi người xung quanh ai cũng ngó mình chằm chằm, có chút ngượng ngùng, phản xạ muốn tránh hấn, hung dữ bảo: “Anh buông ra.”

An Nguyệt Quân vẫn nắm tay nàng thật chặt, kéo nàng đến ngồi bên cạnh mình. Diệp Khê Thiên giận dữ nhìn chăm chăm hắn, không có hiệu quả, đành phải ức chế ngồi xuống. An Nguyệt Quân vui thích lập tức sấn vào bên cạnh nàng, ân cần đem đĩa đưa cho nàng, nháy mắt hỏi: “Nương tử muốn ăn cái gì?”

“Bảo chủ, rất vinh hạnh ngài có thể đến sơn trang tại hạ.” Liễu Văn không chờ nổi nữa, giờ ly rượu lên, cung kính mời: “Ta trước kính một ly.”

Thấy hành động của lão, An Nguyệt Quân chẳng qua khoe miệng khẽ động, cũng chẳng thèm đáp lại. Liễu Văn sắc mặt cứng đờ, chặt vật để ly rượu xuống.

Đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh...

“Hai ngày đã qua. Hắn ở đâu?” An Nguyệt Quân lạnh lùng nói, mắt ngoan lệ bắn thẳng về phía Liễu Văn, phảng phất có thể thấu tận tim gan lão.

Liễu Văn đáy mắt âm ngoan, thận trọng đáp: “Bảo chủ, chuyện này sau hãy bàn tới, giờ chúng ta cứ dùng bữa đi đã.” Sau lại hướng Liễu Hồng nheo mắt một cái. Liễu Hồng nháy mắt bưng hiệu gạt đầu.

“Bảo chủ, mời ngài ném thử phù dung tô cá, mùi vị thập phần đặc biệt.” Liễu Hồng gấp một miếng cá đưa tới miệng An Nguyệt Quân, mềm mại đáng yêu nói. Thân thể nàng ta mảnh mai tựa vào hắn, một thân hồng y như cũ, so sánh với lúc mới gặp càng thêm phong tình, cùng kỹ nữ thanh lâu chỉ có hơn chứ không kém.

“Muốn tay bị phế bỏ sao?” An Nguyệt Quân liếc cũng chẳng liếc một cái, nhàn nhạt nói lời đe dọa, khiến người ta không rét mà run.

Liễu Hồng tay cứng đờ, biết hắn nói được làm được, tuyệt không phải suông, chỉ có thể phẫn nộ để đĩa xuống.

An Nguyệt Quân để ly rượu xuống, lời Diệp Khê Thiên đang muốn nhắm nhe các món ăn rồi đi, buông lại một câu: “Chờ người hiểu rõ, chúng ta bàn lại.”

Liễu Văn đứng nguyên tại chỗ, mặt thoát trắng thoát xanh, mắt tràn ngập mưu toan cùng sát khí. Liễu Hồng cũng không cam lòng. Nàng ta từ khi nghe cha nói bảo chủ Nguyệt gia bảo muốn tới liền mỗi ngày ngắm trông, một khắc thấy hắn, trái tim sớm đã u mê. Hắn tuấn mỹ, hắn giống như thiên thần! Nhưng mà hắn đối với nàng một chút cũng chẳng ngó ngang. Nhất định là bởi ả nữ nhân kia! Không có ả, Liễu Hồng nàng tin tưởng bảo chủ tuyệt đối sẽ yêu mình!

Dọc đường.

“An Nguyệt Quân, anh làm gì đó?! Tôi còn chưa ăn được cái gì!” Diệp Khê Thiên nổi cơn đùng đùng, mặc dù toàn thân hắn đang tràn đầy lệ khí, nhưng chả biết sao nàng cũng chẳng sợ. Là bởi hắn vẫn luôn yêu chiều nàng chẳng?

An Nguyệt Quân vừa nghe nàng than vãn, lệ khí quanh thân thoáng qua liền biến mất. Hắn quay đầu, làm lạnh cười: “Nương tử đừng nóng giận. Chốc nữa ta giúp nàng chuẩn bị chút gì ăn.”

“Thế thì được.” Diệp Khê Thiên khẽ hừ mũi, căm giận đáp ứng.

Đến phòng, Diệp Khê Thiên vừa muốn đóng cửa lại bị hắn kéo lại. Nàng bĩu môi, tức tối hỏi: “Anh còn có chuyện gì đây?”

An Nguyệt Quân mất bỏ câu mở to, lấy lòng cười cười, rụt rụt rè rè nói: “Nương tử, ta muốn ngủ với nàng.”

Diệp Khê Thiên vừa nghe không nói hai lời liền gạt phăng đi, hung hăng trừng hắn: “Anh nằm mơ đi!”

“Nhưng nàng là nương tử của ta mà. Phu quân và nương tử phải cùng nhau ngủ mới đúng chứ.” An Nguyệt Quân nhìn nàng tàn bạo từ chối, mím môi nhỏ giọng nói.

“Bốp!” Một đấm không chút lưu tình, Diệp Khê Thiên mắt hung tợn, khẩu khí lại hết sức mềm nhẹ: “Phu quân, giờ còn muốn ngủ cùng nữa sao?”

An Nguyệt Quân liên tục gạt đầu, ngoan ngoãn giờ tay lên thề thốt: “Ta bảo đảm sẽ không làm gì nương tử hết.”

Diệp Khê Thiên phản xạ quay đầu đi, song đụng phải một lồng ngực kín đáo, ngẩng đầu, lại bị hắn ôm chặt vào trong ngực, mùi vị của hắn sao mà ấm áp, sao mà mê say, nàng say mất...

“Anh...” Một chữ tuột ra khỏi miệng, làm thế nào cũng không thể nói nốt.

An Nguyệt Quân cúi đầu hôn nàng thật sâu, kích cuồng mà lại không mất dịu dàng. Hồi lâu, An Nguyệt Quân mới buông nàng ra, ở vành tai nàng tà mị nỉ non: “Nương tử, nàng mà không chịu, ta sẽ hôn đến khi nàng đồng ý mới thôi.”

Diệp Khê Thiên chăm chăm nhìn hắn, thấy hắn lại có khuynh hướng cúi xuống mình bèn đưa tay ngăn trở bạc môi hắn, bắt đắc dĩ hỏi lại: “Anh bảo đảm?”

An Nguyệt Quân lại muốn giờ tay lên thề. Diệp Khê Thiên thờ dài, dở khóc dở cười: “Được rồi.”

An Nguyệt Quân thấy nàng đồng ý, đáy mắt mỉm cười. Xong rồi lại đáng thương nhìn nàng, nhỏ giọng kì kèo: “Nương tử, thật sự không thể làm cái gì

ư?”

Diệp Khê Thiên ánh mắt giết người xẹt qua, An Nguyệt Quân ngoan ngoãn im lặng, vô tội nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Nàng Nhất Định Phải Yêu Ta!

Ở đại sảnh.

Liễu Văn nhìn theo hướng hai người đi ra ngoài hồi lâu, đáy mắt hiện lên tia âm lãnh, cười nhẹ, đột nhiên nói: “À trông cũng có vài phần đáng điệu.”

“Cha...” Liễu Hồng vừa nghe lập tức hiểu lão ám chỉ ai, sau đó không thuận kêu lên.

Liễu Văn nhìn nữ nhi của lão, vẻ mặt chiều chuộng, nhẹ nhàng nói: “Nhưng vẫn không bằng một phần con gái ta.”

Liễu Hồng mặt thoát cái kiêu ngạo cùng khinh thường: “Đó là dĩ nhiên.”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Liễu Văn vuốt hai chòm râu, lại nói: “Tuy nhiên con vẫn không bì được ả.”

Liễu Hồng sùng sốt, mặt đầy ghen ghét lẫn cừ hận: “Cha, con...”

Liễu Văn kín đáo quan sát sắc mặt nữ nhi, chẳng qua chỉ cười, khoát khoát tay áo, nói bóng nói gió: “Hồng nhi, con có thể tự làm cho ả ta rời khỏi hân.”

“Cha, ý cha là gì?” Liễu Hồng mơ hồ hỏi.

“Cha cũng chỉ nhắc nhở đến đây thôi.” Liễu Văn đột nhiên đứng lên, nhìn trời bên ngoài, vỗ vỗ vai nữ nhi, ý vị thâm trường: “Có thể làm bảo chủ phụ nhân hay không là tùy thuộc vào con.”

Nói xong, lão liền rời đi.

Liễu Hồng ngồi tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, phút chốc đứng dậy, giống như đã quyết định, hướng ngoài cửa hô: “Thủy nhi, Thủy nhi...” Nàng nhất định phải có được hân, vì vậy nữ nhân đó phải biến mất!

Hai người sau khi đã thỏa thuận, An Nguyệt Quân nhanh nhẹn đi vào phòng, mắt liếc bốn phía, không phát hiện bất cứ dị thường nào mới ân cần quay đầu, hớn hờ vẫy vẫy tay nói với Diệp Khê Thiên: “Nương tử, nương tử, chúng ta ngủ thôi.”

Diệp Khê Thiên nhìn khuôn mặt vô cùng hưng phấn của An Nguyệt Quân, lại liếc nhìn chiếc giường phía sau hân, từ từ đi qua, miệng ảo não lẩm bẩm: “Thật hối hận.”

An Nguyệt Quân thấy Diệp Khê Thiên đi tới, lập tức chạy đến bên người nàng, vẻ mặt chờ đợi, mở to đôi mắt nai long lanh khả ái đáng yêu, lúc này còn loáng thoáng tia dụ dỗ, vui sướng nói: “Nương tử, nương tử, ta giúp nàng thay y phục nha.” Bàn tay đã bắt tri bất giác xoa xoa hông nàng.

“Bốp!” Diệp Khê Thiên trừng phạt tay sói của hân, vẻ mặt cảnh giác cao độ, hung tợn hỏi: “Anh làm cái gì đó?!”

An Nguyệt Quân ngoan ngoãn rút tay về, con ngươi đen lúng la lúng liếng, lén lút liếc nàng, nhỏ giọng đáng thương gọi: “Nương tử...”

Diệp Khê Thiên sẫm soi hán hồi lâu, ngay sau đó bò lên giường, dùng chân bông cuốn chặt lấy mình, lớn tiếng nói: “Còn không qua đây.”

An Nguyệt Quân vui vẻ cười, trên mặt toàn là sung sướng, thích thú tức thì bò lên giường. Một tay hán ôm lấy nàng cùng chăn bông, một tay hán chạm vào mọi đường nét trên khuôn mặt nàng, đôi mắt, lông mày, cái mũi, làn da, không chỗ nào không làm hán yêu thích. Hán thoả mãn hít sâu một hơi: “Nương tử thơm quá, ta thật thích, thật thích.”

Diệp Khê Thiên đỏ mặt, không biết nên nói cái gì, chỉ đành giả vờ thô bạo gắt: “Câm miệng, ngủ!”

An Nguyệt Quân mím môi, mắt không chớp nhìn nàng, có chăm chú, có cưng chiều, có yêu thích, có ấm áp, khoé miệng bắt gác giờ cao, nũng nịu gọi: “Nương tử à...”

Diệp Khê Thiên đảo cặp mắt tròn trĩnh, nhìn hán kiên trì, chỉ có thể thở dài. Nàng nhanh chóng hạ môi xuống hôn hán một cái, xong nói: “Ngủ.” Rồi lập tức nhắm mắt lại không thèm để ý tới hán nữa.

An Nguyệt Quân mặt dịu dàng như nước, đôi mắt nồng đậm yêu thương, im lặng nằm bên cạnh ngắm nàng, thật lâu, thật lâu...

Đêm dần khuya, An Nguyệt Quân phút chốc mở mắt ra, liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó vô cùng nhẹ nhàng xuống giường, đi ra ngoài, nháy mắt đã không thấy bóng dáng, biến mất trong đêm tối.

Hùng đông, hán mới trở về, mặt đã tốt đỉnh băng hàn, đáy mắt loé lên sát ý kinh hồn. Liễu Văn chết tiệt, rốt cuộc để người ở đâu?! Nếu hán mà tìm được, hán nhất định làm cho y nợ máu phải trả bằng máu!

Vào phòng, bắt gặp dáng ngủ say sưa của Diệp Khê Thiên, sát ý trong mắt lập tức rút lui. Giương mắt hán nhu tình, người khẽ khàng bò lên giường, cẩn thận mà đem nàng giam cầm trong vòng tay mình. Nương tử, nàng là của ta!

Trời vừa sáng, Diệp Khê Thiên chậm rãi tỉnh lại. Đập vào mắt nàng là vẻ đẹp thiên sứ của An Nguyệt Quân, đáng yêu, khả ái như búp bê tinh xảo, lông mi dài rợp tựa cánh bướm rung rung, môi căng đỏ hồng như muốn quyến rũ người đến nếm thử. Diệp Khê Thiên trong lúc nhất thời nhìn đến ngây người, đột nhiên đôi mắt đen kia lại mở ra: “Nương tử nhìn ta như vậy, có phải yêu ta rồi không?” Tuy là băng quơ, nhưng trong mắt lại dồn dập chăm chú cùng khẩn trương.

“Anh nằm mơ à?!” Diệp Khê Thiên liếc xéo hán, tức khí nói; hốt nhiên, mắt lại có chút trốn tránh lẫn chột dạ.

An Nguyệt Quân mắt đầy mong đợi đành thất vọng mà khép lại. Không thương sao? Nàng không yêu sao? Một phen mắt mát, lại nồng đậm đau lòng, hán chỉ có thể dùng sức ôm chặt người trước mặt, tha thiết nói: “Nương tử, nàng nhất định phải yêu ta.” Giọng nói ngang ngạnh và bất chấp cự tuyệt.

Nàng nhất định phải yêu hán. Hán thật sự sợ mất đi nàng. Mới đầu, có lẽ chỉ là vui đùa, nhưng hiện tại, hán đã yêu sâu sắc. Yêu nàng hung dữ, yêu nàng ương ngạnh, yêu nàng bất nạt, yêu nàng giận dữ, thậm chí yêu cả bộ dạng khi đánh hán... Tất cả, tất cả của nàng, hán đều thích.

“Biết rồi, biết rồi. Tôi bảo đảm, được chưa?” Diệp Khê Thiên đáp cho có lệ.

An Nguyệt Quân nghe nàng cam đoan, tâm mới hơi hơi buông lỏng. Dù biết đây chỉ là dụ dỗ, nhưng vào trong tai hán lại chẳng khác gì tiếng trời. Hán... chỉ cần một chút an tâm như vậy là đủ rồi.

“Nương tử, chúng ta cứ mãi ôm nhau như thế này thật tốt.” An Nguyệt Quân làm nũng nói, vẫn không buông nàng ra.

“Đứng lên!” Diệp Khê Thiên nổi giận dùng dũa quát. Tên nhóc này! Muốn sở sàng ăn đậu hũ tới khi nào?!

*ăn đậu hũ: từ lóng của teen Trung Quốc, ý chỉ việc sàm sỡ, đụng chạm linh tinh, v.v.

“Nương tử...” An Nguyệt Quân mở to đôi mắt ngập nước nhìn nàng, vô tội kêu.

“Bốp!” Một đấm đánh tới, An Nguyệt Quân đành phải buông tay. Nàng liếc mắt trừng hán một cái liền rời giường.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Diệp Khê Thiên Bị Hại

Mở cửa, hít sâu một hơi, Diệp Khê Thiên quay đầu nhìn chăm chăm An Nguyệt Quân đang chậm chạp mặc y phục, rống quát: “An Nguyệt Quân! Anh ra ngoài nhanh một chút cho tôi nhờ!”

An Nguyệt Quân sau khi mặc y phục từ tể liền đi tới trước mặt nàng, chớp chớp mắt không thôi hỏi lại: “Nương tử, nàng thật sự muốn ta đi ra à?”

Phản ứng của Diệp Khê Thiên chính là trực tiếp đập cho hắn một cước văng ra ngoài, ở trước mặt An Nguyệt Quân đùng đùng sức đóng cửa lại.

Ăn xong điểm tâm do nha hoàn đưa tới, Diệp Khê Thiên đang chuẩn bị ra ngoài, lại thấy Liễu Hồng từ xa lượn lờ bước tới, mùi hương thơm đậm ngậy theo không khí truyền đến. Nàng nhú nhú mày, giả bộ không thấy Liễu Hồng mà lướt qua. Liễu Hồng nhanh tay ngăn lại, ôn tồn điềm đạm hỏi thăm: “An phu nhân, người hiện muốn đi đâu chăng?”

Diệp Khê Thiên mắt kiên nhẫn nhìn Liễu Hồng. Người phụ nữ này, ăn mặc đẹp đẽ như kia để làm chi? Phần trang điểm lại quá nhiều, so với tường thành còn muốn dày hơn, thật là người khác chẳng vừa mắt chút nào! Diệp Khê Thiên tức giận đáp qua loa: “Tôi chỉ tùy tiện đi lung tung một chút.”

Liễu Hồng vờ như không thấy được Diệp Khê Thiên mắt kiên nhẫn, thân nhiên cười, mắt hiện lên tia vui sướng. Nàng ta kéo tay Diệp Khê Thiên, thân mật nói: “An phu nhân, người tới đã lâu như vậy, tiểu nữ thật vô tâm còn chưa dẫn người đi thăm thú xung quanh. Cũng tiện, sáng hôm nay Liễu Hồng tới đây cũng là muốn mang người đi xem phong cảnh nơi đây, chẳng hay ý phu nhân thế nào?”

Diệp Khê Thiên nhú mày, có chút không muốn: “Ý tốt của cô tôi xin nhận, bất quá tôi không quen lắm, chỉ muốn một mình dạo thong thả quanh đây thôi.”

Liễu Hồng nụ cười cứng đờ, đáy mắt hiện lên tia âm ngoan, nét mặt càng thêm nhiệt tình, nói: “An phu nhân, tuy nói son trang bé nhỏ, nhưng đạo đối đãi khách cũng hiểu, nếu phật lòng khách quý thế này, há truyền ra ngoài thật không tốt chút nào.”

Diệp Khê Thiên nghe nàng ta nói hợp tình hợp lý, cũng không tiện từ chối nữa, chỉ có thể không tình nguyện đi theo, đáy lòng mơ hồ có chút bất an.

Liễu Hồng quý dị cười một tiếng, nụ cười trên môi càng ngày càng rực rỡ. Nàng thấp giọng hỏi nha hoàn ở bên: “Thúy nhi, làm xong xuôi chưa?”

Thúy nhi nhẹ nhàng gật đầu: “Tiểu thư, nô tỳ làm việc người còn không yên tâm sao.”

Liễu Hồng đắc ý cười thầm. Bảo chủ phu nhân, nàng chết chắc rồi!

Trong khi đó, An Nguyệt Quân trở về gian phòng của mình, ngồi xuống, đột nhiên thấy Liễu Văn đã sớm ở chỗ này chờ chực. Hắn cũng chẳng lộ thanh sắc, chẳng qua nhàn nhạt liếc lão, tự mình rót chén trà, lạnh lùng hỏi: “Trang chủ, nghĩ kỹ chưa?”

Mắt Liễu Văn hiện lên tia quý dị, tuy nhiên vẻ mặt vẫn đều là vẻ nịnh bợ, lấy lòng nói: “Bảo chủ, mời theo tại hạ đến một nơi.”

An Nguyệt Quân đặt chén trà xuống, gật đầu. Hắn đồng ý làm Liễu Văn đắc ý dào dạt. Chỉ cần đem người ra trao đổi, lão không tin hắn sẽ không chú ý. An Nguyệt Quân nhìn Liễu Văn, mặc dù nhìn ra lão có cái gì không đúng, nhưng hắn cũng chẳng thêm đề ý, hoặc nói đúng ra là hắn khinh thường.

Liễu Văn đứng lên, cung kính mời: “Bảo chủ đi hướng này.”

An Nguyệt Quân theo sát phía sau, một thân khí lạnh thấu xương khiến Liễu Văn sợ run cả người, nhưng rồi lão lại mơ tới mình có thể làm bảo chủ Nguyệt gia bảo, trên cả vạn người, ví như một ánh mắt lạnh băng cũng đủ dọa kẻ khác ngoan ngoãn lui binh, quả thật là tuyệt vời biết bao!

Chẳng bao lâu sau, Liễu Văn dẫn hai người đến một thư phòng. An Nguyệt Quân nhìn quanh, đáy mắt hiện lên tia nghi hoặc, lạnh lùng hỏi: “Hắn ở đâu?”

Liễu Văn mắt chớp loé, ánh mắt tham lam thấp thoáng, cười xuề xuòa: “Bảo chủ, ta nghe nói người này cùng ngài có thâm cừu đại hận, cho nên phải mất rất nhiều tâm tư truy lùng được hắn, may thay trong lúc hắn lơ đãng nên mới...”

An Nguyệt Quân nhú nhú mày, khoe miệng gọi lên sát ý, mắt đen lạnh buốt, có khinh thường, có đùa cợt, không kiên nhẫn nói: “Sau khi chuyện này thành công, Nguyệt gia bảo sẽ là chỗ làm ăn tốt của ngươi.” Hắn mắt không ít công sức cùng thời gian cũng không tìm được tung tích người đó, mà Liễu

Văn này lại làm được. Lão ta không hề đơn giản!

Bất thành linh, tâm An Nguyệt Quân co rút một trận đau đớn, cơn đau càng ngày càng mãnh liệt. Đau! Cơn đau này... rất giống như lúc cha mẹ tự vẫn trước mặt hắn! Đau quá! Tại sao?! Tại sao lại đột nhiên đau như vậy?! Nương tử! Nương tử! Vừa nghĩ tới nàng, tâm hắn càng đau đớn thêm vạn phần.

An Nguyệt Quân quay đầu đi, lao thẳng ra ngoài. Liễu Văn không ngờ đến hắn lại hành động như thế, đáy mắt thoát hiện chút bối rối. Chẳng lẽ Hồng nhi hành sự bị hắn phát hiện? Lại nghĩ, hắn chẳng qua chỉ là một bảo chủ, võ công chưa hẳn đã cao, không lo. Tâm dần dần trấn định, lão đuổi theo, giả bộ thờ hờn hờn hỏi: “Bảo... chủ... ngài có... chuyện gì...?”

An Nguyệt Quân không còn tâm trí nào nữa, vẫn học tốc đi về phía trước, rốt cuộc cũng chạy tới gian phòng của Diệp Khê Thiển. Thấy cửa phòng nàng mở toang, đáy lòng mơ hồ khủng hoảng. Hắn vọt vào nhưng không tìm thấy nàng, tâm co rút càng tệ hại hơn, mắt dần dần nhiễm tia điên cuồng. Nét mặt lạnh lẽo cực đỉnh, hắn quay đầu lại thẳng tắp hướng Liễu Văn bước tới, gằn giọng: “Nói! Nàng đâu?!” Ngữ điệu băng hàn như cũ nhưng còn điên cuồng hơn trước. Nàng không thể xảy ra chuyện gì! Bởi vì hắn không cho phép!

“Nàng?” Liễu Văn nét mặt nghi ngờ, nhưng ngay sau đó lại hỏi: “Bảo chủ, ngài đang hỏi ai?”

An Nguyệt Quân không mang chút tình cảm trùng trùng nhìn lão, từng bước ép sát. Tay Liễu Văn lén lút cảm bội kiểm bên hông, mà động tác của hắn cũng không qua khỏi mắt An Nguyệt Quân, hắn lạnh lùng cười một tiếng, hỏi lại: “Nương tử của ta ở đâu?”

“Bảo chủ, phu nhân không phải là ở cùng một chỗ với ngài sao?” Liễu Văn vẻ mặt vô tội, lão nghĩ nghĩ chốc lát rồi nói: “Có thể phu nhân nghịch ngợm, đi đâu chơi rồi chẳng?”

Cường phong thịnh nộ trong mắt An Nguyệt Quân đã muốn bùng nổ, hắn rít: “Ngươi...”

Bỗng có một thanh âm lạnh lạnh chen vào, là một nha hoàn chừng mười hai, mười ba tuổi, tay dựa vào khung cửa, nhẹ giọng nói: “Bảo chủ, nếu ngài đang hỏi phu nhân thì nô tỳ vừa mới thấy người cùng tiểu thư đến sau núi.”

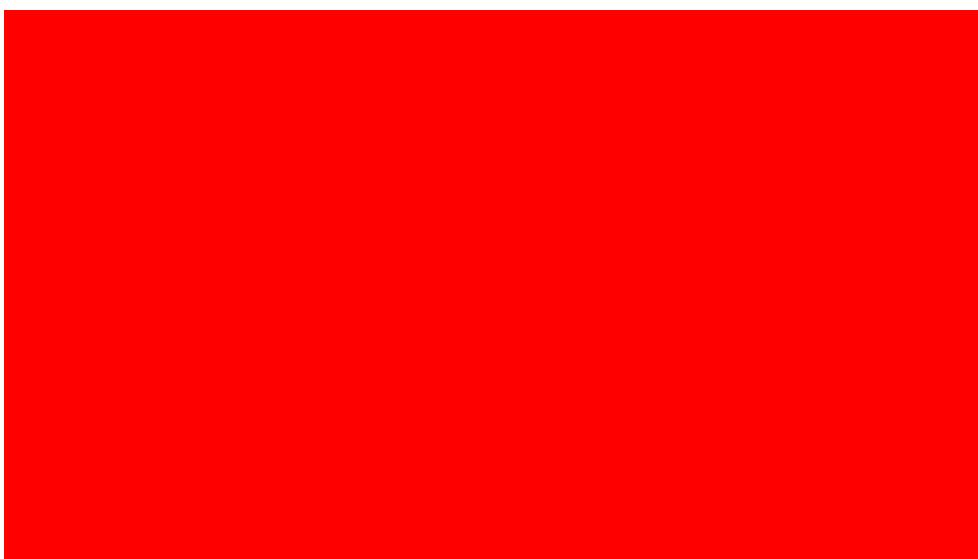
Liễu Văn sững sốt, mắt nhìn nha hoàn ngây ngô mà lộ ra sát ý. Trong phủ y luôn không cần một kẻ nhiều chuyện như thế này, giữ lại chẳng có tác dụng! Liễu Văn hoà nhã đi tới trước nha hoàn nhỏ, cười híp mắt hỏi: “Có nghe các nàng đi đến đó làm gì không?”

Nha hoàn suy nghĩ một chút, mơ mơ hồ hồ trả lời: “Tiểu thư nóng lòng muốn dẫn phu nhân cùng đi dạo đâu đó...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Hắn Không Phải Là Người!

Liễu Văn chuyển hướng An Nguyệt Quân, báo: “Bảo chủ, ngài nghe rồi, chẳng qua là Hồng nhi mang phu nhân đi dạo chút thôi, không cần lo lắng.”

An Nguyệt Quân mặt không chút thay đổi nhìn đằng trước, suy tư hồi lâu, lông mày đột nhiên giương lên, lạnh lùng hỏi nha hoàn: “Phía sau núi là ở đâu?” Mắt hiện lên tia chán ghét. Tốt lắm! Rất tốt! Tiện nữ kia đã thành công khiến hắn có hứng thú. Khoé miệng hắn vung lên nụ cười đầm máu.

Nha hoàn cũng chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, nhìn hắn bộ dạng vô cảm, hơn thế sát ý mơ hồ, quan trọng là, mắt hắn dường như không còn màu đen bình thường nữa... Nha hoàn tội nghiệp “a” một tiếng, bất tỉnh tại chỗ.

An Nguyệt Quân nhìn tình cảnh ấy, tâm lạnh lẽo. Hắn không phải đã sớm có thể tiếp nhận phản ứng này của thể nhân sao? Đêm đó, tim hắn không phải đã sớm hoá đá sao? Qua nhiều năm như vậy, cuối cùng điều duy nhất làm hắn ám áp chỉ có thể là năng.

Nghĩ đến đây, đồng tử An Nguyệt Quân đã sâu hoắm, cũng không kịp đợi nữa, hắn lập tức phóng ra ngoài, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Liễu Văn nhìn nha hoàn đáng thương xụi lơ trên mặt đất, đáy mắt âm ngoan, nhưng nghĩ để bản thân hạ thù, thật quá bản tay lão. Lão quát to: “Người đâu?!”

Giá sách trong thư phòng chậm rãi đi động, lập tức có hai hắc y nam tử đi ra, cả người sát khí nồng nặc cùng với tử khí, bọn họ rất có quy củ hô: “Trang chủ có gì phân phó?”

*hắc y nam tử: người đàn ông mặc đồ đen

Liễu Văn hung hăng nhìn nha hoàn ngã dưới đất không còn đứng dậy nổi, tuyệt không mang theo chút tình cảm hạ lệnh: “Dem nha hoàn lấm mồm này xuống! Dám phá hư đại sự của ta, các ngươi cứ liệu mà đối đãi.”

“Dạ.” Hai hắc y nhân khiêng nha hoàn dưới đất lên vai, cung kính hành lễ rồi lại lui xuống sau giá sách. Giá sách nặng nề khép lại, phảng phất như vừa nãy chẳng hề xảy ra chuyện gì.

An Nguyệt Quân nhún chân tới, lấy đà nhảy nhẹ một cái đã phi thân giữa không trung. Thân thể không ngừng chuyển động, mắt lo lắng tìm kiếm xung quanh. Bên này không có. Bên kia cũng không có. Nàng đâu?! Tốc độ không ngừng tăng nhanh, nhưng nàng vẫn vô tung vô ảnh. Tâm dường như đang bị một bàn tay bóp chặt, đau đến nghẹt thở, sợ hãi càng sâu. Vì sao mới có một lát mà giống như xa nhau thật lâu? Hắn nghĩ nàng, nhớ nàng, nhớ quá, thật sự nhớ quá. Hắn phải tìm được nàng, ôm nàng thật chặt, như vậy hắn mới an tâm.

Lúc này một loạt thanh âm yếu ớt và sợ hãi đứt quãng truyền vào lỗ tai hắn: “Không... Đừng... Làm ơn...” Mắt hắn sáng ngời. Là nàng sao?

Men theo hướng âm thanh, An Nguyệt Quân kinh hoàng trông thấy cảnh tượng suốt cả đời hắn cũng khó mà quên được. Dưới một thân cây, nương tử của hắn, bảo bối duy nhất của hắn, cơ thể nàng lộ ra gần như trọn vẹn! Tay chân nàng bị trói chặt. Và một tên nam nhân dâm dăng đang vuốt ve thân thể nàng...

Toàn thân lạnh run, máu đảo lưu, tựa hồ cùng tụ tập vào một chỗ, mắt dần dần biến thành màu tím. Tím yêu mị. Tím nguyên rủa. Tím chết chóc. Tâm, tột cùng tê liệt đau đớn.

An Nguyệt Quân đáp xuống đất, cảm giác như thiên thần giáng thế, xinh đẹp tuấn mỹ, rồi lại như Diêm La địa ngục, mang theo nồng đậm hơi thở tử thần. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, nam nhân đáng chết nọ thì thể đã rã rời, không, nói đúng hơn là bị cắt thành từng khối, từng mảnh nhỏ tán loạn rơi trên đất, khắp nơi đều là máu, chậm rãi lan tràn, khí tức tử vong càng thêm nặng nề.

Yên tĩnh, yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh...

An Nguyệt Quân đau xót tới bên Diệp Khê Thiển, môi run rẩy, không ngừng gọi nàng: “Nương tử... Nương tử... Nương tử...” Hắn côi y phục mình đem cơ thể gần như trần truồng của nàng bao chặt lấy, không lưu một khe hở.

Ở phía xa, Liễu Hồng và Thuý nhi đầu óc trống rỗng, song trong mắt cũng chỉ là một mảnh đỏ tươi. An Nguyệt Quân lạnh lùng liếc họ, đợi họ giật mình tỉnh lại thì hắn đã sớm xuất hiện trước mặt, đồng tử tím tựa hồ nhiễm màu máu đỏ tươi, càng tăng thêm nét quý dị kinh hồn.

“A! Bảo chủ! Không! Người không phải là... Người là...” Liễu Hồng vẽ mặt kinh hãi nhìn An Nguyệt Quân, sợ đến nói năng không mạch lạc. Đúng là tử nhân! Đây... còn là người sao?! Không! Không phải! Hắn là yêu nghiệt!

*từ nhân: tử là màu tím, nhân là mắt, ở đây ám chỉ đôi mắt tím của An Nguyệt Quân

An Nguyệt Quân như không nghe thấy gì, tử nhân càng thêm lạnh như băng, sát khí trùng trùng, từng bước từng bước đến gần. Liễu Hồng mặt mày trắng bệch, bối rối hô: “Bảo chủ, ngài bỏ qua cho tiểu nữ đi! Không phải tiểu nữ! Đây hết thảy đều là chủ ý của Thuý nhi!”

Nô tỳ Thuý nhi một bên vừa lập cập run rẩy, vừa nghe chủ nhân có ý đồ hết mọi tội lỗi lên đầu mình. Tử nhân lạnh nhạt dần dần chuyển hướng về phía nàng ta, cái rét bao trùm toàn thân. Nàng ta lập tức bò tới trước kéo góc áo An Nguyệt Quân, thảm thiết cầu xin: “Bảo chủ, xin tha mạng! Đây đều là nô tỳ nghe tiểu thư! Lần sau sẽ không dám...”

Một tiếng “a” thê lương vang vọng giữa không trung, Thuý nhi hoảng sợ nhìn mình một mảnh máu tươi đầm đìa. Cách đó không xa, hai cánh tay nàng ta an ổn nằm lác lác ở đây. Co giật đau đớn dữ dội đánh tới, lập tức Thuý nhi hôn mê bất tỉnh.

Hắn không phải là người, không phải là người, không phải là người...

Liễu Hồng ngây ngốc nhìn khung cảnh đầm máu trước mặt, mùi tanh nồng nặc truyền vào mũi, đánh thức các giác quan khác. Lúc này toàn thân trừ hoảng sợ cũng chỉ là hoảng sợ, trừ sợ hãi cũng chỉ là sợ hãi, chỗ này thi thể, chỗ kia máu tươi, khắp nơi đều là địa ngục tử vong. Thế mà An Nguyệt Quân vẫn một thân đơn giản, sạch sẽ không nhiễm tia máu nào, tay không kiếm, nét mặt vô cảm đậm đặc sát khí, tử nhân sẫm một mảnh đỏ tươi, so với ma quỷ còn làm cho người ta kinh hãi hơn!

Tử nhân, vô kiếm... Lãnh Diện Ngọc Quân! Truyền thuyết giết người không chớp mắt, Lãnh Diện Ngọc Quân! Truyền thuyết một đêm giết chết mấy

trăm mạng người, bất kể nữ nhân và trẻ nhỏ cũng không tha, Lãnh Diện Ngọc Quân! Mắt Liễu Hồng tròn trắng đến kinh hoàng. Nàng ta không nghĩ tới, Lãnh Diện Ngọc Quân lại là bảo chủ Nguyệt gia bảo! Nàng đây khó thoát khỏi cái chết rồi sao?

“An... An... Nguyệt... Quân... là... anh... hả?” Thanh âm mỏng manh yếu ớt truyền đến, lay tỉnh An Nguyệt Quân gần như đã hoá điên hoá cuồng.

Hắn ngơ ngác quay đầu, ngây ngốc nhìn trân bảo yêu quý của hắn, giờ phút này nàng suy yếu tưởng như trong suốt. Đau! Tim hắn đau đến muốn nổi điên!

“An... Nguyệt... Phu... quân...” An Nguyệt Quân giật mình tỉnh lại, cuống quýt chạy tới, nhẹ nhàng ôm nàng lên, lo sợ như ôm con búp bê sắp vỡ, vô cùng cẩn thận, nghẹn giọng gọi: “Nương tử... ta... tới...” Hắn sợ âm thanh mình quá to sẽ khiến nàng tan biến không còn thấy đâu.

Diệp Khê Thiên hơi hơi mở mắt ra, tay run rẩy chậm rãi với lên phía khuôn mặt hắn, đột nhiên giữa chừng, tay đã đưa đến một nửa bỗng rơi thông xuống, hôn mê bất tỉnh.

“Nương tử! Nương tử!” An Nguyệt Quân ôm chặt nàng, không ngừng điên cuồng kêu to, mang theo nỗi đau đớn khôn cùng.

Hồi lâu sau, hắn ôm lấy Diệp Khê Thiên phi thân đi, nháy mắt không còn thấy bóng dáng.

Lúc này, Liễu Hồng thấy có cơ hội, liền liều mạng bỏ chạy thực mạng, thỉnh thoảng kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy hắn không có đuổi theo tới đây. Đến khi chạy được một đoạn rất xa, nàng ta mới dừng lại, không ngừng thở hào hển.

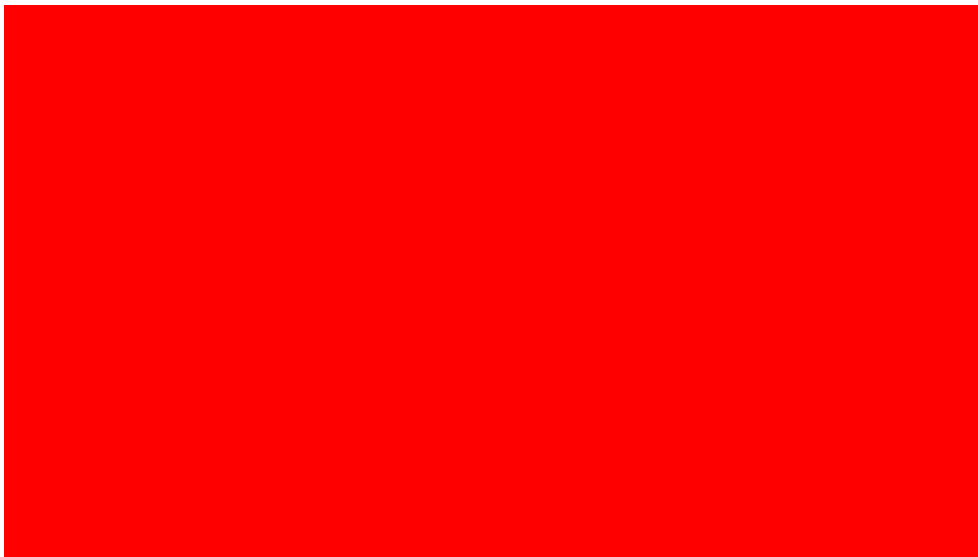
Lời tác giả:

PS (Photoshop): Chao ôi! Ta buồn bức quá! Sáng nay hơn bảy giờ ra cửa, đến ba giờ chiều mới về đến nhà. Về là lập tức gõ gõ, kết quả coi lại, số từ sao mà ít thế! Chỉ có thể than thở, xui xẻo quá xui xẻo đi, không đề cập nữa. Tiểu Quân Quân của chúng ta hôm nay khóc quá khóc đi phải không các nàng? Hắc hắc, nhớ để comment lại nha. Ta vẫn hi vọng có thể viết dài hơn, nhưng mà lực bất tòng tâm, ta xin lỗi, năng lực có hạn mà. Thôi thì một nửa vậy đã nha!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Phế Bỏ Liễu Hồng!

Trong khách điểm Phúc Vận.

An Nguyệt Quân đứng yên một bên, mắt không chớp nhìn đại phu đang chẩn đoán bệnh tình của Diệp Khê Thiên, con người đen nhánh mạng theo vài phần khăn trương. Căn phòng yên tĩnh đến nỗi làm người ta nghẹt thở.

Hồi lâu sau, đại phu đứng dậy, xoay người hành lễ nói: “Vị cô nương này không có gì đáng ngại. Bất quá thân thể có chút yếu kém. Tại hạ kê một đơn thuốc, đúng giờ uống thuốc là được.”

An Nguyệt Quân nhàn nhạt gật đầu, cho đại phu ít bạc. Đại phu sau khi hậu tạ, nói: “Chốc nữa tại hạ sẽ gọi điểm tiểu nhị đem thuốc đưa tới đây.”

Cửa từ từ khép lại.

Mà An Nguyệt Quân hoàn toàn chẳng nghe đại phu nói gì, chỉ si ngốc nhìn người đang lẳng lặng nằm trên giường, nét mặt dịu dàng như nước khiến lòng người mê say. Hắn nhẹ nhàng vươn tay chạm khẽ lông mày nàng, tính tế miêu tả hình dạng của nó, sau đó ôn nhu vuốt ve đôi môi nàng. Cánh môi đỏ bồng giờ này cực kỳ tái nhợt. Hắn cúi người ở vành tai nàng thì thầm: “Nương tử... Nương tử... Nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì...” Mắt cứ dừng lại trên người nàng, thật lâu, thật lâu, ánh mắt vô hạn chuyên chú, vô hạn thâm tình, phảng phất như trên đời chỉ có duy nhất một mình nàng.

Mắt thấy cần cổ nàng có vết máu ứ đọng, đáy mắt An Nguyệt Quân lại dấy lên nồng đậm sát ý. Bọn họ đáng chết! Không chút nghĩ ngợi, hắn liền mở cửa đi ra ngoài, trầm giọng hô một tiếng: “Ánh Nguyệt!”

“Bảo chủ.” Một nữ tử lập tức xuất hiện trước mặt hắn, ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt vô cảm. Tuy nhiên đáy mắt nàng mơ hồ có thể nhìn thấy một tia kích động.

“Dùng tính mạng của người thê, ở ngoài này trông coi phu nhân cho thật kỹ.” An Nguyệt Quân đều đều nói, không mang theo bất cứ tia cảm xúc nào.

“Vâng. Nếu phu nhân có nửa điểm thương tổn, tại hạ xin lấy cái chết tạ tội.” Ánh Nguyệt thê, mặc dù tất cả đều là lãnh ý, song đáy lòng đột nhiên có cảm giác bị ai cùng tuyệt vọng.

An Nguyệt Quân hài lòng gật đầu, trở vào phòng nhìn Diệp Khê Thiển thật sâu rồi mới ra ngoài, nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Cửa vừa khép lại, Diệp Khê Thiển liền mở mắt ra. Nàng cứ như vậy ngay ngốc mở to mắt. Không muốn nhớ lại nữa! Người đàn ông thâm tặc... Liễu Hồng đưa cọt... Nàng gần như bại lộ trọn vẹn, mặc người định đoạt... Tránh thoát thế nào cũng không được... Không! Thật sự là không nên nhớ lại nữa! Nhưng sao trong đầu nàng hết lần này tới lần khác đều là những hình ảnh đáng sợ ấy? Nàng níu thật chặt lấy đệm giường, thân thể không ngừng phát run, môi cắn chặt, mặt trắng phờ phạc.

Khi đó nàng chỉ còn biết kêu cứu tuyệt vọng, khi nhìn hắn đến, mặc dù là tràn đầy sát khí, nhưng tâm không tự chủ mà tìm được chút an lòng. Toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, đó là yêu sao? Thình thoảng lại có chút nhớ hắn, đó là yêu sao? Thấy hắn cùng người con gái khác thân cận, trong lòng không kim được mà ê ẩm chua chát, đó là yêu sao?

Thì ra... nàng đã sớm yêu hắn. Từ lúc nào? Là khi hắn vì nàng bắt nạt mà đáng thương làm nũng? Hay là hắn dịu dàng giúp nàng lau lệ nơi khoe mí? Hay là hắn bướng bỉnh bắt nàng nhất định phải yêu hắn? Giờ đây, nhận ra điều này, tìm nàng phút chốc co rút. Nàng thế này mà hắn còn muốn sao? Nàng thế này mà còn có thể yêu hắn sao?

Thân thể dần dần rét lạnh, càng nghĩ càng run rẩy kịch liệt. Lạnh quá! Nàng ngồi dậy, tự vòng tay ôm lấy mình...

Không lâu sau, An Nguyệt Quân đã đến Hàn Minh sơn trang. Hắn thẳng tắp đi vào, nhìn bốn phía cũng không thấy tung ảnh của bọn họ, khoé miệng cười cợt. Lúc này, bên trong thư phòng truyền đến tiếng kêu: “Cha... Cha...” Thanh âm mang theo sợ hãi tốt đỉnh.

“Hồng nhi sao vậy?” Liễu Văn ôn hoà hỏi.

“Cha, An Nguyệt Quân chính là...” Đột nhiên âm thanh ngưng bật. Liễu Hồng hải hùng nhìn An Nguyệt Quân xuất hiện ở cửa, chân không tự giác mà lùi về phía sau, đầu không ngừng lắc lắc.

Liễu Văn ngo An Nguyệt Quân, lại nhìn phản ứng của Liễu Hồng, cau mày, một hồi mới tiến lên chào đón: “Bảo chủ, ngài tới đây là...”

An Nguyệt Quân nhìn cũng không nhìn Liễu Văn, một đường bước tới trước Liễu Hồng, lạnh lùng nhìn nàng, nhưng không hề lên tiếng. Khuôn mặt hắn chẳng hề có bất kỳ cảm xúc gì, sát khí quanh thân dần dần dày nặng, đồng tử tím dần dần nhuộm thâm con ngươi đen, một vẻ đẹp tà mị. Liễu Hồng sớm bị dọa đến xụi lơ trên mặt đất, thân thể không ngừng mà run rẩy, ánh mắt trống rỗng, vô thức thì thảo cầu xin: “Tha mạng... Tha mạng... Bảo chủ tha mạng...”

“Á!” Mặt Liễu Hồng đã trắng bệch cơ hồ không còn hột máu. Nàng ta mở to mắt hai mắt nhìn nam nhân trước mặt tưởng là Diêm La địa ngục, đồng tử tím huyền hoặc lạnh nhạt. Hắn quý dị cười một tiếng lại làm cho Liễu Hồng lông tơ dựng đứng cả lên, một nụ cười đầm máu, âm độ.

“Chết... quá tiện nghi cho người.” Cánh môi đỏ bồng của An Nguyệt Quân khẽ phun ra mấy chữ làm hồn vía Liễu Hồng lên mây.

“Không... Không... Tha cho tiểu nữ... Tiểu nữ không dám nữa...” Liễu Hồng đáy lòng đã thật sự sợ hãi tới cực điểm. Nàng ta không muốn giống như Thuý nhi. Không muốn! Nàng đáng lẽ không nên! Không nên chọc tới bảo chủ...

Liễu Văn ngưng nhìn một màn này, sớm đã không thể thốt nên lời. Hắn... rốt cuộc là ai?

Liễu Hồng kinh hoàng nhìn thân thể không còn trọn vẹn của mình, bàn tay cùng lòng bàn chân đã bị cắt thành từng mảnh nhỏ, đầu lưỡi đỏ hồng lẳng lặng nằm cách đó không xa, máu nhuộm thâm một bên giá sách, mùi tanh của máu tươi chậm rãi tản ra quanh phòng, đến một tiếng cũng không kịp kêu tắt cả tri giác đã mất hết. Giờ phút này Liễu Hồng dù muốn chết cũng không được, muốn chết cũng không có cửa!

Liễu Văn chẳng qua chỉ trọn mắt nhìn tình cảnh thê thảm của Liễu Hồng, tuyệt không có bất kỳ thương tiếc nào dành cho nữ nhi. Lão cả lẩm bẩm: “Người... người... đến tốt cùng... là yêu nghiệt... phương nào...” Sát khí đen đặc, tàn nhẫn máu lạnh, không có kiềm, trong tay hắn lại không có kiếm! Chẳng lẽ...

An Nguyệt Quân lạnh lùng cười một tiếng, từ nhãn chột loé, nhẹ nhàng mà nói: “Hiện tại tới lượt người.”

“Ngươi... là... Lãnh Diện Ngọc Quân!” Liễu Văn bất gặp từ nhân của hắn, bật thốt lên.

An Nguyệt Quân nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói gì, chỉ thẳng tắp theo dõi hành động của lão.

“Ngươi giết ta thì sẽ không biết tung tích kẻ đó.” Liễu Văn trấn định dùng điều kiện cuối cùng để ngăn chặn hắn.

An Nguyệt Quân vẫn không nói một tiếng nào, đáy mắt tràn đầy đùa cợt.

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Ha! Chương này Tiểu Quân Quân của chúng ta có phải quá tàn nhẫn đúng không các nàng? Hắn trừ đối với nương tử nhà hắn ra, tính mạng kẻ khác đều không thêm ngó ngàng, như vậy mới đúng là người đàn ông si tình chứ! Rất nhiều nàng cũng mừng vì chương này nương tử của hắn cuối cùng đã tỉnh ngộ mà nói yêu hắn, không biết các nàng khác có hài lòng không? Hắc hắc, comment đừng có ít quá nha. Vậy là Liễu Hồng không có chết, bất quá kết cục như vậy đối với nàng ta mà nói thì còn tệ hơn là chết rồi, tàn nhẫn hơn cả tàn nhẫn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Nương Tử, Nàng Còn Có Ta!

Liễu Văn nhìn An Nguyệt Quân, thâm tâm phút chốc run lên. Hắn sao lại có ánh mắt thế kia?! Lão thấp giọng hỏi: “Ngươi không muốn biết?”

An Nguyệt Quân vô tình nhếch môi, khoe miệng tràn đầy khinh thường, nhẹ nhàng mà đáp: “Muốn.”

Nghe câu trả lời của hắn, ánh mắt Liễu Văn nhẹ nhõm. Bảo chủ Nguyệt gia bảo chẳng qua cũng chỉ là người bình thường thôi! Sắc mặt lão nhất thời trở nên buồn lòng, thanh âm bình tĩnh hơn, tiếp tục: “Bảo chủ, vậy ngài...”

“Nhưng nàng quan trọng hơn.” An Nguyệt Quân nghĩ đến nàng, ánh mắt liền hoá ảm áp, nhưng ngay sau đó lại phủ đầy tầng tầng băng giá. Hắn âm trầm nói: “Thương tổn nàng chịu, ta nhất định đòi lại gấp bội!”

Sống lưng Liễu Văn run sợ lạnh toát. Ánh mắt hắn quá khủng khiếp! Cho dù lăn lộn chốn giang hồ lâu như vậy, nhưng nhìn từ nhân kia lộ ra tầng tầng rét lạnh, bao nhiêu là âm ngoan cùng sát khí, lão cũng phải sợ hãi. Lão cố trấn tĩnh, gắng gượng bày ra bình tĩnh trên mặt: “Bảo chủ, tại hạ không hiểu ý của ngài.”

An Nguyệt Quân cười lạnh một tiếng, mắt lạnh cảm chăm chú nhìn lão, không phát ra bất kỳ thanh âm nào. Mùi máu tươi nồng nặc kích thích hắn, con ngươi đảo vòng, mắt liếc sang Liễu Hồng đã thâm trầm đến không thể thâm hơn ở một bên, lòng mày nhướng lên, hỏi: “Ngươi muốn chết thế nào?”

Liễu Văn mắt đảo nhanh, lén lút hướng giá sách di động nhìn tới. An Nguyệt Quân thu hết động tĩnh của lão vào mắt, con ngươi nhá lên tia sáng, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, mắt lạnh nhìn lão một lát, sau đó rời đi.

Cước bộ đang di động nhất thời đình chỉ. Liễu Văn nhìn bóng lưng An Nguyệt Quân rời đi, có chút tròn tròn mắt. Lão vốn định thừa dịp hắn muốn giết mình thì sẽ hết sức chạy trốn vào mật thất, ai ngờ, hắn lại khinh khinh bỏ qua cho lão như vậy, hơn nữa lại quá dễ dàng!

Liễu Văn ngây ngốc đứng đơ tại chỗ thật lâu...

An Nguyệt Quân rất nhanh về đến khách điểm Phúc Vận. Hắn đi lên trên lầu, bắt gặp Nguyệt Ảnh. Nàng ta lập tức nghênh đón, hành lễ: “Bảo chủ.”

An Nguyệt Quân lạnh lùng nhàn nhạt gật đầu, nói: “Khô cực.”

Nguyệt Ảnh mặt không chút thay đổi đáp: “Đa tạ bảo chủ quan tâm.” Song tâm phút chốc lại co rút, cơn đau quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn theo đó mà ập tới, rất đau. Nàng không phải đã coi nó thành thói quen sao? Thói quen hân hạnh, thói quen hân hạnh, thói quen hân hạnh. Nhưng mà nàng không thể nào chịu được hân có thói quen yêu chiều, che chở cho một nữ nhân khác! Điều này nàng không tài nào coi nó thành thói quen được!

An Nguyệt Quân khe khẽ đẩy cửa ra. Cửa vừa mở, gương mặt băng lãnh tốt đỉnh phút chốc toàn bộ hoá thành nhu tình. Nhìn người đang lẳng lặng nằm trên giường, lông mi khẽ run rẩy nói rõ nàng đang tỉnh, hơn nữa còn rất không an tĩnh!

Hắn nhẹ nhàng cởi áo ngoài cùng giày leo lên giường, từ phía sau ôm lấy Diệp Khê Thiên. Thân thể Diệp Khê Thiên lập tức cứng đờ, tuy nhiên mắt vẫn cứ kiên trì nhắm chặt. Giọng nói An Nguyệt Quân dịu dàng vang lên đều đều bên tai nàng: “Nương tử, lần đầu tiên gặp nàng, ta đã thấy nàng là một người vô cùng đặc biệt. Về sau, nàng hung dữ, nàng thẳng thắn, tất cả của nàng ta đều thích, thật thích, thật sâu thích, thích đến không biết làm thế nào mới tốt, thích đến nỗi hận không thể cùng nàng mỗi ngày ở chung một chỗ, thích đến muốn đem toàn bộ thế giới tặng cho nàng... Nương tử, tâm tình của ta, nàng có hiểu được chăng?”

Cơ thể Diệp Khê Thiên khẽ run, nhưng không đáp lời nào. Đột nhiên, nước mắt nàng từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Nương tử, ta thích nàng, rất thích nàng. Thích nàng vì nàng chính là nàng, mà không phải là ai khác, nàng có hiểu không?” An Nguyệt Quân đem mặt chôn sâu ở cổ nàng, hơi thở nóng bỏng phả lên da thịt làm cho nàng run run.

“Liễu Hồng thế nào? Anh bỏ qua cho cô ta?” Diệp Khê Thiên đột ngột mở miệng hỏi, ngờ ngàng phát hiện thanh âm mình có chút run rẩy.

“Tuyệt không! Tôn trọng đến người của ta, ta một chút cũng sẽ không bỏ qua!” An Nguyệt Quân vừa nghĩ tới Liễu Hồng, đáy mắt hiện lên một tia âm ngoan. Nàng ta không nên đụng đến người trong tim của hắn!

Diệp Khê Thiên cũng chỉ ừ hử cho qua, không có nói gì thêm. Trong phòng khôi phục lại yên tĩnh, tuy nhiên lại có chút ảm áp.

“Nương tử, nàng sợ sao?” An Nguyệt Quân nhẹ nhàng hỏi, vô tình mang theo chút khẩn trương. “Sợ ta tàn nhẫn như vậy sao?”

“An Nguyệt Quân.” Diệp Khê Thiên đột nhiên quay đầu, nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Em thích anh.”

An Nguyệt Quân sợ ngây người, mắt mở thật to, ngơ ngẩn nhìn nàng, tựa hồ không có cách nào tin lời nàng nói, cả lắm hỏi: “Nương tử... nàng... nói... cái gì...?”

“Nhưng mà em...” Diệp Khê Thiên hai mắt đột nhiên phù đầy sương mù, vô hồn trống rỗng, thân mình càng không ngừng run rẩy, miệng vô ý thức nói: “Nhưng mà em còn có thể thích nữa không?”

“Có thể! Đương nhiên có thể!” An Nguyệt Quân lớn tiếng đáp, hai cánh tay ôm nàng chặt đến nghẹt thở. “Nương tử, trừ nàng ra, không ai có thể!”

Con người Diệp Khê Thiên đột nhiên có chút mơ hồ. Nàng thất thần nhìn hắn, thì thào: “Tôi muốn về... Tôi muốn trở về...” Ngực khí yếu ớt rất đổi xa xôi, càng không ngừng cứa đau lòng người.

“Nương tử, nương tử, giờ chúng ta lập tức đi, lập tức về nhà.” An Nguyệt Quân khẩn trương nói. Bộ dáng này của nàng thật xa xôi... Tại sao? Tại sao hắn đột nhiên thấy sợ, sợ nàng cứ như vậy biến mất? Nàng không phải đang bị hắn khoá chặt trong ngực đây sao?

“Tôi phải về nhà! Tôi phải về nhà!” Diệp Khê Thiên vô ý thức gào, nét mặt càng ngày càng điên cuồng.

An Nguyệt Quân nhìn nàng, đáy mắt trùng trùng sợ hãi, sâu thẳm tâm can đau buốt. Hắn vẫn cố gắng giữ chặt lấy nàng. Diệp Khê Thiên lại càng gầy gù, miệng không ngừng hô: “Bỏ ra... Bỏ tôi ra... Không cần...”

“Nương tử, là ta, là ta, nương tử...” An Nguyệt Quân vẫn cứ kiên trì một lần lại một lần dỗ dành, một lần lại một lần an ủi.

Dần dần, Diệp Khê Thiên bình tâm trở lại, song nước mắt không tiếng động lăn chả rơi xuống. Nàng mở to mắt nói với hắn: “An Nguyệt Quân, tôi muốn về nhà, thật sự tôi rất muốn về nhà.”

“Nương tử, nhà nàng ở đâu?” An Nguyệt Quân hỏi.

“Nhà tôi ở...” Diệp Khê Thiên đột nhiên im bặt, ánh mắt trở nên bi thương và tuyệt vọng. Nàng cúi thấp đầu nói: “Không thể trở về được. Tôi không thể trở về được nữa. Cái gì tôi cũng không có.”

Tim An Nguyệt Quân thấm đẫm nỗi đau đớn của nàng. Hắn xót xa đăm đăm nhìn nàng, trịnh trọng nói: “Nương tử, nàng còn có ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bẩm Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Nương Tử, Dù Nàng Là Heo Thì Cũng Là Heo Dễ Thương Nhất!

Diệp Khê Thiên lẳng lẳng nhìn An Nguyệt Quân hồi lâu, nghẹn ngào hỏi: “Thật ư?” Đáy lòng nàng bồi hồi cảm động.

An Nguyệt Quân ra sức gật đầu, nghiêm nghị nói: “Nương tử, nàng là của ta. Phu quân của nàng cũng chỉ có thể là một mình ta.” Độc đoán cùng dịu dàng, mang theo tình yêu nồng nàn và say đắm khó có thể che giấu.

Diệp Khê Thiên chỉ nhàn nhạt ứng lời đáp lại: “Tôi muốn ngủ.”

“Được, nương tử. Nàng an tâm nghỉ ngơi đi.” An Nguyệt Quân ân cần đắp kín chăn mền lại cho nàng, nhìn nàng, thấy nàng nhắm mắt liền thờ dài, khẽ khàng khép cửa lại.

Một đêm đằng đằng trời qua...

Sáng sớm, Diệp Khê Thiên tỉnh dậy từ rất sớm, thấy ngoài cửa có một bóng người, tâm cả kinh len lén lại gần. Cửa bật mở liền thấy An Nguyệt Quân đang tựa người im lặng ngủ bên ngoài, dưới mi mắt có quầng thâm đen mờ mờ. Trái tim nàng bỗng có dòng nước ấm chảy qua, mắt bất chợt ướt ướt. Tên ngọc này đêm qua không chịu về phòng lại ở bên ngoài canh chừng cho nàng... Nàng làm hấn lo lắng vậy sao?

An Nguyệt Quân mở mắt, thấy người đứng trước mặt mình, nhất thời tay chân luống cuống, lắp bắp: “Nương tử, ta là... Nàng...”

Diệp Khê Thiên nhìn đáng vẻ bối rối của hấn, đôi mắt tà mị xinh đẹp ngập tràn khấn trương, rút cuộc nàng không lạnh mặt nổi nữa đành phì cười. Có một phu quân ưu tú như hấn lo lắng cho mình, nàng còn tiếc nuối cái gì chứ. Và lại, nàng cũng chưa có bị làm sao... Nàng muốn sống thật tốt! Vì mình. Và vì cả hấn nữa.

“Nương tử, nàng dậy sớm thế? Sao không ngủ thêm chút nữa?” An Nguyệt Quân thấy nụ cười của nàng, tâm mới hơi hơi buông lỏng. Nhưng mà nàng thật sự vui vẻ ư?

“Không ngủ nữa. Không ngủ nữa. Ngủ nhiều tôi thành heo mất. Thành heo rồi sẽ chẳng ai dám lấy nữa.” Diệp Khê Thiên cười híp mắt nói một cách ranh mãnh.

“Nương tử, ta muốn, ta muốn nha!” An Nguyệt Quân giơ tay thật cao, mắt lạnh lợi đảo vòng, khuôn mặt trắng nõn vội va vội vàng cứ như sợ nói chậm có khi để nương tử nhà hấn chạy mất.

“Thật á?” Diệp Khê Thiên hừ mũi, liếc mắt ngó hấn, vẻ mặt không tin.

“Phải, nương tử! Ta bảo đảm, bất kể nàng biến thành hình dạng gì, ta cũng muốn nàng!” An Nguyệt Quân nói chắc chắn như đinh đóng cột, âm thanh lớn vang dội phảng phất như muốn mọi người trên đời này đều biết, giọng điệu tự hào mà đáng yêu. Đột nhiên, đáy mắt hấn hiện lên tia suy ngẫm. Hai má hấn ửng hồng, rạo rực tiếp: “Huống chi, cho dù nương tử biến thành heo thì cũng là heo đáng yêu nhất thế giới!”

“Bốp!” Một đám nặng nề vung tới, Diệp Khê Thiên tức giận gầm lên: “Anh nhớ kỹ cho tôi! Tôi mới không cần biến thành heo!”

An Nguyệt Quân mỉm cười, đáng thương nhìn nàng, mắt long lanh ngập nước. Hấn nhỏ giọng ai oán: “Nương tử, nàng làm sao lại đánh ta? Ta nói không đúng ư?”

“Hừ!” Diệp Khê Thiên nặng nề hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt liếc hắn, sau đó đầu lại quay ngoắt đi, không thèm để ý hắn nữa.

“Nương tử, nương tử, không chịu để ý ta sao?” An Nguyệt Quân dụi dụi mắt, bị ai rên rỉ, tay trong buồng nắm chặt gấu áo nàng, vẻ mặt như một con cún bị chủ bỏ rơi, đôi mắt thuần khiết thi thoảng len lén liếc nàng.

Diệp Khê Thiên nhìn đôi mắt hắn vẫn tia máu do thức đêm, tim bỗng chốc mềm nhũn. Hắn... là vì nàng. Vì thế, nàng đành vỗ vỗ vai hắn, đau lòng bảo: “Đồ ngốc, anh không đói bụng sao? Ăn điếm tâm thôi.”

An Nguyệt Quân nghe xong liền vui vẻ, cao hứng đến độ mắt híp lại thành sợi chỉ, khoé miệng chậm rãi giờ lên, kéo theo nụ cười xán lạn như ánh mặt trời. Hắn nũng nịu hướng Diệp Khê Thiên nháy mắt mấy cái, đòi hỏi: “Nương tử, nàng làm điếm tâm cho ta ăn đi. Ta rất muốn ăn điếm tâm nương tử làm.”

Mà phản ứng của Diệp Khê Thiên chính là trực tiếp bỏ đi một mạch, đến cả trừng mắt liếc hắn cũng lười.

Nàng đã khoẻ rồi. Thật tốt! An Nguyệt Quân ở sau lưng nàng ngây ngốc nở nụ cười.

Diệp Khê Thiên đi xuống dưới lầu, An Nguyệt Quân cũng theo phía sau. Hai người vừa xuống tới thì điểm tiểu nhị đã niềm nở chào đón, ân cần hỏi han: “Khách quan, các vị muốn ăn cái gì?”

An Nguyệt Quân không đợi Diệp Khê Thiên nói đã cướp lời: “Phòng bếp ở đâu?” Vẻ mặt hắn hưng phấn thật sự vô cùng đáng yêu, nhìn chỉ muốn cắn cắn bất nạt một phen!

Tuy điểm tiểu nhị thấy kỳ quái nhưng khách hàng là thượng đế, y cũng ngoan ngoãn chỉ về phía sau, trả lời: “Khách quan, ở đây.”

An Nguyệt Quân nhàn nhạt gật đầu, ngay sau đó quay vào cười lấy lòng Diệp Khê Thiên, hắn làm nũng nói: “Nương tử, chúng ta xuống bếp đi.”

“Không đi.” Diệp Khê Thiên một bộ kiên quyết từ chối. Nàng nghĩ đến việc phải dùng cái tài nấu nướng tồi tệ của mình mà vào bếp, còn có chút thể diện nào ư?

An Nguyệt Quân thấy nàng từ chối mặt tức thì xụ một đống. Hắn rung rung nhìn nàng, đáy mắt lấp lánh khẩn cầu cùng lệ quang, miệng nhỏ mím chặt, tỏ vẻ nếu nàng không đồng ý thì hắn sẽ khóc ngay.

Diệp Khê Thiên với hắn mắt to trừng mắt nhỏ, hai người nhìn nhau chẳng ai chịu nói gì. Hồi lâu sau, nàng cuối cùng đành giương cờ trắng đầu hàng, tức giận nói: “Được rồi, được rồi, đi thì đi.”

An Nguyệt Quân thoát cái biến thành mặt trời nhỏ xán lạn, nụ cười rực rỡ chói mắt, mê ly cực kỳ! Bọn họ đi tới phòng bếp, hắn nghiêm túc hỏi: “Nương tử, nàng muốn ăn cái gì? Ta làm cho nàng ăn.”

Diệp Khê Thiên nhướn mày kinh ngạc: “Anh làm á? Không phải tôi sao?”

An Nguyệt Quân vừa nghe đã dẩu môi, ai oán nhìn Diệp Khê Thiên, giận dữ bảo: “Ai kêu nương tử không chịu làm cho ta?” Âm điệu rõ ràng vô cùng bất mãn.

Diệp Khê Thiên giả vờ hiền từ nhìn hắn hồi lâu, vẻ mặt giả tạo hỏi: “Phu quân, phu quân thật sự muốn nương tử làm sao?” Tuy nhiên đáy mắt lại hiện lên tia nguy hiểm. Tên này mà dám gạt đầu, hắn chết chắc!

Nhưng An Nguyệt Quân ngây thơ đang vô cùng hưng phấn, hai má tính xảo giống như là hai đoá hướng dương. Hắn sống chết gạt đầu như gà mổ thóc, vui sướng hô: “Nương tử, muốn, ta muốn!”

Quả nhiên, một tiếng “á” thảm thiết từ trong phòng bếp truyền ra. An Nguyệt Quân đau khổ nhìn nàng, rung rung cầu xin: “Nương tử, nương tử, nhẹ, nhẹ thôi, đau...”

Diệp Khê Thiên nhướn lông mày, bộ dạng nhân nhả như đi chơi, từ từ dùng thêm sức véo lỗ tai hắn, ghé vào ôn hoà hỏi lại hắn: “Phu quân, còn muốn nương tử nấu cơm không?”

An Nguyệt Quân thê thảm chịu thua, lắc đầu, quả quyết trả lời: “Không, nương tử, ta không muốn nữa.”

“Thế này mới ngoan chứ.” Diệp Khê Thiên lườm hắn một cái mới hài lòng buông lỗ tai tội nghiệp của hắn ra, song đáy mắt lại lấp lánh ánh cười.

An Nguyệt Quân mặt dài ra, có khổ không dám kể, chỉ có thể âm ức xoa xoa lỗ tai bị nương tử nhà hắn véo ửng hồng, nhỏ giọng bảo: “Nương tử, giờ ta làm cơm cho nàng ăn.”

Diệp Khê Thiên vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu, giọng như bà hoàng: “Còn không mau đi!”

An Nguyệt Quân bị nàng thúc, lập tức bay vào bếp, quay ngoắt 180 độ gắt lại với những người bên trong: “Các người đi ra ngoài.” Gương mặt lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm.

“Ồ...” Ai nấy đều thộn ra nhìn hần, chần chờ.

Sát ý trong mắt An Nguyệt Quân từ từ xuất hiện, sắc mặt càng ngày càng lạnh, tất cả mọi người sợ hãi đến liếc cũng không dám liếc, ba chân bốn cẳng bỏ hết việc đang làm chạy thẳng ra ngoài.

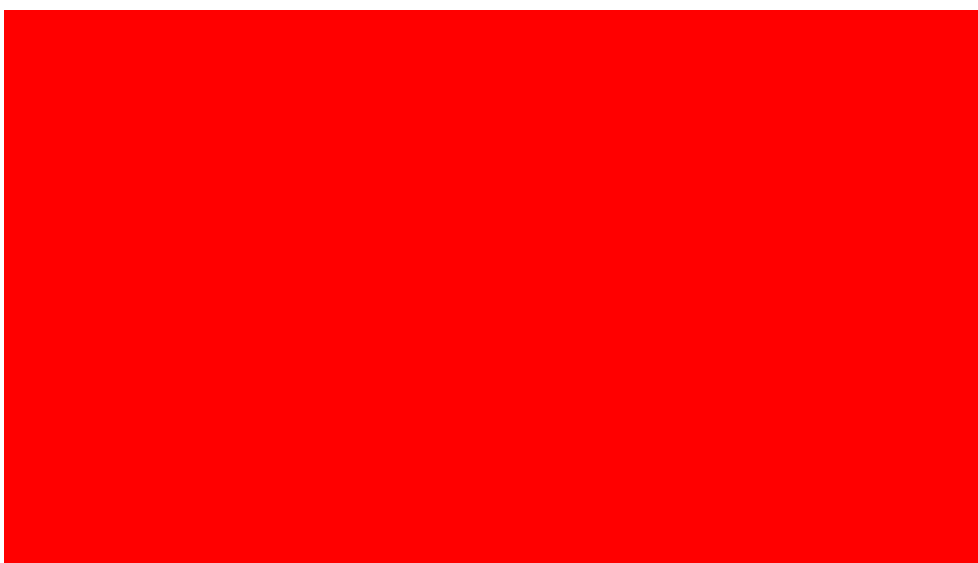
Lời tác giả:

PS (Photoshop): Hắc hắc, Tiểu Quân Quân cùng nương tử nhà hần lại hoà hợp, chúng ta cùng chúc mừng họ, đốt pháo ăn mừng nào, khả khả. Nhớ comment nhiều nhiều nha! Nếu mà ít hã, ta liền bạo hành Tiểu Quân Quân cho các nàng đau lòng chết, tuyệt đối không hạ thủ lưu tình đâu! Cho nên những ai không đánh lòng thì nhớ nhé... Khả khả, các nàng cũng đừng có máng vồn gì ta nha, đừng có phỉ báng ta, ta là người tốt, rất tốt, vô cùng tốt cơ mà...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Nương Tử, Nói Thích Ta Lần Nữa Đi!

An Nguyệt Quân chờ tất cả mọi người đều chạy ra ngoài rồi mới lon ton đi đến trình diện Diệp Khê Thiên, dương dương tự đắc: “Nương tử, phu quân ta lợi hại không?” Hần biết, nàng không sợ hần, vậy là đủ rồi!

Diệp Khê Thiên đảo tròn con mắt, vỗ nhẹ nhẹ lên khuôn mặt nõn nà của hần, tiện thể lén ăn chút đậu hũ ngon ngọt, sau đó vui vẻ khen: “Phu quân thật rất lợi hại nha.” Tim, ấm áp.

An Nguyệt Quân cười đến mắt cũng híp lại thành một đường cong cong, ở bên tai nàng hôn nhẹ một cái rồi bắt đầu chuyên tâm làm điểm tâm. Tư thế hần linh động linh hoạt, động tác vô cùng thuần thực khiến Diệp Khê Thiên vừa hoài nghi lại vừa kinh ngạc, chỉ có thể cảm thán, tên này tuấn mỹ tà mị, ngay cả khi nấu cơm cũng chẳng chút tổn hại đến hình tượng, mỗi cử chỉ nhắc chân nhắc tay đều đẹp trai ngời ngời, cũng khiến nàng trong khoảng thời gian ngắn sao mà thấy đầu óc mê mẩn.

“Nương tử, ăn được rồi.” An Nguyệt Quân bung một chén cháo nóng hổi đi tới gần nàng, vẻ mặt hồi hộp chờ đợi, mắt có nồng đậm thâm tình.

Diệp Khê Thiên nhìn chén cháo này, mặc dù cũng chả khác gì những chén cháo bình thường khác, nhưng lại làm cho nàng ấm áp cực kỳ, cũng an ủi lòng nàng. Thật là hạnh phúc.

Hai người bung bát cháo ra ngoài. Điểm tiểu nhị sững sờ nhìn bọn họ. Vốn người đang làm việc trong phòng bếp lại đột nhiên hoảng loạn chạy ra, miệng không ngừng hô: “Giết người! Giết người!”, nhưng mà giờ nhìn lại thì chỉ thấy một nam nhân với gương mặt yêu chiều cùng một nữ nhân tuy làm bộ hung hãn song mắt ngập tràn cảm động, trông thế nào cũng không giống kẻ giết người.

“Nương tử, ngồi đây.” An Nguyệt Quân tự động lướt qua điểm tiểu nhị đang sững sờ hoá đá, dẫn nàng đến một góc, cẩn thận lau lau băng ghế cho nàng ngồi.

Đội Diệp Khê Thiên ngồi xuống, hần nhẹ nhàng đem cháo để lên bàn, một bên thổi, một bên dụ dỗ bảo: “Nương tử, ta giúp nàng thổi nguội chút.” Mắt hần chuyên chú mà ôn nhu.

Hồi lâu sau, An Nguyệt Quân đem cháo đưa lại trước mặt nàng, hồi hộp chờ nàng ăn. Nàng thật sự bị làm cho cảm động. Sao nàng lại có thể may mắn được hần yêu thương như vậy chứ?

Diệp Khê Thiên ăn vài miếng, đang chuẩn bị phát biểu nhận xét, đột nhiên có giọng người vang lên: “Nghe đâu Lãnh Diện Ngọc Quân lại xuất hiện.” Lãnh Diện Ngọc Quân? Không phải người ngồi trước mặt nàng đây sao? Chuyện gì vậy?

“Đúng rồi. Hơn nữa gần đây hấn ý mình có võ công cao, suốt ngày làm chuyện xấu. Mà hấn, có mấy ai dám chọc vào! Hình như vài hôm trước hấn mới lảng nhục nữ nhi Cao gia đó.” Lại có người chen vào.

“Còn nữa! Còn nữa! Đêm qua hấn lại báo cho Ngô lão bản nói tối nay sẽ tới cướp nữ nhi nhà y. Y sợ hãi lập tức thuê mấy chục tên tay chân bảo vệ nữ nhi trên bảo của mình.” Thêm một người tiếp tục góp chuyện.

*lão bản: đồng nghĩa với ông chủ, thương gia, thương nhân, tay buôn, v.v.

Cái gì? Diệp Khê Thiên ngẩng đầu nhìn An Nguyệt Quân, chỉ thấy hấn vô tội nhìn lại nàng, chớp chớp mắt, oan ức bảo: “Nương tử, không phải ta mà.”

Diệp Khê Thiên lộ ra tia hứng thú với sự tình này, hàng thật gặp hàng giả, màn kịch đáng xem lắm đây! Thế là nàng vội vàng ghé vào ngồi gần An Nguyệt Quân, dụ dỗ: “Phu quân, chúng ta đi nhìn cái coi sao. Nương tử muốn xem xem kẻ nào to gan dám giả mạo phu quân.”

An Nguyệt Quân thờ ơ, lòng bất đắc dĩ. Hấn khó chịu hỏi: “Nương tử, chẳng bảo chúng ta về nhà sớm hay sao?”

“Tất nhiên là sẽ về.” Diệp Khê Thiên thô bạo véo lỗ tai hấn, con ngươi xoay một vòng, nhỏ nhẹ dụ tiếp: “Phu quân không lo thanh danh của mình bị phá hư à?”

An Nguyệt Quân nhìn nàng, sâu sắc hiểu rằng nếu không đáp ứng nàng thì cứ chờ xem hấn sẽ bị xử làm sao đi. Nhịn không được hấn bật cười: “Nương tử, thanh danh của ta vốn đã không tốt, cũng không cần phải làm thế.”

“Anh có đi không hả?!” Diệp Khê Thiên hết kiên nhẫn quát, tay bắt tri bắt giác càng dùng sức xoắn tai An Nguyệt Quân lại.

“A! Nương tử, nương tử, đau quá, nương tử, nhẹ nhẹ thôi.” An Nguyệt Quân đáng thương rên rỉ.

“Sao?” Diệp Khê Thiên lại trừng mắt với hấn, ý uy hiếp rất rõ ràng.

“Đi. Chúng ta lập tức đi.” An Nguyệt Quân ngoan ngoãn đáp, trong mắt hàm chứa ánh lệ, vô cùng ai oán nhìn nàng, phảng phất như nàng là vừa phạm phải tội ác tày trời.

“Phu quân có vẻ không thích đi với nương tử ha?” Diệp Khê Thiên được đằng chân lân đằng đầu tiếp tục bắt nạt ai kia.

“Không có, không có. Nương tử, ta rất thích, cực kỳ thích.” An Nguyệt Quân lớn tiếng thanh minh dẫn tới ánh mắt soi mói của vài đám người gần đó, nhưng hấn tuyệt không quan tâm, vẫn cứ bô bô tiếp: “Chỉ cần cùng nương tử ở một chỗ, thế nào ta cũng thích.”

“Hừ!” Diệp Khê Thiên khinh khinh hừ một tiếng rồi đem chén cháo còn lại ăn sạch sẽ, sau đó liền lôi hấn rời khỏi khách điểm.

Dọc đường.

“Nương tử, nàng có thể nói thích ta lần nữa không?” An Nguyệt Quân nhỏ giọng yêu cầu, lời nói khát khao cùng mong chờ, mắt mở thật to nhìn nàng.

“Tôi từng nói ư?” Diệp Khê Thiên giả vờ hoài nghi, tuy nhiên con ngươi lại ngượng ngùng lúng liếng. Tên nhóc kia, ngoài đường ai đi nói chuyện tẻ nhạt này chứ!

“Nương tử, không chịu, không chịu đâu. Nàng phải nói với ta lần nữa cơ.” An Nguyệt Quân cứng đầu cứng cổ đòi tới cùng, không cam chịu bị ăn quịt, nằng nặc diễn trò trên đường lớn.

“Bốp!” Một đám thẳng cánh cò bay, Diệp Khê Thiên nghiêng răng khể giọng gọi: “Phu quân.”

“Ồ đây.” An Nguyệt Quân tức thì ngoan ngoãn hô đáp, mặt mày hưng phấn và khẩn trương khiến hấn cười toét ra tận mang tai.

“Tôi thích...” Diệp Khê Thiên chậm chậm kéo dài câu, nhìn An Nguyệt Quân mà mắt hiện lên tia giáo hoạt không kịp khiến người phản ứng, khoé miệng nàng nở nụ cười tà ác, cuối cùng lớn tiếng nói nốt: “... Đánh anh!” Nói xong lập tức vừa bỏ đi vừa ha ha cười khì thế.

Miệng An Nguyệt Quân mở to, mắt ngu nga ngu ngo, ngây ngốc dõi theo nương tử của hấn đang khoái chí đùa bỡn mình. Hồi lâu, rốt cuộc hấn cũng kịp phản ứng, nhanh nhanh chóng chóng đuổi theo nàng, rầu rĩ tố cáo: “Nương tử, nàng bắt nạt ta. Mới này không tính, nàng nói lần nữa xem.”

“Tôi mới nói đó không phải sao?” Diệp Khê Thiên nhìn mặt hấn đuổi ra giận dữ, nhướn nhướn mày, trong bụng sớm cười nghiêng ngả.

An Nguyệt Quân bất đắc dĩ nhìn nàng tiểu nhân đắc chí, đáy mắt hiện lên vẻ cung chiêu. Hấn mấp máy miệng nhỏ, vẫn không từ bỏ mà làm nũng: “Nương tử, nói đi, nói đi, nói lại lần nữa đi mà.”

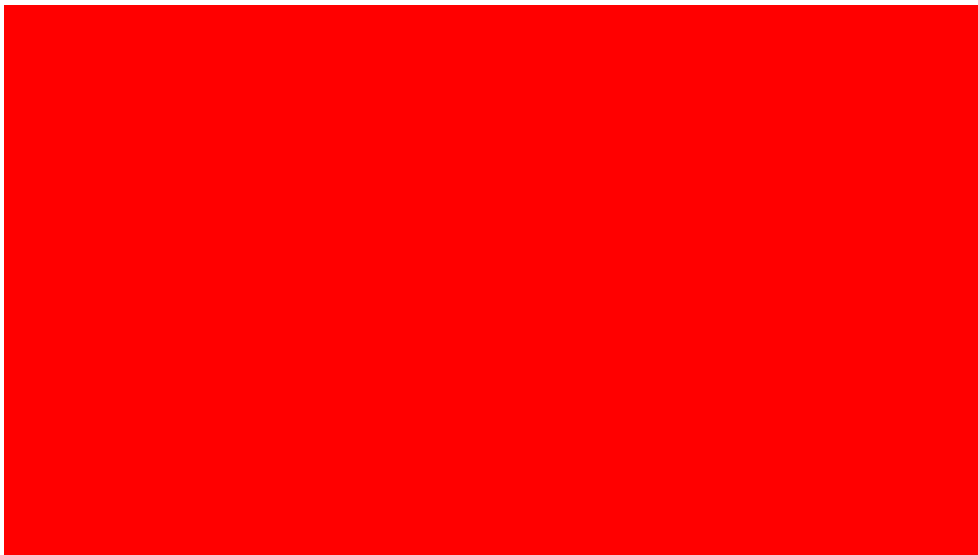
Mà phản ứng của Diệp Khê Thiên chính là vô tư lơ đãng, quẳng hấn qua bên rìa.

An Nguyệt Quân quệt miệng, vẻ mặt mắt hừng lờ đờ bám lại theo nàng. Đột nhiên, đôi mắt ấy lạnh lẽo quét một vòng xung quanh, mơ hồ hiện ra băng giá chết người.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17: Nương Tử, Nàng Có Ta Còn Chưa Đủ U?

“Nương tử, chúng ta đi đâu? Về nhà sao?” An Nguyệt Quân hồn nhiên như cô tiên hỏi.

“Anh đang nói cái gì đó An Nguyệt Quân?!” Diệp Khê Thiên đảo mắt qua khoé mi ngăn ngấn nước của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi gầm.

“Không có, nương tử, ta cái gì cũng chưa nói.” An Nguyệt Quân đầu lắc quảy quảy như cái trống bỏi, sợ hãi hết con rùa rút cổ, mắt nhắm mà môi cũng mím chặt, trông buồn cười lại càng thập phần đáng yêu.

Diệp Khê Thiên ngó ngó xung quanh, bất thành linh chiếu tướng kẻ bên cạnh, cười cười, cười làm tâm An Nguyệt Quân hoa cỏ nở rộ, đang muốn mở miệng nói câu gì thì đã bị đập cho một cước đau điếng. Nàng híp mắt, dùng khẩu khí của bà hoàng ra lệnh: “Đi! Hỡi cái nhà tên Ngô lão bản ở đâu cho tôi!”

Mắt An Nguyệt Quân giận dữ nhìn nàng, nhỏ giọng phân bua: “Nương tử, vậy nàng làm gì?”

Diệp Khê Thiên phẩy tay đuổi hắn như đuổi một con ruồi, mắt đã bị thu hút đến sập tượng đất cách đó không xa, hung phấn bảo: “Tôi đi xem chỗ kia một chút. Anh xong tới đó tìm tôi nha.” Rồi không đợi hắn đồng ý hay không, nàng đã mất dạng.

An Nguyệt Quân dõi theo bóng nàng, bắt đắc dĩ lắc đầu. Chao ôi! Theo nàng vậy.

Diệp Khê Thiên nhanh chóng chạy đến sập tượng đất, bức tượng nào cũng tinh xảo, sống động y hệt người thật. Nàng nhìn tất cả các nhân vật bức tượng từ trong tay người trung niên nam tử lần lượt xuất hiện, thần khí y ôn hoà lại hết sức chăm chút cho từng tác phẩm của mình. Những điều đó đều làm nàng bội phục.

Nàng xem xem ngắm ngắm hồi lâu mới chọn lấy một bức tượng Triệu Vân trong đám tượng đất. Tượng được làm rất tinh xảo, sống động, giống như là đang sống thật vậy.

*Triệu Vân (168-229), tên tự là Tử Long, người vùng Thường Sơn, là danh tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở trong lịch sử Trung Hoa. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán

Vui mừng vì kiếm được đồ tốt, nàng còn muốn nhìn kỹ chút nữa nhưng đã bị người nào đó ngăn lại. Quay đầu, là một An Nguyệt Quân trông vô cùng mắt hừng đang trừng mắt ngó nàng chằm chằm.

Nàng sùng sốt. Trùng? Tên này trùng nàng chứ không phải nàng trùng hắn? Nhưng mà bộ dáng trùng người của hắn cũng rất đáng yêu, mắt nai thì mở to tràn đầy oán giận, miệng đầy rất cao, tựa hồ như người chồng tội nghiệp bị ruồng bỏ. Nàng buồn cười hỏi: “Anh làm sao đó? Sao mà trông tức giận vậy?”

“Nương tử...” An Nguyệt Quân ịu xiu xiu gọi, bấu môi, ai oán nũng nịu.

“Làm sao?” Diệp Khê Thiên nhướn mày, cười cười hỏi hần.

“Nương tử, nàng sao lại đi mua nam nhân khác về?” An Nguyệt Quân tức giận chất vấn, đích thị là một ông chồng ghen tuông chua lết sò sò ra.

“Hừ?” Diệp Khê Thiên ngẩn ngơ, suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu. “Tôi mua đàn ông về? Làm gì có trời!”

“Nàng vừa mới định mua.” An Nguyệt Quân vẫn cứ một giận hai dỗi, hồi lâu sau, rung rung đáng thương nhìn nàng: “Nương tử, nàng có ta còn chưa đủ ư?”

Diệp Khê Thiên thật sự bị hần làm cho teo não. Chuyện gì chứ?! Nàng khi nào muốn mua đàn ông về?! Nãy giờ cũng chỉ là đứng đây xem tượng đất... Tượng đất?! Chẳng lẽ...

Nàng dờ khóc dờ cười cầm lấy bức tượng Triệu Vân hỏi: “Anh nói cái này á?”

“Hừ!” An Nguyệt Quân mắt vừa thấy tượng đất đáng ghét kia liền nặng nề hừ một tiếng, không thèm trả lời.

Diệp Khê Thiên nhìn hần, đáy mắt từ từ nhuộm màu gian manh, tà ác. Nàng nâng tượng đất trên tay, cẩn thận xem xét, tấm tắc: “Anh chàng tượng đất này cũng đẹp trai đấy. Tôi mua về mỗi ngày rời giường ngắm cho đã mắt.”

“Nương tử, không được!” An Nguyệt Quân thở phì phì hét, gò má trắng nõn phình lên mơn hờ thấy chút đỏ ửng.

“Tại sao không được?” Diệp Khê Thiên nén cười nhìn dáng vẻ hần sinh khí, tức giận, dù biết rõ cũng cố trêu hần tới cùng.

“Nương tử, trong mắt nàng chỉ được có một mình ta thôi!” An Nguyệt Quân độc đoán tuyên bố.

“Ừm...” Diệp Khê Thiên ra chiều suy tư, chần chờ lắm bả: “Cái này tôi còn phải suy nghĩ đã.”

“Nương tử...” An Nguyệt Quân nhìn nàng không chịu đáp ứng, vẻ mặt đã mau muốn khóc lắm rồi, mắt ầng ậng nước, giọt to lẫn giọt nhỏ. Hần nghĩ muốn lớn tiếng nhưng rồi lại không dám, đành nhẹ nhàng oán trách: “Nương tử, nàng sao có thể làm vậy chứ?!”

“Tôi thì sao nào?” Diệp Khê Thiên đắc ý hỏi, sau đó bỗng nhớ đến điểm chính liền hưng phấn hỏi: “An Nguyệt Quân, anh đã thăm dò rõ ràng chưa?”

An Nguyệt Quân không cam tâm tình nguyện gật đầu, trả lời: “Nương tử, cách ngay ngã rẽ của con đường này.”

Nói xong vẫn không yên tâm nhìn tượng đất nàng cầm trên tay, khuôn mặt tội nghiệp càng xuống nước cầu xin: “Nương tử, không thể bỏ lại ư?”

“Nhưng tôi rất thích.” Diệp Khê Thiên có chút lưu luyến không rời với tượng đất trong tay.

An Nguyệt Quân một hai cứng đầu cứng cổ không chịu đồng tình, chằm chằm trợn mắt với bức tượng đất vô (số) tội, không nói câu nào, cũng không chịu đi tiếp.

“Được rồi, được rồi. Tôi không lấy nữa là được chứ gì.” Diệp Khê Thiên thấy vẻ chết cũng không chịu thua hần cũng chỉ đành vẫy cờ trắng đầu hàng, đem tượng đất trả về chỗ cũ, kéo hần đi. An Nguyệt Quân đã được như ý nguyện liền nhếch môi, mắt và miệng đều hài lòng cười.

Đang muốn xoay người chạy, nàng lại nghe có giọng nói truyền đến: “Cô nương, đây là túi tiền của nàng sao?”

Diệp Khê Thiên quay lại. Vị công tử đứng ở đó, một thân y phục màu lam, ngũ quan tuấn tú, hài hoà ôn nhuận, khoé miệng thấp thoáng nụ cười nhã nhặn, tóc cột cao, tác phong nhanh nhẹn, phong nhã, có chút mùi vị khiêm tốn.

Diệp Khê Thiên trợn mắt há hốc mồm nhìn người trước mặt, kích động lẫn mừng rỡ hô: “Ô Tô Dương! Ông cũng tới!” Nói rồi liền ào ào xông lên trước ôm chặt lấy vị công tử nọ.

An Nguyệt Quân phút chốc mặt đen sì, lãnh ý lạnh buốt, tâm không tự chủ được run rẩy, đáy mắt ngập tràn bối rối cùng sát ý. Y là ai? Vì sao nàng có thể phản ứng nhiệt tình như vậy, còn với hần, nàng chưa từng có! Hần không cho phép nàng như vậy! Tuyệt đối không cho phép!

Mà bên này vị công tử lạ mặt kia cũng sững sờ, hồi lâu sau mới kịp phản ứng, ngắc ngứ hỏi: “Cô nương, nàng là...?”

“Ông không nhận ra tôi à? Tôi là Thiên Thiên nè!” Diệp Khê Thiên kích động nhìn người trước mặt. Thật không hề nghĩ tới, ở nơi xa lạ này sẽ được gặp bạn cũ!

“Cô nương, nàng nhận nhầm người rồi. Ta gọi là Tư Đồ Khiêm. Đây có phải túi tiền của cô nương không?” Nam nhân tên gọi Tư Đồ Khiêm đứng mực ôn hoà, mở lòng bàn tay ra, một túi tiền tinh xảo xinh xắn hiện ra trong mắt Diệp Khê Thiên.

“Anh... Làm sao anh...” Có thể cùng ông bạn Tô Dương của nàng giống nhau như đúc vậy?! Diệp Khê Thiên chẳng thể nào nói thêm chữ gì, trong lòng là từng đợt cảm giác mất mát. Sao nàng lại ngu ngốc thế chứ? Rõ ràng không thể nào có chuyện Tô Dương cùng xuyên không tới đây với nàng mà. Thật sự là quá ngu ngốc đi! Nghĩ tới đây, cũng chẳng thèm quan tâm đến hai người nam nhân một còn đang sững sờ một còn đang đen mặt, đã ừ ừ xoay người đi.

“Cô nương, đây...” Tư Đồ Khiêm nghĩ lại muốn tiến lên hỏi thăm, dù sao túi tiền này cũng là rơi dưới chân nàng, rất có khả năng là của nàng.

“Nàng không có túi tiền như vậy.” An Nguyệt Quân mặt so với ngày đại hàn còn muốn lạnh hơn, trong mắt tầng tầng âm độc cùng mơ hồ sát khí, lạnh nhạt nói: “Nhưng người dám bám theo nàng, ta sẽ lập tức giết người!”

Hắn là nói thật! Tư Đồ Khiêm nhìn theo bóng lưng An Nguyệt Quân, lại nhớ lại về mặt lãnh khốc vừa rồi của hắn, nam nhân ấy sát khí rất nặng. Tay siết chặt túi tiền, nụ cười chậm rãi nở trên môi: “Nếu không phải là cô nương đó thì coi như xong sao?”

An Nguyệt Quân nghe rõ lời hắn, lạnh lạnh phui tay một cái, nhưng đáy mắt hiện lên tia kinh ngạc, cuối cùng cũng xoay người bỏ đi.

Sắc mặt Tư Đồ Khiêm ôn nhu nhìn hai người họ rời đi, đáy mắt mơ hồ có chút hứng thú. Hắn tin, bọn họ nhất định sẽ gặp lại!

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Khả khả, chương sau, họ có thể sẽ gặp lại đây! Còn về thân phận của Tư Đồ Khiêm, ta sẽ tạm thời giữ bí mật. Hô hô, nói tóm lại một câu, Tiểu Quân Quân của chúng ta dường như thật thê thảm khi cùng “tình địch” không-thể-ngờ tranh giành nương tử nhà hắn nha! Khả khả! Cho họ khan một cái, khụ! Hoan nghênh diễn đàn phiên bản mới, ta chờ mi! Diễn đàn đang nâng cấp nên không thường xuyên post truyện cho các nàng được, hu hu. Chương này vốn là của hôm qua đó, kết quả là đang post lại sập mạng cái rụp. Rõ khổ! Thôi, 2 giờ sáng rồi, phải bay thôi (bay đi)...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Gặp Lại Tư Đồ Khiêm!

“Nương tử, kẻ đó là ai vậy?” An Nguyệt Quân quần quít lấy Diệp Khê Thiên, làm bộ vu vơ hỏi nhưng thật ra đáy lòng rối bời.

“Ai biết.” Diệp Khê Thiên chán nản đáp, lòng vẫn không hết mất mát.

“Nương tử, nàng không biết mà lại ôm loạn nam nhân khác!” An Nguyệt Quân ghen tuông, sát ý đầy lên.

“Giờ đây? Sao tôi nghĩ thấy mùi dấm chua là ấy nhỉ? Ai mới ghen tị vậy ta?” Diệp Khê Thiên tà ác cười chọc.

Khuôn mặt trắng nõn của An Nguyệt Quân nháy mắt đỏ rực như quả cà chua chín, vô cùng khả ái đáng yêu, đôi mắt ai oán, giọng nói xấu hổ rên: “Nương tử...”

Diệp Khê Thiên ha hả cười thành tiếng, cũng còn chút lương tâm không trêu hấn nữa.

Nhanh chóng, hai người đã tới Ngô phủ. Ngô phủ cao lớn khí khái, hai bức tượng sư tử đá uy vũ trấn sừng sững trước cửa làm người sinh ra chút e dè, cạnh đó có hai tên lính hầu đang đứng canh gác, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hai người muốn đi vào thì bất chợt có một tên lính lên tiếng ngăn cản: “Các người là ai?”

“Tôi...” Diệp Khê Thiên cầu cứu nhìn An Nguyệt Quân, ngặt nỗi chỉ nhận được sự thờ ơ của hắn, đáng về một mực cũng không thèm giúp, liền nổi giận dùng đũa đá hắn một cái.

“Nương tử, nàng làm gì đã ta?” An Nguyệt Quân khoé mắt rom rớm nước, vô tội nhìn nàng.

“Anh...” Diệp Khê Thiên lửa giận ngút trời trừng hấn. Nàng tin rằng, chỉ cần hấn nói danh xưng của mình, có ai không dám cho hấn vào?! Tên này là cố ý! Nàng đánh chết cái cố ý của hấn! Nghĩ lại điên, nàng nhấc chân muốn đá hấn thêm cái nữa.

“Là mấy người!” Âm thanh hoà nhã dễ nghe xen lẫn vui mừng vang lên.

An Nguyệt Quân nghe giọng “tình địch” mặt tức thì đen một nửa, tia dự cảm bất an trời dấy, môi mím chặt, con ngươi u ám loé ra ánh sáng lạnh như hắc ín, nồng đượm sát khí. Tên đó là quá ngu xuẩn hay là quá tự tin vào bản thân, dám xuất hiện trước mặt hấn lần nữa!?

Diệp Khê Thiên quay đầu, nhìn thấy người nọ nhưng hứng thú ban đầu đã không còn.

Tư Đồ Khiêm kinh ngạc. Nàng làm sao vậy? Chưa có bao lâu mà thái độ đã khác biệt dữ. Y liếc nhìn An Nguyệt Quân người nhuộm đầy sát khí rõ ràng rành, miệng nhoẻn cười một cách giáo hoạt. Y hướng Diệp Khê Thiên đùa dai: “Mới không lâu mà cô nương đã quên ta rồi sao? Phân biệt đối xử quá. Vừa rồi còn nhiệt tình nồng cháy lắm mà, thiếu chút nữa ta còn ăn không tiêu.”

Mặt An Nguyệt Quân đã tối hấn, quanh thân tản mát hơi thở lạnh lẽo, tay gặt gao nắm thành nắm, gân xanh nổi cuộn cuộn. Đáy mắt hấn từ từ thâm thành màu đen lạnh, điên cuồng mà xinh đẹp. Không đợi mọi người phản ứng, hấn đã đứng trước Tư Đồ Khiêm, lãnh khốc, không chút nhiệt độ gần: “Ngươi, lặp, lại, lần, nữa!”

Diệp Khê Thiên vội chen vào giữa họ, nụ cười dịu dàng, ánh mắt mềm mại quyến rũ gọi một tiếng: “Phu quân...” Thanh âm nữ tính đáng yêu mang theo tia dụ dỗ.

“Ồ đây.” An Nguyệt Quân loáng cái một thân lệ khí biến mất sạch sẽ vô tung vô ảnh, vẻ mặt vui mừng rạo rực nhìn bảo bối của hấn. Hấn nuốt nuốt nước miếng nói: “Nương tử có chuyện gì?”

“Phu quân, bọn họ không cho nương tử vào, làm sao bây giờ?” Diệp Khê Thiên liếc xéo qua tên lính canh cửa.

An Nguyệt Quân mặt khổ sở, quan sát Diệp Khê Thiên, lại nhìn tên lính canh, thăm dò cười cầu hoà hỏi: “Nương tử, hay chúng ta đừng vào?” Thanh âm nhỏ xiu xin xỏ.

“Nếu không để ý, ta không ngại mang hai người cùng vào.” Tư Đồ Khiêm vừa rồi nhìn nam nhân này biến hoá liền ngăn ngại, nhưng ngay sau đó không khỏi sinh lòng tán thưởng, ánh mắt hấn nhìn Diệp Khê Thiên nồng nàn mật ý, yêu thương cỡ nào, trân trọng cỡ nào.

“Thập phần để ý...” Câu trả lời bất mãn vang dội lập tức cất lên, tức thì Diệp Khê Thiên thô bạo quăng cho hấn một cái nhìn đe dọa, lập tức hào khí của An Nguyệt Quân mất ráo, tiu ngưu ngậm miệng lại.

Diệp Khê Thiên hướng Tư Đồ Khiêm nhã nhặn cười một tiếng, nói: “Vây xin làm phiền.”

Đáy lòng An Nguyệt Quân đắng nghét nhìn hai người. Đáng ra phải là của hấn! Nụ cười nàng, là của hấn. Nước mắt nàng, là của hấn. Tầm mắt nàng, cũng là của hấn! Trong ấy không nên có nam nhân đáng chết kia! Nàng hết thấy đều là của hấn!

Tư Đồ Khiêm lễ phép cười đáp lại: “Cô nương không cần khách khí. Xin hỏi phương danh của cô nương?”

“Diệp Khê Thiên, có thể gọi là Thiên Thiên, bạn bè đều gọi tôi vậy.” Diệp Khê Thiên sáng khoái trả lời, dù cho y không phải Tô Dương, nhưng có lẽ vì tương mạo lại tình cờ giống hệt, nàng đối với y có phần hảo cảm.

Không thể chịu được! An Nguyệt Quân trừng mắt kiến nghị, nhỏ giọng phản đối: “Nương tử, không được! Nàng cũng đâu có cho ta gọi nàng Thiên Thiên.”

“Tôi nhớ kỹ anh có gọi tên tôi đâu.” Diệp Khê Thiên lãnh lạnh đáp, trong đó có phê bình kín đáo. Tên này, vừa gặp đã bướng bỉnh gọi nàng nương tử này nương tử nọ, nàng ngay cả quyền phản bác cũng không có, thật sự bị hấn tức chết.

An Nguyệt Quân nghe mà khoé miệng liền vung lên nụ cười ngọt ngào, chỉ gây ngốc cười, ánh mặt trời rơi xuống có biết bao thu hút lẫn mê hoặc, hồn nhiên mà lại yêu mị, ngọt ngào mà lại đáng yêu.

Tư Đồ Khiêm nhìn hai người, nụ cười trên môi vẫn không tắt, trong con ngươi có chút bí hiểm. Y ôn nhu nói với Diệp Khê Thiên: “Thiên Thiên, giờ vào được chưa?”

“Được, chúng ta vào.” Diệp Khê Thiên sáng khoái đáp.

An Nguyệt Quân âm lãnh quăng cho Tư Đồ Khiêm một tia nhìn chết người, môi chu lên nữ tính nói: “Nương tử, cùng vào đi.”

Nhưng Diệp Khê Thiên chỉ lưu lại cho hấn một cái bóng lưng. Nàng đi theo sau Tư Đồ Khiêm, khuôn mặt nở nụ cười, chẳng chút bận tâm đến An Nguyệt Quân mặt mày đông cứng có thể thấy được mơ hồ ghen tức.

“Tư Đồ công tử.” Hai tên lính canh nhìn Tư Đồ Khiêm cung kính hành lễ, lại nhìn hai người phía sau y, có chút khó khăn nói: “Tư Đồ công tử, hai vị này là...”

Tur Đồ Khiêm nhẹ nhàng cười một tiếng như gió xuân, nhưng trong mắt lại là tia sắc bén khiến hai tên lính canh thức thối từ bỏ hoài nghi. Bọn họ vội vàng nói: “Tur Đồ công tử, thật xin lỗi. Bởi hôm nay Ngô lão gia có đặc biệt bận rộn, người lạ mặt không được phép vào.”

Tur Đồ Khiêm ý cười vẫn như cũ nhưng giọng hàm chứa uy nghiêm: “Ngay cả ta cũng không được ư?” Thanh âm tuy nhẹ lại làm người ta không rét mà run, vừa nhìn đã biết hẳn không phải người bình thường.

Hai tên lính canh có chút kiêng dè, vội nói: “Tur Đồ công tử đã có lời, bằng hữu của ngài cũng là khách quý của phủ, mời vào.”

“Khô cực.” Tur Đồ Khiêm hoà nhã gật đầu, quay sang nói với hai người đằng sau: “Vào được rồi.”

Diệp Khê Thiên sùng bái nhìn hần, hưng phấn nói: “Cảm ơn nha! Anh thật là lợi hại!”

An Nguyệt Quân cảm tức nhìn hai người kia, miệng lầm bầm: “Đây có cái gì đâu. Ta so với hắn còn lợi hại hơn.” Lờ lẽ chua lè, mặt dài ra, ánh mắt vô cùng bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Đến Ngô Phủ

Diệp Khê Thiên nghe An Nguyệt Quân ca thán, khoẻ mắt thích thú thu bắt mắt của hắn vào trong, môi nở nụ cười ngọt ngào. Nàng cười, xinh đẹp vô cùng, năng cười, quyến rũ vô cùng, nàng cười, An Nguyệt Quân mê mẩn.

Ba người đi vào, Diệp Khê Thiên hoàn toàn bị hút hồn. Tiên cảnh! Đầu nàng chỉ có mỗi từ này. Vườn trúc xanh biếc, mỗi khi gió thổi qua có thể nghe thấy tiếng xào xạc của lá. Cuối vườn là một cái hồ, không lớn lắm. Bên hồ có một gốc dương liễu rủ bóng, mặt hồ phẳng lặng hết tám kính trong suốt, dưới ánh mặt trời như được dát lớp kim tuyến long lánh. Núi giả, cầu nhỏ, nước chảy, đình nghỉ mát, không giống phủ đệ mà giống hoa viên hơn.

Vừa đi đường vừa thưởng thức cảnh đẹp, tâm tình quả thực cực kỳ thư thái.

Lúc này ba người đang đi đến trước một trung niên nam tử. Y mặc một thân trường sam đặc biệt, bên hông đeo khối ngọc bội cổ, đơn giản lại không mất đi khí chất. Y đi bước tới gần vỗ vỗ vai Tur Đồ Khiêm, cười bảo: “Hiền chất, con đã đến.” Thanh âm sang sảng lộ ra khí khái giang hồ, tuy nhiên trang phục thư sinh khiến y có chút trẻ con.

Tur Đồ Khiêm lễ phép cười, ngay cả đáy mắt cũng là nụ cười, ấm áp như gió xuân, lộ ra ít kích động đáp: “Bá phụ, mấy năm không gặp, người vẫn trẻ khoẻ như ngày nào.”

Trung niên nam tử vuốt vuốt chòm râu bạc cười lớn, tiếng cười làm cho người nghe dễ chịu, nội tâm không khỏi vui mừng. Y nói: “Ha ha, hiền chất này miệng càng ngày ngọt thật làm cho người ta thích. Bá mẫu biết con muốn tới, ngày nào cũng nhắc tới con. Sáng nay còn gọi ta dậy thật sớm kêu ta ra đón nữa.”

“Bá phụ nói đùa, vẫn bồi chi thành thật mà thôi.” Tur Đồ Khiêm cười trả lời, người hơi nghiêng tránh sang bên cạnh.

Trung niên nam tử ha ha gật đầu, lúc này mới chú ý tới hai người phía sau Tur Đồ Khiêm này giờ không nói một câu, kinh ngạc thốt: “Hai vị này là...?”

“Bá phụ, đây là bằng hữu của con, vừa gặp nhau ở cửa liền dẫn họ vào.” Tư Đồ Khiêm giới thiệu.

“Ha ha, là bằng hữu của Khiêm nhi cũng là bằng hữu của ta.” Trung niên nam tử cười tiếp, ánh mắt ôn hoà nhìn hai người họ.

“Bá phụ, cô nương này là Diệp Khê Thiên, người bên cạnh là phu quân của nàng.” Tư Đồ Khiêm giới thiệu tới An Nguyệt Quân giọng hơi ngập ngừng, sau đó mới nói tiếp.

“Ha ha, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp!” Trung niên nam tử cao hứng nói, sau đó cười híp mắt thân thiện tiếp: “Ta là Ngô Hiên, nếu không chê cứ theo Khiêm nhi gọi ta bá phụ cũng được.”

Diệp Khê Thiên vừa nghe trong lòng hồi hộp, vội vang nhiệt tình kêu to: “Làm sao lại chê được, con vui mừng còn không kịp nữa là.” Nụ cười tràn đầy phóng khoáng không chút ngại ngùng với Ngô Hiên.

An Nguyệt Quân vốn tĩnh lặng như tờ giấy nghe người khác nói, bất chợt trên mặt nở nụ cười ngây ngốc, tay bắt tri bắt giác quang qua hông Diệp Khê Thiên, thấy nàng không cự tuyệt trong lòng mừng rơn. Hắn ngẩng đầu lên hân hoan tự hào nói: “Đây là nương tử ta yêu nhất nha.” Thanh âm lớn lại vang dội, mắt mở thật to, ánh lên vẻ kiêu ngạo hồn nhiên, lại cực kỳ khả ái dễ thương, thật làm người ta yêu hết sức.

Diệp Khê Thiên mặt phút chốc đỏ rần. Nàng liễu mạng néo cánh tay đang ôm chặt thắt lưng mình nhưng vô dụng, chỉ có thể hung hăng trừng mắt liếc kẻ ngây thơ đằng sau, tuy nhiên, trái tim nàng lại ngọt ngào tựa như được phủ một lớp mật vậy. Nàng lên quan sát Ngô Hiên, mặt bỗng chốc trở nên đỏ hơn, có chút thẹn thùng giải thích: “Đề bá phụ chê cười, con cùng anh ta không phải loại quan hệ này đâu.”

Ngô Hiên thích thú nhìn hai người liếc mắt đưa tình, hài lòng: “Ha ha ha, thật ân ái làm sao, ta xem nhin không được đồ mặt rồi.”

“A!” An Nguyệt Quân phát ra tiếng hét thảm thiết, tay không tự giác được buông lỏng, ôm lấy một chân nhảy lên, tội nghiệp nhìn Diệp Khê Thiên khóc ròng: “Nương tử, nàng làm gì giẫm chân ta? Đau quá à.”

“Đáng đời, ai bảo anh ăn nói lung tung.” Diệp Khê Thiên hã hê nhìn hắn, vui sướng khi có người gặp hoạ, chẳng có chút thương cảm.

An Nguyệt Quân bỗng dưng chặt lại, ôm chặt nàng bá đạo tuyên thệ: “Nương tử, nương tử, nàng luôn luôn là nương tử của ta! Vẫn luôn như vậy!”

“Anh, buông, tay, mau!” Diệp Khê Thiên phẫn nộ trợn mắt với hắn.

Đứng xem kịch hồi lâu giờ Ngô Hiên mới chịu lên giải vây: “Đứng lâu như vậy cũng mệt rồi, vào trong cái rồi nói.”

Những lời này đánh thức An Nguyệt Quân cùng Diệp Khê Thiên, nàng xấu hổ nhìn nụ cười ranh mãnh của Ngô Hiên, mặt trắng xanh rồi đỏ bừng, lắp bắp đáp: “Được... Được rồi...”

Nói xong cơ hồ là chạy trời chết.

An Nguyệt Quân yêu chiều nhìn bóng lưng dần xa của nàng, đến lúc không còn thấy nữa, nhiệt độ trong mắt tức thì tụt xuống âm cực. Quay đầu lại nét mặt đã không còn tình cảm, phẳng phai như một màn vừa rồi đều là hư ảo. Hắn lạnh lùng nhả ra ba chữ: “An Nguyệt Quân.” Xong liền nghênh ngang rời đi.

Ngô Hiên ngây ngốc nhìn bóng lưng hắn, trợn tròn mắt, hồi lâu sau mới sực tỉnh, nghi ngờ khó hiểu hỏi Tư Đồ Khiêm: “Vừa rồi là cùng một người sao?”

“Bá phụ, người yên tâm, từ từ sẽ quen thôi.” Tư Đồ Khiêm ha ha cười thành tiếng, đột nhiên trong mắt xẹt qua một tia suy ngẫm, trầm tư một lát, có chút hồ nghi lặp lại: “An Nguyệt Quân... Không biết nghe qua ở đâu rồi nhỉ?”

Ngô Hiên vỗ vỗ lưng hắn, chẳng mấy để tâm: “Không cần nghĩ nữa, bá mẫu chờ con lâu lắm rồi, chúng ta vào thôi.”

Tư Đồ Khiêm gật đầu, cất bước muốn đi, bất thành linh lại nghe Ngô Hiên đề thêm một câu: “Thì nhi cũng chờ đã lâu.” Thanh âm có chút ý tứ hàm súc khiến Tư Đồ Khiêm lao đảo một bước, mặt liền biến sắc, dở khóc dở cười: “Bá phụ, người là cố ý.”

“Ha ha, làm sao có thể. Nó trước kia mỗi ngày đều ở cửa ngóng con, hiện tại vì Lãnh Diện Ngọc Quân nên mới có lệnh cưỡng chế ở trong phòng không cho phép ra ngoài.” Trên mặt Ngô Hiên vốn tràn đầy nụ cười nay lại có chút u sầu.

Tư Đồ Khiêm nghiêm túc nói: “Bá phụ, yên tâm đi, người vẫn không tin con sao?”

“Đương nhiên là tin, nếu không chúng ta còn biết tin ai.” Ngô Hiên đấm mắt tán thưởng nhìn Tư Đồ Khiêm tuần tú trước mặt mình, lại cười một tiếng tiếp: “Không nói nữa, không nói nữa, mau thôi, không bá mẫu lại mắng ta.”

Nói xong, Tư Đồ Khiêm theo Ngô Hiên bước vào.

Ở đại sảnh chính, thê tử của Ngô Hiên là Lý Phượng đã sớm đứng đó trông mong ngóng chờ, thấy hai người họ tới, trên mặt bà rạng rỡ nụ cười nghênh đón, trêu ghẹo nói với Ngô Hiên: “Thiếp còn tưởng lão gia không bao giờ về đến.”

“Nói cái gì vậy chứ.” Về mặt Ngô Hiên có chút áy náy, xin lỗi nói.

“Khiêm nhi đây sao? Mấy năm không gặp đã cao lớn tuấn tú thế này rồi.” Lý Phượng cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, sau lại có chút mập mờ: “Khó trách Thi nhi cứ mong nhớ con.”

Tư Đồ Khiêm lúc này chỉ có thể đau khổ cười một tiếng, mắt nhìn bốn phía nhưng không thấy hai người y dẫn tới, vội hỏi: “Bá mẫu, người có thấy một nam một nữ nào đi vào đây không?”

“Trừ nô bộc cũng không có người nào. Sao vậy?” Lý Phượng hỏi tương đáp, có chút nóng nảy dồn hỏi: “Chẳng lẽ Lãnh Diện Ngọc Quân tới?”

Tư Đồ Khiêm trấn an: “Bá mẫu đừng nghĩ nhiều, họ chỉ là bằng hữu của con.”

“Khiêm nhi, nếu không ta phái người trong phủ đi tìm thử xem?” Lý Phượng đề nghị.

“Không cần, con nghĩ họ sẽ nhanh đến thôi.” Tư Đồ Khiêm cự tuyệt, nụ cười vẫn lễ phép như cũ nhưng đáy mắt hiện lên ánh sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Gặp Ngô Vũ Thi

Diệp Khê Thiên đỏ hồng mặt, dậm dậm đi về phía trước, đi tới một nửa, đột nhiên nghĩ thế này thật không phải phép, cho nên quay lại đường cũ trở về. Đi được một chốc lại phát hiện cảnh vật càng xa lạ, nàng bối rối, cước bộ càng ngày càng loạn.

Lúc này, từ đằng xa, ở đình nghỉ mát có âm thanh truyền đến: “Tiểu thư, đã đẹp lắm rồi.” Ngừ khi có vẻ hơi bất đắc dĩ.

“Mai nhi, đúng không? Ta cảm thấy búi tóc còn hơi lỏng.” Giọng nói mềm mại, pha lẫn xấu hổ và khó chịu.

“Tiểu thư, Tư Đồ thiếu gia sắp tới rồi, người cứ ở đây có phải hay không...”

“Không sao, ta muốn mình thật đẹp để huynh ấy ngắm.”

Diệp Khê Thiên trong lòng mừng thầm, vội vã bước tới, thấy một cô gái mặc y phục xanh nhạt ngồi ở lan can đình nghỉ mát, khuôn mặt xinh đẹp và thuần khiết, mũi vừa khéo léo, miệng nho nhỏ, đôi mắt sáng như hai vì tinh tú, mang theo vài phần linh khí. Búi tóc phi yến đơn giản của nàng được một cây trâm tử ngọc tinh xảo cài cố định, phần đuôi trâm cài buông thõng từng sợi trần châu nhỏ, gió thổi qua nhẹ nhàng xôn xao, trông vô cùng linh động. Còn bên cạnh là một cô gái khác vận y phục xanh, cung kính giúp cô gái kia trang điểm, vừa nhìn là biết đó là nha hoàn Mai nhi.

Diệp Khê Thiên tiến lên hành lễ nói: “Xin cho tôi hỏi đại sảnh đi thế nào?” Bộ dáng nàng hơi quẫn bách.

“Người là người phương nào? Làm sao có thể vào đây?” Mai nhi nghi ngờ hỏi.

“Là cùng Tư Đồ Khiêm vào.” Diệp Khê Thiên thành thật trả lời.

“Cái gì?! Tư Đồ Khiêm!” Cô gái vốn đang điềm tĩnh nho nhã ngồi lập tức đứng bật dậy, thần sắc kích động: “Tư Đồ Khiêm tới rồi?”

Diệp Khê Thiên gật đầu, quan sát phản ứng của nàng, mơ hồ hiểu ra: “Cô... là Ngô Vũ Thi ư?”

Ngô Vũ Thi kinh ngạc nhìn Diệp Khê Thiên, hỏi: “Làm sao cô biết?”

“Nghe nói.” Diệp Khê Thiên thành thật đáp, sau lại lẩm bẩm: “Cô chỉ đường cho tôi được không? Mất tích lâu như vậy, anh ta hẳn sẽ giận lắm.” An Nguyệt Quân có phải đang ỉu xiu như cọng bún thiêu, ai oán một chỗ chờ nàng? Nghĩ đến đây, Diệp Khê Thiên không nhịn được nhoen miệng cười.

Là ai? Ai mà khiến cho người con gái này nở nụ cười ngọt ngào đến thế? Đột nhiên nghĩ đến một cái tên khiến Ngô Vũ Thi mặt mày trắng bệch, tay có chút phát run, mắt thẳng tắp nhìn Diệp Khê Thiên chằm chằm, rồi đột ngột xô nha hoàn bên cạnh vọt lên phía trước.

Mà Mai nhi bên cạnh cũng hung hăng tròn mắt nhìn Diệp Khê Thiên một cái cũng đuổi theo chủ.

Diệp Khê Thiên ngốc nghếch nhìn chủ tớ bọn họ, hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, rồi bỗng nhiên nghĩ tới lời mình nói với Ngô Vũ Thi và lời các nàng nói chuyện với nhau, có chút không biết nên khóc hay nên cười: “Không phải hiểu nhầm chứ?”

Diệp Khê Thiên vội vàng đuổi theo nên nàng không chú ý đến phía sau có một bóng dáng nãy giờ vẫn theo sát nàng, mắt cứ si ngốc dán chặt vào nàng.

Ngô Vũ Thi vừa chạy nước mắt vừa chảy xuống. Huynh ấy sao có thể đối xử với nàng như vậy? Nàng vì y, vì lúc trước y nói đùa rằng sẽ lấy nàng nên si ngốc tin theo... Giờ phút này y lại mang một nữ nhân khác về, tại sao?!

“Tiểu thư, người chậm thôi... Tư Đồ thiếu gia sẽ không chạy mất đâu.” Mai nhi ở phía sau đuổi theo, thờ hồng học kêu.

Ngô Vũ Thi dường như không nghe thấy, vẫn lao đảo chạy tiếp. Dọc đường đi, nô bộc cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng. Ngày thường tiểu thư rất ý tứ, chưa từng đi lại luống cuống như thế này, hướng nàng hành lễ cũng không có phản ứng.

Không lâu sau cuối cùng cũng tới đại sảnh, đôi mắt đẹp của nàng đảo nhanh tìm một bóng hình trái tim ngày đêm vẫn tâm tâm niệm niệm, nhìn đến Tư Đồ Khiêm đang nhàn nhã ngồi trên ghế uống trà, ánh mắt liền bất động, cứ như vậy ngơ ngẩn ngẩn y.

“Thì nhi, sao lại vội vã chạy tới đây thế? Lại đây nghỉ ngơi đi con.” Lý Phượng thấy Ngô Vũ Thi, kinh ngạc trông bộ dạng chật vật của nàng.

“Ai nha, Thì nhi tới rồi sao không vào? Nhanh đến với phụ thân nào.” Ngô Hiến cười híp mắt vuốt vuốt chòm râu, yêu thương nhìn nữ nhi duyên dáng yêu kiều Ngô Vũ Thi, vui vẻ kêu to.

Lời này cắt đứt dòng tưởng niệm của Ngô Vũ Thi, nàng quay đầu, đi tới sà vào lòng ngực Ngô Hiến, nũng nịu gọi: “Cha... Mẹ...”

“Thì nhi, muộn đến rồi.” Tư Đồ Khiêm đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng gọi một tiếng, mắt ôn nhu nhìn nàng, mặt bình tĩnh vô ba nhưng trong lòng lại có chút rung động. Trước kia chỉ là một tiểu nha đầu suốt ngày chạy bám sau y, mấy năm không gặp đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp duyên dáng như hoa phù dung rồi.

Ngô Vũ Thi cắn chặt môi dưới, có chút không cam lòng nhìn hắn. Lại là dịu dàng! Huynh ấy chỉ có dịu dàng thôi sao? Mấy năm rồi... Nàng tỉ mỉ trang điểm dung nhan cốt là muốn thấy một gợn sóng trong mắt y, nàng chăm chú y phục cốt chỉ muốn một lời tán thưởng của y, nàng trong mắt y vẫn mãi chỉ là một tiểu nha đầu ư?! Đầu nàng quay ngoắt đi, làm bộ như không thấy hắn, chẳng thèm đáp.

“Đứa nhỏ này, ngày thường mong mong ngóng ngóng lâu như vậy, giờ lại còn làm bộ.” Ngô Hiến kinh ngạc thốt.

“A! Cuối cùng cũng tới.” Một âm thanh truyền đến, có chút vội vàng không thờ nổi.

Mọi người đều quay lại nhìn. Ngô Hiến sau khi thấy liền nở nụ cười: “Các người tới rồi.”

Diệp Khê Thiên gật đầu, đang chuẩn bị cất bước đi vào, đột nhiên dừng bước. Các? Không phải chỉ có một mình nàng thôi ư? Nàng quay đầu lại giật mình cái thót, hết hồn nhìn An Nguyệt Quân đang đứng cách mình một bước ngắn, tức giận hỏi: “Sao anh lại ở sau tôi?”

Đôi mắt yêu mị của An Nguyệt Quân nhìn nàng, lưu chuyển mơ màng mê mộng. Hắn rầu rĩ kêu: “Nương tử, nàng không thích nhìn ta đến thế à?”

“Thích, làm sao lại không thích được. Tôi thật rất thích.” Diệp Khê Thiên vội vàng chữa lời, chỉ sợ hắn không nghe được đáp án hài lòng lại quẫn quít lấy nàng cho đến khi hài lòng thì khổ.

“Vậy ư?” Gương mặt tuấn mỹ và mị của An Nguyệt Quân nở một nụ cười xán lạn, đôi mắt sáng ngời lộ vẻ thoả mãn, trong đầu toàn từ ngữ yêu thương, tự lẩm bẩm “Thì ra nương tử nghĩ về ta như vậy à.”

Tuy là tự lẩm bẩm nhưng vẫn cố ý để nàng nghe được, rõ ràng vô cùng đắc ý.

“Anh...” Diệp Khê Thiên ghen hờn, thẹn thùng tròn mắt nhìn hắn chằm chằm. Tên nhóc này là cố ý sao?! Cố ý để mọi người đều biết. Điều này làm nàng xấu hổ không biết nhìn những người đằng sau thế nào.

“Nương tử, ta sao cơ?” An Nguyệt Quân ngẩng đầu hồn nhiên vô tội hỏi, nét mặt hoặc vẫn toả ra trong mắt.

Diệp Khê Thiên ngoắt đi không thèm để ý đến hắn, người này giỏi nhất được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

“Ha ha, tân phu thê còn không hoà hảo sao?” Ngô Hiền rót cuộc cũng cười mở miệng nói chuyện, nhưng là một bộ thích thú xem kịch hay.

Diệp Khê Thiên cứng đờ người, trợn mắt rớt trông mắt với An Nguyệt Quân, mặt phỉếm hồng, quay đầu xin lỗi nhìn mọi người, líu ríu: “Chuyện này... Bà phụ...”

Ngô Hiền vô tư cười cười. Y khàn khàn ho khan, vẻ mặt nghiêm nghị, nghiêm túc bảo: “Các con có thể tiếp tục, tiếp tục.” Nhưng vẫn là cái kiểu ngồi xem kịch vui đó, đáy mắt hàm chứa nụ cười.

“Cha, bọn họ là ai?” Ngô Vũ Thi ở bên cạnh quan sát hồi lâu mới mở miệng hỏi, âm điệu trong veo có chút hy vọng. Quan hệ của hai người nọ là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Nương Tử, Đừng Phản Bội Ta!

“Thì nhi, đây là bằng hữu của Khiêm nhi.” Ngô Hiền cười híp mắt giới thiệu.

“Thế ư...” Ngô Vũ Thi buồn buồn đáp một tiếng, mắt dõi theo Tư Đồ Khiêm, lại phát hiện y đang ôn nhu nhìn về mặt thờ hờn hờn của Diệp Khê Thiên, tâm bỗng chốc co rút. Không, sẽ không! Y đối với ai cũng dịu dàng như thế, y sẽ không thích nàng. Nhưng mà đáy mắt y sao lại đột nhiên xuất hiện một tia sáng... Y hứng thú với nàng đến thế ư?

Lý Phượng như hiểu tâm tư nữ nhi, trừng mắt liếc Ngô Hiền, sau đó liền tiến lên nói với hai người vẫn đứng ở cửa: “Sao lại cứ đứng bên ngoài vậy? Trời nóng thế này, không khéo lại bệnh thì khổ. Để ta kêu nha hoàn làm nước ô mai lạnh giải khát.”

Diệp Khê Thiên ngẩng đầu nhìn Lý Phượng, thấy ngôn ngữ cùng trang phục nàng không tầm thường liền rõ nàng là đương gia chủ mẫu. Diệp Khê Thiên nhiệt tình kêu: “Đây chắc là bá mẫu rồi. Người quả là xinh đẹp, ý nhị.”

“Ha ha, nghe lời nha đầu kia kìa. Ta đã là lão thái bà rồi, xinh đẹp gì chứ. Mau vào đi.” Lý Phượng cười đơn đả nói, sau đó hướng một nha hoàn gần bên phân phó: “Lục Tú, mau bưng nước ô mai lên, không được chậm trễ khách quý.” Hai chữ ‘khách quý’ rất nhấn mạnh.

Diệp Khê Thiên cùng An Nguyệt Quân sau đó liền ngồi xuống. Lý Phượng xem xét hai người, mập mà mập mờ hỏi: “Nam tuần tứ, nữ xinh đẹp động lòng người. Hai người nồng tình mật ý đến lão thái bà như ta cũng phát ghen lên, xem mà đỏ mặt. Các con vừa mới thành thân sao?”

“Ta cùng nương tử sẽ nhanh chóng thành thân, hiện tại đang trong giai đoạn yêu thương bồi đắp tình cảm. Ta...” An Nguyệt Quân cầm chặt tay nàng cười, trông mặt trắng đen rõ ràng lông lánh tăng tăng hạnh phúc, môi anh đào đỏ bùng khe khẽ nhếch lên tạo thành đường cong đẹp mắt, khuôn mặt phúng phính trắng hồng thật là sung sướng.

“Bốp!” Diệp Khê Thiên tức giận đánh vào chân An Nguyệt Quân, cắt đứt lời nói liến thoắng từ trong miệng hân. Nụ cười của An Nguyệt Quân nhanh chóng biến mất, đáng thương khịt khịt lỗ mũi, mắt cố ý chớp chớp tội nghiệp kêu: “Nương tử, sao nàng cứ đánh ta thế?”

“Ai nha, anh dễ thương quá làm tôi muốn nựng nựng tí thôi mà.” Diệp Khê Thiên đưa tay véo véo hai má hồng hào của hân. Đôi gò má kia sờ mới thích làm sao, mềm mềm, bóng bóng, nhẵn nhụi.

An Nguyệt Quân vuốt vuốt chỗ bị véo đau, âm ức nhìn nàng, nhưng một câu cũng không dám nói.

“Xin lỗi... Khụ khụ khụ...”

Tiếng ho khan đầy ý nhị đem An Nguyệt Quân thoát khỏi bẽ khổ, Diệp Khê Thiên ngẩng đầu lên nhìn lại thấy Lý Phượng đang tỉnh quái ngó hai người họ, mặt nàng phớt đỏ rần, nhất thời đầu cúi gằm không dám mở miệng thêm lần nào nữa. Mà An Nguyệt Quân một bộ dạng tiểu nhân đắc chí làm nàng hận không thể đánh cho hắn thêm đấm nữa cho thỏa nỗi hận trong lòng. Lần nào hắn cũng hại nàng mất thể diện!

Ngô Vũ Thi nhìn một màn này, tâm treo ngược cành cây cuối cùng cũng buông được xuống.

Lục Tú bung nước ô mai lạnh lên xong liền lui ra đứng ở một bên, tùy thời chờ chủ ra lệnh.

“Bá phụ, Lãnh Diện Ngọc Quân khi nào tới?” Tư Đồ Khiêm này giờ không nói gì đột nhiên lên tiếng.

Ngô Hiền nhìn ngoài trời một chút, ngay sau đó thờ dài, lo lắng nói: “Còn khoảng mấy canh giờ nữa. Đêm qua ở thư phòng, trên cây cột có mũi tên gắn tờ giấy đe dọa rằng tối nay giờ Tý sẽ đến cướp lấy con gái ta...”

Nói chưa xong mà tất cả mọi người đã hiểu giọng nói ý tứ của y, không khí thoáng chốc một mảnh vắng lặng.

“Bá phụ, yên tâm đi. Chuyện này để con xử lý.” Tư Đồ Khiêm trước sau vẫn ôn hoà, tuy nhiên đôi mắt ánh lên nét nghiêm nghị, dù chỉ thoáng qua nhưng Ngô Vũ Thi vẫn thấy được, tâm nở muôn hoa vui sướng. Y đang lo lắng cho nàng sao?

“Hắn lạnh nhạt, hắn tàn nhẫn, hắn vô tình, hắn lãnh khốc. Ta nghĩ hắn sẽ không làm những chuyện thế này.” Tư Đồ Khiêm trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói.

Diệp Khê Thiên liếc qua bộ dạng vô tội hồn nhiên của An Nguyệt Quân, gật đầu như chày gõ tội, miệng lặp lại: “Phải, phải, không tệ, đúng là như vậy.”

Lời đồng tình này tuy nhỏ nhưng làm cho ai nấy trong phòng có phản ứng không nhỏ.

“Thiên Thiên, nàng làm sao biết được?” Tư Đồ Khiêm kỳ quái nhìn Diệp Khê Thiên, vẻ mặt trầm tư, trong mắt hiện lên tia chất vấn. Y cẩn thận xác nhận: “Nàng biết hắn à?”

Lời vừa nói ra đều khiến mọi người hồ nghi. Mặt Ngô Hiền cứng ngắc, rồi kích động hỏi: “Thiên Thiên, con thật sự biết hắn?”

“Hả? Cái này... Ha ha, con làm sao lại có thể biết hắn được.” Diệp Khê Thiên cười trừ đáp.

Đột nhiên nét mặt mọi người đều tỏ vẻ không tin. Nàng không ngờ mình lại tạo thành cái cục diện này, có chút bối rối nhìn bọn họ, không biết xoay xở làm sao bèn nhìn An Nguyệt Quân cầu cứu, lại thấy hắn thờ ơ ngồi đó uống trà. Nàng tức giận hung hăng liếc mắt bắn tin hiệu với hắn, lại thấy hắn vẫn đờ ra như khúc gỗ, thế là điện tiết dùng sức véo mạnh chân hắn.

“Ồi!” An Nguyệt Quân lại kêu lên một tiếng thảm thiết. Hắn thăm thương mím môi, mắt trong suốt nhìn nàng.

“Anh có giúp tôi hay không?” Diệp Khê Thiên ghé lỗ tai hắn nhỏ giọng hỏi.

“Không.” An Nguyệt Quân trừng mắt nhìn lại, nhẹ nhàng mà phun ra một câu, nhìn nàng thêm một cái rồi quay đầu đi, không thèm để ý nữa. Tuy nhiên tâm hắn lại run rẩy dữ dội. Hắn muốn biết, nàng có khai ra hắn hay không. Hắn chẳng sợ người khác phản bội, nhưng hắn lại sợ nàng phản bội hắn, dù chỉ là rất nhỏ, hắn cũng sợ, sợ loại đau đớn làm tê liệt mọi cảm giác kia. Hắn thật sự không muốn nếm nữa.

“Anh!” Diệp Khê Thiên nheo mắt trừng hắn, trong đầu đã mắng hắn cả ngàn lần.

Liều mạng trừng mắt thêm vài cái, nàng mới quay đầu lại phía những người còn lại, nhẹ nhàng nói: “Mọi người nghĩ Lãnh Diện Ngọc Quân trông thế nào?”

“Không biết, bởi những người từng thấy hắn đều đã chết hết. Bất quá gần đây có lời đồn hắn trông vô cùng tuấn mỹ mị hoặc.” Tư Đồ Khiêm vừa nghĩ vừa trả lời.

“Tuy là đồn đại nhưng không phải là không có cơ sở.” Diệp Khê Thiên nghe vậy trong lòng liền vui vẻ, chột dạ cũng không thấy nữa, tiếp tục nói: “Nếu hắn đã tuấn mỹ như thế, tội gì còn phải đi cướp nữ nhi nhà người ta?”

“Thiên Thiên nói đúng.” Tư Đồ Khiêm gật đầu, đáp, sau còn cười: “Vậy ý nàng Lãnh Diện Ngọc Quân này có thể là giả ư?”

“Chỉ cần ngắm lại hành động trước sau của hắn có sự thay đổi rất lớn là rõ.” Diệp Khê Thiên đáp, mắt đảo quanh xem mọi người trầm tư, lát sau khẽ mỉm cười tiếp: “Bây giờ không quan trọng hắn là thật hay giả. Thật giả gì thì buổi tối hắn cũng sẽ tới, giờ cái chính là chúng ta cần phải nghĩ biện pháp đối phó với hắn.”

“Phải.” Tư Đồ Khiêm gật đầu, đảo mắt nhìn về phía hai người Ngô gia lòng như lửa đốt, cười bảo: “Bá phụ, bá mẫu, chuyện này giao cho con xử lý.”

“Phải rồi, dù chúng ta không tin con, Thi nhi cũng sẽ tin con thôi.” Ngô Hiền khẽ mỉm cười, mập mờ nói.

“Bá phụ...” Tur Đồ Khiêm lúng túng kêu một tiếng.

“Cha...” Ngô Vũ Thi cũng thẹn thùng gọi.

Lúc này An Nguyệt Quân đang lên nắm tay Diệp Khê Thiên thật chặt, mắt khoá chặt nàng, thâm thúy cỡ nào, vui sướng cỡ nào, lưu luyến si mê cỡ nào, cũng vô cùng dịu dàng. May là... may là nàng không có nói gì...

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Khả khả, lên nói cho các nàng biết, 9 ngày nữa là đến sinh nhật ta, chính là vào ngày 20 đấy. Hắc hắc, mọi người có phải nên bắt đầu chúc mừng ta không? Sau đó comment, comment và comment cho ta thật nhiều. Nếu biết rồi thì nhớ nhé, ta nhắc rồi đó (bay đi). Trờ lại nói một câu, chương trước có sửa lại đôi chỗ, các nàng xem lại nhé, không cố ý viết sai đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Nương Tử, Ta Phản Đối

Diệp Khê Thiên thả lỏng thở ra một hơi, thầm nghĩ mình may mắn qua mắt được mọi người. Bỗng bàn tay đột nhiên ấm áp, nàng cúi đầu, phát hiện ra là tay heo của An Nguyệt Quân liền muốn rút ra, nhưng hân nắm chặt như là tua bạch tuộc, muốn rút thế nào cũng không rút được. Nàng trừng hân, hân nhìn nàng. Con ngươi của hân lưu chuyển về mị hoặc hút hồn khiến nàng cứ phải mãi miết nhìn, trong đầu trống rỗng, trừ hân ra cũng chỉ có đôi đồng tử thâm thúy như bảo thạch chói lòa kia, mặt đã muốn ửng hồng...

“Thiên Thiên, nàng có biện pháp gì không?” Tur Đồ Khiêm hỏi Diệp Khê Thiên đang đi vào cõi thần, không có lời đáp. Y cũng chẳng tỏ vẻ mất kiên nhẫn, cất giọng gọi nàng: “Thiên Thiên, Thiên Thiên...”

“A?” Diệp Khê Thiên rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng Tur Đồ Khiêm gọi, quay lại nhìn y nhưng chỉ vô ý thức đáp.

Tur Đồ Khiêm nhìn bộ dạng ngây ngốc của nàng, đáy mắt mỉm cười. Y ho một cái, lập lời đã nói: “Thiên Thiên, nàng có biện pháp nào không?” Thanh âm ôn nhuận như suối nước trong suốt, dễ nghe.

“Hỏi tôi?” Diệp Khê Thiên không tin hỏi ngược lại, nhìn thấy Tur Đồ Khiêm gật đầu, lập tức từ chối: “Cái này tôi chịu thôi. Ha ha, mọi người cứ tiếp tục.”

“Ha ha, sao có thể không được chứ?” Ngô Hiến cười lớn, mắt híp lại nói: “Mới nãy nghe con tinh táo phân tích quả thực không hề thua kém bất kỳ một nam tử hân nào.” Trong ngữ điệu mang theo tán thưởng.

Diệp Khê Thiên im lặng, trong lòng lại tức giận mẩn. Cái gì chứ, nàng chỉ nói lung tung vậy thôi, có gì mà tinh táo? Nếu không phải vì tên An Nguyệt Quân, nàng sẽ phải nói những lời đó ư?

An Nguyệt Quân? Tên hại nước hại dân tà mị say lòng người này, đôi mắt phong lưu mê hoặc, chỉ cần liếc mắt một cái cũng toát ra tia dụ dỗ, môi đỏ đỏ lại nhỏ nhỏ, mềm mại đáng yêu làm cho người ta muốn cắn một ngụm. Tia sáng trong đầu loé lên, mắt Diệp Khê Thiên sáng rực, khoé miệng nở nụ cười tà ác ma quỷ khiến An Nguyệt Quân thấy hãi.

Diệp Khê Thiên nhẹ nhàng nhìn lướt xung quanh, dừng lại ở Tur Đồ Khiêm, hé miệng: “Tôi có một chủ ý, bất quá không biết có làm được hay không.”

“Thiên Thiên, có cái gì cứ nói, đừng ngại.” Tư Đồ Khiêm ôn nhu trấn an.

“Đôi trắng thay đen.” Diệp Khê Thiên trấn định nói ra bốn chữ này, trong lòng không khỏi một trận mừng thầm, không, phải nói cười đến không nhận được. An Nguyệt Quân thấy, đáy mắt hiện lên tia bất đắc dĩ.

Nói xong, bên trong nhà hoàn toàn yên tĩnh...

“Ý của nàng là tráo người?” Tư Đồ Khiêm đưa ra nghi vấn.

Y trầm tư một lát lại chậm rãi nêu ra mấu chốt vấn đề: “Đây cũng là một biện pháp. Nhưng ai sẽ thay thế Thi nhi?”

“Không được. Con không đồng ý.” Quan sát hồi lâu Ngô Vũ Thi đột nhiên lớn tiếng phản đối.

“Thi nhi, con sao vậy?” Ngồi ở một bên Lý Phượng cũng không nghĩ nữ nhi phản đối, sợ hết hồn trách cứ.

“Vi con mà để một người khác lâm vào nguy hiểm, chuyện như thế con không thể nào chấp nhận được.” Ngô Vũ Thi nhìn vào mắt Lý Phượng, sau đó hướng mọi người nói to.

Diệp Khê Thiên đáy mắt hiện lên tia tán thưởng. Cô gái như vậy, nàng thích!

“Thi nhi, làm cha mẹ đều ích kỷ. Chúng ta chỉ hy vọng con có thể bình an.” Lý Phượng rung rung nói với nữ nhi.

“Mẹ, những cô gái khác cũng có cha mẹ hy vọng họ bình an vậy. Ở trong lòng cha mẹ, con cái luôn là độc nhất vô nhị.” Ngô Vũ Thi lắc đầu, sau đó nhìn về phía Tư Đồ Khiêm nói: “Huống chi, con tin Khiêm ca ca sẽ nghĩ ra một biện pháp khác.”

Tư Đồ Khiêm lắc đầu: “Thời gian cấp bách, ta cũng chưa nghĩ thêm được biện pháp nào tốt cả.”

“Vậy Thi nhi tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Ngô Vũ Thi kiên quyết phản đối.

“Con! Đứa nhỏ này, sao không chịu nghe lời?!” Lý Phượng nhướn mày, khẩu khí nặng nề trách cứ nàng.

...

“Tráo người cũng không nhất định phải dùng nữ.” Diệp Khê Thiên liếc nhìn An Nguyệt Quân, trong mắt tràn đầy nụ cười, nói tiếp: “Cũng có thể dùng nam”

“Nam? Làm sao có thể? Chưa nói đến thể diện nam nhân, xét dung mạo thôi cũng rất khó làm người ta tin.” Tư Đồ Khiêm nhướn mày nói.

Diệp Khê Thiên đột nhiên hướng ngón tay chỉ An Nguyệt Quân một bên vô lực nhìn mình, từng chữ từng chữ hỏi: “Anh ta thì sao?”

“A?” An Nguyệt Quân ngơ ngẩn, ngây ngốc ngó Diệp Khê Thiên, đôi mắt trắng đen rõ ràng mở to vô tội, tội nghiệp hỏi: “Nương tử, sao lại là ta?”

Diệp Khê Thiên không trả lời hẳn, nói với những người còn lại: “Nếu anh ta giả nữ, đảm bảo là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.”

“Đúng, đúng!” Ai nấy nhát trí gật đầu.

“Nếu không ai phản đối, tối nay cho anh ta giả nữ thành Ngô Vũ Thi giải quyết ‘Lãnh Diện Ngọc Quân’.” Diệp Khê Thiên nhân lúc mọi người chưa kịp phản ứng liền chốt hạ vấn đề.

“Có!” Thanh âm vô cùng, vô cùng, vô cùng bất mãn lớn tiếng vang lên.

Diệp Khê Thiên liếc hẳn một cái, không nhìn thẳng hẳn mà nói với mọi người: “Cứ quyết như vậy đi.”

“Nương tử, ta phản đối.” An Nguyệt Quân giọng thật cao, mắt nai mở to tràn đầy uỷ khuất, miệng bèn bệt đáng thương nhìn nàng.

“Anh à...” Diệp Khê Thiên làm bộ như đang suy tính hồi lâu sau, An Nguyệt Quân tưởng nàng muốn tha cho mình thì nàng lại tàn bạo nói: “Không cần nhìn đến!”

An Nguyệt Quân ngẩn ngơ, tay nắm góc áo nàng, đôi gò má tuyệt điểm nhấn lại, bộ dạng rung rung nhìn nàng, phá lệ làm người ta triu mến. Hắn đau buồn kêu: “Nương tử... Nương tử... Vì sao không nhìn đến ta?”

“Hừ hừ! Ai kêu vừa rồi anh không nhìn tôi!” Diệp Khê Thiên thẳng thừng tố tội, mặt mày hung ác.

“Ta đâu có.” An Nguyệt Quân nhỏ giọng cãi.

“Anh dám nói không có?!” Diệp Khê Thiên nổi giận đùng đùng trợn mắt nhìn hẳn chăm chăm, tay thô bạo véo khuôn mặt trắng nõn mê người của hắn. An Nguyệt Quân nhìn nàng nổi giận cũng biết điều đóng vai yếu ớt cho nàng khi dễ, trông đáng thương vô cùng.

Hồi lâu sau, Diệp Khê Thiên rút cuộc thấy đã quá đủ, kéo tay hắn trong lúc mọi người còn ngu ngơ không hiểu gì, nói: “Tôi với tên này có chút ‘ân oán cá nhân’, chúng tôi ra ngoài giải quyết chút!”

Ai nấy ngơ ngẩn gật đầu, chờ bóng họ không còn thấy đâu liền trở nên thần thờ.

Cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Nương Tử, Cái Gì Cũng Theo Nàng

Diệp Khê Thiên kéo An Nguyệt Quân thẳng tắp đi về phía trước. An Nguyệt Quân không nói tiếng nào ngoan ngoãn đi theo phía sau, đáng thương như đứa trẻ bị người lớn mắng, bấu môi ngó nàng, hồi lâu sau mới rụt rè hỏi: “Nương tử, chúng ta đi đâu đây?”

Diệp Khê Thiên dừng bước, quay đầu, cười híp mắt hỏi: “Phu quân có phải muốn nghe nương tử nói không?” Giọng nói dịu dàng pha lẫn dụ dỗ.

An Nguyệt Quân vội vàng gật đầu, chỉ sợ mình muộn sẽ bị trừng phạt cái gì, tròn mắt đen trắng rõ ràng mở to hồn nhiên nhìn nàng, ngân ngấn ánh lệ cực kỳ đáng thương.

“Phu quân, nương tử là vợ phu quân đúng không?” Diệp Khê Thiên tiếp tục dụ dỗ, nhoen cười, nhu tình như nước nói với hắn.

An Nguyệt Quân liếc mạy gật đầu, mắt nhìn nàng, sau đó nhỏ giọng bảo: “Nương tử, có lời gì cứ nói thẳng là được rồi.”

“Bốp!” Một đấm không nương tay, Diệp Khê Thiên nhìn chằm chằm An Nguyệt Quân, híp mắt, giọng nói nhẹ nhàng mà uy hiếp: “Ý phu quân là nương tử rất dài dòng hả?”

An Nguyệt Quân theo quán tính gật đầu một trận, ngay sau đó kịp bừng tỉnh mà vội vàng lắc đầu, một bộ nai con thuần khiết vô tội lên liếc trộm nàng, thấy gương mặt phẫn nộ của nàng thì vội vàng cười làm lành: “Nương tử, mỗi câu nàng nói đều là vàng là ngọc, ta luôn nhớ thật kỹ.”

“Vậy à?” Diệp Khê Thiên nheo mắt hừ mũi nhìn An Nguyệt Quân, buồn cười nhìn bộ dáng của hắn, đáy mắt hiện lên tia lém lỉnh, thuận miệng hỏi: “Ngày đó ở chợ, anh nói với tôi cái gì?”

“A?” An Nguyệt Quân ngây ngốc nhìn nàng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cong lên, lát sau khuôn mặt phúng phính phụng phịu sà vào ngực nàng cọ cọ, nụng nịu thốt: “Nương tử, nàng lại trêu ta!” Chát giọng mềm mại làm tứ chi nàng mềm nhũn, chỉ muốn đem hắn ôm chặt vào lòng vùi về một phen.

“Ai trêu chọc gì anh, đồ vô duyên!” Diệp Khê Thiên liếc xéo hắn lạnh lạnh đáp, thấy hắn cứ làm loạn trên người mình, nhanh chóng đẩy hắn ra, khẩu khí hung ác cảnh cáo: “Không cho phép anh cọ lung tung!”

“Nương tử...” An Nguyệt Quân ầm ầm ức ức nhỏ giọng gọi.

“Chắc chắc... Thiếu chút bị anh qua mặt rồi.” Diệp Khê Thiên trông gương mặt xinh đẹp của hắn đều là tội nghiệp, ngũ quan xinh xắn nhún lại thành một đống, tim mềm nhũn nhưng vẫn vờ mình thô lỗ.

“Nương tử, ta đâu có.” An Nguyệt Quân phản bác, tuy nói là phản bác nhưng giống như đang làm nũng hơn, thanh âm ai oán nhỏ nhỏ và triền miên.

“Phu quân, phu quân đáp ứng nương tử giả nữ nha?” Diệp Khê Thiên khẽ mỉm cười, ôn nhu hỏi, nụ cười tuy không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng điểm lệ toả ra bốn phía, hàm súc ngây ngô, dịu dàng trong trẻo.

An Nguyệt Quân ngu ngơ ngẩn nằng, si mê từ tận trong tim, đầu óc trừ nụ cười mê hoặc của nàng ra thì đều trống rỗng, vô ý thức gật đầu: “Được... rồi.”

“Ha ha, cứ quyết vậy nha.” Diệp Khê Thiên đạt được mục đích liền vỗ vỗ khuôn mặt hần mà vui vẻ cười lớn một tiếng.

An Nguyệt Quân giật mình tỉnh lại nhìn khuôn mặt tươi cười dương dương đắc ý của nàng, dự cảm bất thường lan tràn. Hần ớn lạnh hỏi: “Nương tử, quyết cái gì?”

“Phu quân, phu quân vừa mới đáp ứng nương tử giả nữ đó nha, khả khả.” Diệp Khê Thiên vừa nghĩ tới chốc nữa có thể thấy hần mặc đồ nữ, biến thành mỹ nhân tuyệt sắc xuất trần, lại nhin không được cười to, vui sướng nói.

Mặt An Nguyệt Quân lập tức trở nên nhẵn nhụi khổ sở, mắt loé sáng vô hạn sức quyến rũ, cánh tay thon dài quần lên vai của nàng, nũng nịu nói: “Nương tử, nàng nghe nhầm, ta chưa nói.”

“Ý anh là lỗi tại tôi không tốt hả?” Diệp Khê Thiên nhẹ nhàng nhả ra câu nói như vậy.

An Nguyệt Quân tròn tròn mắt không biết nên làm gì, cảm giác mình nói gì cũng sai, cuối cùng chỉ có thể mở to mắt phản nản, khoé miệng chậm rãi trề xuống, thê thảm cầu xin: “Nương tử, tha cho ta đi.”

“Hừ!” Diệp Khê Thiên nặng nề hừ mũi, đến nhìn cũng không nhìn hần.

An Nguyệt Quân thấy nàng không chịu chịu liếc mình, xoay vòng vòng ô ô kêu lên: “Nương tử không để ý ta ư?”

Mà phản ứng của Diệp Khê Thiên chính là bàng quan, chuyên tâm nhìn cây cối đằng xa.

Hồi lâu sau, An Nguyệt Quân giống như đã hạ quyết tâm, không thể làm gì hơn là nặng nề thở dài, cam tâm chịu thua nói: “Nương tử, ta đáp ứng nàng đi giải quyết ‘Lãnh Diện Ngọc Quân’.” Đáy mắt hiện lên lo lắng cùng đậm đặc sát khí.

“Giả nữ?” Diệp Khê Thiên xác nhận, trong tim có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua. Nàng biết mình cố tình gây sự, dựa vào võ công của hần thì bảo vệ Ngô Vũ Thi tuyệt đối không phải là vấn đề. Coi như nàng tuý hứng cũng được, coi như nàng rắc rối cũng được, nàng chẳng qua chỉ muốn biết, hần có thể vì nàng làm được chuyện gì!

“Phải, cái gì cũng tùy nàng.” An Nguyệt Quân cười nhạt, nhưng lại tràn đầy thương yêu cùng bất đắc dĩ, không có cau mày, không có một chút gì gọi là không kiên nhẫn, chẳng qua chỉ là quá cưng chiều, quá say đắm, quá quý trọng nàng.

Thân thể Diệp Khê Thiên run lên, mắt ươn ướt, nơi sâu thẳm nhất trong tim rung động. Nàng không biết hần vì mình còn có thể làm được chuyện gì nữa, nhưng nàng nghĩ, thế này là đủ rồi. Thiên hạ rộng lớn, nàng có thể gặp được hần, đây là ân đức trời ban, nàng thật sự may mắn. Nếu như ông trời đưa nàng đến triều đại này chỉ là vì muốn hần và nàng có thể gặp nhau, hiểu nhau, hứa hẹn thì nàng thật sự vô cùng hạnh phúc, thật sự! Nàng ngàn lần cảm kích trời xanh, nhớ lại căn hộ cũ nát, quán rượu ẩm ỉ nồng nặc khói thuốc, đột nhiên cảm thấy chúng đã cách nàng xa thật xa, tựa như là chuyện của cả đời trước rồi.

“Nương tử, chịu để ý đến ta rồi chứ?” An Nguyệt Quân đáng thương gọi nàng.

“Ngu ngốc.” Diệp Khê Thiên đổi lại khế mắng một tiếng, sau đó ấn lên môi hần một nụ hôn, đáy mắt tràn đầy ngượng ngùng, mặt hồng hồng bỏ chạy.

Hơi thở ngọt ngào vẫn lưu lại trên môi, hương vị ấm áp say lòng người. An Nguyệt Quân vuốt ve cánh môi mình, phảng phất như ở đó vẫn là đôi môi mê người của nàng, ngơ ngẩn một chỗ ngây ngốc cười. Nếu nàng có thể cười một tiếng, cái gì hần cũng nguyện làm!

Mất thật nhiều sức lực, Diệp Khê Thiên rốt cuộc cũng trở lại đại sảnh liền bắt gặp bộ mặt lo lắng chờ đón mình. Lý Phượng trông mi mắt nàng đỏ ửng, quan tâm nói: “Hần không đồng ý cũng bình thường. Trên đời này có nam nhân nào cam tâm tình nguyện giả nữ đâu chứ. Ta còn có biện pháp khác mà, đừng khóc.”

Nói chưa dứt lời, mắt Diệp Khê Thiên lại bắt đầu đỏ. Nàng liều mạng lắc đầu, có chút nghẹn ngào nói: “Anh ta... đồng ý.”

“A?” Mọi người đều ồ lên, vẻ mặt không thể tin nổi. Tư Đồ Khiêm im lặng hồi lâu rốt cuộc lên tiếng hỏi: “Vì sao hần đồng ý?”

Diệp Khê Thiên nước mắt cứ vậy giọt giọt rơi xuống tí tách trên sàn nhà, ướt đầm hai gò má. Nàng liều mạng kìm nén ý niệm muốn khóc lớn lên, lát sau, rưng rưng đáp: “Vì tôi.”

Lời vừa thoát khỏi miệng, mọi người ai nấy không nói nổi lời nào, bên trong phòng một mảnh vắng lặng. Ngô Vũ Thi liếc Tư Đồ Khiêm, rồi lại yêu thích ngưỡng mộ nhìn Diệp Khê Thiên. Có thể nào một nữ nhân được một nam nhân tuấn mỹ thế kia yêu tới mê đắm? Nàng thật sự quá ngưỡng mộ.

Lý Phượng kịp phản ứng đầu tiên, không biết nói gì ngoài cảm ơn: “Thiên Thiên, cảm ơn, cảm ơn...”

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Không biết chương này mọi người có hài lòng không? Ta viết mà tâm có chút đau đớn, đột nhiên cảm thấy Diệp Khê Thiên thật hạnh phúc, được một người con trai thật sự yêu thương. Tiện thể, còn 6 ngày nữa là tới sinh nhật ta đó nha! Thấy comment thân yêu của mọi người cho ta, ta rất rất là vui vẻ, cảm ơn mọi người nha. Tài khoản diễn đàn của ta là 41682139, mong chờ các nàng. À quên, ta trở lại nói rằng, ngày hôm qua ta sai rồi. Chương sau nữa Tiểu Quân Quân mới giả nữ lận, sorry, sorry, đừng đánh ta, hu hu...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Nương Tử, Chúng Ta Là Phu Thê

Tất cả mọi người thở dài một hơi, có chút áy náy nhìn Diệp Khê Thiên, hồi lâu sau Tư Đồ Khiêm mở miệng nói: “Nếu như việc tráo người bị phát hiện, sợ hấn...”

Diệp Khê Thiên cười nhạt, ra vẻ thần bí đáp: “Chỉ cần có anh ta ở đây, hết thấy đều có thể.” Chỉ cần có hấn ở đây, cái gì cũng có thể giải quyết, nàng tin tưởng.

Lúc này, An Nguyệt Quân vừa vặn đuổi kịp nàng, thở hồng hển, hai gò má trắng nõn nở rộ như hai đoá anh đào hồng sáng, đôi mắt đen nhánh hữu thần nhìn nàng mang theo vẻ thâm trầm.

Lý Phượng đi tới trước mặt An Nguyệt Quân, kích động nói: “Nếu không phải có ngài, Thi nhi sẽ...”

An Nguyệt Quân thay đổi thái độ đáng yêu khả ái cùng hồn nhiên, đổi lại nét mặt lãnh ý nói: “Không phải vì người.”

Thoáng chốc, không khí trầm xuống...

“Ha ha, bất kể là vì ai, chúng ta đều vô cùng cảm ơn con.” Ngô Hiên nhìn không khí có chút lạnh, vội vàng chữa cháy.

“Phải, phải, đúng vậy.” Những người khác cũng hưởng ứng.

...

Sau khi ăn cơm tối xong, An Nguyệt Quân cùng Diệp Khê Thiên được dẫn tới sương phòng, trên đường phong cảnh thật trang nhã, hài hoà, đập vào mắt là hoa lan, không cao quý giống như hoa mẫu đơn, không xán lạn như hoa hồng, cũng không thanh nhã như hoa thược dược, nhưng lại có cảm giác thanh tân trong trắng thuần khiết, cây cảnh nhỏ hai bên đường được bố trí càng khéo léo.

*sương phòng: phòng ngủ

“An công tử, Thiên Thiên cô nương, đây là sương phòng của hai người. Nếu có gì chưa vừa lòng xin cứ nói.” Lý Phượng đẩy cửa ra nói.

An Nguyệt Quân vui mừng hân hoan muốn đi vào lại bị Diệp Khê Thiên một phen lôi lại, thô bạo gầm: “Không cho phép vào!” Nhưng ngay sau đó quay đầu lại có chút khó khăn nói với Lý Phượng: “Bá mẫu, vì sao chỉ có một phòng ạ?”

An Nguyệt Quân vô tội bị nàng kéo lại, vừa nghe câu hỏi của nàng liền giờ tay, mắt đẹp mở thật to, miệng nhếch cao cướp lời: “Bởi vì chúng ta là phu thê nha, nàng là nương tử của ta mà!”

“Phải rồi, phu thê lại mâu thuẫn sao mà được?” Lý Phượng ý nhị nở nụ cười.

“Không có, ta rất yêu nương tử.” An Nguyệt Quân giống như bị nương tử của hắn hiểu nhầm thật, vội vàng “tình tò”, vừa vang dội là lớn tiếng.

“Bang!” Một đám vung tới, Diệp Khê Thiên cười híp mắt nói: “Phu quân, phu quân đừng để ta nói tới lần thứ hai, sang phòng khác đi!”

“Nương tử... Nương tử...” An Nguyệt Quân hồn nhiên ngây thơ nhìn nàng, nhún nhún làm nũng nói.

Mà Diệp Khê Thiên đến đáp cũng chẳng thèm đáp, trực tiếp hỏi thẳng Lý Phượng đang lúng túng: “Bá mẫu, còn phòng trống khác nữa không?”

Lý Phượng ho một tiếng, nín cười nói: “Thiên Thiên, con không cần lo lắng, hắn lập tức sẽ ở phòng khác ngay.”

Diệp Khê Thiên sững sốt, nhưng ngay sau đó hiểu là chuyện gì, gật đầu: “Dạ, dạ.”

“Thiên Thiên, ta đây đi trước, có cái gì không hài lòng cứ nói với nha hoàn, nếu như phòng ở không tốt, cứ nói với ta là được.” Lý Phượng dặn.

“Dạ, cảm ơn bá mẫu.” Diệp Khê Thiên trả lời.

Lý Phượng gật đầu xong liền rời đi.

Diệp Khê Thiên đi vào phòng, mặc dù không tráng lệ nhưng cũng có hứng trang nhã: bên cửa sổ có một chậu thủy tiên, bàn trà đơn giản, bàn trang điểm tinh xảo, bình phong hoa rơi lộ ra nhàn nhạt âm áp.

An Nguyệt Quân ung da ung dung mà đi vào theo, cười hi hi nói: “Nương tử, hôm nay chúng ta lại cùng nhau ngủ nha.”

“Ha ha, làm sao có thể.” Diệp Khê Thiên đắc ý nhìn hắn, khoái chí cười một tiếng.

“Nương tử có ý gì?” An Nguyệt Quân vô tội nhìn nàng, mắt đen lúng liếng sáng trong, hồn nhiên, thuần khiết.

“Anh tí nữa không phải đi giải quyết ‘Lãnh Diện Ngọc Quân’ sao?” Diệp Khê Thiên lạnh lạnh nói, tuy nhiên đáy mắt lại một mảnh âm áp.

“Đã biết rồi. Chán nương tử.” An Nguyệt Quân mím môi ngoắt đầu đi, không cam lòng đáp.

Diệp Khê Thiên đang muốn tiếp tục nói, lúc này ngoài cửa âm thanh truyền vào: “An công tử, lão gia, phu nhân mời người gấp.”

An Nguyệt Quân làm sao có thể để ý đến lời người khác, đầy đầu đều chỉ là Diệp Khê Thiên. Hắn đến bên cạnh nàng, cầm tay nàng nũng nịu hỏi: “Nương tử, khi nào chúng ta trở về? Hiện tại nha?”

“Gi?” Diệp Khê Thiên vừa nghe, một ánh mắt giết người phóng tới. An Nguyệt Quân ngoan ngoãn ngậm miệng lại, lập tức nói: “Nương tử, chúng ta cùng đi đối phó ‘Lãnh Diện Ngọc Quân’.”

“Tôi đâu có đi.” Diệp Khê Thiên lập tức phản đối.

Đột nhiên, An Nguyệt Quân kéo tay nàng thật chặt, mắt kiên trì nhìn nàng làm nàng không tránh né nổi, chỉ có thể hồn dôi theo sau hắn.

Hai người rớt cuộc cũng đến sương phòng của Ngô Vũ Thi. Tất cả mọi người đều đã ở đây chờ chực. An Nguyệt Quân đảo mắt nhìn họ, lạnh lùng nói: “Ta không hiểu nhiều người thế này cần gì phải sợ một mình ‘Lãnh Diện Ngọc Quân’?”

Lời nói nhàn nhạt nhưng mang theo ý trào phúng, nhất thời sắc mặt mọi người đều biến đổi. Tư Đồ Khiêm cười khổ nói: “Lãnh Diện Ngọc Quân nghe nói có song tử nhân có thể hút hồn phách người, ai ngăn cản được chứ?”

*song tử nhân: đôi mắt màu tím (tử là tím)

“Vậy à?” An Nguyệt Quân lạnh lùng cười một tiếng, không đáp cũng không nói thêm một tiếng. Lãnh mẫu đảo qua từng người, nhẹ nhàng nói: “Sợ đi ta đáp ứng là vì nương tử, để cho nàng cười một tiếng.”

Nhìn tất cả mọi người gật gật đầu, An Nguyệt Quân tiếp tục nói: “Vì nàng nên các người có thể đi. Nếu ai thấy, kẻ đó phải chết!” Ánh mắt đen đặc loé lên nồng đậm sát ý.

Bọn họ nhìn, đáy lòng dần dần run lên nỗi sợ hãi không tên. Con người băng lãnh của hắn cuồng dã, tàn nhẫn, nét mặt lại càng lãnh khốc dị thường, khoe môi vung lên nụ cười ngoan độc. Hắn... là nói thật!

“Vậy... chúng ta đi trước.” Lý Phượng nói xong đi ra ngoài trước, sau đó hướng những người còn lại phát tín hiệu cảnh báo, thế là ai nấy đều nổi đuôi nhau ra ngoài hết.

Thấy mọi người đi rồi, An Nguyệt Quân lạnh lùng đem cửa đóng lại, sau xoay người, cười hi hi nói: “Nương tử, nàng giúp ta thay trang phục nha?”

“Anh nằm mơ đi.” Diệp Khê Thiên ngồi ở trên ghế thành thoi tự mình rót chén trà uống, nhấm nháp từng ngụm, cũng không nhìn hắn mà đáp.

“Nương tử, nàng không giúp ta thay trang phục, ta đi ra.” An Nguyệt Quân vẻ mặt hồn nhiên vô tội uy hiếp, đột nhiên trông mắt yêu mị tất cả đều là dịu dàng, nụ cười âm áp nhìn nàng, tản ra dụ dỗ vô hạn.

“Anh dám!? Anh dám uy hiếp tôi!?” Diệp Khê Thiên nhíu mắt lại, khẩu khí lạnh lạnh nhưng trong người phùng phùng lửa giận. Thoáng chốc, nhiệt độ không khí ngày càng thấp, An Nguyệt Quân run sợ nhìn nàng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Lúc này Diệp Khê Thiên thình lình mở miệng, hơn nữa rất ôn nhu nói: “Được, tôi đáp ứng.”

“A?” An Nguyệt Quân tròn tròn mắt, nhìn gương mặt thanh tú từ từ đến gần mình, e dè hỏi: “Nương tử, làm sao nàng đồng ý vậy?”

“Tôi đồng ý mà anh không thích hả?” Câu hỏi nhẹ tênh bay tới khiến An Nguyệt Quân liếc mắt gật đầu, hô: “Thích, thích, làm sao lại không thích.” Sau lại nho nhỏ thì thầm: “Nhưng nương tử đột nhiên dịu dàng như vậy ta có chút không quen.”

Diệp Khê Thiên nhìn bộ dạng đáng thương của hắn chỉ có thể liếc mắt nhìn xuống, vỗ vỗ hai gò má tuyệt diệu đáng yêu khả ái của hắn, buồn cười bảo: “Được rồi, đừng khua môi múa mép nữa, mau bắt đầu đi.”

“Được, nương tử nói gì chính là cái đó.”

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Cả đêm thức nốt cuộc cũng xong, tâm tình khá, cảm ơn mọi người an ủi, hay là ta nói câu khác, có các nàng thật tốt, ta sẽ cố gắng kiên trì. Hu hu, cái kia, ta lại nói sai rồi, chương sau nữa nữa mới giả nữ, đừng có mắng ta sắc nữ hay này nọ nha, không đánh ta là tốt rồi, khả khả (bay đi).
Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Người Không Nên Động Vào Người Ta Quan Tâm Nhất!

Diệp Khê Thiên ấn An Nguyệt Quân ngồi xuống, ôn nhu bảo: “Nhắm mắt lại.”

An Nguyệt Quân nghe lời ngoan ngoãn nhắm mắt lại, lông mi dài khẽ run, đôi môi đỏ búng chu chu ra chờ đón. Diệp Khê Thiên buồn cười hỏi: “An Nguyệt Quân, anh đang làm gì đó?”

An Nguyệt Quân vô tội mở mắt ra, ngây ngô đáp: “Hôn nhẹ.”

Diệp Khê Thiên bắt lực đảo mắt, véo mặt hắn một cái, dờ khóc dờ cười nói: “Ngốc nghếch! Ngồi ngoan ngoãn đang hoàng cho tôi.”

An Nguyệt Quân vẻ mặt buồn buồn liếc nàng, mắt mọng nước tràn đầy ảm ức, muốn phơi ra sự đáng thương nhất của mình, cong cong môi mà lại có chút xinh xắn. Diệp Khê Thiên nhìn mà nắc cười kinh khủng.

“Nương tử...” Giọng nói rầu rĩ truyền đến, mang theo không cam tâm tình nguyện.

“Làm sao?”

“Ta tự nhiên phát hiện ta bị thua thiệt.” Thanh âm u oán cực kỳ, đáng thương cực kỳ.

“Tại sao?”

“Ta khổ cực giả nữ còn phải đánh tên bại hoại giả mạo, nương tử còn không cho ta phần thưởng.” Thanh âm ai oán vẫn cứ vang lên như muốn tranh thủ sự đồng tình.

“...”

“Nương tử, chúng ta lâu rồi không có hôn nhệ.” Thanh âm dụ dỗ mang theo khát cầu, mềm mại nhưng không mất đi tự nhiên.

“Bốp!” Hung hăng đá một cước.

“Nương tử, ta nghĩ muốn...” Thanh âm so với lúc này còn đáng thương hơn.

“Bốp!” Lại một cước.

“Anh cảm miệng cho tôi!” Diệp Khê Thiên điên tiết gào lên với hắn, trừng mắt trừng hắn muốn rớt ra. Tên này đến lúc nào mới an phận được một chút chứ!?

An Nguyệt Quân lắc lắc hai má tuyệt điểm, khịt khịt khịt bắt đầu nói: “Thật là...”

Lại một trận im lặng.

“Nương tử, người trong gương này là ai?” An Nguyệt Quân chỉ vào người trong gương, mắt trừng lớn, kinh ngạc kêu lên.

“Anh đó.” Diệp Khê Thiên tự hào trả lời. Đây chính là kiệt tác mồ hôi nước mắt của nàng, sao lại không tự hào được chứ?

“Nương tử, ta không phải là khi! Sao lại có móng khi trên mặt?!” An Nguyệt Quân nhìn người trong gương chán ghét bảo, miệng nhỏ trề ra tức giận.

Trong gương, mỹ nhân hàng mi lá liễu ropy dài như cánh bướm, cặp lông mày thanh thủy tựa dáng núi mùa xuân, tăng thêm mấy phần đẹp đẽ, tà mị. Đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển tất cả phong tình, giống như thấp lên một ngọn lửa, như nhược lại tinh tế làm người khác không thể rời mắt. Mũi nhỏ khéo léo, môi hồng răng trắng. Nói một tiếng mê hoặc quyến rũ, quay đầu mỉm cười đến người sắt cũng đổ, quả thực là một tuyệt thế giai nhân khuyh nước khuyh thành được phải xuống nhân gian để mê hoặc chúng sinh. Thế mà, tự nhiên khuôn mặt trắng nõn lại được đánh thêm hai cái má hồng đậm đậm, phá hủy một phần mỹ miều khiến người ta buồn cười.

Diệp Khê Thiên nở nụ cười nói: “Tôi biết anh không phải là khi.”

An Nguyệt Quân không chịu được phải chu miệng, thần sắc oán giận kêu: “Nương tử thật là xấu.”

Diệp Khê Thiên nín cười đem hai má hồng của hắn lau đi, lộ ra làn da mềm mềm trắng hồng, khuôn mặt nhỏ bé khả ái đáng yêu, sa y màu tím huyền hoặc, tóc đen dài tùy ý buông thả, trông càng mờ ảo huyền diệu như tuyệt thế tiên nữ hạ phàm.

“Thật là một mỹ nữ.” Diệp Khê Thiên mê đắm ngắm hắn.

“Vậy nương tử có yêu ta không?”

Khuôn mặt tuyệt điểm hồi hộp chờ đợi. Diệp Khê Thiên mở miệng muốn nói cái gì đó, đột nhiên nghe: “Nương tử, ngừng thờ.” Giọng nói băng lãnh mang theo chút khản trương, nhưng vẫn chậm một bước, Diệp Khê Thiên lao đảo ngã rầm xuống đất không dậy nổi.

An Nguyệt Quân nhìn Diệp Khê Thiên, đem nàng bế lên trên giường, đắp kín chăn mền, sau đó đi ra trước tấm bình phong, ngồi cạnh bàn xoay xoay chén trà xanh, mắt chăm chú nhìn một ô cửa sổ, tà mị rồi lại lạnh lùng cười.

Cửa nhẹ nhàng mở ra. Người tiến vào hiển nhiên không ngờ rằng bên trong còn có người tỉnh, sừng sốt, vốn tưởng thuốc của mình không có tác dụng nên muốn chạy trốn, nhưng sau khi nhìn dung nhan mê hoặc kia thì dậm tục cười nói: “Mặc dù không phải Ngô Vũ Thi nhưng so với nàng ta còn đẹp hơn nhiều. Xem ra hôm nay ta gặp may rồi.” Mắt chuột gian xảo nhìn chăm chăm vào đại mỹ nhân nọ, hiển hiện rõ nét dâm tà.

“Người đã dùng được gì?” An Nguyệt Quân dường như không thèm để một lời dâm toan của tên chuột đó vào tai, lạnh lùng hỏi.

Y cười nói: “Mỹ nhân, ta phải mất rất nhiều tiền mới kiếm được, đương nhiên phải dùng xuân dược để cùng mỹ nhân trải qua đêm xuân nồng nhiệt rồi!”

Mặt An Nguyệt Quân biến sắc, hắc mâu tinh khiết một màu đen thoáng như có sự biến đổi, tàn bạo gắt: “Người dám dùng xuân dược!”

“Ha ha, phải nói là Hợp Hoan Tán, mỹ nhân. Ta nhất định sẽ làm cho nàng thấy thoải mái.” Nam tử vừa nói lời hạ lưu dâm đẳng, vừa kiêu ngạo cười lớn.

“Lãnh Diện Ngọc Quân?” An Nguyệt Quân thờ ơ uống trà, lạnh lùng cười một tiếng, nhàn nhạt hỏi.

Nam tử nghe lời An Nguyệt Quân hỏi, đặc ý nói: “Chẳng qua là trộm danh xưng của hần mà thôi. Làm chuyện xấu có người chịu tiếng thay. Khả khả, một đám người ngu dốt!”

“Ta biết.” An Nguyệt Quân nhẹ nhàng đáp một câu.

“A? Làm sao nàng biết?” Nam tử ngừng cuồng vọng và đặc ý cười, nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì ta chính là hần.” Nhàn nhạt nói xong câu đó, An Nguyệt Quân đặt chén trà xuống, đứng lên đối diện hoàn toàn với Lãnh Diện Ngọc Quân giả mạo, đồng tử tím yêu mị lạnh lùng nhìn y, tuy rằng chưa có sát khí nhưng đã làm cho y toàn thân lấy bầy không đứng nổi, phút chốc nhớ tới lời đồn đại về Lãnh Diện Ngọc Quân thật. Mặc dù võ công y không kém, nhưng trước mặt hần chỉ như châu chấu đá xe.

Hai người cứ giằng co như vậy, phút chốc nam tử giả mạo đột nhiên quỳ rạp xuống đất, thảm thiết cầu xin tha thứ: “Ngài giờ cao đánh khẽ, tha cho ta một con đường sống! Ta không dám nữa, ta không dám nữa...” Nam tử lệ đã rơi đầy mặt, trong mắt ngoài hoảng sợ cũng chỉ có tuyệt vọng.

An Nguyệt Quân đồng tử tím khẽ lưu chuyển, nhẹ nhàng cười một tiếng, nam tử giả mạo tưởng mình được ân xá nên hết sức hy vọng, lại nghe: “Người giết bao nhiêu người ta không cần biết, nhưng mà, người ngàn vạn lần không nên động vào người ta quan tâm nhất.” Giọng nói này của hần đã lạnh đến không còn chút nhiệt độ cùng với nồng đậm sát khí.

Nam tử giả mạo còn chưa kịp phản bác thêm một lời thì đã đoạn đoạn thi thể vung vãi, là tả rơi trong phòng, máu chậm rãi lan tràn nồng nặc mùi tử khí. An Nguyệt Quân vô tình quay người lại, đi tới sau tấm bình phong thay nam trang, đem Diệp Khê Thiên ôm lấy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Vận Công Ép Xuân Được

Đi tới cửa...

“Rầm!” Cửa mở bung ra, Tư Đồ Khiêm vọt vào phòng đầu tiên, đập vào mắt là khung cảnh toàn máu và thi thể, mặt đất thấm đẫm máu đỏ tươi, y sợ ngây người. Đến khi y nhìn thấy An Nguyệt Quân lạnh lùng hiện ra trước mắt, lòng bỗng dấy lên nỗi sợ không tên. Đồng tử tím lạnh lùng liếc y. Từ nhân? Hần là...

Tư Đồ Khiêm luôn ôn nhuận như ngọc lúc này lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng. Y thất thanh hỏi lâu mới phản ứng lại: “Người là Lãnh Diện Ngọc Quân?”

Lời vừa xong khiến tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh, thật sự không các nào tưởng tượng được một người tuấn mỹ tuyệt điểm thế kia lại là Lãnh Diện Ngọc Quân giết người như ngóe. Thế nhưng sự việc bày ra trước mắt lại không thể không tin, mảnh mảnh thi thể, khoé môi lãnh khốc cười cợt, đặc biệt là từ nhân mà thế nhân gọi là “yêu đồng tử”, nghe đâu có thể hút hồn phách nhân...

*yêu đồng tử: tạm hiểu là đôi mắt màu tím của yêu nghiệt (từ là tím)

Nghĩ tới đây, trong đám đông có kẻ hô hoán lên: “Con của yêu nghiệt! Mọi người ngàn vạn lần đừng nhìn vào mắt hần!”

Dứt lời, đám đông liền hỗn loạn ầm ĩ, một số người thậm chí còn sợ hãi lui về sau.

Hiển nhiên là An Nguyệt Quân nghe được, mắt bắn thẳng về kẻ vừa lên tiếng, chẳng qua chỉ một nô bộc, thoát nhìn rất bình thường, nhưng nam tử bên cạnh đứng cạnh lại có chút quái dị, tuy là mặc trang phục nô bộc nhưng tà khí lẫn sát khí trên người y vẫn vô cùng nồng đậm... An Nguyệt Quân cười khẩy, nụ cười không chạm đến đáy mắt. Ôm chặt lấy Diệp Khê Thiên, hẳn không cần, thật sự không cần.

Bỗng người lòng “ùm” một tiếng khiến An Nguyệt Quân chấn động. Được mau phát tác rồi! An Nguyệt Quân băng băng bước đi, ai nấy đều sợ hãi mở ra một con đường cho hắn. Hắn lướt mắt nhìn xung quanh, tất cả đều chỉ là sợ hãi, sợ hãi và sợ hãi, sau đó cười lạnh đi ra ngoài.

“Khiêm nhi, chuyện này...” Ngô Hiền khiếp sợ nhìn một màn trước mắt, hồi lâu mới lấy lại bình tĩnh, chân chò nói.

Tư Đồ Khiêm khẽ mỉm cười: “Bá phụ, chúng ta không thể thất lễ được.”

“Nhưng mà mắt Lãnh Diện Ngọc Quân...”

Tư Đồ Khiêm lắc đầu không đồng ý nói: “Bá phụ, nếu ánh mắt hắn thật sự có thể hút hồn phách nhân, Thiên Thiên ở cùng hắn lâu như vậy sao vẫn không bị gì?”

Ngô Hiền còn đang do dự, Ngô Vũ Thi liền đi ra tiếp: “Cha, chuyện lần này vô luận thế nào con cũng muốn đền đáp, nên con nghĩ sẽ tự mình nói lời cảm tạ An Nguyệt Quân. Nếu không có An công tử, con nghĩ giờ này con sẽ không yên bình đứng ở đây đâu.”

Ngô Hiền vẫn do dự: “Nhưng...”

“Bá phụ, con sẽ đi theo Thi nhi.” Tư Đồ Khiêm ôn nhu bảo.

“Tư Đồ ca ca!” Ngô Vũ Thi vẻ mặt thất kinh nhìn y, đáy mắt ngập tràn vui sướng. Y đang quan tâm nàng sao?

“Được rồi, ta đáp ứng. Các con đi nhớ phải cẩn thận.” Ngô Hiền cuối cùng cũng bị thuyết phục.

“Dạ, cảm ơn cha.” Ngô Vũ Thi vui vẻ nói.

...

An Nguyệt Quân ôm chặt Diệp Khê Thiên từ Ngô phủ ra ngoài liền lập tức thẳng hướng đông bay đi. Cảm giác nhiệt độ thân thể nàng càng ngày càng cao, mặt cũng càng ngày càng hồng lam hắc mầu vốn tinh khiết của hắn trở nên thâm trầm, tốc độ phi thân cũng nhanh hơn.

Đi tới cuối đường rồi rẽ trái, không đầy lát sau hai người đã đến một khách điểm. Khách điểm này được trang hoàng tráng lệ, so với những chỗ trước kia thật sự là một đẳng cấp khác. Ở cửa khách điểm đã có người đứng chờ, y cung kính hành lễ: “Bảo chủ.”

An Nguyệt Quân gật đầu.

Người nọ nhìn nữ tử An Nguyệt Quân ôm trong ngực, mắt vô cùng tò mò nhưng tuyệt không dám để lộ liền tiếp: “Bảo chủ, Lý Thanh từ nửa tháng trước đã biết ngài muốn tới, đã sớm vì ngài chuẩn bị sương phòng.”

“Khô cực.” An Nguyệt Quân nhàn nhạt đáp.

Lý Thanh cũng rõ tính cách chủ nhân, chuyện không liên quan đến y thì cấm hỏi nên nói thẳng: “Bảo chủ, đi bên này.”

Đội An Nguyệt Quân gật đầu, Lý Thanh liền dẫn hắn đến sương phòng đã chuẩn bị tốt. Hiện tại dù đã khuya nhưng cũng còn ầm ĩ. Lý Thanh an bài An Nguyệt Quân ở một sương phòng ngoại biệt, nằm riêng ở hậu viện nhưng vẫn thông liên với khách điểm. Không gian yên tĩnh, cảnh trí cũng đẹp, tuy nhiên không khí hơi có vẻ thanh u với đại sảnh tráng lệ đằng trước.

Lý Thanh mở cửa, khom lưng nói: “Bảo chủ, mời ngài nghỉ ngơi.”

Lúc An Nguyệt Quân toan bước vào, Lý Thanh chần chờ hồi lâu vẫn quyết định xin chỉ thị: “Thuộc hạ mạo phạm, không biết bảo chủ có phát hiện kẻ bám theo ngài không?”

An Nguyệt Quân mâu quang chợt lóe, khuôn mặt lạnh nhạt trước sau như một, lạnh lạnh bảo: “Người giải quyết hắn đi.”

“Nhưng là địch hay bạn còn chưa phân rõ, như vậy có mạo muội...” Lý Thanh sợ hãi chần chờ nói.

“Không để ta nói lần thứ hai!” Khẩu khí An Nguyệt Quân cường ngạnh, cũng lạnh đi không ít. Tên đó đúng là chưa từ bỏ ý định! Ở Ngô phủ không giết y, y còn đuổi theo đến tận đây!

“Dạ, dạ, dạ, thuộc hạ hiểu.” Lý Thanh hãi hùng lắp bắp đáp.

“Người lui xuống trước đi. Chưa đến sáng thì đừng tới.” Nói xong An Nguyệt Quân đi vào, cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Lý Thanh thờ dài một hơi, quay đi.

Bên trong phòng, An Nguyệt Quân đem Diệp Khê Thiên nhẹ nhàng mà để ở trên giường. Diệp Khê Thiên “ừm” một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, thấy An Nguyệt Quân liền thần nhiên nở nụ cười, dang rộng hai tay, hết trẻ con với vĩnh kêu: “Ôm, ôm, ta muốn ôm!”

An Nguyệt Quân nhìn nàng, cung chiều cúi người trao cho nàng một cái ôm nóng bỏng. Dần dần, mắt Diệp Khê Thiên trở nên mờ lung, cộng thêm chút khát cầu, mặt càng ngày càng hồng rực, miệng cứ lải nhải: “Nóng quá, nóng quá, nóng...”

Một tay đẩy An Nguyệt Quân ra, thân thể nàng không ngừng gẫy giữa, tay còn lại bắt đầu vô ý thức cời y phục ra. Ánh mắt An Nguyệt Quân thâm trầm sâu thẳm, tay hần đưa tới cầm chặt lấy bàn tay đang tự làm loạn lên kia, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve gương mặt nàng.

Diệp Khê Thiên giống như là nhận được sự an ủi nhỏ nhoi nên càng không ngừng mà hưởng hần đòi hỏi nhiều hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn dúi cọ trong bàn tay to lớn của hần, dễ chịu híp mắt như con mèo con đang được chủ cưng nựng. Dần dần, nàng bắt đầu thấy chưa đủ, tay từ từ tiến lên xoa xoa thân thể An Nguyệt Quân, lại cảm giác y phục của hần sao mà chướng mắt, thế là chu miệng lên muốn đem chúng thoát ra, nhưng làm thế nào cũng không cời được.

Diệp Khê Thiên dần kề sát vào An Nguyệt Quân, rồi bất thành linh hồn mạnh lên môi hần, kịch liệt nhắm nháp thứ chất lỏng ngọt ngào trong miệng hần, tay liều mạng muốn kéo y phục chướng mắt của hần ra. An Nguyệt Quân vội vàng đẩy nàng ra, hào hển thờ dốc, đôi mắt đen nhánh đã không còn tà mị giống bình thường nữa mà đang lây nhiễm ham muốn nguyên thủy nhất... Hần gồng mình nắm tay thật chặt.

Diệp Khê Thiên bị đẩy ra vẫn chưa bỏ cuộc, vẫn cứng đầu quẩn lấy An Nguyệt Quân tiếp, nhưng đột nhiên giây sau nàng đã mất đi ý thức. An Nguyệt Quân thờ dài một hơi, còn lông mày nhăn lại thành một đường. Điểm huyết của nàng, chẳng qua chỉ là tạm thời, sợ tình lại được có khi sẽ còn hoành hành hơn.

Mâu quang chợt lóe, An Nguyệt Quân đem nàng ngồi xếp bằng giữa giường, chính mình thì ngồi phía sau, bắt đầu vận công đem xuân dược bức ra ngoài. Một khắc sau, người Diệp Khê Thiên từ từ toát ra nhiệt khí, còn An Nguyệt Quân thì trên trán lấm tấm mồ hôi, từng giọt từng giọt thấm ướt chân đệm.

*1 khắc = 15 phút

Ước chừng thêm một khắc đồng hồ nữa trôi qua, trên người Diệp Khê Thiên nhiệt khí đã chỉ còn rất ít, cuối cùng thì mất hẳn. An Nguyệt Quân chậm rãi đem tay thu hồi, thở mạnh ra một hơi điều hoà khí tức. Sau đó hần đặt Diệp Khê Thiên nằm lại lên giường, nhìn khuôn mặt nàng bởi vì nhiễm khí nóng mà hồng nhuận mướt mát mồ hôi, cổ họng khô rất bèn cúi người hôn nàng một cái, nhưng sau đó lại nhanh chóng nằm ngủ ngay gần bên cạnh.

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Về vụ trúng xuân dược này ta cũng không phải rành, chỉ có thể viết như vậy, với lại ta cũng cảm thấy không nên kịch liệt quá làm gì. Hu hu, nàng nào không hài lòng thì cũng đừng tìm ta tính sổ nha! Còn phần sinh hoạt vợ chồng sau màn che, ta không phải là không đồng ý, nhưng nếu như quá thật quan tâm và quý trọng một người con gái, nhất định sẽ không qua loa với nàng, vì thế họ sẽ chỉ làm ở lúc thành thân thôi. Hắc hắc, muốn xem sao, vậy thì ủng hộ nhiệt tình vào đi, comment, comment khí thế vào!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Nương Tử Ngốc Quá

Sáng hôm sau, Diệp Khê Thiên tỉnh lại từ rất sớm, đập vào mắt là khuôn mặt tinh xảo mê người giống như thiên sứ không hề có chút phòng bị nào của An Nguyệt Quân. Nàng không khỏi nuốt nước miếng, môi cũng không tự chủ mà đưa lên trước nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mềm mại và ấm áp của hắn, nhưng ngay sau đó liền nhanh chóng rút về. Nhìn mặt hắn vẫn nhắm chặt, lòng nàng khẽ mừng thầm. Cảm giác ăn lên đậu hũ này thật không tệ! Tuy nhiên, nàng không để ý đến khoe môi An Nguyệt Quân có lộ ra nụ cười nho nhỏ, nhẹ nhàng, nhàn nhạt, nhưng lại tràn đầy hạnh phúc.

Diệp Khê Thiên muốn đứng dậy, phát hiện thắt lưng bị An Nguyệt Quân ôm thật chặt, muốn đi cũng không được, hơn nữa hình như tay hắn còn càng siết chặt thêm. Thở dài một hơi, nhắm mắt lại, chẳng bao lâu sau đột ngột mở mắt ra. Càng ngày càng chặt? Thì ra tên này giả bộ ngủ gục nàng, hừ, xem nàng làm sao trừng trị hắn!

Tay nàng không hề báo trước mà luồn qua hông An Nguyệt Quân, thấy nụ cười nhẹ trên môi An Nguyệt Quân càng rạng rỡ thêm, liền bất thành linh dùng sức véo hắn một cái đau điếng.

An Nguyệt Quân lập tức mở mắt ra, nước mắt chực chờ hồn nhiên và ngây thơ, đáng thương nhỏ giọng xin: “Nương tử, nàng không thể hạ thủ lưu tình một chút sao? Phu quân thật sự rất đau.”

“Ai bảo anh tỉnh mà còn giả vờ ngủ. Đáng đời!” Diệp Khê Thiên hung hăng nói: “Còn muốn ăn đậu hũ của tôi, háo sắc bại hoại!” Xem ra nàng hoàn toàn không nghĩ tới, vừa này là ai ăn trộm đậu hũ của ai trước.

“Nương tử, nương tử, ta nào có!” Giọng nói vẫn uy khuất đáng thương như cũ, nũng nịu kêu ca oan tình của mình. Mà thanh âm kia còn mềm nhũn đến tận đầu khớp xương, nghe làm cho người ta muốn đặc biệt cung nịnh.

“Tôi muốn rời giường.” Diệp Khê Thiên nhẹ nhàng nở nụ cười, đáy mắt hoàn toàn là hạnh phúc.

“Nương tử, nàng thấy người có chỗ nào không khoẻ không?” Giọng nói hắn khẩn trương lo lắng, mắt mở thật to để bộc lộ tình cảm thương yêu của mình, đáy lòng tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào hơn mật.

“Không có, tôi rất khoẻ.” Diệp Khê Thiên không hiểu câu hỏi của hắn có ý gì, liếc nhìn hắn một cái.

“Ta cũng thấy không có chuyện gì.” An Nguyệt Quân lầm bầm, sau lại tí tòn nói: “Nàng dữ như vậy, làm sao có thể bị gì được.” Tâm thả lỏng, may là ngày hôm qua vận công hữu dụng.

Vừa dứt lời, đột nhiên cảm giác được ánh mắt sắc bén chiếu vào mình, tâm An Nguyệt Quân run lên, về mặt hắn vô tội nhìn đáp nàng, hồn nhiên hỏi: “Nương tử, nàng sao lại nhìn ta như vậy?”

“Phu quân vừa nói ai dữ?” Diệp Khê Thiên nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu từ kẻ răng.

“Không có, không có, nương tử rất dịu dàng.” An Nguyệt Quân lắc đầu cấp tốc hô, lông mi dài rợp chớp chớp phủ trên một đôi mắt nai thật hồn nhiên đang mở to vô tội, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta muốn bắt nạt, ăn hiếp đã đời.

Diệp Khê Thiên ngó hắn, đột nhiên cười thành tiếng, kỳ quặc làm An Nguyệt Quân lông tơ dựng đứng. Hắn lấp bắp nhất gừng hỏi: “Nương tử, nương tử, nàng... sao vậy?”

“Không, không, chỉ là muốn cười thôi.” Diệp Khê Thiên vẫn cười híp cả mắt. Nàng liếc nhìn xung quanh, hỏi: “Đây là đâu?”

“Bảo cáo nương tử, đây là khách điểm.” An Nguyệt Quân lập tức trả lời.

“Chỗ này không tệ, chắc tốn tiền lắm.” Diệp Khê Thiên chăm chú xem xét bày trí xung quanh, tùy ý nói, mặt có chút đứt ruột. Một buổi ở đây hết bao nhiêu tiền chứ?

“Không cần trả tiền.” An Nguyệt Quân đáp không chút nghĩ ngợi.

“Không cần trả tiền? Đây là nhà anh chắc?” Diệp Khê Thiên tức tối liếc hắn một cái.

“Sai.” An Nguyệt Quân phản đối chắc như đinh đóng cột làm Diệp Khê Thiên ngẩn ra, dương dương đắc ý sửa lại: “Nương tử, đây là nhà chúng ta.” Mặt tràn đầy lấy lòng, khẩu khí cũng thập phần vui vẻ.

“Hả? Không phải là cái gì bảo sao? Thế nào lại thành khách điểm rồi?” Diệp Khê Thiên hồ đồ nhìn hắn.

“Nương tử ngốc quá, khách điểm này là do Nguyệt gia bảo kinh doanh, ngoài ra còn nhiều thứ khác nữa, ví dụ như sòng bạc, tiệm bán đồ cổ...” An Nguyệt Quân háng hái hùng hục giới thiệu.

“Dừng một chút! Anh hãy nói thật cho tôi, nhà anh...” Diệp Khê Thiên lại bắt gặp vẻ mặt không hài lòng của hắn liền vội vã sửa lời: “Không, là nhà chúng ta rồi cuộc có bao nhiêu tiền?”

An Nguyệt Quân ngẩn ngơ, ngây ngốc đáp: “Nương tử, cũng không nhiều, bắt quá nhất định đủ nuôi nương tử mà.”

“À, à, vậy thì tốt.” Diệp Khê Thiển an tâm gật đầu, nghĩ bộ dạng khá giả của hắn chắc cũng đủ cho nàng tiêu xài.

Đúng lúc này ngoài cửa có thanh âm cung kính lẫn khăn trương vang lên, cắt đứt cuộc chuyện của hai người.

“Bảo chủ, Lý Thanh có việc bẩm báo.”

Diệp Khê Thiển vừa nghe có giọng người lạ lập tức xấu hổ khăn trương kiểm tra lại y phục của mình, sau đó nghĩ muốn bò dậy nên đẩy An Nguyệt Quân ra khỏi giường, thế nhưng lại bị hắn ấn chặt vào ngực không cho cựa quậy. Diệp Khê Thiển mặt hết trắng xanh rồi lại đỏ bừng, hít vào thở ra đều là hương thơm đặc biệt của hắn, thoang thoang, dễ chịu. Nàng chôn sâu ở trong lồng ngực hắn, bỗng nhiên cảm giác có thể cùng hắn như vậy đến địa lão thiên hoang.

*địa lão thiên hoang: ám chỉ khoảng thời gian lâu dài, sáng ngang với trời đất

“Đi vào.” Thanh âm lạnh nhạt truyền vào lỗ tai. Nàng không thể không chú ý, chỉ có khi đối với nàng, hắn mới có thể trẻ con, có thể làm nũng, cũng có thể chộc cho người yêu mến. Nàng sao mà may mắn có được hắn! Nhưng được một người con trai yêu đến như vậy, si mê đến như vậy, có phải rồi sẽ bị trời phạt không?

Cửa mở ra, đi vào là một trung niên nam tử mặc trường sam đỏ tím, cột tóc, trông có vẻ đậm chất giang hồ. Y quỳ xuống trước An Nguyệt Quân, chết không còn kiên định nói: “Bảo chủ, thuộc hạ không hoàn thành mệnh lệnh của ngài, xin nguyên lấy cái chết tạ tội!”

“Hử?” An Nguyệt Quân nhàn nhạt đáp.

“Bảo chủ, đêm qua thuộc hạ không thận trọng để kẻ bám theo ngài chạy thoát.” Giọng y có chút không cam lòng. Y không sợ chết, nhưng cứ vậy mà chết y không cam lòng.

“Ừm.” An Nguyệt Quân nghe Lý Thanh nhận tội, chẳng qua cũng chỉ mặt vô cảm đáp.

“Thuộc hạ không sợ chết, chỉ là không thể hoàn thành nhiệm vụ bảo chủ giao, hổ thẹn không thôi.” Lý Thanh bi phẫn thanh minh.

“Ngươi...”

Diệp Khê Thiển nhìn mắt An Nguyệt Quân bắt đầu dấy lên sát ý, tâm cả kinh, vội vàng cắt đứt lời hắn ôn nhu kêu: “An Nguyệt Quân, tôi đói.”

“Nếu nương tử đói bụng, giờ chúng ta ra ngoài ăn điểm tâm luôn.” An Nguyệt Quân cúi đầu nhìn người trong lòng, lãnh ý trong mắt bốc hơi sạch sẽ, yêu chiều đáp ứng nàng.

Thanh âm lấy lòng cùng dáng vẻ cung chiều kia khiến Lý Thanh sùng sốt. Đây... là bảo chủ lãnh khốc ư? Đây là bảo chủ vô tâm ư? Đây là bảo chủ tàn nhẫn ư? Y không tin!

“Lý Thanh, đứng lên đi.” Giọng nói lạnh lạnh của An Nguyệt Quân vừa truyền vào tai, Lý Thanh vội ngẩng đầu lên, đã thấy lại một bảo chủ lạnh lùng tàn nhẫn An Nguyệt Quân. Y chậm chậm phục hồi tinh thần. Đây mới chính là bảo chủ Nguyệt gia bảo, một người trừ lãnh ý và vô cảm cũng chưa bao giờ xuất hiện thêm bất kỳ biểu cảm khác của nam nhân!

“Dạ.” Lý Thanh y lệnh đứng lên tuy nhiên vẫn khom lưng chờ chủ sai khiến.

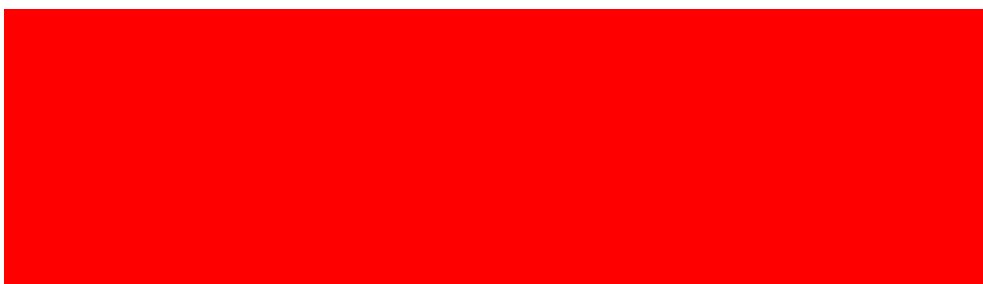
An Nguyệt Quân kéo Diệp Khê Thiển ra khỏi phòng, tới cửa mới bỏ lại một câu: “Hắn chạy là nằm trong dự liệu của ta.”

Lý Thanh sững người tại chỗ. Ý bảo chủ là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Nương Tử, Nàng Béo Lên Rồi!

“Tên vô dụng này! Giết người cũng không xong!” Giọng nói điên tiết gầm lên, kèm theo tiếng chén sứ vỡ tan tành.

“Thuộc hạ đã tận lực, vốn tính ở Ngô phủ động thủ, nhưng đến đó lại biết được một tin khác!”

“Cái gì?”

“Hắn là Lãnh Diện Ngọc Quân.”

“Gi cơ? Ta chưa từng nghe tiện nữ kia nói hắn là Lãnh Diện Ngọc Quân. Ngươi xác định?”

“Thuộc hạ xác định. Trên đời này chỉ mình hắn có yêu mị từ nhân, hơn nữa cách thức giết người tàn nhẫn thị huyết, chừng ấy cũng đủ chứng minh.”

“Khó trách một nhóm sát thủ có đi mà không có về. Dù sao võ công Lãnh Diện Ngọc Quân đến đương kim minh chủ còn khó địch nổi.”

“Thuộc hạ vô dụng, xin chủ tử giáng tội.”

“Thôi được rồi, ngươi lui xuống trước đi.”

“Dạ.”

Gã thuộc hạ nọ vốn muốn xoay người đi, nhưng chưa đầy giây sau người đã đổ gục. Nam tử ngồi trên ghế lạnh lùng cười, gian tà, âm hàn làm cho người ta nhìn không được run rẩy.

...

Diệp Khê Thiên đi tới sảnh chính khách điểm mới biết chỗ này tráng lệ cỡ nào, cùng với khách điểm lần trước quả thật khác một trời một vực, mặc dù xa hoa nhưng tuyệt không lộ vẻ hoang phí. Hiện tại tuy là buổi sáng nhưng dòng người vẫn nườm nượp chật chội khiến cho người khác kinh ngạc.

“Nương tử, nàng muốn ăn cái gì?” An Nguyệt Quân nhẹ giọng hỏi nàng.

Diệp Khê Thiên liếc hắn một cái, nói: “Anh cho rằng tôi thật sự đói bụng à?”

“Ừ? Không phải chính nương tử nói với ta nàng đói sao?” An Nguyệt Quân mở to đôi mắt tinh anh nhìn nàng, đồng tử đen láy lúng liếng, khoé miệng cong cong, nghi ngờ hỏi.

“Đó là vì tôi không muốn anh giết người, ghê tởm chết!” Diệp Khê Thiên tức giận nói, vẻ mặt chán ghét.

“Nương tử... Nương tử...” Tâm An Nguyệt Quân thất lại, không biết phải nói gì, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng không ngừng mà làm nũng. Nàng đang nói hắn ác tâm ư? Tại sao? Tại sao không nói với hắn ngay từ đầu? Như vậy hắn sẽ không buông thả cho trái tim một ngày lại một ngày thêm yêu nàng, sẽ không mặc cho mình trầm luân trong mật ngọt hạnh phúc. Ngày ấy, nàng từ trên trời rơi xuống trước mặt hắn thật giống như tiên nữ hạ phàm. Mà nếu thật sự nàng có là tiên nữ đi chăng nữa, hắn cũng nhất định sẽ không tiếc hết thân mà đem nàng giam cầm trong lòng mình, dù cho có phải cùng trời đất đối nghịch!

“An Nguyệt Quân, chúng ta thương lượng chút.” Diệp Khê Thiên vẻ mặt mong chờ ngó hắn.

“Cái gì, nương tử?” An Nguyệt Quân hồn nhiên ngây thơ nhìn nàng.

“Anh sau này động thủ không thể... lưu lại toàn thân sao? Tôi nhìn cảm thấy buồn nôn lắm. Anh không cảm giác mấy ngày nay tôi gầy đi sao?”

“Không đâu, nương tử. Ta thấy nàng béo lên mà.” Tròng mắt An Nguyệt Quân đen trắng rõ ràng tinh nghịch nhìn nàng, môi bĩu lại lăm lăm. May là... may là nàng không có ghét bỏ hắn. Tâm hơi thả lỏng, nhưng vẫn có chút đau đớn. Hiện tại, điều hắn sợ nhất chính là sẽ có ngày nàng chán ghét hắn, sợ trong mắt nàng nhìn hắn rồi sẽ chỉ có khinh bỉ.

“ANH, NÓI, CÁI, GÌ?!” Mà Diệp Khê Thiên nghe lời hắn nói thì cơ hồ rít từng chữ từng chữ qua kẽ răng, mắt bốc lửa như muốn thiêu chết hắn.

“Buổi sáng hôm nay ta sờ thất lưng nương tử thấy eo nàng nhiều thịt lên.” An Nguyệt Quân ngoan ngoãn trả lời, cũng không hề biết mình đang chọc phải ô kiến lửa mà trả lời.

Diệp Khê Thiên máu nóng đã xông ngược lên não, cũng giận đến không thể giận hơn được nữa. Tên này! Hắn có biết phụ nữ kiêu kỳ nhất là khi nhắc

đến thể trọng không?! Hắn còn cố ý vi phạm! Rõ ràng là cố ý!

“Bốp!” Một đấm nặng nề đánh tới, sau đó trong ánh mắt đáng thương lẫn ngây ngốc của An Nguyệt Quân, Diệp Khê Thiên dừng dừng bỏ đi.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, An Nguyệt Quân chân sau cũng muốn đuổi theo, đột nhiên Ánh Nguyệt lại xuất hiện chặn trước mặt hắn, cung kính thưa: “Bảo chủ, chuyện ngài sai thuộc hạ điều tra, đã tra ra rồi.”

“Nói.” An Nguyệt Quân đơn giản hạ một chữ.

“Trang chủ Hàn Minh sơn trang - Liễu Văn, 20 năm trước từng là một trong thập đại cao thủ vô lâm, ‘Bạch Thủ Quỷ’, đang lúc uy phong hiên hách bỗng thoái ẩn giang hồ, sáng lập Hàn Minh sơn trang và cưới một nữ nhân không có danh tiếng gì. Năm năm trước, vợ y đã chết.”

“Ừm.” An Nguyệt Quân nhàn nhạt đáp một tiếng, chẳng lộ ra tí kinh ngạc nào. Hắn đã sớm biết lão hồ ly đó cũng phải dạng đơn giản tốt đẹp gì.

“Mà thập đại cao thủ năm đó chỉ còn lại mỗi mình Liễu Văn. Thập đại cao thủ chết cũng không tầm thường nên nhất định là có liên quan đến y. Bảo chủ, có thể nhóm đuổi theo giết ngài cũng là y.” Ánh Nguyệt nói xong một câu như vậy liền chần chờ, len lén lo lắng nhìn phản ứng của chủ.

“Còn có cái gì?”

“Biểu tiêu thư mỗi ngày náo loạn âm ỉ đòi ngài trở về. Tổng quản thật sự chịu không nổi nên đã phát vài phong thư cầu cứu tới.” Khẩu khí Ánh Nguyệt vô cảm nhưng mơ hồ có chút ghen tuông trong đó.

“Nữ nhân đáng chết!” An Nguyệt Quân thấp giọng mắng, nhú nhú mày, chán ghét bảo: “Ngươi hồi âm, kêu à cút!”

“Dạ.” Ánh Nguyệt nín cười đáp.

“Còn nữa, sau này nhiệm vụ của ngươi là bảo vệ nàng.” Mắt An Nguyệt Quân nhìn Ánh Nguyệt lạnh lùng không một tia dao động.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

An Nguyệt Quân gật đầu, không chút do dự rời đi.

Ánh Nguyệt bị ai phát hiện, nàng mãi mãi tìm kiếm hắn, nhưng thứ hắn lưu lại cho nàng vẫn luôn chỉ là bóng lưng, đến một cái nhìn chính diện cũng không thêm bỏ thí!

...

“Nương tử, nàng đi chậm chút, phu quân theo không kịp.” An Nguyệt Quân sau khi tìm được bóng Diệp Khê Thiên ở xa liền ra sức chạy theo, cũng không để ý hình tượng mà hô to gọi nhỏ.

Lời vừa thốt ra, trên đường nam nữ già trẻ ai cũng liếc hắn bàn tán xôn xao.

Diệp Khê Thiên đỏ mặt làm bộ như không nghe gì, cũng không thấy hắn, băng băng đi về phía trước. Đến khi An Nguyệt Quân theo kịp, hắn ai oán không thôi: “Nương tử, nàng chạy nhanh như vậy là muốn vứt bỏ ta sao?”

“Chính xác!” Diệp Khê Thiên cười hí khen, còn thêm: “Đáng tiếc không có phần thưởng nha.”

“Nương tử, nàng vứt bỏ ta là muốn đi tìm nam nhân khác sao?” Bộ mặt An Nguyệt Quân ghen tức phụng phịu, miệng mím chặt, đáy mắt lộ rõ nét khản trương.

“Anh cũng có lúc thông minh quá ha?” Diệp Khê Thiên lãnh lạnh nói.

“Nương tử, nếu như nàng dám tìm nam nhân khác, ta sẽ giết nàng!” Vẫn đọc một bộ dạng ngây thơ, tuy nhiên, mắt cùng mặt An Nguyệt Quân viết rất rõ hai chữ: nghiêm túc!

“Ha ha ha... Anh nói giỡn đi...” Diệp Khê Thiên lần đầu tiên nhìn hắn dùng nét mặt lạnh băng thế kia nhìn mình, không khỏi nuốt nuốt nước miếng cười trừ. Tuy lòng căm ghét nhưng nàng vẫn không thấy sợ hãi. Bởi nàng biết, vô luận thế nào hắn cũng sẽ không làm thương tổn nàng, vậy là đủ rồi.

“Không, nương tử, ta chân thật!” Mắt sâu thăm nhìn nàng, ngây thơ hồn nhiên, thiên chân vô tà, nhưng lời nói trong miệng lại quá mức độc đoán.

*thiên chân vô tà: cụm từ đồng nghĩa với ngây thơ, chỉ sự chân tình không có gian dối, tà niệm

“Còn nữa, nương tử, dù nàng có rời bỏ ta, ta cũng sẽ đuổi theo nàng! Chân trời góc biển, ta nhất định sẽ tìm được nàng!”

Lại một câu nói nhẹ nhàng bay tới, uy lực vẫn mười phần như cũ khiến Diệp Khê Thiên tròn mắt há mồm, tâm rung động kịch liệt. Nàng sống sờ thật lâu, lát sau mới hoàn hồn, mắt thẳng tắp nhìn hắn, nguyên thế: “Nếu như trời cao cho tôi cơ hội, tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh!”

Lời tác giả:

PS (Photoshop): 3 giờ sáng... Chao ôi, chao ôi, chao ôi, comment, message, ta nhìn thấy nhiều quá, bao nhiêu cực khổ bay biến hết! Chương này viết không hay lắm nên hôm nay ta chỉ vào coi thôi, ai dè mọi người thức giấc ghê quá. Hu hu, ta cập nhật có chậm quá không???

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Nương Tử, Ta Chán Bọn Họ!

An Nguyệt Quân tà mị nở nụ cười, khoé môi khê giờ cao, toả ra dụ hoặc chết người, đến cử động của đầu ngón tay cũng khiến người ta say mê hạnh phúc. Hắn chăm chú nhìn Diệp Khê Thiên, thật sâu, tay quẩn lấy đầu ngón tay nàng, rành rọt nói từng chữ: “Thiên Thiên, nàng nhất định phải nhớ kỹ những lời nàng nói hôm nay.”

Lần đầu tiên, hắn không có gọi nàng là nương tử. Lần đầu tiên, hắn thân mật gọi tên nàng. Nàng rũ mi mắt xuống, tay hơi run rẩy. Không phải bởi vì hắn không gọi nàng là nương tử, chẳng qua là lời hắn nói quá thâm tình, quá chăm chú. Nàng ngẩng đầu, kiên định lặp lại: “Nếu như trời cao đồng ý, tôi nhất định sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh.”

Chỉ sợ trời cao không tán thành, không cho nàng cơ hội giữ lời, đột nhiên lúc nào đó lại mang nàng trở về. Nếu như thật sự có thể trở về, nàng sẽ trở về sao? Bỏ được người con trai tuấn mỹ tà mị luôn yêu chiều nàng hết mực này sao? Thật sự bỏ được sao? Nghĩ đến đây, tâm tình nàng chợt chùng xuống.

“Nương tử, nếu trời không đồng ý, ta liền nghịch thiên!” Tóc hắn đen tung bay trong gió, gương mặt xinh đẹp có nét mê hoặc dị thường đẹp đẽ, môi hồng răng trắng, đôi mắt đẹp chất chứa tình cảm sâu đậm nhìn nàng chăm chú.

*nghịch thiên: nghĩa là kháng trời, chống lại trời, ở đây có thể hiểu là chống lại số phận

“Ha ha...” Diệp Khê Thiên lại bị lời nói của hắn làm chấn động không thôi, tâm kinh ngạc, không biết phải nói gì, chỉ có thể không ngừng cười khúc khích. Hắn tốt cùng có bao nhiêu quyết tâm mà có thể nói ra những lời như vậy?

“Nương tử, nàng làm sao vậy?” An Nguyệt Quân khôi phục lại bộ dạng thiên chân vô tà, bắt chước một đứa trẻ chớp chớp mắt đáng yêu, phàng phất như những chuyện vừa rồi đều là ảo giác cả.

“Không có gì.” Diệp Khê Thiên vô ý thức chối, bỗng nhìn cách đó không xa có hai bóng dáng quen quen, vui mừng muốn chạy tới chào hỏi lại bị An Nguyệt Quân ôm chặt về. Nàng quay đầu nhìn chăm chăm hắn nãy: “Anh mau buông! Không nhìn thấy Tư Đồ Khiêm và Ngô Vũ Thi đằng kia sao?”

“Nương tử, ta thấy.” Ánh mắt An Nguyệt Quân lạnh như băng xem hai người phía trước đến đến đi đi hỏi thăm rất nhiều người về cái gì đó, mềm nhũn nói.

“Thế mà còn không buông để tôi ra chào họ. Họ đi mất bấy giờ.” Diệp Khê Thiên nhìn hai người họ sắp đi, lo lắng nói.

An Nguyệt Quân vẫn cứ sống chết giữ chặt nàng không tha, ngây thơ hỏi: “Nương tử, đi làm gì cơ chứ.”

Hai người cứ thế giằng co. Diệp Khê Thiên sống chết muốn tiến lên, An Nguyệt Quân lại sống chết kéo lại. Thế là Diệp Khê Thiên chỉ có thể tro mắt nhìn bóng hai người họ xa dần cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Diệp Khê Thiên xoay người phẫn nộ chất vấn: “Tại sao anh không để tôi gặp họ?”

“Nương tử, ta chán ghét bọn họ, nàng cũng chán ghét họ đi, được không?” An Nguyệt Quân rụt rè nói, lấy lòng cười làm lành.

“Tại sao?” Diệp Khê Thiên kỳ quái hỏi, đột nhiên nghĩ đến cái gì thốt lên: “Không phải anh vẫn còn để ý đến chuyện tôi vì bọn họ mà bắt anh giả nữ đấy chứ?”

“Làm gì có! Nương tử, ta mà là người hẹp hòi thế sao?” An Nguyệt Quân mím miệng nói nhỏ, mắt ai oán và bất mãn nhìn nàng.

“Khó nói nha...” Diệp Khê Thiên tức giận liếc hần, lạnh lạnh tiếp: “Không biết ai nhìn tôi mua tượng Triệu Vân mà cũng ghen đấy nhỉ?”

An Nguyệt Quân mặt đỏ rực lên nhưng vẫn cố giữ vẻ ngây ngô, mắt mở thật to nói lảng: “Nương tử, nàng đang nói tới ai thế? Sao ta không biết?”

Diệp Khê Thiên ho một tiếng, nhìn An Nguyệt Quân chăm chăm khiến mặt hần càng trở nên đỏ hơn. Làn da trắng nõn hồng rực lên như cánh anh đào, môi đỏ mọng hơn, thêm đôi mắt đen lúng liếng vô tội, khả ái càng thêm khả ái, đáng yêu càng thêm đáng yêu.

“An Nguyệt Quân!” Diệp Khê Thiên bỗng gọi lớn một tiếng.

“Ồ đây, nương tử!” An Nguyệt Quân lập tức đáp.

“Hôm qua tôi ở Ngô phủ đúng không? Sao sáng nay tỉnh lại đã khách điểm rồi?” Diệp Khê Thiên nghi ngờ hỏi An Nguyệt Quân làm hần mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Nương tử...” Mắt An Nguyệt Quân loé sáng, nũng nịu kêu.

“Đừng có làm nũng! Tôi muốn biết tại sao!” Diệp Khê Thiên tiếp tục truy vấn.

“Nương tử... nàng... nàng té xỉu...” An Nguyệt Quân nghĩ một lát rồi đáp: “Ta liền mang nàng đến khách điểm.”

“Nguyên lai là như vậy à...” Diệp Khê Thiên ra chiều suy nghĩ.

“Phải, phải, phải, là như vậy đấy...” An Nguyệt Quân gật đầu như gà mổ thóc hùa theo, thấy Diệp Khê Thiên có vẻ như đã chấp nhận đáp án này rồi nên yên lòng thở phào một hơi.

“Nhưng mà... hình như tôi bị anh hôn hay sao ấy?” Diệp Khê Thiên bất thành linh nghi vấn tiếp khiến An Nguyệt Quân lòng lại khấn trương.

“Nương... nương tử... nàng... nàng nằm... nằm mơ! Phải, nằm mơ, là nằm mơ đó!” An Nguyệt Quân lúc đầu tìm mãi không ra lí do nên lấp bắp, sau thì cứ vịn vào cái cớ ‘nằm mơ’ mà liều mạng gật đầu.

“Ồ, hiểu rồi.” Diệp Khê Thiên gật đầu theo hần.

“Được, được, được, nương tử hiểu là tốt rồi.” An Nguyệt Quân lại cuống quýt hùa theo.

...

“Tur Đồ ca ca, làm sao bây giờ? Tìm khắp nơi cũng không thấy bóng Thiên Thiên cùng An công tử.” Ngô Vũ Thi ngưng ngưng nhìn Tur Đồ Khiêm tuân lệnh trước mặt mình nói.

“An Nguyệt Quân... An Nguyệt Quân... An Nguyệt Quân... Quen lắm, hình như ta đã nghe qua ở đâu rồi, nhưng sao lại nghĩ không ra...” Tur Đồ Khiêm lục lại trí nhớ không xong, chỉ có thể lắc đầu như ong mảy mào.

“Tur Đồ ca ca, nghĩ không ra cũng không sao. Chúng ta tìm tiếp là được.” Ngô Vũ Thi không đành lòng nhìn y cau mày, an ủi.

Hai người vào quán trà, điểm tiểu nhị lập tức tiến lên ân cần hỏi: “Hai vị khách quan dùng chút trà chứ?”

“Cho ấm trà Long Tĩnh, thêm một ít điểm tâm.” Ngô Vũ Thi nhìn Tur Đồ Khiêm vẫn còn đang suy tư, tự mình kêu.

“Được rồi.” Điểm tiểu nhị hồi đáp.

“An Nguyệt Quân... An Nguyệt Quân... Rốt cuộc là nghe qua ở đâu?” Tur Đồ Khiêm lẩm bẩm tự hỏi.

Điểm tiểu nhị đang chuẩn bị rời đi tai vồn thính, nghe được lời tự hỏi của Tur Đồ Khiêm không nhịn được mở miệng: “Công tử, ngài có nghe qua Nguyệt gia bảo chưa?”

“Làm sao lại chưa. Thế lực Nguyệt gia bảo cường đại khiến người ta kinh hoàng, lĩnh vực nào cũng nhúng tay vào, ngay cả hoàng thượng cũng phải kiêng kỵ mấy phần, mà bảo chủ An...” Tur Đồ Khiêm đột nhiên ngậm tăm, nét mặt khiếp sợ.

Y đã biết, An Nguyệt Quân không phải người bình thường, nhưng mà không nghĩ tới thân thế của hần lại quá to lớn như vậy!

“Thì nhì, ta biết An Nguyệt Quân là ai rồi.” Tư Đồ Khiêm nhất thời chưa phản ứng nổi, trong mắt vẫn còn khiếp sợ.

“An công tử là bảo chủ Nguyệt gia bảo.” Ngô Vũ Thi kiên định nói.

“Làm sao muội biết?” Tư Đồ Khiêm kinh ngạc.

“Muội vừa hỏi điểm tiểu nhị nên biết.” Ngô Vũ Thi khẽ mỉm cười, sau lại thập phần chắc chắn nói: “Bất kể An công tử có là ai đi nữa, muội nhất định phải trả phần ân tình này. Có lẽ với An công tử chuyện này chẳng đáng là bao, tuy nhiên muội vẫn không muốn thiếu.”

Tư Đồ Khiêm nghe Ngô Vũ Thi nói, ánh mắt tràn đầy tán thưởng. Trước kia nàng chỉ là một tiểu nha đầu lúc nào cũng lẻo đẻo chạy theo y, giờ đã lớn, lại còn khiến y kinh ngạc khâm phục.

“Nếu Thi nhì đã quyết, chúng ta chỉ có một biện pháp.” Tư Đồ Khiêm trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói.

“Là gì ạ?”

“Chúng ta tự đi Nguyệt gia bảo. Chắc là chỉ còn cách này.”

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Các nàng, thứ năm thi cho nên ta bận lắm, chỉ post 1 chương thôi. May mà hôm qua chịu khó, có post, dường như bình thường đều là 1 chương thì phải (vuốt mồ hôi). À, comment cùng message cũng đừng ít quá nha (bay đi). Nhấn thêm số tài khoản diễn đàn của ta: 41682139, mọi người muốn ta nhanh thì phải giục ta đó nha (giây PIA bay)...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Phải Về Nguyệt Gia Bảo Sao?

“Đi Nguyệt gia bảo?” Ngô Vũ Thi trầm ngâm. Nàng là một tiểu thư nơi khuê phòng, cha mẹ rất ít cho nàng ra khỏi cửa, cùng lắm là ra mấy ngã tư phố gần gần dạo chơi chút, cũng có lúc là nàng buồn chán tự chuồn đi chơi. Nguyệt gia bảo đường đi rất xa, dọc đường nhất định có chuyện vui, vừa lúc nàng rồi. Hơn nữa, quan trọng nhất là Tư Đồ Khiêm, y có thể cùng nàng có nhiều thời gian...

Nghĩ tới đây, Ngô Vũ Thi ngẩng đầu, đôi mắt linh động kiên định, thập phần chắc chắn nói: “Tốt, theo ý huynh.”

Tư Đồ Khiêm nhìn con người trong sáng của nàng hơi thất thần chút, lúc sau mới phục hồi tinh thần. Thấy Ngô Vũ Thi chăm chăm ngó mình, tuấn nhan y xuất hiện chút đỏ ửng nhàn nhạt. Y ho nhẹ một tiếng: “Quyết định vậy nhé. Chúng ta trở về nói với bá phụ, bá mẫu một tiếng.”

“Khách quan, trà lên đây.”

Lời điểm tiểu nhị vừa đúng lúc hoá giải sự lúng túng của Tư Đồ Khiêm. Y vội bảo: “Thì nhì, trước uống trà đã, xong chúng ta lập tức trở về.”

“Dạ.” Ngô Vũ Thi khó lắm mới nhìn được chút bối rối của Tư Đồ Khiêm, trong lòng không khỏi mừng thầm đáp.

...

Mấy ngày trôi qua.

An Nguyệt Quân sáng sớm đã tỉnh lại, rửa mặt xong mở cửa, con người bỗng chợt loé, nhân nhạ nói: “Vào đi.” Sau đó hắn đi tới băng ghế cạnh bàn ngồi xuống.

“Bảo chủ.” Nguyệt Ảnh đi vào, cung kính hướng hắn hành lễ.

“Chuyện gì?” An Nguyệt Quân cười nhẹ hỏi, trong mắt ánh lên tia ngạc nhiên.

“Tổng quản gửi thư báo, gia bảo hiện tại không an toàn.” Nguyệt Ảnh lo lắng nói.

“Ồ? Cuối cùng hắn cũng động thủ?” An Nguyệt Quân lạnh lùng nhếch môi, mắt tăng tăng thị huyết cùng với khinh thường. Về mặt tàn khốc, hắn lại hỏi: “Hay là đã sớm động thủ?”

“Có khả năng này.” Nguyệt Ảnh đáp, nghĩ một lát, lại tiếp: “Bảo chủ, những kẻ ám sát ngài lần trước có phải là thủ hạ của hắn?”

An Nguyệt Quân không đáp lời Nguyệt Ảnh mà nâng chén trà lên, mắt hiện lên nét lạnh lẽo. Hắn nhân nhạ hỏi tiếp: “Còn có chuyện gì nữa?”

“Sau lần cảnh cáo trước, mấy ngày qua biểu tiểu thư đã sửa đổi tính tình, rất ngoan ngoãn, nhưng lại mở to đôi mắt dâm lệ mà hỏi tổng quản đến lúc nào bảo chủ về. Tổng quản không đáp, nằng bèn ý vào lời trước kia của bảo chủ, đuổi hoài không đi, hại tổng quản chỉ đành ăn ả núp núp, liên tục phát thư cầu cứu tới.” Nguyệt Ảnh nghĩ tới vị tổng quản thường xuyên lên giọng với người khác kia cũng sẽ có ngày này, lòng buồn cười nhưng rồi lại chua chát.

“Buổi trưa ta sẽ trở về.” An Nguyệt Quân trước sau vẫn là ánh mắt lạnh hơn sương giá, nhân nhạ báo.

“Dạ.”

“Người về trước. Nếu như Liễu Văn không xuất hiện, đi Hàn Minh sơn trang tìm cho ra y.” Khẩu khí An Nguyệt Quân âm xuống vài độ.

“Dạ.” Nguyệt Ảnh đáp, khổ sở đã sớm bành trướng trong lồng ngực, chỉ có thể dùng vẻ mặt vô cảm che giấu, nhưng đáy mắt vẫn không thể giấu giếm hết.

Hiển nhiên An Nguyệt Quân thấy được, nhưng hắn không nói gì mà lại gật đầu, bảo: “Người lui xuống trước đi.” Vẫn mãi mãi như trước. Vẫn mãi mãi lạnh băng. Vẫn mãi mãi xa cách.

Nguyệt Ảnh khổ sở nở nụ cười, mắt thẳng tắp nhìn An Nguyệt Quân, cũng không thêm để ý tới thân phận chủ tớ nữa. Vài ngày tới đây nàng không thể nhìn thấy bóng lưng hắn nữa rồi. Hắn thật sự tàn nhẫn! Ngay cả một cái bóng lưng cũng không lưu lại cho nàng! Trái tim của hắn, tình yêu của hắn, nụ cười của hắn, nỗi buồn của hắn, giận hờn của hắn... tất cả... tất cả của hắn đều chỉ liên quan đến nữ tử kia sao? Tại sao đến một chút cũng không thể cho nàng? Hai người họ bắt đầu mới chỉ biết nhau gần 1 tháng, còn nàng và hắn đã biết nhau hơn 10 năm, vậy mà đến một chút cũng không cho nàng! Làm sao nàng có thể chịu nổi?!

Thật sâu nhìn An Nguyệt Quân lần nữa, Nguyệt Ảnh xoay người lui ra ngoài.

An Nguyệt Quân chờ sau khi Nguyệt Ảnh rời đi mới để lộ ra chút không kiên nhẫn, vội vàng đi ra ngoài tới căn phòng sát vách, nhẹ gõ cửa, cùng lúc khoé môi cũng không tự chủ được mà cong nhẹ, nở nụ cười yêu thương, lặng lẽ chờ đợi.

Chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng vang “bùm bùm”, kèm theo tiếng tháp giọng chữa rửa. Một phút sau, cửa mở toang, Diệp Khê Thiên mở to hai mắt đục ngầu, phản nộ: “Sao anh lần nào cũng dậy sớm như vậy làm gì hả?!” Tuy tới triều đại này vài ngày nhưng thói quen ngủ trễ dậy trễ của nàng đã nhiều năm rồi, không phải nói bỏ là bỏ được.

“Nương tử, là nàng thức dậy quá muộn thôi.” An Nguyệt Quân vô tội phản bác, nhìn đầu tóc nàng rối tung như tổ quạ, đáy mắt hiện lên nhu tình cùng nụ cười.

“Bốp!” Một đám không chán chờ vung tới, Diệp Khê Thiên tức tối mắng: “Không được ầm ỉ! Tôi muốn ngủ!”

Diệp Khê Thiên xoay người chuẩn bị vào phòng, bỗng phía sau An Nguyệt Quân vẫn kiên trì kéo lại. Nàng nheo mắt, điện tiết gầm: “Có rắm mau thả!”

“...” An Nguyệt Quân ngạc nhiên nhìn nàng, lại vì bộ dáng đục ngầu hai mắt của nàng làm cho hãi, rụt rè kêu: “Nương tử, buổi trưa chúng ta phải về.”

“Được, về đâu?” Diệp Khê Thiên thuận miệng hỏi.

“Về nhà của chúng ta.” An Nguyệt Quân nhẹ nhàng đáp, nhưng đáy mắt nồng đậm hạnh phúc và khấn trương.

“Được rồi, vậy tôi ngủ tiếp.” Diệp Khê Thiên gật đầu muốn xoay người, An Nguyệt Quân vẫn cứ cứng đầu níu lấy một góc áo nàng. Nàng gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh, muốn, thế, nào, hả?!”

“Nương tử, nàng không phản đối?” An Nguyệt Quân trung ra vẻ sờ sờ, đột nhiên liếm cánh môi đỏ búng, động tác vô cùng dụ dỗ nhưng khuôn mặt trước sau vẫn rất ngây thơ.

“Tôi không phản đối gì hết, trưa nay chúng ta về nhà, của, chúng, ta!” Diệp Khê Thiên gần từng câu từng chữ, nặng nề nhấn mạnh cụm từ ‘nhà của chúng ta’, nói xong cũng không nhìn An Nguyệt Quân, ngáp một cái.

“Nương tử tiếp tục ngủ đi, khi nào đi ta gọi.” An Nguyệt Quân thoả mãn cười híp mắt.

Cửa đóng lại, An Nguyệt Quân vừa muốn rời đi, bỗng cửa lại xịch mở, thanh âm của Diệp Khê Thiên lớn tiếng truyền đến: “Chậm đã!”

Tâm An Nguyệt Quân run lên. Nàng đổi ý sao? Đổi ý không muốn về nhà của chúng ta nữa? Từ từ quay người, khuôn mặt nhỏ bé tràn đầy khẩn trương, lấy lòng hỏi: “Nương tử có chuyện gì?”

“Nhà chúng ta cách đây có xa lắm không?” Diệp Khê Thiên hỏi.

“Không xa, chừng ba ngày đường hà.” An Nguyệt Quân nghĩ nghĩ đáp.

“Bốp!” Một đám không hạ thủ lưu tình, Diệp Khê Thiên sôi máu gào: “Cái này mà bảo không xa à?! Anh lại muốn tôi đi bộ tới rặng cang ư?!”

Vẫn chưa hết bực, Diệp Khê Thiên tặng thêm cho hắn một đập, lạnh lạnh tuyên cáo: “Anh tìm ngay một cái xe ngựa cho tôi, nếu không, anh đi mà cống tôi về! Còn không nữa thì tôi nhất quyết không về đâu hết!”

An Nguyệt Quân đáng thương xoa xoa chỗ bị đánh đập đau, vội vã gật đầu đáp ứng, nhưng tâm không hề co rút đau đớn nữa. Hắn cam đoan: “Nương tử, nhất định có xe ngựa, ta bảo đảm”

Nghe được hắn cam đoan rồi, Diệp Khê Thiên lập tức “rầm” một tiếng đóng mạnh cửa lại, lưu lại một mình An Nguyệt Quân đang đứng cười khúc khích, nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Hắc hắc, hôm nay chán quá, bởi vì nhìn comment cùng message lưu lại chẳng bao nhiêu cả! Hu hu, không có tí động lực nào hết! Ngày mai lại là sinh nhật ta, các nàng cũng chả tích cực gì hết, ta thương tâm, ta than thở... Lặp lại lần nữa nhé, ngày mai là sinh nhật ta đó, mọi người đều biết, hắc hắc, biết làm gì đúng không? Số tài khoản diễn đàn của ta: 41682139. Vào diễn đàn nhớ cập nhật thông tin, sau đó thúc giục ta, thuận tiện ngày mai sinh nhật cũng có thể chúc ta vài câu, khả khả. Hmm... Rất nhiều nàng yêu cầu nhanh nhanh trở về Nguyệt gia bảo, bắt quả không nhanh như vậy đâu, khả khả...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Ngồi Xe Ngựa

Buổi trưa, sau khi An Nguyệt Quân an bài thoả đáng mọi việc, đang muốn lên lầu gọi Diệp Khê Thiên, ngẩng đầu đã thấy nàng chuẩn bị xuống lầu. Về bằng lãnh trên mặt lập tức tan chảy, hắn ầm ầm ức ức nhỏ giọng nói: “Nương tử rút cuộc cũng rời giường, phu quân chờ nàng lâu lắm nha.”

“Phần thưởng đây.” Diệp Khê Thiên ôn nhu nói, xong mới nhẹ nhàng mà hôn hắn một cái, cười híp mắt hỏi: “Phu quân, được chưa?”

“Không, không được, hôn thế nào cũng không đủ!” An Nguyệt Quân chu miệng nhỏ làm nũng.

Diệp Khê Thiên nhìn hần, đáy mắt mỉm cười rạng rỡ, hơn nữa lại tràn ngập nhu tình cùng thoả mãn. Tay nàng chủ động lôi kéo tay hần, mười ngón tay đan xen thật chặt, nói: “Phu quân, chúng ta về nhà.” Là hần, nhu tình của hần, nàng thích, nũng nịu của hần, nàng thích, tính tình trẻ con của hần, nàng thích, thậm chí, âm ngoan và tàn khốc của hần, nàng cũng thích.

An Nguyệt Quân cả người bần thần, mắt dừng trên người nàng thật sâu, vô cùng chuyên chú. Hần có được nàng rồi sao? Nàng đã ở bên cạnh hần rồi sao? Gương mặt tuyệt mỹ từ từ hé lộ nụ cười điên hồn đảo phách chứng sinh, biết bao tuyệt diệu, biết bao chung tình, biết bao ấm áp... Hần gật đầu, nhẹ đáp: “Ừ, nương tử, chúng ta về nhà.”

Ra cửa, một cỗ xe ngựa hoa lệ đã ở trước mắt Diệp Khê Thiên. Diệp Khê Thiên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy xe ngựa ở cổ đại, hai mắt lập tức bị hấp dẫn, thi thoảng vươn tay sờ sờ thùng xe rồi kích động chạy về phía đầu xe, trông thấy con ngựa liền ôm lấy nó, thích thú vuốt ve kêu: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy ngựa đây, thích quá đi mất!”

An Nguyệt Quân mâu quang chợt loé, tiến lên phía trước đem nàng tách ra khỏi con ngựa, giọng dõ: “Nương tử, ngựa có đẹp hơn ta không? Có quan trọng bằng ta không?” Lời nói ngập mùi dâm chưa.

Diệp Khê Thiên sững sốt, cười to không dứt, cười đến nổi đau cả ruột, vừa cười nàng vừa dứt quãng nói: “Ngốc... ngốc ơi là ngốc... ai lại đi so sánh mình với... ngựa chứ? Ha ha ha...”

Cổ điều chỉnh tư thái, nàng nghiêm túc nói với hần: “Phu quân, nương tử tin, phu quân so với ngựa đẹp hơn nhiều.” Nhưng trong mắt vẫn tràn đầy ý cười.

An Nguyệt Quân ngờ ngạc đứng ì ra đó, rốt cuộc cũng phản ứng kịp, mặt thoát đỏ bừng, dưới ánh mặt trời tan ra nét dụ dỗ và tà khí tuyệt mỹ. Hần ai oán nhìn nàng, âm ức tố cáo: “Nương tử, nàng lại giễu cợt ta.”

“Là anh ngốc nghếch, sao lại trách tôi?” Diệp Khê Thiên che miệng cười trộm. Tên gia hỏa này, làm sao có thể không giễu cợt hần được đây? Nàng chỉ là một con người bình thường, một cô gái bình thường, cũng luôn khát vọng một tình cảm đơn thuần, tha thiết và chân thành. Bởi vì thích, nên nàng mới muốn giễu cợt; bởi vì thích, nên nàng mới muốn bắt nạt.

“Nương tử...” An Nguyệt Quân mở to đôi mắt bỏ câu u oán nhìn nàng, bắt mẫn kêu. Nương tử, bởi vì nàng, ta mới ngốc; bởi vì nàng, ta mới khờ; bởi vì nàng, ta mới hạnh phúc. Hạnh phúc của hần bây giờ chính là hạnh phúc vì nàng mà cảm động, vì nàng không bao giờ rời bỏ hần!

Diệp Khê Thiên chui vào trong xe ngựa, quả nhiên không ngoài dự liệu, phía ngoài hoa lệ thế kia, bên trong hần không kém gì: không gian rộng rãi, đệm ngồi tất cả đều là tơ tằm thượng đẳng, ở giữa có một cái bàn nhỏ bày đặt sách, trà cụ cùng với chút điểm tâm.

Diệp Khê Thiên ngồi xuống, An Nguyệt Quân cũng lên theo, nhưng vừa mới đặt móng xuống đã bị nàng quát: “Ra ngoài đánh xe! Anh đừng có tưởng xe nó tự chạy!”

“Nương tử, đừng lo lắng mà. Ta đã thuê người rồi. Nàng không nhận ra xe đã bắt đầu đi rồi sao? Nương tử ngốc à, thế cho nên mấy ngày tới chúng ta chỉ cần ở trong này tận hưởng không gian nhỏ nhỏ ở đây thôi.” Khẩu khí của hần giống như có mục đích xấu xa nào đó, vừa nói còn dịch người đến gần Diệp Khê Thiên, mắt len lén liếc nàng, đến khi cả người đã dính sát bên cạnh nàng rồi, hần mới dừng lại.

Diệp Khê Thiên buồn cười nhìn cái vẻ mờ ám của hần, chẳng qua là nhắm một con mắt mở một con mắt. Nàng tùy ý cầm một quyển sách trên bàn lên, lật lật xem, sau đó chán ghét ném nó xuống.

“Nương tử, làm sao vậy?” An Nguyệt Quân tò mò hỏi.

“Loại sách cổ thế này ai mà hiểu!” Vẻ vô cùng chán ghét.

Con người An Nguyệt Quân chợt loé, hần mở miệng hỏi: “Nương tử, nàng trước kia có xem qua ư?”

“Thiên tài mới xem, tôi làm gì...” Ngậm lại tất cả lời định nói, nàng chợt dạ nhìn hần một cái, lấp liếm: “Ha ha, chẳng qua là rất ít xem, bởi vì tôi nhận được chẳng mấy mặt chữ cả.”

“Ừm.” An Nguyệt Quân cũng thuận miệng đáp theo, nhưng trong lòng không khỏi hoài nghi. Sách cổ? Rõ ràng là sách của thời đại này, sao lại gọi là sách cổ chứ?

Cả ngôn từ cử chỉ của nàng cũng vậy, thật sự là của người Từ Nguyệt vương triều ư? Không giống. Càng tiếp xúc lâu hần càng phát hiện nàng vô cùng khác biệt, càng cảm thấy nàng dường như rất xa xôi, xa đến không thể chạm vào khiến lòng hần sợ hãi sâu sắc. Hần nên làm cái gì bây giờ?

“Nương tử, nhà nàng ở đâu?” An Nguyệt Quân đột nhiên hỏi.

“Ở rất là xa...” Diệp Khê Thiên than nhẹ một tiếng, đáy mắt chợt dâng lên một chút nhớ nhung. Tuy nói là không muốn trở về nữa, nhưng mà đó cũng là nơi nàng từng sinh sống suốt 22 năm, cũng có một chút không nỡ.

“Rất xa là ở đâu? Tiêu Thanh quốc? Minh An quốc? Hay là một tiểu quốc phụ cận nào đó?” An Nguyệt Quân vẫn kiên trì truy hỏi.

“Phu quân mấy tuổi rồi?” Diệp Khê Thiên nghe hần hỏi trong lòng vô cùng khẩn trương, đột nhiên chen miệng hỏi lại.

“Ta 23. Nương tử, có phải nàng chê ta già rồi không?” An Nguyệt Quân đáng thương ngó nàng.

“Anh nghĩ tôi mấy tuổi?”

“Nương tử nhiều nhất là 18 tuổi.” An Nguyệt Quân tỉ mỉ nhìn nàng, đang hoảng đáp.

“Ha ha ha...” Diệp Khê Thiên cười đến run rẩy hết cả người.

“Nương tử, nàng làm sao vậy?” An Nguyệt Quân khẩn trương hỏi.

“Không có chuyện gì.” Bị nói trở thành một thiếu nữ 18 tuổi như thế, ai không cao hứng chứ. Diệp Khê Thiên tủm tỉm cười, dương dương tự đắc nói: “Tôi đã 22 rồi.”

An Nguyệt Quân sừng sốt hồi lâu, sau đó mới cuống quýt hỏi: “Chẳng lẽ trong nhà nương tử đã có phu quân rồi?” Ánh mắt hắn nồng đậm sát ý.

“Bốp!” Diệp Khê Thiên hung hăng gõ cái đầu gỗ của hắn, tức tối bảo: “Anh cảm thấy tôi là người tùy tiện như vậy ư? Có phu quân rồi còn gọi anh như kia làm gì?” Nói xong mới liều mạng trừng mắt với hắn, quay ngoắt đi kéo rèm cửa xe ra thưởng thức phong cảnh bên ngoài, một bộ dạng không bao giờ muốn quan tâm đến hắn nữa.

“Nương tử, ta sai lầm rồi, sau này không dám nữa.” An Nguyệt Quân đến bên cạnh nàng, ôm lấy nàng đáng thương hứa.

Bên trong xe lặng lẽ không một tiếng động...

“Nương tử, nếu nàng không để ý đến ta, ta cứ ôm nàng mãi không buông cho xem.” Tay không tự giác ôm hông nàng, khuôn mặt tuần mĩ vùi vào lưng nàng, nụ cười hắn mờ ám nhưng khẩu khí thì vẫn nhất nhất đáng thương.

Vẫn như cũ lặng lẽ không tiếng động...

Chết rồi! An Nguyệt Quân nóng nảy, đang muốn mở miệng làm nũng tiếp thì xe ngựa đột nhiên lao đảo ngừng lại. Ánh mắt An Nguyệt Quân băng giá, hắn lạnh giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Bảo chủ, giữa đường có một nam nhân bị thương.” Bên ngoài truyền đến tiếng trả lời e dè.

“Tiếp tục lên đường.” An Nguyệt Quân hừ lạnh một tiếng.

“Nhưng mà...”

“Đường vòng không được, trực tiếp đi thẳng!” Giọng An Nguyệt Quân đã lạnh đến gần như không còn nhân tính khiến người bên ngoài khiếp sợ. Sinh tử của kẻ khác cùng hắn không quan hệ, hắn chỉ biết đến một người duy nhất trong lòng mình thôi.

“Chờ đã!” Âm thanh thanh thúy vang lên, Diệp Khê Thiên trừng mắt liếc An Nguyệt Quân một cái, bảo: “Tôi sẽ đi cứu.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Bạch Y Nam Tử

Mở cửa, nhảy xuống đi tới đứng trước, Diệp Khê Thiển thấy cách vó ngựa một khoảng không xa có một bạch y nam tử đang nằm, cả người đầm máu, trên mặt nhìn không còn chỗ nào lành lặn, khắp nơi đều là vết kiếm cùng vết đao, đập vào mắt vô cùng thương tâm làm người khác không đành lòng. Nhưng nhìn kỹ thì tướng mạo của y không tầm thường, trang phục cũng được làm từ tuyết gấm trân quý, xem ra thân phận y có phần đặc biệt.

“Phu quân, mau lại đây!” Diệp Khê Thiển quay đầu lại hô lớn.

“Nương tử, đây, đây...” An Nguyệt Quân môi hồng răng trắng vui mừng chạy tới, cười ngoác đến tận mang tai. Hắn nhanh chóng hiện diện trước mặt Diệp Khê Thiển, một bộ tuy thời đại lệnh, hỏi: “Nương tử có cái gì cần phu quân làm hả?”

“Anh đó, khua môi múa mép!” Diệp Khê Thiển cười tủm tỉm nhìn hắn, rồi lại liếc về phía người con trai nằm dưới đất, tức khí bảo: “Anh có cứu người này không?”

“Cứu, nương tử nói cứu, ta nào dám không cứu.” An Nguyệt Quân nho nhỏ nói thầm. Nói xong, hắn đi về phía bạch y nam tử, cúi người nhìn qua loa, đáy mắt hiện lên tia u ám, nhẹ nhàng nói: “Sắp chết rồi, không cứu được.”

“Làm sao có thể?! Tôi mới thấy anh ta cử động mà, sao thoáng cái lại yếu thế được?” Diệp Khê Thiển vừa nghe lập tức cúi người, tay run rẩy đưa đến trước chớp mũi bạch y nam tử, cảm giác chút hơi thở mỏng manh liền kích động: “An Nguyệt Quân! Cứu người thì cứu cho đàng hoàng nha! Anh ta còn thở mà!”

“Nương tử, y trúng kịch độc, hơn nữa còn bị chém vạn đao, thâm trọng vô cùng, thủ đoạn so với ta còn tàn nhẫn hơn nữa.” An Nguyệt Quân nhìn nàng nghiêm túc đính chính.

“À, phải rồi, phải rồi, anh mỗi lần đều đem người ta xắt như xắt rau cải, trực tiếp đi gặp Diêm Vương luôn, khỏi cần phải chịu đựng thống khổ đau đớn, quả thật là khá nhì?” Diệp Khê Thiển lạnh lạnh kể, mắt không đồng ý liếc An Nguyệt Quân.

“Nương tử...” An Nguyệt Quân thua cuộc mở miệng kháng nghị, rên rỉ kêu lên.

“Thật sự không cứu được?” Diệp Khê Thiển lo lắng, mông lung hỏi lại.

“Hơi thở yếu thế này... Nương tử, hay chúng ta tặng cho y một đao, giúp y mau mau hết thống khổ?” An Nguyệt Quân vô tội mở to mắt, nụ cười tươi tắn cứ như câu hắn đang nói là ai khác nói chứ không phải hắn.

“Bốp!”

“Ồi cha!” An Nguyệt Quân nhăn nhó, đôi mắt lấp lánh ánh nước, xoa xoa chỗ bị đánh tội nghiệp nhỏ giọng kêu: “Nương tử sao vậy?”

“Ăn nói linh tinh! Đây là một mạng người đó!” Diệp Khê Thiển nổi giận đùng đùng.

“Ta... ta... chỉ đùa một chút.” An Nguyệt Quân lưu rú trả lời.

“Nói đùa? Mạng người cũng có thể đùa sao?!” Diệp Khê Thiển hung tợn thêm chút bất đắc dĩ, buồn cười gắt.

“Mạng người trong mắt ta giống như con kiến hôi, không đáng giá nhắc tới.” Giọng nói An Nguyệt Quân đột nhiên thanh lãnh và bất cần, dường như hết thấy mọi thứ trên đời đều không được hắn để vào mắt.

Mà Diệp Khê Thiển thì cả kinh. Không đáng giá nhắc tới? Hắn rốt cuộc đã có quá khứ thế nào mà ánh mắt lại lạnh giá cao ngạo như vậy, lại có thể thân nhiên nói ra những lời tàn nhẫn như vậy? Nghĩ tới đó, ánh mắt Diệp Khê Thiển trở nên yếu mềm mà tràn đầy thương yêu, tâm nhói đau, bỗng một suy nghĩ loé lên trong đầu, miệng không kịp chờ nói: “Phu quân, sau này nương tử sẽ bảo vệ phu quân!” Thanh âm vô cùng kiên định. Không nhất định chỉ có con trai mới có thể bảo vệ con gái, con gái cũng vậy; nàng thương hắn, nên nhất định sẽ bảo vệ hắn.

Thân thể An Nguyệt Quân chấn động, giống như thủy tinh trong suốt dần dần rạn vỡ, đáy mắt đầu tiên là khiếp sợ, sau đó từ từ, từ từ niềm hạnh phúc bao phủ dâng trào, cánh môi hoá một đường cong tuyệt mỹ, biết bao sung sướng, biết bao tốt đẹp, biết bao ấm áp. Hắn nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng đáp: “Được.” Giờ phút này chỉ còn lại hạnh phúc, chuyện của 10 năm trước, tất cả đều thật xa xôi. Vì nàng...

Diệp Khê Thiển bởi nụ cười như thiên tiên giáng trần của hắn làm cho mê muội, mãi vẫn không lấy nổi lại bình tĩnh.

An Nguyệt Quân hiển nhiên thấy được sự si mê trong mắt nàng, càng thích thú cúi đầu cười rạng rỡ. Đến lúc này Diệp Khê Thiển mới phục hồi tinh thần, mặt thoát cái đỏ bừng, âm thầm oán thán mình. Thật là mất hết thể diện mà, hoá ra nàng háo sắc đến thế! Thật sự bây giờ nàng vẫn còn chưa thể tin, An Nguyệt Quân là của nàng. Hắn, một người ưu tú xuất sắc như vậy, lại là của nàng.

“Nương tử, cũng không hẳn là hết thuốc chữa đâu.” Nhìn kỹ nam tử thương tích đầy mình trước mặt, An Nguyệt Quân nghĩ nghĩ chốc lát rồi mở miệng, thanh âm đặc biệt nhõng nhẽo, đặc biệt mềm mại.

“Gi? Đừng có thừa nước đục thả câu nha. Nói lẹ!” Diệp Khê Thiển muốn vứt bỏ nỗi xấu hổ trong lòng nên vội vàng vàng giọng.

“Người này mấu chốt là bị trúng kịch độc, cách đây trăm dặm có một ngọn núi tên Ngọc Kỳ, ở đó có một vị thần y có thể trị mọi loại kịch độc. Chỉ cần

giải độc thôi, vết đao không tổn thương đến gân cốt lắm, điều dưỡng lâu dài là khỏi.”

“Vậy còn không đi mau!” Diệp Khê Thiên mắt lộ ra lo lắng. Mạng người quan trọng, nàng tuy không phải chúa cứu thế hay thần tiên bỏ tất gì, không có lòng nghĩa hiệp rộng lượng muốn ôm ấp cả thiên hạ, nhưng mà cũng không thể nhẫn tâm nhìn người khác chết trước mặt mình được.

“Nương tử, xa lắm, ta không đi đâu.” An Nguyệt Quân bướng bỉnh cự tuyệt, mặt vẻ như không nói hai lời.

“Anh ta còn sống được bao lâu?” Diệp Khê Thiên hỏi ngược lại hần một câu.

“Chừng nửa ngày đi.” An Nguyệt Quân nghĩ nghĩ đáp.

“Từ đây đến Ngọc Kỳ sơn mất bao lâu?”

“Một ngày.”

“Tôi không hỏi đi bộ!” Diệp Khê Thiên nghiêng răng nghiêng lợi gầm, tay đã sốt ruột nắm chặt.

“Cưỡi ngựa nửa canh giờ, đi xe ngựa thì hai canh giờ.” An Nguyệt Quân rút đầu ngoan ngoãn đáp.

Diệp Khê Thiên nghe xong thờ dài, lại nhìn An Nguyệt Quân một cái rồi vươn tay toan nâng bạch y nam tử dậy. Nhưng An Nguyệt Quân ngăn lại, hần không đồng ý mím môi, nói: “Nương tử, nàng không thể chạm vào nam nhân khác.”

“Không thì anh chắc?” Diệp Khê Thiên chau mày, bỗng neho neho mắt, hoài nghi ngó hần: “Anh không phải là không muốn đi nên cố ý câu giờ đấy chứ hả?”

“Không có, làm gì có.” An Nguyệt Quân liếc mắt liếc đầu, miệng nhỏ nũng nịu kêu: “Nương tử, chúng ta mà đi Ngọc Kỳ sơn sẽ mất rất nhiều thời gian, không bằng mau trở về đi.”

“Anh làm gì mà cứ muốn về nhanh vậy?” Diệp Khê Thiên liếc xéo hần, hoài nghi vẫn không ngừng, nhẹ nhàng hỏi: “Ở nhà có nương tử xinh đẹp nào chờ anh hả?” Khẩu khí tuy hiền hoà mà mang theo hơi hướm nguy hiểm. Hần mà dám nói có, nàng đập hần thành không có luôn!

“Không, không, nương tử, ta chỉ có một mình nàng, trước kia cũng vậy, hiện tại cũng vậy, sau này cũng thế.” An Nguyệt Quân nghiêm túc nói, mắt vô cùng chăm chú.

Diệp Khê Thiên hừ hừ đập hần một cái, khoe miệng mỉm cười nhưng vẫn cố làm cho khẩu khí hung tợn: “Ôm bệnh nhân đi!”

Nhận mệnh, An Nguyệt Quân lạnh lùng liếc về phía phu xe một cái. Phu xe trong lòng dâng lên tầng tầng hàn khí, lập tức hiểu rõ liền tiến lên e dè ôm lấy bạch y nam tử nâng dậy. Đột nhiên, từ người bạch y nam tử, một ống sáo rơi xuống đất. An Nguyệt Quân nhặt nó lên xem. Ống sáo rất ngắn, bề ngoài tinh xảo, ở giữa khảm một khối tử ngọc, dưới ánh mặt trời toả sáng rực rỡ, không giống sáo nhưng cũng là sáo, bên thân còn có một sợi ren trang trí buông thõng. Mắt An Nguyệt Quân nhá lên tia sáng, sau đó lại như có điều trầm tư suy nghĩ.

Phút chốc, hần nắm chặt ống sáo trong tay, ngẩng đầu, có chút kích động nói: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 33: Hút Độc

Hai người ngồi trên xe ngựa, nam tử bị thương được đặt ngã ở một bên đệm lót, máu nhuộm đã cả đệm tơ tằm. An Nguyệt Quân lần đầu tiên không có quần quít lấy Diệp Khê Thiên, hẳn tựa người vào cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài, cái gì cũng không nói. Quanh thân hắn bỗng nhiên tràn ngập một dòng bi thương.

Diệp Khê Thiên cũng là lần đầu thấy An Nguyệt Quân biểu lộ ra chút cảm xúc khác ngoài lạnh lùng. Mặc dù vẫn muốn hắn như người bình thường, có vui buồn hờn giận, nhưng hắn bị thương thế này, nàng thật sự không muốn.

Bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh...

Đột nhiên, An Nguyệt Quân có chút cô đơn cùng với chán ghét hỏi Diệp Khê Thiên: “Nương tử, nàng biết ta trở nên điên cuồng thì mắt sẽ biến thành màu tím đúng không?”

“Ừ, đẹp ghê luôn!” Diệp Khê Thiên hồi tưởng lại, tâm không diễn nổi thành lời. Một màu tím huyền hoặc, vô cùng thần bí, vô cùng tinh khiết, làm cho nàng chệnh choáng say mê.

“Ha ha ha... Đẹp... Đẹp...” An Nguyệt Quân đột nhiên cười thành tiếng, tiếng cười ngập tràn bi thương cùng tự giễu, ngôn ngữ sớm đã đau đớn không thể thành câu, tự lẩm bẩm: “Thật là đẹp đi... Nếu như ta có thể gặp nàng sớm một chút thì tốt rồi.”

Nếu đẹp, tại sao lại có kẻ mắng hắn là yêu nghiệt? Nếu đẹp, mẹ hắn cũng sẽ không chết. Nếu đẹp, hắn cũng không...

“Làm sao vậy?” Diệp Khê Thiên thật sự bị đáng về đau khổ này của An Nguyệt Quân hù, không phải vì sợ hắn, mà là lo lắng: lo hắn đau, tâm nàng cũng đau đớn tê liệt.

“Không có gì.” An Nguyệt Quân khống chế lại cảm xúc, nhàn nhạt đáp nàng. Hắn không phải không muốn cho nàng biết, chỉ là sợ. Sợ nàng biết rồi sẽ như những kẻ khác, ghét bỏ hắn, đã ghét bỏ hắn rồi còn có thể giống như bây giờ nói chuyện bình thường với hắn không? Bọn họ đáng chết! Giết họ, hắn chưa bao giờ thấy hối hận! Nhưng mà giờ, không hiểu sao, ngay giây phút này, hắn bỗng hối hận...

Diệp Khê Thiên nhận được câu trả lời liền gạt đầu, cũng chỉ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, cũng chẳng hỏi gì thêm.

“Nương tử, sao nàng không hỏi nữa?” An Nguyệt Quân cứ nghĩ với tính cách của nàng chắc sẽ gắng hỏi hắn đến cùng, lại không ngờ rằng nàng đơn giản chấp nhận như vậy, có chút kinh ngạc.

“Mỗi người đều có một bí mật. Chờ lúc nào anh muốn nói cho tôi biết thì được, tôi chỉ cần tin anh thôi.” Diệp Khê Thiên đưa mắt nhìn hắn thật sâu, nhấn mạnh từng câu từng chữ. Bởi vì yêu hắn, cho nên nàng tin tưởng.

An Nguyệt Quân đáp lại ánh mắt của nàng, dòng khí bi thương quanh thân từ từ tản mát, trong tim chỉ còn một ngọt ảm áp, nhẹ nhàng trả lời: “Đến một ngày, ta nhất định sẽ đem tất cả nói cho nàng biết, không giấu giếm giữ lại gì hết.”

Hai người tâm linh tương thông, nồng tình mật ý bao trùm như keo như sơn.

“Lộc cốc... Lộc cốc... Lộc cốc...”

Xe ngựa cứ đi, không khí bên trong vẫn ảm áp ngọt ngào.

Có lẽ xe đi nhanh, không lâu sau, ngựa đã dừng lại. Phu xe cung kính báo: “Bảo chủ, phu nhân, đã tới Ngọc Kỳ sơn.”

Diệp Khê Thiên đi ra, ánh mắt choáng ngợp. Đây chính là Ngọc Kỳ sơn, sừng sững giữa trời, cây cối xanh rì, mây mù thấp thoáng mờ ảo, gió thổi tới mang theo hơi ẩm của đất, là núi rừng nên có cảm giác uy nghi gọn sóng, lại vừa có chút gì mỏng lung, mộng ảo của vùng Giang Nam.

*Giang Nam: thường hay gọi là vùng sông nước Giang Nam, là tên gọi trong văn hoá Trung Quốc chỉ vùng đất nằm về phía Nam sông Trường Giang

An Nguyệt Quân theo phía sau, hai má non mềm mẫm, môi nhếch nhẹ, ôm cổ Diệp Khê Thiên làm nũng nói: “Nương tử, chúng ta phải vào à?”

“Nói nhảm, không vào thì đến đây làm gì.” Diệp Khê Thiên tức tối liếc hắn, bắt đắc dĩ nói.

“Nương tử, ta không muốn vào, rất cực khổ. Lại còn không có phần thưởng nữa chứ...” An Nguyệt Quân lấy lòng nói, mắt tràn ngập khát cầu, đầy mắt lấp lánh tia sáng.

Diệp Khê Thiên nhắc chân muốn đạp hắn một cái, đột nhiên nhìn ống sáo trong tay hắn, hoài nghi: “Thật ra anh cũng muốn cứu người ta chứ gì? Còn không biết xấu hổ đòi phần thưởng. Chà, tính toán cũng không tệ đi.”

An Nguyệt Quân đầy lòng chột dạ, nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, giọng nhỏ xiu xiu: “Nào có chứ.”

“Không có sao?” Diệp Khê Thiên nheo mắt lạnh lùng.

“Nương tử, chúng ta đi thôi, trễ nải không hay đâu.” An Nguyệt Quân nũng nịu cầu hoà.

Nói rồi lập tức đi về phía trước, quay đầu nhìn phu xe, lạnh lạnh thốt: “Mang theo kẻ kia.”

“Dạ.”

Cứ như vậy, mọi người đi vào Ngọc Kỳ sơn. Càng đi vào trong càng thấy kỳ quái, càng vào càng khó khăn, mơ hồ có tiếng hổ gầm, lại thêm cây cối rậm rạp khiến cảm giác ớn lạnh cứ bao trùm.

Diệp Khê Thiên nghe mà thân người run lên, gấp gấp xán lại gần An Nguyệt Quân hải hùng hỏi: “An Nguyệt Quân, anh chắc là mình đi đúng đường chứ? Có con hồ...”

“Có không?” An Nguyệt Quân đưa mắt liếc xung quanh, lạnh lùng nhìn về phía trước, sau lại quay đầu sang Diệp Khê Thiên hỏi: “Nương tử, nằng sợ hồ ả?”

“Sao lại không sợ? Hồ ăn thịt người đó!” Diệp Khê Thiên càng nói càng hãi.

“Nương tử sợ thì gì chứ, hồ thấy nằng còn phải vái lạy mới đúng.” An Nguyệt Quân nhỏ giọng nói thầm.

“Bốp!” Diệp Khê Thiên sôi máu đấm hấn một cái, dữ tợn gắt: “Đừng tưởng anh nói nhỏ là tôi không nghe thấy nha!”

An Nguyệt Quân ngẩn ngơ, mím môi, lệ quang ẩn hiện, nhũn nhũn kêu: “Nương tử, ta khích lệ nằng mà.”

“Khích lệ tôi cái gì?”

“Khích lệ... lợi hại... nương tử lợi hại!” An Nguyệt Quân vất óc nghĩ nửa ngày, cuối cùng cái khó ló cái khôn, gật đầu mãnh liệt đồng tình, cước bộ dưới chân vẫn không ngừng.

Diệp Khê Thiên tức không thêm nói gì nữa.

Bấy giờ...

Diệp Khê Thiên giẫm lên phải cái gì mềm như bún, trơn trơn ướt ướt, ngay sau đó bỗng thấy chân mình đau xót. Nằng “ồ” lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất, ôm chặt chân mình, mặt nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy, môi cắn chặt mà vẫn không kìm được than nhẹ.

An Nguyệt Quân hoảng hốt chạy lên, đầu lông mày tràn đầy lo lắng. Hấn run rẩy cuộn ống quần nằng lên liền xuất hiện vết nanh cắn sâu mà mỏng, máu chậm rãi ứa ra, một mảng đỏ tươi nhuộm hồng quần nằng, cũng nhuộm đau cả tim hấn.

“Là rắn độc cắn, hơn nữa độc tính rất mạnh!” Phu xe một bên nhìn không nhịn được chen miệng.

An Nguyệt Quân đầu lông mày lạnh lùng, tâm thoát cái rối loạn, đáy mắt tất cả đều là sợ hãi và sợ hãi, tay gắt gao nắm chặt tay Diệp Khê Thiên, thấy nằng ngất đi, thống khổ đau đớn. Hấn nghẹn ngào gọi: “Nương tử, nương tử, đừng bỏ ta.” Tâm đau quặn lên như bị ai nhéo, loại đau đớn khó chịu thấu tận tim gan. Hạnh phúc của hấn sẽ rời xa hấn sao? Giờ phút này hấn đã sớm đem bạch y nam tử bị thương nặng kia quăng ra khỏi đầu, thâm cừ đại hận gì cũng không mảy may tính đến nữa.

“Bảo chủ, phải đem độc hút ra.” Phu xe tiếp tục nói: “Bất quá việc này hơi nguy hiểm, người có thể cũng sẽ bị trúng độc...”

Phu xe còn chưa nói xong, An Nguyệt Quân đã cúi người xuống miệng vết thương của Diệp Khê Thiên hút máu đen vào, nhả ra, hút vào, nhả ra... Không biết hấn làm động tác đó bao nhiêu lần, máu của Diệp Khê Thiên mới bắt đầu biến đỏ trở lại. Tuy nhiên giờ cánh môi đỏ bưng của An Nguyệt Quân lại nhuộm đen, không biết là bị máu độc dính vào hay là bị trúng độc...

Bỗng chốc cảm thấy choáng váng, An Nguyệt Quân nhắm chặt hai mắt, lại mở ra, tay nhanh chóng xé một mảnh y phục đem miệng vết thương của Diệp Khê Thiên băng kín lại rồi ôm nằng lên, để nằng tựa vào trước ngực mình, để biết rằng nằng vẫn còn ở đây, bên cạnh hấn, là sự thực...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Thần Y Tề Thiên Phóng

An Nguyệt Quân ôm Diệp Khê Thiển mà không ngừng phát run, đầu choáng váng càng ngày càng nghiêm trọng. Hắn lắc đầu, cố làm mình tỉnh táo. Nhưng rồi trước mắt càng ngày càng mờ hồ, càng ngày càng nhạt nhoà, cuối cùng ngã “rầm” một tiếng, mất đi ý thức.

Thật lâu sau...

Chậm rãi tỉnh lại, đập vào mắt Diệp Khê Thiển là cái bàn cũ nát cùng băng ghế cũ, sau bàn là một cái giá, trên giá toàn là dược liệu được sắp xếp rất tỉ mỉ. Diệp Khê Thiển chợt nghĩ tới mục đích lúc đầu của mình, ý thức được mình đang ở chỗ của thần y núi Ngọc Kỳ. Nhưng chẳng phải thần y giàu có lắm ư, chỗ này sao trông lại nghèo nàn thế này?

Mới ngẩng đầu lên, Diệp Khê Thiển lại thêm một phen hết hồn. Một bộ da người được treo trên tường làm tiêu bản, nhiều chỗ còn lưu vết máu, dưới ánh mặt trời ban ngày càng toả ra hàn khí âm u quỷ dị. Diệp Khê Thiển trợn mắt há mồm nhìn cái thứ treo trên tường ấy, đầu óc trống rỗng, cũng không tự chủ mà nuốt nuốt nước miếng, đáy mắt tràn đầy sợ hãi, thân mình bất giác liên tục lùi về phía sau khiến giường gỗ khiến nó phát ra âm thanh kéo kẹt.

“Người tốt nhất không nên lộn xộn.” Giọng nói lạnh như băng vang lên.

Diệp Khê Thiển ngoảnh về nơi phát ra tiếng nói, lập tức ngây ngẩn cả người. Đây là người ư?! Không nói đến bề ngoài tuấn mỹ xinh đẹp không chê vào đâu được, thần khí xuất trần như thiên tiên, vẻ mặt cô lãnh cao ngạo, đáng kinh ngạc nhất là mái tóc màu trắng của y. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, mái tóc y lấp lánh ánh bạch kim trông y hết như thần tiên thật sự vậy.

Diệp Khê Thiển mê muội ngắm y, không nghĩ tới ở nơi núi rừng hoang vu thế này lại gặp được anh chàng đẹp trai này. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù có đẹp trai thế nào đi chăng nữa, cũng không có đẹp trai bằng phu quân của nàng đâu.

“Người dám nhìn nữa, ta móc mắt người!” Lại là giọng nói lạnh như băng vang lên, lần nữa còn xen thêm chút chán ghét.

“A?” Diệp Khê Thiển tỉnh lại, thấp giọng lầm bầm: “Mắng cái gì chứ? Nhìn anh một chút thì anh mất miếng thịt nào ư? Được bốn cô nương đây ngắm một cái đã là điểm phúc rồi.”

Nam tử tóc trắng nhũn mây nhưng không phản bác gì, tuy nhiên đáy mắt âm thầm mỉm cười.

“Phu quân tôi đâu?” Diệp Khê Thiển vội vàng hỏi.

“Người là nương tử của hắn?”

“À, xem như thế đi.” Diệp Khê Thiển cứng họng không đáp rõ được. Nói cả hai đã thành thân thì tuyệt đối chưa có, nhưng không phải hắn cứ liên tục gọi nàng nương tử, nương tử, nương tử hay sao? Nhưng ngay sau đó nàng lại vội hỏi: “Phu quân tôi bị làm sao vậy? Còn nữa, tôi thế nào lại ở đây? Là anh ấy mang đến hả?” Trong lời nói hiển nhiên rất là gấp gáp.

“À...” Nam tử tóc trắng cười lạnh một phen, mang theo chút toan tính đáp: “Người bị rắn độc cắn phải, hắn vì cứu người nên đem máu độc từng chút từng chút hút ra, kết quả cũng làm mình trúng độc.”

Diệp Khê Thiển nghe mà nước mắt tuôn rơi, từng giọt thấm ướt đôi gò má. Nàng cắn chặt môi dưới, tâm không biết vì sao vô cùng đau đớn. An Nguyệt Quân! Hắn sao có thể ngốc như vậy? Ngốc làm nàng muốn khóc, ngốc làm nàng đau lòng, ngốc làm nàng không biết nên giận hắn hay thương hắn đây. Nàng không đáng giá để hắn đối xử tốt như vậy. Nàng không muốn hắn chết! Nếu như cái mạng này của nàng là dùng của hắn để đổi lấy, thế thì nàng không đời nào cần!

Không để ý đến vết thương ở chân, Diệp Khê Thiển lập tức lao đến trước mặt nam tử tóc trắng bắt lấy cánh tay y, kích động hỏi dồn: “Anh ấy ở đâu? Tôi muốn gặp anh ấy! Anh ấy vẫn khoẻ chứ?”

“Không chết được. Vì một nữ nhân mà cả mạng mình cũng không cần, kẻ như vậy quá ngu xuẩn! Ta, Tề Thiên Phóng, khinh thường hắn!” Tề Thiên Phóng mặt không thay đổi nói ra lời miệt thị khiến người ta chán ghét.

“Bốp!” Diệp Khê Thiển không chần chờ cho y một cái tát. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tề Thiên Phóng lập tức xuất hiện năm ngón tay đỏ chót. Diệp Khê Thiển giận run nhìn Tề Thiên Phóng chăm chăm, gào: “Không cho phép anh nói anh ấy như vậy!”

“Người dám đánh ta?!” Tề Thiên Phóng lửa giận ngút trời trừng Diệp Khê Thiên, y nắm chặt lấy tay nàng, chán ghét tuyên bố: “Người có tư cách gì đánh ta? Tính mạng của người và của hần, còn của một người khác nữa đều ở trong ta, người có tư cách gì?!”

Diệp Khê Thiên không một tia sợ hãi nhìn thẳng đáp lại Tề Thiên Phóng, tràn đầy kiên định mà cũng bùng bùng lửa giận, lớn tiếng quát: “Mạng của tôi anh thích lấy thì lấy, chẳng sao hết, nhưng anh không được phép nói anh ấy như vậy!”

“Người không sợ?” Tề Thiên Phóng kinh ngạc.

“Sợ? Làm sao lại không sợ! Ai chẳng sợ chết!” Diệp Khê Thiên muốn thoát khỏi gong kim của Tề Thiên Phóng nhưng không được, đành khinh thường mà cãi nhau với y: “Nhưng mà so với mạng của tôi, anh ấy quan trọng hơn nhiều!”

Tề Thiên Phóng lực nắm tay Diệp Khê Thiên tăng thêm mấy phần, tự thì thảo luận lắm bầm: “Không phải, không phải vậy! Nữ nhân đều là hạ tiện!”

Bất thành linh, Tề Thiên Phóng nhanh nhẹn bắt lấy bàn tay đang muốn tát y thêm cái nữa, mắt khinh thường liếc Diệp Khê Thiên: “Người cho là ta sẽ chịu để người đánh lần thứ hai sao?”

“Mau nói cho tôi biết anh ấy ở đâu!” Diệp Khê Thiên chán ghét nhìn Tề Thiên Phóng. Người con trai xinh đẹp như vậy mà bản tính thật xấu xa. Não nòng đột nhiên nghĩ đến một ý tưởng liền nói: “Anh mà không nói, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết cho mà xem!”

“Bản thân ta cũng muốn thử một chút cái ‘sống không bằng chết’ của người là cái gì đấy.” Tề Thiên Phóng vừa lạnh lẽo vừa cuồng nộ nói, tuy nhiên tâm đã bị nàng quấy nhiễu đến đục ngầu. Y biết nữ nhân là cái dạng gì. Tất cả đều làm người khác chán ghét, hèn hạ, tham tiền, ham sống sợ chết, giống như con tiện nhân kia vậy! Nhưng... nàng sao lại khác biệt thế này?

Diệp Khê Thiên chau mày, phút chốc đột ngột dừng sức lên đầu gối nhắm thẳng ‘chỗ nguy hiểm’ của Tề Thiên Phóng nhưng lại nhanh lẹ bị y né được. Diệp Khê Thiên chán nản liếc y. Tên đáng ghét!

“Ha ha ha, đây chính là ‘sống không bằng chết’ mà người nói đó sao? Quả thực là ‘sống không bằng chết’ nhỉ?” Tề Thiên Phóng giấu cợt nhìn nàng, châm chọc cười một tiếng.

“Anh...” Diệp Khê Thiên không ngừng giẫy giụa.

“Buông nàng ra.” Âm thanh lạnh đến không thể lạnh hơn được nữa vang lên khiến hai người đang giằng co phải ngừng lại.

Diệp Khê Thiên ngoảnh đầu, thấy An Nguyệt Quân sắc mặt tái nhợt suy yếu dựa vào cạnh cửa, vội vàng dùng sức thoát khỏi trói buộc của Tề Thiên Phóng chạy lại bên hần, sốt sắng hỏi: “An Nguyệt Quân, An Nguyệt Quân, anh có chỗ nào không thoải mái không? Có chỗ nào đau không? Có chỗ nào...”

Chưa nói dứt nàng đã bị hần ôm chặt vào trong lồng ngực, giọng hần ở bên lỗ tai nàng suy yếu nhưng kiên định: “Có nàng ở đây, ta chỗ nào cũng không đau...”

Lời nói thâm tình của hần làm lòng người rung động, thanh âm suy yếu cũng khiến nàng đau lòng, được hần quen thuộc ôm vào trong ngực, nhận ánh mắt yêu thương nuông chiều của hần, tất cả đều làm Diệp Khê Thiên không chịu nổi mà rơi lệ. Nàng vừa khóc vừa mắng: “Anh là thằng ngốc, thằng ngốc, thằng ngốc, thật sự là một thằng ngốc...”

“Nương tử, vì nàng, ta cam chịu làm một tên ngốc.” An Nguyệt dịu dàng nói, đáy mắt là một tình yêu say đắm khiến lòng nàng mê mải chìm vào: “Nương tử, ta...”

Không may, lời còn chưa hết, người đã ngã đi.

“An Nguyệt Quân! Phu quân! Phu quân! Phu quân à! Tỉnh lại, tỉnh lại đi...” Diệp Khê Thiên hoảng hốt kêu hần, đôi mắt ngập tràn sợ hãi, nước mắt càng chảy mau hơn.

“Hần chẳng qua là té xỉu thôi, người không cần lo lắng như vậy.” Trông nàng chạy về phía vòng tay của người nam nhân khác, đột nhiên Tề Thiên Phóng lại có chút mất mát. Lại nhìn nàng vì nam nhân vô dụng đó mà thương tâm, tâm có chút không thoải mái, chỉ đành không thuận mà mở miệng.

“Anh nhất định phải cứu anh ấy! Van cầu anh!” Diệp Khê Thiên quay đầu kích động nhìn Tề Thiên Phóng, cứ như là trông thấy chúa cứu thế không bằng.

“Yên tâm, hần không chết đâu. Độc của hần ta đã giải rồi.” Tề Thiên Phóng lạnh lùng đáp, lời nói không thể che hết được vị chua. Y bây giờ là thế nào đây? Y đã thế sẽ không bao giờ động tâm nữa. Y đã thế rồi! Đã thế không bao giờ động tình nữa... không bao giờ... yêu nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Anh Ấy Là Của Tôi!

“Vậy sao hiện tại anh ấy lại ngất đi? Có phải độc còn sót không?” Diệp Khê Thiên đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của An Nguyệt Quân, lo lắng hỏi.

Mặt Tề Thiên Phóng biến sắc, lạnh lùng hỏi lại: “Người dám nghi ngờ y thuật của ta?” Dưới ánh mặt trời, mái tóc trắng mỏng lung loé ra kim quang.

“Không! Không phải! Tôi chỉ... chỉ... chỉ là...” Diệp Khê Thiên nhìn Tề Thiên Phóng chần chờ.

“Vừa mới xử lý sạch độc trong cơ thể, thân thể dĩ nhiên suy yếu, ngã bệnh còn không nằm yên một chỗ nghỉ ngơi còn chạy loạn lung tung!” Tề Thiên Phóng nhìn An Nguyệt Quân im lặng nằm trong lòng Diệp Khê Thiên, đáy mắt vô cùng khinh thường. Không nghĩ tới một nam nhân vô dụng như hắn lại khiến nàng khuyên tâm đến vậy.

Diệp Khê Thiên mất rất nhiều sức mới chuyển được An Nguyệt Quân về lại giường, trong khi đó Tề Thiên Phóng một mực thờ ơ lạnh nhạt chẳng thèm giúp.

“Mặc dù tôi ghét anh nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn anh.” Diệp Khê Thiên một bên đã đắp chăn gọn gàng cho An Nguyệt Quân, một bên dịu dàng ân cần lau đi mồ hôi trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, ánh mắt vô cùng chuyên chú, hồi lâu sau nàng mới xoay người nói với Tề Thiên Phóng như trên.

“Vì cứu người?” Tề Thiên Phóng châm chọc: “Hoá ra người còn biết lễ nghĩa?”

“Không.” Diệp Khê Thiên phản bác, đôi mắt nàng tràn đầy nhu tình ngắm An Nguyệt Quân, tay nắm chặt tay hắn, sửa lại: “Vì anh đã cứu anh ấy, tôi mới cảm ơn anh.”

Tề Thiên Phóng sùng sốt. Ánh mắt kia của nàng thật sự rất đẹp, kiên định mà vẫn ngập tràn tình cảm yêu thương, cả người nàng tỏa ra một mùi vị mê hoặc. Giờ phút này đầu óc y trống rỗng, si mê. Bỗng nhiên y lại nghe nàng hỏi: “Còn người kia như thế nào?”

“Hắn thì lại càng thảm. Kịch độc không biết tên, đến nay vẫn chưa giải được, chẳng qua là kìm hãm lại.” Tề Thiên Phóng ngưng ngưng hồi tỉnh đáp.

“Vậy anh ta sẽ chết ư?” Diệp Khê Thiên lo lắng.

“Không, có ta ở đây hắn không chết được.” Tề Thiên Phóng tự tin nói.

Diệp Khê Thiên gật đầu, căn phòng lại chìm vào yên tĩnh. . .

“Anh từng giết người à?” Diệp Khê Thiên có chút sợ hãi hỏi.

Tề Thiên Phóng đầu tiên là sùng sốt, hỏi ngược lại: “Ai mà chưa từng giết người?”

“Vậy anh có thói quen lột da người làm tiêu bản ư?” Diệp Khê Thiên nuốt nuốt nước miếng, chăm chú nhìn tiêu bản da người treo trên tường, rụt rè tiếp.

Tiêu bản? Tề Thiên Phóng nhú nhú mày, theo tầm mắt của nàng nhìn quanh liến hiếu, ác độc trả lời: “Đúng vậy.”

Mặt Diệp Khê Thiên trắng bệch, thân thể sợ hãi rụt lùi về phía sau.

“Cho nên nếu ta muốn làm gì, hi vọng người tốt nhất không nên phản kháng.” Tề Thiên Phóng chậm rãi áp sát, mặt vẫn vô cảm như cũ, nhưng thay vì vẻ lạnh như băng là nụ cười tà ác.

“Cái gì?” Diệp Khê Thiên nuốt nuốt nước miếng, hoảng sợ nhìn Tề Thiên Phóng, người đã lùi về tận mép giường, lại chú ý đến mái tóc trắng của y, câu hỏi tuột ra khỏi miệng không kịp nghĩ: “Anh vì sao lại có tóc trắng vậy?”

Sắc mặt Tề Thiên Phóng phút chốc biến đổi. Nó lãnh mạc đến tàn khốc, mắt y chăm chăm nhìn Diệp Khê Thiển khiến nàng run sợ. Nháy một cái, trên cổ nàng đã kẻ một thanh kiếm, Tề Thiên Phóng âm lãnh nói: “Trước kia, ai hỏi ta cái này, chỉ có chết! Mà ngươi, cũng không ngoại lệ.”

Nói rồi kiếm đã nhích tới vài phân, mơ hồ có thể thấy tơ máu xuất hiện, Diệp Khê Thiển cười cười, e dè kêu: “Thần y, anh kiếm chế chút, đao kiếm không có mất đâu.”

“Ngươi không sợ chết sao?” Tề Thiên Phóng gần từng chữ từng chữ, vẻ mặt giễu cợt, tiếp: “Nữ nhân các ngươi cả lũ đều là tiện nhân khẩu thị tâm phi.”

*khẩu thị tâm phi: có thể hiểu là ngoài miệng nói này nhưng trong lòng nghĩ khác, đồng nghĩa với khẩu xà tâm phật

“Chỉ tiếc là có anh ấy ở đây, tôi không chết được.” Diệp Khê Thiển lùi về sau không được nữa liền dựng thẳng người lên kiên định đáp.

Mới nói xong, trên giường đột nhiên lại truyền đến âm thanh rên rỉ ní non suy yếu: “Nương tử... Nương tử... Nương tử à...”

Diệp Khê Thiển xúc động đến kiếm ở cổ cũng không thềm để ý nữa, trực tiếp giãy giụa quay đầu khiến cái cổ trắng nõn của nàng xệt một đao, máu ứa ra giọt giọt rơi xuống. Vẫn là đôi gò má tình xảo ấy, vẫn là cái miệng nhỏ khéo léo ấy, nhưng giờ phút này tất cả đều trắng bệch. Diệp Khê Thiển kích động gọi: “Phu quân! Phu quân! A! Anh đã tỉnh, tôi thật lo... thật lo... thật lo...” Vừa nói nước mắt nàng đã ứa đọng nơi khoé mi.

An Nguyệt Quân đau lòng nhìn nàng, tay run rẩy hướng về phía khuôn mặt Diệp Khê Thiển, chuyên chú, nhu tình, tràn đầy yêu thương. Hắn dứt quãng nói: “Nương tử... nương tử đừng... đừng khóc... nàng khóc, ta sẽ đau lòng...”

Mắt chột bắt gặp vết kiếm trên cổ nàng, đồng tử An Nguyệt Quân dần dần nhuộm màu đen lạnh, sát khí tích tụ nơi đáy mắt, cuồng nộ kinh khủng, phôi vói làn da tái nhợt lúc này trông y hệt quỷ mị yêu tà! Hắn lạnh giá và âm độc hỏi: “Ai?!”

“A?” Diệp Khê Thiển bị câu hỏi không đầu không cuối của hắn làm cho sững sốt, mãi mới phản ứng được vội che giấu: “Là do tự tôi không cẩn thận thôi.” Nói xong mới tự mắng mình ngu, vết thương rõ ràng như vậy làm sao mà mình tự làm được!

An Nguyệt Quân nhìn đến kiếm Tề Thiên Phóng cầm trong tay, rít từng chữ từng chữ: “Là ngươi!” Lời nói mỏng mảnh nhưng ngập tràn lãnh ý làm cho người ta sợ hãi.

Tề Thiên Phóng dời mắt nhìn An Nguyệt Quân, cứ cho rằng hắn chết nhất, ai ngờ lại không phải vậy. Áp lực này, lãnh ý này, sát khí này, tuyệt đối không bình thường! Hình như chuyện càng ngày càng thú vị. Tề Thiên Phóng tà mị cười cười, y hỏi ngược lại: “Ngươi cứ nói xem?”

“Àm!” Kiếm bị chặt đứt làm vài đoạn, trên mặt và trên cổ Tề Thiên Phóng cũng bị đao chém thật sâu. Y híp híp mắt đảo qua Diệp Khê Thiển còn đang sững sờ. Chắc chắn không phải nàng! Vậy thì... Mắt lại chuyển hướng về An Nguyệt Quân đang thờ dòn dập trên giường. Là hắn ư?

Ánh mắt An Nguyệt Quân thẳng tắp găm trên người Tề Thiên Phóng, ho khan gằn: “Đây... là... quá tiện nghi... cho ngươi! Dám dẫm thương... nàng... chỉ có chết!”

“Đúng không?” Tề Thiên Phóng liếm liếm khoé môi chảy máu, hờ hững trêu ngươi: “Thế sao ta còn đứng ở đây? Là vì ngươi bị thương? Hay là còn có nguyên nhân khác?”

Đáy mắt An Nguyệt Quân hiện lên chút u quang, không trả lời.

Tề Thiên Phóng ngó An Nguyệt Quân hồi lâu, tay đột nhiên bắt lấy bả vai Diệp Khê Thiển từ từ mơn trớn, tràn ngập dụ dỗ lại làm như vô ý ní non: “Làm sao bây giờ? Ta nghĩ ta thật thích nàng...”

Không đợi Diệp Khê Thiển mở miệng, An Nguyệt Quân đã cướp lời, trong mắt tràn đầy băng giá và sát khí cùng ít sợ hãi nhàn nhạt. Hắn cầm chặt tay nàng, lớn tiếng: “Nàng là của ta!”

“Ha ha, các ngươi còn chưa có thành thân, ta vẫn còn cơ hội.” Tề Thiên Phóng nâng lên lọn tóc của Diệp Khê Thiển, tiếp tục giễu cợt.

“Khụ khụ... Ngươi... buông... buông nàng ra!” An Nguyệt Quân mặt không thay đổi gằn.

An Nguyệt Quân cứ ho khan mãi làm Diệp Khê Thiển thấy mà đau lòng.

“Nàng...”

“Bốp!” Diệp Khê Thiển bất thành linh quay lại tát Tề Thiên Phóng một cái, gương mặt không chút thay đổi tuyên bố: “Tôi là của anh ấy, anh ấy cũng là của tôi, còn anh thì chẳng là cái thá gì cả, rõ chưa?!”

Tề Thiên Phóng sùi máu tùm lầy tay nàng, chậm rãi bóp chặt, lạnh băng và tức giận ngút trời rít: “Đây là lần thứ hai, cũng sẽ là lần cuối cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Nương Tử, Đau Lắm À?

“Rắc rắc...”

Âm thanh gãy gọn vang lên.

Mặt Diệp Khê Thiên trắng xanh, cánh môi bị nàng cắn rỉ cả máu, mồ hôi giọt giọt rơi xuống nhưng mắt vô cùng quật cường, có thấp thoáng ánh lệ lại bị nàng không chế không cho rơi xuống, đến một tiếng rên nàng cũng không cho thoát ra khỏi cổ họng, chỉ chăm chăm nhìn Tề Thiên Phóng. Đau... tê tâm liệt phế... lan tràn tới toàn thân...

“Không ngờ người giỏi như vậy, gãy tay cũng không kêu một tiếng!” Tề Thiên Phóng tán thưởng nhìn Diệp Khê Thiên. Nữ nhân này khiến y phải mở rộng tâm mắt rồi, ngay cả nam tử có khí cũng không làm được thế, nàng lại có thể kiên cường đến vậy khiến y bội phục không thôi.

Một giây sau, Diệp Khê Thiên hôn mê bất tỉnh.

Mắt An Nguyệt Quân mở thật to, tay nắm chặt, khuôn mặt vô cảm băng lãnh, không, phải nói là kinh khủng! Đồng tử đen láy tinh khiết bắt đầu phai màu...

Khi Tề Thiên Phóng định thần lại, ánh mắt An Nguyệt Quân đã hoàn toàn chuyển tím. Hắn gầm lên: “Người đã thương nàng!”

Nói rồi hắn ho khan hai tiếng, người chậm rãi ngồi dậy đi tới trước mặt Tề Thiên Phóng, tàn khốc nói: “Nàng là bảo bối trân quý của ta, bảo bối ta cần thận che chở, người thậm chí dám đã thương nàng!”

Gió ù ù nổi lên từ từ quay thành vòng quanh thân An Nguyệt Quân, tóc đen phấp phới tung bay, bàn ghế càng không ngừng lay động, thậm chí cả giường cũng lay động. Không khí trong phòng nồng nặc nỗi sợ hãi kinh hoàng.

“Người... rốt cuộc... là ai?” Tề Thiên Phóng kinh hãi nhìn một màn trước mặt. Đây là yêu nghiệt phương nào?!

An Nguyệt Quân điên cuồng đến không còn nghe thấy gì, chỉ không ngừng tự lẩm bẩm: “Người đã thương nàng! Thậm chí dám đã thương nàng! Dám đã thương nàng...” Nàng là bảo bối của hắn, cầm trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, là âm áp duy nhất của hắn, là tình cảm chân thành của hắn, là tất cả mọi thứ của hắn! Lại có kẻ dám đã thương nàng! Chết, quá tiện nghi cho y, hắn sẽ làm y sống không bằng chết!

Thoáng chốc, bên trong gian phòng, bàn ghế, giường chiếu, đến cả cánh cửa cũng vỡ vụn.

Lúc này kèm theo tiếng “rắc rắc” chói tai vang lên, hai chân Tề Thiên Phóng đã gãy lìa làm y ngã nhào trên mặt đất, thân thể cũng có nhiều chỗ bị thương. An Nguyệt Quân mắt chớp cũng không chớp một cái, lạnh lùng gầm: “Người đối xử với nàng thế nào, ta cũng sẽ làm thế với người! Ta không giết người là bởi người còn phải chữa trị cho nàng!”

“Ha ha, thú vị, thú vị lắm! Người chắc chắn ta sẽ chữa trị cho nàng sao?” Tề Thiên Phóng cười khê, cứ như người bị thương không phải là y vậy.

“Ta sẽ khiến người phải chữa trị cho nàng!” An Nguyệt Quân vẫn lạnh lùng nói.

“Ta, Tề Thiên Phóng, bình sinh căm ghét nhất là bị kẻ khác uy hiếp! Nếu người cứ buộc ta chữa cho nàng, vậy ta càng thập phần không chữa!” Tề Thiên Phóng khoe miệng lạnh nhạt nhếch môi, dường như chuyện gì trên đời cũng đều không liên quan tới y, cái gì y cũng không để vào mắt, nhưng đáy lòng lại là một nỗi đau đớn khôn nguôi. Những thứ này làm y nhớ lại quá khứ đó... Thân xác đau, tâm còn đau hơn!

“Thế sao?” An Nguyệt Quân đậm mặt nhìn y, hai mắt loé sáng âm u, mặt âm ngoan nói: “Đương Nhượng Nhi.”

“Cái gì?!” Sắc mặt Tề Thiên Phóng đại biến, đầu lông mày toát ra niềm căm hận, hận đến tận xương tủy: “Làm sao ngươi biết?!”

An Nguyệt Quân đáp: “Không phải ngươi vẫn muốn báo thù sao? Ta sẽ cho ngươi biết nàng ta ở đâu.” Lạnh lẽo, âm hàn, một đôi mắt băng giá hơn tuyết ngày đông.

Tề Thiên Phóng chấn động. Y thật sự sai lầm, lại cho hắn là một kẻ chết nhất vô dụng, xem ra hắn nhìn người quá sơ sẩy rồi. Giống như Dương Nhượng Nhi, không phải cũng là do y mù quáng sai lầm sao? Bất quá y nghĩ, lần này hắn cũng không sai lắm, cuối cùng y ngẩng đầu, trả lời: “Ta sẽ cứu nàng, nàng làm ta thấy hứng thú.”

Mặt An Nguyệt Quân biến sắc, đang muốn nói cái gì nữa nhưng thần khí càng trở nên tái nhợt, rốt cuộc thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Bên trong phóng một mảnh yên tĩnh...

“Ồi chào... Hai người hôn mê bất tỉnh, phải làm thế nào đây?” Lát sau, Tề Thiên Phóng mới lắc lắc đầu, buồn rầu ca thán, một tạo cũng không vì cái chân đứt lìa của mình mà lo lắng. Y là thần y mà, không phải sao?

Sau đó, y chu môi huyết sáo một tiếng, ngoài cửa liền có một con hổ tiến vào. Nó khổng lồ, toàn thân phủ một lớp lông mao vàng vắn đen nhàn nhạt, ngực bụng và tứ chi thì có lớp lông mao trắng, cái đuôi vằn đen nhánh làm nổi bật bộ lông hoàn hảo. Nó thấy Tề Thiên Phóng bị thương liền tức giận rống lên, đáng vẻ thập phần đáng sợ.

Nó tới gần Tề Thiên Phóng, dụi dụi vào lồng ngực y. Tề Thiên Phóng vỗ vỗ nó, hướng nó giọng người dậy, con cọp hiểu ý, phối hợp nâng y ra ngoài.

...

Chờ An Nguyệt Quân tỉnh lại lần nữa đã qua hai ngày. Mở mắt, đầu tiên hắn sững sốt, sau đó tức thì ngồi bật dậy, miệng không ngừng gọi: “Nương tử, nương tử, nương tử ơi...”

Nhanh chóng bị một cánh tay đè xuống, hắn lặng lẽ nâng mắt, thấy khuôn mặt lo lắng của Diệp Khê Thiên ở trước mặt mình. Nàng đưa tay muốn vuốt tóc hắn, không ngờ mới động cổ tay lại chạm đến chỗ bị thương, đau đến ứa nước mắt.

An Nguyệt Quân đau lòng muốn chạm vào cánh tay băng bó trắng toát của nàng, thấy nàng đau lại vội vã rút về, khản trương: “Nương tử, đau lắm à?”

“Anh thôi một chút sẽ hết đau.” Diệp Khê Thiên cảm động, đột nhiên nghĩ đến hành động hồi trước của hắn, bật nói.

“Ừ.”

Đáp xong, An Nguyệt Quân nhẹ nhàng mà thôi, chăm chú, dịu dàng, cẩn trọng làm tim Diệp Khê Thiên đập phồng mặt ngọt ảm áp, lông mi thật dài càng không ngừng rung động. Hồi lâu sau, An Nguyệt Quân ngẩng đầu hỏi: “Nương tử, bây giờ còn đau không?”

“Không, không đau chút nào, thật.”

Nhìn cánh tay bị thương của nàng, đáy mắt đột nhiên hiện lên chút sợ hãi. An Nguyệt Quân ôm nàng thật chặt, kích động hỏi tiếp: “Nương tử, ta là của nàng, nàng là của ta sao?”

“Anh đang nói cái quái gì thế?” Diệp Khê Thiên buồn cười nhìn hắn. Ngốc nghếch, dĩ nhiên nàng là của hắn!

“Nương tử, khi nào thì chúng ta đi?” An Nguyệt Quân đáy lòng sợ hãi sâu sắc. Sự xuất hiện của Tề Thiên Phóng... Nếu như có thể, hắn muốn giết y! Tuy thế, đáy mắt vẫn cứ hồn nhiên làm nũng.

“Ngốc à, anh khỏi hắn chưa đã?” Diệp Khê Thiên bận tâm xem xét hắn.

“Tốt, tốt lắm nương tử, nàng nhìn ta vui vẻ chưa này.” Rạo rức nói nói cười cười, tuy nhiên, sắc mặt tái nhợt của An Nguyệt Quân vẫn không thể giấu hết.

Thấy thế Diệp Khê Thiên vừa buồn cười vừa đau lòng.

“Ngươi thì khôi nhanh lắm, nhưng cánh tay của nàng vẫn chưa ổn, ít nhất hai ngày tới vẫn không được lộn xộn.” Một giọng nói chen vào.

Hai người quay đầu, thấy Tề Thiên Phóng chân đã băng bó ngồi trên xe lăn, gương mặt đậm mặt, tóc trắng tung bay, phía sau y còn có một con hổ.

An Nguyệt Quân thấy nó, về mặt canh gác bước lên chắn trước mặt Diệp Khê Thiên: “Nương tử, có hổ! Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng!”

Ai ngờ Diệp Khê Thiên đẩy hắn ra, tới trước mặt con hổ sờ sờ đầu nó, thân mật bảo: “Bạch Tượng Quân hôm nay thật ngoan nha.”

Con hổ vui sướng dụi dụi vào ngực Diệp Khê Thiên. An Nguyệt Quân nỗ đem đóm mắt chạy lên phía trước, hướng nó quát: “Xê ra! Chỗ kia là của ta đó, không cho phép mi đụng vào!”

Con hổ trừng mắt lại, hướng An Nguyệt Quân rống một tiếng, rồi không thèm để ý đến hắn tiếp tục cọ.

“Nương tử...” An Nguyệt Quân đáng thương kêu, đôi mắt ngập nước nhìn nàng, kiểu như một oán phu nơi khuê phòng vậy, rất tội nghiệp.

“Ngốc à, nói cái gì đó? Cùng con hổ ghen cái gì?” Diệp Khê Thiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Thấy một người một hổ thân quen như là bạn lâu năm, An Nguyệt Quân đột nhiên hỏi: “Nương tử, ta ngủ bao lâu rồi?”

“Hai ngày.” Diệp Khê Thiên đáp.

“Hai ngày? Nàng...” An Nguyệt Quân liếc qua liếc lại giữa hai người Diệp Khê Thiên và Tề Thiên Phóng, chần chờ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Nương Tử, Chán Nàng

“Cái gì?” Diệp Khê Thiên nghi ngờ hỏi lại.

“Nương tử với...” Cái tên Tề Thiên Phóng đó có phải đã rất thân rồi không? An Nguyệt Quân bỗng ngập ngừng câu nói ở môi, nghĩ muốn nói ra, nhưng thế nào cũng không mở miệng được. Cuối cùng hắn nhìn đến con hổ già đang gặm nhẹ bên lạp tức thốt: “Nương tử, làm sao nàng lại cùng con hổ kia quen thân như vậy? Nhớ kỹ mấy ngày trước nàng vẫn còn sợ nó lắm mà? Bây giờ còn hại ta ghen, nương tử thật xấu.”

Hiển nhiên câu nói sau cùng rất nhỏ, nhưng vẫn đủ để truyền vào lỗ tai Diệp Khê Thiên. Nàng dờ khóc dờ cười bảo: “Phu quân ới là phu quân... Hai ngày nay anh hôn mê, tay tôi vừa bị thương, thỉnh thoảng anh ra mồ hôi lạnh tôi còn không lau kịp, còn phải làm phiền Bạch Tượng Quân giúp. Nhờ nó một mực ở bên hỗ trợ nên nhanh như vậy anh mới có thể tỉnh lại đây. Mặc dù lần đầu tiên thấy nó tôi cũng sợ thiếu chút nữa chết ngất đi, bất quá hai ngày tiếp theo tôi mới biết, hoá ra hổ lại ngoan ngoãn dễ thương đến như vậy.”

“Nương tử, nó bằng ta sao? Nó khả ái đáng yêu như ta sao?” An Nguyệt Quân mở to đôi mắt bỏ câu, oán giận nhìn Diệp Khê Thiên, miệng lưỡi làm nhảm đầy vị chua.

Diệp Khê Thiên đưa tay muốn véo mặt An Nguyệt Quân, khổ nỗi tay đang bị thương nên đành thôi. Nàng cười híp mắt, ngâm nga nói: “Phu quân à, anh so với nó khôn hơn, chắc chắn đây.”

An Nguyệt Quân vừa nghe, lông mày, mắt đẹp, mũi thon, miệng nhỏ, tất cả đều nở nụ cười thoải mái khả ái, đáng yêu hết sức. Vốn hắn đang mở to đôi mắt đầy ý cười, bỗng liếc đến nam tử bên cạnh trông hơi xơ xác tiêu điều, lạnh giọng: “Ngươi nghĩ đi tìm cái chết?” Mắt cứ giữ yên dõi theo y.

Tề Thiên Phóng vừa nghe, cũng không đáp, vô cùng đạm mạc, hai mắt cũng chẳng có nhiệt độ, đến cả đường viền trên gương mặt tuấn tú cũng đều là lạnh lùng.

Diệp Khê Thiên nhìn trái ngó phải hai người này. Tề Thiên Phóng, con người này, tuy nói lúc đầu làm nàng chán ghét, nhưng hai ngày qua lại rất tận tâm thay nàng chữa trị tay. Bất quá, nàng đối với y vẫn cứ chán ghét. Dù sao y cũng là người bẻ gãy cổ tay nàng! Loại đau đớn đó, nàng sẽ không bao giờ quên.

Mắt nàng lại đưa tới vết thương ở chân Tề Thiên Phóng, đáy lòng không rõ có cảm giác gì. Thương hại? Không. Là do y bẻ gãy cổ tay nàng trước cơ mà! Trừ phi nàng ngu ngốc mới đi thương hại y. Cao hứng? Có lẽ vậy. Nàng cũng chả phải người thiện tâm gì, tính tình rất xấu, từ trước đến giờ có thù đều phải trả.

“Sao ngươi không hỏi tình cảnh của kẻ kia xem? Hẳn thảm hơn ngươi nhiều.” Tề Thiên Phóng mắt xéch nhỏ dài nhàn nhạt liếc An Nguyệt Quân.

“Anh ta thế nào?” Diệp Khê Thiển lo lắng đoạt lời trước.

“Vết đao căn bản là sẽ mau hồi phục, nhưng còn độc, cần phải có thời gian.” Tề Thiên Phóng bắt gặp Diệp Khê Thiển, ánh mắt đậm đậm xôn xao, thanh âm có chút nhu hoà.

“Hắn đâu?” An Nguyệt Quân không muốn nhìn hai người đầu mày cuối mắt, lập tức lạnh giọng xen giữa.

“Gian phòng cách vách.” Tề Thiên Phóng đột nhiên cười nhẹ một tiếng, tay cố hết sức đẩy xe lăn nhưng mãi nó cũng không động, giống như bị mắc kẹt. Bạch Tường Quân thấy thế lập tức tiến lên dùng chân đẩy, xe liền lăn được mấy vòng.

Đẩy xong, nó rống lớn một tiếng, giống như cao hứng, hay là tức giận, theo Tề Thiên Phóng ra ngoài.

An Nguyệt Quân muốn tới đỡ Diệp Khê Thiển, bảo: “Nương tử, chúng ta cũng đi coi chút.”

Giây sau, Diệp Khê Thiển đẩy An Nguyệt Quân ra. An Nguyệt Quân đáng thương ngó nàng, gương mặt tuy tái nhợt nhưng phá lệ làm người ta yêu mến, làm người ta đau lòng. Diệp Khê Thiển thở dài: “Tôi không phải bà già bảy tám chục tuổi đi không được.”

An Nguyệt Quân vẫn quần lấy nàng, nắm tay không bị thương của nàng, âm áp nói: “Nương tử, ta vẫn muốn nắm tay nàng, nắm cho đến khi hai chúng ta tóc trắng xoá.”

Diệp Khê Thiển chăm chú nhìn An Nguyệt Quân, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Nàng nở nụ cười, vô cùng đẹp, vô cùng hạnh phúc, nhẹ nhàng mà kiên định đáp: “Được.” Nếu như trời cao cho phép.

Hai người vừa đi vừa tâm tình tới gian phòng cách vách.

Bên trong, Tề Thiên Phóng đã chờ ở bên giường. An Nguyệt Quân làm như không thấy y, trực tiếp đi tới đầu giường, nhíu mày nhìn người trên giường hỏi: “Bao lâu nữa mới tỉnh?”

“Không biết, thiếu một loại dược liệu, chế không ra giải dược.” Tề Thiên Phóng đáp.

Diệp Khê Thiển từ phía sau đi đến, thấy nam tử sạch sẽ trên giường thì hoàn toàn kinh ngạc. Không nghĩ tới sau khi xoa sạch bùn đất dơ bẩn, chữa khỏi các vết sẹo trên mặt, trông y cũng khá đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, lông mi thô mà đậm, không chỗ nào là không lộ ra vẻ cương nghị.

“Thuốc gì?” An Nguyệt Quân lạnh lùng hỏi.

“Thuốc này không dễ tìm, cách đây rất xa, ở núi Dương Sơn, tên là Thu Tâm Thảo, mọc ở vách đá, lá cây hẹp dài, hoa năm cánh màu lam, hoa này chính là dược liệu, hiện tại đúng trong thời điểm nở hoa.” Tề Thiên Phóng nhìn An Nguyệt Quân một cái, đáy mắt hiện lên u quang, nhàn nhạt giải thích.

“Ý của anh là...” Diệp Khê Thiển nhíu mày.

“Phải cử một người đi hái Thu Tâm Thảo.” Ánh mắt Tề Thiên Phóng dừng lại trên người An Nguyệt Quân.

“Ta không đi.” An Nguyệt Quân hiểu ngay ý tứ của y, lập tức lạnh lùng phản bác.

“Phu quân, ở đây tất cả mọi người đều bị thương, chẳng lẽ phu quân nhẫn tâm để nương tử đi lấy?” Diệp Khê Thiển nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt lại rơi vào sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt của An Nguyệt Quân.

“Nương tử, nàng có thể kêu hắn đi.” Ngón tay An Nguyệt Quân chỉ chỉ Tề Thiên Phóng, ý xấu bấu môi.

“Ngốc à, anh ta như vậy đi cái gì mà đi?” Diệp Khê Thiển đối với An Nguyệt Quân quả thực hết thuốc chữa, chỉ có thể bất đắc dĩ than.

“Vậy thì bỏ.” An Nguyệt Quân hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt liếc Tề Thiên Phóng. Tốt nhất là đi luôn đi, đừng có về.

Cái này... Diệp Khê Thiển thật sự cũng chẳng biết nói thế nào nữa.

“Nương tử, ta cũng là người bị thương nha.” An Nguyệt Quân không thuận theo, làm nũng. Hắn không muốn rời nàng, nàng là của hắn, vẫn luôn như thế. Rời đi nàng, hai người họ có thể hay không... Không! Hắn nhất quyết không để chuyện đó phát sinh!

“Nhưng mới nãy anh nói là khoẻ lắm rồi mà?” Ánh mắt Diệp Khê Thiển căng thẳng, khẩn trương hỏi.

“Ta... giờ ta... ta... không... không có khoẻ... nương tử...” An Nguyệt Quân méo miệng đáng thương nhìn Diệp Khê Thiển, đôi mắt ngân ngấn ánh lệ.

“Người nghỉ ngơi một, hai ngày nữa là hồi phục.” Tề Thiên Phóng đột nhiên chen vào.

“Phu quân, vậy cứ nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa rồi đi.” Diệp Khê Thiên nghe Tề Thiên Phóng nói, lập tức vui vẻ thông báo với An Nguyệt Quân, tâm nhẹ nhàng buông lỏng, hẳn không sao là tốt rồi.

“Không, nương tử, ta không muốn, không muốn đi.” Nhất là ở tình huống này! An Nguyệt Quân thấy cự tuyệt không được, lập tức trực tiếp ăn quịt.

“Anh...” Diệp Khê Thiên im lặng nhìn bộ dạng hờ hững của An Nguyệt Quân, thật sự không biết nên giận hay nên cười, chỉ có thể khuyên: “Phu quân, đây là chuyện sống còn, là đại sự.”

“Không thêm, không bớt, vô luận thế nào ta cũng không đi, ta không muốn rời khỏi nương tử nhiều ngày như vậy, hơn nữa nàng cũng ngã bệnh, ta phải ở bên cạnh chiều cổ mới an tâm.”

Diệp Khê Thiên bắt đầu đi lắc đầu, thờ dãi nói tiếp: “Phu quân yên tâm đi, có một thần y ở đây chiều cổ, chờ phu quân trở lại, nương tử đã khoẻ như vâm rồi.”

Cũng bởi vì có tên thần y chết tiết ấy ở đây, ta mới không an tâm! An Nguyệt Quân uất đỏ mắt thiếu chút nữa đem lời này phun ra, biết là không thể cự tuyệt nữa rồi, miệng càng không ngừng hô: “Nương tử, nương tử, ta không muốn đi, chính là không muốn đi.”

Diệp Khê Thiên nhìn An Nguyệt Quân, đáy lòng cảm động không thôi, tâm cũng vô cùng yêu thương hẳn, nhưng nàng biết bây giờ không phải lúc xử lý theo cảm tính. Mắt đảo xung quanh, nàng nói với hắn: “An Nguyệt Quân, anh ra đây cho tôi, chúng ta nói chuyện một chút.” Nói xong nàng liền bỏ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: An Nguyệt Quân, Anh Là Người Đàn Ông Duy Nhất Của Em!

An Nguyệt Quân hẳn hoan đi theo Diệp Khê Thiên, môi nở nụ cười nhẹ nhàng mà ngây ngốc.

Mở cửa phòng ra ngoài, đi ra vườn, Diệp Khê Thiên xoay người, mắt thẳng tắp quan sát An Nguyệt Quân, cẩn thận tra xét: “Vì sao không muốn đi?”

An Nguyệt Quân mím môi, qua làn nước mắt nhìn nàng, đáng thương trả lời: “Chính là không muốn đi, không muốn rời xa nương tử, một giây một phút cũng không muốn.”

Diệp Khê Thiên không nói gì, hồi lâu sau mới ngẩng đầu tiếp: “Anh không tin tôi?”

An Nguyệt Quân sững sờ, đáy mắt có chút u ám, bĩu môi, vẫn hờn nhiên ngây thơ hỏi lại: “Nương tử, nàng nói cái gì thế? Phu quân tất nhiên là tin tưởng nàng mà.”

Diệp Khê Thiên trầm mặt, soi vào đôi mắt hắn có chút đau lòng, nhẹ giọng: “Muốn như thế nào mới tin tưởng tôi?”

“Nương tử...” An Nguyệt Quân không nói gì khác, chẳng qua là sâu kín gọi một tiếng, nhưng bên trong tràn đầy bất an cùng sợ hãi.

“An Nguyệt Quân, em chỉ nói một lần, anh nhớ! Em, Diệp Khê Thiên, chỉ có một người đàn ông duy nhất là anh, bắt kể trước kia, hiện tại, thậm chí tương lai, anh cũng là người đàn ông duy nhất của em!” Diệp Khê Thiên nghiêm nghị nhìn An Nguyệt Quân, nhấn mạnh từng chữ từng câu, đôi mắt và nét mặt cũng thập phần kiên định.

“Nương tử, ta không nghe rõ, nàng lặp lại lần nữa đi.” An Nguyệt Quân nhỏ giọng yêu cầu, rất nhỏ, sợ rằng mộng đẹp bị quấy rầy. Hắn muốn một lần nữa xác định, để trái tim hoà tan. Nam nhân duy nhất của nàng? Có thật vậy chăng? Hắn nên tin tưởng ư?

“An Nguyệt Quân, anh là người đàn ông duy nhất của em.” Diệp Khê Thiên lặp lại một lần.

“Nương tử, nói lại lần nữa đi.”

“An Nguyệt Quân, anh là người đàn ông duy nhất của em.”

“Nương tử, nói lại lần nữa đi, ta còn muốn nghe.”

...

“An Nguyệt Quân! Anh rốt cuộc muốn nghe bao nhiêu lần nữa hả?!” Diệp Khê Thiên cứ như cái máy cassette lên con lặp đi lặp lại, cuối cùng chịu không nổi bốc hỏa, điên tiết gầm lên.

“Nương tử, không đủ, mãi mãi không đủ đâu. Sau này mỗi ngày nàng phải nói lại cho ta nghe.” An Nguyệt Quân mềm nhẹ đáp, giống như tuyên ngôn độc quyền, lại giống như nỉ non làm nũng.

“Bốp!” Cho hắn một đấm, Diệp Khê Thiên nhắm mắt lại, bắt đắc dĩ thờ dài, buồn cười bảo: “Anh đó! Được tiện nghi mà còn khoe mẽ. Tội thật là chấp mạch dây thần kinh mới chọn mới cái tên như anh.”

“Nương tử, cái gì gọi là khoe mẽ? Ta vốn rất khiêm tốn, rất biết điều nha. Nương tử nói đông, ta không dám nói tây; nương tử kêu ta đứng, ta nào có dám ngồi.” An Nguyệt Quân lớn tiếng phản bác, đôi mắt nai ngập tràn oan ức, sau đó lại đắc ý bảo: “Nương tử chọn trúng nam nhân anh tuấn đệ nhất của Tử Nguyệt vương triều là ta, phải nói con mắt nàng vô cùng chính xác mới đúng.” Gương mặt dương dương tự đắc, phía sau hắn tưởng chừng có cái đuôi đang vênh lên tận trời.

“Đệ nhất anh tuấn đâu chẳng thấy, tôi chỉ thấy anh được mỗi một cái đệ nhất.” Diệp Khê Thiên nở nụ cười nghiêm túc nói.

“Gi?” An Nguyệt Quân tò mò hỏi, mắt to đầy nghi ngờ, trông vô cùng khả ái đáng yêu.

“Đệ nhất mặt dày.” Nói xong tự nàng cười to không dứt.

An Nguyệt Quân sững sốt, nhưng ngay sau đó mắt hướng nhìn lại Diệp Khê Thiên, bộ dáng đau khổ cầu xin: “Nương tử, nàng đùa bỡn ta. Phu quân thật là đáng thương.”

“Anh kêu tôi nói đùa à? Vậy thì nói xem, sao lần này kêu anh đi anh mãi không chịu đi?” Diệp Khê Thiên nhẹ tênh liếc An Nguyệt Quân, chất vấn.

“Nương tử... đó là... là...” An Nguyệt Quân cứng họng, chần chờ nói. Hắn yêu nàng, chỉ có thể đem nàng khoá chặt ở bên người, trói nàng, không lúc nào muốn buông ra. Chỉ có như vậy, hắn mới cảm giác được nàng. Hắn có phải nên buông ra một khoảng thời gian không? Dù thật sự hắn không muốn, không muốn, không muốn một chút xíu nào...

Đôi mắt An Nguyệt Quân đột ngột chiếu vào nàng, giống như muốn đi sâu vào trong linh hồn nàng, thâm tình nói: “Nương tử, bởi vì nàng, cho nên ta sẽ đi.” Bởi vì nàng, cho nên hắn nguyện ý; bởi vì nàng, cho nên hắn lựa chọn tin tưởng. Đơn giản, đó là bởi vì nàng, cho nên hắn mới yêu.

Diệp Khê Thiên nở nụ cười, thở phào một hơi, dịu dàng đáp: “Phu quân, cảm ơn.” Cảm ơn hắn, cảm ơn hắn đã bắt đầu tin tưởng nàng.

An Nguyệt Quân cũng cười, cười đến là đẹp đẽ, cười đến là vô tội, cười đến là tuyệt mỹ, cười đến khiến tất cả màu sắc trên thế giới này bị phai nhòa. Dịu dàng như nước, sau đó nhìn chăm chăm cánh môi mềm mại của Diệp Khê Thiên, hắn nuốt xuống một ngụm nước bọt, chu miệng lên nũng nịu: “Nương tử, cảm ơn ta thế nào đây?”

Diệp Khê Thiên nhìn một hồi bỗng thấy buồn cười, tâm lại đột nhiên đau. Nàng lắc đầu, kiễng chân lên đem môi mình ấn lên môi An Nguyệt Quân, nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng như một cánh bướm. lát sau, đang muốn rời khỏi thì nàng đã bị một cánh tay ôm chặt lấy, tuy nhiên vẫn rất cẩn thận không đụng vào cánh tay bị thương của nàng.

Thoạt đầu là nhẹ nhàng, lưu luyến, dần dần trở nên thật kịch liệt, triền miên, rồi cuối cùng lại dịu dàng như thấm men say. Đầu lưỡi một lần lại một lần vẽ theo đường viền cánh môi nàng, một lần lại một lần liếm láp hương vị của nàng. Diệp Khê Thiên run rẩy “um” một tiếng, tạo cơ hội cho hắn lợi dụng, đầu lưỡi linh hoạt tham tiến vào khuôn miệng của nàng. Điên cuồng, gần như điên cuồng hấp thu chất lỏng ngọt ngào ấm áp kia...

Không muốn buông ra, cứ nghĩ ôm nàng đến địa lão thiên hoang, một khắc cũng không muốn buông ra.

Cho tới khi Diệp Khê Thiên bắt đầu giãy giụa, An Nguyệt Quân mới không đành lòng nói tay. Hai người thở hổn hển. Đôi mắt Diệp Khê Thiên phủ đầy sương mù, cánh môi đỏ mọng sưng lên. An Nguyệt Quân ngấm nàng, đồng tử tà mị âm u thêm mấy phần, một màu đen thẫm như hắc ín, khao khát lại

muốn cúi người tiếp tục. Diệp Khê Thiên đột nhiên tỉnh táo lại, đầu né sang một bên khiến An Nguyệt Quân hôn vào không khí.

An Nguyệt Quân bất mãn chu miệng lên: “Nương tử, nằng trốn làm chi á?” Đồng thời mắt hấn tà tà liếc sang bên cạnh.

“Anh đủ rồi phải không?” Diệp Khê Thiên vừa thở vừa nói.

“Không đủ, không đủ, không đủ! Làm sao có thể đủ được? Cả đời cũng không đủ!” An Nguyệt Quân nói đồng thời cũng cúi thấp đầu xuống, chuẩn bị tiếp tục.

Diệp Khê Thiên vội vàng dùng tay ngăn miệng hấn lại, cuống quýt kêu lên: “Được, được, không đủ, là không đủ!”

“Nương tử thẹn thùng?” An Nguyệt Quân thích thú cười, dị thường xinh đẹp, đôi gò má tuyết luân tản ra dụ dỗ chí mạng, hết như một loại thuốc phiện, ngọt ngào mà cũng điên cuồng. Đôi mắt xinh đẹp của hấn chăm chú nhìn Diệp Khê Thiên, đột nhiên lưỡi liếm lấy lòng bàn tay nằng đang đặt trên môi hấn khiến chân nằng mềm nhũn, tâm tê dại y hết bị điện giật.

Diệp Khê Thiên hít sâu một hơi, lại hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, tái diễn rất nhiều lần như thế, cuối cùng nằng mới miễn cưỡng trấn định lại, nói nhanh: “Anh đáp ứng rồi, chúng ta vào nhà thôi.” Khẩu khí hung ác cổ che lấp đi nỗi thẹn thùng cùng với rung động trong tim.

“Nương tử, nằng vứt bỏ ta ư?” Rụp một cái, An Nguyệt Quân biến thành bộ dạng của một oán phụ, mang theo mùi phần độ phóng điện, cánh môi hồng đào nhếch lên đáng thương, thi thoảng còn có thanh âm sột sột nhỏ nhỏ.

Diệp Khê Thiên tròn tròn mắt. Đây là cái trò gì thế? Nằng có nói vứt bỏ hấn sao? Tốc độ thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi.

“Nương tử, im lặng chính là thừa nhận.” An Nguyệt Quân đã chực khóc, giọng nói vô cùng oán giận, tức tối nói: “Nương tử quả nhiên ghét bỏ ta! Có phải nằng ghét bỏ ta không?” Vừa nói hấn vừa lén lút liếc trộm nằng, tay thuận tiện sờ sờ eo nằng, chậm rãi ôm trọn lấy nằng, cho đến khi vuốt ve vai, mặt, lồng ngực, tóc vẫn không thấy nằng có phản ứng, trong lòng liền vui sướng cười thầm một trận.

Đây là cái tuồng gì thế? Diệp Khê Thiên nhức óc nghĩ nửa ngày cũng không ra. Nằng có nói gì quá đáng sao? Nằng có nói ghét bỏ hấn sao?

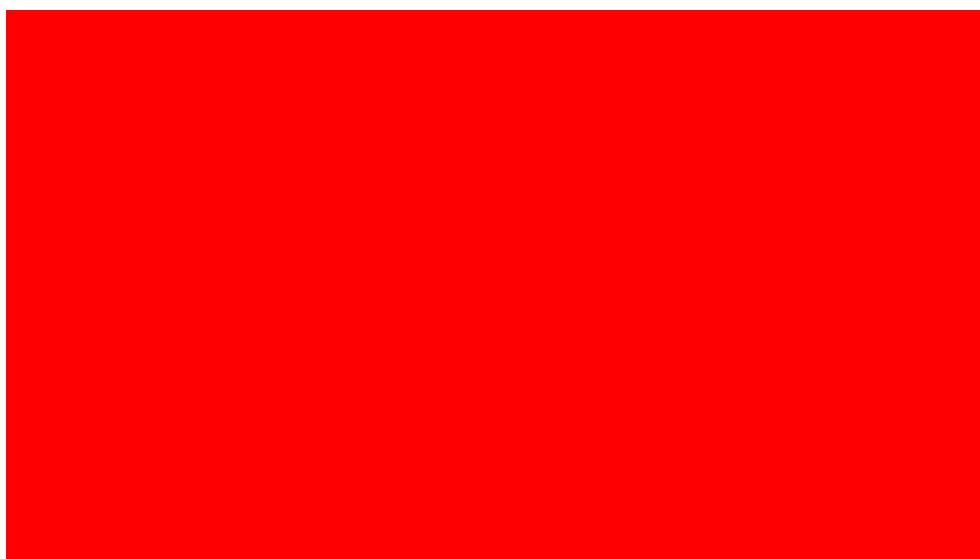
Hai người cứ như vậy, một người thì liều mạng nghĩ nghĩ nghĩ, một người thì không ngừng sờ sảng ăn ăn ăn đậu hũ của người ta.

Cách đó không xa, một nam tử tóc trắng ngồi trên xe lăn, ánh mắt lạnh lùng quan sát hết thấy. Khuôn mặt đậm mạc làm không ai biết được y đang nghĩ gì, chỉ có nắm đấm đang nổi đầy gân xanh kia là tiết lộ bí mật của y.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Nương Tử, Mỗi Giờ Mỗi Khắc Nằng Đều Phải Nhớ Ta!

Hai ngày trôi qua, An Nguyệt Quân vốn mang khuôn mặt trắng bệch, nhưng dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Diệp Khê Thiên nay, đã trở nên hồng nhuận, óng ánh, trong suốt, sáng bóng, mê người như quả táo chín đỏ.

Cũng hai ngày qua, An Nguyệt Quân mỗi giây mỗi khắc đều dính vào bên người Diệp Khê Thiên, một chút không rời, ban đêm đều rụt rụt rề rề ôm nằng

ngọt ngào đi ngủ.

Hôm nay, An Nguyệt Quân vừa tỉnh lại đã không còn thấy Diệp Khê Thiên nằm bên người, lập tức hô lên: “Nương tử, nương tử, nàng ở đâu?” Giọng nói u oán, yếu đuối giống hệt một đứa trẻ bị vứt bỏ.

Diệp Khê Thiên lập tức vội vàng chạy vào, khẩn trương hỏi: “Sao vậy? Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Giương mặt An Nguyệt Quân lay động nờ nọ cười xán lạn, ngọt ngào làm người ta say đắm, hạnh phúc làm người khác mê ly. Hắn nhảy xuống giường ôm cổ Diệp Khê Thiên, buồn buồn hỏi: “Nương tử mới đi đâu?”

“Anh phải đi xa, tôi xem xem có cái gì để anh mang theo đi đường.” Diệp Khê Thiên ở trong lòng An Nguyệt Quân hít sâu một hơi, nhỏ giọng trả lời. Dù đã cố che giấu nhưng những giọt lệ nơi khoé mắt nàng vẫn lặng lẽ rơi. Thật không nổi! Thật sự nàng không nổi! Kể từ khi nàng tới cổ đại, hắn vẫn luôn một mực ở bên bảo vệ nàng, là thần hộ mệnh của nàng, lúc nào cũng mang lại cho nàng cảm giác an toàn, được che chở và yêu thương. Hôm nay bỗng phải rời xa, dù chỉ trong thời gian ngắn, nhưng nàng vẫn không thể nào quen được, trái tim cứ mãi phập phồng lo lắng.

“Nương tử, tay nàng bị thương mà cứ lộn xộn làm gì, đáng đánh!” An Nguyệt Quân giả bộ tức giận kêu, tuy nhiên mắt vẫn nhìn tay bị thương của nàng.

“Không có gì, đừng lo lắng. Tôi đã sửa soạn xong xuôi hết rồi.” Diệp Khê Thiên đáp đồng thời nâng bao quần áo trong tay lên để vào tay An Nguyệt Quân, vẫn có chút không yên lòng: “Anh xem có còn thiếu thứ gì không?”

“Ta chỉ muốn mang nàng theo.” An Nguyệt Quân đem bao quần áo đặt lại lên giường, nhẹ giọng nói mang theo chút tội nghiệp.

“Cái gì?” Diệp Khê Thiên đang bận rộn sửa soạn, ậm ừ hỏi lại.

“Ta muốn đem nương tử đóng gói mang theo.” An Nguyệt Quân lớn tiếng tuyên bố một cách rất ngây thơ, miệng nhỏ nhếch nhẹ, nghĩ thật khâm phục mình sao mà có thể nghĩ ra được một biện pháp tuyệt vời như thế, càng thêm đắc ý, ánh mắt hưng phấn lần chờ đợi.

“Cốp!” Diệp Khê Thiên dùng sức gõ vào đầu An Nguyệt Quân một cái, vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, bắt đắc dĩ than: “Nói nhăng nói cuội không...”

“Không có nhăng có cuội nha!” An Nguyệt Quân sâu kín thờ dài một hơi, tiếp tục nhỏ giọng đáng thương: “Nương tử, tại sao còn chưa có xa mà đã nhớ như vậy rồi?” Cánh tay hắn đang ôm nàng dùng sức thêm mấy phần.

Bên trong phòng thập phần yên tĩnh...

Thời gian như rất dài mà cũng rất ngắn, lát sau An Nguyệt Quân buông Diệp Khê Thiên ra, trông mắt thâm thuy giống như muốn đem hình bóng của nàng khám sâu vào trong tâm hồn, không, có lẽ nó đã sớm in dấu trong tim hắn rồi, chẳng có cách nào xoá bỏ được.

“Phu quân đi đường phải cẩn thận, nếu thiếu một cọng lông, nương tử liền tìm phu quân tính sổ!” Diệp Khê Thiên sắc mặt dữ dằn căn dặn nhưng không chỗ nào không lộ ra sự quan tâm.

“Nương tử, tuân lệnh.” An Nguyệt Quân lớn tiếng trả lời.

Đúng lúc này, tiếng bánh xe gỗ lọc cọc truyền đến, không bao lâu sau đã thấy Tề Thiên Phóng đẩy xe lăn đi đến gần hai người họ, mắt đen lạnh giá, thần nhiên bảo: “Người nhất định phải đem toàn bộ gốc cây mang về, nếu không được tính sẽ mất hết.”

An Nguyệt Quân mắt nhắm mắt mở, dường như không nghe thấy lời Tề Thiên Phóng, xem y như là không khí. Hắn quay đầu nói với Diệp Khê Thiên: “Nương tử, nương tử, ta sẽ trở về thật nhanh. Nơi này rất nguy hiểm, không thể chạy loạn, không thể ăn bậy, không thể...”

“Được rồi, được rồi, đã biết rồi.” Diệp Khê Thiên nhàn nhạt nờ nọ cười đáp.

“Cuối cùng, không cho phép không nhớ ta.” An Nguyệt Quân thâm tình dặn.

Bá đạo đến ám lòng khiến trái tim Diệp Khê Thiên nhảy loạn, khuôn mặt chậm rãi phiếm hồng, khẩu khí có chút khàn khàn: “Có cần tôi một ngày ba bữa, đến cả bữa khuya cũng nhớ không?”

An Nguyệt Quân lắc đầu, con ngươi tà mị lưu chuyển từng tia đa tình, môi đỏ mọng ướm át kiêu diễm, tản ra nét quyến rũ say lòng người, chỉ khe khẽ nói: “Không.”

“Không?” Diệp Khê Thiên kỳ quái ngó An Nguyệt Quân một cái, vẻ mặt hiện lên chút gian manh, nàng gật đầu, nờ nọ cười lả bả: “Ồ, hiểu rồi, là không cần tôi nhớ nữa chứ gì, vậy xem ra tôi có thể tiết kiệm chút thời gian nhớ anh đi làm việc khác.”

“Không cho phép! Không cho phép! Nương tử mỗi giây mỗi giờ mỗi khắc đều phải nhớ ta!” An Nguyệt Quân nghe lời nàng liền nóng nảy, lập tức mãnh liệt lao qua ôm cổ nàng làm nũng.

Tề Thiên Phóng thờ ơ nhìn hai người trước mặt, nhìn hai người ôm nhau thật chặt, môi lạnh lùng cười một tiếng.

Mấy canh giờ sau.

An Nguyệt Quân mang theo bao quần áo Diệp Khê Thiên đã sửa soạn cho đi ra cửa, quay đầu nhẹ nhàng nói: “Nương tử, ta phải đi, nàng tự chiếu cố bản thân thật tốt, nhất định phải nhớ tới ta.”

Rồi mắt hắn liếc ngang qua Tề Thiên Phóng, u quang nơi đáy mắt lặng lẽ thoáng qua rồi biến mất, đột nhiên hắn bật ra một câu: “Có lẽ rất sớm sẽ trở lại.”

Diệp Khê Thiên nghe lời nói quái dị của An Nguyệt Quân, tuy ngờ ngợ nhưng vẫn không nói lời nào, chẳng qua nhẹ gật đầu. Tâm nàng bỗng đau, nàng sẽ rất nhớ, rất nhớ hắn, đúng như lời hắn nói, còn chưa chia lìa, đã bắt đầu nhớ.

An Nguyệt Quân nhìn Diệp Khê Thiên một cái thật sâu, sau liền xoay người rời đi.

Diệp Khê Thiên đứng mãi ở đó hồi lâu, cho đến khi Tề Thiên Phóng bên cạnh lạnh giọng nói: “Đi vào.”

“Cái gì?” Diệp Khê Thiên hỏi ngược lại.

“Giải độc.” Vẫn là giọng nói lạnh lẽo đó, nhưng lần này có trộn lẫn chút nhu tình.

“Ồ...” Diệp Khê Thiên đáp nhẹ một tiếng, xoay người nhìn thoáng qua Tề Thiên Phóng rồi cũng đi theo y. Trên đường đi nàng vẫn không ngừng thắc mắc. Giải độc? Lại có ai trúng độc nữa sao?

Đi theo Tề Thiên Phóng tới một căn phòng, bên trong có rất nhiều ngăn kéo nhỏ, phía trước có viết nhãn như đường quy, nhân sâm v.v... Nàng không khỏi cảm thán. Quả nhiên là thần y, người bình thường như nàng mới chỉ xem qua thôi đã muốn choáng váng rồi.

“Hàng thứ tư từ dưới lên, cột thứ ba từ bên trái qua, đem dược liệu bên trong lấy ra.”

Diệp Khê Thiên gật đầu kiễng chân lên, mơ mơ hồ hồ đem đồ bên trong lấy ra, sau liền tròn to hai mắt, kinh ngạc hỏi: “Đây... đây... đây là cái gì!?” Trong bàn tay nàng là một đoá hoa màu lam đã hơi khô.

“Cánh hoa Thu Tâm Thảo.”

Thanh âm lạnh lùng đều đều như muốn lời Diệp Khê Thiên bừng tỉnh khỏi cơn mê, thật lâu sau nàng mới lấy lại tinh thần, xác định: “Anh nói thật hả?”

Tề Thiên Phóng gật đầu.

“Tại sao?!?” Diệp Khê Thiên phản uất lẫn tức giận gào lên.

“Chẳng sao cả.”

Câu trả lời lạnh nhạt khiến Diệp Khê Thiên sôi máu tới cực điểm. Nàng nhíu lấy y phục của Tề Thiên Phóng, hỏi: “Anh vốn có Thu Tâm Thảo?”

Tề Thiên Phóng gật đầu lần nữa.

Diệp Khê Thiên hít sâu một hơi, hỏi tiếp: “Anh đã có, vì sao còn kêu anh ấy đi lấy làm gì?”

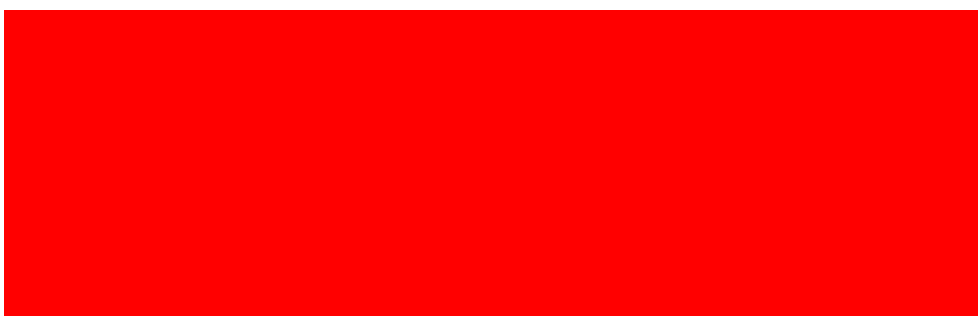
“Bởi vì hắn ở bên cạnh người nhìn rất chướng mắt.” Tề Thiên Phóng nhìn Diệp Khê Thiên, trong lời nói có chút chán ghét.

“Anh...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 40: Lại Một Cái Tát

“Anh thật sự làm người khác chán ghét, bất kể trước kia hay hiện tại.” Diệp Khê Thiên cau mày, tay gắt gao cầm Thu Tâm Thảo.

“Ha ha ha... Phải không?” Khoé miệng Tề Thiên Phóng nhếch lên, nụ cười không hề lan đến đáy mắt. Chán sao? Lại là chán.

“Anh dám đùa giỡn ác độc như vậy!” Y lừa dối họ như vậy, cho rằng họ là người dễ đùa giỡn sao? Càng nghĩ càng giận, nàng lạnh giọng nói: “Cho dù tay kia vô dụng, ta còn một tay có thể động thủ được.”

“Bốp!” Một cái tát hung hăng đánh tới, dường như chỉ trong một khoảnh khắc, gương mặt trắng nõn xuất hiện dấu bàn tay đỏ chót, đập vào mắt có chút hoảng hốt. Diệp Khê Thiên tuy nhìn không đành lòng nhưng vừa nghĩ đến y đã làm chuyện tồi tệ như vậy, trong nháy mắt liền lạnh băng không thèm quan tâm nữa.

Tề Thiên Phóng nhắm mắt lại, lòng có chút mất mát, không phải vì nàng liên tục đánh đau, không phải vì nàng tức giận với hắn, mà chỉ vì một câu nói nàng chán hắn, chỉ vì một câu nói này. Bên trong phòng vô cùng yên tĩnh, ai cũng không nói gì. Hồi lâu sau, Tề Thiên Phóng mở mắt ra, nhàn nhạt bảo: “Đưa cho ta.”

“Cái gì?” Diệp Khê Thiên đùa cợt ngó y.

“Thu Tâm Thảo.”

Thu Tâm Thảo... Thu Tâm Thảo... Chỉ vì cái ngọn cỏ rách này, nàng lại để phu quân của nàng mới bệnh nặng xong đi tìm. Hắn là Lãnh Diện Ngọc Quân, ắt hẳn sẽ không gặp nhiều khó khăn; nhưng hắn cũng là Lãnh Diện Ngọc Quân, là người có không biết bao nhiêu cừu gia. Nhớ tới hồi đầu hai người gặp nhau, đã có biết bao kẻ từng vây quanh hòng đánh lén hắn. Càng nghĩ mặt nàng càng trắng xanh, mắt cũng càng ngày càng hồng, tay phải từ từ giờ lên định đem Thu Tâm Thảo trong tay ném đi.

*cừu gia: trong thâm cừu đại hận, chỉ những người có mối hận thù sâu nặng với nhau

“Đừng ném” Hiển nhiên Tề Thiên Phóng hiểu ý đồ của nàng, lập tức ngăn cản: “Không có nó, bằng hữu đang nằm trên giường kia của ngươi sẽ chết.”

“Sẽ chết cái rắm! Phu quân tôi mới đi tìm rồi. Hơn nữa anh ta chết cũng đâu có liên quan gì đến tôi!” Diệp Khê Thiên tức giận gào, thanh âm có chút nghẹn ngào. Nàng không cần cầu xin gì nữa, chỉ van xin hắn sẽ được bình an trở về, bình an trở về với nàng.

Tề Thiên Phóng kinh ngạc nhìn nàng nói tục, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại bình thường, thần sắc lạnh nhạt bảo: “Nếu hắn không có thuốc giải độc, khoảng hai canh giờ nữa sẽ không thể sống được đâu.”

“Ý anh là phu quân hai canh giờ nữa có thể sẽ trở về?” Thần sắc Diệp Khê Thiên có chút vui mừng, vui vẻ hờ. Khoé mắt nàng vẫn lấp lánh ánh lệ trong suốt.

“Không, chưa đến ba ngày hắn sẽ không trở lại. Ít nhất cần một ngày để đến núi Dương Sơn, mà đợi Thu Tâm Thảo nở hoa còn phải thêm hai ngày. Ngươi ném cây này đi, kẻ nằm trong kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ.” Tề Thiên Phóng giọng không mang theo bất cứ tình cảm nào nói, lại nhìn đầu lông mày mừng rỡ của nàng càng khiến y đau nhói mắt, giọng lạnh thêm ba phần.

Lòng ngực Diệp Khê Thiên bây giờ đã trướng đầy lửa giận mà không có nơi phát tiết, chỉ có thể hậm hực kêu: “Anh để cho phu quân tôi đi một chuyến tay không!”

“Mạng của các ngươi là do ta cứu, cái giá luôn thật nhiều.” Tề Thiên Phóng liếc Diệp Khê Thiên một cái, tiếp: “Dùng một gốc cây đổi một gốc cây, không quá đáng chứ?”

Diệp Khê Thiên cứng họng không đáp trả được, y nói vậy rất có lý.

“Đưa ta.”

Diệp Khê Thiên tức giận đem Thu Tâm Thảo cầm trong tay ném cho Tề Thiên Phóng. Tề Thiên Phóng cũng không thèm nhìn nàng, trực tiếp đẩy xe lăn rời đi. Diệp Khê Thiên đi ra ngoài hiên, mắt dõi theo bầu không khí. Mới tách ra một lát thôi mà đã nhớ hắn rồi. Tề Thiên Phóng nói đúng, cứu người sẽ phải trả giá, thiên hạ chẳng có bữa trưa nào miễn phí cả. Lúc đầu sở dĩ y không cứu bạch y nam tử kia là bởi muốn lừa gạt An Nguyệt Quân rời đi sao?

Tâm phút chốc run lên, nàng chợt nhớ tới lời kỳ quái của An Nguyệt Quân trước lúc đi. Sẽ trở lại thật nhanh? Hắn có phải đã sớm biết rồi không? Cho nên mới nói như vậy...

Diệp Khê Thiên vội vã chạy ra cửa đợi hồi lâu, nhưng hình bóng tâm tâm niệm niệm kia vẫn không xuất hiện. Đột nhiên nàng nghe trong nhà truyền đến tiếng rên rĩ cùng với tiếng hô rống giận. Diệp Khê Thiên rung mình trắng xanh mặt mày. Đã xảy ra chuyện gì?

Nàng cuống quýt đi vào, cước bộ gấp gáp, vì vậy bỏ quên mất một bóng dáng màu trắng phía sau cũng đi theo.

Đến cửa, Diệp Khê Thiên trông thấy nam tử bị trúng độc ngã nhào trên đất, con hổ gục lên người y đang há ra cái miệng đỏ lỏm, chuẩn bị hướng cổ y ăn răng nanh xuống. Sắc mặt Diệp Khê Thiên căng thẳng, đầu óc trống rỗng, lập tức chạy tới mạnh mẽ ôm lấy con hổ, dịu dàng vuốt ve lông của nó.

Con hổ gầm lên giận dữ, buông con mồi trước mắt ra, quay đầu nhận ra Diệp Khê Thiên đang vuốt ve mình liền thoả mãn hô lên. Dần dần, thanh âm càng trở nên nhỏ dần, cuối cùng con hổ gục trên mặt đất neho mắt lại, thoả mái hưởng thụ sự đầm bớp của Diệp Khê Thiên. Người ngoài cửa thấy vậy mặt liền biến sắc, trong lòng vô cùng đổ kỵ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Khê Thiên đến bây giờ vẫn còn sợ hãi. Lão hổ quả nhiên là vua của rừng rậm, khí thế kinh sợ, một màn vừa rồi cũng đã làm cho nàng thấu hiểu được đạo lý: hổ không phát uy thì tuyệt đối đừng tưởng nó là mèo bệnh.

Tề Thiên Phóng sắc mặt bình tĩnh, phảng phất như chuyện vừa rồi rất bình thường, không đáng để vào mắt y. Y nhàn nhạt nói: “Không có gì, hần vừa ăn giải được, phản ứng có hơi kịch liệt.”

Diệp Khê Thiên đi đến bên giường nghi ngờ hỏi: “Cũng sẽ không kịch liệt như vậy chứ? Bạch Tượng Quân ngày thường đâu có hề đã thương người.”

“Thu Tâm Thảo thật ra cũng có kịch độc. Ta bắt quả chi là lấy độc trị độc, hai loại độc ở trong cơ thể, dĩ nhiên đau đến cùng cực, huống chi hần cũng không phải người chết, làm sao mà không có phản ứng.” Tề Thiên Phóng liếc nhìn người ngoài cửa, lạnh lùng cười. Nhanh như vậy đã trở lại? Đấy lòng mất mát. Y chỉ có thể cùng nàng ở cạnh nhau một thời gian ngắn vậy thôi... Không chịu ra? Y sẽ làm cho hần phải ra!

“Hoá ra là như vậy.” Diệp Khê Thiên cái hiểu cái không gật gù đầu. Dù sao nàng cũng chẳng phải thần y, cũng chẳng cần hiểu làm cái gì.

Tề Thiên Phóng nhìn nàng có chút ngu ngơ, đồng tử loé lên ý cười nham hiểm quỷ dị. Y nhẹ nhàng kêu: “Tới đây.”

“Gì?” Diệp Khê Thiên ngờ nghệch hỏi lại.

“Ta có việc muốn cho ngươi biết.” Tề Thiên Phóng gọi lần nữa.

Diệp Khê Thiên cúi người chậm rãi tới gần. Lúc này Tề Thiên Phóng nhanh như cắt ôm lấy nàng, thật chặt, khoé miệng thấp thoáng nụ cười như có như không, chậm chậm dựa sát thân thể mình vào thân thể nàng. Diệp Khê Thiên đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó liều mạng giãy giụa nhưng mà không được.

Khi cả hai đã gần kề sát, một giọng nói vô cùng lạnh lẽo truyền đến: “Buông ra.”

Tề Thiên Phóng đạt được mục đích cũng buông Diệp Khê Thiên ra, có chút lưu luyến tuy nhiên không thể hiện ra, đưa cột nói: “Cuối cùng cũng xuất hiện?”

Diệp Khê Thiên nghe giọng nói quen thuộc, quay lại, đầu tiên là ngẩn ngơ, nhưng ngay sau đó là một trận kinh hãi, nội tâm cực độ run rẩy, lập tức ào về phía trước, vội vã nhào vào trong lòng ngực hần. Hần trở về!

An Nguyệt Quân một thân bạch y, mái tóc đen dài tùy ý tung bay, nét đẹp lung linh xao động tâm hồn, giống như thần tiên giáng thế, tay áo nhẹ nhàng phấp phới, gò má tuyệt mỹ ánh lên vẻ say mê dịu dàng. Hần dựa vào bên cánh cửa, vòng ôm rộng mở, tràn ngập yêu thương nhìn Diệp Khê Thiên sốt sắng chạy về phía mình, rốt cuộc hần cũng đem nàng bọc lại trong lòng. Nàng là của hần!

Hồi lâu, Diệp Khê Thiên mới từ cái ôm ấm áp của An Nguyệt Quân ngơ ngẩn lên, kỳ quái hỏi: “Làm sao mà anh sớm như vậy đã trở lại? Có phải không lấy được Thu Tâm Thảo?”

Lúc này An Nguyệt Quân bèn dẩu môi lên, đôi gò má mấp mạp chọc người triu mến, tay hần từ trong ngực lấy ra một nắm Thu Tâm Thảo, dương dương đắc đắc nói: “Nuông tử, đầu có, phu quân hái nhiều lắm nè.”

Nét hân hoan trên khuôn mặt hần càng trở nên đáng yêu.

“Anh hái thế nào vậy?” Diệp Khê Thiên không nhìn đến biểu cảm ai oán của An Nguyệt Quân, tiếp tục truy vấn.

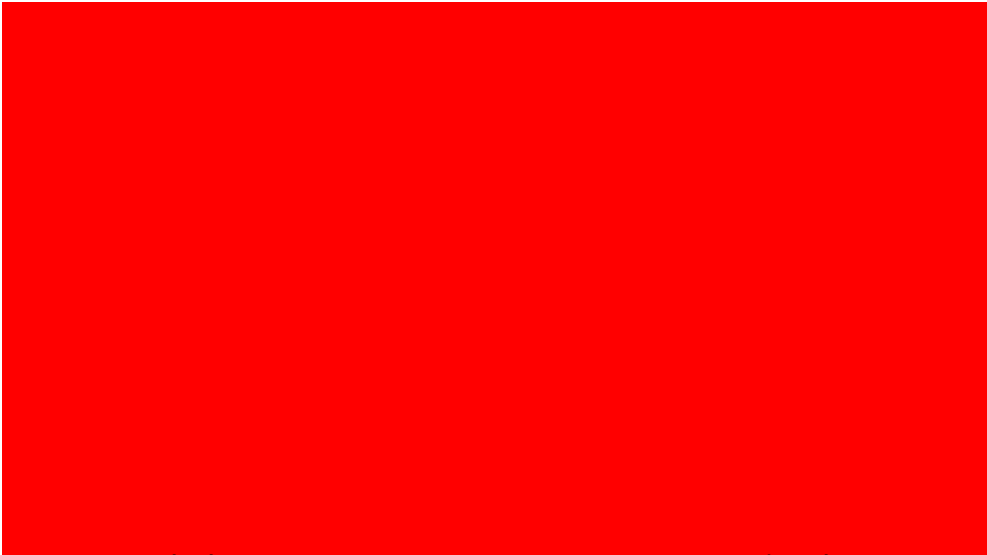
“Đương nhiên là dùng tay hái.” An Nguyệt Quân nhìn Diệp Khê Thiên một cái, nhỏ giọng trả lời nhưng rồi lại lớn tiếng tiếp: “Chán nuông tử quá! Ta rồi đi lâu như vậy, mất nhiều sức lực như vậy đi hái Thu Tâm Thảo, cũng không có cho phu quân hôn nhẹ, phu quân thật là đáng thương.”

Vừa nói đôi mắt đẹp vừa long lánh những giọt lệ nho nhỏ, thỉnh thoảng còn có âm thanh khịt khịt, nghe ra càng đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Chỉ Ta Mới Có Thể Bắt Nạt Nàng

“Bốp!” Một đấm đánh tới, Diệp Khê Thiên liếc An Nguyệt Quân một cái, lạnh lạnh bảo: “Nói nhảm, ai chẳng biết anh dùng tay hái, chẳng lẽ anh dùng miệng hái?”

“Nương tử muốn biết à?” Mắt An Nguyệt Quân đen trắng rõ ràng, mắt mở to ngập tràn hồn nhiên ngây thơ, khoe môi gọi lên nụ cười giảo hoạt, dụ dỗ hỏi.

“Anh có nói không?!” Diệp Khê Thiên mắt kiên nhẫn, mắt đã nheo lại tràn đầy ý uy hiếp.

“Nương tử, ta rất nhớ nàng.” An Nguyệt Quân làm như không thấy con giận dữ của nàng, gương mặt phúng phính cẩn thận tiến tới trước ngực nàng liêu mạng cọ cọ làm nũng.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, chúng ta mới tách ra có mấy canh giờ mà?” Diệp Khê Thiên hồ nghi.

“Xem kìa, xem kìa, nương tử một chút cũng không nhớ ta, một chút cũng không muốn mỗi giờ mỗi khắc cùng ta ở một chỗ.” An Nguyệt Quân ai oán lên án, lông mày thanh tú nhăn lại, gò má đáng yêu tính xảo dán tại trên người nàng tiếp tục cọ.

Diệp Khê Thiên trầm mặc...

Thật lâu sau đó.

“Anh rốt cuộc có chịu nói không? Đừng có nghĩ lảng sang chuyện khác.” Diệp Khê Thiên mở miệng hỏi dồn, mặc dù khẩu khí hung dữ nhưng trên mặt lại tràn đầy nhu tình.

“Nương tử, trên núi Ngọc Kỳ này vốn có Thu Tâm Thảo.” An Nguyệt Quân liếc kẻ ngồi trên xe lăn kia, trông ánh mắt kỳ dị của y dành cho mình, tay liền lén lút ôm hông nàng khiến mặt y biến sắc. An Nguyệt Quân nở nụ cười đắc ý. A... Nàng là của hắn!

“Vốn có? Làm sao anh biết? Trước kia anh đã tới đây à?” Diệp Khê Thiên nghi ngờ hỏi An Nguyệt Quân.

“Phải, trước kia khi đi qua ngọn núi này có thấy.” An Nguyệt Quân trả lời.

“Khó trách anh nói là sẽ trở lại thật nhanh.” Diệp Khê Thiên trong lòng bùng tình ngộ.

“An Nguyệt Quân! Nếu chỉ cần đi có mấy canh giờ, anh làm sao lại không muốn đi? Khi ấy có phải cố ý ăn đậu hũ của tôi không?” Diệp Khê Thiên đột nhiên nghĩ đến một màn ly biệt trước khi đi, bị hắn sờ sảng ăn ăn, giận đến sôi máu. Tên nhóc này cố ý?! Càng nghĩ càng giận, nàng bực bội phóng một ánh mắt giết người tới.

An Nguyệt Quân rụt cổ lại, trong mắt mơ hồ có ánh lệ hiện lên, lỗ mũi kéo dài, đáng thương nhỏ giọng giải thích: “Nương tử, nào có, sau khi đi ta mới nhớ ra đó chứ.”

“Thật không?” Diệp Khê Thiên rõ ràng không tin ngó An Nguyệt Quân. Tin hắn mới có quý!

“Nương tử, lời ta nói đương nhiên là sự thật.” Vì để phối hợp với độ tin cậy, An Nguyệt Quân còn liêu mạng gật đầu.

Diệp Khê Thiên đang muốn nói tiếp thì bên giường bỗng truyền tới tiếng rên rĩ làm nàng phải nuốt lời định nói lại. Nàng bước đến bên giường khăn trương nhìn người nọ, hỏi: “Anh đã tỉnh?” Thấy thế An Nguyệt Quân trong lòng hơi khó chịu. Nương tử tích cực như vậy làm gì? Hắn trở lại cũng không thấy nàng tích cực cỡ đó.

“Hắn không có tình.” Tề Thiên Phóng bị hai người bỏ quên hồi lâu bật thốt, kèm theo nụ cười trào phúng, khẩu khí châm chọc: “Người có thấy bệnh nhân nào vừa uống thuốc xong liền tỉnh chưa? Hơn nữa còn bệnh nặng thể kia.”

Lời nói rõ châm chọc rõ ràng khiến Diệp Khê Thiên đỏ bừng mặt. Dù Tề Thiên Phóng nói đúng nhưng mà...

“Không cho phép nói với nương tử của ta như vậy, không cho phép bắt nạt nàng!” An Nguyệt Quân một bộ mặt hừng kêu lên, thanh âm non nớt, mắt hung hăng trừng Tề Thiên Phóng chăm chăm, mơ hồ thấy được chút toan tính.

“Không tệ, không tệ, xem ra ngày thường không uống công tôi thương anh.” Diệp Khê Thiên vui vẻ gật gù.

“Cho nên sau này nương tử phải thương ta nhiều hơn.” An Nguyệt Quân cũng gật gù quay đầu nhìn Diệp Khê Thiên, vui sướng hài lòng chạy tới, vừa chạy vừa rung đùi đắc ý, trông vô cùng đáng yêu.

“Biết, biết.” Diệp Khê Thiên tiếp tục gật gù.

An Nguyệt Quân lạnh mặt với Tề Thiên Phóng, nụ cười thấp thoáng như khinh miệt, hàm chứa băng giá vô hạn, nói: “Chỉ mình ta mới có thể bắt nạt ta.”

Diệp Khê Thiên đang cười đến vui vẻ, vừa nghe xong mấy lời này mặt liền cứng đờ.

“Cốp!” Hung hăng gõ vào đầu An Nguyệt Quân một cái không chút lưu tình, nàng tràn ngập tức giận gằn từng câu từng chữ: “Anh, nói, cái, gì?!?”

An Nguyệt Quân mắt đen lúng liếng đảo một vòng, cười lạnh với Diệp Khê Thiên bảo: “Nương tử, ta nói là chỉ mình nàng mới có thể bắt nạt ta.”

Diệp Khê Thiên không biết nên khóc hay nên cười nhìn hắn bèn lắc đầu. Người này... trở mặt cũng quá nhanh đi!

An Nguyệt Quân quay mặt về phía Tề Thiên Phóng, nhẹ nhàng mà nở nụ cười nguy hiểm, nói: “Hai ngày nữa, người mà ngươi không tưởng tượng được sẽ đến.”

Tề Thiên Phóng biến sắc, không đáp lời, chẳng qua chỉ lạnh lùng nhìn lại An Nguyệt Quân.

...

Mấy ngày nữa trôi qua, An Nguyệt Quân đúng như lời hắn bảo, mỗi giờ mỗi khắc đều cùng Diệp Khê Thiên dính một chỗ. Mỗi khi Diệp Khê Thiên thật sự chịu không được muốn đuổi người, hắn lại nhảy mất biến thành một con nai với đôi mắt tinh khiết đáng yêu nhìn nàng khiến tâm nàng thoáng chốc mềm nhũn, lại ngậm đông ý để hắn tiếp tục dính lấy mình. Mà tay bị thương của Diệp Khê Thiên cũng dần dần chuyển tốt.

Hôm nay, khó có được ngày yên ổn, Diệp Khê Thiên ngồi bên bàn trầm tư. Tề Thiên Phóng đẩy xe đi vào nàng cũng không lên tiếng.

“Ngươi không hỏi vì sao ta tới?” Tề Thiên Phóng cười nhạt nhẹ hỏi nàng.

“Anh muốn nói thì nói, không nói thì thôi, ai ép được anh.” Diệp Khê Thiên nhìn y một cái, nhàn nhạt đáp lại.

“Tay ngươi thế nào rồi?” Tề Thiên Phóng ôn nhu nhìn tay nàng hỏi thăm.

Diệp Khê Thiên ngây ngốc một chút, kết quả lắp bắp đáp: “Ồ... tốt... tốt lắm... anh... bộ anh bị cái gì... kích thích à?” Y đột nhiên dịu dàng như thế làm nàng chẳng quen chút nào.

Tề Thiên Phóng lắc đầu, dịu dàng nắm lấy tay Diệp Khê Thiên, nhìn kỹ rồi bảo: “Quả nhiên là đang phục hồi, cố gắng điều trị là ổn.”

Này... Y có có phải bị kích thích quá không vậy, hay là phát sốt? Diệp Khê Thiên lấy tay chạm vào trán mình rồi quay ra chạm vào trán Tề Thiên Phóng, tự lẩm bẩm: “Không có sốt mà.”

Cảm giác mềm mại trên trán không khỏi làm Tề Thiên Phóng một trận xao động mắt hờn. Y không nghĩ rằng nàng có thể ở tình cảnh này chạm vào y, chỉ vì muốn xác định xem y có phát sốt lên không. Tim có một dòng nước ấm ngọt ngào chảy qua. Trừ nữ nhân kia, nàng là người thứ hai đem lại cho y cảm giác ấm áp...

“Thiên Phóng...”

Giọng nói mềm mại khiến thần sắc Tề Thiên Phóng đại biến, nét mặt âm trầm, đáy mắt ngập tràn đau thương, tay không tự chủ được run rẩy, bỗng rồi bất mạnh nhả tay bị thương của Diệp Khê Thiên. Là ảo giác! Tuyệt đối là ảo giác!

“A!” Diệp Khê Thiên bị đau hét to lên, trên trán toát ra tầng mồ hôi mỏng.

Tề Thiên Phóng tràn ngập áy náy hỏi nàng: “Đau lắm hả?”

Diệp Khê Thiên lắc đầu.

“Thiên Phóng...”

Lại là giọng nói mềm mại, đáng yêu đó, dịu dàng cùng ngập tràn xúc cảm thâm tình khiến cả người Tề Thiên Phóng phát run, cuối cùng đành quay đầu lớn tiếng rống: “Cút!” Thanh âm y tràn đầy thống khổ cùng với chán ghét, mơ hồ còn chút quyến luyến tư niệm.

Sắc mặt y kinh khủng làm cho người khác phải lùi lại, như Diêm La địa ngục không ngừng hỗn hển, đáy mắt hiển hiện vô vàn thống khổ. Nàng tới làm cái gì? Tại sao còn muốn xuất hiện trước mặt y?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 42: Dương Nhượng Nhi Xuất Hiện

Ngoài cửa, một bóng hình xinh đẹp thướt tha lượn lờ tới trước mặt Tề Thiên Phóng. Khuôn mặt tinh xảo, không dùng quá nhiều son phấn, rất trong sáng, rất thuần khiết, rất trang nhã, một cô gái dịu dàng nét na nhưng nét mềm mại đáng yêu kia lại có chút không thực. Bù lại trang phục thướt tha cùng quần lụa mỏng càng tăng thêm vẻ mờ ảo cho nàng.

Trên mặt Tề Thiên Phóng nồng đậm chán ghét, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt, giọng nói trào phúng: “Dương Nhượng Nhi, ngươi tới làm gì? Tới nhìn ta đã chết chưa sao?”

“Thiên Phóng...” Dương Nhượng Nhi tràn ngập áy náy, mắt trong nhìn y, thấp giọng gọi y. Nàng đã tin, cho dù nàng làm chuyện như vậy y cũng sẽ tha thứ cho nàng.

“Không nên gọi cái tên này để khiến ta nhớ người đã từng ác tâm với ta đến cỡ nào!” Tề Thiên Phóng nghe nàng mãi kêu mình làm y vô cùng chán ghét, nụ cười trên khoé môi càng thêm lạnh.

Gương mặt Dương Nhượng Nhi trắng bệch, nghĩ muốn nói ra, nhưng rồi lại ngậm ngùi nuốt xuống. Nàng chạy đến trước mặt y, dùng sức ôm lấy y, thân mình không ngừng run rẩy, nước mắt giọt giọt rơi xuống, thì thào: “Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Tề Thiên Phóng dùng sức đẩy Dương Nhượng Nhi ra làm nàng ngã nhào trên đất, phải đau đớn kêu lên một tiếng. Y cũng thờ ơ ngao ngẩn nhìn nàng, hận thù nói: “Người nghĩ một câu xin lỗi là xong rồi sao? Người nghĩ một câu xin lỗi thì có thể làm cho mọi chuyện trở lại như xưa sao? Người nghĩ một câu xin lỗi có thể làm cho vết thương của ta không còn đau đớn nữa sao?” Tim của y có phải đã hoá thành sắt đá rồi không? Trước kia y thấy nàng hơi cau mày một chút liền đau lòng không dứt, nhưng tại sao bây giờ nàng khóc sụt sùi như thế, y chẳng cảm thấy gì? Thật sự đã đóng băng rồi ư? Hay là... Tề Thiên Phóng nhắm mắt lại, không dám nhớ đến nữa.

Dương Nhượng Nhi bò dậy lại muốn ôm lấy Tề Thiên Phóng, khóc hô: “Thiên Phóng, đừng như vậy, Thiên Phóng...”

Tề Thiên Phóng mở mắt ra, y cất tiếng cười to, tiếng cười ngập tràn thâm lương. Y đưa cột nhếch môi, nhàn nhạt hỏi: “Biết tóc ta sao lại thành màu trắng không?”

Dương Nhượng Nhi ngẩng đầu, lúc này mới nhìn đến mái đầu đầy tóc trắng của Tề Thiên Phóng, mái tóc trắng toát nhưng tuyệt nhiên chẳng làm giảm phong thái của y, ngược lại còn tăng thêm mấy phần lạnh lùng. Dương Nhượng Nhi kinh ngạc há hốc miệng, lắp bắp: “Chàng... chàng... tóc chàng tại sao...?”

“Ha ha ha... Còn không phải tạ ơn Dương đại tiểu thư ban tặng.” Rõ ràng đã nguyện cả đời ở chung một chỗ, tuy nhiên ngày thành thân đó, nàng không

chút do dự đâm dao vào trong ngực y. Ha! Không chút do dự! Trong mắt nàng y là cái gì? Thề non hẹn biển coi là cái gì? Còn không phải là một đồng rác rưởi! Yêu là cái gì? Còn không phải là một đồng giả dối nhằm chán dùng để viện cớ! Nữ nhân đều là giả dối! Sinh mệnh của Tề Thiên Phóng y... không bao giờ có nữa!

“Thiên Phóng, thật xin lỗi, ta không phải cố ý.” Dương Nhượng Nhi nước mắt rơi như mưa, nhỏ nhỏ thều thào.

“Bốp!” Tề Thiên Phóng hung hăng tát Dương Nhượng Nhi một cái, lạnh lùng gắt: “Ngươi cút cho ta!” Lại là câu không phải là cố ý! Ban đầu nàng đã thương y cũng dùng vẻ mặt vô tội nói với y không phải là cố ý. Nàng thật sự rất đáng chết!

Dương Nhượng Nhi khoé miệng có giọt máu rỉ xuống, đập vào mặt vô cùng đáng thương. Nàng nói nhỏ nhỏ: “Trời chưa tàn, tình chưa phai.”

“Cám ơn! Cám ơn! Ngươi không xứng với câu nói này!” Tề Thiên Phóng sắc mặt đại biến, chán ghét gào. Nhưng đầu óc y vẫn hiện lên khung cảnh xưa. Ở đình nghỉ mát, y tự tay kẻ lông mi cho nàng, cúi đầu thì thầm bên tai nàng: “Trời chưa tàn, tình chưa phai.” Y liều mạng lắc đầu muốn đánh văng những hình ảnh dao động này đi, nhưng ngược lại nó càng ngày càng rõ ràng.

“Thiên Phóng, Thiên Phóng, ngày đó không phải là...” Dương Nhượng Nhi liều mạng muốn giải thích.

Tề Thiên Phóng hồi tưởng lại cảnh tượng hôm ấy, đầu đau như muốn vỡ tung, lại còn phải nhìn nàng, nhớ đến sự dối trá của nàng, một cơn điên loạn bùng nổ. Y nhắc chân lên muốn đá văng Dương Nhượng Nhi, ai ngờ hành động này đụng đến vết thương làm y tức thì ngã nhào ra đất.

Dương Nhượng Nhi thấy Tề Thiên Phóng như vậy, lo lắng bước đến muốn dìu y đứng lên, quan tâm hỏi: “Thiên Phóng, chàng không sao chứ? Chân chàng sao lại bị như vậy?”

“Chết đứt! Sau này không thể nào đi được! Ngươi có phải đang hỏi hận? Đừng có giả vờ giả vịt nữa!” Nét mặt Tề Thiên Phóng đưa cợt, lời nói càng thêm miệt thị.

“Tại sao? Chân chàng sao lại thành ra như vậy?” Dương Nhượng Nhi khó khăn nhìn Tề Thiên Phóng, thống khổ hỏi, nước mắt tràn mi, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Tề Thiên Phóng đẩy Dương Nhượng Nhi ra, vẻ mặt châm biếm tràn đầy cười cợt, ngay cả khoé miệng cũng khinh miệt nói: “Biến! Không được đụng vào ta!”

Mắt y vừa liếc đến Diệp Khê Thiên này giờ đứng ngây ngốc ở một bên liền hô: “Ngươi! Tới đây!”

“A?” Điều này làm cho Diệp Khê Thiên đứng xem diễn ở một bên tròn tròn con mắt. Gọi nàng làm gì?

“Đỡ ta!” Tề Thiên Phóng gần từng chữ bảo.

Diệp Khê Thiên ngây ngốc gật đầu, nhìn đáy mắt Tề Thiên Phóng bùng bùng lửa giận liền vội vã lập tức bước tới nâng y lên, trong lòng không ngừng thắc mắc: “Hai người họ cãi nhau tự nhiên lôi mình vào làm chi? Chẳng liên quan tới mình mà.”

Đang trầm oán thán, bên tai Diệp Khê Thiên truyền đến một câu: “Hiện tại nàng là nữ nhân của ta!”

Diệp Khê Thiên đầu óc thoáng chốc thanh tỉnh, kinh ngạc nhìn chằm chằm Tề Thiên Phóng. Từ lúc nào nàng trở thành nữ nhân của y?! Nàng cũng đâu phải không muốn sống nữa, nhớ đâu lúc nào chọn tới y, chết kiểu gì cũng không biết.

Dương Nhượng Nhi bị thương nhìn Diệp Khê Thiên, đáy mắt hiện lên chút u quang, lắc đầu tự lẩm bẩm: “Ta không tin, ta không tin, chàng từng nói chỉ cần mình ta thôi mà...”

“Thiên Thiên, đẩy ta ra ngoài.” Tề Thiên Phóng không thèm nhìn đến Dương Nhượng Nhi bị thương nữa, ra lệnh với Diệp Khê Thiên.

Thiên Thiên? Một cơn rùng mình lạnh buốt, suýt chút làm Diệp Khê Thiên ngã ngửa. Từ lúc nào nàng với y quen thân như vậy? Nàng thờ dài, cũng theo lời đẩy y đi.

Dương Nhượng Nhi muốn đuổi theo, ngặt nỗi quá hoảng sợ nên ngã nhào ra đất, bởi Bạch Tượng Quân đã đứng ở cửa chặn đường đi của nàng và hướng nàng rộng lớn, từng bước từng bước tiến đến gần nàng.

...

Tề Thiên Phóng vốn đã ít lời, mà Diệp Khê Thiên tự nhiên cũng chẳng muốn nói nhiều với y, vì vậy dọc đường đi hai bên đều im lặng.

Đột nhiên, Tề Thiên Phóng nhìn về phương xa, như là đang lâm vào trong hồi ức, kể: “Chúng ta từng là một đôi thần tiên quyến lữ làm cho người đời yêu thích và ngưỡng mộ. Ta đã tín nhiệm nàng, đem tất cả mọi thứ trao cho nàng, và ta tưởng rằng sau đó sẽ vẫn mãi là vậy.”

“Cô ấy tổn thương anh rất sâu.” Diệp Khê Thiên nhận định chắc nịch.

Tề Thiên Phóng ha hả cười gằn, tràn đầy bi thương tiếp: “Tuy nhiên ngày thành thân, nàng đem dao hung hăng đâm vào ngực ta, khóc nói với ta rằng nàng không cố ý, nàng làm vậy vì phải cứu một nam nhân khác! Hắn phạm tội và bị nhốt trong tù!”

Diệp Khê Thiên cũng hít một hơi, khiếp sợ hỏi lại: “Cái gì cơ?”

“Nàng mang thai đứa con của hân. Lúc đi còn sợ ta chưa chết, còn đâm ta thêm mấy dao. Gia sản đều bị nàng lấy hết. Ngày đó, mẹ ta cũng chết.” Tề Thiên Phóng tuy kể rất nhẹ nhàng, tựa như chuyện người khác, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều làm cho ngực y thêm đau đớn vạn phần.

Y quay đầu nhìn về phía Diệp Khê Thiên, nét mặt yếu ớt làm cho người ta muốn khóc. Phút chốc, y cười ra tiếng, bi thương hỏi: “Ta có phải rất đáng chết hay không?”

“Anh...” Diệp Khê Thiên không nói được nữa, muốn an ủi y một câu nhưng rồi thế nào cũng chẳng nói nên lời. Nội dung vở kịch quá hay, nhưng cũng làm người rơi nước mắt.

Lát sau, Diệp Khê Thiên cuối cùng nhẹ nhàng đáp: “Hết thầy rồi sẽ tốt thôi.”

Xa xa có tiếng thét chói tai của nữ nhân hoà với tiếng hổ rống truyền đến khiến Diệp Khê Thiên cả kinh, xoay người muốn chạy lại xem.

“Đừng đi.” Tề Thiên Phóng nhàn nhạt gọi.

“Nếu không đi, Dương Nhược Nhi sẽ bị Bạch Tướng Quân cắn chết đó. Anh không đau lòng sao?” Diệp Khê Thiên lo lắng hỏi.

“Không chết đâu, ta chỉ để Bạch Tướng Quân dạy dỗ nàng một chút.” Tề Thiên Phóng trả lời, vô cùng trào phúng: “Đau lòng? Làm sao lại đau lòng? Nàng càng chết sớm càng tốt!”

“Anh còn hận cô ấy?”

“Hận! Rất hận! Vô cùng hận! Mỗi giờ mỗi khắc đều hận!” Tề Thiên Phóng giống như muốn nói cho Diệp Khê Thiên nghe, cũng giống như tự nói cho mình nghe, liên tục lặp lại. Hận sao? Thật sự hận sao? Y không phải nên hận sao? Nhưng sao giờ phút này y chẳng có một chút cảm giác hận nào?

“Không yêu thì cũng đâu hận. Anh hận cô ấy tận xương, cũng có nghĩa là, anh cũng yêu cô ấy tới tận xương. Một mình anh cẩn thận suy nghĩ đi.” Diệp Khê Thiên nhàn nhạt nói, xong liền rời đi.

Thật sự có phải thế không? Nhưng bây giờ y chẳng có một chút cảm giác hận nào với nàng cả. Y đã tha thứ cho nàng? Không thể nào! Tại sao có thể không hận nàng? Bởi vì có người khác ở bên ư? Tề Thiên Phóng nhìn theo hướng Diệp Khê Thiên rời đi suy tư đến xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Tề Thiên Phóng Thật Sự Không Yêu Dương Nhược Nhi Nữa?

Đi được một nửa đường, An Nguyệt Quân đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Khê Thiên. Nàng làm như không nhìn thấy, vòng qua người hân nhưng hân đã bám chặt theo, còn ở phía sau rầu rầu nói: “Nương tử, nàng vừa đi đâu vậy? Cố ý bỏ ta lại, bây giờ còn làm như không thấy ta.”

An Nguyệt Quân càng nghĩ càng thương tâm, ánh lệ mơ hồ thấp thoáng, lỗ mũi thì thoáng khịt khịt.

Diệp Khê Thiên bắt đắc dĩ xoay người, liếc chủ nài con đang rung rung vô tội nhìn mình, rất khả ái, rất đáng yêu, tâm nàng thoáng chốc mềm nhũn. Lắc đầu, nàng khẽ thở dài: “Cô ấy là do anh gọi tới sao?”

“Nương tử nói gì?” Đáy mắt An Nguyệt Quân nhá lên u quang, đôi mắt đơn thuần làm cho không ai nhìn ra tâm tư nho nhỏ của hắn.

“Dương Nhược Nhi.” Diệp Khê Thiên trừng mắt liếc hắn một cái. “Anh còn giả bộ!”

“À...” An Nguyệt Quân bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, trả lời: “Nương tử, nàng ta không phải do ta gọi tới.”

“Không thể nào.” Diệp Khê Thiên nhìn An Nguyệt Quân, trên mặt viết rất rõ ràng hai chữ ‘không tin’.

An Nguyệt Quân không phục chu môi, buồn buồn bảo: “Nương tử, thật không phải ta mà.”

“Vậy thì là ai?” Diệp Khê Thiên hoài nghi đánh giá An Nguyệt Quân từ trên xuống dưới. Không phải hắn thì còn ai vào đây chứ?

“Nguyệt Ảnh.” Miệng nhỏ nhẹ nhàng nhả ra hai chữ, sau đó đôi mắt u oán thẳng tắp chiếu vào Diệp Khê Thiên.

Diệp Khê Thiên gật gù đầu đáp: “Ừ, ừ, quả nhiên không phải anh.”

An Nguyệt Quân thấy nàng gật đầu, vẻ mặt liền như con mèo vừa ăn vụng, cười đặc biệt xán lạn, cũng đặc biệt khả ái đáng yêu.

Trong đầu Diệp Khê Thiên đột nhiên loang loáng một vài hình ảnh... Nguyệt Ảnh... Nguyệt Ảnh... Cái tên này quen ghê, hình như nàng có nghe qua ở đâu.

Bấy giờ...

“Cốp!” Diệp Khê Thiên hung tợn gõ An Nguyệt Quân, gào: “Nguyệt Ảnh là thuộc hạ của anh mà! Nếu anh không phân phó thì làm sao cô ấy tự tiện hành động được?”

“Nhưng nương tử, cuối cùng thì ta cũng đâu phải người gọi Dương Nhược Nhi.” An Nguyệt Quân tội nghiệp kêu.

“Anh kêu cô ấy tới làm cái gì?” Nhìn Tề Thiên Phóng thống khổ như vậy, đột nhiên nàng cảm thấy không đành lòng.

“Nương tử đau lòng vì hắn?” An Nguyệt Quân nháy nháy lông mi, đáy mắt hiện lên tia sát khí.

“Không, chẳng qua cảm thấy anh ta có chút đáng thương.” Diệp Khê Thiên thở dài đáp.

An Nguyệt Quân rừ mi mắt xuống, nho nhỏ nói: “Hắn tuyệt không đáng thương!” Thật sự! Một chút cũng không đáng thương! Tranh thủ sự đồng tình của người khác, đó mới là phương thức ghê tởm nhất. Nhưng thật ra, hắn cũng chỉ cho y một bài học thôi, để y hiểu được, người của An Nguyệt Quân hắn không thể tùy tiện chạm vào! Y đã có nữ nhân kia thì cũng đừng đem tâm tư đặt lên người nàng nữa. Nói hắn tùy hứng cũng được, nói hắn ghê tởm cũng được, tóm lại là hắn muốn chiếm trọn toàn bộ tâm tư nàng!

“Cứu mạng...”

Xa xa có tiếng kêu cứu truyền tới, thanh âm vô cùng hãi sợ. Diệp Khê Thiên nhướng mày. Chẳng lẽ...

Diệp Khê Thiên trực tiếp chạy tới.

Vào cửa nàng liền nhìn thấy cảnh tượng con hổ đang cắn y phục của Dương Nhược Nhi, có những chỗ đã thấy tơ máu xuất hiện, chắc cũng là kiệt tác của nó.

“Tiểu Bạch.”

Con hổ vừa nghe tiếng gọi, lập tức lắc đầu ngoắc đuôi rời khỏi Dương Nhược Nhi, chạy đến bên Diệp Khê Thiên, nhẹ nhàng liếm nàng.

Diệp Khê Thiên sờ sờ đầu con hổ, tức thì đi qua trước mặt Dương Nhược Nhi, quan tâm hỏi han: “Cô không sao chứ?”

Dương Nhược Nhi lườm Diệp Khê Thiên, đột nhiên nhào tới trên người nàng không ngừng xé rách y phục nàng, nắm chặt lấy tóc nàng kéo mạnh, phẫn hận hô: “Nếu không có người, Thiên Phóng vẫn còn là của ta.” Thiên Phóng là của Dương Nhược Nhi nàng, nàng không thể để cho người khác cướp y đi.

Diệp Khê Thiên lửa giận trời lan toả. Cái chuyện khi gì thế này! Mắt nàng từ từ nheo lại, nhanh nhẹn bắt lấy Dương Nhược Nhi và ném nàng một cái qua vai, sau đó cúi đầu níu lấy tóc nàng, hung hăng cho nàng mấy cái tát, nhưng mảy lạnh lũng gần: “Đây là cô tự chuốc lấy.” Tay vì vừa mới khỏi nên mơ hồ phát đau, nhưng mà Diệp Khê Thiên không quan tâm.

An Nguyệt Quân ở một bên xem kịch vui, trong lòng không ngừng than thở. Nương tử, thật dũng mãnh, thật xinh đẹp! Nhưng mà... Đôi mắt hắn chuyển chuyển, mồ hôi lạnh cũng chảy ròng ròng. Bộ dạng này của nàng... Thôi sau này ít chọc nàng một chút thì tốt hơn.

Dương Nhượng Nhi muốn phản kháng, mắt bắt gặp Tề Thiên Phóng đang đẩy xe lăn đi vào liền thay đổi chủ ý. Nàng lập tức khóc thành tiếng, chỉ vào Diệp Khê Thiên khóc lóc: “Thiên Phóng, Thiên Phóng, nữ nhân này đánh ta.” Khóc lê hoa đài vũ, trông rất là đáng thương.

*lê hoa đài vũ: cụm từ dùng để ám chỉ người con gái đẹp khi khóc sụt sùi

Tề Thiên Phóng cười nhạo hỏi: “Thế nào lại thành ra màn xiếc này vậy?” Nếu là trước kia, y sẽ luôn tin mà không nghi ngờ.

Dương Nhượng Nhi sắc mặt cứng đờ nhưng vẫn không ngừng nức nở, vừa khóc nàng vừa nỉ non: “Thiên Phóng, mọi chuyện không phải như chàng nghĩ đâu, ta hối hận rồi.” Nàng hối hận, hối hận không nên làm như vậy. Nàng hối hận, hối hận không nên một thân một mình gánh chịu.

“Người mang thai đứa con của hân, tại sao không hối hận? Người ám sát ta, tại sao không hối hận?” Tề Thiên Phóng cười, cười giống như khóc, mỗi câu mỗi chữ đều gần giọng.

“Thiên Phóng, chàng còn hận ta?” Dương Nhượng Nhi nhìn Tề Thiên Phóng hỏi.

“Hận?” Tề Thiên Phóng lắc đầu, nhẹ nhàng đáp: “Không hận, hiện tại không hận.”

“Thiên Phóng, ta biết chàng tốt nhất, giống như trước kia vậy.” Tâm Dương Nhượng Nhi thở phào một hơi, nếu Thiên Phóng có khả năng đáp ứng, Tư Tư được cứu sống rồi.

“Ha ha ha... Ta lúc nào thì nói như thế?” Tề Thiên Phóng cười lớn một tiếng, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Dương Nhượng Nhi, bên trong có chán ghét, có vô tình, còn có một chút cảm xúc không thể nói rõ.

“Thiên Phóng, ta không cầu xin chàng tha thứ, chỉ cần chàng cứu Tư Tư là được, nếu không, nó sẽ chết mất.” Dương Nhượng Nhi nước mắt rơi như mưa, khẩn thiết cầu xin.

“Tư Tư?” Tề Thiên Phóng nhíu mày, tựa như khóc, cũng tựa như cười, đột nhiên đẩy mắt cuộn cuộn hận ý, y châm chọc: “Nó là tạp chủng của người và tên nam nhân kia sao? Chết đi, chết cũng tốt.” Dựa vào cái gì chứ? Y phải nhờ vào hận thù mà sống, còn nàng thì ngày qua ngày được hạnh phúc.

“Không được, nó không thể chết được. Thiên Phóng, van cầu chàng cứu nó, van cầu chàng...” Miệng Dương Nhượng Nhi vô ý thức cầu khẩn, trong mắt cũng ngập tràn khẩn cầu đối với con người dày đặc hận thù trước mặt.

“Bốp!” Tề Thiên Phóng hung hăng tát cho Dương Nhượng Nhi thêm một cái, khuôn mặt vốn đã thâm tím giờ lại càng thêm sưng đỏ. Y tự giễu lẫn bảm: “A... Thì ra chỉ vì nghiệt chủng kia, chỉ vì người khác, chỉ vì cái danh hiệu ‘thần y’.”

Không phải y... Không phải vì y... Tâm mơ hồ co rút đau đớn. Không phải đã sớm hết đau rồi ư? Nhưng vì sao giờ lại đau? Đột nhiên y hiểu. Không phải không đau, mà bởi vì nàng tới, gặp nàng, y đã từng vì nàng làm những chuyện giống thế, nên đau. Ha... Y có phải quá vô dụng, để một nữ nhân đùa bỡn một lần lại một lần?

“Cút! Đừng để cho ta gặp lại người nữa!” Tề Thiên Phóng rống lớn một tiếng muốn đem tất cả bi thống trong lòng lôi ra, tê tâm liệt phế, nghe mà khổ sở.

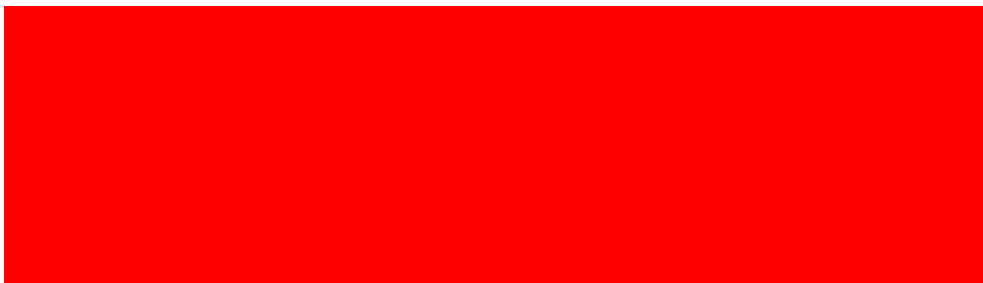
“Thiên Phóng... Thiên Phóng, không phải như chàng nghĩ đâu, thật sự không phải vậy...” Dương Nhượng Nhi nhìn bộ dạng này của Tề Thiên Phóng, tâm đau. Y như vậy càng làm nàng đau hơn, liều lĩnh muốn đem mọi bí mật kể ra, nhưng bây giờ lại không phải lúc. Huống chi bây giờ nàng nói, y chưa chắc đã tin.

An Nguyệt Quân đột nhiên cười tà, con người yêu mị lộ lên làm người ta hoảng hồn, tay hướng Dương Nhượng Nhi vung lên, chỉ thấy thân thể nàng nhanh chóng bay về phía sau, nặng nề đụng phải vách tường, như một con búp bê vỡ gục xuống mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Y Vẫn Yêu Nàng Mãnh Liệt Như Thế!

“An Nguyệt Quân, anh đang làm gì đó?” Diệp Khê Thiên không nghĩ An Nguyệt Quân sẽ xuất thủ, ngờ ngác chôn chân tại chỗ, lát sau liền hướng hẳn hết to, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Mặc dù hắn tàn nhẫn nhưng sẽ không tùy ý đã thương người. Nhưng mà giờ... sao lại thế này?

An Nguyệt Quân chẳng qua là chớp chớp con ngươi xinh đẹp, vô tội có, hồn nhiên có, hơn nữa còn cực kỳ hấp dẫn. Nàng tròn mắt nhìn biểu hiện của hắn, đồng tử đen thẫm.

“Không!” Tề Thiên Phóng bị thông hét một tiếng, đầu óc trống rỗng, thân thể run rẩy lập cập, đáy mắt y chỉ còn có mỗi bộ dạng hôn mê bất tỉnh của Dương Nhượng Nhi.

Tề Thiên Phóng không chút suy nghĩ liền muốn đứng dậy khỏi xe lăn để bước qua đỡ Dương Nhượng Nhi, nhưng chân vừa mới chạm đất thì người đã ngã nhào. Đau nhức! Đau đau, chân đau, tâm càng đau. Y cười khổ một tiếng, song ý nghĩ muốn đến bên cạnh Dương Nhượng Nhi quá mãnh liệt, y lại đứng lên, rồi lại ngã xuống, lại đứng lên, lại ngã, lại đứng... Rất nhiều, rất nhiều lần như thế, rốt cuộc y cũng vững vàng bước được.

Khoé mắt Diệp Khê Thiên uon ướn, nàng từng nghĩ y bạc tình, nàng từng cho rằng y vô tâm, nàng từng thăm bảo y tuyệt tình. Nhưng hoá ra, mọi thứ của y đều chỉ xoay quanh một cô gái tên Dương Nhượng Nhi ấy. Người đàn ông này... có thể không khiến người khác chảy nước mắt được ư?

Tề Thiên Phóng rất vất vả để đi đến bên Dương Nhượng Nhi, lập tức ôm lấy nàng, tay run cầm cập như sắp gào khóc, cầu khẩn thì thầm bên tai nàng: “Nhượng Nhi, Nhượng Nhi, tỉnh lại, đừng ngủ nữa.” Y cuối cùng đã hiểu, không phải không yêu, mà là đã yêu nàng đến độ khảm sâu trong nội tâm rồi. Tình nguyện bị nàng quay lưng phản bội, tình nguyện bị nàng đâm chết, cũng không muốn nàng bị thương. Y... quả nhiên hết thuốc chữa.

Mà Dương Nhượng Nhi thì vẫn im lặng nhắm mắt, khuôn mặt tím tái mãi gối lên khuỷu tay của Tề Thiên Phóng say ngủ.

Cảm giác sợ hãi dâng lên tột đỉnh, Tề Thiên Phóng run rẩy đưa tay hướng tới chớp mũi nàng, cảm giác luồng hơi thở yếu ớt vẫn còn thì tâm mới nói lòng. Y không ngừng lắp bắp: “Nhượng Nhi, sao nàng còn không tỉnh? Ta sẽ cứu Tư Tư mà, nàng đừng ngủ nữa...”

“Ngươi không phải thần y à?” Diệp Khê Thiên nhìn nãy giờ đã không chịu nổi nữa phải lắc đầu, vội vàng nhắc nhở kẻ đang ngu muội kia. Yêu quả nhiên luôn làm con người ta mất đi lý trí.

“Đứng, đứng, ta phải cứu nàng...” Như chợt tỉnh ngộ, Tề Thiên Phóng tới tấp gạt đầu, ánh mắt khẩn trương, cũng chẳng để ý đến đôi chân đang đau đến nhức nhối liền ôm Dương Nhượng Nhi đi.

Thời gian dường như dừng lại, trong phòng thập phần yên tĩnh...

“Tại sao anh phải làm như vậy?” Diệp Khê Thiên tới trước mặt An Nguyệt Quân, nghi ngờ hỏi.

“Nương tử, nàng không cảm thấy giữa bọn họ đã thay đổi rồi ư?” An Nguyệt Quân nhẹ nhàng cười một tiếng, gò má tuyệt điểm ánh lên màu hồng hấp dẫn, có vẻ vô cùng tinh khiết, từng động tác nhỏ đều toả ra hơi thở mê hoặc quyến rũ.

Diệp Khê Thiên mê mẩn nhìn hắn. Thay đổi? Cái gì thay đổi? Chẳng phải vì một chương đó của hắn mà Tề Thiên Phóng phải tái mặt đáng thương cầu khẩn Dương Nhượng Nhi... A! Quả nhiên có thay đổi, cuối cùng nàng cũng hiểu.

Diệp Khê Thiên cau mày nhìn An Nguyệt Quân, bất bình bảo: “Anh nói thì đúng, nhưng cũng không cần dùng tới phương pháp thô bạo vậy chứ? Vạn nhất làm người ta bị thương thì sao bây giờ?”

“Không phải còn có thần y đó sao?” An Nguyệt Quân rất kín đáo thấp giọng phê bình.

“Anh đó! Thật hết nói!” Diệp Khê Thiên bắt đầu dĩ lắc đầu, song vẫn có chút lo lắng hỏi: “Cô ấy sẽ không sao chứ?”

“Nương tử, nhất định không có chuyện gì đâu mà, ta chỉ dùng chút xiu xiu lực thôi.” An Nguyệt Quân vang giọng đảm bảo.

“Anh ta... thật si tình.” Diệp Khê Thiên yêu thích lẫn ao ước cảm thán.

“Nương tử, nàng hâm mộ hả?” An Nguyệt Quân mâu quang khẽ biến, nhẹ nhàng hỏi nàng.

“Không cần, bởi có anh đã đủ hạnh phúc rồi.” Diệp Khê Thiên nghe được vị chua từ trong miệng hắn, cười cười đáp.

An Nguyệt Quân thoả mãn mỉm cười, mắt híp lại thành một đường cong.

Hồi lâu, ánh mắt Diệp Khê Thiên trở nên xa xăm, vẫn cảm thấy lo lắng: “Chẳng biết họ làm sao rồi?”

An Nguyệt Quân trực tiếp kéo nàng bước ra ngoài, bảo: “Nương tử, chúng ta đi coi thử xem sao.”

Hai người đến thẳng chỗ ở của Tề Thiên Phóng, có ngang qua phòng của nam tử bạch y bị trọng thương. An Nguyệt Quân mắt liếc vào bên trong một chút, đầy mắt chột loé, nhưng ngay sau đó liền kín đáo dập tắt nó và đi về phía trước. Y tinh nhanh lắm. . .

Tới phòng của Tề Thiên Phóng, Diệp Khê Thiên định đẩy hé cửa ra để nhìn lên nhưng sau lại nghĩ đến mấy diễn viên thường diễn trên TV, bèn học theo họ lấy ngón tay đâm thủng một ô giấy cửa sổ, neho một con mắt nhìn vào trong.

Còn An Nguyệt Quân thì vòng tay ôm lấy nàng từ phía sau, đầu gối lên lưng nàng, tinh tế ngắm khuôn mặt nàng, mắt, môi, má. . . Nàng nhìn bọn họ, hẳn sẽ nhìn nàng! Đối với người khác ngoài nàng, hẳn tới bây giờ đều không cần cũng không muốn quan tâm. Đôi mắt càng thêm đen láy, nương tử mặc áo váy màu lam nhạt thật đúng là đẹp quá, cô họg hẳn bỗng khô khốc.

Bên trong phòng, Tề Thiên Phóng cẩn thận kiểm tra cho Dương Nhượng Nhi, xác định nàng chẳng bị sao, chỉ có vài chỗ sưng đỏ, đầy lòng mới tạm yên. Y ngồi bên giường, bên cạnh Dương Nhượng Nhi, ánh mắt chưa từng rời khỏi nàng. Y cho rằng mình rất hận nàng, cho rằng mình rất chán ghét nàng, cho rằng mình đã quên nàng, kết quả tất cả chỉ là ảo tưởng của bản thân. Nàng đã phản bội y như vậy rồi, tại sao y vẫn cứ khắc sâu nàng trong tim thể này? Tại sao không thể thiếu được nàng?

Đầu ngón tay Tề Thiên Phóng khẽ run chạm vào lông mày của nàng, mắt, mũi, môi, lưu luyến thật lâu, thật lâu. Không khí bên trong phòng vô cùng ấm áp.

Đột nhiên, con người đang say mê bỗng biến đổi, y siết chặt nắm đấm, tức giận nhìn Dương Nhượng Nhi, trái tim đau rí máu. Y có thể tha thứ cho nàng đã giết y, có thể tha thứ cho nàng đã phản bội y, có thể tha thứ cho nàng đã làm y táng gia bại sản, tuy nhiên y tuyệt đối không thể tha thứ cho nàng đã khiến mẹ y chết!

Giống như đã quyết tâm, Tề Thiên Phóng dứt khoát đứng lên đi về phía cửa. Y không được để bản thân bị nàng dụ dỗ nữa! Y phải quên được nàng!

Diệp Khê Thiên nhìn thấy Tề Thiên Phóng định rời khỏi phòng, cuống quýt muốn lùi về sau chạy trốn. Nhưng mà nàng quên mất An Nguyệt Quân đang say đắm ôm nàng từ phía sau ăn đậu hũ, thế là. . .

“Ồi!” An Nguyệt Quân cùng Diệp Khê Thiên ngã ngửa ra sau, và tiếng hét thảm thiết trên là của An Nguyệt Quân. Không phải vì ngã đau, mà là vì hẳn đang vô cùng lảng lảng nhìn chăm chăm người nằm đè trên mình, dán mắt vào bộ ngực đầy đặn của nàng. Diệp Khê Thiên ý thức được mình đang bị “soi môi”, một đám tức tối bay tới hai con mắt háo sắc của An Nguyệt Quân, hung hăng quát: “Đê xòm! Anh đang nhìn đâu đó?!”

Vừa dứt lời, cửa xịch mở. Diệp Khê Thiên nhận thức được tư thế của hai người bọn họ lúc này quá chướng tai gai mắt, lập tức muốn đứng lên, nhưng lại bị An Nguyệt Quân nắm tay kéo xuống, ngã nhào lại trên người hẳn.

Tề Thiên Phóng nâng mắt, chẳng qua chỉ nhàn nhạt nhìn hai người họ, cũng chẳng nói câu nào liền bỏ đi.

“Anh ta đi đâu nhỉ?”

“Hắn cần yên tĩnh một chút.” An Nguyệt Quân dõi mắt theo hướng Tề Thiên Phóng vừa rời khỏi mà nói. Với y bây giờ, cần phải cho y thời gian tĩnh táo suy nghĩ sẽ phải làm gì tiếp theo. Huống chi, vẫn còn một số chuyện y vẫn chưa biết, An Nguyệt Quân tính toán, chắc là hẳn phải cho y chút gợi ý. . .

Nương tử. . . Nếu nương tử phản bội hẳn. . . Nếu nương tử. . . Tâm kịch liệt co rút! Rất đau, rất đau, rất đau, An Nguyệt Quân không dám nghĩ tiếp nữa, hẳn nghiêm sắc mặt nói với Diệp Khê Thiên: “Nhất định không được phản bội ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Không, Ta Từ Chối

Bấy giờ, ánh mắt An Nguyệt Quân đột nhiên thay đổi, hần khe bảo: “Hần tỉnh rồi.” Xong liền kéo Diệp Khê Thiên đứng dậy, hướng phòng bên cạnh đi tới.

Kéo cửa ra, nam tử bị thương đã tỉnh, đang do dự muốn xuống giường.

Diệp Khê Thiên vội vàng chạy lại ngăn: “Vết thương của anh chưa ổn đâu, đừng cử động.”

Bạch y nam tử ngẩng đầu hỏi: “Là cô nương cứu ta ư?”

“Là anh ấy cơ.” Diệp Khê Thiên kéo An Nguyệt Quân tới trước mặt bạch y nam tử rồi chỉ chỉ hần, cười híp mắt nói.

“Cổ Mặc tạ ơn huynh đài đã cứu mạng.” Bạch y nam tử tên Cổ Mặc toan đứng dậy hành lễ nhưng không có sức, chỉ có thể dùng hai tay ôm quyền cảm tạ.

An Nguyệt Quân làm như không nghe thấy lời của y, lấy ống sáo từ trong ngực áo đưa ra hỏi: “Của ai?”

Cổ Mặc cười cười: “Ta còn tưởng đã mất, này giờ cứ tìm hoài.”

“Ai?!” An Nguyệt Quân âm trầm hỏi lại, tràn đầy lạnh lẽo làm người ta khiếp sợ.

“Là của ta, cảm ơn huynh đài đã nhặt nó giúp ta, nó không thể mất được.” Cổ Mặc đáp xong liền đưa tay muốn lấy lại ống sáo kia.

An Nguyệt Quân phút chốc bóp lấy cổ y, gằn giọng hỏi: “Là của người thật?”

“Phải... phải... là... ta... của... cha ta... cho...” Mặt Cổ Mặc chốc lát liền tím tái, hô hấp dồn dập, không ngừng ho khan, khó khăn lắm mới nói được hết câu.

“Về báo với cha người, mau chóng đến Nguyệt gia báo; nếu không, toàn bộ chết!” An Nguyệt Quân buông tay, đôi mắt khát máu trừng trừng nhìn Cổ Mặc, vô cùng tàn nhẫn, vô cùng tuyệt tình.

“Huynh... huynh đài... khụ... khụ... là... là ai?” Mặt Cổ Mặc tràn đầy sợ hãi, đáy lòng cực kỳ lo lắng, giọng có chút run rẩy hỏi.

An Nguyệt Quân chỉ lạnh nhạt liếc y một cái rồi xoay người kéo Diệp Khê Thiên rời đi.

Ra đến ngoài cửa, Diệp Khê Thiên hồ nghi ngó An Nguyệt Quân hỏi: “An Nguyệt Quân, anh làm trò gì vậy?”

“Sau này nương tử sẽ biết.” An Nguyệt Quân hi hi cười đáp, song trong đáy mắt lại ngập tràn nỗi buồn. Hần nhìn về phía xa, quay đầu nhẹ bảo: “Nương tử, chúng ta nên trở về nhà thôi.” Giọng nói vừa dịu dàng vừa ấm áp.

“Được.” Diệp Khê Thiên dù đầu óc có rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng không mở miệng nói ra, chỉ gật đầu.

An Nguyệt Quân trông Diệp Khê Thiên không hướng cổng chính đi mà lại bước ngược trở lại vào nhà, khẩn trương hô: “Nương tử, nàng còn muốn đi đâu?”

“Thu thập hành lý, ngặt à, chúng ta vẫn còn một số thứ cần sắp xếp lại.” Diệp Khê Thiên tức giận liếc An Nguyệt Quân.

“Không cần.” An Nguyệt Quân quả quyết cự tuyệt, một hai lắc đầu. Diệp Khê Thiên tưởng hần sẽ đồng ý, ai ngờ hần lại từ chối làm nàng ngạc nhiên: “Vi sao?”

An Nguyệt Quân bĩu môi chán ghét, mắt đẹp loé lên tia hờn giận, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ không vui, buồn bã lâu lâu: “Nương tử, ta không cần những thứ có mùi của tên nam nhân kia.”

Diệp Khê Thiên dở khóc dở cười: “Anh nói chuyện thật vô lý.”

“Nương tử, bỏ đi, chúng ta có thể mua thứ khác mà.” An Nguyệt Quân cười híp mắt nhìn nàng, trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền nho nhỏ, trông rất đáng yêu: “Nương tử, phu quân có tiền nha.” Mày hần như cao biểu lộ sự đắc ý, miệng cong lên, trông rất tự tin.

“Có tiền cũng không thể phung phí như vậy.” Diệp Khê Thiên cau mày, lén thở dài, bắt đầu đi báo.

“Nương tử, nàng không bỏ đồng đồ đó đi, ta cũng sẽ không cho nàng mang theo.” An Nguyệt Quân ôm lấy nàng, chu môi làm nũng. Cho rằng hần cứng đầu cũng được, cho rằng hần cô chấp cũng được, cho rằng hần vô lý cũng được, nhưng nhất định hần sẽ không để nàng chạm đến mấy thứ đồ đó nữa.

Diệp Khê Thiên trợn mắt há mồm nhìn An Nguyệt Quân, lát sau liền mím môi cố bước vào nhà, đương nhiên cũng rước theo cả của nợ phía sau.

Nhưng qua một thời gian ngắn, Diệp Khê Thiên cũng mệt mỏi, đành phải tức giận đầu hàng: “Được, được, được, tôi không thu dọn nữa.”

An Nguyệt Quân lúc này mới buông nàng ra, mặt mày vui vẻ, hai lúm đồng tiền trên má càng thêm rõ ràng, gật đầu làm nũng: “Ta biết nương tử tốt nhất.”

“Không thu dọn đồ đạc gì nhưng chí ít cũng nên gặp Tề Thiên Phóng nói lời tạm biệt.” Diệp Khê Thiên bảo.

Ánh mắt An Nguyệt Quân căng thẳng, mặt mũi nhăn nhó hừ khế, sau đó lập tức cười rạng rỡ, tuy nhiên đáy mắt vẫn nhá lên chút u quang. “Nương tử, ta nói với hần rồi.”

“Khi nào?” Diệp Khê Thiên nghi ngờ hỏi lại.

“Giữa trưa.” An Nguyệt Quân mở to con ngươi hồn nhiên và ngây thơ trả lời.

“Anh trực tiếp nói với anh ta?”

“Ta viết thư để lại cho hần.” An Nguyệt Quân tiếp tục tron tru đáp.

“Thật á?”

“Nương tử, ta cam đoan luôn.” An Nguyệt Quân liếm liếm môi, bộ dáng ngây thơ khá ái, giọng cao tay thề.

“Được rồi, đi thôi.” Diệp Khê Thiên bắt đầu đi lác đầu.

Lời vừa nói ra, An Nguyệt Quân không thể chờ lâu thêm được nữa liền lôi kéo nàng ra ngoài, cảm nhận sự mềm mại từ đôi bàn tay của nàng làm hần ngốc nghếch cười thầm.

Hai người không mang theo đồ đạc gì, nhưng cũng chẳng do dự mà rời đi, không, phải nói là An Nguyệt Quân đã chẳng còn kiên nhẫn mà chờ nữa.

Bên trong phòng Tề Thiên Phóng, Dương Nhục Nhi tĩnh lại, thấy Tề Thiên Phóng đã ngồi bên chiếc bàn giữa phòng, nàng bật ngồi dậy hô: “Thiên Phóng, trước kia do ta sai lầm, cầu xin chàng cứu Tư Tư.”

Cầu xin y? Chỉ vì thứ nghiệt chủng chết tiệt kia mà cầu xin y? Tề Thiên Phóng lộ ra nụ cười như muốn khóc, chân mày cau lại thành một đường thẳng: “Được, ta đi!” Y muốn nhìn xem thứ nghiệt chủng kia một chút, rốt cuộc nó có bộ dạng gì! Y chỉ nói đi, y không hề nói sẽ cứu!

Dương Nhục Nhi tựa hồ trút được gánh nặng, vui sướng nở nụ cười dịu dàng: “Thiên Phóng, cảm ơn chàng.”

Tề Thiên Phóng ngắm nàng, tâm như bị một bàn tay bóp chặt. Nàng quan tâm đứa trẻ ấy đến vậy à? Y đứng lên, nhàn nhạt thông báo: “Bây giờ có thể đi.”

Dương Nhục Nhi gật đầu xuống giường, cả hai cùng đi ra ngoài.

...

Trên đường xuống núi, An Nguyệt Quân luôn luôn cảnh giác đưa mắt canh chừng xung quanh, chú ý kiểm tra dưới chân Diệp Khê Thiên, chỉ sợ nàng lại giẫm lên một con rắn độc nào đó.

“An Nguyệt Quân, tôi cảnh cáo anh!” Diệp Khê Thiên đang đi đột nhiên chống nạnh, giận dữ hô.

“Ta đây!” An Nguyệt Quân trái lại rất nhiệt tình chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của nàng.

“Sau này không cho phép anh làm chuyện nguy hiểm như hút độc nữa!” Nàng không muốn phải nhìn hai má hồng nhuận của hần trở nên tái nhợt, không muốn hần đang khỏe mạnh như vậy đột nhiên trở nên suy yếu.

An Nguyệt Quân im lặng. Hần rất yêu nàng, rất thương nàng, thương đến độ chẳng biết nên làm gì mới tốt, đáy lòng cảm giác muôn vàn hạnh phúc. Mỗi ngày được nhìn nàng đều cảm thấy vui vẻ, nhận ra bản thân càng ngày càng yêu nàng. Tại sao lại vậy? Hần nên làm gì bây giờ? Nếu có một ngày, hần không còn được nhìn thấy nàng nữa, chẳng phải hần sẽ nổi điên sao? Hoặc có thể còn nghiêm trọng hơn... Hồi lâu sau, hần đáp: “Không, ta từ chối.”

Sao lại ngốc như thế! Mắt nàng rung rung, giống như hơi nước bốc lên cuộn cuộn. Nàng gắng lắc đầu, thô lỗ dùng bạo lực che giấu.

“Bốp!” Một đấm đánh tới, Diệp Khê Thiên khế cười mắng: “Đồ ngốc!” Ngốc làm nàng rung động, ngốc khiến nàng đau lòng, ngốc đến nỗi nàng chẳng biết phải nói gì.

Hai người cuối cùng cũng xuống tới chân núi. Đang đi, đột nhiên Diệp Khê Thiên dừng lại, ngoắt khuôn mặt thanh tú của mình sang hỏi An Nguyệt Quân: “Phu quân, xe ngựa của chúng ta đâu?” Giọng nói mềm nhẹ nhưng ẩn ẩn sau đó là khuyênh hướng lên con.

“A?” An Nguyệt Quân ngẩn ngơ, miệng nhỏ nhắn đơ ra, chỉ biết ngây ngốc ngó nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46: Ta Muốn Làm Hư Nàng

Hồi lâu, An Nguyệt Quân mở mắt nai ngây thơ, dè dặt nhìn Diệp Khê Thiên, nụ cười sáng rỡ nịnh nọt, nũng nịu nói: “Nương tử, chúng ta đi bộ chút cũng được mà.”

“Bốp!” Một đám không lưu tình, Diệp Khê Thiên hừ hai tiếng, trên mặt nở nụ cười nguy hiểm. “Đi bộ à?”

An Nguyệt Quân nhìn nàng mà toát mồ hôi lạnh, nuốt nước miếng lấp bắp dò hỏi: “Nương... nương tử... nàng... nàng... muốn... thế nào?”

“Anh nói đi?” Nụ cười của Diệp Khê Thiên càng thêm “xán lạn”, hai tay chống nạnh ngạo nghễ hết một nữ vương.

“Nương tử... ta... không... không biết...” An Nguyệt Quân suy nghĩ thật lâu, sợ hãi rụt rè trả lời.

Diệp Khê Thiên ngẩng mặt cười gian, vòng ra phía sau An Nguyệt Quân, đột nhiên nhảy phốc lên lưng hắn, ôm cổ hắn uy hiếp: “Tôi muốn anh cống co!”

An Nguyệt Quân đầu tiên là ngạc nhiên, sau liền lập tức nở nụ cười, bất đắc dĩ lắc đầu, vừa trêu mếu vừa yêu thương đáp một cách hạnh phúc: “Được, nàng bảo ta làm gì ta sẽ làm đó.”

1 bước, 2 bước, 3 bước...

Hồi lâu, Diệp Khê Thiên đã sớm ở trên lưng hắn ngọt ngào ngủ thiếp đi, nước miếng chảy ướt đầm một mảnh áo.

Xa xa, dần dần thấy khói bếp lượn lờ bay lên, họ đã vào khu vực có người ở. Ở trên lưng An Nguyệt Quân, Diệp Khê Thiên ngủ mê mệt đã hơn 5 canh giờ, mà từ đầu tới cuối hắn vẫn duy trì tư thế cống nàng như cũ!

...

Xe ngựa lóc cóc đi tới, Diệp Khê Thiên tỉnh lại, tay bị An Nguyệt Quân nắm chặt. Ngạc nhiên, nàng ngo ngoác hỏi: “An Nguyệt Quân, anh làm sao tìm được xe ngựa vậy?”

“Nương tử, quen nhau lâu thế rồi mà nàng còn không chịu gọi thẳng tên ta? Xem ra nương tử hoàn toàn không để ta trong tim.” Giọng nói buồn bã của An Nguyệt Quân vang lên, hắn cúi đầu ai oán nhìn người trong lòng mình, lăm bả lăm bầm giống như vừa nói cho mình nghe vừa nói cả cho nàng nghe.

Diệp Khê Thiên nhin cười, vờ ho khan hai tiếng, có chút ngượng ngừng gọi: “Quân... khụ khụ... Quân...”

“Ừ, ừ, ừ, nương tử, ta ở đây.” Tốc độ biến đổi sắc mặt của An Nguyệt Quân phải nói là cực nhanh, hắn lập tức vui vẻ gạt đầu, khoé miệng mỉm cười, mắt đen lúng liếng một cách thoải mái.

Diệp Khê Thiên nhìn sắc trời ngoài cửa xe, phát hiện trời đã tối, kinh ngạc thốt: “Sao trời tối nhanh vậy? Tôi nhớ lúc ngủ còn khoảng tầm trưa...”

Đột nhiên nàng im bật, trái tim không những hạnh phúc mà còn có cảm giác muốn khóc oà lên. Thì ra hần đã cống nàng lâu như vậy! Ngốc quá! Bảo nàng phải làm gì đây? Tim nàng bị bắt trời mất rồi.

Một giọt nước mắt khẽ rơi. “Quân, anh cứ vậy sẽ làm hư tôi.”

Nàng quá hạnh phúc, hạnh phúc đến ông trời cũng ghen tị. Nếu có ngày nàng phải rời xa hần, nàng nên làm gì? Không có sự nũng nịu của hần, không có sự bá đạo của hần, không có sự yêu thương của hần, không có sự thâm tình của hần, nàng biết phải làm sao? Làm sao?

An Nguyệt Quân sững sờ một lúc, nhẹ nhàng nở nụ cười vô cùng tuyệt diệu. Hần chậm rãi cúi đầu, dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt của nàng. Thời gian như ngừng lại. Rất lâu sau, hần mới buông nàng ra, đáy mắt ngập tràn tình yêu nói: “Ta chính là muốn làm hư nàng, yêu thương nàng khiến nàng mãi mãi không bao giờ rời bỏ ta, không bao giờ thoát khỏi ta!” Hần nắm chặt tay nàng, khẳng định...

Đêm đã khuya, vạn vật đều say ngủ, chỉ có xe ngựa tiếp tục đi tới cùng hai bóng dáng bên trong thì thầm những lời yêu thương, ngọt ngào đến say lòng người.

...

Căn phòng trắng lộng lẫy, có một nam tử ngồi trên cao, phía dưới là một hắc y nhân quỳ trên đất.

“Ngươi nói gì?” Nam tử âm trầm hỏi.

“An bảo chủ hồi Nguyệt gia bảo, hiện tại đang trên đường đi.” Đáy mắt hắc y nhân hiện lên tia sợ hãi, trong lòng không ngừng toát mồ hôi, nhưng trên mặt thì không dám biểu hiện. Muốn sống thì trước mặt chủ, tuyệt không được để lộ cảm xúc.

“Một lũ ăn hại!” Nam tử cầm vật trong tay hướng hắc y nhân ném tới, điện tiết quất.

“Võ công của An bảo chủ rất cao, thuộc hạ đã phải vài tổ nhân mã đi nhưng đều bị...” Hắc y nhân không dám nói nữa, chỉ có thể cúi đầu chờ lệnh.

*tổ nhân mã: một nhóm bao gồm cả người, ngựa

“Một đám rác rưởi! Nếu để hần an ổn hồi bảo, các ngươi chuẩn bị mang đầu tới gặp ta đi!” Nam tử thâm độc hạ lệnh, đôi mắt hần lên tia khát máu.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

...

Sáng sớm, Diệp Khê Thiên lại từ trong lòng An Nguyệt Quân tỉnh lại, mắt nhắm mắt mở thấy hần đang nhìn mình không chớp. Nàng lạ lùng hỏi: “Anh tỉnh từ bao giờ?”

“Mới đây thôi.” An Nguyệt Quân thần nhiên nói dối.

Quảng thâm nhân nhặt dưới mắt đã phản bội An Nguyệt Quân, Diệp Khê Thiên có chút đau lòng, đưa tay véo má hần, hung dữ vạch tội: “Đám gạt tội à!”

An Nguyệt Quân vô tội nhìn nàng, không nói thêm nữa. Đêm qua hần cứ như vậy ngắm nàng, một chút cũng chẳng mệt mỏi.

Đột nhiên ngoài xe, giọng nói sợ hãi của xa phu vang lên: “Các người... các người... là ai?”

*xa phu: người đánh xe

An Nguyệt Quân liếc ra ngoài cửa sổ, sắc mặt biến lạnh, sát khí cuộn cuộn giữa chân mày. Song hần vẫn nhẹ nhàng quay đầu bảo nàng: “Nương tử, nàng cứ ngủ tiếp đi, ta sẽ vào ngay.”

Xuống xe, một đám hắc y nhân đã bao vây lấy cỗ xe ngựa của họ, An Nguyệt Quân lạnh lẽo cười: “Các ngươi tới nạp mạng?”

Tên cầm đầu cao giọng: “Chúng ta phụng mệnh chủ nhân đến lấy đầu ngươi, hôm nay ngươi không chết thì chúng ta chết.”

Đôi mắt tím yêu mị của An Nguyệt Quân nhàn nhạt đảo qua đám người, đôi môi nở nụ cười lãnh liệt, giống như Tu La nơi địa ngục, hần bước lên trước một bước.

“Khoan đã.” Một hắc y nhân kéo Diệp Khê Thiên hai tay bị trời chặt chậm chậm từ phía sau xuất hiện, đặc ý nói: “Nếu ngươi muốn à sống thì hãy tự mình kết liễu đi.” Y đã quan sát rất lâu, biết rằng nữ nhân này đối với hần vô cùng quan trọng! Y không tin An Nguyệt Quân sẽ không vâng lời!

“Không, Quân...”

Diệp Khê Thiên đột ngột im bật, nàng không cần nhiều lời, chỉ cần tin tưởng hần là được!

Chớp hạ mi mắt, An Nguyệt Quân bỗng hoàn toàn biến đổi, một thân lệ khí, bộ mặt tà ác hiện ra, phảng phất giống cô hồn dạ quỷ nơi địa ngục, ác độc,

tàn nhẫn, không mang theo chút tình người.

Thân hình cao to rạch xé không gian lao về phía trước, tựa như hoa rơi nước chảy, khoảng cách chớp mắt thay đổi. Trăm nghìn đạo bạch quang chớp loé giao nhau rước theo từng tiếng kêu rên thảm thiết, giây tiếp theo mọi thứ đột ngột kết thúc, An Nguyệt Quân cùng Diệp Khê Thiển đã quay lại chỗ xe ngựa như ban đầu. Hắn lãnh liệt cười cợt như ma quỷ: “Đây là hình phạt của các ngươi!” Hắn tuyệt đối không tha thứ cho bất cứ kẻ nào dám đụng đến người của hắn!

Thân thể biến mất, chỉ còn lại từng khúc chân tay rời rạc và những mảnh thi thể nát bét, máu chậm rãi lan tràn. Một sự im lặng chết chóc, không khí đông đặc, thời gian như ngừng trôi. Quả là địa ngục trần gian! Đồng tử tím yêu mị đầm máu, nụ cười băng giá, thân thủ hoàn hảo, hắn là ai? Hắn nhất định là Lãnh Diện Ngọc Quân!

“Ngươi... tại sao... ngươi... không... không... giết ta?” Hắc y nhân cầm đầu cả người đầm đìa máu chảy, da thịt bê bết, hầu như chẳng còn nhìn ra bộ dạng gì nữa. Y đã hồn phi phách tán, sợ đến nỗi tim mặt muốn rớt ra ngoài, muốn bỏ trốn song hai chân cứ bất lực run rẩy.

“Trở về nói với hắn, hắn còn một tháng để sống!”

Hắc y nhân biết An Nguyệt Quân sẽ không giết mình, vội vàng gật đầu, hoảng loạn cố gắng thoát thân.

Đương chuẩn bị quay lại ôm Diệp Khê Thiển vào xe ngựa, đột nhiên...

“Bốp!”

An Nguyệt Quân thoáng sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc, bữu môi ai oán: “Nương tử, sao nàng lại đánh ta?”

Diệp Khê Thiển nắm lấy lỗ tai hắn, từ từ dùng sức xoắn.

“Ồi ời ời! Nương tử à! Ô ô ô... Nương tử, đau quá!” An Nguyệt Quân nước mắt ngập mi, đồng tử càng thêm long lanh mê người, cái miệng uy khuất la lên.

“Lần trước tôi đã bảo anh cái gì?! Đã bảo anh đừng...” Mùi máu tanh nồng nặc xộc lên, bụng dạ lộn nhào, cơn giận trong nàng cũng theo đó trào ra, tức thì nôn thốc nôn tháo.

Đáy mắt An Nguyệt Quân lộ ra vẻ thương tiếc, khẽ lau miệng cho nàng, lát sau rốt cuộc cũng thấy nàng thoải mái hơn một chút, tuy nhiên ánh mắt đang trừng hắn vẫn đùng đùng tức giận. Hắn chỉ có thể rụt rè nắm lấy tay nàng không ngừng lắc lắc làm nũng: “Nương tử, ta sai rồi, nàng tha thứ cho ta đi mà. Lần sau ta không dám nữa, nương tử...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Trở Về Nguyệt Gia Bảo

An Nguyệt Quân cùng Diệp Khê Thiển, hai người một ngựa vó câu không ngừng nghỉ lên đường, rốt cuộc 3 ngày sau cũng về tới Nguyệt gia bảo. Lâm Nguyệt thành là trung tâm kinh tế của Tử Nguyệt vương triều, Nguyệt gia bảo ở Lâm Nguyệt thành chiếm địa vị rất lớn, phạm vi ảnh hưởng của nó kéo dài tới tận bên ngoài. Tiệm trang sức, tiệm đồ cổ, tửu lâu... chỉ cần kiếm được tiền là Nguyệt gia bảo đều nhúng tay vào, vì vậy có thể nói là phú khả địch quốc. Không chỉ Tử Nguyệt vương triều, thậm chí cả các vương triều khác cũng phải nghe qua danh của Nguyệt gia bảo. Ở trong lòng người dân,

bảo chủ Nguyệt gia bảo An Nguyệt Quân chính là thần! Vị trí so với đương kim hoàng thượng của Tử Nguyệt vương triều Tử Hạo có thể nói còn lớn hơn!

*phủ khả địch quốc: địch nghĩa là giàu đến nỗi địch nổi với nhà nước, ở đây ý nói cơ ngơi của Nguyệt gia bảo sánh được với cả Tử Nguyệt vương triều

Tổng quản Nguyệt gia bảo Dương Hoà dẫn theo chúng nô bộc trong bảo ra ngoài cửa lớn đợi, thần sắc ai nấy đều khăn trương và sợ hãi. Không phải vì bảo chủ đối đãi với hạ nhân hà khắc, mà là vì hân vệ mặt quanh năm âm lãnh, chỉ cần một cái liếc mắt cũng làm đáy lòng người khác cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Đương nhiên, ngoại trừ một người. Nàng ta mặc một bộ y phục đồ thảm, khuôn mặt nhu mà không mềm, kiêu mà không diễm, đôi mắt long lanh hàm chứa vô vàn tình ý say đắm, môi chẳng diễm cũng hồng, khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn. Nàng ta chính là biểu muội của An Nguyệt Quân - Thi Tiêu An. Giờ phút này, Thi Tiêu An lộ ra vẻ mặt rất vui mừng, ngóng trông chờ An Nguyệt Quân trở về.

*biểu muội: em gái họ

Cùng với tiếng ngựa hí dài, cỗ xe từ từ dừng lại trước mặt mọi người. Chúng hạ nhân ngừng thở. Một bàn tay thon nhỏ vén màn xe lên, bước xuống là một vị nữ tử trông rất duyên dáng và thanh tú, mi, mắt, mũi miệng đều lộ ra linh khí. Tất cả mọi người ngây ngẩn. Nàng là ai? Bảo chủ đâu?

“Nương tử, nương tử, ta thật sự sai rồi, nàng tha thứ cho ta đi mà. Lần sau ta xin thề không dám vậy nữa.” Giọng nói non nớt vang lên, mang theo vô hạn uỷ khuất, nghẹn ngào như sắp khóc.

“Im miệng!”

“Nương tử, nàng đã mấy ngày không để ý tới phu quân rồi. Phu quân rất cô đơn, nàng không cần ta nữa sao?” Âm thanh làm nũng càng ngày càng thấp, càng ngày càng thê thảm, quả thực chỉ cần nghe là đã không đành lòng.

“Cút ngay!” Tiếng quát rất lớn, vô cùng hung dữ.

Hê... Giọng nam này sao nghe quen dữ vậy?

Chỉ thấy một bóng trắng xuất hiện làm chúng hạ nhân hoa mắt, ai nấy đều đồng loạt nhắm mắt rồi mở trợn ra lần nữa, vẫn thấy bên cạnh nữ tử thanh tú xuất hiện thêm một người. Người này dung nhan tuyệt thế mỹ hoặc, 100% là bảo chủ của bọn họ, nhưng 100% cũng không phải là bảo chủ!

Bảo chủ của bọn họ trên mặt không phải âm trầm thì cũng là lãnh ý, không bao giờ có biểu cảm khác! Vậy người đang phụng phịu đôi gò má hồng hồng tựa trái táo chín, ra vẻ đáng thương, đôi mắt mê hoặc lấp lánh nước mắt, miệng nhỏ hơi cong lên, lỗ mũi khéo léo thút thít này là ai?!

Bảo chủ của bọn họ là người có giọng nói lạnh lẽo đến độ kẻ đứng cách ba thước cũng bị làm cho đóng băng! Vậy giọng nói nũng nịu, mềm nhũn, non nớt, ai oán triền miên này là của ai?!

Bảo chủ của bọn họ đối với nữ nhân luôn luôn chỉ có khinh thường, thậm chí là vô cùng tàn nhẫn! Vậy nam nhân lúc này thỉnh thoảng xoa xoa thắt lưng nữ tử kia, còn vì được ăn đậu hũ của nàng mà lộ vẻ vui mừng tuyệt mỹ xuất trần này là ai?!

Người này... tuyệt đối không phải bảo chủ của bọn họ!

Tất cả mọi người đều sững sờ, không biết nên có phản ứng gì.

“Rầm!” Tổng quản Dương Hoà tuổi tác đã cao, dường như không chịu nổi cú shock quá lớn nên lăn đùng ra đất té xỉu.

Đúng lúc hạ nhân chẳng ai biết làm sao thì giọng nói băng giá tới cực điểm, dày đặc hàn ý truyền đến: “Đưa đi cứu tỉnh!”

“Dạ!” Chúng hạ nhân phục hồi tinh thần, thấy sắc mặt lạnh lẽo, lạnh nhạt quen thuộc của An Nguyệt Quân mới phản ứng lại, vội vàng hồi đáp. Đây mới chính là bảo chủ của bọn họ!

Rốt cuộc nhờ mọi người cứu chữa, Dương Hoà mới chậm rãi tỉnh lại, lão ngồi dậy, lệ già tung hoành, sốt sắng hỏi: “Bảo chủ, ngài không phải bị trúng tà chứ? Có cần thỉnh người trừ tà không?”

Sắc mặt An Nguyệt Quân đột ngột trầm xuống, ánh mắt càng lúc càng đông đặc, đang muốn nổi giận thì nghe thấy...

“Ha ha ha... Trúng tà! An Nguyệt Quân, mấy người buồn cười quá!” Diệp Khê Thiên không ngừng cười to, tiếng cười nghe thật trong trẻo, đáng yêu.

Xong đời nàng ta rồi! Dám ngang nhiên ở trước mặt mọi người mà cười nhạo bảo chủ! Nhớ trước đây cũng có một kẻ lớn gan như vậy đã bị bảo chủ chém chết không toàn thây, thậm chí chẳng còn biết xác y ở đâu nữa! Ai nấy đều kinh hãi liếc Diệp Khê Thiên, mồ hôi lạnh thì nhau túa ra, lần lượt ném cho nàng vô vàn ánh mắt thương hại, thay nàng mặc niệm trong lòng, hi vọng bảo chủ tốt tính có thể cho nàng chết toàn thây.

“Nương tử, rốt cuộc nàng cũng cười rồi. Có phải nàng tha thứ cho phu quân rồi không?” Phút chốc, An Nguyệt Quân nở nụ cười xán lạn đến chói mắt, mắt híp lại thành đường cong, vui mừng hỏi.

“Cút sang một bên đi!” Diệp Khê Thiên hừ lạnh ngoắt mặt sang hướng khác, không thèm để ý tới hân.

Hả?! Tình huống gì thế này?! Vì sao thái độ của bảo chủ hoàn toàn không giống với dự đoán của bọn họ? Chẳng lẽ bảo chủ định từ từ hành hạ nàng? Nhưng nhìn tình hình trước mắt thì chắc chắn không phải phương án đấy!

“Các người mau đến tham kiến bảo chủ phu nhân.” Âm thanh lạnh lùng truyền đến, ở trong đầu mỗi người thì chẳng khác gì sét nổ giữa trời quang! Nàng là bảo chủ phu nhân? Không phải là...

Thấy Diệp Khê Thiên nhiều lần mạo phạm, vô lễ với bảo chủ, bảo chủ chẳng những chẳng trừng phạt mà ngược lại còn tìm cách lấy lòng nàng, Dương Hoà lập tức hiểu rằng người con gái này đích thực là bảo chủ phu nhân, tâm can vui sướng, gật đầu hô: “Dương Hoà tham kiến bảo chủ phu nhân.”

“Á?” Diệp Khê Thiên nhìn một đoàn người phía trước đột nhiên quỳ xuống trước mặt mình tức thì tròn hai mắt, có chút bối rối liếc về phía An Nguyệt Quân, thật sự không biết nên đáp câu gì cho phải. Nàng lúng túng phát phát tay mong bọn họ tự đứng dậy, song lại cảm thấy không ổn nên đành giờ tay nói: “Xin chào mọi người.”

Thi Tiêu An một thân một mình đứng bên rìa đội An Nguyệt Quân này giờ, vẻ mặt hiện tại đương nhiên chỉ có thể tóm gọn trong bốn chữ ‘không thể tin được’. Nàng ta đã luôn luôn chờ đợi, luôn luôn ở bên cạnh hắn, từ nhỏ, từ lần đầu tiên trông thấy hắn, nàng đã quyết định mình phải gả cho An Nguyệt Quân. Thế mà bây giờ bỗng dưng lại đem về nữ nhân không rõ thân thế, cướp vị trí bảo chủ phu nhân của nàng? Vị trí này trước giờ không phải điều định sẵn cho Thi Tiêu An nàng ư? Nữ nhân kia thật đáng chết!

Càng nghĩ càng không cam lòng, Thi Tiêu An vội vội vàng vàng chạy sang nũng nịu nói với An Nguyệt Quân: “Biểu ca, rốt cuộc Tiêu Nhi cũng đợi được ca trở về rồi.” Giọng nói hàm chứa sự tội nghiệp, ánh mắt nhìn hắn thì vô cùng say đắm.

“Cút!” Giọng nói An Nguyệt Quân không chút độ âm, không mang theo chút tình cảm.

Khuôn mặt Thi Tiêu An cứng đờ. Vì sao một kẻ chỉ mới biết hắn được mấy tháng đã có thể chiếm trọn sự chú ý của hắn, còn Thi Tiêu An nàng vất vả lấy lòng hắn lâu như vậy mà lại chẳng được gì?

“Bảo chủ, có khách tới thăm, họ chờ đã lâu rồi ạ.” Dương Hoà thông báo.

An Nguyệt Quân gật đầu, tức thì nắm tay kéo Diệp Khê Thiên vào trong.

Chúng hạ nhân vẫn còn sững sờ vì kinh ngạc nên không kịp phản ứng, chỉ biết hoá đá ngây ngốc tại chỗ trông theo hai bóng người dần khuất.

...

Trong thư phòng của hoàng cung, hoàng đế Từ Nguyệt vương triều, Từ Hạo, khuôn mặt tuấn mỹ, lông mi đen nhánh, đáy mắt ẩn chứa ngạo mạn và khí phách cuồng nộ, đang nghiêm khắc nhìn thuộc hạ quỳ gối dưới đất, lạnh giọng hỏi: “Thật sự có chuyện như vậy?”

“Dạ.”

Cho thuộc hạ lui ra ngoài rồi, Từ Hạo liền lâm vào trầm tư. Nguyệt gia bảo? Tà Y giáo? Y muốn xem chúng có bao nhiêu bản lĩnh! Lập tức, y cao giọng gọi nô tài bên ngoài: “Tiểu Lý Tử.”

“Dạ, có nô tài.”

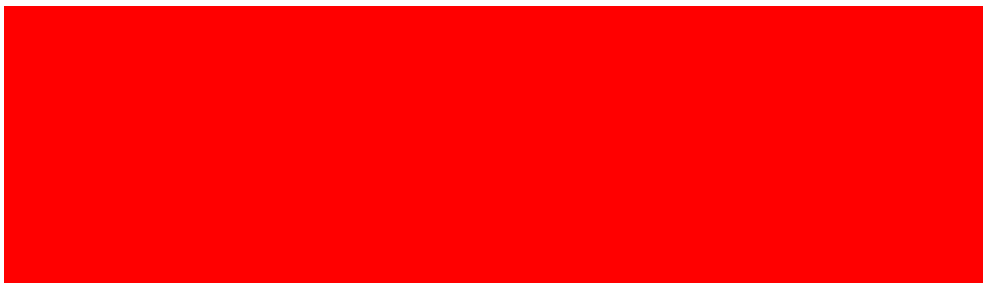
“Truyền Từ Ngao tới gặp trẫm.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Gặp Lại Họ

Đi vào Nguyệt gia bảo, Diệp Khê Thiên hoàn toàn bị ấn tượng tới bất ngờ. Nơi này quả thực cực đẹp, tuy không thể tả nó xa hoa cỡ nào, nhưng đảm bảo chỗ nào cũng toàn tiền là tiền, loá cả mắt! Núi giả sống động uốn quanh, rạch nhỏ nước chảy êm đềm, biểu lộ rõ sự sáng tạo của chủ nhà. Những cảnh hoa yêu kiều động sương mai nở rộ, rừng trúc xanh ngát mọc sum suê, bao trùm sự tươi mát lên không gian tao nhã, yên tĩnh, che lấp bớt đi thứ quyền uy ghê người.

Trên đường, tất cả hạ nhân nhắc thấy An Nguyệt Quân đều sợ sệt vội cúi đầu hành lễ, song hẳn chẳng chút để tâm, chỉ chuyên chú nở nụ cười rực rỡ chói lòa, hai lúm đồng tiền đáng yêu trên má ửng ửng hiện hiện, không ngừng líu ríu giới thiệu với Diệp Khê Thiên: “Nương tử, đây là hồ Từ Minh, còn kia là đình Nguyệt Khê...”

Diệp Khê Thiên nhìn đình nghỉ mát nhỏ trước mặt, ngẩng lên tám biển treo trên cao, quả nhiên trông thấy ba chữ được viết rồng bay phượng múa rất đẹp mắt: Đình Nguyệt Khê. Nàng kinh ngạc thốt: “Đình Nguyệt Khê? Sao lại trùng hợp vậy?”

“Ừ, ừ, ừ, điều này chứng minh rõ ta và nương tử rất có duyên nhé.” An Nguyệt Quân không nhịn được bèn vui mừng gật gù, mắt cao hứng híp lại thành một sợi chỉ.

Diệp Khê Thiên mơ hồ gật đầu đồng ý, bước vào đình nghỉ mát ven hồ. Quang cảnh rất đẹp, ngồi bên lan can mát mẻ khiến người ta vô cùng thoải mái. Gió nhẹ thổi tới mang đến hơi thở mát lạnh xua tan cái nóng của bụi đường, sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ trong suốt tựa gương, nắng vàng dát lung linh, lác đác còn có hoa sen tươi hồng dập dờn đong đưa khiến cảnh hồ càng thêm xinh đẹp.

An Nguyệt Quân tới gần bàn đá, rót một chén nước sẵn socola bung đến bên môi Diệp Khê Thiên, nịnh nọt nói: “Nương tử, đi đường có phải rất khát đúng không? Nàng uống chút trà cho nhuận yết hầu rồi tiếp tục giận ta cũng được mà.”

Sớm Diệp Khê Thiên đã chẳng giận gì An Nguyệt Quân nữa, bây giờ nhìn bộ dạng này của hẳn cũng đành mềm lòng cười lác đầu, đón lấy chén trà từ tay hẳn uống cạn.

Cả hai đi chơi rất nhàn nhã, tình nồng ý mật, bỏ lại Dương Hoà đứng bên lo lắng.

Lão suy nghĩ chốc lát rồi lại mạnh dạn báo: “Bảo chủ, phu nhân, thuộc hạ thật không hề muốn quấy rầy hai vị ân ái đâu, nhưng trong đại sảnh còn có khách đang chờ, cứ để họ đợi ở đó mãi thì không hay lắm...”

Hai má Diệp Khê Thiên ửng hồng e thẹn, mắt xáu hổ lờm ngáy An Nguyệt Quân. Nàng ngượng ngùng cười bảo với Dương Hoà: “Vây đi thôi.”

Đáy mắt An Nguyệt Quân hơi thăm lại, mắt hứng dầu môi lâu bàu: “Mặc kệ mấy người đó! Người chờ đâu phải nương tử, bận tâm làm gì.”

Tuy đã dần thích ứng với dáng vẻ trẻ con của bảo chủ khi đứng trước Diệp Khê Thiên nhưng lúc này Dương Hoà chẳng thể nào ngăn nổi kinh hoàng trong lòng. Bảo chủ anh minh từ khi nào trở nên mất hết lý trí như vậy? Mồ hôi lạnh của lão chảy ròng ròng.

Diệp Khê Thiên liếc An Nguyệt Quân thêm lần nữa rồi đảo mắt về phía Dương Hoà đang bị dọa cho kinh hồn bạt vía, nói: “Dương bá bá, bá cứ dẫn đường đi.”

“Nhưng còn bảo chủ...” Dương Hoà chần chờ không dám vô lễ.

“Không sao, cứ mặc anh ta đứng đấy, lát nữa anh ta sẽ tự động dẫn xác theo.” Diệp Khê Thiên cười cười trả lời.

Dương Hoà trức trặc vâng dạ, tuy cảm thấy hơi có lỗi với bảo chủ của mình nhưng lão đích thực cũng chẳng còn cách nào cả. Thực chất hai vị khách kia cũng mới tới thôi, song thân phận lại rất đặc biệt, tuyệt không thể lơ là, bèn mời: “Phu nhân, đi bên này ạ.”

Lão mang theo Diệp Khê Thiên rời đi, bỏ lại An Nguyệt Quân trơ trọi đứng tại chỗ, tức giận nguyên rủa lão thuộc hạ! Dương Hoà! Cái lão già hồ đồ này! Đồ kỳ đà cản mũi!

Nhìn hai bóng người dần khuất xa, miệng nhỏ khe bĩu, chân hậm hực đuổi theo.

Chỉ lưu lại cho Thi Tiêu An này giờ đứng phía sau một bóng lưng cao lớn màu trắng, đồng tử nàng ta vẫn đỏ tơi máu, đáy mắt loé lên u quang, sau đó rơi vào bóng tối u ám...

Ở chính sảnh, Diệp Khê Thiên và An Nguyệt Quân vừa bước chân vào đã nghe thấy âm thanh nhã nhặn truyền đến: “Thiên Thiên, đã lâu không gặp.”

Diệp Khê Thiên kinh ngạc ngẩng đầu, trông bóng người quen thuộc, vui vẻ hô: “Tư Đồ Khiêm!”

Tư Đồ Khiêm một thân trường sam màu xanh đen, giản dị nhưng không hề làm phai khí chất cao quý, gương mặt tuấn mỹ, tóc tai hơi rối ngược lại tăng thêm chút phóng khoáng, tự tại. Lúc này y đang điệu dàng mỉm cười nhìn Diệp Khê Thiên.

“Làm sao anh đến đây được?” Diệp Khê Thiên vui quá nên buông luôn cánh tay đang một mực kéo mình ra, chạy tới trước mặt Tư Đồ Khiêm mở rộng vòng ôm, mắt nhắm lại định bá cổ y. Đối với Tư Đồ Khiêm, nàng có một loại cảm giác quen thuộc không hiểu nổi, có lẽ bởi vì y trông giống hệt Tô Dương, người bạn tốt duy nhất của nàng ở thế giới cũ.

Tuy nhiên khi mở mắt ra, người trước mặt lại là khuôn mặt hàm chứa vô vàn uất ức và ghen ghét của An Nguyệt Quân. Nhất thời Diệp Khê Thiên không kịp phản ứng, nàng ngây ngốc hỏi: “Ừa? An Nguyệt Quân? Sao lại là anh?”

“Sao lại không thể là ta? Ghét nương tử...” Hắn quan sát đôi mắt hồn nhiên và ngây thơ của nàng, khoé môi trẻ xuông một cách cực kỳ hậm hực, gò má phụng phịu tức đến đỏ ửng.

An Nguyệt Quân lơ đãng ôm eo Diệp Khê Thiên tựa như cố ý biểu hiện quyền sở hữu, ánh mắt tinh anh nhàn nhạt quét qua hai vị khách không mời mà đến, lạnh giọng hỏi: “Các người tới làm gì?”

Ác ý trong lời nói rõ ràng rành rành, hoá có diếc mới không nghe ra. Tư Đồ Khiêm mắt tự nhiên á khẩu, không biết nên nói sao cho phải. Ngô Vũ Thi đứng bên cạnh thấy người mình yêu lúng túng liền mở miệng giải vây: “Bảo chủ, tiểu nữ chủ ý đến đây là để nói với ngài lời cảm ơn...”

Đôi mắt lạnh lợi của An Nguyệt Quân lạnh lẽo đảo qua Ngô Vũ Thi, lập tức nhàn nhạt cắt lời: “Không cần, cũng không phải vì người.”

Ngô Vũ Thi nháy mắt chân tay cực kỳ ngượng ngập, song vẫn cố tiếp: “Mặc dù vậy thì tiểu nữ vẫn phải nói lời cảm tạ chân thành tới bảo chủ, nếu không nhờ có ngài thì ta... ta... đã... đã... sớm bị...”

Nét mặt An Nguyệt Quân dường như khinh thường, dường như trào phúng, môi đẹp lãnh liệt nhếch lên, trực tiếp hỏi thẳng: “Bao giờ đi?” Hắn chủ mực khoá chặt Tư Đồ Khiêm, đồng tử phảng phất hơi thở buốt giá. Tư Đồ Khiêm! Y không nên chạm vào người con gái của An Nguyệt Quân hắn!

Mà hai vị khách đáng thương sau khi được chủ nhà phủ phàng tiếp đón thì đã bị dọa đến nỗi dờ cả người. Ngô Vũ Thi chỉ biết cười giả là lấp liếm sự bối rối, trả lời: “Bây giờ! Bây giờ đi ngay ạ!”

Diệp Khê Thiên gắng sức véo cánh tay An Nguyệt Quân một cái, đợi đến khi thấy được nét mặt cầu xin đau khổ của hắn mới buông tay, sau đó bước lên trước kéo tay Ngô Vũ Thi: “Trước tiên cứ ở lại đây vài ngày đã. Lâu không gặp, tôi thấy có chút nhớ hai người đấy.”

“Nhưng...” Ngô Vũ Thi chần chờ, len lén liếc mắt về phía An Nguyệt Quân một cái, vẫn thấy khuôn mặt lạnh lùng không đổi của hắn thì vội hạ ngay tâm mắt, lí nhí cự tuyệt: “Thôi, không nên đâu.”

Diệp Khê Thiên lập tức sáng tỏ, nàng ngoắt đầu nở nụ cười tươi rói, mềm mại gọi: “Phu quân ơi...”

“Nương tử! Ở đây! Nương tử, ta ở đây!” Một thân lệ khí của An Nguyệt Quân tức thì bốc hơi sạch sẽ, hắn cười híp mắt hiện diện trước mặt nàng, mắt tròn mở to hồn nhiên lẫn ngây thơ, vội vàng hỏi: “Nương tử, nàng gọi phu quân có chuyện gì chẳng?”

“Hai người họ thật sự không thể ở lại đây à?” Diệp Khê Thiên nhíu mày hỏi, tuy đang xin xỏ mà mặt vẫn thản nhiên như thường, giọng còn hơi cao.

An Nguyệt Quân rụt rụt cổ, nuốt nước miếng, lắp bắp trả lời: “Nương... nương tử... chuyện này...”

“Sao?” Tiếng hừ lạnh thách thức, tông điệu rất cao, ần ần còn có chút tức giận tiềm tàng.

“Nương tử...” An Nguyệt Quân không trả lời thẳng mà chỉ liên tục làm nũng.

Diệp Khê Thiên liếc mắt nhìn hắn, rất có khí thế nói với hai vị khách phía trước: “Yên tâm đi, tôi nói ở lại được là ở lại được. Nếu hắn dám phản đối à? Hừ hừ!”

Nặng nề hừ hai tiếng, ý uy hiếp vô cùng rõ ràng khiến An Nguyệt Quân chây mò hơi lạnh rờn rờn, tự biết rằng mình đã rơi vào đường cùng, chỉ đành phải tội nghiệp tiếp tục kêu: “Nương tử...”

“Biểu ca, có khách đến à? Sao không gọi Tiêu Tiêu cùng ra tiếp đãi?” Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên làm ai nấy đều quay đầu ra cửa xem xem ai tới, chỉ ngoại trừ duy nhất An Nguyệt Quân vẫn cứ chăm chú thâm tình nhìn nương tử của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Khó Khăn Xuất Hiện

Thi Tiêu An đứng ở cửa, ánh mắt đông đầy tình ý đặt trên người An Nguyệt Quân, tuy nhiên nàng ta phát hiện hần lại không hề để ý tới mình. Thất vọng cùng ghen tị quay cuồng trào dâng trong lòng. Thi Tiêu An cắn chặt môi dưới, thốt tha yếu điệu lướt đến gần An Nguyệt Quân, điều bộ hôn trách.

Tới trước mặt An Nguyệt Quân, nàng ta đưa tay nhận chén sứ từ một tỷ nữ dâng lên, dịu dàng nói: “Biểu ca, ca một đường vội vã trở về bảo, chắc cũng mệt lắm rồi đúng không? Ta đã sớm bảo người chuẩn bị tổ yến chưng đường phèn cho biểu ca tắm bổ đây.”

An Nguyệt Quân lạnh lùng cười khẩy, nụ cười rét mướt sánh ngang băng tuyết nghìn năm, trầm thấp gọi: “Dương Hoà.”

“Dạ, bảo chủ.” Dương Hoà lập tức sẵn sàng chờ lệnh.

“An bài họ cho tốt.” An Nguyệt Quân liếc mắt nhìn hai vị khách bất đắc dĩ, chất giọng không mang theo tia tình cảm.

“Dạ.” Dương Hoà hiểu ý đáp.

Quay đầu, Dương Hoà lịch sự khom người với Tư Đồ Khiêm và Ngô Vũ Thi, nói: “Mời đi bên này.”

Hai người gật đầu, Dương Hoà đánh mắt liếc An Nguyệt Quân thấy chủ không có thêm ý kiến gì mới dẫn họ lui xuống.

Xong xuôi, An Nguyệt Quân quay ngoắt lại về phía Diệp Khê Thiên nở nụ cười rực rỡ, chói loà đến độ trời đất cũng điên đảo thất sắc, đôi môi đẹp cong cong tao nhã. Hần cẩn thận lấy lòng hỏi: “Nương tử, như vậy nàng hài lòng chưa?”

“Rồi, rồi, rồi, hài lòng rồi.” Diệp Khê Thiên cười híp mắt trả lời, tay thích thú véo mạnh gò má trắng mũm mĩm, mặt hần lập tức xuất hiện hai vết hồng hồng đáng yêu.

“Nương tử vui vẻ là tốt rồi.” An Nguyệt Quân híp mắt đáp.

Thi Tiêu An bị bỏ ở một bên, tổ yến trên tay chẳng biết nên buông xuống hay tiếp tục giữ, tay dần dần siết chặt thành chén, đầu ngón tay trắng bệch, đầy mắt nhá lên chút u quang.

Lát sau...

“Bảo chủ, gian phòng ngài phân phó đã sắp xếp xong. Hiện tại phu nhân có thể tới Lạc An các nghỉ ngơi.” Dương Hoà vừa bẩm báo lòng vừa cảm thấy quái lạ. Bảo chủ với phu nhân không phải phu thê ư? Hà có gì lại ở hai phòng khác nhau?

Lạc An các... Lạc An các... Là Lạc An các... Thi Tiêu An choáng váng oán hận. Lạc An các là chỗ biểu ca ở, nữ nhân này sao có thể cùng ở đó được?! Tuy nhiên, Thi Tiêu An lại không hề biểu lộ sự giận dữ này ra ngoài, vẻ mặt vẫn nhu nhược, đáng yêu kèm theo hơi thở hơi gấp gáp, nhác trông có vẻ yếu đuối, tội nghiệp.

“Nương tử, đi lâu cũng mệt rồi, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Tròng mắt đen lúng liếng đảo quanh, khoé miệng ngập tràn yêu thương, An Nguyệt Quân dịu dàng hỏi nàng.

“Ừ.” Diệp Khê Thiên quả thực đã mệt, lập tức đồng ý với hần.

An Nguyệt Quân ôm nàng đi thẳng, từ đầu đến cuối, hần chưa bao giờ để ý tới Thi Tiêu An, thậm chí một cái liếc mắt dành cho nàng ta cũng không có!

Thi Tiêu An hoá đá tại chỗ, sắc mặt vẫn bình thường song chén sứ trong tay kịch liệt rung động. Nàng ta nhìn đại sảnh vắng tanh, khàn giọng run rẩy: “Minh Nguyệt, ta có điểm nào kém à chứ? Vì sao biểu ca chỉ cần à chứ không cần ta?”

Tỷ nữ Minh Nguyệt ở một bên trả lời: “Tiểu thư dung mạo như tiên, à làm sao có thể so sánh với người.”

“Nhưng vì sao biểu ca không cần ta?” Thi Tiêu An ho khan một tiếng, khề khàng hỏi.

Minh Nguyệt lại gần vỗ vỗ vai chủ tử: “Tiểu thư, rồi bảo chủ sẽ nhận ra điểm tốt của người.”

Thi Tiêu An ngơ ngẩn gật đầu, chỉ hi vọng thế... Nếu như không thế, nàng ta chỉ còn cách ép hấn cưới mình!

Diệp Khê Thiển bị dẫn đi lòng vòng đến chóng mặt thì mới tới Lạc An các. Vừa bước vào, hương thơm ngan ngát xông vào mũi làm tâm tình con người trở nên thoải mái. Diệp Khê Thiển trông An Nguyệt Quân hết thay nàng pha trà rồi lại giúp nàng đầm lưng, công việc tuy bận rộn nhưng hết sức vui vẻ, còn được tha hồ ăn đậu hũ, khoé môi hẳn vui vẻ nhếch cao.

“Anh vừa về bảo mà không có chuyện gì cần giải quyết à?” Diệp Khê Thiển nghi hoặc nhìn người con trai đang tát bật quạt quanh mình.

“Có.” An Nguyệt Quân thẳng thắn trả lời nhưng tay vẫn không dừng động tác, còn mãi bận vuốt ve.

Diệp Khê Thiển thoải mái thở phào một cái. “Vậy anh còn không mau đi đi?”

“Nương tử quan trọng hơn.”

“Đi đi, đi đi, anh đi ngay cho tôi. Nếu Nguyệt gia bảo phá sản, coi chừng tôi đá anh đi tìm tên khác bây giờ.” Diệp Khê Thiển tức giận dọa.

“Nương tử, thì ra là vì Nguyệt gia bảo nên nàng mới nói thích ta.” Âm thanh đáng thương ai oán, rất, rất, rất đáng thương, xen lẫn cả tiếng nức nở nữa.

“Đáp án 1: con người phải dĩ thực vi thiên.” Diệp Khê Thiển cười híp mắt đáp.

*dĩ thực vi thiên: có ăn là trên hết, mọi thứ khác đều không quan trọng bằng

“Nương tử, chẳng lẽ không phải vì ta đáng yêu nên nàng mới thích ta à?”

“Đáp án 2: mời xem lại đáp án 1.”

“...”

“Đi đi, đi đi, mau đi làm việc của anh đi.” Diệp Khê Thiển dương dương tự đắc phẩy phẩy tay về phía hấn giống như đuổi ruồi.

An Nguyệt Quân đứng lên, mắt lạnh quét từ phía.

“Các người nhớ chăm sóc phu nhân cho thật tốt.”

“Dạ.”

Lúc đang muốn bước ra khỏi cửa, An Nguyệt Quân chợt ngoái đầu nhìn Diệp Khê Thiển, bảo: “Nương tử, nàng phải cẩn thận với nữ nhân vừa rồi. Nàng ta nói cái gì nàng cũng đừng tin.”

Nữ nhân vừa rồi? Ai? Nào chợt loé, đầu óc minh bạch, Diệp Khê Thiển khoát khoát tay tỏ ý đã hiểu. An Nguyệt Quân lúc này mới yên tâm bước ra ngoài.

...

An Nguyệt Quân vào thư phòng. Dương Hoà đã sớm ở đấy chờ, thấy chủ đến liền vội vàng hô: “Bảo chủ.”

Hắn gật đầu, ngồi xuống, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Thưa bảo chủ, tất cả đều tốt, chỉ có chút việc gần đây là không bình thường.” Dương Hoà lắc đầu thông báo.

“Sao?”

“Tiệm đồ cổ, từ lâu, cộng thêm ít cửa hàng khác do chúng ta kinh doanh không hiểu sao gần đây liên tiếp có kẻ đến quấy rối.”

“Thật à?” An Nguyệt Quân nhíu mày hỏi lại, đáy mắt tăng tăng lãnh ý.

“Cách đây ba ngày lại đến. Hơn nữa vì sự quấy rối thường xuyên này mà doanh thu làm ăn của chúng ta giảm đi rất nhiều.” Dương Hoà bắt đầu kể tiếp.

An Nguyệt Quân mặt không đổi sắc, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Dương Hoà, hồi lâu lại hỏi: “Có tra ra là người phương nào không?”

Dương Hoà chần chờ khá lâu mới trả lời: “Vẫn đang tra ạ.”

“Tồn thất bao nhiêu?” Mắt An Nguyệt Quân loé lên thứ ánh sáng u tối lạnh lẽo, khắc nghiệt, nét tàn nhẫn thấp thoáng làm tâm Dương Hoà tức thì run sợ.

“Hon mười vạn lượng.” Dương Hoà lớn gan thành thực đáp. Dù số tiền đó với Nguyệt gia bảo mà nói chẳng đáng là bao, nhưng đối với người bình thường thì lại là cả một gia tài.

Thư phòng một mảnh yên tĩnh. . .

“Còn chuyện gì khác?” An Nguyệt Quân lại tiếp tục lạnh giọng hỏi.

“Dạ, còn vấn đề này nữa. Bảo chủ, Tư Đồ Khiêm là con trai của Thanh Nhạc vương gia. Thanh Nhạc vương gia trong triều cũng được coi là trọng thần, mà Tư Đồ Khiêm tuy tuổi còn trẻ song đã là Đại Tướng Quân. Trên dưới triều đình, ai ai cũng hết lời khen ngợi hần. Bảo chủ, ngài đừng nên đụng tới hần.”

An Nguyệt Quân không nói, chỉ mỗi sát khí quanh thân là quá nặng. Dĩ nhiên, thấy chủ như vậy Dương Hoà cũng không dám mở miệng nữa.

Hồi lâu sau, rốt cuộc An Nguyệt Quân mới bảo: “Người lui xuống trước đi.”

“Dạ.”

Đội dáng người bên ngoài đã khuất xa rồi, hần mới gọi một tiếng: “Tĩnh Ảnh.”

Bóng đen xuất hiện, tức thì quỳ trước mặt hần, cung kính hô: “Bảo chủ.”

“Gần đây hần có động tĩnh gì?”

“Dạ thưa, không có.”

“Không có? Hay tra không ra?” Câu hỏi nhẹ nhàng của An Nguyệt Quân làm da đầu Tĩnh Ảnh run lên, tim đập bình bịch.

“Bảo chủ, thuộc hạ sẽ đi tra lại.”

“Không cần, gọi Ảnh Nguyệt trở về.” An Nguyệt Quân lắc đầu ra lệnh.

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Lập Uy

Diệp Khê Thiên ngồi xuống cạnh bàn, uống một chén trà, nhìn bánh ngọt trên bàn. Suy nghĩ một chút, nàng bắt đầu cầm bánh lên ăn.

“Thu nhi, Đông nhi thỉnh an phụ nhân.” Hai tỳ nữ mặc y phục trắng và vàng tới bên cạnh nàng quỳ xuống, cung kính thi lễ. Cả hai sắc mặt rất khản trương, mí mắt rũ xuống, đôi môi hơi trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy.

“Đứng lên đi, mình cùng ngồi xuống ăn nào.” Diệp Khê Thiên vừa nhồm nhoàm ăn bánh vừa mời mọc, hoàn toàn chẳng để ý tới hình tượng.

“Phu nhân, điều này tuyệt đối không thể.” Hai tỳ nữ mặt mày kinh hãi, liên tục lắc đầu quỳ quỵ từ chối.

“Vi sao không thể? Chẳng lẽ mấy đứa không thích ăn bánh?” Diệp Khê Thiên nhìn chiếc bánh ngọt tinh xảo, mùi vị thơm ngon, nuốt vào miệng là tan ngay, mềm mềm ngọt ngọt, càng ăn càng thích, lập tức tay nàng nhón thêm một cái bánh nữa.

Thu nhi nuốt nước miếng, ánh mắt hau háu nhìn món bánh cao quý, vừa hấp dẫn lại vừa đẹp mắt, khó khăn giải thích: “Không phải là không thích ạ.”

Diệp Khê Thiên thấy bộ dạng rụt rè của nữ tỳ, phút chốc liền sáng tỏ, cười cười bảo: “So đo tôn ti địa vị làm gì? Cứ gọi tôi là chị, mau lại đây ăn đi.”

Thu nhi nhỏ tuổi hơn Đông nhi, trẻ người non dạ, nghe lời mời đầy thiện ý của Diệp Khê Thiên xong liền háo hức chạy tới gần nàng, vui vẻ gật đầu nói: “Cảm ơn tỷ tỷ.” Thanh âm rất đơn thuần, khả ái.

Diệp Khê Thiên trông bộ dạng đáng yêu của cô bé nhỏ, cười híp mắt bảo: “Thu nhi muốn ăn gì cứ lấy đi.”

“Dạ, cảm ơn tỷ tỷ.” Cô bé nhỏ cảm động nói xong liền hưng phấn cầm lấy bánh bắt đầu ăn.

“Thu nhi!” Đông nhi khần trương nhìn cô bạn ngốc nghếch của mình, đáy lòng vô cùng lo lắng.

“Đông nhi, làm sao vậy? Bánh ngọt này ăn rất ngon, mau tới cùng ăn đi.” Bàn tay của Thi nhi dính đầy vụn bánh, giọng nói cực kỳ vui vẻ.

“Người...” Đông nhi chỉ biết trơ mắt nhìn bạn, lập tức đập đầu nói với Diệp Khê Thiên: “Xin phu nhân tha thứ cho Thu nhi! Thu nhi còn nhỏ chưa hiểu biết gì, hi vọng phu nhân đừng trách nàng!” Càng hi vọng lời cầu xin này có thừa thứa tình đưa ngốc Thu nhi kia!

“Đôi khi đơn thuần không có gì là không tốt.” Diệp Khê Thiên nhìn Thu nhi vì được cho ăn bánh mà vui mừng, nhàn nhạt trả lời.

“Dạ, phu nhân.” Đông nhi thận trọng tiếp lời, ánh mắt dè chừng lên lút ngẩng cao về phía Diệp Khê Thiên. Ánh mắt mỉm cười, khoé miệng cũng mỉm cười, phải chăng phu nhân không hề giống các chủ tử khác?

Hồi lâu, Diệp Khê Thiên đợi Thu nhi ăn bánh xong mới bảo: “Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát.”

“Dạ.” Đông nhi thuận theo.

Ba người cùng bước trên đường, Diệp Khê Thiên chậm rãi đi trước thưởng thức phong cảnh xung quanh.

Bấy giờ, họ đứng ngay phải Thi Tiêu An. Thi Tiêu An trông thấy Diệp Khê Thiên bèn nở nụ cười vui vẻ, thân thiết gọi: “Biểu tẩu, mới này ta và Minh Nguyệt vừa nhắc tới tẩu, không ngờ giờ liền gặp tẩu.” Đáy mắt loé lên thứ ánh sáng u tối.

*biểu tẩu: cách gọi vợ của anh họ thời xưa

Diệp Khê Thiên gật đầu, rất thoải mái trả lời: “Rất vui được biết em.”

“Biểu tẩu muốn đi đâu?” Thi Tiêu An hỏi.

“Chỉ đang đi dạo quanh một chút.”

“Nếu biểu tẩu không chê, Tiêu Tiêu xin phép được dẫn đường cho tẩu. Dù sao tẩu cũng mới vào bảo, chưa thông thuộc đường đi lối về, rất dễ lạc.” Thi Tiêu An nhiệt tình xung phong.

Diệp Khê Thiên nhũn nhũn mày, lời nói của nàng ta làm nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nhưng về mặt thân thiện kia, ánh mắt cũng rất chân thành, nàng nghĩ rằng bản thân quá đa nghi rồi, bèn đồng ý: “Được, vậy làm phiền Tiêu Tiêu.”

Thế là Thi Tiêu An dẫn Diệp Khê Thiên dạo chơi khắp nơi. Trên đường, khoé miệng Thi Tiêu An lúc nào cũng mỉm cười, vờ như vô ý hỏi: “Biểu tẩu quen biểu ca như thế nào?”

“À...” Quen như thế nào? Sao nàng biết được! Vừa mở mắt ra, An Nguyệt Quân đã ghé vào trước mặt nàng làm nũng, liên tục gọi nàng là nương tử, ai biết được cả hai vì sao gặp nhau?

Diệp Khê Thiên đành lấp lửng trả lời: “Thì kiểu như... gặp ngoài phố... rồi quen biết... vậy thôi...”

Thi Tiêu An nghe Diệp Khê Thiên nói, cười cười nhìn về phương xa. “Ta và biểu ca từ nhỏ đã bên nhau, từ nhỏ ta đã thích cận kề huynh ấy rồi.”

“Ừ.” Diệp Khê Thiên ậm ừ lên tiếng, đáy mắt loé lên chút thích thú không hiểu được.

“Biểu tẩu...”

Xa xa, có hai tỳ nữ đang đi tới, họ trông thấy chủ liên vội chạy qua chào hỏi.

Đến gần, họ hướng Thi Tiêu An hành lễ: “Thỉnh an biểu tiểu thư.”

Thi Tiêu An gật đầu như muốn khoe khoang, kiêu ngạo cười hỏi: “Các người đi đâu?”

“Tổng quản giao phó một số việc cho bọn nô tỳ xử lý ạ.” Một người hỏi đáp.

“Vậy các người mau đi làm việc đi.”

“Cảm ơn biểu tiểu thư.”

Nói xong, hai tỳ nữ nọ lập tức định rời đi. Thấy thế, Thu nhi bất bình đứng ra chặn: “Đứng lại! Ở đây còn có bảo chủ phu nhân, sao không mau thỉnh an? Mất các người mà à?”

Hai tỳ nữ ngẩng đầu nhìn Thi Tiêu An, sau khi nhận được một cái gật đầu của nàng ta liền quay ngoắt lại phía Thu nhi, khinh thường bảo: “Bảo chủ phu nhân cái gì? Chúng ta chưa bao giờ nghe có bảo chủ phu nhân. Không phải lại là loại nữ nhân tầm thường ngu si vọng tưởng mình chim sẻ hoá thành phượng hoàng đấy chứ? Loại đó thì chúng ta thấy nhiều rồi.”

Giọng nói hàm chứa ý miệt thị rõ ràng khiến Thu nhi tức giận, lập tức lao lên phía trước phùng má trợn mắt, tức giận gắt: “Mấy người thật quá đáng! Đây chính là bảo chủ phu nhân! Mất bị mù hết thật rồi à?!”

“Bảo chủ phu nhân đâu? Chúng ta vẫn không nhìn thấy.” Hai người vờ vịt đảo mắt tìm kiếm liên tục xung quanh, còn cố ý đụng mạnh vào người Thu nhi làm ngã cô bé nhỏ.

Diệp Khê Thiển vốn chẳng quan tâm gì ba chuyện này, song nhìn Thu nhi té ngã dưới đất thì rất tức giận. Lập tức, nàng bước lên trước, tát cho mỗi tỳ nữ kia một cái tát đau điếng, lạnh lùng nói: “Đây là do tự các người chuốc lấy!”

“Người! Người! Đồ tiện nữ kia! Dám đánh ta à?! Ta sẽ...” Âm thanh chợt im bặt, tỳ nữ đang la hét tái mặt hoảng sợ nhìn sau lưng Diệp Khê Thiển, hai chân không ngừng lùi về.

“Tiếp tục nói cho hết.” Thanh âm băng giá cực điểm truyền đến làm ai nấy đều lâm vào kinh hoàng.

Quay đầu, An Nguyệt Quân đứng đó giống như một vị thần, ánh mắt rực sáng rét căm, nét mặt khủng bố tàn nhẫn nồng đượm sát khí, khoé môi nhếch thành nụ cười băng giá chăm chú chiếu vào hai tỳ nữ kia.

“Bảo chủ tha mạng, bảo chủ tha mạng, nô tỳ...” Hai tỳ nữ cảm giác bầu không khí buốt lạnh đậm đặc toả ra từ chủ tử vô cùng khủng khiếp bèn hoảng sợ cầu xin tha mạng, mồ hôi giọt giọt đầm đìa trên trán.

“Cũng chẳng có gì đâu, Quân, tha cho...” Lời còn chưa dứt, mặt đã ngầy dại, miệng kinh ngạc há hốc.

Tiếng kêu rên rĩ thảm thiết vang lên, hai con mắt tròn tròn lăn lóc dưới đất, hốc mắt trống hoác trông thấy cả thịt bên trong, máu dầm dề chảy xuống, quá sức kinh khủng!

Thi Tiêu An hoảng sợ thét toáng lên, lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Về sau ai không nghe lời nàng, kết quả còn thảm hơn so với hai kẻ này!” An Nguyệt Quân lạnh lùng tuyên bố, thanh âm vô vàn hàn khí khiến thời tiết đang giữa hè mà mọi người ai nấy đều như chôn trong hầm băng.

“Dạ, đã rõ, đã rõ.” Hai tỳ nữ liều mạng dập đầu xin tha.

“Cút.”

Hai tỳ nữ điên cuồng quay lưng bỏ chạy như kiêu sau lưng có mãnh thú rượt theo. Máu theo từng bước chân họ nhiều dưới nền đất tạo thành một con đường tanh tưởi đỏ thẫm.

“Nương tử, ta rất nhớ nàng.” An Nguyệt Quân nở nụ cười hồn nhiên khả ái, gọi Diệp Khê Thiển một cách thân thiết và ngọt ngào. Tay hắn ôm lấy nàng, hít sâu hương thơm thuần khiết trên người nàng, cả mặt hơn hớn vui vẻ.

“An Nguyệt Quân! Anh đã đáp ứng tôi cái gì?!” Diệp Khê Thiển phục hồi tinh thần liền nổi giận dưng dưng quát hỏi. Nàng không muốn hắn vì nàng mà tổn thương nhiều người như vậy! Điều đó làm nàng rất khổ sở.

“Nương tử, ta không có giết họ.” An Nguyệt Quân đáng thương nho nhỏ đáp, khoé miệng trẻ ra, trông thật tội nghiệp.

“Anh...” Diệp Khê Thiển hít sâu một hơi, bất đắc dĩ bảo: “Tôi cần chút yên tĩnh.”

Sau đó nàng lập tức bỏ đi, thoáng thấy An Nguyệt Quân dậm bước muốn đuổi theo mình thì nói: “Đừng theo.”

Cuối cùng, nàng cũng bỏ mặc An Nguyệt Quân đáng thương đứng ngơ ngơ tại chỗ, một mình rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 51: Sáng Sớm

Trong vòng một đêm, trên dưới Nguyệt gia bảo đều rỉ tai nhau sự kiện hai tỷ nữ mạo phạm bảo chủ phu nhân bị bảo chủ móc mắt, đồng thời họ cũng tự giác ngộ ra một điều: nữ nhân họ có vị trí rất cao trong bảo, có thể xem như ngang hàng với bảo chủ, à không, thậm chí còn hơn cả bảo chủ nữa kia.

Một ví dụ nhé...

“Nương tử, ta muốn ôm.” Đôi mắt to tròn ngập nước tràn đầy cầu khẩn, hai tay nóng lòng mở rộng.

Nhưng bốn bề lại lặng lẽ chẳng tiếng động...

...

Vì vậy, to nhỏ lớn bé trong bảo đều nhất trí gật đầu thề rằng: chộc ai thì chộc chứ tuyệt đối không thể chộc tới phu nhân.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Diệp Khê Thiên tỉnh giấc thì ngay lập tức bị Thu nhi và Đông nhi kéo đi ẩn ngồi trước bàn trang điểm. Nàng vừa ngáp vừa bảo: “Hai đứa nhóc mấy em gọi chị sớm vậy làm gì?”

“Tỷ tỷ, đến giờ ăn sáng rồi.” Đông nhi trả lời.

Sau ngày hôm qua, Diệp Khê Thiên vì Thu nhi mà dạy dỗ hai tỷ nữ đáng ghét kia, Đông nhi lập tức xem nàng trở thành chủ tử thực sự của mình. Đông nhi tin, khi đó Diệp Khê Thiên là tức thật, Đông nhi cũng tin, Diệp Khê Thiên tức là vì những tỷ nữ bé nhỏ như mình. Vậy nên Đông nhi liền yên tâm bỏ bớt sợ hãi trong lòng với Diệp Khê Thiên, thêm nhiều phần thân thiết hơn, học theo Thu nhi kêu chủ là tỷ tỷ.

“Ăn sáng thì trang điểm làm gì?” Diệp Khê Thiên tức giận nói, lại mở miệng ngáp một cái, lòng thầm bực bội chửi thề.

“Tỷ tỷ, nữ nhân thì có mấy cái xuân xanh? Dĩ nhiên phải nhân lúc xuân sắc còn phơi phới mà trang điểm cho thật xinh, mê hoặc bảo chủ đến thần hồn điên đảo chứ.” Đông nhi khẽ cười nói.

“Đông nhi, em từng có một thời đọc sách há?” Nghe những từ ngữ Đông nhi nói, đáy mắt Diệp Khê Thiên thoáng tia u quang, nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng, có đọc một chút, nhưng về sau trong nhà xảy ra chuyện nên bỏ ạ.” Đôi mắt Đông nhi âm thầm, đáng vẻ trông hơi bi thương.

“Em thích đọc sách à?” Diệp Khê Thiên hỏi. Đông nhi giống nàng, lúc còn nhỏ, sau khi cha mẹ mất thì nàng đành bỏ học, cũng chẳng muốn học nữa, thế là trôi nổi giữa dòng đời xô đẩy sóng lay lắt, qua ngày nào hay ngày đó, hiện tại, chữ 大 (đại) viết thế nào cũng không biết. Ánh mắt tối sầm, tâm rối bời, nàng như vậy xứng với hán ư? Nàng có nên nỗ lực thêm chút nữa?

“Vâng, con gái không thích hợp với việc đọc sách, cha cũng phản đối.” Đông nhi lại cười khẽ một tiếng, nói một cách ngập tràn khổ sở.

Diệp Khê Thiên gật đầu một cái, thoáng chốc hiểu rõ.

Trải qua công cuộc “gia công” tí mỉ của hai tỷ nữ nhỏ, một tiểu mỹ nhân xuất hiện, gò má trắng nõn nhàn nhạt lớp phấn hồng đáng yêu, lông mày thanh tú, hàng mi đen rợp khê rù thấp thoáng đôi đồng tử sáng rõ, ánh mắt trong suốt, đôi môi đầy đặn đỏ bừng say lòng người, bộ y phục màu lam nhạt trên người thướt tha càng làm mỹ nhân thêm yếu điệu.

“Không ngờ tỷ tỷ lại là một đại mỹ nhân.” Thu nhi ngó trái ngó phải nửa ngày, bật thốt.

Diệp Khê Thiên tức giận trừng mắt với Thu nhi, đảo đảo cặp mắt, hung tợn hỏi: “Thu nhi, trước kia chị xấu lắm à?”

“Không, không, không, tỷ tỷ đẹp nhất.” Thu nhi lắc đầu quây quây, lời ngon tiếng ngọt nịnh bợ.

“Phải không?” Diệp Khê Thiên hừ lạnh một tiếng, chống nạnh nhìn Thu nhi.

“Cả hai đừng chộn rộn nữa, để bảo chủ đội lâu không hay đâu.” Đông nhi trông hai chủ tớ đây một câu kia một câu cười đùa liền vội vã chen miệng nhắc nhở.

“Được rồi, Thu nhi, bản mỹ nữ bỏ qua cho em đó.” Diệp Khê Thiên khoan hồng độ lượng khoát khoát tay.

Thu nhi và Đông nhi len lén cười, ngay cả Diệp Khê Thiên nói xong cũng thấy buồn cười, cười phì ra.

...

Thu nhi lẫn Đông nhi cùng Diệp Khê Thiên đến đại sảnh, thấy An Nguyệt Quân an tọa ở ngay chính giữa, trước mặt là một bàn lớn sơn hào hải vị nhưng đáng vẻ vẫn lạnh băng, không nói một từ, đắm đắm nhìn về phía trước. Quét mắt nhìn bên cạnh hẳn, Thi Tiểu An ngồi ngay ngắn tại chỗ, ánh mắt vụng trộm có chút mơ màng, Diệp Khê Thiên nhỏ nhẹ nở nụ cười với Tư Đồ Khiêm và Ngô Vũ Thi, sau khi được bọn họ đáp lại mới quay đầu về phía An Nguyệt Quân.

“Nương tử, ngồi chỗ này!” Thấy Diệp Khê Thiên tới, An Nguyệt Quân lập tức cười xán lạn như mặt trời, đáy mắt mê đắm bao trùm lấy bóng dáng xinh đẹp của nàng, cười híp mắt vẫy tay với nàng, hô to gọi nhỏ.

Diệp Khê Thiên chép miệng, toan bước tới trước một bước, tuy nhiên vô ý giẫm phải tà váy quá dài, lao đảo nghiêng người muốn ngã.

Thu nhi với Đông nhi theo sau kinh hô, lập tức khẩn trương lao lên muốn níu chủ lại, chẳng ngờ An Nguyệt Quân nhanh hơn, động một cái liền đem nàng ôm vào trong lòng mình.

An Nguyệt Quân chớp nhá tia hứng thú nơi khoé mắt, dung nhan tuyệt thế ngập ý treu đùa, đồng tử trắng đen rõ ràng nháy nháy, nói một cách rất chất phác: “Nương tử, thấy tướng công không cần phải hành đại lễ vậy đâu, nhưng nếu nương tử muốn, phu quân sẽ rất vui lòng phối hợp.”

Diệp Khê Thiên tròn mắt ngó hẳn trừng trừng, bất mãn mở miệng: “Nhìn anh trông há hê nhi?”

“Đâu có, đâu có, nương tử, ta nào dám.” An Nguyệt Quân liêu mạng lắc đầu, vô tội trả lời, song khoé miệng hơi hơi cong lên.

Diệp Khê Thiên tách đôi tay hẳn đang ôm mình ra, bước lên trước, chọn một chỗ xa hẳn nhất, ngồi xuống.

An Nguyệt Quân mắt hứng bữu môi, chỉ vào chỗ gần bên mình nhất, nũng nịu lại gọi: “Nương tử, ngồi chỗ này cơ.”

“Được...” Diệp Khê Thiên liếc An Nguyệt Quân, canh đúng lúc hẳn vì lời của nàng mà cười híp mắt, cao hứng nở nụ cười ngọt ngào thì ác độc quăng một đấm: “... Mới là lạ.”

Hựt hẳng, An Nguyệt Quân buồn bã ngó Diệp Khê Thiên, đáy mắt tràn đầy ai oán cùng tội nghiệp, trông nàng mãi vẫn không có ý dịch chuyển chỗ ngồi thì bèn càng thêm rầu rĩ cúi đầu, đáng thương sứt sứt.

Nhưng chưa tới một chốc, hẳn lại vui vẻ ngẩng phắt đầu lên, cầm theo ghế xê tới chỗ Diệp Khê Thiên, chen vào ngồi giữa nàng và Ngô Vũ Thi, an vị xong liền quay qua nói với tất cả những kẻ còn lại trên bàn cơm đang há hốc mồm nhìn mình, lạnh lùng hạ: “Ăn cơm.”

“Nương tử, ăn cái này đi.”

“Nương tử, cái đó ăn không ngon đâu, ăn cái này nè.”

Thi Tiểu An nhìn một màn trước mắt, đáy mắt ngập tràn đau đớn lẫn ghen tị, bàn tay nắm đũa run run. Rốt cuộc nàng ta buông chén đũa xuống, mềm yếu nói với An Nguyệt Quân: “Biểu ca, ăn xong thì cùng Tiểu Tiêu dạo chợ nhé? Lâu rồi chúng ta chưa đi.”

Tựa hồ không nghe thủng lời của Thi Tiểu An, An Nguyệt Quân vẫn tiếp tục bận rộn luôn chân luôn tay, khi thì gấp thức ăn, khi thì múc canh, tuy nhiên dù làm gì thì trước sau vẫn chẳng hề liếc về phía Thi Tiểu An. Thi Tiểu An lúng túng đảo mắt sang hướng khác.

“Quân, chốc nữa tôi muốn ra ngoài dạo chợ tí, tiện mua ít đồ.” Diệp Khê Thiên thông báo.

“Nương tử, ta cũng muốn đi.” An Nguyệt Quân lập tức đồng ý hai tay hai chân, khuôn mặt tuyệt mỹ toát thêm vài nét trẻ con, nở nụ cười nịnh nọt nhìn Diệp Khê Thiên.

Dương Hoà ở một bên lù lù tiến lên như một cái “bóng đèn” vô duyên, nhắc nhở: “Bảo chủ, hôm nay chẳng phải người muốn đi thị sát cửa hàng ư?”

“Nhiều chuyện!” Âm thanh rét lạnh truyền tới khiến Dương Hoà hoàn toàn ngậm tằm.

“An Nguyệt Quân, anh không cần đi.” Diệp Khê Thiên liếc liếc hắt, tuyên bố.

“Nương tử, tại sao?! Tại sao lại bỏ ta?!” Đôi mắt nai của An Nguyệt Quân tràn đầy phần uất cùng buồn bã, miệng đáng thương nỉ non.

“Ngốc à, anh nên đi giải quyết chuyện trong bảo đi, có Tư Đồ Khiêm theo tôi là được rồi.” Diệp Khê Thiên véo véo gò má trơn mềm của hắt, cười bảo.

“Ừ, ta đi với Thiên Thiên, đảm bảo an toàn.” Tư Đồ Khiêm điềm đạm gật đầu.

“Mấy người sao còn chưa đi? Sao cứ thích ăn cơm chùa hoài vậy?” An Nguyệt Quân nhỏ giọng oán thán.

Câu nói nhỏ xíu như tiếng muỗi vo ve này không lọt vào tai hai vị khách đáng thương kia nhưng lại bị Diệp Khê Thiên nghe được. Nàng bắt đắ dĩ ngó hắt, sau đó hỏi Thi Tiêu An bị cho ra rìa này giờ: “Tiêu Tiêu, em có muốn đi cùng không?”

Thi Tiêu An dịu dàng cười cười, ho khan một cái, đáp: “Tiêu Tiêu từ nhỏ thân thể không khoẻ, ít ra ngoài lắm.”

Diệp Khê Thiên gật đầu, không hỏi nữa, nhưng đáy lòng lại lăm lăm buồn cười: “Ha ha ha... Thân thể không khoẻ? Vậy mà lúc này còn kêu An Nguyệt Quân cùng dạo chợ làm gì? Haizzz, thay đổi nhanh như chong chóng.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 52: Bị Đánh Lén

An Nguyệt Quân dùng đủ mọi cách nhõng nhẽo với Diệp Khê Thiên đòi đi nhưng không được, cuối cùng đành phải uất ức bấu môi dùng chân sau ngưỡng cửa, đáy mắt yêu thích lẫn ghen tị nhìn ba bóng người vui vẻ rời đi.

Mãi cho đến khi bóng không thấy nữa, An Nguyệt Quân mới mở miệng gọi: “Dương Hoà!” Giọng nói lạnh như băng, so với thường ngày còn lạnh hơn.

“Dạ!” Dương Hoà lập tức hô đáp. Bảo chủ muốn đi thị sát cửa hàng rồi sao? Gật gù, Dương Hoà mừng thầm trong bụng, xem ra bảo chủ vẫn còn chút lý trí. Mặc dù cửa hàng tổn thất không đáng kể lắm nhưng vẫn phải mau chóng đến xem xét.

“Người đi cọ rửa nhà xí bảy ngày.” Mất xéch tà mị ngập tràn giá rét, hơi thở lạnh lẽo lan tràn. An Nguyệt Quân dứt lời liền không chút thương tiếc quay ngoắt bỏ đi!

“Á?” Dương Hoà tròn tròn mắt. Kêu bộ xương khô rụng rời là lão đi cọ rửa nhà xí? Không phải chứ? Dù sao đường đường lão cũng là tổng quản Nguyệt gia bảo, có thể chừa chút mặt mũi cho lão không? Mà tự nhiên vô duyên vô cớ bảo chủ lại trút giận lên đầu lão... A! Dương Hoà nháy mắt mình bạch. Bảo chủ đang mượn việc công trả thù riêng đây mà, trả thù lão già này lúc này lỡ miệng, trả thù vì lão tự dưng chen ngang làm bảo chủ không thể cùng phu nhân dạo chợ.

Nhất thời, Dương Hoà dờ cười dờ mếu, trông bóng lưng xa xa của chủ, bỏ sắp bỏ ngựa đuổi theo, cầu xin: “Bảo chủ, ngài có thể đổi cho thuộc hạ việc

khác không? Ngài xem xem, lưng thuộc hạ sắp còng rồi đây này, chẳng thể lao động nặng nhọc được đâu.”

“Ừ.” An Nguyệt Quân “tốt bụng” lạ thường đáp ứng, mắt đen thoảng chút gian trá.

“Tạ ơn bảo chủ.” Dương Hoà nhẹ nhõm thở phào, âm thầm nghĩ mình may mắn. May quá! May quá đi! May là bảo chủ vẫn còn chút cảm thông, vẫn có thể phân rõ phải trái.

“Cọ rửa nhà xí mười ngày.” Lần này dứt lời là An Nguyệt Quân bước ra ngoài bảo thật, không quay đầu nữa. Dương Hoà đáng thương hoá đá tại chỗ.

Trên hành lang Nguyệt gia bảo, Dương Hoà ngây ngốc một hồi lâu, chẳng biết làm thế nào cho phải. Bỗng dưng lão cảm thấy khóc không ra nước mắt.

...

Diệp Khê Thiên, Tư Đồ Khiêm và Ngô Vũ Thi ba người ngồi xe ngựa, khoảng một canh giờ sau thì đến chợ Nguyệt Hoa Khai. Có lẽ do chợ Nguyệt Hoa Khai nằm ở kinh đô Từ Nguyệt vương triều nên nó rất phồn hoa và sầm uất, mới sáng sớm ra liền náo nhiệt vô cùng. Từ lâu, khách điểm, tiệm cầm đồ, tất cả đều đã mở cửa buôn bán. Các gian hàng nhỏ hai bên đường cũng đã được dựng lên để bán đồ cổ, phấn son hay trang sức... Không gian ồn ã tiếng rao hàng, tiếng mua bán, tiếng cười nói cực kỳ náo nhiệt.

Ba người đi trên đường, nam tuấn, nữ tú, ăn mặc không tầm thường, vậy nên rước lấy nhiều cái nhìn chăm chú, dĩ nhiên trong đó không thiếu kẻ xấu.

“Thiên Thiên, cô muốn mua cái gì?” Ngô Vũ Thi đi một bên hỏi.

“Thư trai gần nhất ở đâu nhỉ?” Diệp Khê Thiên suy nghĩ chốc lát rồi hỏi lại.

*thư trai: tiệm sách

Nàng muốn trở thành một cô gái xứng với hần, hần cứ ưu tú như vậy sẽ có ngày nàng theo không kịp mắt, bởi nàng đến chữ 大 (đại) thế nào cũng chẳng biết viết... Phút chốc trái tim co rút. Nếu lúc nào đó hần biết bí mật đáng xấu hổ này của nàng thì có coi thường nàng không? Ở hiện đại, ly hôn xảy ra như cơm bữa, vì vậy nàng thật chẳng dám tin vào thiên trường địa cửu, cũng không hề thích những lời đại loại thế. Vĩnh viễn là bao lâu? Nào ai biết... Nhưng nếu đã yêu thì phải quý trọng từng giây từng phút hiện có, nàng cũng phải nỗ lực với tình yêu này! Mặc dù không tinh thông cầm, kỳ, thi, họa như tài nữ nhưng bảo chủ phu nhân ít nhất cũng phải biết chữ chứ, lỡ đồn ra ngoài thì mất mặt lắm!

*thiên trường địa cửu: sánh cùng trời đất

*cầm, kỳ, thi, họa: bốn thú chơi phong lưu của người xưa gồm đánh đàn, chơi cờ, làm thơ, vẽ tranh

“Không biết.” Ngô Vũ Thi lắc đầu.

“Tôi có việc cầu xin cô, cô giúp tôi được chứ?” Diệp Khê Thiên mở to đôi mắt nhìn Ngô Vũ Thi.

“Ừ, chỉ cần ta có thể làm được thì nhất định sẽ giúp.” Ngô Vũ Thi bảo đảm.

“Tôi muốn biết chữ, cô dạy tôi học chữ nhé? À quên, dạy cho ba người luôn.” Diệp Khê Thiên đột nhiên nghĩ tới Thu nhi và Đông nhi nên sửa lời. Nếu nhờ Quân dạy, chắc chắn hần sẽ đồng ý, nhưng nàng có thể mặt dày mở miệng nhờ hần ư?

“Vì sao lại là ba người? Không phải chỉ có cô thôi ư?” Ngô Vũ Thi ngạc nhiên.

“Tôi cộng thêm cả hai cô nhóc Thu nhi và Đông nhi nữa.”

Ngô Vũ Thi gật đầu một cái, đáp ứng: “Được.”

“Đừng rồi, cô đừng nói cho Quân nhé. Đây sẽ là bí mật nhỏ giữa hai chúng ta, được không?” Diệp Khê Thiên chấp hai tay, nài nỉ.

“Ừ, ừ, ừ, được mà.” Ngô Vũ Thi cười cười, bỗng dưng mắt lướt qua tia khổ sở, nàng nói nhỏ: “Thật hâm mộ cô có thể được bảo chủ yêu thương, còn ta...” Vừa nói nàng vừa liếc về phía Tư Đồ Khiêm, giọng nói lịm dần.

Diệp Khê Thiên thấu hiểu, cầm lấy tay Ngô Vũ Thi, cổ vũ: “Sẽ có một ngày cô cũng vậy thôi.”

“Ừ.” Ngô Vũ Thi đáp, đột nhiên liếc sau lưng Diệp Khê Thiên, chần chừ một chút mới tiếp: “Thiên Thiên, cô có cảm giác ai đó đi theo chúng ta không?”

Mắt Diệp Khê Thiên hơi liếc về phía sau một chút, quả thật phát hiện có mấy tay bộ dạng lén lút bám theo, cau mày bảo: “Lúc xuống xe đã nhận ra, nhưng ai biết làm sao bây giờ?”

Dứt lời, năm tên phía sau đột ngột lao lên bao vây nhóm Diệp Khê Thiên, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới rồi nói một cách bất hảo: “Hai nàng trông khá xinh đấy, có chồng rồi cũng chả đến nỗi. Vừa đúng con mụ ở nhà già rồi, đôi đứa mới thôi.”

Nói xong năm tên đồng loạt cười khà khà, khuôn mặt dung tục tràn đầy dâm ý phối hợp nụ cười bi ối đó càng khiến người ta ghê tởm. Một trong những kẻ đó dấy mắt nhá lên u quang, đương lúc nói chuyện cứ liên tục liếc về một chỗ xa xa, lúc sau khuôn mặt gian trá mới tiếp tục duy trì ý dâm tục.

Diệp Khê Thiên thấy thế không hề động đậy, cau mày trầm tư. Mặc dù mấy tên này thoát nhìn mặt có vẻ hung hãn nhưng ngôn từ vẫn có chút cẩn trọng, rốt cuộc là tại sao?

Tuy nhiên thấy chúng vẫn sấn sổ tới gần mình, nàng liền hoảng loạn, bên ngoài vẫn giữ trấn định, lạnh nhạt hỏi: “Mấy người muốn gì?” Giọng điệu hung ác.

Năm tên sững sốt, đôi mắt ngập tràn tán thưởng. Nhưng ngay sau đó tà ý lại bao trùm, chúng ác ý trả lời: “Hoá ra nàng này đáo để thế, mang về chắc chắn. . . Ha ha ha. . .” Chúng cười to một trận, vô cùng đắc ý và khoa trương.

“Mẹ kiếp! Đừng nói nhảm nữa, lãng phí thời gian! Bắt luôn về nhà đi!” Có tên nhịn không được, thô lỗ hô to.

“Cũng đúng.” Tên khác tán thành.

Bản xong, bọn chúng lại từng bước từng bước tiến tới gần. Một tên toan đột kích ngực Diệp Khê Thiên liền bị nàng đá một phát trúng vào chỗ hiểm, đau đến nhảy dựng lên. Một tên khác từ phía sau định bắt nàng mà lại bất huyệt nên ngã té nhào trên đất rên rĩ.

Một tên trong đám có chòm râu giống cá trê ngo về nơi xa, ánh sáng trong mắt chột lóe, đảo mắt lại và nở nụ cười: “Không nghĩ rằng các nàng lợi hại như vậy, xem ra trên giường hẳn cũng rất mạnh mẽ.”

“Mày còn muốn ăn đá à?” Diệp Khê Thiên không hề bị câu nói của tên đó ảnh hưởng, lạnh lùng đối đáp.

Lúc này có một tên bắt được Ngô Vũ Thi đang không ngừng giãy giụa, hai tay nàng bị túm chặt, tên đấy hô: “Muốn ta thả người thì ngoan ngoãn đưa tay chịu trời đi, đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.”

“Buông cô ấy ra!” Diệp Khê Thiên biến sắc, tức giận cuộn cuộn, nhưng vẫn gắng giữ giọng mình hoà hoãn. Mắt nàng đảo xung quanh xem có gì đem lợi lại cho mình không, bất ngờ bắt gặp bóng dáng Tư Đồ Khiêm đang len lén lại gần sau lưng tên bắt Ngô Vũ Thi, khoé môi y cười nhẹ.

“Người. . .” Tên bắt giữa Ngô Vũ Thi trông Diệp Khê Thiên vẫn lạnh giọng nên hết sức tức giận, chột lao lên định tóm luôn nàng để dạy cho một trận.

“Dừng tay!”

Âm thanh ngập tràn khí phách lần nghiêm nghị vang lên khiến tất cả mọi người ngừng lại, ngoái về phía phát ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Ân Nhân Cứu Mạng?

Người nọ mặt mày trắng trẻo, tóc mai gọn gàng, hàng mi như vễ, tóc búi kim quan, đôi đồng tử xinh đẹp ngập tràn sóng xuân làm lòng người nhộn nhạo mê say, song lông mày sắc bén toả ra khí phách mãnh liệt. Y một thân trường bào gấm màu tím tằm nét tuấn dật phóng khoáng, tay thon dài cầm chiếc quạt giấy bạch ngọc tô vẽ cao quý, nói tóm lại là từ đầu tới chân đều tràn ngập khí chất vương giả.

“Tiểu tử thôi, đừng chõ mõm vào!” Một tên trong đám hét lên, tuy nhiên thấy mắt tên đó lại thoáng tia sợ hãi, vẻ mặt dù hung ác nhưng trông có vẻ giống thùng rỗng kêu to hơn.

Mà bộ dáng Tư Đồ Khiêm nhìn người mới đến thì thấp thoáng có thể trông thấy sự cung kính.

Diệp Khê Thiên không nói một lời, tròn mắt sắc bén nhìn chăm chăm năm tên đầu trâu mặt ngựa, đầy mắt chúng ngập tràn hoang mang và... kính sợ? Vì sao kính sợ? Vì sao chúng lại kính sợ người lạ kia? Có phải do nàng nhìn nhầm không? Hay...

“Bộp!” Quạt giấy gấp lại, giọng nói tràn đầy khí phách một lần nữa vang lên: “Buông nàng ra!”

Lời nói đơn giản từ trong miệng y làm năm tên ác đồ cả lăm “Tại... tại... tại sao... chứ?”

“Đừng để ta phải nói lần thứ hai!” Giọng nói càng thêm trầm thấp uy nghiêm lẫn với sát khí.

“Được, được, được, tiểu tử, xem như ngươi may mắn.” Một tên trong đám run rẩy nhìn y, đôi mắt phủ ngập sợ hãi, sau đó tên đó hô lên với những tên còn lại: “Chúng ta rút lui!”

Dứt lời, cả đám năm tên nhanh chóng ôm nỗi hoảng sợ mà bỏ trốn.

Bởi tên bất Ngô Vũ Thi đột nhiên buông nàng ra, mà chân nàng lại đang mềm nhũn, nên cả người ngã nhào xuống đất. Tư Đồ Khiêm vội vàng tiến lên đỡ nàng dậy, ân cần lo lắng: “Thì nhi, muội có sao không?”

“Muội không sao, Khiêm ca ca.” Ngô Vũ Thi lắc đầu, sau khi trưởng thành thì lần đầu tiên được gần người trong mộng thế này nên bàn tay nàng khẩn trương đến đổ mồ hôi.

“Chúng ta đi thôi.” Diệp Khê Thiên đột nhiên mở miệng nói.

“Thiên Thiên, nàng không định cảm tạ người ta ư? Dù sao đây cũng là ân nhân cứu mạng chúng ta.” Ngô Vũ Thi quan sát nam tử đang tiến đến gần bọn họ, chần chừ đưa ra ý kiến.

“Ha ha ha... May là mọi người còn để ý tới ta.” Nam tử mới đến nhẹ vung tay áo tạo thành một vòng cung đẹp mắt giữa không trung, khoé môi tao nhã mỉm cười, mắt như có như không liếc về phía Tư Đồ Khiêm, đồng tử thấp thoáng tia sáng khó hiểu.

Ánh mắt y kịp thời ngăn cản Tư Đồ Khiêm toan đang muốn mở miệng nói gì đó.

“Tại hạ tên Từ Hạo, còn cô nương là...?” Từ Hạo tới trước mặt Diệp Khê Thiên sang sảng cười một tiếng, tiếng cười của y làm mặt trời giữa ban ngày cũng phải phai mờ.

“Anh không cần biết.” Diệp Khê Thiên lạnh lùng đáp.

Lời này vừa dứt, Tư Đồ Khiêm vốn trầm ổn bỗng trở nên khẩn trương, vội hô: “Thiên Thiên, sao nàng lại ăn nói với ân nhân như vậy?”

“Sao lại không? Nói gì là quyền của tôi.” Diệp Khê Thiên cười một tiếng, nụ cười hàm chứa ý lạnh.

Bấy giờ, Ngô Vũ Thi đành rời Tư Đồ Khiêm đến bên cạnh Diệp Khê Thiên, khuyên: “Thiên Thiên, sông có cội có nguồn, cây có gốc có rễ, huống chi đây là ân nhân cứu mạng chúng ta?”

Diệp Khê Thiên nhìn thẳng Từ Hạo, lạnh lùng cười tiếp, khoé miệng nhoen cười thành một độ cong hoàn mỹ, ý lạnh vẫn chưa lui, bảo: “Thì nhi xác định đây là ân nhân cứu mạng ư?”

“Thiên Thiên, cô nói gì vậy? Nếu không phải Hoàng... khụ khụ... Từ huynh xuất hiện kịp thời thì chúng ta sớm đã bị mấy tên ác đồ kia bắt đi. Mà nàng chắc chắn cũng...” Tư Đồ Khiêm ngó Từ Hạo Thiên, thấy y không có nổi giận mới yên lòng.

Diệp Khê Thiên nghe lời Tư Đồ Khiêm nói, giọng thanh thanh lạnh lẽo lại nhạo báng: “Ha ha ha... Ân nhân cứu mạng, phải không nhĩ? Anh có dám đảm bảo đây không phải là màn kịch buồn cười anh dựng nên?”

“Vì sao cô nương lại nói vậy?” Đáy lòng Từ Hạo Thiên dâng lên sự tán thưởng. Không ngờ cô gái này trông có vẻ thủy mị nhưng năng lực quan sát lại thâm thúy tới thế! Nhưng bị phát hiện thì sao? Y không quan tâm! Y chẳng thèm khẩn trương hay chột dạ làm gì, vẫn cười cười như không, còn hỏi ngược lại.

“Còn anh vì sao phải làm trò này?” Diệp Khê Thiên không đáp mà cũng hỏi.

“Cô nương tên gì?” Từ Hạo cười cười, chả thèm trả lời nàng.

Diệp Khê Thiên không nói gì thêm, nàng quay đầu hướng hai người phía sau, chốt hạ: “Chúng ta đi thôi!”

Ngô Vũ Thi chần chừ: “Nhưng mà...”

“Thiên Thiên, không bằng mời Từ huynh cùng đi với chúng ta đi?” Tư Đồ Khiêm liếc Từ Hạo đang chăm chú thâm sâu đánh giá Diệp Khê Thiên.

“Anh ta muốn đi chỗ nào kệ anh ta, chúng ta đi đường mình là được.” Diệp Khê Thiên liếc xéo Từ Hạo, trông y cười như không cười với mình, nàng

ngoắt mặt, tỏ vẻ chán ghét y.

Xong, nàng liền lôi kéo Ngô Vũ Thi rời đi. Tư Đồ Khiêm bắt đầu đi phải theo nàng, lúc y bước ngang qua người Tư Hạo thì nghe được: “Tối này, giờ Hợi tới gặp ta.”

*giờ Hợi: từ 9 giờ tới 11 giờ đêm

Đội Tư Đồ Khiêm gật đầu một cái, Tư Hạo mới nở nụ cười, xoay lưng rời đi.

...

Diệp Khê Thiên kéo Ngô Vũ Thi đi về phía trước. Nàng quay lại nhìn Tư Đồ Khiêm ở phía sau, rồi chuyển sang cười hỏi Thi nhi: “Thi nhi, Tư Đồ Khiêm biết võ công không?”

“Khiêm ca ca á? Ta chẳng để ý.” Ngô Vũ Thi suy nghĩ một lát đáp, nhưng sau đó thêm: “Khi còn bé ta có thấy huynh ấy tập võ, mấy năm không gặp chắc cũng có tiến bộ.”

“Ừ.” Diệp Khê Thiên nhàn nhạt chấp nhận đáp án này, đẩy mắt hơi tối, lại hỏi: “Hiện tại anh ta làm gì?”

“Không biết, cái này phải hỏi cha mẹ ta, ta lâu lắm không có gặp huynh ấy mà.” Ngô Vũ Thi thành thật.

Phải không? Hình như y quen biết Tư Hạo, nếu không thì sao cứ nói đỡ cho y như vậy? Tư Đồ Khiêm trăm nghìn bao biện cho Tư Hạo là vì cái gì? Chẳng lẽ họ là bạn bè? Dĩ nhiên không phải! Trông bộ dáng không tầm thường của Tư Hạo Thiên, chắc là con em nhà giàu có.

Định hỏi thêm thì Ngô Vũ Thi thành linh chỉ hướng bên cạnh, hưng phấn bước lên trước kêu: “Thiên Thiên, đằng kia là thư trai, chúng ta vào chứ?”

Bị Tư Hạo quấy rầy làm Diệp Khê Thiên suýt chút quên lần dạo chợ này định mua gì, nhờ có Ngô Vũ Thi nhắc nàng mới nhớ ra, lập tức gật đầu nói: “Ừ, chúng ta vào đi.”

Bên trong thư trai, mùi giấy vở lẫn bụi mù ập thẳng vào mặt. Yên ắng, cổ kính, tiệm này mặc dù không lớn nhưng bài trí rất đặc sắc, sắp xếp gọn gàng, vì vậy sách được bày bán cũng nhiều.

“Thi nhi, tôi phải mua sách gì bây giờ? Tôi không hiểu mấy thứ này.” Diệp Khê Thiên than thở.

“Để ta chọn cho.” Ngô Vũ Thi nhỏ giọng đáp, ngay sau đó tay lật lật vài trang sách để chọn lựa.

Diệp Khê Thiên nhìn nhiều sách như vậy cũng hoa cả mắt, một chữ lại không hiểu, vậy nên yên vị ở cái ghế bên cạnh, lặng im nhìn dòng người tấp nập ngoài đường và Tư Đồ Khiêm đứng chờ ở cửa tiệm.

Hồi lâu, Ngô Vũ Thi ôm vài cuốn sách tới trước mặt Diệp Khê Thiên, áy náy cười mấy tiếng, đưa ra mấy cuốn mình chọn ra, thú nhận: “Thiên Thiên, đây nè... Ta cũng chẳng hiểu hết đâu, chỉ chọn bừa vài quyển.”

Diệp Khê Thiên tiện tay lật xem qua, toàn na ná như Nữ giới, Lễ ký, Tam Tự kinh vân vân và mây mây. Lật qua lật lại, nàng gật đầu bảo: “Cảm ơn nhé, Thi nhi.”

Ra ngoài cửa, Tư Đồ Khiêm cười cười hỏi: “Có muốn ra đằng kia dạo chút không?”

“Anh biết đường?” Diệp Khê Thiên thuận miệng.

“Ừ, trước đây từng đi qua.” Tư Đồ Khiêm cười cười, giọng nói vẫn nhỏ nhẹ và dịu dàng như trước.

Diệp Khê Thiên mỉm cười, ý tứ dò xét hỏi: “Anh biết anh ta á?”

Lông mày Tư Đồ Khiêm hơi giật giật, tuy nhiên nụ cười trên môi vẫn phơi phới gió xuân, trăm hoa đua nở, ấm áp lòng người, y hỏi lại: “Ai cơ?”

“Tư Hạo.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 54: Vì Sao Lại Khiến Em Yêu Anh Như Vậy?!

Tư Đồ Khiêm vẫn cười, chẳng qua đôi mắt hơi tối lại. Ánh mắt y rơi vào những cuốn sách trên tay Diệp Khê Thiên, kinh ngạc: “Thiên Thiên mua sách làm gì vậy?”

“Học chữ.” Nàng tự nhiên đáp.

“Nàng không biết chữ?” Tư Đồ Khiêm không thể tin nhìn Diệp Khê Thiên.

“Ừ.” Diệp Khê Thiên gật đầu thừa nhận, thấy Ngô Vũ Thi đang đi đến, mắt liền sáng rõ, mở miệng hỏi Tư Đồ Khiêm: “Anh dạy tôi học chữ nhé?”

“Ồ? Thiên Thiên nhờ tôi dạy rồi mà?” Ngô Vũ Thi hơi sững sốt.

Diệp Khê Thiên trừng mắt nhìn Ngô Vũ Thi hồi lâu, thấy nàng vẫn cứ một vẻ mặt mờ mịt không hiểu gì. Chao ôi, Diệp Khê Thiên nàng đang se duyên cho Ngô đại tiểu thư đó nha! Diệp Khê Thiên lắc đầu thờ dài.

Bỗng thấy phía trước có rất nhiều người vây quanh, hai mắt Diệp Khê Thiên toả sáng, hăng hái kéo Ngô Vũ Thi lao vào đám đông náo nhiệt.

Bên này ồn ào tung bùng, bên kia Dương Hoà thì khổ không thể tả đi theo sau An Nguyệt Quân. Tuy nói bảo chủ ngày thường đã lạnh lùng rồi, nhưng hôm nay quả thực lạnh quá mức đi. Cả đầu lông mày cũng toát ra lãnh ý, đôi mắt băng giá như ngày đại hàn, cánh môi nhấp nhẹ đều tản ra hơi thờ lạnh lẽo khiến người khác đóng băng.

“Bảo chủ đừng... đừng... đừng nóng giận... có khi sẽ... gặp được phu nhân...” Dương Hoà thật sự không chịu được không khí đông lạnh của người này nên mới kiên trì khuyên nhủ. Bọn họ đang đi thị sát cửa hàng chính ở gần Nguyệt Hoa Khai, cách chợ cũng chỉ có mấy ngã tư. Nếu giờ đi qua đó có khi gặp được phu nhân cũng nên, đến lúc đấy bảo chủ cũng sẽ khỏi phải lạnh như bây giờ nữa...

Đôi mắt yên lặng của An Nguyệt Quân hơi động, cước bộ dưới chân nhanh hơn, bước vào cửa hàng. Chương quỹ thấy chủ vội vàng chạy ra đón, kính vội thưa: “Bảo chủ tự tới xử lý ạ?”

An Nguyệt Quân gật đầu, ngồi xuống một bên bàn. Chương quỹ cuống quýt dâng trà. An Nguyệt Quân khẽ nhấp một ngụm, đặt chén trà xuống, giọng nói nặng nề cũng vang lên: “Có chuyện gì?”

“Bảo chủ, gần đây thường xuyên có người tới gây rối. Bọn họ nhóm ba nhóm năm, nhiều người hơn thì sẽ đập bàn phá ghế. Bởi vì họ rất hung ác và vạm vỡ nên bọn họ tài cũng không thể làm gì. Mấy lần tới phá, làm ăn thất thoát rất nhiều, hại vô số khách nhân không dám tới nữa.”

“Bọn họ có nói gì hay không?” Dương Hoà thấy An Nguyệt Quân chỉ gật đầu, vẻ mặt trầm tư liền vội hỏi thay chủ.

“Thưa, họ không nói gì hết, chỉ kéo tới gây chuyện. Tuy nhiên nô tài thường xuyên nghe họ gào thét rằng đừng có gọi bảo chủ là bảo chủ nữa, sau này Nguyệt gia bảo là do chủ tử của chúng làm bảo chủ.” Chương quỹ nói xong liền hoảng sợ nhìn An Nguyệt Quân, thấy hắn không tức giận mới yên tâm.

Dương Hoà khẽ gật đầu, quay đầu hỏi An Nguyệt Quân: “Bảo chủ, có cần báo quan không?”

An Nguyệt Quân lắc đầu bảo: “Đây không phải chuyện quan phủ có thể giải quyết.”

“Vậy thì giờ phải làm sao?”

“Tĩnh Ảnh.”

“Có thuộc hạ.” Hai người còn lại chưa kịp phản ứng thì một bóng đen đã hiện hiện trước mặt họ, cung kính quỳ gối trước An Nguyệt Quân.

“Là hán sao?” An Nguyệt Quân con ngươi lạnh lẽo, khoé miệng nhếch khẽ, như là trào phúng, lại như nắm chắc phần thắng.

“Vâng.”

“Theo dõi kỹ.”

“Vâng.”

“Khổ cực.”

Sau khi Tinh Ảnh rời đi, An Nguyệt Quân quay đầu nói với hai người đang ngây ra như phỗng: “Lấy tình chế động.”

“Dạ vâng?”

“Trước cứ để hấn phá một thời gian ngắn, sau này sẽ làm hấn sống không bằng chết!” Lời nói nhẹ bằng nhuốm đẫm hơi thở băng giá, khoé môi thấp thoáng nụ cười gian tà, đầy mắt đầy thị huyết kinh khủng lạnh lẽo. Đã đợi không kịp? Muốn chơi? An Nguyệt Quân hấn sẽ cùng y chơi thật vui!

Dương Hoà nhìn, nhất thời toàn thân lạnh lẽo, tâm lạnh từ dưới lạnh lên. Lão đã sớm biết bảo chủ là không ai có thể địch: tài trí, võ công, gia thế, thậm chí cả thủ đoạn ngoan độc cũng không ai bì được. Một người không hề có nhược điểm! Tài trí ấy có thể khiến cho Nguyệt gia bảo cường đại đến phú khả địch quốc. Võ công ấy trong thiên hạ không ai có thể sánh kịp. Ngoan độc ấy có thể vô tình đến độ sát huynh giết cha, có thể một đêm giết mấy trăm mạng người mà vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh hơn ác quỷ. Người như vậy không hề có nhược điểm! Tuy nhiên chuyện bảo chủ biết võ công chỉ có rất ít người biết.

An Nguyệt Quân nhìn sắc trời bên ngoài, đứng lên, có chút mất kiên nhẫn nói: “Đi.” Bây giờ thử, có lẽ vẫn sẽ gặp được nàng. Con người đen tình khiết đảo quanh, sau đó chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Thấy An Nguyệt Quân đã đi xa, Dương Hoà vội vã đuổi theo.

...

Bên này Diệp Khê Thiên hưng phấn lao vào đám đông, chen chúc trong biển người hồi lâu mới phát hiện hoá ra là đang có một cô gái bán mình chôn cha. Khuôn mặt người con gái nọ đầm đìa đáng yêu, nhưng Diệp Khê Thiên nhìn xong liền lập tức quay mặt đi. Nàng vô tình, nàng lạnh lùng, nàng thờ ơ, nàng tàn nhẫn... Từ sớm trước nàng đã biết, muốn sinh tồn thì cái gì cũng không được để ý. Nàng từng quan tâm rất nhiều, từng mềm lòng rất nhiều, nhưng rồi đổi lại nàng nhận được những gì? Người thân bỏ đi, bạn bè phản bội, thậm chí, nàng trong một đêm liền mất tất cả. Chuyện hay ho như phim truyền hình đó đã phát sinh trên người nàng đấy. Khi ấy nàng đã thề, nàng phải lạnh, không phải lạnh mặt, mà là lạnh tâm.

Đó là quãng thời gian tuyệt vọng nhất nàng từng phải trải qua...

Ủa? Trời mưa sao? Sao trên mặt lại ẩm ướt? Diệp Khê Thiên ngẩng đầu, phát hiện ánh mặt trời vẫn chói chang.

“Thiên Thiên làm sao vậy?” Ngô Vũ Thi lo lắng nhìn Diệp Khê Thiên không ngừng rơi nước mắt, muốn an ủi nàng nhưng chẳng biết làm sao.

“Không có chuyện gì đâu.” Diệp Khê Thiên lắc đầu. Nàng muốn lau nước mắt, nàng không nên rơi lệ nữa. Cuộc sống trước kia đã qua rồi, nàng hiện tại rất hạnh phúc...

Thật sự hạnh phúc ư? Sao nàng có cảm tưởng cái gọi là hạnh phúc vẫn mơ hồ quá vậy, tựa hồ bọt biển, chạm một cái sẽ nổ. Nàng luôn dùng thô lỗ để che giấu sự rung động trong lòng mình, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng đâu vào đâu. An Nguyệt Quân... Hấn thật sự quá tốt, tốt đến lòng nàng đã trầm luân.

Đột nhiên, hơi thở ấm áp quen thuộc bao phủ. Diệp Khê Thiên ngẩng đầu, ngay lập tức dung nhan tuyệt thế tinh xảo của An Nguyệt Quân khắc sâu vào đáy mắt nàng. Yêu thương đó... Quan tâm đó... Đột nhiên, nàng rất hận hấn! An Nguyệt Quân! Vì sao phải làm cho nàng để ý đến hấn như vậy? Nếu như một ngày nào đó nàng trở về thì phải làm sao đây?

Nghĩ tới đó, nỗi xúc động của nàng đã không thể kiềm chế...

“Bốp!” Một cái tát thanh thủy và vang dội.

Thoáng chốc không khí như bị ngưng đọng, cái gì cũng dừng lại tại khoảnh khắc kia.

Thật vất vả đuổi theo tới nơi, Dương Hoà về mặt kinh hãi nhìn tất cả mọi việc. Diệp Khê Thiên không còn muốn sống nữa sao? Dám tát bảo chủ!

Thân người An Nguyệt Quân phả ra hơi thở lạnh lạnh, hô hấp nặng nề, đôi mắt tối sầm, gió quanh thân khẽ lay động. Dấu bàn tay đỏ chót trên gò má tuyệt mỹ, về mặt âm lãnh, nhức mắt làm người khác hoảng sợ.

Diệp Khê Thiên nước mắt mông lung nhìn An Nguyệt Quân, chỉ nhìn, không nói gì cả.

Dường như thời gian đã trôi qua rất lâu, rồi tựa hồ có một tiếng than nhỏ, An Nguyệt Quân liền đem Diệp Khê Thiên ôm vào trong ngực, thật sâu, thật chặt, dịu dàng và thâm tình nói: “Đừng khóc.”

“Vì sao?” Diệp Khê Thiên ở trong lòng hấn hỏi một câu không đầu không đuôi.

Lòng say vẫn không thay đổi, ánh mắt dịu dàng phảng phất có thể nhấn chìm trái tim nàng. An Nguyệt Quân nhẹ lau đi nước mắt của nàng, nói: “Bởi vì là

nàng.” Bởi vì là nàng, vô luận cái gì hấn cũng có thể tha thứ.

Thân thể Diệp Khê Thiển run rẩy một trận, sau đó liền bật khóc thật lớn, tay không ngừng mà đâm vào ngực An Nguyệt Quân, vừa khóc vừa la: “Anh sai! Tại anh sai cả đấy! Vì sao anh lại làm như vậy?! Vì sao lại khiến em yêu anh như vậy?!”

Mắt An Nguyệt Quân vụt sáng, bàn tay đang vỗ về mặt Diệp Khê Thiển không ngừng run rẩy, lắp bắp hỏi: “Là... thật... thật sao?” Giọng nói khê khàng êm ái như rắc thành mảnh nhỏ, tựa như không muốn đánh vỡ giấc mộng đẹp dễ này.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 55: Diệp Khê Thiển Tổ Tình

An Nguyệt Quân... Bảo chủ Nguyệt gia bảo...

Không phải hấn rất lạnh lùng ư? Không phải hấn rất kiêu ngạo ư? Không phải hấn luôn dùng nửa con mắt để nhìn thiên hạ ư? Một người như vậy sao có thể biến thành thế kia? Khuôn mặt tuyệt mỹ tha thiết cầu xin, cùng với sự dịu dàng làm cho lòng người tan chảy, thân thể run run, cả cánh tay cũng run, môi lại càng run rẩy kịch liệt! Một người như An Nguyệt Quân đã bị Diệp Khê Thiển hại thành ra như vậy!

Tâm Diệp Khê Thiển tê liệt đau đớn, khóc ôm lấy An Nguyệt Quân, càng không ngừng lầm bầm: “Thật xin lỗi, Quân, thật xin lỗi...” Thật xin lỗi vì nàng tùy hứng. Thật xin lỗi vì nàng tự ti. Thật xin lỗi vì nàng chậm chạp.

“Nương... nương tử... nàng... nàng vừa mới... nói... nói... nói cái... cái gì?” Sợ hãi cùng cầu xin, giọng nói rất đáng thương mà lại cực kỳ khát vọng. Tâm đau... Nàng thương hấn? Có thể sao? Đây có phải là một giấc mơ không? Nếu như là mơ, vậy cầu xin trời cao, đừng bao giờ cho hấn tỉnh lại, hấn không muốn tỉnh lại!

Diệp Khê Thiển ngẩng đầu, nhìn đôi mắt tràn đầy thâm tình của hấn, từng chữ từng câu nói: “Quân, em yêu anh, yêu anh nuông chiều, yêu anh làm nũng, yêu anh thỉnh thoảng bá đạo, yêu anh tàn nhẫn, yêu anh...”

Nói chưa xong, con ngươi đen mở to hơn, An Nguyệt Quân cúi đầu phút chốc bắt được đôi môi Diệp Khê Thiển. Nàng sững sờ tròn tròn hai mắt, nhưng ngay sau đó nhẹ nhàng mà nhắm lại. Ấm áp, dịu dàng, đột nhiên trở nên kích cuồng nóng bỏng, lại dẫn tới cực hạn thâm tình. Một nụ hôn làm cho nàng sợ, làm cho nàng sa vào.

Hồi lâu, lúc Diệp Khê Thiển sắp không thể thở được, An Nguyệt Quân mới buông nàng ra. Hai mắt hấn phủ đầy sương mù nhìn nàng, ôm thật chặt, tự lầm bầm: “Thiên Thiển, nàng là của ta, của ta, nhất định là của ta!” Hấn chờ được rồi sao? Giống như là đã chờ cả nghìn năm, hấn rốt cuộc cũng chờ được nàng. Cảm giác ôm lấy nàng thật giống như được nằm trong mộng đẹp.

...

Tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn một màn trước mắt này.

Lúc bấy giờ...

“Khụ khụ khụ...”

Không biết là ai bỗng nhiên ho khan một tiếng, vừa vang dội lại vừa có chút mập mờ.

Ngắm ánh mắt mơ màng phủ đầy sương mù của Diệp Khê Thiên, đôi mắt đen của An Nguyệt Quân càng thêm sâu thẳm, hần cúi người lại muốn tiếp tục hôn nàng. Diệp Khê Thiên tỉnh lại từ trong mộng, đôi môi sưng đỏ vẫn còn lưu lại dấu vết kích tình ban nãy. Nàng lên nhìn xung quanh, vội đưa tay ngăn cản môi An Nguyệt Quân, buồn bực từ trong lòng hần phản kháng: “Không cho phép hôn nữa!” Quà mắt mặt! Quả thực quá mắt mặt! Hần còn không biết xấu hổ muốn tiếp tục, nàng còn muốn một chút thể diện nha!

“Nương tử, ta còn muốn hôn nữa.” An Nguyệt Quân nhìn phản ứng của nàng, đáy mắt rạng rỡ mỉm cười, lại lộ ra vẻ hồn nhiên, đầu lưỡi liên tục liếm láp lòng bàn tay nàng đang đặt trên môi hần.

Diệp Khê Thiên run lấy bầy, tê dại, tâm không khống chế được mà nhảy lên thon thót. Nàng cắn chặt môi dưới, trừng mắt liếc hần một cái, gằn: “Anh xong chưa?”

“Nương tử, chúng ta cả đời này đều không xong đâu. Chúng ta sẽ dây dưa đến vĩnh viễn.” An Nguyệt Quân chu môi nói, ngây thơ cúi đầu nhìn người con gái trong lòng mình, nét mặt vô tội đột nhiên lại đi nói cái câu làm cho người ta mặt đỏ bừng tim đập nhanh.

Nhìn chằm chằm hần, Diệp Khê Thiên lại nhìn đến dấu bàn tay đỏ trên má hần, đáy lòng vô cùng hối hận, khẽ nâng tay xoa gò má đỏ bừng tội nghiệp, đau lòng hỏi: “Thật xin lỗi, Quân, thật xin lỗi, anh có đau lắm không?”

An Nguyệt Quân nhẹ nhàng cười một tiếng, tay nắm chặt tay nàng, nũng nịu đáp: “Không đau, chỉ cần nương tử hôn nhẹ liền không đau. . . không bao giờ đau nữa. . .” Không biết vì sao lại thích nàng như vậy? Không biết vì sao lại yêu nàng như vậy? Nếu như không gặp nàng, hần sẽ chẳng biết cái gì gọi là lo lắng. Nếu như không gặp nàng, hần sẽ chẳng biết cái gì gọi là ghen tị. Nếu như không gặp nàng. . . Nếu như không gặp nàng. . . Nếu như không có gặp nàng, hần cũng sẽ chẳng biết cái gì gọi là hạnh phúc, cái gì gọi là vui sướng. . .

Hốc mắt Diệp Khê Thiên đỏ lên, nước mắt cứ giọt giọt rơi xuống. Mặc dù biết có rất nhiều người đang nhìn, nhưng mà thật sự. . . Nàng không chút do dự kiễng chân hôn lên gò má sưng đỏ của hần.

...

Hồi lâu không có bất kỳ một tiếng động nào.

“Bộp bộp. . .” Phút chốc, sách trong tay Diệp Khê Thiên rớt đầy trên đất. Diệp Khê Thiên lập tức khom lưng muốn nhặt, nhưng có một người khác nhanh tay hơn. An Nguyệt Quân thuận cầm một quyển sách lên, tùy ý lật vài tờ, kinh ngạc: “Nương tử, nàng sao lại phải đọc Nữ Giới?”

Diệp Khê Thiên chấn động, im lặng. Nàng có nên nói cho hần biết? Nhưng nói rồi. . . liệu hần có ghét bỏ nàng không?

Mắt An Nguyệt Quân thoáng minh bạch, nhưng sau đó vẫn hồn nhiên ngây thơ hỏi: “Chẳng lẽ nương tử biết mình rất hung nên muốn học cách làm sao đối xử tốt với phu quân ư?”

Diệp Khê Thiên tức tối nhìn hần. Có đôi khi hần quả thực rất biết làm người khác dở khóc dở cười. Nghĩ một lát, nàng quyết định nói: “Em muốn biết chứ.” Hần sẽ có cảm giác gì?

“Ừ.” An Nguyệt Quân chẳng qua gật đầu đáp một tiếng.

“Ừ là sao?” Diệp Khê Thiên có chút bất ngờ hỏi lại.

“Chính là ý ta đã biết rồi.” An Nguyệt Quân nheo mắt, nhẹ nhàng cốc đầu nàng một cái, nói: “Nương tử ngốc.”

“Anh không thấy lạ? Nếu như bảo chủ phu nhân không biết chữ có phải rất mất thể diện không? Anh có phải sẽ. . .” Diệp Khê Thiên nhìn An Nguyệt Quân, khó khăn nhả ra mấy chữ cuối cùng: “. . . Sẽ xem thường em?”

An Nguyệt Quân không nói gì, nhưng một giây sau đột ngột bắt lấy môi nàng, mãnh liệt gặm cắn, mang theo một chút tức giận, hồi lâu sau lại trở nên rất quý trọng, yêu thương. Buông nàng ra, hần có chút tức giận hỏi: “Nương tử, chẳng lẽ trong lòng nàng ta là người như vậy ư?”

“Không. . . không. . . không phải. . .” Diệp Khê Thiên vội vàng lắc đầu, có chút bối rối trả lời.

“Nhờ kỹ, đời này, nàng là của ta, cũng là người duy nhất.” Đôi mắt hần nóng rực nhìn nàng, phảng phất như muốn thiêu đốt nàng không còn sót lại chút gì.

...

Diệp Khê Thiên không biết rốt cuộc mình vì sao mình có thể trở về. Đầu óc nàng hỗn loạn. Trong mắt, trong đầu, trong tim, tất cả chỉ có một người duy nhất: An Nguyệt Quân. Đời nàng tỉnh táo lại, chớp mắt vài cái thì đã thấy mình ngồi trên đùi An Nguyệt Quân, ở trong thư phòng Nguyệt gia bảo.

Phía dưới họ có một người đang quỳ, Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh ngẩng đầu nhìn An Nguyệt Quân đã gần một tháng không gặp, đáy mắt tràn đầy tư niệm, nhưng cuối cùng chỉ có thể đem nó khóa chặt chôn sau ở trong nội tâm. Sắc mặt bình tĩnh, nàng lạnh nhạt gọi: “Bảo chủ.”

“Ừ.” An Nguyệt Quân nhàn nhạp đáp một tiếng.

“Thuộc hạ đã truy ra hành tung của Liễu Văn, phát hiện y cùng với Tà Y giáo có liên quan.” Không phải đã sớm quen với sự lạnh lùng của hần sao? Nhưng mà bây giờ ngay cả ánh mắt lạnh lùng đó hần cũng không lưu lại cho nàng nữa. Tâm Nguyệt Ảnh vô cùng đau đớn!

“Tà Y giáo?” Đồng thời cảm giác người trong lòng vì nghe đến tên Liễu Văn mà run run, An Nguyệt Quân vội vàng ôm chặt nàng, dịu dàng nói: “Nương tử, không sao.” Giọng nói vô cùng yêu thương và mềm mại.

“Vâng, hơn nữa y còn là người của Tà Y giáo.” Tâm Nguyệt Ảnh cứ như vậy đau đến tê liệt, đau đến nghẹt thở. Từ lúc nào người con gái ấy đối với hần đã quan trọng đến như thế? Còn với nàng, hần luôn vĩnh viễn lạnh lẽo như băng sương, mãi mãi không bao giờ tan chảy... Lòng ghen tị phút chốc tràn ra...

“Phải người trà trộn vào đi.” An Nguyệt Quân ánh mắt đờ đờ sát khí, thị huyết ngập tràn, có khuynh hướng nổi lên một màn mưa máu, lạnh lùng ra lệnh: “Hai tháng sau, diệt nó!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 56: Tính Toán Của Tử Hạo

Đêm đã khuya, không gian yên ắng.

Bên trong ngự thư phòng của Hoàng cung Tử Nguyệt vương triều, Tử Hạo mặc áo Hoàng bào đang ngồi trước bàn phê duyệt tấu chương. Ngọn đèn lưu ly bên cạnh chột sáng chột tối, cách đó không xa là một tấm bình phong hoạ tiết hoa lưu ly sừng sững như một vách tường. Căn phòng lớn như thế mà không có bất kỳ nô bộc nào nên trông có vẻ trống vắng và buồn tẻ.

Hồi lâu...

“Bộp!” Nhẹ nhàng đặt bút lông xuống nhưng tiếng vang không nhỏ, ngay sau đó giọng nói trầm trầm uy lực vang lên: “Đi ra đi.”

Từ sau tấm bình phong, một nam tử phong độ tuấn lãng xuất hiện, thân y phục đen lam y càng thanh nhàn, nho nhã lịch sự. Y quỳ xuống, hô: “Thần Tư Đồ Khiêm khấu kiến bệ hạ.”

Tử Hạo nhíu mày, không vui bảo: “ Tư Đồ, chỉ có hai người chúng ta thôi, không cần câu nệ phép tắc như vậy.”

“Nhưng mà...” Quân thần khác biệt. Tư Đồ Khiêm thông minh kịp đem lời này nuốt trở lại không nói ra.

“Đây là mệnh lệnh.” Tử Hạo nghiêm mặt.

“Vâng.”

“ Tư Đồ, ngươi làm cách nào vào được Nguyệt gia bảo?” Tử Hạo khép lại tấu chương, nhẹ nhàng hỏi.

“Ban đầu, bảo chủ Nguyệt gia bảo giải quyết Lãnh Diện Ngọc Quân giả, nếu không Thi nhi đã gặp phải nguy hiểm. Tuy nhiên, Thi nhi vẫn muốn nói cảm

tạ nên mới tới Nguyệt gia bảo. An Nguyệt Quân không hoan nghênh, nhưng Thiên Thiên giữ chúng thần ở lại.”

“Lãnh Diện Ngọc Quân giả? Làm sao ngươi biết được?” Từ Hạo chớp mắt, ngón tay thon thon gõ trên mặt bàn.

Đôi mắt Từ Đồ Khiêm trầm xuống, dùng một lát mới đáp: “Bởi vì An Nguyệt Quân mới chính là Lãnh Diện Ngọc Quân thật!”

Ngón tay ngừng gõ, trong phòng lại lâm vào yên tĩnh, thiếu chút hít thở không thông. Tròng mắt Từ Hạo thoáng tia quỷ dị, nói: “Từ Đồ, hôm nay gọi ngươi tới là có việc cho ngươi làm.” Lãnh Diện Ngọc Quân? Chuyện càng ngày càng hay đây.

“Bệ hạ, thần nhất định bất chấp nguy nan, muôn lần chết cũng không chối từ.” Từ Đồ Khiêm nói chắc như đinh đóng cột.

“Ta hi vọng ngươi dùng thân phận một bằng hữu để nói những lời này chứ không phải thân phận một quân thần.” Từ Hạo nhàn nhạt bảo.

“Chẳng phải ngươi luôn rõ ư?” Từ Đồ Khiêm nhẹ nhàng cười một tiếng, ngay cả hàng mi cũng ánh lên nét vui vẻ.

Không dùng kính ngữ, chỉ một chữ “ngươi” liền khiến Từ Hạo nở nụ cười. Y đứng lên, tới trước mặt Từ Đồ Khiêm, ngồi xuống thăm, chẳng chút để tâm hình ảnh lẫn thân phận đế vương của mình. Từ Đồ Khiêm chỉ có thể lắc đầu. Có ghé thì không ngồi, tự dung chạy ra đây ngồi dưới đất. Y thở dài, cũng đành ngồi theo.

Từ Hạo cười cười, nụ cười thêm vài tia ấm áp, bót vài phần lạnh lùng, nhiều vui vẻ, ít cô đơn. Y nói: “Từ Đồ, ngươi có cách nào giúp ta vào Nguyệt gia bảo không?”

“Vi sao tự nhiên ngươi muốn vào Nguyệt gia bảo?” Từ Đồ Khiêm kinh ngạc nhìn y, chốc lại nói: “Chỉ cần ngươi giả làm, ai dám không hoan nghênh ngươi?”

“Từ Đồ, sao có lúc ngươi đàn quá vậy? Nếu đơn giản thế thì ta còn gọi ngươi tới làm gì?” Từ Hạo lắc lắc đầu, buồn cười nhìn y.

“...”

“Gần đây, người của ta tra được là Nguyệt gia bảo và Tà Y giáo có qua lại. Nếu bọn họ liên thủ với nhau thì đó sẽ là một mối đe dọa lớn cho Từ Nguyệt vương triều.”

Từ Đồ Khiêm cau mày nghe, suy nghĩ một lát, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt lạnh như băng của An Nguyệt Quân. Y lắc đầu phản bác: “Ngươi đừng lo, hắc tuyệt đối sẽ không làm vậy. Nam tử đó chẳng hề quan tâm bất cứ ai, cái gì cũng có thể buông...”

“Sao?”

“Không, hắc có quan tâm, cực kỳ quan tâm bảo bối vô cùng trân quý của hắc. Nhưng ngươi yên tâm, hắc tuyệt sẽ không làm những chuyện này, bởi hắc khinh thường.” Từ Đồ Khiêm nhớ tới Diệp Khê Thiên, lập tức sửa lời.

“Ồ? Là ai thế?” Mắt Từ Hạo loé lên tia giao hoạt. Nghe nói Lãnh Diện Ngọc Quân vô tình, chẳng hề quan tâm ai, khi nào thì có vậy?

“Diệp Khê Thiên, chính là cô nương ngươi gặp lúc ban ngày.” Từ Đồ Khiêm trả lời.

“Nàng ư? Nàng đáng để lắm.” Từ Hạo nhẹ cười một tiếng.

“Vậy ra vở kịch buổi sáng đúng là ngươi cô ý?” Đầu óc Từ Đồ Khiêm chợt loé, kinh ngạc hỏi.

Từ Hạo gật đầu, thừa nhận: “Vốn muốn giả lấy cái danh hiệu ân nhân để quang minh chính đại ra vào Nguyệt gia bảo, xui xẻo bị nàng vạch trần mất tiêu. Nhưng chả sao, may là còn có ngươi ở đây, ta cho ngươi thời gian ba ngày.” Một nữ nhân trông chẳng có gì đặc biệt hoá ra lại lợi hại tới vậy, có thể nhìn thấu y. Lần đầu tiên y thấy nữ nhân kiểu này, y có chút mong chờ đây!

“Việc này...” Từ Đồ Khiêm thấy sự kiên trì trong mắt người đối diện, bất đắc dĩ đành gật đầu đáp ứng: “Được.”

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Khoé miệng Từ Hạo giương lên một nụ cười, đáy mắt nhuộm màu tà khí lẫn quỷ dị.

Bảo bối vô cùng trân quý ư? Y cũng muốn xem xem nàng có bao nhiêu trân quý!

...

Sáng sớm, bên trong Lạc An các hết sức náo nhiệt.

“Thiên Thiên, không đúng rồi, nét này phải viết đậm” Ngô Vũ Thi cầm tờ giấy lên, nhìn những nét chữ ngổn ngang trên đó, bất đắc dĩ lắc đầu bảo.

Diệp Khê Thiên thở dài, toan vươn tay cầm lên một tờ giấy khác, chuẩn bị tiếp tục viết, không ngờ bởi động tác quá mau nên bút lông vô tình hoạ một nét mực lên gò má nàng, ấy vậy mà nàng chẳng hề nhận ra. Thu nhi cùng Đông nhi đang tập viết trông thấy, len lén cười thầm.

“Nương tử, nàng đang làm gì vậy?” An Nguyệt Quân bước vào Lạc An các. Tuy nói hai người ở cùng một các nhưng chỗ ở vẫn cách nhau một khoảng khá xa. Sau ngày hôm qua, An Nguyệt Quân càng thêm dính chặt nàng, chỉ cần nàng ở đâu, tầm mắt hắn nhất định sẽ rơi đúng chỗ đấy. Mà ánh mắt ấy lại càng thêm dịu dàng đến vô cùng, thâm tình tới nỗi ai nhìn cũng thấy tim đập nhanh.

Diệp Khê Thiên ngẩng đầu rồi lại cúi đầu, rầu rầu đáp: “Luyện chữ.”

“Ha ha ha...” An Nguyệt Quân thấy hai má nàng “nở hoa” như con mèo hoa liền cất tiếng cười to.

Dương Hoà đứng sau phút chốc cảm động vô cùng. Từ sau chuyện kia, bảo chủ chưa từng cười vui như vậy, tất cả đều chỉ là lạnh, lạnh và lạnh. Đây là lần đầu tiên lão thấy bảo chủ cười to vui vẻ thế này.

Diệp Khê Thiên khó hiểu nhìn An Nguyệt Quân, kỳ quái lắm lắm: “Chẳng lẽ mặt mình dính cái gì sao? Cười ngoác cả miệng cơ đấy... Thật là...” Vừa nói nàng vừa sờ sờ mặt, càng làm vết mực trên má “nở hoa”, quả giống như một con mèo hoa nhỏ.

Thoáng chốc, cả phòng mọi người đều cười lớn.

Diệp Khê Thiên không vui góc chăm chăm An Nguyệt Quân, hỏi: “Quân, anh cười cái gì đấy?”

An Nguyệt Quân lắc đầu, tiếp tục cười mà không trả lời, con người xinh đẹp híp lại thành một đường nhưng vẫn nhận ra sự vui vẻ trong ấy.

“Thu nhi, em ngoan nhất, nói chị nghe, mọi người đang cười cái gì vậy?” Diệp Khê Thiên quay đầu hỏi Thu nhi đang cười đến gục mặt lên bàn.

“Tỷ... tỷ... mặt... mặt của tỷ...” Thu nhi còn chưa nói hết đã lại cười ngoác tận mang tai.

“Mặt của chị?” Diệp Khê Thiên sờ sờ mặt, thấy trên tay đầy mực, bực bội nheo mắt nhìn An Nguyệt Quân.

An Nguyệt Quân vất và lăm mới ngừng cười, hắn nuốt nuốt nước miếng, rụt rụt cổ, vô tội bảo: “Nương tử sao lại nhìn ta? Ta không để ý nương tử ngắm phu quân của mình đâu nhưng...”

Lời còn chưa dứt, Diệp Khê Thiên đã đứng lên, vọt tới trước ngực An Nguyệt Quân, mặt không ngừng cọ sát lồng ngực hắn, tay lau lên mặt hắn, liên tục véo mạnh. Lâu sau, nàng hài lòng gật gù, cười híp mắt nói: “Giờ xem anh còn cười được không!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 57: Đắm Say

Gương mặt xinh đẹp trắng trẻo của An Nguyệt Quân giờ phút này đã nhuộm từng mảng mực đen, tuy nhiên càng làm nổi bật lên đôi môi đỏ búng. Con người đen lúng lúng không ngừng, giọng nói ngập tràn ai oán cùng không cam lòng, hắn mân mê miệng nhỏ, oán giận làm nũng: “Nương tử, nàng lại bắt nạt ta.” Thanh âm non nớt cùng với khuôn mặt nhem nhuốc như một con mèo, không những buồn cười lại còn trông rất là khả ái.

Diệp Khê Thiên không thềm nể mặt ha ha cười to, còn khua tay chỉ mặt hắn nói: “Đáng đời, ai kêu anh chọc em trước!”

Xung quanh cũng loáng thoáng vang lên tiếng cười, nhưng khi ánh mắt băng hàn vô cùng lạnh quét qua thì tất cả đều ngậm lại. Nhìn khuôn mặt tươi cười

của nàng, tim An Nguyệt Quân tràn đầy ám áp cùng với tình yêu say đắm.

“Quân, anh tới đây có chuyện gì sao?” Diệp Khê Thiên vắt vẻo và ngừng cười to, nhưng mắt vẫn híp lại thành một đường.

“Hôm nay Thi Lang sẽ tới.” An Nguyệt Quân ôn nhu nói, mắt say mê nhìn nàng, đầu ngón tay khẽ lau qua hai má có vết mực, vô cùng mềm nhẹ, dường như đang chạm vào bảo bối trân quý nhất trần đời, lại quyến luyến không rời tay.

“Ai... cơ?” Diệp Khê Thiên bị động tác của An Nguyệt Quân mê hoặc, con ngươi cứ theo nhất cử nhất động của hắn mà chuyển động. Nhiệt độ bên trong phòng từ từ tăng lên cao, không khí nồng đậm hơi thở mờ ám.

“Ca ca của Thi Tiêu An.” Đầu ngón tay dừng lại ở cánh môi tươi thắm của nàng, An Nguyệt Quân liên tục vuốt ve, mắt đen càng thêm thắm. Đến lúc nào? Đến lúc nào nàng mới có thể thuộc về hắn? Hắn thật sự nhìn không được nữa. Ngay nhớ đêm mong, ngay cả trong mơ hắn cũng thấy bóng hình xinh đẹp của nàng, nhưng tỉnh lại, lồng ngực trống rỗng không có ai. Mỗi lần như thế hắn lại đau đớn không dứt. Đến lúc nào? Có phải hay không...

Đột nhiên, đáy mắt An Nguyệt Quân lộ lên một tia khát vọng, nhưng ngay sau đó nhanh chóng biến mất.

Đầu ngón tay nóng bỏng khiến mặt Diệp Khê Thiên đỏ rực, câu chữ lộn xộn: “Anh... anh ta... anh ta... là... là... ai?”

“Một kẻ sắp chết.” Thanh âm lãnh khốc vang lên, thoáng chốc đánh tan không khí mập mờ trong phòng.

“A?” Diệp Khê Thiên kinh ngạc ngó An Nguyệt Quân.

“Ta sẽ cho hắn sống lâu thêm một chút.” Lời nói nhân từ ở trong miệng An Nguyệt Quân lại trở nên tàn nhẫn dị thường. Cánh môi đỏ bùng lại mở ra: “Nương tử, nàng phải cẩn thận hắn.”

Nói thì nói vậy nhưng ở trong bảo, y sẽ không đến nỗi càn rỡ. Tóm lại tin Thi Lang tới cũng chỉ là một cái cớ, chủ yếu là do hắn muốn gặp nàng thôi.

“Anh ta tới làm gì? Anh đã không thích thì đừng cho anh ta tới nữa.” Diệp Khê Thiên thấp giọng lầm bầm.

“Tìm đồ.” Không cho y đến, chẳng phải thiếu rất nhiều trò vui sao? Nếu y muốn, hắn sẽ để cho y tìm. Bất quá, còn phải xem y có bản lĩnh đó không. Ánh mắt An Nguyệt Quân cuồng ngạo, tàn ác, đẫm máu.

“Cái gì...”

Chưa dứt lời, An Nguyệt Quân đã bất ngờ xâm chiếm đôi môi nàng, không ngừng liếm láp, càng không ngừng gặm cắn, tình cảm nồng nhiệt điên cuồng như vũ bão, nồng đậm khiến người ta hít thở không thông.

Ngọt... Ngọt quá... Tại sao hắn hôn nàng mãi không đủ? Tại sao luôn nghĩ tới nàng? Tại sao mỗi cử chỉ hành động của nàng đều khiến hắn mê muội không thôi? Tại sao chỉ muốn đem nàng giam cầm vào trong lồng ngực mình? Không được, hắn nhìn không được! Làm sao bây giờ? Khát quá! Chỉ muốn một ngụm đem nàng ăn luôn vào trong bụng, như vậy nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời khỏi hắn. Luôn luôn nghĩ không ra, sao hắn lại yêu nàng thế này? A! Chẳng lẽ đây là báo ứng sao? Báo ứng hắn giết quá nhiều người, báo ứng hắn tàn nhẫn vô tình, báo ứng hắn sát huynh giết cha! Tuy nhiên báo ứng ngọt ngào như vậy, hắn cam tâm tình nguyện, tình nguyện cả đời sa vào. Trước kia, hắn không có nhược điểm, nhưng mà từ khi gặp được nàng, nàng chính là nhược điểm duy nhất của hắn!

Nhóm Thu nhi cùng Đồng nhi đã sớm thức thời mà lui ra ngoài.

Lâu sau, rất lâu sau...

“Ừm... A...” Tiếng rên rỉ mập mờ đứt quãng, cuốn theo sức hấp dẫn vô hình, ngược lại càng làm cho nụ hôn sâu của hai người thêm cuồng dã.

Đến lúc Diệp Khê Thiên sắp chuẩn bị lần đứng ra mà xỉu do thiếu dưỡng khí, An Nguyệt Quân mới lưu luyến thả nàng ra. Nàng dựa vào lồng ngực hắn, dồn dập hít từng ngụm từng ngụm không khí, nói không ra hơi, đôi mắt mơ màng phủ đặc một lớp sương mù.

“Nương tử, làm sao bây giờ? Tại sao hôn nàng mãi không đủ?” An Nguyệt Quân thì thầm.

“Vậy thì hôn đến địa lão thiên hoang.” Diệp Khê Thiên thẳng người nhìn vào mắt An Nguyệt Quân, nói ra từng câu từng chữ.

“Được, địa lão thiên hoang.” An Nguyệt Quân lặp lại. gương mặt tuyệt mỹ vạn phần thoả mãn, vui vẻ, thâm tình, ánh mắt ôn nhu lẫn thương yêu làm cho Diệp Khê Thiên trầm luân không thôi.

Có cái gì đó đang thay đổi, nhưng cũng không thể thay đổi.

...

Âu yếm thêm một lát, An Nguyệt Quân bởi có một số việc phải xử lý liền đi.

Diệp Khê Thiên sửa sang lại y phục, rửa đi vết mực trên mặt, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương đồng. Cánh môi sưng mọng đỏ bừng, nàng đưa tay bàn thần chạm vào. Đàn ông thường động dục vào buổi sáng, những lời này quả không sai!

Mà trải qua một hồi náo loạn của An Nguyệt Quân, không khí học tập đã hoàn toàn biến mất, chữ chạy đi đâu hết. Suy nghĩ một chút, nàng quyết định thôi thì ra ngoài đi dạo.

Diệp Khê Thiên mở cửa lại thấy Đông nhi cùng Thu nhi về mặt mờ ám đang nhìn mình. Nàng tròn mắt với hai người một cái, nhưng rồi lại thấy cả hai vẫn che miệng mà cười không dứt, bất đắc dĩ than: “Hai vị tiểu thư à, cười đủ chưa vậy?”

Hai người lắc đầu. Diệp Khê Thiên than nhẹ thêm một tiếng, nói: “Vậy thì cứ tiếp tục cười nhé.”

Dứt lời liền bỏ đi.

Đông nhi đuổi theo, vội vã hỏi: “Phu nhân, người muốn đi đâu?”

“Đi tìm Thi nhi tâm sự.” Diệp Khê Thiên đáp.

“Phu nhân, cần Đông nhi theo cùng không?” Đông nhi hỏi.

“Không cần, chị cũng không mù đường đâu. Có vài bước thôi mà đi không được sao? Em cứ làm chuyện của mình đi.” Diệp Khê Thiên tự đắc phát phát tay.

Nói xong không đợi Đông nhi phản ứng nàng liền nghênh ngang rời đi. Vừa lúc Đông nhi cũng có việc phải làm nên chỉ đành bất đắc dĩ nhìn theo bóng Diệp Khê Thiên. Phu nhân nhất định không nên xảy ra chuyện, trong bảo cũng không có giống như bên ngoài đâu.

“Đáng chết! Thật không nên mạnh miệng làm gì! Làm sao bây giờ? Đây là chỗ nào đây?!” Diệp Khê Thiên nhú chặt lông mày liếc nhìn xung quanh, hoàn toàn chẳng biết đâu là đâu, bất đắc dĩ lâm bầm. Sao mà tùy ý đi dạo một chút mà cũng lạc đường? Hiện tại ở đây làm gì có ai, làm sao bây giờ? Sớm biết vậy để Đông nhi và Thu nhi đi cùng cho xong.

Nơi này, cảnh sắc đẹp, gió nhẹ thoang thoang mang theo hơi lạnh lẽo, núi giả san sát, hành liễu rủ chập chòn, nhàn nhạt hương hoa, cộng thêm tiếng lá cây xào xạc như một khúc nhạc vui tai của thiên nhiên...

“A... Không... Không nên... Thiếu gia... Chậm...”

Hơi thở đứt quãng truyền đến, Diệp Khê Thiên nghe được liên lộ vẻ vui mừng, xem ra chỗ này có người. Cuối cùng cũng có người để nàng hỏi đường rồi. Vui quá nên Diệp Khê Thiên lỡ quên luôn cả sự mập mờ trong chuỗi âm thanh kia.

Tiến về phía tiếng động, phát hiện là ở sau một hòn giả sơn, nàng lén lút đến gần... Kinh hãi! Trước mắt là một màn làm cho Diệp Khê Thiên tròn mắt há mồm, gò má trắng nõn không tự chủ mà đỏ ửng lên, đi cũng không được, không đi cũng không xong, lúng ta lúng túng đứng một chỗ.

Cặp đùi tuyết trắng, mái tóc rối bời, thấp giọng thờ dốc, cao giọng rên rĩ...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 58: Gặp Thi Lang

Trong tình huống mập mờ và lộn xộn, nam tử liếc Diệp Khê Thiển một cái, chẳng có bất kỳ cảm giác xấu hổ nào, vẫn cứ tiếp tục cử động.

Cô gái trông thấy Diệp Khê Thiển thì hơi ngượng, toan dừng lại, nhưng cuối cùng vì người ở trên cứ tiếp tục nên bản thân vẫn đành thờ dõc, trần trọc.

Diệp Khê Thiển vô tư đứng đó quan sát, đáng vẻ vô cùng thích chí. Điều này làm cho nam tử nọ cụt hứng, đành dừng động tác và mặc quần vào.

Y bước tới trước mặt nàng, nâng cằm nàng lên, hỏi: “Người là nha hoàn ở đâu mà dám to gan thế hả?”

Nam tử này cao gầy, tướng mạo mặc dù tuấn mỹ, da dẻ trắng bóc nhưng lại tạo cho người khác cảm giác nguy hiểm. Hơn nữa cặp mắt ranh ma, âm ngoan quá mức kia của y càng khiến những ai nhìn vào phải sờn gai ốc.

Diệp Khê Thiển chẳng hề có chút thiện cảm, đẩy tay nam tử nọ ra, lạnh lùng nói: “Anh là cái giống gì vậy? Cút ngay cho tôi!”

Y không tức giận mà cợt nhả cười một tiếng, trêu chọc: “Ồ, mỹ nhân đừng dỗi mà. Có phải do bản thiếu gia không chạm vào nàng cho nên nàng khó chịu không?” Giọng nói y tràn ngập ý châm chọc, hạ lưu.

“Bốp!” Diệp Khê Thiển không chút nghĩ ngợi liền quăng cho y một cái tát.

“Người!” Nam tử điên tiết nheo mắt lại, nhưng rồi đột nhiên lại nở nụ cười đều đặn, bảo: “Loại cảm giác cay cú này lâu rồi ta chưa có dịp thưởng thức lại. Đêm nay tới Mai Thanh các nhé, mỹ nhân, ta chờ nàng.”

Mai Thanh các? Không phải đó là nơi ở dành cho khách ư? Y là khách quý của Nguyệt gia bảo? Đầu đột nhiên nhớ tới lời nói lúc sáng của An Nguyệt Quân, Diệp Khê Thiển khẽ mỉm cười, bảo: “Anh là Thi Lang.” Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định.

“Làm sao nàng biết?” Thi Lang kinh ngạc.

“Thi thiếu gia, nô tỳ ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu, hôm nay quá may mắn mới được diện kiến ngài, thật cảm động biết bao.” Diệp Khê Thiển dịu dàng mỉm cười, mí mắt rũ xuống che giấu sự miệt thị. Tên khốn nạn, hạ lưu, đề tiện này vừa tới đã làm càn, phải dạy cho y một bài học mới được!

“À?” Thái độ bất đồng của Diệp Khê Thiển làm Thi Lang sững sốt, cảm thấy hơi hoài nghi. Tuy nhiên nghĩ lại thì đoán chắc nàng bị thân phận của mình hù dọa nên sợ, y cười dâm dăng, dặn: “Mỹ nhân à, đêm nay ta chờ nàng.” Mặc dù nữ nhân trong mắt y chẳng đáng một xu nhưng trông cách ăn mặc thì có vẻ địa vị của nàng ta ở bảo rất cao, không chừng nàng ta là nô tỳ thân cận của ai đó. Và nếu may mắn y đoán đúng thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Vừa bận tính toán vừa cười nên Thi Lang đã bỏ sót vẻ mặt khiếp sợ của cô gái ăn mặc hớ hênh kẻ bên. Nàng ta không ngừng phát run, đáy mắt ngập tràn sợ hãi. Một nô tỳ sao có thể lớn mật như thế? Một nô tỳ sao có thể dùng trăm vàng, mặc tuyết gấm trân quý?

“Vàng thừa Thi thiếu gia, nô tỳ tuyệt đối không làm ngài thất vọng.” Diệp Khê Thiển cười mập mờ với Thi Lang.

Thi Lang ha hả bước đi, bỏ lại sau vẻ mặt tỉnh quái của Diệp Khê Thiển.

Diệp Khê Thiển đi đến trước cô gái đang ôm y phục che trước ngực, lạnh lùng bảo: “Chuyện vừa rồi không được nói với ai, nếu không...”

Cô gái ngay lập tức run rẩy cam đoan: “Phu... phu... nhân... người... yên tâm... nô tỳ... Linh Âm nhất... định... định sẽ... không...”

Diệp Khê Thiển hài lòng gật đầu, cười cười, bảo: “Mặc quần áo tử tế vào rồi dẫn tôi đi Lạc An các.”

Linh Âm run run mặc lại y phục rồi thưa: “Phu nhân, mời đi bên này.”

Vào Lạc An các thì đã là buổi trưa, Đông nhi và Thu nhi mang về mặt lo lắng đứng ở cửa trông mòn cả mắt. Thu nhi nhanh mắt thấy Diệp Khê Thiển trước, vội chạy lên gọi: “Tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy? Muội lo quá đi mất!” Nói rồi Thu nhi còn dẫu môi, hờn dỗi liếc Diệp Khê Thiển một cái.

Diệp Khê Thiển thờ dãi, gõ nhẹ lên chóp mũi Thu nhi, bảo: “Chị chỉ đi dạo chút thôi mà. Sao? Không thể rời xa chị dù chỉ một khắc cơ à?” Dứt lời, nàng tỉnh ranh mở to mắt ngoáy Thu nhi.

Thấy vậy, Đông nhi ở một bên dờ khóc dờ cười. Đông nhi bước lên trước, nói “Tỷ tỷ, tỷ đừng hoảng chút đi. Vừa nãy bảo chủ có sai người gọi tỷ đấy.”

“Gọi cái gì mà gọi? Chẳng phải hồi sáng mới gặp đó ư?” Diệp Khê Thiển tròn trắng mắt. Đúng là cái tên kia chẳng thể cho nàng một phút bình yên nào.

“Tỷ tỷ, tỷ nên đi dùng cơm trưa rồi. Dương tổng quản còn bởi vì không mời được tỷ sang mà bị bảo chủ quát cho một trận.” Thu nhi há hê kể.

“Không đi đâu, chị chẳng muốn ăn.” Diệp Khê Thiển khoát khoát tay.

“Tỷ tỷ, không được! Nghe tin biểu thiếu gia tới, biểu tiểu thư liền quần lấy bảo chủ đòi tổ chức buổi tiệc trưa nay để chào đón biểu thiếu gia đấy.” Đông nhi hơi chán ghét nói.

“Thi Lang?” Diệp Khê Thiển nhướn mày.

“Vâng, đúng vậy. Nghe nói biểu thiếu gia là một nam tử rất tuấn mỹ, thật muốn đi nhìn một cái quá.” Thu nhi vỗ tay một cách mơ mộng.

Đẹp trai cái quỷ! Hạ lưu biến thái thì có! Diệp Khê Thiên thầm mắng trong lòng. Nàng bỗng cười cười bảo: “Sai người báo với Quân là chị không tới.”

“Ồ?” Đông nhi kinh ngạc há hốc mồm, chần chờ: “Tỷ định không đi thật ạ? Thế không ổn lắm đâu...”

“Cứ nói thân thể chị không khoẻ, không đi.” Diệp Khê Thiên gật đầu chốt hạ. Nếu đi thì lộ mặt chứ còn ả? Trò hay đêm nay tiến hành thế nào được nữa?

“Dạ vâng ạ.” Đông nhi đành phải thuận theo chủ.

“Đúng rồi, hiện tại hai em rảnh không?” Diệp Khê Thiên mở to đôi mắt lấp lánh, hăng hái bùng bùng hỏi.

Cả Đông nhi lẫn Thu nhi đều lắc đầu làm Diệp Khê Thiên cười càng vui vẻ hơn, bảo: “Các em ghé tai qua đây.”

Lát sau, Đông nhi cau mày hỏi: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại cần mấy thứ đấy chứ?”

“Ha ha ha, có việc.” Diệp Khê Thiên cười ha hả, thần bí lắc lắc ngón tay.

“Tỷ tỷ à...” Đông nhi chần chờ.

“Trời ạ, chị bảo lấy thì cứ lấy đi, chị muốn dạy dỗ tên kia.” Diệp Khê Thiên nói.

Tên kia? Chẳng lẽ là bảo chủ? Thật tội nghiệp ngài... Đông nhi thay bảo chủ thở dài một hơi. Nếu đúng là chỉ dùng để đùa với bảo chủ thôi thì chắc không thành vấn đề gì đâu. Thế là Đông nhi đành gật đầu: “Được rồi, tỷ tỷ.”

“Nhớ phải xong trước bữa tối cho chị đấy nhé.”

“Vâng.”

Tại Mai Thanh các.

“Đáng chết!” Âm thanh lạnh lạnh vang lên, trong đó thể hiện rõ ràng chủ nhân của giọng nói ấy không hề cam tâm. “Nữ nhân kia chẳng thêm nề mặt ta! Cả ca ca ta cũng không đi! Rõ ràng chả có ai để ta vào trong mắt!”

Minh Nguyệt tiến lên cẩn thận kiểm tra xem tay chủ có bị thương không, đau lòng nói: “Tiểu thư cẩn thận đừng khiến mình bị thương. Không phải nói nữ nhân kia thân thể không khoẻ ư?”

“Thân thể không khoẻ cái gì? Không muốn tới thì có! Nài nỉ mãi biểu ca mới đồng ý, vậy mà chỉ vì một câu của ả đã mất dạng.” Thi Tiêu An lại đập tay xuống bàn, tức giận rống.

“Tiểu thư...”

“Biểu ca là của ta! Biểu ca nhất định là của ta! Nữ nhân kia không lâu nữa sẽ chẳng còn là bảo chủ phu nhân nữa đâu!” Đôi mắt Thi Tiêu An đầy áp tức và mê muội. Biểu ca chắc chắn sẽ là của nàng ta!

Minh Nguyệt nhìn Thi Tiêu An, trong mắt ngập tràn lo lắng. Tiểu thư quá cố chấp, cứ tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm.

...

“Nương tử, nàng không khoẻ ở đâu? Có cần gọi đại phu đến xem một chút không?” Giọng nói nóng này lẫn lên miên vang lên tại Lạc An các, pha lẫn trong đây cả chút sợ hãi, lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 59: Nương Tử, Đừng Làm Ta Sợ!

Ôm chặt lấy Diệp Khê Thiên đang ăn bánh hạt sen vào ngực, tay An Nguyệt Quân kiểm tra toàn thân nàng từ trên xuống dưới, sốt sắng: “Nương tử, nàng không khoẻ ở đâu? Sao nàng không cho ta hay? Có phải đau lắm không?” Giọng nói run rẩy lo lắng thấy rõ.

“Khụ khụ khụ... Anh muốn em ghen chết đấy à?” Diệp Khê Thiên ho sặc sụa một hồi, vất vả lắm mới thông cổ họng được liền quay sang tức giận mắng.

An Nguyệt Quân vỗ vỗ nhẹ lưng nàng, giọng nói ngập tràn trách cứ: “Nương tử, đến ăn bánh mà nàng cũng chẳng cẩn thận.”

Diệp Khê Thiên liếc An Nguyệt Quân một cái, gằn: “Không phải tại anh nên em mới ghen à?”

Đầu ngón tay An Nguyệt Quân khẽ lau vụn bánh bên khóe môi Diệp Khê Thiên, dịu dàng và nghiêm túc hỏi: “Nương tử, nàng thật sự không có bị sao chứ?”

“Không sao, không sao hết.” Diệp Khê Thiên lắc đầu.

An Nguyệt Quân ôm cổ nàng thật chặt, toàn thân run rẩy, thì thào: “Vậy vì sao nương tử lại bảo thân thể không khoẻ? Nàng không biết phu quân sẽ lo lắng ư? Lần trước nương tử bị rắn độc cắn đã khiến ta đau đến tê tái tâm can rồi. Ta không muốn nếm trải loại đau đớn đó nữa đâu. Nương tử, nàng có hiểu cho ta không?”

Diệp Khê Thiên im lặng không lên tiếng. Sau nàng mới đặt tay lên lưng An Nguyệt Quân, nhẹ nhàng đáp: “Thực xin lỗi, em lại làm anh tổn thương.”

“Chỉ cần nương tử không sao là tốt rồi.” An Nguyệt Quân miễn cưỡng nở một nụ cười, đôi môi vốn đỏ tươi nay đã trắng bệch vẫn mấp máy: “Nương tử, hứa với ta, nàng phải tự bảo vệ mình thật tốt.”

Diệp Khê Thiên trịnh trọng gật đầu, vuốt mặt hần, cam đoan: “Ừ, em hứa.”

“Mà không phải anh đang dự tiệc à?” Diệp Khê Thiên tiếp tục hỏi.

“Nương tử quan trọng nhất.” Vẻ mặt An Nguyệt Quân rầu rầu, đôi mắt ngây thơ chớp chớp, quyến rũ thủ thi: “Nương tử, nàng bắt nạt ta, nàng phải đền bù cho ta.” Rồi hần chu chu cái miệng nhỏ nhắn ra.

“Em bắt bạt anh khi nào?” Diệp Khê Thiên khó hiểu.

“Nương tử giả bệnh lừa ta làm ta đau lòng.” An Nguyệt Quân nũng nịu nói, đáy mắt thoáng qua nét mê hoặc lấp lánh say lòng người.

“Chẳng lẽ anh mong em bệnh thật?” Diệp Khê Thiên trừng mắt liếc hần, giả vờ tức giận truy xét.

“Không! Không! Ta sao dám chứ?” An Nguyệt Quân cuống quýt lắc lắc đầu, dung nhan tuyệt thế lộ rõ vẻ khẩn trương.

“Nếu đã không bệnh thì sao còn đòi em đền bù?” Diệp Khê Thiên ním cười tinh quái, đôi mắt híp thành một đường. Nụ cười của nàng tươi mát như một làn gió trong lành.

An Nguyệt Quân ngẩn ngơ, chỉ biết ngây ngốc gật đầu. Nương tử nói vậy... hình như cũng... không sai nhỉ?!

Diệp Khê Thiên ngấm bộ dạng ngơ ngác đáng yêu này của An Nguyệt Quân đã sớm nhin không nổi mà phì cười.

An Nguyệt Quân giờ mới hiểu mình lại vừa bị nàng đùa giỡn. Hần đáng thương nhìn nàng, tròn mắt ngây thơ ngập nước lúng liếng, miệng nhỏ đỏ tươi mím chặt, lên án: “Nương tử, nàng lại bắt nạt ta nữa!”

Thu nhi và Đông nhi một bên đã sớm cười đến lệch eo nhưng cũng đành nén cười vào bụng. Chỉ mỗi ở trước mặt phu nhân, bảo chủ mới tháo chiếc mặt nạ lạnh lẽo xuống. Mà may mắn sao, trông bảo chủ như vậy vô cùng dễ thương!

...

Màn đêm buông xuống, Diệp Khê Thiên đi đi lại lại trước cửa Lạc An các, đáy lòng không ngừng lâm nhâm: “Hai cô nhóc kia vì sao còn chưa về?”

Chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì?”

Vừa suy nghĩ tới đó, Thu nhi với Đông nhi đỏ mặt cầm một bọc đồ nhanh chóng chạy vào. Diệp Khê Thiên nghênh đón hai người, hỏi: “Vì sao về trễ thế?”

Thu nhi tức giận kể lể: “Tỷ tỷ, sao tỷ không tự đi mua đi? Mua mấy cái thứ này xấu hổ quá đi mất! Lão bá ở tiệm thuốc đó cứ nhìn chăm chăm bọn muội, cứ như bọn muội đang làm chuyện gì mờ ám lắm ấy!”

Diệp Khê Thiên cười cười đẩy Thu nhi vào trong, ấn cô bé ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng massage, nịnh nọt: “Thu nhi của chúng ta vất vả rồi. Để chị đầm bóp cho em nhé.”

Một bên Thu nhi đang nhàn nhã hưởng thụ làm Đông nhi kể bên hậm hực đặt mông ngồi xuống ghế, oán giận: “Tỷ tỷ, tại sao tỷ chỉ đầm bóp cho Thu nhi? Muội cũng chịu mất mặt đi mua mấy thứ kia cho tỷ mà.”

Diệp Khê Thiên đi tới phía sau lưng Đông nhi, lấy lòng nói: “Tiểu thư Đông nhi cũng cực khổ rồi. Để chị đầm bóp cho.”

Cả phòng ảm áp...

“Đông nhi điều tra xong hết rồi chứ? Tối nay bảo chủ làm gì? Nếu nhờ anh ấy mà phát hiện thì hỏng bét.” Diệp Khê Thiên lo lắng.

Tuy đáy lòng Đông nhi cầu xin mọi chuyện hỏng bét luôn đi cho rồi nhưng miệng vẫn đảm bảo: “Tỷ tỷ yên tâm, Đông nhi hỏi hết rồi, tối nay chắc chắn bảo chủ sẽ không tới.”

Thu nhi lo âu ngẩng đầu hỏi: “Tỷ tỷ, làm thế này ổn chứ? Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì chúng ta chết chắc!”

Diệp Khê Thiên cau mày, đáy mắt lướt qua một tia sáng, tay vỗ vỗ vai Thu nhi, hứa: “Yên tâm, chị tự biết chừng mực mà.”

Trông dáng vẻ kiên quyết của Diệp Khê Thiên, Thu nhi lẫn Đông nhi cũng đành gật đầu thuận theo.

Diệp Khê Thiên phóng mắt ra màn đêm thăm thẳm bên ngoài, ôm bọc đồ vào trước ngực, vẫy vẫy tay chào: “Chị đi nhé.”

Cuối cùng, dưới ánh mắt lo lắng của hai tỷ nữ nhỏ, Diệp Khê Thiên tung tăng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 60: Dạy Dỗ Thi Lang

Bóng trắng đỏ xuống chiếu rọi trần gian, khung cảnh lung linh như mộng như ảo.

Men theo đường mòn trong rừng, Diệp Khê Thiên đi về phía trước. Đường mờ lấp lánh ánh trăng mờ mờ ảo ảo khiến người đi như lạc vào tiên cảnh.

Diệp Khê Thiên rẽ bên trái, rẽ bên phải, qua không biết bao nhiêu đình nghỉ mát, xuyên suốt vô số hành lang. Nàng thờ dài, mấy ngày trước lúc cùng Quân đi thi chẳng hề thấy con đường loằng ngoằng tới cỡ này. Có lẽ là do tâm trạng khác nhau. Khi ấy trong mắt, trong tim nàng đều toàn là hấn, còn giờ đi một mình mới nhận ra nó dài biết bao.

Mãi lâu sau, Diệp Khê Thiên mới tới được ngoài Mai Thanh các. Nàng bỏ bọc đồ xuống, chọn vài thứ bên trong đấy rồi giấu bên hông. Ngó chỗ còn lại trong bọc, nàng lắc đầu. Thôi, dạy cho y một bài học nhỏ là tốt rồi. Giấu bọc đồ vào bụi cỏ xong, Diệp Khê Thiên vào Mai Thanh các. Nhưng chẳng bao lâu sau, có một đôi tay lại nhặt bọc đồ lên, mang nó rời đi.

Ranh mãnh cười cười đi tới chỗ Thi Lang, nàng nâng tay toan gõ cửa thì bên trong đã tự động mở ra.

Khuôn mặt đều đặn của Thi Lang khắc sâu vào mi mắt Diệp Khê Thiên. Y cũng không ngờ mình lại chạm mặt nàng ngay ở cửa nên rất ngạc nhiên nở nụ cười, dậm tục nói: “Tiểu mỹ nhân tới sớm quá, xem ra nàng không chờ được nữa hả?” Dứt lời y liền muốn chạm vào eo nàng.

Diệp Khê Thiên nhanh nhẹn né bàn tay dơ bẩn của y, đôi mắt híp lại. Xem ra nhẹ tay với tên này là quá dễ dàng cho y rồi! Kê khốn nạn thì phải cho chúng biết tay mới đúng! Lòng nghĩ một đằng nhưng miệng nói một nẻo, nàng nịnh bợ cười cười: “Biểu thiếu gia, chẳng phải nô tỳ đang nghĩ cho ngài ư?”

Thi Lang gật gù, toe toét cười: “Không tệ, không tệ, quả là hiểu thời biết thế! Nếu như người hầu hạ ta tốt, sau này có cơ làm bảo chủ phu nhân không chừng.” Lời y nói vô cùng ngông cuồng và tự đại.

Ánh mắt Diệp Khê Thiên chợt loé, ý lạnh dần dần dâng lên trong lòng. Chỉ bằng thứ như tên này á? Tuy nhiên miệng nàng vẫn ngọt xớt: “Biểu thiếu gia anh minh thần võ, cơ trí hơn người, đảm bảo tuyệt đối có thể ạ. Về sau nô tỳ phải dựa vào ngài rồi.”

Thi Lang cười ha hả, bảo: “Đừng nhiều lời nữa, vào đi.” Xem ra đêm nay sẽ sung sướng lắm đây.

Diệp Khê Thiên vào phòng, tới bên cạnh bàn, vừa cười vừa nói: “Biểu thiếu gia lần này tới Nguyệt gia bảo làm gì?”

“Đương nhiên là tới để trộm... à không... thăm muội muội ta.” Thi Lang nói được một nửa chợt cảm thấy không ổn nên lập tức sửa lời, mắt y vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Khê Thiên.

Tâm Diệp Khê Thiên run lên nhưng vẫn cố tự trấn định bản thân, đáp: “Vậy biểu thiếu gia muốn gặp nô tỳ làm gì?” Giọng nói nàng mềm mại và quyến rũ vô vàn.

Sắc mặt Thi Lang bỗng chốc lạnh xuống, hỏi: “Người là ai?”

“Ý biểu thiếu gia là gì? Chẳng phải chính ngài cho gọi nô tỳ hay sao? Tự dưng lại hỏi nô tỳ là ai...”

Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh...

Đột nhiên, Thi Lang tự giễu cười một tiếng. Chắc tại y suy nghĩ quá nhiều. Y bảo: “Không có gì, tiểu mỹ nhân có muốn...”

Diệp Khê Thiên cảm ly trà đặt trên bàn lên, rót đầy nó, ngón tay duyên dáng nâng chén, hồn nhiên nở nụ cười mà uốn éo đi đến trước mặt Thi Lang. Nước trong chén theo động tác của nàng lay động làm chất bột hoà tan.

“Biểu thiếu gia vừa mới hưng dữ với nô tỳ, có phải giờ ngài nên đền bù cho nô tỳ một chút hay không?” Diệp Khê Thiên lả chã chực khóc, đáng vẻ cực kỳ đau lòng.

“Ừ, ừ, ừ, được, được, được, chỉ cần tiểu mỹ nhân vui vẻ là được rồi.” Thi Lang bị bộ dạng mềm mại đáng yêu của Diệp Khê Thiên mê đảo nên ngay lập tức liền gật đầu đồng ý.

Đáy mắt Diệp Khê Thiên thoáng qua tia ranh mãnh. Nàng dâng trà tới trước mặt Thi Lang, y nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

“Trà tiểu mỹ nhân rót quả nhiên ngon hơn trà thường rất nhiều.” Thi Lang háo sắc khen.

“Đa tạ biểu thiếu gia khen ngợi.”

Dứt lời, Diệp Khê Thiên đứng im tại chỗ, nhẹ nhàng nở nụ cười. Sắp phát tác rồi đây...

“Tiểu mỹ nhân sao vậy?” Thi Lang thấy Diệp Khê Thiên đột nhiên lùi lại một bước dài liền kinh ngạc.

Ngay lúc ấy chợt mắt y mờ mờ, ý thức mông lung, giây kế tiếp đã lọt vào bóng tối.

Diệp Khê Thiên bước tới cạnh Thi Lang, hung hăng đá cho y vài cái. Tên ngựa đực đáng chết này, giờ không nhân lúc đá y cho đã thì có mà ngu! Nghĩ thế, nàng càng đá dữ hơn. Đá xong, nàng cúi người, lấy thứ giấu bên hông ra, hành động.

Thi Lang lơ mơ tỉnh lại, tay chân muốn động dậy thì bỗng phát hiện mình đang bị treo ở trên cây, toàn thân gần như trần truồng. Y liều mạng giãy giụa nhưng không có tác dụng gì, đành định kêu cứu.

Bất ngờ, một giọng nói lạnh nhạt truyền đến: “Tôi khuyên anh đừng nên lộn xộn nữa. Được tính sắp phát tác rồi.”

Thi Lang cúi đầu xuống, mắt híp lại, tức giận đùng đùng gào: “Mau cởi trói cho ta!”

“Không, từ chối.” Diệp Khê Thiên lạnh nhạt cự tuyệt.

“Ngươi là ai?” Trong lòng Thi Lang âm thầm tính toán. Để ý biết được con ả này là ai, y sẽ làm thịt ả!

“Ha ha ha, anh hung cái gì mà hung? Hiện tại anh là thịt cá, còn tôi mới là dao thớt.” Diệp Khê Thiên cười cười nhắc.

Thi Lang muốn nói gì nữa nhưng phát hiện cơ thể dâng trào một luồng nhiệt từ tứ chi lan tới toàn thân, sau đó tụ tập về một chỗ. Chỗ rất nhạy cảm nhưng vô cùng yếu ớt của nam nhân ấy hiện đang trướng đau đến phát điên.

Y hoảng sợ ngó Diệp Khê Thiên, vừa đau vừa bức hỏi: “Tiện nữ nhân, ngươi đã làm gì ta?!”

“Chả có gì, chỉ là chút Hợp Hoan Tán làm anh nóng lên một tẹo thôi. Ha ha ha, chắc giờ anh đang khó chịu lắm nhỉ?” Diệp Khê Thiên băng quơ nói những lời này.

*Hợp Hoan Tán: 1 loại xuân dược

“Ngươi chờ đó cho ta...” Lời còn chưa hết thì cơ thể đã nóng đến cực hạn, Thi Lang không tài nào chịu tiếp nổi loại đau đớn dần vặt này nữa nên liền hôn mê bất tỉnh.

“Tên vô dụng...” Diệp Khê Thiên khinh thường liếc y, sau đó rời đi luôn, mặc y tự sinh tự diệt. Nhưng chắc không bao lâu nữa sẽ có người tới cứu y thôi.

Ở góc tối, một nam tử với dung nhan tuyệt mỹ đã chứng kiến toàn bộ màn này. Bờ môi hần khẽ nâng lên. Hắn không phải vì nghi ngờ nên đến mà là vì lo nằng gặp nguy hiểm.

Cùng lúc đó, trong gian phòng cuối cùng ở Mai Thanh các.

Thi Tiêu An vừa cười vừa uống trà, tán thưởng nhìn Minh Nguyệt. “Lần này ngươi chớp được tin rất hay! Ha ha ha, để xem nữ nhân kia rồi sẽ làm gì. Quyển rử nam nhân khác là trọng tội!”

Ngược lại với chủ, đáy lòng Minh Nguyệt hơi lo lắng. Nàng không cố ý muốn hại phu nhân! Vừa nãy thấy phu nhân giấu một bọc đồ trong bụi cỏ, nàng tình cờ nhặt lên, phát hiện bên trong là xuân dược được tinh cực mạnh và một số đồ dùng trong kỹ viện bên nghi ngờ bám theo phu nhân. Sau nàng lại thấy phu nhân vào phòng của biểu thiếu gia nên liền hốt hải lập tức quay về báo với tiểu thư. Tiểu thư tức thì sai nàng đặt mấy thứ đồ này lên bàn của bảo chủ. Vốn nàng cũng chẳng đồng ý nhưng nhìn dáng vẻ khốc lốc đáng thương của tiểu thư, nàng bèn hạ quyết tâm, thừa dịp không có bảo chủ ở trong thư phòng mà đặt mọi thứ lên bàn bảo chủ. Nàng ích kỷ vì tiểu thư, nàng vì tiểu thư mà làm tổn thương người khác. Chỉ mong phu nhân không sao...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 61: Nương Tử, Ta Ghen!

Tại Lạc An các.

Có lẽ khoái trá vì mới trừng trị được một kẻ xấu, Diệp Khê Thiên rất vui vẻ, vừa ngân nga vài giai điệu vừa uống trà.

“Nương tử, nàng cười gì thế?” Giọng nói trong vắt, mềm mại cất lên kèm theo chút vị chua.

“À, không có gì.” Diệp Khê Thiên giật mình, bối rối phủ nhận.

Môi An Nguyệt Quân nở một nụ cười đáng yêu, tuy nhiên giây tiếp theo, hần lại buồn buồn bảo: “Nương tử, ta ghen, ta ghen lắm!”

“Gì?” Chẳng đầu chẳng cuối, Diệp Khê Thiên chả hiểu ra làm sao.

“Nương tử, hần chạm vào nàng rồi ư?” Âm điệu của An Nguyệt Quân tuy dịu dàng nhưng vẫn rất bức bối, âm trầm.

“Anh không tin em ư?” Diệp Khê Thiên lạnh mặt, trái tim nhức nhối. Điều quan trọng nhất trong tình yêu là tin tưởng. Nếu cả điều cơ bản đó hần cũng không có thì hai người làm sao duy trì nổi?

Lần đầu tiên An Nguyệt Quân thấy Diệp Khê Thiên lạnh lùng với mình, mặt mày lập tức hốt hoảng, lúng túng, cánh môi đỏ tươi trở nên trắng bệch, cặp mắt nai lông lánh ánh lệ. Hần ôm cổ nàng, giải thích: “Nương tử đừng giận! Ta không hề nghi ngờ nàng, ta chỉ ghen! Ghen muốn phát điên lên được! Nàng là của ta, ai cho tên khốn ấy chạm vào? Một đầu ngón tay cũng không cho! Nương tử, nàng là của ta, của ta, của ta... Nàng là của ta, đúng không?” Đoạn, hần nắm chặt tay nàng, áp nó vào lòng mình, miệng vẫn vô thức lầm bầm: “Nương tử, cơ thể nàng chỉ được mang mỗi hơi thở của ta thôi.”

Diệp Khê Thiên bị bộ dạng này của An Nguyệt Quân làm cho kinh ngạc lẫn mê say. Tay bị nắm dù đau nhưng tay kia của nàng vẫn nâng lên, vuốt ve gương mặt hần, thì thầm: “Quân, em hỏi anh, anh có tin em không?”

“Tin! Tin chứ! Như là tin chính bản thân ta vậy... À không, còn hơn tin cả bản thân ta nữa!” An Nguyệt Quân nhò nhẹ đáp. Đôi đồng tử như nai con sáng lấp lánh, đáng yêu cực kỳ.

“Vậy thì tốt. Quân, nghe em, em chưa hề bị hần ta đụng vào, một đầu ngón tay cũng không.” Diệp Khê Thiên nói rõ từng câu từng chữ.

An Nguyệt Quân từ từ ngẩng đầu lên, sững sờ. Dần dần, đôi môi đỏ tươi nhoen cười, vừa ngây ngô vừa ngọt ngào như mật, trịnh trọng và thâm tình lặp lại: “Nương tử, ta tin nàng!”

Bốp!

Bất ngờ bị ăn một đấm, An Nguyệt Quân uất ức xoa xoa gò má đỏ ửng, hai mắt dầm lệ, mím môi hỏi: “Nương tử, vì sao đánh ta?”

“Vì anh làm tay em đau!”

“Nương tử đánh ta mạnh cỡ đó, không đau mới lạ...” An Nguyệt Quân lầm bầm.

“Anh nắm tay em đau quá!” Diệp Khê Thiên vung tay định đánh An Nguyệt Quân cú nữa nhưng bắt đắc dĩ lại thôi.

“...”

Buổi trưa hai ngày sau, Diệp Khê Thiên tập viết xong thì ra ngoài tản bộ.

Lúc đang dạo ven hồ Từ Minh, nàng chạm mặt một vị khách không thể ngờ. Áo gấm màu xanh, tóc búi cao đính ngọc quan, gương mặt tuấn mỹ, mày kiếm đậm và đen như mực, mắt sáng tựa sao, toàn thân toả ra khí thế cao quý, tôn nghiêm mang theo chút xa cách. Bấy giờ, y đang cùng Tư Đồ Khiêm thảo luận về cái gì đó.

“Từ Hạo Thiên, sao anh lại ở đây?” Diệp Khê Thiên kinh ngạc thốt. Nhớ lại vụ chạm mặt đầu tiên đầy khó chịu giữa hai người, nàng đã chẳng vui vẻ gì.

Từ Hạo Thiên xoay đầu nở nụ cười, gấp chiếc quạt giấy bạch ngọc lại, chấp tay chào hỏi: “Thiên Thiên cô nương, lại gặp mặt rồi.”

“Rốt cuộc anh có mục đích gì?” Diệp Khê Thiên nheo nheo hai mắt, cảnh giác đánh giá kẻ đối diện từ trên xuống dưới.

“Ha ha ha, còn có thể vì mục đích gì đây? Từ sau lần đầu gặp gỡ với Thiên Thiên, ta ngày nhớ đêm mong, đến hôm nay chẳng thể chịu nổi nữa nên mới tới.” Từ Hạo Thiên cười cười đáp, lời nói nửa phần trêu chọc, nửa phần nghiêm túc.

“Anh...” Diệp Khê Thiên nghiêng răng, tay nắm chặt thành đấm, hận không thể đấm vỡ mũi tên đáng ghét kia.

“Thiên Thiên, đêm qua quả thực rất phấn khích. Ta càng ngày càng thấy hứng thú với nàng rồi đấy.” Lúc đi lướt qua Diệp Khê Thiên, Từ Hạo Thiên có nói nhỏ vào tai nàng câu trên.

Diệp Khê Thiên mở tròn mắt. Đêm qua? Không phải... Chẳng trách nàng cứ có cảm giác bị ai theo dõi, hoá ra là y. Nhưng tên này có ý gì chứ?

...

Phòng ốc trắng lè được bố trí một cách quái gở và đáng sợ khiến người ta sợ sệt.

“Giáo chủ, thuộc hạ có chuyện bẩm báo.” Một nam tử quỳ dưới đất cất tiếng.

“Nói.” Chính giữa, nam tử trung niên đeo mặt nạ che giấu khuôn mặt thực của mình. Đôi mắt y chẳng hề có lấy tí độ ẩm, chứng minh y hẳn phải là kẻ lòng lang dạ sói!

“Giáo chủ, thuộc hạ đã điều tra ra An Nguyệt Quân rất quan tâm tới một vị thể tử. Bắt được ả, ta sẽ có cơ hội trừ khử hẳn.” Nam tử cung kính quỳ dưới đất nhưng trên mặt vẫn giấu không hết vẻ đắc ý. Cung cấp một thông tin lớn thế, lần này giáo chủ hẳn có thể cho y lên làm tổng đường chủ rồi chứ?

Tuy nhiên, tất cả chỉ là ảo tưởng...

Không thấy giáo chủ ra tay cách nào nhưng má tên thuộc hạ đã in hằn năm dấu ngón tay. Khoé miệng rỉ máu, tên thuộc hạ nghe từng lời trên đầu truyền xuống: “Điều này ta đã sớm biết! Ngươi tới Nguyệt gia báo lâu như vậy mà chỉ thu thập được tin tức cũ rích đó à?!” Giọng y ngập tràn sát ý.

“Giáo chủ tha mạng! Xin giáo chủ tha mạng! Thuộc hạ bầm đấm trong vòng nửa tháng sẽ dẫn ả nương tử đó đến trước mặt ngài!” Nam tử kinh sợ, vừa dập đầu vừa hô vội hô vàng, cứ như sợ chậm là mạng mình đi tong.

“Được!” Giáo chủ gật đầu, nhắc: “An Nguyệt Quân vô cùng lợi hại, ngươi phải hành sự cho kín đáo. Lần này còn không thành công, ngươi mang đầu mình về gặp ta đi!” Y không muốn thất bại lần thứ hai!

“Thuộc hạ đa biết! Thuộc hạ đã biết!” Nam tử tới tấp dập đầu, sau đó dè dặt hỏi: “Giáo chủ... người tha cho thuộc hạ rồi à?”

“Ngươi còn dám mở miệng nữa à? Nếu không phải ngươi còn chỗ dùng lại có thể quang minh chính đại ra vào Nguyệt gia báo thì ngươi nghĩ ta cần ngươi làm gì?” Nam tử trung niên hừ lạnh. Trông thấy nửa bên mặt của tên thuộc hạ bỗng chốc chuyển thâm đen, y âm trầm cười: “Ngươi không cảm thấy mặt mình có gì thay đổi ư?”

Nam tử giật thót lấy tay sờ mặt, tay y dính đầy máu đen. Y kinh hoàng, cà lăm: “Giáo... giáo chủ... người... người làm... cái... gì?”

Nam tử trung niên giờ nửa viên thuốc giữa không trung, lạnh giọng: “Đây là nửa viên thuốc giải độc, nó sẽ giúp độc trên mặt ngươi biến mất nhưng ở tay và chân thì chưa. Nếu mọi việc thành công, ta đưa ngươi nửa viên còn lại. Nếu không, ngươi cứ chờ chết đi!”

Tên nam tử vội vã chộp lấy nửa viên thuốc giải bỏ vào miệng, càng không ngừng đảm bảo: “Thuộc hạ đã hiểu! Thuộc hạ nhất định không phụ sự kỳ vọng của giáo chủ!”

“Cút!”

Câu lệnh lạnh lùng vừa cất lên, nam tử quỳ dưới đất đã nhanh chóng bỏ chạy như bị ma đuổi sau lưng.

Còn lại một mình, nam tử trung niên âm u ngồi giữa đại sảnh nguy nga, đầy mắt tràn ngập nỗi tàn ác lẫn không cam lòng. An Nguyệt Quân, chờ đi, y tuyệt đối sẽ không thất bại lần thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 62: Tử Hạo Trêu Chọc

Sáng sớm, không khí mát mẻ, mùi cỏ xanh ròn hoà cùng hương hoa thơm ngát khiến tinh thần con người ta thoải mái, dễ chịu.

Thi Tiêu An cả đêm không chợp mắt chỉ vì một câu của Minh Nguyệt: “Tiểu thư, tình cảm giữa bảo chủ và phu nhân rất keo sơn!”. Nỗi ghen tị trào dâng như hồng thủy, mỗi giây mỗi phút càng thêm ồ ạt, dường đã chẳng còn cách nào ngăn nổi.

Ăn xong bữa sáng, Thi Tiêu An tản bộ xung quanh, hy vọng biết đâu gặp được biểu ca.

Rời khỏi Mai Thanh các, nàng ta định đến đình Thu Tuyết ngồi, vì An Nguyệt Quân muốn tới thư phòng thì chắc chắn phải đi ngang qua đình Thu Tuyết.

Vừa hay lúc đó băng qua Nguyệt Tinh các, Thi Tiêu An cười nhạt. Nàng ta chưa từng nói chuyện với Nguyệt Ảnh và Tinh Ảnh, nhưng nghe bảo hai người họ rất được An Nguyệt Quân trọng dụng. Có lẽ nên thử tạo dựng chút tình cảm với họ.

Thi Tiêu An đang định bước vào thì nghe bên trong có tiếng nói chuyện.

“Nguyệt Ảnh, người không thể lún sâu mãi thế này được!” Đây là giọng của Tinh Ảnh: trầm thấp, khàn khàn, lạnh nhạt, hiện xen lẫn chút giận dữ.

“Ta biết, Tinh Ảnh, ta biết... Nhưng ta không tài nào khống chế nổi... Mỗi lần nhìn ngài, ta lại không tài nào khống chế nổi...” Bình thường, giọng của Nguyệt Ảnh cũng lạnh lạnh tựa như Tinh Ảnh. Nhưng lúc này, nó nhuốm đẫm nỗi tuyệt vọng cùng bị thương.

“Nguyệt Ảnh, từ bỏ đi. Người với bảo chủ chẳng đời nào có kết quả đâu.”

“Ta biết mà, ta rõ hơn ai hết... Nhưng tình cảm nhiều năm đâu phải muốn bỏ là bỏ được. Ta không thể, Tinh Ảnh, ta không thể...” Từng câu từng chữ của Nguyệt Ảnh đều vô cùng khổ sở.

Thi Tiêu An nhếch môi cười mỉa. Cái gì? Con ả đó vừa nói cái gì? Nó yêu biểu ca? Ha ha ha...

“Nguyệt Ảnh...”

“Tinh Ảnh, mọi chuyện ta đều hiểu hết, nhưng ta không cam tâm! Vì sao một nữ nhân mới biết vờn vờn mấy tháng có thể chiếm trọn trái tim bảo chủ, còn ta, người đã kề cận bên ngài hơn mười năm, lại mãi mãi phải đi tìm bóng lưng ngài? Thậm chí đến cái bóng lưng bảo chủ cũng lười chữa cho ta! Tinh Ảnh, ta thực sự không cam tâm! Là vì ta không tốt ư?”

Sự khổ sở trong giọng nói của Nguyệt Ảnh trái lại làm Thi Tiêu An cười càng tươi, đến cả đôi mắt cũng chứa đựng ý cười. Sắp tới hẳn sẽ rất náo nhiệt! Có bạn đồng bệnh tương lân làm sao lại không vui?

Đến đây, Thi Tiêu An chẳng còn hứng nghe tiếp nữa. Những chuyện cần nghe đều đã nghe, còn ở lại làm gì? Nàng ta khe khẽ xoay mình, rón rén rời đi, ai dè chân giẫm phải cành cây khô khiến nó gãy và vang lên loạt âm thanh răng rắc khô khốc.

“Ai?! Ai ở bên ngoài?!” Tinh Ảnh quát, sát ý nặng nề.

Thi Tiêu An hiểu mình chuẩn không nổi bèn bước vào. Nguyệt Ảnh, Tinh Ảnh thấy người bên ngoài là Thi Tiêu An thì tâm can chấn động, nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, hành lễ: “Kính chào biểu tiểu thư.”

“Xin chào.” Thi Tiêu An dịu dàng đáp, nụ cười ấm áp tựa gió xuân. Nàng ta tha thiết giải thích: “Ta tới đã lâu nhưng chẳng dám vào chào hỏi. Mong hai vị nài giúp ta vài lời tốt đẹp với biểu ca, về sau có cái gì tốt chắc chắn không thiếu phần hai vị.”

Giọng Thi Tiêu An không hốt hoảng cũng không chột dạ, đôi mắt long lanh trước sau toàn ý khẩn thiết. Nguyệt Ảnh, Tinh Ảnh chăm chăm nhìn nàng ta, hồi lâu mới trả lời: “Đa tạ biểu tiểu thư quan tâm tới bọn thuộc hạ như thế, thật không dám nhận.”

“Ha ha ha, ai cũng có nhu cầu mà. Thôi, không sớm nữa, ta phải đi đây.” Thi Tiêu An hơi ngẩng mặt nhìn trời, thốt lên. Lúc sắp sửa rời đi, nàng ta liếc mắt ngó Nguyệt Ảnh một cách giễu cợt như dọa dẫm. Nguyệt Ảnh sững sốt, nhưng lập tức liền hiểu được ngụ ý bên trong.

Đợi Thi Tiêu An đã đi xa, Nguyệt Ảnh hỏi: “Nàng ta nghe hết rồi, làm sao bây giờ?”

“Giết nàng ta.” Tinh Ảnh đưa ra ý kiến chẳng chút tình người.

“Người biết rõ, điều đó là không thể.” Nguyệt Ảnh lắc đầu tuyệt vọng.

...

Diệp Khê Thiên ngủ đến trưa mới dậy. Sau khi được Thu nhi và Đông nhi hầu rửa mặt xong, nàng mới uể oải bước ra ngoài. Mở cửa, một Tử Hạo nhân nhả phe phẩy quạt giấy đã đứng lờng lờng ở đó.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Khê Thiên là sững sốt, phản ứng thứ hai là lập tức đóng cửa. Tử Hạo nhanh tay chèn quạt giấy bạch ngọc vào giữa, ngăn cản nàng.

Gương mặt tuấn tú của Tử Hạo vênh vênh, cười cười, đáy mắt hơi hơi rét lạnh: “Sao nào? Thiên Thiên không hoan nghênh ta ư?” Không ai dám từ chối y, Diệp Khê Thiên cũng chẳng ngoại lệ!

“Phải.” Diệp Khê Thiên gật đầu thẳng thừng. Trước cái nhìn sừng sốt của Từ Hạo, nàng tiếp: “Rất ghét! Ghét người tự xem mình là đúng! Ghét người tự xem mình là trung tâm! Ghét nhiều lắm lắm nhưng ta sẽ không nói thêm nữa, tránh khiến người thấy tổn thương.”

Đáy mắt Từ Hạo u ám. Y không tin Diệp Khê Thiên không gục trước y! Chẳng phải với nam nhân càng khó khăn là càng kích thích ư? Phải, y sẽ giải quyết được nàng! Nghĩ thế, Từ Hạo nở nụ cười tuần lã khiến cho cả Thu nhi lẫn Đông nhi hai bên đều phải đỏ mặt, hỏi: “Thiên Thiên không mời ta vào trong ngồi à?”

Diệp Khê Thiên nhũ mày. Xem ra tên này coi lời nàng vừa nói như nước đổ lá khoai rồi. Thế là nàng bèn chêm: “Ghét nụ cười đều cang của anh, vô cùng ghét!”

Từ Hạo sốc tập hai, tuy nhiên y nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười cười nài nỉ: “Thiên Thiên, nề tình ta từ sáng sớm đã đứng đây chờ, đi dạo cùng ta một lát thôi.”

“Tại sao tôi phải đi dạo với anh?” Diệp Khê Thiên phản bác rồi tiếp: “Còn nữa, tại sao anh lại ở đây?”

“Đường đường là Nguyệt gia bảo mà đến một kẻ vô gia cư như ta cũng không chứa chấp nổi sao?” Từ Hạo rút quạt giấy bạch ngọc về, nhẹ nhàng phe phẩy, chân thay quạt chèn giữ cửa. Mỗi động tác của y đều tràn đầy cao quý, tự tin.

“Anh...” Diệp Khê Thiên hung tợn trừng y.

“Nàng là nữ nhân đầu tiên đối xử với ta thế này. Ta nghĩ, có lẽ ta thấy hứng thú với nàng thật rồi đấy, ha ha ha...” Từ Hạo cười rộ, dường như tâm tình rất khoái trá.

“Bốp!” Diệp Khê Thiên hung hăng đá bay chân Từ Hạo ra. Nàng vòng qua người y, bỏ đi thẳng. “Tôi đang vội, không có thời gian giỡn cùng anh!”

Từ Hạo chặc chặc, lắc đầu. Y nói thật mà, sao nàng không tin chứ? Nhưng không ngờ nàng khoẻ thế, như trâu như hổ vậy. Lần đầu tiên y biết, nữ tử mạnh mẽ tới cỡ đó.

Ngay sau đó, y đuổi theo.

Một người chạy thật nhanh, một người đuổi đằng sau. Mắt Từ Hạo chợt loé, giây kế tiếp thân hình y đã chắn phía trước Diệp Khê Thiên. Diệp Khê Thiên đang trên đà tốc độ, phanh không kịp, thế là theo quán tính tông thẳng vào lồng ngực Từ Hạo.

“Thiên Thiên, dù nàng thích ta tới mấy cũng không cần vội vàng chui vào lòng ta vậy đâu.” Từ Hạo đưa cột cúi nhìn người trước ngực mình. Bởi chạy quá sức nên hai má nàng ửng hồng đáng yêu. Đáy mắt y dịu dàng như nước. Nói thực, vẻ này của nàng hấp dẫn chẳng kém những mỹ nữ tuyệt trần trong hậu cung y đâu.

“Anh, cút!” Thêm một từ Diệp Khê Thiên cũng chả muốn nói, bèn lờ đi ý nhiều mà gần. Trước khi bỏ đi, nàng còn cảnh cáo thêm: “Cám theo tôi nữa!”

Diệp Khê Thiên đã đi xa nên Từ Hạo không đuổi kịp. Y liếc mắt sang bên cạnh, bảo: “Ra đi, có chuyện gì?”

“Bệ hạ, Vương gia đang liên tục thúc giục bệ hạ hồi cung.” Một nam tử mặc đồ người hầu tiến tới trước Từ Hạo, toan hành lễ nhưng bị y ngăn, chỉ đành khẽ khom lưng.

“Nói với nó cứ lo xử lý ổn thoả mọi việc đi. Nếu xảy ra chuyện gì, sau này lỗi Tiêu Dao vương ra hỏi tội.” Khoé môi Từ Hạo lạnh lùng nhếch tạo thành đường cong đẹp mắt.

“Tuân lệnh, thuộc hạ cáo lui.”

“Còn nữa, điều tra nữ nhân tên Diệp Khê Thiên kia cho ta.”

“Bệ hạ, không phải người...” Đang điều tra vụ Tà Y giáo ư? Nhưng phát hiện ánh mắt nguy hiểm của Từ Hạo, tên thuộc hạ thông minh nuốt nốt câu còn lại trở vào.

“Hiện giờ ta đã tìm được việc quan trọng hơn để làm rồi. Về Tà Y giáo, chuyển phong thư này cho Từ Ngạo là được. Nó đọc thì sẽ hiểu.” Từ Hạo lấy một phong thư từ trong ngực áo đưa cho tên thuộc hạ.

Bàn giao mọi việc xong xuôi, y liền xoay người bước đi. “Việc quan trọng hơn” mà y nói... dĩ nhiên là bồi dưỡng tình cảm với Thiên Thiên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 63: Nương Tử, Chúng Ta Thành Thân Đi

“Ngươi là ai?” Giọng nói đông đặc, băng giá cực điểm truyền tới, mang theo hương máu tanh nồng nặc.

Gió ngừng thổi. Giờ khắc này, mọi thứ đều im ắng...

Từ Hạo xoay người. Kinh ngạc! Phong hoa tuyệt đại, cực sắc xinh đẹp, bạch y xuất trần, mắt tím yêu diễm vô ngần, ngoại hình ấy hệt như thiên tiên bất phàm. Toàn thân hắn toả ra thứ một khí lạnh như băng, không chút nhân tính, sát ý, tàn nhẫn, ngoan độc, khát máu. Thứ sát khí kinh khủng tới cực điểm.

“An Nguyệt Quân?” Từ Hạo vờ như chẳng nhận ra địch ý của An Nguyệt Quân, ngược lại còn hỏi chuyện. Hắn là Lãnh Diện Ngọc Quân? Người thế này... quả là ai gặp cũng đều phải kinh ngạc.

“Ngươi dám chạm vào nàng!” Âm thanh hệt như tiếng gọi nơi địa ngục, rướm đầy hơi máu.

Từ Hạo chưa kịp phản ứng, trước mắt y bỗng xẹt ngang một bóng áo trắng khác.

“Hạo, ngươi đi trước đi.” Tư Đồ Khiêm chẳng biết vì sao lại xuất hiện đây, chắn trước Từ Hạo.

Bấy giờ, môi Từ Hạo nở nụ cười, nói: “Bản lĩnh của Lãnh Diện Ngọc Quân, từ lâu ta đã muốn thụ giáo một lần rồi.”

Thoáng chốc, không trung chớp nhoáng bóng trắng, bóng xanh quần lấy nhau. Bóng trắng điêu luyện tuyệt đỉnh, mờ mờ ảo ảo tựa làn khói phiêu phiêu. Bóng xanh luôn ở thế hạ phong, động tác chậm, cồng kềnh.

Giây kể tiếp, cuộc đấu ngừng. Khoé miệng Từ Hạo giọt giọt rỉ máu. Y ho khan, nụ cười nở trên môi vừa khâm phục vừa không cam lòng, lắc đầu: “An Nguyệt Quân, ngươi khiến ta bội phục.”

“Cút!” Mặt An Nguyệt Quân vô cảm. Hắn chột hạ câu cuối rồi lạnh lùng xoay người bỏ đi.

“Thiên Thiên thật đáng yêu.” Có lẽ vì không cam lòng, y bật thốt. Nhưng dù là vì không cam lòng, lời y nói cũng có phần sự thật trong đó.

Sát khí lại nhuộm đầy, thấm đẫm toàn thân An Nguyệt Quân. Hắn quay lại, gắt: “Biến! Nếu không, chết!” Không phải hắn muốn tha cho tên Từ Hạo này, nhưng hắn đã hứa với nàng không giết người rồi. Vì nàng, hắn có thể buông bất kỳ điều gì! Vì nàng, hắn có thể huỷ thiên diệt địa! Vì nàng, hắn không thèm quan tâm thế gian! Hắn chỉ cần nàng! Để nàng vui, hắn sẽ làm bất cứ điều gì có thể, huống chi chỉ là chuyện cón con như không giết người mà thôi.

*huỷ thiên diệt địa: phá huỷ trời đất

Từ Hạo cười cười, máu vẫn nhuộm đỏ trên môi tựa cây hoa anh túc chói lòe. Y gạt đầu, xoay người rồi đi. Muốn giành được nàng, không nhất thiết phải lấy trứng chọi với đá mà đánh nhau ngươi sống ta chết. Đánh không lại thì nên thông minh chọn cách rút lui bảo toàn lực lượng. Bậc Đế vương dù bất đắc dĩ nhưng luôn có được thứ mà cả thiên hạ đều yêu thích và ngưỡng mộ: quyền lực.

Ánh mắt An Nguyệt Quân chợt loé, đáy mắt tối tăm sợ hãi. Hắn nên làm gì đây? Đầu tiên là Tề Thiên Phóng, bây giờ thì đến tên nam nhân này, có phải về sau sẽ có thêm nhiều nhiều nam nhân khác thích nương tử hay không? Nàng là của hắn mà! Hắn không cho người khác chạm vào dù chỉ một li! Lúc nào nàng mới chân chính thuộc về hắn chứ?

Có lẽ... hắn nên hành động ngay thôi.

Trái tim phút chốc đau đớn. Nỗi sợ hãi mất Diệp Khê Thiên khiến An Nguyệt Quân như bị một cái dằm đâm sâu vào tim, âm ỉ nhức buốt. Hắn thều thào hỏi Dương Hoà bên cạnh: “Nàng đâu? Nàng đâu rồi?”

Nhìn đôi mắt chủ mê man khổ sở, Dương Hoà đau thay nhưng không biết phải mở lời thế nào. Hồi lâu sau, lão mới phản ứng được, vội hỏi đáp: “Bảo chủ đừng nóng, thuộc hạ lập tức phái người tìm phu nhân.”

Dứt lời, lão tắt tả chạy đi.

Chẳng bao lâu sau, Dương Hoà hồn hèn dẫn Diệp Khê Thiên về mặt sốt sắng, khó hiểu trở về.

Giây tiếp theo, nàng liền bị ôm chặt vào ngực. Khép mắt, nàng thờ dài, trái tim âm ỉ. Nàng nhỏ giọng hỏi: “Quân, có chuyện gì vậy?”

“Nương tử, chúng ta thành thân đi.” Giọng nói rầu rĩ cất lên mang theo cảm giác sợ hãi. Hắn muốn nàng là của hắn! Phải là của hắn!

Diệp Khê Thiên sững sốt. Nàng có nên đồng ý không? Chẳng biết lúc nào về thế giới cũ, nàng có nên đồng ý không? Gương mặt Diệp Khê Thiên dịu dàng, rạng rỡ. Nàng ôm trả An Nguyệt Quân nhưng không đáp.

An Nguyệt Quân đợi lâu không có câu trả lời liền nóng nảy, bá đạo làm nũng: “Nương tử, mặc kệ! Nhất định nàng phải lấy ta! Chúng ta phải thành thân! Nàng là của ta, chắc chắn thế!”

Diệp Khê Thiên lắc đầu. Tên này... cầu hôn cũng nhõng nhẽo thấy sợ! Thật khiến người ta dở khóc dở cười mà! Nàng ngẩng đầu, kiên định nhìn hắn, đáp: “Ừ.”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của An Nguyệt Quân lộ ra nét mừng rỡ hồn nhiên như một đứa trẻ được cho kẹo. Khoé miệng hắn cong cong, ngất ngây, hạnh phúc. Hắn ôm Diệp Khê Thiên xoay vòng vòng, vừa cười to vừa hô: “Nương tử đồng ý! Nương tử, nàng là của ta!”

Sự vui mừng đơn thuần của hắn lây sang cả cho người bên cạnh. Hắn vui vẻ lặp lại với Dương Hoà: “Dương Hoà, nương tử đồng ý! Nàng là của ta!” Như là vừa có được trong tay toàn bộ thế giới, hắn sung sướng tột đỉnh. Nàng là của hắn! Rốt cuộc cũng là của hắn rồi!

Dương Hoà gật đầu, vui vẻ chúc: “Chúc mừng bảo chủ!”

“Nương tử, chúng ta thành thân là có thể vào động phòng rồi!” Xong An Nguyệt Quân liền quay sang bảo Dương Hoà: “Dương Hoà, nhanh nhanh chuẩn bị! Ta muốn thành thân với nương tử vào trưa nay. Nếu sai giờ, người chịu trách nhiệm.”

Dương Hoà nhất thời ngẩn ngơ. Không thể nào?! Bảo chủ vui phát điên thì làm ơn cũng đừng kéo thêm lão xuống nước chứ! Từ giờ đến trưa còn có mấy canh giờ, làm sao kịp?! Đây chẳng phải là muốn cái mạng già của lão sao?!

“Bốp!”

“Ái ôi! Nương tử, sao lại đánh ta? Đau quá!” An Nguyệt Quân đáng thương ôm đầu, đôi mắt hồn nhiên mở to, nũng nịu kêu ca nhưng khoé môi không kìm được vẫn cong cong, ngay cả đáy mắt cũng lấp lánh ý cười, đáng yêu vô cùng!

“Anh ngốc à? Có cần vội vậy không?” Diệp Khê Thiên bất đắc dĩ quát. Giờ này còn không yên lòng cái gì? Nàng là của hắn rồi, không phải sao? Nếu như hạnh phúc chỉ có trong khoảnh khắc này thôi thì nàng sẽ hưởng thụ nó thật trọn vẹn, chuyện sau này để sau này tính. Bảo nàng ích kỷ cũng được, mắng nàng vô tình cũng được, dù sau này có lỗi trở về khiến Quân đau khổ nhưng giờ khắc này Diệp Khê Thiên muốn được hạnh phúc với hắn. Huống chi trời cao có mắt, nếu đã đưa nàng đến thế giới này thì chắc sẽ không để nàng trở về nữa đâu, đúng không?

“Ừ, rất vội, rất vội, ta chỉ mong nương tử mau mau thuộc về ta thôi.” An Nguyệt Quân trịnh trọng gật đầu, đôi mắt mỉm cười nhìn nàng: vui vẻ, hạnh phúc, ấm áp. Hắn quay đầu cau mày, quát: “Dương Hoà, còn không chuẩn bị mau?!”

Dương Hoà chỉ đành đau khổ nhận lệnh. Xem ra xong việc này, lão nên xin về hưu sớm để ngày ngày uống trà, ôm cháu chơi thôi. Cứ theo bảo chủ thế này sợ chả biết lúc nào lão bị bảo chủ hù chết quá!

“Khoan!”

Diệp Khê Thiên lại bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Dương bá bá, bá cứ chọn một ngày tốt đã, ít nhất cũng phải nửa tháng hoặc một tháng sau cơ.” Ôi tên ngốc này! Thật là! Sên đến độ xấu hổ chết người!

“Vâng, phu nhân.” Dương Hoà cảm động rót nước mắt nhìn Diệp Khê Thiên. Dứt lời, lão liền lui ra.

...

“Tiểu thư, có chuyện nô tỳ không biết có nên báo cho người hay không.” Minh Nguyệt lo âu nhìn Thi Tiêu An. Tiểu thư hay tin này chẳng biết có chịu nổi không. Dù sao sớm muộn gì nó cũng đến tai tiểu thư mà thôi.

“Cái gì?” Thi Tiêu An bỏ đồ cầm trên tay xuống, ngẩng đầu hỏi.

“Tiểu thư, bảo chủ... sắp... thành thân rồi.” Minh Nguyệt khó nhọc lấp bắp.

“Ồ...” Thi Tiêu An nghe xong chỉ gật đầu một cái, vừa liếc mắt về phía khác vừa nhàn nhạt đáp lời, sau đó tiếp tục cúi đầu thêu hoa, dường như tin động

trời mới xong chỉ là gió thoảng qua tai. Có điều, đôi bàn tay cầm kim run rẩy không ngừng đã lật tẩy cảm giác thực của nàng ta.

“Tiểu thư, người sao vậy? Người khoẻ chứ?” Minh Nguyệt kỳ quái ngó Thi Tiêu An. Sao tiểu thư lại phản ứng hơi hợt thế này? Quá bình tĩnh! Bình tĩnh đến nỗi Minh Nguyệt chẳng biết làm sao.

“Minh Nguyệt, người lui xuống trước đi. Ta muốn yên tĩnh một mình.” Thi Tiêu An cười cười, thân nhiên hạ lệnh, nhẹ như nước chảy mây trôi.

“Tiểu thư...” Minh Nguyệt do dự.

“Lui xuống đi.” Giọng Thi Tiêu An thoáng cao lên, ánh mắt kiên trì.

“Vâng.” Minh Nguyệt bất đắc dĩ đồng ý.

Minh Nguyệt lui ra, khép cửa lại.

“Ra đi.” Chờ Minh Nguyệt đi xa, Thi Tiêu An khẽ gọi. Đáy mắt nàng ta loé sáng kinh hồn. Nàng ta sẽ chiếm được biểu ca, bởi vì nàng ta không chiến đấu một mình.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 64: Âm Mưu Chưa Thành Đã Bại

Đêm khuya, Hoàng cung rộng lớn, nơi nơi đều yên ắng. Điện Chiêu Dương nằm tận sâu chốn thâm cung đương đèn dầu sáng rõ, bên trong vắng vắng tiếng nói chuyện.

“Người nói cái gì?!” Từ Hạo vỗ mạnh bàn, kinh ngạc.

“Thưa bệ hạ, không tra ra Diệp Khê Thiến là ai, thân thể hoàn toàn trống không ă!” Người quỳ dưới đất tỏ vẻ không cam lòng. Kỳ quái! Cách gì cũng không tra ra nổi nữ nhân đó là ai!

“Người đường đường là đường chủ Diễm Hồi đường nắm trong tay mạng lưới tình báo cả thiên hạ mà đến một nữ nhân cũng không tra ra?” Khoé miệng Từ Hạo giễu cợt nhếch nhếch, chẳng thèm che giấu nỗi nghi ngờ của mình.

“Vâng ă.” Người được gọi là đường chủ Diễm Hồi đường cắn răng xác thực.

“Thực không hề tra nổi chút gì?” Từ Hạo hỏi lại lần nữa.

“Chỉ biết rằng nàng ta và bảo chủ Nguyệt gia bảo sắp thành thân, tuy nhiên ngày tháng vẫn chưa quyết định.”

Từ Hạo gật đầu, lệnh: “Người lui xuống trước đi.”

Sắp thành thân ư? Thế chẳng nghĩa là Từ Hạo y nên tăng tốc thêm một chút rồi sao?

...

Bên trong thư phòng Nguyệt gia bảo vô cùng im ắng.

An Nguyệt Quân ngồi trước bàn, đầu chăm chú cúi xuống. Đột nhiên, hắn dừng bút, mắt không nâng lên, miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

Nguyệt Ảnh bước ra từ sau tấm bình phong đến trước An Nguyệt Quân và quỳ xuống, báo: “Thưa bảo chủ, thời gian này Tà Y giáo thường xuyên hoạt động. Nếu chúng ta không ra tay, sợ sẽ có rắc rối xảy ra.”

“Nguyệt Ảnh, ngươi tự do.” An Nguyệt Quân lạnh lùng liếc người trước bàn, bình thân nói ra lời tàn nhẫn nhất đối với nàng.

“Cái gì?!” Nguyệt Ảnh kinh ngạc ngẩng phắt lên nhìn chủ, đôi mắt bàng hoàng. Ý bảo chủ là gì? Vì sao lại bảo nàng như vậy? Bao nhiêu người khao khát tự do, riêng nàng, nàng không cần! Không có hắn, tự do còn tác dụng gì?

“Gần đây ngươi không yên.” Mắt xéch tà mị lạnh băng như ngày đông, không một tia nhiệt độ.

“Bảo chủ nói vậy là sao? Thuộc hạ không hiểu.” Nguyệt Ảnh kích động phân bua, hoảng loạn nhìn gương mặt vô cảm, đẹp như đoá anh túc của An Nguyệt Quân.

“Cút!” An Nguyệt Quân chốt hạ lần cuối với Nguyệt Ảnh, lười phải dài dòng thêm.

“Bảo chủ, ngài hãy tin thuộc hạ, thuộc hạ chưa từng làm chuyện tổn thương tới ngài!” Nguyệt Ảnh không tin! Nàng không cam tâm! Không cam tâm! Nàng càng cố tới gần hắn thì hắn càng không cần nàng là sao?

“Ta chỉ tin nàng ấy.” An Nguyệt Quân nhàn nhạt đáp, dường như đáng về kích động của Nguyệt Ảnh chẳng hề ảnh hưởng gì tới hắn.

Chỉ tin nàng ta? Ha ha ha... Phải, hắn là vậy đó, chưa từng quan tâm tới tình cảm của bất cứ ai! Cứ nghĩ ít nhiều mình cũng là cánh tay trái, cánh tay phải gì đấy của hắn, hoá ra chỉ vì quen dùng, chỉ vì hữu ích nên mới được trọng dụng; hoá ra ai cũng có thể thay thế vị trí của nàng; hoá ra... nàng chẳng là cái thứ gì trong lòng hắn cả.

Nước mắt lăn chã tuôn rơi, ướt đầm gò má. Hơn mười năm... hơn mười năm vô vọng đuổi theo bóng lưng ấy... cuối cùng đổi lại chỉ vòn vẹn một chữ “cút”. Nguyệt Ảnh cứ vô thức lắc đầu, dường như nàng không thể chấp nhận nỗi sự thật tàn khốc trước mắt. Giữa lúc lệ đầm đìa, lạ kỳ thay nàng vẫn trông rõ gương mặt tuyệt thế nhưng băng giá của An Nguyệt Quân, gương mặt đã khắc sâu vào óc nào, ăn vào máu nàng. Đau... Đau quá... Con tim này đau đớn như muốn nứt ra...

Hắn độc ác ư? Vậy sao vì nàng ta, hắn có thể từ bỏ mọi thứ, còn với máu mủ của mình thì ung dung sát huynh giết cha? Hắn tàn nhẫn ư? Vậy sao vì nàng ta, hắn nguyện làm tất cả, còn với mấy trăm mạng người thì tàn sát chỉ trong một đêm mà khoé môi vẫn khinh khinh nhếch nhẹ? Đơn giản vì trái tim và tình yêu của hắn đều đã dành trọn cho nữ nhân kia! Cả niềm nồng nhiệt lẫn sự quan tâm đầy yêu thương của hắn cũng vậy, mãi mãi dành cho nữ nhân mà hắn yêu, chẳng hề chừa chút nào cho người khác!

Tuy đã tìm sớm chết lạng nhưng Nguyệt Ảnh vẫn cảm nhận được từng giọt máu ứa ra một cách xót xa. Ánh mắt trống rỗng, nàng toan đứng dậy thì nghe gọi: “Khoan.”

Một tia hy vọng le lói nơi tối tăm, Nguyệt Ảnh mừng rỡ ngẩng phắt đầu lên, mong chờ... Nhưng khoé môi còn chưa kịp nâng thì giây kế tiếp đã đành rũ xuống.

“Nói cả nàng ta, mau sớm cút!” Hắn sẽ không để bất cứ mối nguy hiểm nào ở gần nàng! Yêu nàng, phải bảo vệ nàng!

Nguyệt Ảnh buồn bã gật đầu. Hắn đã rõ. Bảo chủ quả nhiên là bảo chủ... Nàng mới thương lượng với Thi Tiểu An hợp mưu giết nữ nhân kia mà nhanh vậy hắn đã rõ rồi... Ánh mắt thâm lương, lồng ngực trống rỗng, cả thân thể cũng trở nên nặng nề...

Một bước, hai bước, ba bước...

Rời khỏi thư phòng hắn, nàng nên đi đâu đây? Rời khỏi hắn, nàng biết phải trôi về đâu đây? Từ nhỏ nàng đã luôn vì hắn mà sống. Giờ, không có hắn, nàng còn gượng nổi thế nào đây?

Đột nhiên, mắt Nguyệt Ảnh tối sầm, ý thức sụp đổ.

Ngay tức thì, một cánh tay đỡ lấy nàng, nâng nàng lên, mang nàng rời đi.

...

Sáng sớm, An Nguyệt Quân lại đứng trước cửa phòng Diệp Khê Thiên chờ. Chỉ chờ, chẳng hề làm gì cả, chỉ đứng đó mà chờ nàng. Đôi mắt hắn chăm chăm nhìn về phía trước, tưởng như nếu kiên trì thì có thể trông thấu vào trong vậy.

Núi băng lạnh lẽo, vạn năm không đổi ngay tại thời điểm cửa phòng bật mở bỗng hoá thành làn hơi xuân dịu dàng, triu mến, đầy yêu thương. Hắn nồng nhiệt nhòe cười: “Nương tử dậy sớm quá ta!”

“Ồ, không ngủ được...” Hai mắt Diệp Khê Thiên lơ dờ vì thiếu ngủ.

“Nương tử nhớ ta quá không ngủ được chẳng?” Đôi mắt An Nguyệt Quân cong cong tựa chú mèo trộm được cá, vừa đắc ý vừa đáng yêu. Gương mặt trắng nõn mong chờ Diệp Khê Thiên đồng ý.

“Không phải.” Câu trả lời thẳng thừng từ nàng khiến nụ cười của An Nguyệt Quân méo mó, vẻ mặt uất ức ngó nàng. Nương tử sao lại không nhớ hắn? Hắn rất rất rất nhớ nương tử cơ mà!

Dường như cảm nhận được ánh mắt ai oán của ai kia, Diệp Khê Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, sửa lại: “Ngoan, rất rất rất nhớ anh đó, được chưa?”

An Nguyệt Quân hài lòng nhào tới ôm Diệp Khê Thiên, thâm tình hôn nàng, thì thào: “Nương tử, chúng ta sắp thành thân rồi... Cứ như mơ ấy...”

“Ồi á!” An Nguyệt Quân đáng thương rụt cổ, ôm lấy hai bên má bị véo sưng đỏ. Hắn rung rung nhìn Diệp Khê Thiên, miệng lẩm bẩm: “Sao nương tử lại thích bắt nạt ta thế chứ! Nàng dữ quá hả!”

“Thấy đau không?” Diệp Khê Thiên cười cười hỏi An Nguyệt Quân, vờ như chẳng nghe thấy câu than vãn của hắn.

“Có đau.” Ánh mắt An Nguyệt Quân càng thêm buồn bã, hắn nặng nề gật đầu.

“Thế thì còn nghĩ mình nằm mơ không?”

“...”

“Phu quân! Tướng công! Nè, sao không trả lời vậy?” Diệp Khê Thiên khúc khích cười trộm trước vẻ sững sờ của đối phương.

“Nương tử, nàng có muốn học võ không?” An Nguyệt Quân cười đáp, đồng tử đen lúng liếng đảo tròn một cách đáng yêu, trông vô cùng hấp dẫn.

“Tập võ á? Cũng được...” Diệp Khê Thiên vừa trả lời vừa trầm ngâm suy nghĩ. Đầu óc nàng liên tưởng tới những bộ phim võ hiệp từng xem, nhớ lại cảnh các nữ anh hùng hiên ngang trừng trị bọn vô lại, đánh đuổi kẻ xấu.

“Nương tử, từ ngày mai ta sẽ dạy võ cho nàng.” Biết võ công thì sẽ không có ai dám chạm vào nàng nữa!

Trong Mai Thanh các.

Dương Hoà hạ hê dẫn một đoàn người tiến vào phòng Thi Tiêu An, hạ hê nhìn nàng ta, hạ hê thông báo: “Bảo chủ lệnh cho người mau cút đi!” Rốt cuộc ả nữ nhân khiến người người chán ghét cũng bị đuổi, thật bổ tức mà! Mặc dù gần đây bảo chủ làm không ít chuyện hồ đồ nhưng quyết định này quả là một quyết định sáng suốt nhất trong số các quyết định.

Thi Tiêu An mê man một lúc lâu, sau đó liền lắc đầu quảy quảy: “Không! Không đâu! Biểu ca sẽ không đối xử với ta như vậy! Ta không muốn đi!” Chưa được làm bảo chủ phụ nhân, nàng ta sẽ không đi! Chưa chiếm được biểu ca, nàng ta sẽ không đi! Chưa giết chết nữ nhân kia, Thi Tiêu An nhất quyết không đi!

“Ngày mai đừng để ta trông thấy người!” Dương Hoà nghiêm mặt, lặp lại.

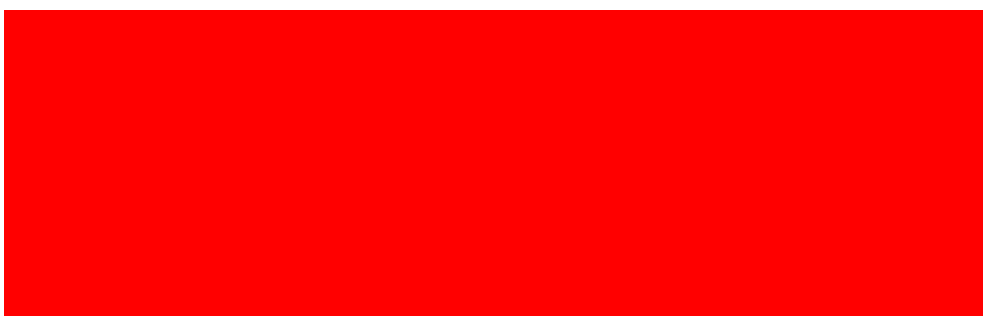
“Ta không tin! Ta phải đi hỏi biểu ca!” Sắc mặt Thi Tiêu An tái nhợt. Nàng ta lão đảo đẩy Dương Hoà, lao ra khỏi phòng. Biểu ca đã cho phép nàng ta ở lại rồi mà! Không, phải hỏi biểu ca rõ ràng mới được!

“Tiểu thư, chậm thôi! Coi chừng ngã!” Nô tỳ Minh Nguyệt hốt hải đuổi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 65: Cả Đời

Thi Tiêu An hồng hộc chạy, vừa chạy vừa hỏi người hầu xung quanh biểu ca ở đâu.

Vất vả lắm mới đến thư phòng, nàng ta chẳng thèm gõ cửa đã xông thẳng vào trong. Nháy mắt, sát khí cuộn cuộn ào tới. Nàng ta mau lẹ né người, tuy nhiên trên cổ vẫn có vết máu.

“Biểu ca, sao huynh nỡ đối xử với Tiêu Tiêu như vậy?” Thi Tiêu An yếu ớt cất tiếng, thân thể run run, nhưng mắt lại âm hiểm liếc liếc xung quanh.

An Nguyệt Quân như chẳng nghe thấy gì, vẫn cúi đầu viết. Lát sau, hắn nói: “Cút!”

Sắc mặt Thi Tiêu An cứng đờ. Nàng ta hít sâu một hơi, chất vấn: “Biểu ca, huynh còn nhớ huynh đã hứa với bá mẫu cái gì không? Huynh muốn bá mẫu nhắm mắt không an lòng ư?”

Chát!

Một cái tát dữ dội.

An Nguyệt Quân lạnh lùng nhìn Thi Tiêu An, à không, phải nói là khát máu mới đúng. Sát khí dày đặc, âm độc khiến ai nhìn cũng rợn tóc gáy, tàn nhẫn tới độ ma quỷ dưới địa ngục nhìn cũng ngại, vô cùng kinh khủng! Đôi môi đỏ mím chặt, hắn gầm: “Ngươi không có tư cách nói! Cút!”

“Muội không có tư cách nói?” Thi Tiêu An lạnh lùng nở nụ cười, lấy từ trong ngực áo ra một chiếc nhẫn. Đó là nhẫn ngọc Lưu Ly. Nhẫn tròn, mịn, xanh óng ánh gần như trong suốt. Nàng ta lắc lắc chiếc nhẫn trong tay, đắc ý bảo: “Biểu ca, muội nhớ chỉ cần có nhẫn ngọc Lưu Ly, toàn bộ trên dưới Nguyệt gia bảo đều phải nghe lệnh muội.”

Đáy mắt An Nguyệt Quân sâu hơn, khoé môi nhếch nụ cười mỉa mai càng thêm lạnh. Hắn không nói chuyện.

“Biểu ca, muội dùng nhẫn ngọc Lưu Ly lệnh cho huynh thành thân với muội.” Thi Tiêu An tràn đầy tự tin.

Thư phòng yên ắng không tiếng động...

“Ngươi nghĩ có thể ra lệnh cho ta bằng chiếc nhẫn rách đó?” An Nguyệt Quân cười cợt đáp trả. Hắn có thể sát huynh giết cha thì còn quan tâm thứ đấy làm gì?

Về tự tin của Thi Tiêu An lung lay. Nàng ta luống cuống tay chân, vội phản bác: “Biểu ca, huynh không thể coi thường vật tổ tông gia truyền được! Thế là bất kính bất hiếu!”

An Nguyệt Quân cười lạnh. Kính? Hiếu? Vì sao hắn phải kính hiếu chứ? Hắn thờ ơ bảo: “Ta đã cho ngươi cơ hội.”

Dứt lời, vai Thi Tiêu An trào máu, da thịt nát bét, mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng lên óc. An Nguyệt Quân ác độc nở nụ cười, hỏi: “Biết cái gì là khổ sở nhất không?” Nụ cười này như của Diêm La địa ngục, vô tình và tàn nhẫn.

Thi Tiêu An hoảng sợ lắc đầu, không ngừng lùi thân mình về phía sau. An Nguyệt Quân thân nhiên đứng yên một chỗ, tựa một vị thần, nhàn nhã hưởng thụ sự sợ hãi của con mồi.

Hồi lâu, máu chảy lênh láng. Hình như An Nguyệt Quân cũng thấy chán rồi nên cất lời: “Ngươi không nên tổn thương nàng ấy!”

Giờ khắc này, Thi Tiêu An thực sự hoảng sợ, hoảng sợ từ tận trong tâm. Nàng ta lắc đầu quẫy quẫy, biện giải: “Muội không có, biểu ca, muội không có mà!” Máu đầm đìa chảy, Thi Tiêu An đã chẳng còn cảm giác gì nữa rồi, cứ như vết thương không hề nằm trên người nàng ta vậy.

“Ngay cả suy nghĩ cũng đừng nên có! Nếu không, chết!” An Nguyệt Quân thẳng tắp nhìn Thi Tiêu An, nâng cao tay toan kết liễu nàng ta. Chợt, bên ngoài vang lên tiếng bước chân khiến ánh mắt hắn dịu dàng hẳn.

Thi Tiêu An chứng kiến mà ngây ngẩn. Sao cơ? Biểu ca tha cho mình rồi? Nàng ta hớn hở.

Bình bịch... Bình bịch... Bình bịch...

Đáy mắt An Nguyệt Quân lúc này đã hoá thành hồ nước xuân mênh mông, ngay cả giữa lúc nguy nan Thi Tiêu An thấy mà cũng xiêu lòng. Không rõ hắn di chuyển thế nào mà thân mình đã lừng lững trước cửa. Ánh mắt hắn dần kích động.

Cửa mở.

Bốp!

Bóng dáng màu vàng nhạt đâm sâu vào lòng An Nguyệt Quân. Hắn vui mừng ôm chầm lấy.

Diệp Khê Thiên ngạc nhiên ngẩng đầu hỏi: “Sao anh biết em tới?”

An Nguyệt Quân yêu thương vuốt mặt nàng, đáp: “Nương tử, tự nhiên ta biết vậy thôi.” Bước chân của nàng vừa nhẹ vừa gấp, chẳng biết tại sao hắn xác định ngay đó là nàng.

“Quân, nói anh nghe nè! Em học được nhiều chữ lắm rồi. Hứng quá, em viết một bức thư tình cho anh đây. Anh có muốn đọc không?” Diệp Khê Thiên giờ giờ bức thư trong tay mình lên, phấn khích hỏi.

“Thư tình á?” An Nguyệt Quân thắc mắc lặp lại.

“À... anh cứ xem là được.” Con phấn kích của Diệp Khê Thiên hơi hơi xẹp xuống. Thời này chẳng biết thư tình là gì, nàng cũng ngại giải thích. Thế là nàng cúi thẳng thư vào tay An Nguyệt Quân.

An Nguyệt Quân mở thư ra xem, Diệp Khê Thiên ngó ra đằng sau hắn, mặt liền trắng bệch. Trên đất loang lổ vũng máu, Thi Tiêu An nằm vật ra đó, ngất lịm, không hề có dấu hiệu sống sót nào.

“Quân, xảy ra chuyện gì vậy?” Diệp Khê Thiên cau mày tra hỏi.

“Khụ khụ... nương tử à... có chút... chút chuyện...” An Nguyệt Quân lấp ba lấp bắp, mắt ai oán liếc nàng. Sao nương tử phản ứng dữ thế?

Diệp Khê Thiên hung hăng trừng mắt liếc lại hắn, sau đó nàng mở cửa, gọi hạ nhân: “Mau gọi đại phu!”

“Vâng thưa phu nhân.”

An Nguyệt Quân xem xong thư liền cẩn thận từng chút một cất vào trong áo. Niềm hạnh phúc căng tràn toàn thân, hắn nở nụ cười tươi rói, cả đáy mắt cũng thoải mái. Nương tử viết, nương tử muốn bắt nạt hắn cả đời, muốn bầu bạn sớm chiều cùng hắn cả đời, muốn ồn ào với hắn cả đời, muốn yêu hắn cả đời... Cả đời! Thật là cả đời! An Nguyệt Quân ngây ngốc cười.

“Thư đâu?” Diệp Khê Thiên ngoảnh lại đã không thấy thư đâu, tay hắn trống không. Nàng cố giấu nỗi xấu hổ trong mắt, hung tợn hỏi.

“Nương tử, nó đột nhiên biến mất, phu quân cũng chẳng biết sao.” An Nguyệt Quân mở to đôi mắt vô tội đáp.

“Bậy bạ!” Diệp Khê Thiên bắt đầu dĩ cười cười, bảo: “Em chẳng đòi lại đâu, anh gấp làm gì.”

“Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!” An Nguyệt Quân thở hắt ra, mặt mày hớn hờ.

“Chữ đọc hiểu không?” Diệp Khê Thiên ngưng ngưng dò hỏi. Mới tập viết nên chữ nàng còn cong cong queo queo. Nhưng được học, nàng rất vui.

“Ừ, ừ, ừ, chữ nương tử đẹp lắm.” An Nguyệt Quân mở to mắt nói dối, còn gật đầu một cách chắc nịch nữa.

“Ghét!” Diệp Khê Thiên trừng mắt liếc An Nguyệt Quân một cái. Nàng chợt nhận ra này giờ Thi Tiêu An vẫn còn nằm trên đất bèn áy náy đưa tay toan nâng nàng ta dậy.

“Nương tử, không được chạm vào người khác.” An Nguyệt Quân chu môi ghen. Đáy lòng hắn âm thầm cười lạnh. Vì nương tử, hắn bỏ qua cho nàng ta lần này. Sau đó, hắn gọi: “Người đâu?”

“Vâng thưa bảo chủ?”

“Đưa nàng ta về Mai Thanh các.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 66: Học Võ?

Mai Thanh các.

Thi Lang nghe tin Thi Tiêu An bị thương liền vội chạy tới ngay. Trông nàng ta nằm thoi thóp trên giường, gương mặt tái nhợt, lòng y đau đớn tột cùng. Y giận dữ hỏi Minh Nguyệt bên cạnh: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì sao đột nhiên Tiêu Tiêu bị thương?”

“Thiếu... thiếu gia, nô tỳ... nô tỳ cũng không biết.” Minh Nguyệt khóc bù lu bù loa, đứt quãng đáp: “Tiểu thư kêu đi tìm bảo chủ, lát sau người hầu đưa về thì đã bị thương rồi.”

Rầm!

Thi Lang nắm mạnh tay lên bàn, điên tiết gầm: “Sao người không cản Tiêu Tiêu?!”

“Nô tỳ... nô tỳ có cản... nhưng... tiểu thư không... nghe.” Minh Nguyệt nức nở lắc đầu.

An Nguyệt Quân... An Nguyệt Quân... Lại là hần! Đáy mắt Thi Lang thoáng tia ác độc, y cười lạnh. Rồi y đẩy Minh Nguyệt sang một bên, đến bên giường Thi Tiêu An nắm tay nàng ta, khò sờ thì thảo: “Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu à, muội phải mau bình phục nhé.” Thi Lang ta nhất định sẽ báo thù thay muội! Không lâu nữa đâu!

Mắt Thi Lang lướt đến chiếc nhẫn ngọc Lưu Ly trên ngón tay Thi Tiêu An, y tháo nó ra, nắm chặt trong lòng bàn tay. Mối y nở nụ cười hiểm độc, nụ cười chất chứa biết bao toan tính và âm mưu.

“Đại phu tới chưa?” Thi Lang quát hỏi Minh Nguyệt.

“Đến rồi, đến rồi đây thưa biểu thiếu gia.” Đám tôi tớ bên ngoài lao nhao đáp, dẫn một vị đại phu trung niên vội vã xông vào.

Đại phu đến bên người Thi Tiêu An, đặt hòm thuốc bằng trúc xuống, xem xét thương thế, bắt mạch. Hồi lâu, đại phu phán: “Vết thương phải được xử lý ngay nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Mất máu quá nhiều rồi.”

“Vậy còn làm nhảm gì nữa! Mau cứu muội ấy đi!” Thi Lang gấp gáp thúc giục, gương mặt bởi lo lắng nên trông rất khổ sở, đôi mắt ngập tràn đau đớn. Thi Tiêu An... là muội muội của y... hơn nữa cũng là...

Minh Nguyệt lạ kỳ liếc về khăn trương của Thi Lang. Vì sao biểu thiếu gia kích động như thế? Bởi tiểu thư là muội muội y sao? Hay vì tư tình gì khác? Chẳng lẽ... tin đồn là thật?

Đại phu vội vàng gạt đầu, ngồi xuống, xé vai áo Thi Tiêu An lúc này đã bị máu nhuộm đỏ, sau đó bắt đầu thuần thực cầm máu, băng bó vết thương.

Trong phòng hoàn yên tĩnh...

“Thế nào? Tiêu Tiêu không sao chứ?”

Thi Lang quay về phía giọng nói, thấy khuôn mặt của người vào cửa, lập tức con phần uất trào dâng. Y chậm rãi bước tới trước mặt nàng: “Là người.” Nụ cười âm trầm nở trên môi.

“Ừ, là tôi.” Diệp Khê Thiên cười đáp lại, nụ cười có ý khinh thường, đáy lòng thì thầm than vãn. Ôi, sao nàng không sớm nghĩ tới chuyện Thi Lang cũng sẽ xuất hiện ở đây chứ! Y là biểu ca của Thi Tiêu An mà!

Thi Lang túm lấy cổ áo Diệp Khê Thiên, hả hê cười nói: “Bây giờ thì đừng hòng thoát khỏi tay ta!” Ả nữ nhân này dám làm y mất thể diện, y sẽ trừng trị thật thích đáng!

“Thiếu gia, thiếu gia mau buông ra đi!” Minh Nguyệt sốt sắng khuyên Thi Lang.

Ngược lại, Thi Lang không hiểu ý tốt của Minh Nguyệt, hung tợn liếc mắt và mắng nàng: “Hạng nô tỳ thấp kém như người mà dám ra lệnh cho ta à?!”

Bốp!

Diệp Khê Thiển hứng trọn một cái tát như trời giáng, gò má trắng nõn giờ đây xuất hiện dấu bàn tay đỏ sẫm trông phát ghê. Xem ra Thi Lang đã dùng hết sức.

Y đánh xong, cười đều tiếp: “Sau này ta sẽ còn “thương” ngươi nhiều nữa cơ.”

Diệp Khê Thiển lạnh lùng cười lại, gắt: “Anh đối xử với tôi thế nào thì tôi sẽ bắt anh trả gấp đôi.”

Bốp! Bốp!

Diệp Khê Thiển hung hăng tát lại Thi Lang hai cái.

Thi Lang nổi trận lôi đình khiến Minh Nguyệt đứng bên kinh sợ, vội vàng can ngăn: “Thiếu gia, đây là bảo chủ phu nhân!”

Lời dứt, cánh tay nâng lên của Thi Lang liền sững lại rồi buông xuống. Y hỏi: “Ngươi chính là Diệp Khê Thiển?”

“Sao?” Diệp Khê Thiển không thèm trả lời.

Thi Lang tròn trừng hai mắt, hô: “Ngươi chính là Diệp Khê Thiển!” Là bảo chủ phu nhân hay không phải bảo chủ phu nhân cũng được, y đều có biện pháp đối phó với ả!

“Ý kiến gì?” Diệp Khê Thiển tiếp tục khiêu khích, đáy mắt rét lạnh.

Thi Lang ngẩn ngơ, toan đáp nằng thì thấy đại phu đứng lên, chuẩn bị thu dọn hòm thuốc. Y vội hỏi han: “Tiêu Tiêu thế nào?”

“Máu cảm rồi. Sau này nên chú ý chăm sóc mình, bệnh nữa thì khó chữa lắm. Để tại hạ kê cho tiểu thư đây một đơn thuốc bồi bổ thân thể.”

“Đa tạ đại phu.” Minh Nguyệt bước lên cảm ơn.

“Hà Minh, theo đại phu bốc thuốc.” Diệp Khê Thiển lệnh cho tên tôi tớ bên ngoài.

“Dạ thưa phu nhân.” Hà Minh vâng lệnh.

Lúc đại phu định xoay người rời đi thì chợt nghe Thi Lang hỏi thêm: “Nên bồi bổ thế nào?”

“Chỉ cần nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ, mỗi ngày uống đúng giờ là được.” Đại phu vuốt chòm râu dài, trả lời.

“Rồi.” Thi Lang gật đầu. “Hà Minh, bốc thuốc đi.”

“Vâng thưa biểu thiếu gia.” Hà Minh cúi người lui ra.

“Vậy tại hạ cáo lui.” Đại phu cúi chào rồi rời đi.

Biết Thi Tiêu An không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, lương tâm Diệp Khê Thiển mới bớt day dứt. Sau khi tạm biệt một câu, nàng xoay lưng đi luôn, không phát hiện phía sau Thi Lang đang nở một nụ cười lạnh lẽo.

...

“Nương tử, sao nàng đi lâu vậy? Phu quân rất nhớ nàng.” Đương bước trên đường, Diệp Khê Thiển bỗng bị ôm chầm từ sau, giọng nói nũng nịu vang bên tai. Nàng nhoèn cười.

“Ai bảo anh hại người ta thâm thù lắm chi!” Diệp Khê Thiển bực bội liếc An Nguyệt Quân.

Đôi mắt long lanh mở to, dung nhan tuyệt sắc đỏ ửng như hoa đào nở bừng trên tiên giới. An Nguyệt Quân cọ cọ mặt Diệp Khê Thiển, mè nheo: “Nương tử ơi...”

Chẳng để ý xung quanh, Diệp Khê Thiển thắc mắc: “Gi?”

Chỗ rộng như vậy mà chẳng có một ai, không khí tịch mịch lạ thường.

An Nguyệt Quân chán ngán ngó nàng, khịt khịt lỗ mũi oán giận. Hắn chu miệng bảo: “Nương tử, nàng mau quên thế.”

“Gi cơ?” Diệp Khê Thiển càng mù mờ. Nàng quên cái gì chứ?

“Nương tử, ghét nàng lắm.” An Nguyệt Quân đảo mắt liếc quanh một hồi rồi trở về phía Diệp Khê Thiển, thấy nàng vẫn chẳng hiểu ý hắn thì rung rung mặt nhăn một đống, hai hàng lông mày chau thành một hàng, đáng thương giải thích: “Nương tử, nàng đồng ý học võ với ta.”

“À, phải rồi.” Diệp Khê Thiên gấp gù hỏi tiếp: “Sao?”

“Nương tử ngốc, giờ chúng ta học thôi.” An Nguyệt Quân hi hi bảo, môi đỏ tươi toét.

Diệp Khê Thiên trừng mắt. Không phải bảo ngày mai mới tập à? Sao lại thành hôm nay rồi? Nàng đương định hỏi hắn thì chợt một vấn đề khác sốt dẻo hơn nảy ra trong đầu, thế là nàng hớn hờ đổi câu: “Quân, anh tính dạy em chiêu gì?”

“Nương tử ngốc lắm, ta phải suy nghĩ thật kỹ đã...” An Nguyệt Quân cau mày tỏ vẻ suy tư, trông có vẻ hết sức khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 67: An Nguyệt Quân Khóc

“Lăng Ba Vi Bộ? Thiên Nữ Tán Hoa? Hay Ngọc Nữ Tâm Kinh?” Diệp Khê Thiên hưng phấn tuôn hàng loạt cái tên trong phim võ hiệp từng xem.

“Nương tử, nàng nói gì vậy?” An Nguyệt Quân ngơ ngác.

“À...” Diệp Khê Thiên cứng họng, con kích động xẹp hơn phân nửa. “Vậy anh định dạy em cái gì?”

“Khinh công.” An Nguyệt Quân vui vẻ trả lời. Có khinh công, thời điểm gặp nguy hiểm nương tử có thể chạy trước, như vậy sẽ chẳng ai chạm vào nương tử được hết.

Càng nghĩ càng vui, dung nhan điện đảo chúng sinh sáng bùng. Vẻ đẹp tuyệt điểm ấy dường như không thuộc về nhân gian. Đôi mắt hắn lấp lánh hương vị hạnh phúc, làn da nõn nà ứng hồng như chú mèo trộm được cá. Hắn nở nụ cười đáng yêu, đầy lòng mừng rỡ: nương tử là của hắn!

“Anh đang âm mưu cái gì đúng không?” Diệp Khê Thiên nheo mắt liếc An Nguyệt Quân. Nụ cười của hắn sắc mùi gian trá thế cơ mà!

An Nguyệt Quân cực lực lắc đầu, vô (số) tội hô: “Không, ta có âm mưu gì đâu!”

Rồi An Nguyệt Quân cười rộ bảo: “Nương tử, chúng ta bắt đầu nhé?” Chỉ cần được ở bên nương tử, dù một chút thôi hắn cũng thấy hạnh phúc.

“Ừ.”

...

Một đêm yên tĩnh. Yên tĩnh lạ thường.

“Ai đó?!” Diệp Khê Thiên đang thiu thiu ngủ, chợt cảm giác có người lảng vảng bên bật dậy lớn tiếng quát.

Xung quanh im ắng không tiếng động, nhưng nàng vẫn thấy chưa ổn. Không khí thoang thoang một mùi hương nghe quen quen.

Vội xuống giường, mò nắn đến bên bàn thấp đèn lên, Diệp Khê Thiên ngoảnh quanh bốn phía, tuy nhiên chẳng phát hiện điểm nào khả nghi. Nàng nhú mào lăm lăm: “Chả lẽ mình đa nghi quá?”

Ngáp dài, nàng toan quay về giường, đột nhiên cơ thể lao đảo ngã xuống đất, hôn mê. Ngọn đèn trên bàn bị nàng gạt phải cũng theo đó văng trúng tường màn, bắt lửa, cháy ngày càng to.

Màn đêm tịch mịch tựa mặt hồ phẳng lặng không lấy một gợn, chỉ thấp thoáng tiếng lửa lách tách li ti.

Cuối cùng, lâu sau, ai đó hô hoán: “Chết! Cháy rồi!”

“Có cháy! Có cháy! Mọi người dậy mau!”

“Lạc An các cháy!”

Lập tức, trên dưới Nguyệt gia báo rối rít tụ tập, người bưng thau, người xách thùng múc nước giếng tới dập tắt lửa. Không may, đám cháy chẳng hề giảm, ngược lại còn có xu hướng bốc cao hơn.

Đương lúc ai nấy luống cuống, bỗng một bóng người cao cao phi vào đám lửa, theo sau là Dương Hoà hết lời khuyên can: “Bảo chủ! Bảo chủ, đừng! Hiện giờ lửa rất lớn, ngại gặp nguy hiểm mất!”

“Đừng can ta!” An Nguyệt Quân lạnh lùng đáp, thanh âm không một chút nhân tình, băng giá như địa ngục sâu thẳm. Về mặt hấn vận vẹo đến rợn người, hàn khí âm âm lan toả tường chừng có thể đóng băng cả thời gian.

“Bảo chủ, nhờ ngài vào mà không có phu nhân trong đó thì chỉ uổng công thôi.” Dương Hoà tìm mọi lời khuyên ngăn.

“Nàng chết, ta cũng chẳng thiết sống.” Câu nói kiên định khiến Dương Hoà chấn động, bàn tay già nua có sống có chết nín chủ cũng từ từ buông lỏng. Không có trái tim, An Nguyệt Quân hấn sống thế nào được nữa? Không có nàng, hấn biết bước tiếp quãng đời còn lại ra sao? Bây giờ, ngay cả thối, hấn cũng đau đến tê dại. Có phải hấn yếu đuối lắm không? Phụ thuộc vào nàng, chẳng ai thay thế nổi nàng, nhất định phải là nàng... Diệp Khê Thiên, ta yếu đuối thế đấy... nên nàng sẽ không nỡ bỏ ta đi... đúng không?

Vội bộn gia nhân, câu An Nguyệt Quân vừa nói làm họ nín lặng, nước mắt lăn chầm tuôn rơi. Phu nhân chết, bảo chủ cũng chẳng thiết sống! Hoá ra tình cảm bảo chủ dành cho phu nhân sâu đậm tới vậy!

An Nguyệt Quân vọt vào biển lửa, bóng dáng tuyệt sắc dần dần chìm trong không gian đỏ rực. Mọi người đều âm thầm cầu nguyện: cầu cho bảo chủ, phu nhân bình an vô sự; cầu trời hãy đổ cơn mưa, dập tắt trận hỏa hoạn tàn nhẫn này đi.

Im lặng...

Lâu sau, rất lâu sau, hy vọng bắt đầu hoá tuyệt vọng. Vài nô tỳ nhỏ tuổi xúc động còn khóc nức lên.

Đột nhiên, đám lửa khổng lồ bị tách làm hai. Bóng người cao lớn cẩn thận ôm lấy một thân hình bé nhỏ, thoát khỏi tay Tử Thần.

Bảo chủ!

Phu nhân!

Phút chốc, tiếng hoan hô rầm trời. Dương Hoà đứng tại chỗ, hốc mắt ẩm ướt. Bảo chủ dám tự tách ngọn lửa làm hai! Việc này hao phí biết bao nội lực chứ! Tất cả chỉ vì mong phu nhân không phải chịu thêm thương tổn nào nữa mà thôi! Lão thực sự bị cảm động. Cảm động bởi sự si tình của bảo chủ. Bảo chủ không vô tình, mà chỉ vì toàn bộ tình cảm đều đã dành trọn cho người duy nhất rồi.

“Mau tìm đại phu!” An Nguyệt Quân quát lớn, ôm chặt Diệp Khê Thiên yếu ớt nhắm nghiền mắt vào lòng, tưởng chừng hấn sợ chỉ giây kế tiếp, nàng sẽ rời hấn mà đi. Tim đau như bị ai cắt. Ban nãy, lúc mới xông vào đám lửa, vết thương trên da hấn vẫn đau. Vậy mà giờ, nhìn người trong ngực mình, hấn còn đau hơn. Mặt, tay, mình, toàn thân nàng đều bị phỏng. Những vết thương đâm nhói mắt hấn, làm lệ lỏng lánh tràn mi, giọt giọt nhỏ xuống, tí tách lẫn trên gương mặt tái nhợt của nàng. Hết như con tim đang rỉ máu của hấn vậy: đau!

Chưa, chưa đâu, nhất định nương tử chưa muốn bỏ hấn, nhất định nàng còn muốn ở bên hấn, cả đời bắt nạt hấn!

Nàng chưa thể chết!

Ôm siết Diệp Khê Thiên, An Nguyệt Quân như muốn khảm nàng vào thân thể mình. Hấn run run, đáy mắt đen quánh, nồng đậm sát ý, khát máu, tàn nhẫn. Hấn nâng tay trở vào cái bóng cách Lạc An các không xa, bờ môi lạnh lạnh nở nụ cười dữ tợn. Dù là ai, chỉ cần làm nàng bị thương thì sẽ phải trả giá đắt, sống không bằng chết!

Dưới ánh lửa bập bùng, gương mặt tuyệt mỹ trông quý dị gấp vạn lần Diêm La. Nét khủng khiếp ấy làm những ai có mặt nơi này đều rùng mình ớn lạnh, run rẩy trước thứ sát khí nhuộm đen trời đất, nhấn chìm thế gian vào địa ngục kia.

“Bảo chủ, đại phu tới!”

An Nguyệt Quân chẳng nhúc nhích, vẫn ôm cứng Diệp Khê Thiên. Dương Hoà vội lớn tiếng báo lại: “Bảo chủ, đại phu tới rồi! Chúng ta phải mau mau đưa phu nhân đến chỗ sạch sẽ để đại phu chữa cho phu nhân!”

Nghe đến hai chữ “phu nhân”, An Nguyệt Quân mới có phản ứng, chậm chậm bế Diệp Khê Thiển lên. Đoàn người nối đuôi nhau theo bóng An Nguyệt Quân, cũng lo cho thương thể của phu nhân họ.

Tại Thâm Tuyết các cách Lạc An các không xa, quang cảnh thanh nhã, mùi hương thoang thoảng, nếu chẳng phải bảo đang gặp biến thì đúng là tiên cảnh.

Vào Thâm Tuyết các, An Nguyệt Quân nhẹ nhàng đặt Diệp Khê Thiển lên giường, mân mê vuốt ve gương mặt nàng, thì thào: “Nương tử hừ, sau này không được dọa ta thế nữa!”. Cũng đừng để ta kinh hãi tới vậy nữa! Nếu còn thêm một lần, có khi hân hoá điên mất! Hoá điên mất!

Khê hôn nhẹ lên môi Diệp Khê Thiển, An Nguyệt Quân tiếp tục thủ thi: “May mà nàng không sao...” Cảm ơn trời đất, nàng vẫn còn đây với hân...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 68: Em Là Ai?

Đại phu vội vào Thâm Tuyết các, An Nguyệt Quân ngoan ngoãn nhường chỗ của mình cho đại phu.

Hân theo dõi kỹ quá trình đại phu chữa trị, đáy lòng thấp thỏm, mắt đẹp lo lắng khôn nguôi. Lâu sau, đến lúc hân sắp hết nhẫn nhịn nổi thì đại phu mới thở phào cất tiếng: “May nhờ cứu ra kịp thời nên phu nhân không gặp nguy hiểm. Hiện phu nhân hôn mê là do bị sắc khí, xin đừng lo. Trên người phu nhân phỏng nhiều chỗ, mặc dù thời gian sau là khỏi nhưng chắc để sẹo đây. Ở đây tại hạ có được cao chữa thương, mỗi ngày bôi đều vết phỏng sẽ mau khỏi hơn, sẹo cũng mờ dần. Nhưng nếu muốn tiêu sẹo hoàn toàn thì cần Tuyết Vực cao.”

*được cao: thuốc mỡ bôi

An Nguyệt Quân gật đầu, trái tim lơ lửng cuối cùng cũng tìm được chốn hạ. Nương tử không sao là tốt.

“Trước tại hạ băng vết phỏng lại để tránh nó nặng hơn, sau cứ định kỳ tại hạ tới thay băng. Chỉ cần vài ngày là ổn thôi.” Dứt lời, đại phu thuận thực băng bó cho Diệp Khê Thiển, một thời gian ngắn sau liền xong.

Dương Hoà liếc An Nguyệt Quân chỉ lo dính chặt mắt vào Diệp Khê Thiển. Lão thở dài, hỏi thay: “Đại phu, có cần chú ý thêm gì nữa không?”

“Chăm sóc cẩn thận, chú ý tránh đụng nước là được.”

“Vâng.” Dương Hoà lấy bạc vụn từ trong ngực áo ra thả vào tay đại phu, bảo: “Làm phiền đại phu.”

Đại phu nhận tiền, cảm tạ rồi rời đi.

Bấy giờ, Thu nhi và Đông nhi hót hơ hót hải xông vào, trông Diệp Khê Thiển bị băng bó nằm trên giường bèn vọt tới, nước mắt ào ào chảy, nghẹn ngào: “Phu nhân, phu nhân, người sao thế này?”

“Ban nãy các người ở đâu?” Giọng nói lạnh lẽo của An Nguyệt Quân truyền đến, tuy nhiên tầm mắt hân vẫn đau đáu ghim chặt vào Diệp Khê Thiển.

Thu nhi tái mặt, rụt rè trả lời: “Thưa... bảo chủ... nô tỳ cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Nô tỳ đang đi thì bị người ta đánh bất tỉnh. Sau đó mở mắt, nghe

mọi người nói phu nhân bị thương, nô tỳ liền chạy đến đây.”

“Thưa, còn nô tỳ ngủ quên ạ. Không hiểu sao hôm nay ồn ào vậy mà nô tỳ có thể ngủ sâu thế nữa.” Đông nhi lo lắng liếc về phía người nằm trên giường, bạo gan hỏi thăm: “Phu nhân không sao chứ ạ?”

“Không sao, chỉ phỏng thôi, nhưng để sẹo. Chẳng biết phu nhân có ngại không.” Dương Hoà lắc đầu, thay chủ đáp.

An Nguyệt Quân lạnh mặt, không hé một lời.

Một đêm trôi qua, An Nguyệt Quân thức trắng, nắm chặt tay Diệp Khê Thiên, si ngốc ngắm nàng, chờ nàng tỉnh lại.

Chợt tay Diệp Khê Thiên nhúc nhích, An Nguyệt Quân dụi dụi mắt, cúi đầu, cả lăm: “Nương... nương tử, nàng... nàng tỉnh... rồi hả?”

Nhưng không, nàng chẳng còn động tĩnh gì nữa, An Nguyệt Quân chán nản tiếp tục canh chừng. Lát sau, hần lại thấy tay nàng giật giật, tim được phen nhảy thót lên tận cổ họng, mắt chớp cũng chẳng dám chớp, chăm chú trông nàng.

Diệp Khê Thiên từ từ hé mi, vô thức rên rĩ: “Nước... Nước...”

An Nguyệt Quân toe toét, hưng phấn bật dậy lao đến bên bàn rót nước. Bởi quá kích động, chân hần đụng phải cạnh bàn đầu giường. Hần không thèm để ý, vẫn khúc khích cười. Nhanh chóng pha trà, tay hần run run bê chén trà lại giường.

Nương tử tỉnh rồi!

An Nguyệt Quân ngồi bên mép giường, nâng chén trà đến bên môi nàng, tuy nhiên tay hần run làm nàng uống không được. Suy nghĩ một lát, hần uống luôn chén trà, sau đó cúi người dán môi mình lên môi nàng, dứt cho nàng. Liên tiếp mấy lần như vậy, đến chừng môi Diệp Khê Thiên hết khô khốc mới thôi.

Rồi Diệp Khê Thiên hoàn toàn mở mắt. Nàng định nói chuyện nhưng cổ họng khó chịu, giọng khàn khàn, vừa ho vừa hỏi: “Em sao thế này?”

“Nương tử, nàng không sao, chỉ bị thương chút thôi.” An Nguyệt Quân mắt đen lúng liếng, dịu dàng như ngọc, nhìn nàng đầy cung chiều.

Mắt ngó thấy toàn thân mình đầy băng trắng, Diệp Khê Thiên run rẩy sờ soạng khắp mặt, sốt sắng hỏi: “Em bị nặng không?”

“Không, không nặng, phỏng chút thôi mà.” An Nguyệt Quân híp mắt cười.

“Có để sẹo không?” Diệp Khê Thiên lo lắng. Tuy nàng không quan tâm lắm đến ngoại hình nhưng đứng trước An Nguyệt Quân, nàng hơi tự ti. Nếu nàng bị sẹo, sau này sự chênh lệch giữa hai người sẽ càng lúc càng lớn.

“Không.” An Nguyệt Quân nói chắc như đinh đóng cột.

“May quá...” Diệp Khê Thiên nhìn chòng chọc An Nguyệt Quân, hỏi: “Quân, sao mặt anh tái nhợt thế? Anh cũng bị thương hả?” Nói đến đây, Diệp Khê Thiên càng lo.

“Không đâu nương tử, ta sợ thôi. Nương tử, sau này đừng dọa ta nữa nhé, ta sợ lắm đó.” Đôi mắt An Nguyệt Quân lấp lánh ánh lệ, giọng nói tha thiết cầu xin, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch khiến hần trông tội nghiệp vô cùng.

“Ngốc à, không đâu, không đâu.” Diệp Khê Thiên đau lòng vỗ vỗ lưng An Nguyệt Quân cam đoan.

“Nương tử nói lời phải giữa lời đấy.” An Nguyệt Quân lật mặt nhanh như lật giấy, vui vẻ tặc lưỡi: “Nương tử mà nói dối, ta sẽ hôn nàng tới khi nàng nghẹt thở luôn.”

“...”

Mấy ngày sau, An Nguyệt Quân lúc nào cũng kề cận bên Diệp Khê Thiên. Hần bận trước bận sau, loay hoay chăm sóc cho nàng.

Một hôm...

“Quân, em muốn ăn bánh hạt sen ngoài phố.” Diệp Khê Thiên cười híp mắt vờ vĩnh.

“Tuân lệnh nương tử!” An Nguyệt Quân háp tấp đáp, hơn hờ bảo: “Nương tử cứ nghỉ ngơi cho khoẻ, ta đi mua bánh hạt sen cho nàng.”

Dứt lời, hần xoay lưng đi, trước khi rời khỏi còn ngó chằm chằm Thu nhi, ánh mắt lạnh hơn băng giá dưới địa ngục.

Đợi An Nguyệt Quân xa rồi, Diệp Khê Thiên lại bảo: “Trừ Đông nhi, Thu nhi ở lại, tất cả lui xuống hết đi.”

“Vâng thưa phu nhân.” Bọn tôi tớ răm rắp làm theo.

“Thu nhi, sao em phải làm vậy?” Diệp Khê Thiên nhìn Thu nhi chằm chằm, nhẹ hỏi. Bởi bị băng trắng quấn kín nên không nhìn ra vẻ mặt nàng lúc này.

“Tỷ tỷ, tỷ nói gì cơ?” Thu nhi ngơ ngác hỏi lại.

“Em còn gọi chị là chị ư? Em là ai?” Giọng điệu Diệp Khê Thiên nhẹ nhàng khở sở. Không ngờ, thủ phạm lại là người nàng vẫn xem như em gái. Lòng nhói đau... Phải chăng đây chính là mùi vị của phản bội? Thật cô đơn, thật khó chịu...

“Tỷ tỷ, tỷ nói gì vậy?” Đồng nhi ngơ ngác liếc qua liếc lại.

“Người phát hiện từ bao giờ?” Thu nhi, vẫn khuôn mặt ngây thơ ấy, đột nhiên trở nên lạnh nhạt như người dung, tuy đáy mắt thoáng chút hối hận khó nhận ra.

“Thu nhi à...” Đồng nhi kinh ngạc.

Roẹt!

Thu nhi lật tấm mặt nạ da người, trở về với hình dạng thật của mình. Thu nhi ngây thơ giờ đã biến thành một nữ nhân trông có vẻ lạnh lùng, mắt đẹp và sâu giống hồ ly, da thịt trắng tựa tuyết, dù không tới nỗi xinh đẹp tuyệt trần nhưng đủ để quyến rũ bọn nam nhân háo sắc. Nàng ta lạnh giọng trả lời: “Ta là Nghiên Tịch!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 69: Người Không Đơn Giản

“Cô dịch dung?” Diệp Khê Thiên bình tĩnh hỏi: “Thu nhi đâu?”

*dịch dung: hoá trang

“Con bé đó ư? Chết rồi.” Nghiên Tịch nhàn nhạt trả lời. Dường như giết người đối với nàng ta chỉ là chuyện bé như con kiến.

“Sao người lại nhẫn tâm như vậy?! Còn nhỏ thế... sao người nỡ xuống tay chứ?!” Đồng nhi đứng bên kích động lao đến trước mặt Nghiên Tịch, túm nàng ta, đau lòng truy vấn.

“Vi đại cuộc, vài người phải hy sinh.” Nghiên Tịch lạnh lùng đáp.

“Rốt cuộc cô là ai?” Diệp Khê Thiên nghiêm giọng hỏi.

“Ta là hữu hộ pháp Tà Y giáo.” Đồng tử Nghiên Tịch loé sáng, tiếp: “Người phát hiện ra ta từ bao giờ?”

“Mấy ngày trước, lúc cô nói đang đi thì đột nhiên bị ai đánh ngất, tuy về mặt thì bình thường nhưng mắt lại có sát ý. Tôi cho rằng, với một cô bé mới mười hai, mười ba tuổi chưa trải mùi đời, loại ánh mắt ấy hoàn toàn không hợp lý.” Diệp Khê Thiên đôi mắt xa xăm, nhẹ lắc đầu, thoáng chút khở sở, thán: “Khi đó tôi đã biết cô chẳng đơn giản gì.”

“Người cũng không đơn giản đâu. Nhưng chỉ có vậy mà người phát hiện ra ta ư?” Nghiên Tịch cười cười hỏi lại.

“Mùi, là mùi thơm.” Diệp Khê Thiên nhẹ nhàng giải thích: “Cô không biết hôm ấy trên người mình có mùi gì à?”

“Cái gì?!” Sắc mặt Nghiên Tịch đại biến, đáy mắt xẹt tia kinh hoàng, nhưng chỉ giây lát sau đã tự trấn định, hỏi: “Mùi gì?”

“Tôi hôm đó, tôi có bỏ ít Thu Tâm Thảo trong phòng cô và Đông nhi. Nó là thảo dược giải độc, cũng là thảo dược an thần. Mùi của nó rất nhạt, phải tinh lắm mới ngửi thấy. Hôm ấy, lúc cô đánh tôi bất tỉnh, tôi đã ngửi thấy mùi thơm này.” Diệp Khê Thiên nói rõ từng câu từng chữ.

“Ngươi...” Nghiên Tịch lờm Diệp Khê Thiên. Nếu nhiệm vụ lần này thất bại, nàng ta trở về cũng bằng chết. Thôi thì liều một lần! Lập tức, Nghiên Tịch gian trá nhếch khoé môi, hỏi: “Ngươi không sợ ta giết ngươi diệt khẩu ư?”

“Cô có hối hận không?” Diệp Khê Thiên làm như chẳng nghe Nghiên Tịch.

Nghiên Tịch trước sừng sốt, sau đó bình tĩnh trả lời: “Ta không bao giờ làm chuyện mà mình hối hận.” Bởi dù có hối hận cũng vô dụng.

“Tôi vẫn luôn xem cô như chị em thân thiết. Đến tận giờ phút này, tôi cũng như cô, không hối hận.” Diệp Khê Thiên thở dài vừa như tiếc nuối, vừa như bất lực. Nàng nhẹ nhàng khép mắt, ưu sầu.

Nghiên Tịch im lặng, cánh tay run rẩy. Nàng ta phải nhắm mắt hồi lâu để khôi phục sự bình tĩnh. Khi mở mắt, chẳng biết từ lúc nào mà một cây roi mạ bạc loé sáng đã sẵn trên tay, nàng ta gằn: “Nói nhiều vô nghĩa, chịu chết đi!”

“Vì sao phải giết tôi?” Diệp Khê Thiên không sợ hãi, chỉ mở to mắt nhìn Nghiên Tịch.

“Bởi vì ngươi là nữ nhân An Nguyệt Quân yêu, là tình yêu đích thực của bảo chủ Nguyệt gia bảo, cho nên ngươi phải chết!” Nghiên Tịch nói một cách âm hiểm.

“Anh nắp ngoài đó đủ rồi đấy. Không mệt à?” Diệp Khê Thiên buồn cười ngó cái bóng ngoài cửa sổ, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu. Tên ngốc này... cuối cùng vẫn không yên tâm.

Từ ngoài, bóng trắng lao vào, trề môi, vẻ mặt uất ức, lấy lòng nói: “Nương tử, sao nàng phát hiện ra ta hay thế?”

“Phát hiện từ lâu rồi!” Diệp Khê Thiên liếc An Nguyệt Quân, vờ bực bảo: “Có phải nếu em không gọi thì anh định chẳng lộ mặt luôn không hả?”

“Nương tử đại nhân thật là anh minh, cơ trí, thông tuệ, hiền thực, xinh đẹp, dịu dàng, là đệ nhất mỹ nhân...” An Nguyệt Quân càng nói càng hăng say, ánh mắt lấp lánh, khuôn mặt hồng hào sáng bừng chói lóa, đôi môi nhỏ đỏ như anh đào nhấp nha nhấp nháy rất đáng yêu.

“Được rồi, được rồi, dừng ở đây là được rồi đấy.” Diệp Khê Thiên buồn cười xua tay. Dịu dàng? Hiền thực? Đệ nhất mỹ nhân? Chỉ mình hắn nói nổi như thế.

“Nương tử, ta nói thật chứ bộ!” An Nguyệt Quân đáng thương sụt sịt mũi, tuy nhiên ánh mắt lại thoáng liếc sang Nghiên Tịch gần đó. Ánh mắt lạnh lẽo, tàn độc, không chút nhân tính. Ngay cả không khí xung quanh cũng chìm xuống. Hình ảnh Diêm La nơi địa ngục ấy chợt làm Nghiên Tịch run lập cập.

“Anh đó, chỉ giỏi khua môi múa mép thôi.” Diệp Khê Thiên hạnh phúc nheo mắt, nhìn An Nguyệt Quân cười.

An Nguyệt Quân cũng cười. Cười như đang có được toàn thế gian, như si như dại.

Rồi hắn xoay người, từng bước từng bước chậm rãi đến trước mặt Nghiên Tịch, lạnh giọng bảo: “Hôm nay, ta tha mạng cho ngươi. Trở về báo hấn biết, trong vòng năm ngày tới, ta nhất định sẽ diệt sạch Tà Y giáo!”

Nghiên Tịch nghe mà toàn thân lạnh như băng, cái lạnh thấm thấu vào tận xương tủy.

An Nguyệt Quân hạ mắt nhìn Nghiên Tịch, khoé môi nhếch nhẹ, nụ cười lạnh lùng chứa đầy sát ý: “Ngươi cũng không thoát đâu!”

Nghiên Tịch bị hơi thở băng giá của An Nguyệt Quân làm cho cứng đờ. Nàng ta đã từng trải biết bao chuyện kinh khủng, giết bao biết bao nhiêu mạng người, nhưng đây là lần đầu tiên tận đáy lòng nàng ta dâng trào sợ hãi thực sự thế này. Nàng ta chỉ biết ngây ngốc chôn chân ở đó, không tài nào nhúc nhích nổi.

“Cút!” Con chữ rít qua làn môi đỏ, ám ảnh con người ta như rắn như rết.

Chốc sau Nghiên Tịch mới kịp phản ứng, mắt lướt về phía Diệp Khê Thiên lần cuối rồi vụt mất.

“Sao anh phát hiện được?” Diệp Khê Thiên tò mò hỏi An Nguyệt Quân.

“Lúc ta cứu nàng đêm đó.” An Nguyệt Quân vừa thành thật trả lời, trái tim vừa đau nhói. Hắn vô dụng quá, luôn để nàng gặp nguy hiểm. Hắn rầu rầu cúi nhìn nàng, thì thào: “Nương tử, nàng có trách ta không?”

“Ngốc à!” Diệp Khê Thiên cười cười, giọng điệu hung hăng hỏi ngược lại: “Anh hao tổn bao nhiêu nội lực rồi hả?”

“Nương tử nói gì cơ?” An Nguyệt Quân giả ngây giả ngốc, đáy mắt loé lên u quang. Lão già Dương Hoà lắm chuyện! Ngày nào đó hắn phải khâu miệng

lão ta lại mới được!

“Tên ngốc kia, có già ngu cũng vô dụng thôi. Về sau đừng làm những chuyện như thế nữa, nghe chưa?” Diệp Khê Thiên vuốt ve bàn tay An Nguyệt Quân, dặn dò.

Hồi lâu, chẳng có lời đáp.

“Nương tử, không có nàng, ta còn cần nội lực làm gì.” An Nguyệt Quân thâm sâu nhìn nàng, thì thầm: “Không có nàng, mọi thứ đều vô nghĩa. Không có nàng, ta chẳng thiết sống nữa.”

“Anh...” Đôi mắt Diệp Khê Thiên ngân ngấn lệ, lồng ngực nóng rực.

“Nương tử, ta quên mua bánh hạt sen cho nàng rồi, nàng không trách ta chứ?” An Nguyệt Quân lãng vội sang chuyện khác.

“Đi mua lại đi!” Từng giọt từng giọt hạnh phúc nhỏ vào trái tim Diệp Khê Thiên. Hắn không muốn làm nàng lo, nàng hiểu chứ.

“Nương tử...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 70: Tháo Băng

An Nguyệt Quân đi rồi, Đông nhi như không kim nén nổi nữa, nước mắt rơi lã chã: “Tỷ tỷ, chuyện gì xảy ra vậy? Sau này có phải không còn Thu nhi nữa không?”

“Đông nhi, Thu nhi vẫn luôn ở đây.” Diệp Khê Thiên nói nhỏ, tiến lên ôm chầm lấy Đông nhi.

Lúc bấy giờ, một nô bộc ở ngoài cửa cung kính báo: “Phu nhân, đại phu nói sáng mai sẽ tới tháo băng ạ.”

“Tôi biết rồi.” Diệp Khê Thiên gật đầu đáp.

...

Sáng ngày thứ hai.

Trước lúc đại phu bắt đầu tháo băng, Diệp Khê Thiên nắm chặt lấy tay An Nguyệt Quân, lo lắng hỏi: “Thật sự không để sẹo ư?”

“Không đâu nương tử. Ta nói không là không.” An Nguyệt Quân gật đầu, con ngươi lúng liếng, đôi mắt đen trắng rõ ràng lộ nét đẹp say lòng người, miệng nhỏ họa thành một đường cong mắt hờn.

“Vậy thì tốt.”

Lúc này, đại phu đến, hành lễ: “Bảo chủ, phu nhân.”

“Bắt đầu đi.” Diệp Khê Thiên bề ngoài trông có vẻ bình tĩnh, thực ra sâu trong nội tâm lại run rẩy, cầu mong...

Chốc sau...

Đại phu hỏi: “Phu nhân, xong rồi, người có thấy khó chịu ở đâu không?” Đáy mắt đại phu thoáng thương xót. Liệu... phu nhân chịu đựng được gương mặt này không?

Diệp Khê Thiên lắc đầu, chậm chậm đứng lên chạy đến trước gương đồng, nhất thời ngây dại cả người.

Người trong gương kia... là nàng đó ư? Vẫn có thể nhận ra gương mặt trước không đổi, tuy nhiên hiện giờ nhiều chỗ đã thành sẹo, mặc dù nhạt nhưng rất rõ. Kinh khủng nhất là ở má trái, một vết sẹo lớn gần như che kín nửa khuôn mặt nàng, ngay cả chân mày cũng có, quả thực xấu xí thể thảm.

Kinh hoàng chịu không nổi, Diệp Khê Thiên hoảng loạn che mặt, gào: “Các người đi đi! Đi đi! Đừng nhìn! Đi mau!” Nàng không muốn! Không muốn ai thấy bộ mặt xấu xí này của mình! Nhất là hân, An Nguyệt Quân, nàng sợ...

An Nguyệt Quân liếc mắt, đại phu lặng lẽ lui ra ngoài. Hân dịu dàng ôm Diệp Khê Thiên từ phía sau, thì thầm: “Nương tử, nàng cũng muốn ta đi ư?”

“Anh đi đi! Anh đi đi mà! Em không muốn nhìn thấy anh...” Ít nhất hiện giờ nàng không muốn thấy. Lỗi là do nàng, do nàng không chuẩn bị chắc tâm lý. Nàng không muốn hân nhìn thấy gương mặt xấu xí kinh tởm này của mình chút nào!

An Nguyệt Quân mỉm cười lắc đầu. Hân vòng đến trước mặt nàng, khẽ nâng khuôn mặt đầy thương tích của nàng lên mà hôn. Làn môi đỏ dịu nhẹ như cánh bướm chạm khẽ từng đường nét trên khuôn mặt nàng: lông mày, đôi mắt, sống mũi, cặp môi... Những nụ hôn nhẹ nhàng tựa lông vũ phớt qua, mềm mại mà điên đảo, chan chứa yêu thương say đắm lòng người. Hồi lâu, hân lại nói: “Nương tử, ta nhìn nàng rồi.” Giọng nói cực kỳ dịu dàng và mê hoặc.

Diệp Khê Thiên đã bình tĩnh trở lại, mê ly nhìn từng động tác của An Nguyệt Quân. Hôn nàng như chìm trong đáy mắt thâm thúy chất chứa tình ý sâu đậm của hân, dường như nó đang cắn nuốt nàng vào đó.

“Nương tử, đồ nàng ta thấy gì?” An Nguyệt Quân khẽ hỏi.

“Chẳng thấy gì.” Diệp Khê Thiên lắc đầu trả lời.

“Nương tử, là nàng, ta chỉ thấy nàng. Trong mắt ta, trong đầu ta, trong tim ta, tất cả đều là nàng. Nhìn nàng khiến ta sung sướng tột cùng, nhìn nàng khiến ta tâm can rung động, nhìn nàng khiến ta yêu đến không thể kiềm chế...” An Nguyệt Quân nhẹ lau đi nước mắt trên mặt nàng, thăm thì bên tai nàng.

“Không! Không nên nhìn em! Em xấu lắm! Em rất xấu!” Diệp Khê Thiên quầy quầy lắc đầu, muốn thoát khỏi vòng tay của hân, bằng hoàng kêu lên.

Đáy mắt An Nguyệt Quân cuộn cuộn sát khí lạnh lẽo. Tà Y giáo! Món nợ này hân nhất định đòi lại! Không, hân sẽ đòi lại gấp mười lần, gấp trăm lần, thậm chí là vạn lần!

“Nương tử không xấu. Nương tử đẹp nhất.” An Nguyệt Quân dịu dàng nói với Diệp Khê Thiên.

“Em thế này... Em thế này...” Đáy mắt Diệp Khê Thiên ngập tràn bi thương. Bộ dạng này ngay cả bản thân nàng cũng khó có thể chịu được, còn hân thì sao? Nàng biết, hân nhất định sẽ đón nhận mình. Tuy nhiên, hân đẹp để tựa thiên tiên giáng trần đấy, nàng có thể ở bên hân được sao? Nàng không xứng. Nàng không xứng với người con trai tốt đẹp này.

“Nương tử, nàng không được rời khỏi ta vì cái lý do vớ vẩn kia! Nàng đã hứa, hứa sẽ bắt nạt ta cả đời! Cả đời, nàng nhớ không?” Nhận ra suy nghĩ của Diệp Khê Thiên, An Nguyệt Quân bối rối ôm chặt lấy nàng, mê mẩn ở bên tai nàng níu non: “Nếu như ngày nào đó không thấy nàng, ta sẽ đuổi theo nàng đến chân trời góc biển! Dù xuống cả âm tào địa phủ, nàng cũng đừng mơ thoát khỏi ta!”

“Quân à...” Diệp Khê Thiên bị đáng vẻ kích động này của hân mê hoặc, thốt không ra lời.

“Nương tử, nàng còn muốn rời ta đi nữa ư?” Mắt An Nguyệt Quân thẳng tắp nhìn nàng, tay gắt gao bầu lấy vai nàng.

Tuy bị hân bóp đau nhưng tim nàng không hiểu sao lại ngọt ngào vô cùng: “Không, em muốn bắt nạt anh cả đời cơ.” Diệp Khê Thiên lắc đầu. Không muốn! Thật sự không muốn! Nếu hân đã không để ý thì nàng tội gì phải quan tâm nhiều như vậy? Cứ để nàng ích kỷ ở trong lòng hân, một mình độc chiếm trái tim và tình yêu của hân là được. Nàng muốn chiếm cứ hân cả đời.

Cả căn phòng ấm áp, ngọt ngào không nói nên lời.

“Quân, anh đã nói với em sẽ không để sẹo mà.” Diệp Khê Thiên nhớ lại lời hân cam đoan với mình.

“Nương tử, nàng để ý đến nó như vậy sao?” An Nguyệt Quân vuốt vuốt tóc nàng. Dù nàng trông ra sao, hân cũng vẫn yêu, vẫn thích mà.

Để ý? Diệp Khê Thiên bỗng chốc sáng tỏ. Nãy giờ hân thủ thi với nàng là vì muốn nàng không cần quan tâm đến những thứ này? Tim bỗng đau. Vì cái gì hân lại tốt như vậy? Vì cái gì lại nuông chiều nàng như vậy? Vì cái gì lại nhún nhường nàng trong bể tình của hân như vậy? Vì cái gì lại phải khiến nàng cảm

động đến rơi lệ đây? Nàng lắc đầu, ghen ngào nói: “Quân, anh lừa em”

“Không, nương tử, ta thề, ta không bao giờ lừa nàng.” An Nguyệt Quân ngoan ngoãn giờ tay lên thề, bộ dạng rất ngây thơ, khả ái, đáng yêu.

“Anh đã nói sẽ không để sẹo.” Diệp Khê Thiên rầu rầu lặp lại. Ai bảo hắn để nàng ôm hy vọng lớn chứ, giờ thì thất vọng càng nhiều.

“Đúng vậy, không để sẹo.” An Nguyệt Quân gật đầu, vẻ mặt cực kỳ thần bí.

“Khuôn mặt này mà không sẹo á?” Diệp Khê Thiên liếc An Nguyệt Quân, đồng thời chỉ chỉ vào gương mặt đáng xấu hổ của mình.

An Nguyệt Quân lấy từ trong lồng ngực ra một cái hộp gấm tinh xảo, cười hi hi bảo: “Nương tử, có cái này dĩ nhiên không sẹo liền.”

Diệp Khê Thiên hồ nghi hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là Tuyết Vực cao. Mỗi ngày bôi đều đặn, không đến nửa tháng vết sẹo sẽ hoàn toàn biến mất.” An Nguyệt Quân giải thích.

“Thứ này chắc quý lắm nhỉ? Anh kiếm đâu ra thế?” Diệp Khê Thiên hỏi, một bên lòng nhẹ nhõm hẳn. Nếu nàng bảo không để ý, có phải cả đời hắn cũng sẽ không đưa Tuyết Vực cao ra không?

“Chẳng quý báu gì cả. Phu quân chỉ tiện mua được.”

“Thật á?”

“Ừ.” Người nào đó nói chuyện chả xé nháp, lập tức gật đầu.

“Ngốc à, thế tay anh bị thương là vì sao hả?” Diệp Khê Thiên lắc đầu thở dài, bắt đầu đi vạch trần hắn, đầy mắt tràn đầy đau lòng. Thật là một tên ngốc!

“Không cẩn thận bị con mèo cào.”

“...”

“Nương tử, ta giúp nàng bôi.” An Nguyệt Quân mở hộp thuốc ra, tức thì mùi hương thơm ngát thấm vào mũi, ngửi thôi cũng làm con người sáng khoái.

“Ừ.” Diệp Khê Thiên gật gù.

An Nguyệt Quân khẽ khàng chấm lấy ít thuốc, cẩn thận bôi lên những vết sẹo bóng trên mặt nàng, lông mi đen dài không ngừng hấp háy, ánh mắt cực kỳ chăm chú, ngay cả trên hai má cũng viết hai chữ “chăm chú” to đùng.

Cảm giác mát mẻ trên da mặt lan tràn tới toàn thân. Diệp Khê Thiên thoải mái nhắm mắt lại.

Lát sau...

Nàng đành bắt đầu mở mắt ra: “Anh còn muốn sờ bao lâu nữa?”

Mãi mê vuốt ve cái cổ trắng muốt của nàng, hiển nhiên An Nguyệt Quân đang âm thầm cười trộm phải hoãn động tác lại một chút, chu môi lên, ai oán bảo: “Nương tử, không phải ta đang giúp nàng bôi thuốc à?” Ánh mắt có chút giận dỗi, giống như trách cứ.

“Em nhớ kỹ cổ em đâu có bị thương.”

An Nguyệt Quân ngốc nghếch nở nụ cười, neohai mắt lại giống như là con mèo ăn vụng, lại rất đơn thuần hết một đứa trẻ ngây thơ làm cho người ta cười không được, tức cũng không xong, chỉ có thể dờ khóc dờ cười thờ dài.

Bỗng An Nguyệt Quân liếc về bóng người ngoài cửa, mắt nhá lên chút u quang. Hắn từ tốn dặn Diệp Khê Thiên: “Nương tử, ta đi ra ngoài chút, nàng đừng có chạy lung tung nha.”

Diệp Khê Thiên phẩy phẩy tay coi như đã biết. Đừng có chạy lung tung? Xem nàng là con nít ba tuổi hả? Nàng tức giận cười cười, mặc dù trông giống yêu tinh dọa người nhưng cũng đủ để An Nguyệt Quân tim đập nhanh một hồi.

Nhìn nàng thật lâu, sau đó hắn mới đành lòng xoay người rời đi.

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Ngày mai cuộc thi còn một môn cuối vào buổi chiều nữa nên chắc phải tối ta mới online được. Các nàng thân yêu hôm nay xem xong rồi thì ngày mai ghé lại nha. Cảm ơn các nàng ủng hộ, yêu các nàng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 71: Xa Nhà

An Nguyệt Quân đi tới khúc quanh hành lang, dừng lại, mắt lạnh nhìn người phía trước, nhàn nhạt hỏi: “Chuyện gì?”

“Bảo chủ, bên trong đã sắp xếp xong rồi.” Tinh Ảnh quỳ một chân trên đất, cung kính thưa.

An Nguyệt Quân gật đầu, đáy mắt loé lên u quang bảo: “Ngày mai lên đường.”

Nói xong định xoay người rời đi, bỗng chốc hần lại nghe thấy giọng Tinh Ảnh: “Bảo chủ, không thấy Nguyệt Ảnh.”

Ngay sau đó, Tinh Ảnh lập tức bị đánh văng ra xa tít, phun ra một ngụm máu, khó nhọc kêu: “Bảo chủ...”

“Sau này không phải chuyện của mình đừng lăm mồm!” Đôi mắt long lanh trong suốt như thủy tinh của An Nguyệt Quân nhấp nháy sát ý, con ngươi đen thẫm thêm nhiều khiến Tinh Ảnh lạnh buốt từ trên đầu xuống dưới chân, miễn cưỡng lại quỳ xuống thưa: “Tuân lệnh.”

An Nguyệt Quân không nói một lời, rời đi.

Hần bước vào Thẩm Tuyết các, đập vào mắt là khung cảnh ấm áp ngọt ngào đến mê người.

Nương tử của hần nằm ngủ quên úp sấp trên bàn, khoe miệng vẫn ẩn hiện nụ cười tươi tắn. Có lẽ ngủ thật ngon nên đôi môi hồng của nàng cười càng thêm thoải mái, tựa cánh anh đào khẽ nở bung, lỗ mũi nhỏ nhỏ khéo léo thờ đều đều, đôi mắt nhắm chặt song vẫn có thể tưởng tượng lúc nó mở ra sẽ mê hoặc đến độ nào. Cứ như là đang xem phong cảnh đẹp nhất trần đời vậy, An Nguyệt Quân say mê mỉm cười, cười đến ngờ ngêch, mặc dù vết sẹo lớn trên mặt nàng rất rõ ràng nhưng đáy mắt hần vẫn chỉ có một loại si mê không cách nào bỏ được. Nương tử của hần thật là đẹp quá!

Cảm nhận được ngoài cửa sổ có gió lạnh lùa vào, An Nguyệt Quân nhủ chặt lông mày, bắt đầu đi lắc đầu ôm nàng lên. Diệp Khê Thiên vô ý thức cựa quậy, đem khuôn mặt bé nhỏ cọ cọ vào trong lồng ngực hần, thêm gần gũi dính chặt lấy hần mà ngủ. Đôi mắt trầm tĩnh bỗng chốc biến thành hồ nước xuân cuộn cuộn dậy sóng, dịu dàng nhìn nàng kề sát vào mình, tâm hần tưởng đầy hạnh phúc.

Đem nàng khẽ khàng đặt nằm trên giường bạch ngọc, hần ngơ ngác ngắm nàng, tay gặt gao nắm chặt tay nàng, như thể cả đời thế này cũng không chán.

Mãi ngắm... ngắm... ngắm...

Đến khi màn trời phủ xuống, Diệp Khê Thiên lơ mơ tỉnh lại, vô ý đuổi người một cái. Nàng quay đầu chợt phát hiện đôi mắt đen thâm thúy của An Nguyệt Quân đang thẳng tắp chăm chăm nhìn mình, sợ hết hồn nhồm dậy hỏi: “Anh... anh nhìn gì vậy?”

An Nguyệt Quân dường như bị nàng gọi tỉnh lại từ trong mộng, đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó mê mẩn cười toe toét, ánh mắt lấp lánh chói loà như tinh tú trên trời cao, nũng nịu đáp: “Nhìn nương tử nhà.”

“Em bây giờ có cái gì đẹp mà nhìn?” Nàng nói xong, mí mắt rũ xuống, ngay cả mỗi sợi tóc cũng toát ra vẻ buồn rầu.

“Nào có! Lông mày nương tử nhìn kỹ rất đẹp nha, thanh thanh mảnh mảnh. Mắt nương tử rục rịch như bảo thạch nha, thật xinh đẹp. Mũi nương tử vừa khéo léo vừa nhỏ nhỏ nha, vô cùng đáng yêu. Môi nương tử đỏ bừng như hoa anh đào nha, rất muốn cắn một ngụm. Nương tử chỗ nào cũng đều xinh đẹp hết, cả đời ta nhìn cũng không chán.” An Nguyệt Quân vừa nói vừa đưa tay điểm đến mỗi chi tiết khuôn mặt nàng, mỗi một chỗ đều yêu thương vuốt ve, giống như đang chạm vào bảo vật vô giá. Khoe môi hần nở nụ cười ngọt ngào đến tan chảy lòng người.

“Đồ ngốc.” Diệp Khê Thiên trừng mắt liếc hần một cái, vội vả đưa mắt sang hướng khác, khuôn mặt ửng lên nhàn nhạt rắng hồng khiến vết sẹo trở nên đỏ tươi, nhìn vào rất kinh khủng, nhưng với An Nguyệt Quân thì chỉ càng thêm khắc vào tâm can, như là sợ không đủ làm lòng nàng say vậy.

“Anh nói chuyện càng ngày càng ngọt đó, em chỉ sợ đỡ không nổi mấy chiêu này của anh rồi.” Diệp Khê Thiên khẽ mỉm cười nói tiếp.

“Có đâu. Phu quân nói đều là sự thật chứ bộ! Nương tử, nàng làm sao lại không tin ta?” An Nguyệt Quân đáng thương ngó nàng, mắt hàm chứa u oán và giận dữ.

“Được, được, em tin mà. Anh không phải nói ra ngoài à? Sao về nhanh thế?” Diệp Khê Thiên gặp bộ dạng nũng nịu mê chết người này của hần ngay lập tức đầu hàng, vội lảng sang chuyện khác.

“Nương tử, ngày mai phu quân phải đi ra ngoài một chút.” An Nguyệt Quân không hề cam tâm tình nguyện chu môi lên, hệt một đứa con nít hờn dỗi kêu.

“Ừ.” Diệp Khê Thiên gật đầu lại ngồi bên ghế, lười biếng úp mặt lên bàn không nói thêm gì nữa.

An Nguyệt Quân giống như là đứa con nít không lấy được thứ mình muốn, vẻ mặt mắt húng oán giận, nặng nề ngồi xuống bên cạnh nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ bé đưa tới gần mặt nàng, nước mắt lăn chã chực rơi: “Nương tử, nàng không còn yêu ta nữa sao?” Từng câu từng chữ thật là ai oán.

“Hả?” Diệp Khê Thiên ngu ngơ không hiểu. Lại cái tuồng gì nữa đây?

“Vì sao ta nói muốn đi ra ngoài mà nương tử chẳng thèm nhớ ta, không hỏi ta đi nơi nào?” An Nguyệt Quân càng nói càng thương tâm, mắt to mờ hồ đã có thể tuôn ào ào ra nước.

Diệp Khê Thiên liếc hần nặng nề thờ dài, bất đắc dĩ giải thích: “Anh cũng đâu phải không bao giờ trở lại.” Tuy nhiên nhìn hần có càng ngày càng có nguy cơ xuất ra một trận đại hồng thủy, nàng liền vội vả đổi lời: “Anh muốn đi đâu, đi mấy ngày? Em sẽ rất nhớ anh.”

An Nguyệt Quân như là vừa được cho ăn mật, ngây ngô nở nụ cười đáp: “Nương tử, ta cũng không biết, nhưng ta sẽ trở lại thật nhanh, thật nhanh, thật nhanh.” Vô cùng nhanh, bởi vì hần rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ nàng.

“Vậy anh đi đường nhớ cẩn thận.” Diệp Khê Thiên mở miệng dặn.

“Ừ, nương tử.”

“Xong rồi, anh đi đi.”

“...”

Hồi lâu...

“Nương tử...” Chẳng biết sao tâm cứ thấp thỏm bất an, dường như trực giác mách bảo sẽ phát sinh chuyện không hay. An Nguyệt Quân đầu óc không yên, nghĩ muốn đem nàng mang theo bên mình, một khắc cũng không tách rời. Tuy nhiên hần biết nàng sẽ không đồng ý, hần lại không muốn nàng không vui, cũng không muốn khiến cho nàng không vui. Tức thì, hần nghiêm túc căn dặn: “Đáp ứng ta, trong khi ta đi, nàng đi đâu cũng phải có người bên cạnh.”

“Chuyện gì chứ?” Diệp Khê Thiên cười cười bảo: “Em thành cái dạng này ai mà cần? Anh suy nghĩ nhiều quá.”

An Nguyệt Quân lắc đầu, hướng ngoài cửa nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Dương Hoà.”

Ngoài cửa Dương Hoà lập tức xuất hiện ngay, cung kính thưa: “Có thuộc hạ.”

“An nguy của phu nhân giao cho ngươi. Ta không cho phép có bất cứ sai lầm nào.” An Nguyệt Quân lạnh lùng hạ lệnh.

“Vâng, thuộc hạ xin dùng tính mạng của mình thề, phu nhân tuyệt đối sẽ an toàn.” Về mặt Dương Hoà bình tĩnh thề.

An Nguyệt Quân gật đầu. Có Dương Hoà ở đây hần cũng tạm yên tâm, nhưng không hiểu sao đáy lòng vẫn không hoàn toàn an tĩnh, vẫn cứ mơ hồ phập phồng...

Ngay sau đó, giống như là đã quyết định chắc chắn, An Nguyệt Quân cười híp mắt nói: “Nương tử, ngày mai ta không đi nữa.”

“Sao vậy?” Diệp Khê Thiên kỳ quái hỏi.

“Ta đi sẽ rất nhớ nương tử, vội lại nương tử cũng không chịu nhớ ta.” An Nguyệt Quân kéo kéo lỗ mũi đáng thương kêu khổ. Nương tử của hần, hần hết thấy đều quan tâm nàng nhất. Vì nàng, hần cái gì cũng không để ý.

“Á!” An Nguyệt Quân bất ngờ bị đánh một cái, xoa xoa đầu rung rung kêu khóc: “Nương tử, nàng sao lại đánh ta?”

“Không đi sau này đừng có nhìn mặt em nữa!” Diệp Khê Thiên hung hăng dọa nạt. Nàng hy vọng sau khi hần trở về vết sẹo trên mặt sẽ tốt hơn. Tuy hần nói chẳng bận tâm nhưng mà nàng vẫn có chút để ý. Khuôn mặt xấu xí thể này ai nhìn cũng khó chịu.

An Nguyệt Quân thấy nàng kiên quyết ra lệnh, buồn buồn nuốt xuống cái quyết định của hắn, vội vàng gật đầu, đôi mắt sáng trong mở to lấy lòng, ngoan ngoãn nói: “Nương tử, ta nghe nàng, ta nghe nàng hết.”

...

Lời tác giả:

PS (Photoshop): Hắc hắc, hôm nay rút cuộc cũng thi xong, cảm ơn mọi người ủng hộ cho tới hôm nay. Một con rùa bò lê bò càng như ta đây được nhiều người ủng hộ như vậy thật là một điểm phúc! Cúi đầu xin cảm tạ! Ta trước đi thu xếp đồ đạc đã. Ngày mai về quê, chừng chiều chiều mới về đến nhà. Yên tâm, về đến nơi ta sẽ online liền. Bất quá internet trong nhà chậm lắm, hắc hắc, nhưng các nàng cứ yên tâm, nếu được ta sẽ ra tiệm cho nhanh. Nhớ nhé, mai ta sẽ trở lại, see ya.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 72: Nương Tử, Ta Phải Đi

Ở biên giới Từ Nguyệt vương triều có Tà Y giáo. Ban đầu chỉ là một đám ô hợp, vì vậy các vị quân vương cao quý của Từ Nguyệt vương triều cũng không để vào mắt. Nhưng sau khi Từ Hạo lên ngôi, chúng bắt đầu hoành hành. Tà Y giáo gây chiến trên giang hồ, tiếng tăm nổi lên làm nhiều người kinh hãi, thậm chí rung động đến triều đình. Bọn họ gian tà, cuồng ngạo, chẳng nề nan ai, muốn giết cứ giết, chẳng chuyện ác nào không làm. Căn cứ địa của Tà Y giáo nằm ở chốn thâm sơn cùng cốc rất bí mật, rất nhiều bẫy và cơ quan, người bình thường vào chỉ có đi chứ không có về.

Đại sảnh Tà Y giáo.

Nam tử trung niên mang mặt nạ ánh mắt u lãnh, môi mím chặt lộ ý không vui. Y hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Chuyện gì?”

“Giáo chủ, thất bại.” Nghiên Tịch một thân áo đen, mặt không chút thay đổi đáp, mí mắt từ từ rũ xuống che đi âm đạm bên trong.

Nhưng ngay sau đó còn chưa kịp thêm một hành động gì, sắc mặt Nghiên Tịch tái nhợt, máu giọt giọt từ khoé miệng chảy xuống, lộ ra vẻ thương tâm đập vào mắt.

“Giữ người lại có tác dụng gì!” Giáo chủ Tà Y giáo hừ lạnh, lời nói tàn nhẫn, sắc bén.

Nghiên Tịch cũng không đáp. Có thể là do nàng không nở, do nàng hối hận.

Khoé miệng giáo chủ nhẹ nhếch, nổi bật ánh mắt sắc như dao cạo. Y chậm rãi đứng dậy đi tới trước mặt Nghiên Tịch, nói: “Người đã vất vả, ta cũng không làm người thống khổ thêm nữa.”

Y vừa nói vừa vung tay lên muốn hạ thủ. Bỗng bên ngoài có giọng nói gấp gáp: “Giáo chủ! Giáo chủ!”

Nam tử không vui hạ tay xuống: “Chuyện gì mà hốt hải vậy?”

“Giáo chủ, giáo chủ, có tin tức truyền đến, ngày mai bảo chủ Nguyệt gia bảo sẽ đến...” Kê quý dưới đất nuốt nước miếng nhìn sắc mặt giáo chủ khó chịu, càng thêm khẩn trương lắp bắp thưa: “Sẽ... sẽ... đến tấn... tấn công... tấn công vào...”

Nam tử trung niên nghe xong, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó hướng tên thuộc hạ phát tay bảo: “Người lui ra trước đi.”

Người quỳ dưới đất hiển nhiên thờ phào một hơi, cung kính đáp: “Thuộc hạ cáo lui.”

Vội vã quay đi, nhưng kẻ đó chưa đến cửa cũng đã ngã xuống, đầu lún lóc trên đất.

Nam tử mang mặt nạ lạnh lùng cười cười nhìn phía xa. An Nguyệt Quân? Giữa họ còn món nợ nên rạch ròi tính sổ.

Tuy nhiên võ công của hắn là một điều tối kị. Mắt giáo chủ liếc sang Nghiên Tích, bỗng mặt y hiện lên tia quỷ dị, theo sau một nụ cười đắc ý, gian tà, mùi vị của âm mưu khiến y tin mình nắm chắc phần thắng.

An Nguyệt Quân, ta có lá bài chủ chốt này trong tay, để xem ngươi có tự đưa tay chịu trời không!

...

Lại là một buổi sáng nắng sớm, An Nguyệt Quân tỉnh giấc, chuẩn bị đến phòng Diệp Khê Thiên hôn trộm nàng. Mở cửa, hắn ngẩn ngơ, ngay lập tức nở nụ cười ngọt ngào hơn mật, mắt hí lại thành đường cong, hai cánh tay dang rộng ra sức bỏ nhào về phía trước đem người nọ ôm chặt lấy. Hắn tì vào hõm vai nàng không ngừng dụi dụi cọ cọ làm nũng: “Nương tử, nương tử, nương tử, sao nàng lại đến? Ta thật vui.”

Diệp Khê Thiên cũng cười, miệng toe toét, ngay cả trong mắt cũng đầy ý cười. Nàng từ trong lồng ngực lấy ra một cái túi gấm, rách nát, nhỏ nhỏ, vài vóc chẳng chịt nhưng có thể thấy còn rất mới, được buộc bằng một sợi tơ màu lam. Ngượng ngùng cười một tiếng, nàng nói: “Em biết anh đi nhất định là có nguy hiểm. Cái này em làm cho anh. Là túi may mắn đây, bên trong có cả bùa may mắn.”

Diệp Khê Thiên xấu hổ nhìn túi gấm rách rưới từm lum, quả thực thê thảm quá đỗi, bỗng không muốn tặng nữa. Nhưng An Nguyệt Quân nhanh tay lẹ mắt đoạt đi trước khi nàng có ý định đó, hai mắt toả sáng như sao, chói lọi rực rỡ khen: “Nương tử, đẹp quá.”

Hắn vừa nói vừa muốn kéo sợi tơ mở túi gấm. Diệp Khê Thiên vội vàng dùng đôi tay bị vết kim đâm chỉ chít ngăn lại, mặt nàng ửng đỏ lắc đầu và bảo: “Chờ khi nào anh đi hẵng nhìn, giờ không cho phép xem.”

“Được, ta nghe nương tử.” An Nguyệt Quân mỉm cười, ngoan ngoãn cất túi gấm cẩn thận vào trong vạt áo mình như đang cất giữ báu vật.

Mắt sáng trong lộ vẻ thoả mãn, hắn vui vẻ nở nụ cười, cười đến xán lạn, như vàng thái dương không bao giờ tắt nắng khiến tinh tú tiên thần gì cũng phải thất sắc, tâm âm áp vui sướng, gò má tuyệt mỹ hồng hồng lộ ra niềm si mê ngây ngất. Bất gặp những ngón tay sưng tấy của nàng, đáy mắt hắn đau lòng, tay nhẹ nhàng nâng tay nàng lên đặt bên môi mình, nhẹ nhàng nói: “Nương tử không đau, thôi một chút liền hết đau.”

Miệng nhỏ đỏ búng khê khằng thối thối. Bấy giờ một đêm một môi thức trắng bởi vì hắn mà không còn, Diệp Khê Thiên cười thật hạnh phúc, thật ấm áp, hơi thở của hắn len lỏi tận vào trong tim nàng.

Lát sau, An Nguyệt Quân ngẩng đầu, đôi mắt ôn nhu say lòng người lấp lánh như pha lê, khoe môi vẽ thành đường cong tuyệt đẹp: “Nương tử, ta đau lòng lắm.”

“Không sao, không sao.” Diệp Khê Thiên vội vã lắc đầu muốn rút tay về nhưng bị hắn giữ lại thật chặt.

Giờ phút này, quả thực là ngọt ngào hơn mật.

Đột nhiên có một kẻ không thức thời xông vào. Tinh Ảnh mặc dù mặt không chút thay đổi nhưng vẫn có thể thấy được ở đáy mắt chút ranh mãnh. Y quỳ một chân trên đất cất cao giọng báo cáo: “Bảo chủ, hết thấy đều đã chuẩn bị thoả đáng.”

An Nguyệt Quân gật đầu, quay lại nói với Diệp Khê Thiên: “Nương tử, Thiên Thiên của ta, ta đi.”

“Ừ, đi đường cẩn thận, em chờ anh.”

“Nương tử, ta đi thật.”

“Ừ, em sẽ nhớ tới anh.”

“Nương tử, ta đi thật đây.” Người nào đó không cam tâm tình nguyện oán nhìn nàng chăm chăm.

“...”

“Nương tử...”

Một giây sau, nàng đã thành công chặn miệng An Nguyệt Quân lại. Hiển nhiên phải cần nụ hôn thân mật làm người ta đỏ mặt tía tai, hắn mới ngoan ngoãn bước đi.

Diệp Khê Thiên đứng yên nhìn theo hướng An Nguyệt Quân rời đi, thần thờ thật lâu. Quân, nhất định phải bình an, nhất định phải bình an nhé.

...

Lên đường, An Nguyệt Quân ngồi trên con bạch mã cao lớn, mâu quang chột loé, tay từ trong ngực áo lấy ra túi gấm. Mở ra, bên trong có hai tờ giấy. Lại chậm rãi mở ra, hần cười. Một nhúm tóc đen dài chảy xuống lòng bàn tay hần, trên giấy viết:

Còn chưa chia lìa, đã bắt đầu nhớ

Tóc đen là ta, nó ở bên chàng, ta cũng luôn ở bên chàng

Mở ra mảnh giấy còn lại, nụ cười của hần càng thêm rực rỡ, tuyệt sắc chí cực, xinh đẹp làm người khác phải nín thở. Hai nhúm tóc đen quấn quýt lấy nhau, được cột chặt bằng một sợi tơ đỏ.

Cả đời dây dưa, vĩnh viễn tư niệm

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 73: Diệt Tà Y Giáo

Tuy bảo hai người đi diệt Tà Y giáo nhưng thực chất chỉ cần một An Nguyệt Quân là đủ rồi.

Khuôn mặt An Nguyệt Quân dù lạnh lùng cũng không ảnh hưởng đến dung mạo tuyệt thế. Trường sam trắng tinh mang phong vị thần tiên, mỗi động tác chân động tác tay đều hấp dẫn người xem. Chẳng những khiến các cô nương trẻ tuổi xinh đẹp chết mê chết mệt, hần còn khiến cả các bà các cô tuổi trung niên xấu hổ che mặt. An Nguyệt Quân thì thờ ơ như không. Hần còn chẳng thèm ngo họ một cái.

Nguyệt gia bảo.

Dương Hoà đến Thảm Tuyết các, mở cửa phòng Diệp Khê Thiển. Lão chờ người nhìn căn phòng bừa bộn, bàn ghế bị chặt đôi. Hiển nhiên trong này mới xảy ra xô xát.

Phu nhân đâu? Dương Hoà hốt hoảng kiểm khắp nơi nhưng không thấy Diệp Khê Thiển. Lão huy động trên dưới Nguyệt gia bảo lục soát mọi ngõ ngách, cổ nú lấy tia hy vọng nhỏ nhoi.

Tuy nhiên sau nửa ngày tìm kiếm, Dương Hoà dần dần tuyệt vọng.

Phu nhân mất tích thật rồi!

Khắp Nguyệt gia bảo chẳng thấy bóng dáng phu nhân, tìm Dương Hoà nặng như đeo đá. Phu nhân mất tích, lão biết ăn nói với bảo chủ thế nào?

Cùng lúc đó, con tim An Nguyệt Quân cũng chột đau nhói. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vó câu ngựa không ngừng nghỉ, trải qua một ngày một đêm, cuối cùng An Nguyệt Quân và Tinh Ảnh cũng tới căn cứ địa của Tà Y giáo – Vô U cốc.

Vô U cốc kề núi gần sông, mùa hè cỏ cây tươi tốt, trăm hoa đua nở, không khí ẩm ướt thoang thoang hương hoa; mùa đông bông tuyết trắng xoá, khắp nơi bao phủ một màu tinh khôi, đẹp tới động lòng. Ngõ đầu chôn nước non xinh đẹp này đã từng chôn vùi biết bao sinh mạng vô tội, màu tuyết trắng kia

đã từng nhuộm biết bao máu tươi đỏ thắm.

An Nguyệt Quân xuống ngựa, đứng vững. Mặc dù rong ruổi cả ngày đường song dường như hần chưa hề dính nửa hạt bụi bặm, vẫn khuôn mặt chói lọi, vẫn phong thái thiên tiên. Lạnh lẽo nhếch môi, An Nguyệt Quân ngoái đầu bảo Tĩnh Ảnh: “Ở đây chờ ta.”

Rồi chẳng đợi Tĩnh Ảnh đáp, hần rời đi luôn.

An Nguyệt Quân vào Vô U cốc, chưa được bao lâu, bỗng một trời phi tiêu bay ào ào về phía hần. Hần cười khẩy, tung người giữa không trung, nước chảy mây trôi né hết, tay áo ưu nhã nhẹ bay.

Khắc sau, toàn bộ phi tiêu đều bị hoá thành bột, phiêu tán cùng tuyết trắng mênh mông.

“Chưa chịu ra ư?” An Nguyệt Quân lạnh lùng nói.

Phút chốc, xung quanh hần nhưng nhúc nhủ người. Tuy nhiên mặt hần không chút thay đổi, hần nào để tâm tới đám lâu la này.

Đằng sau cái cây nọ, một nam tử bước ra, mặt đầy vết đao, dù đã thành sẹo nhưng trông vẫn đáng sợ. Y nắm chặt đoản đao, chậm chậm áp sát An Nguyệt Quân, hỏi: “Ngươi không sợ?”

*đoản đao: đao ngắn

An Nguyệt Quân bất động, lơ lửng tên đang nói chuyện với mình, mắt dày đặc băng hàn.

“Vô lễ!” Nam tử thấy mình bị lơ nên then quá hoá giận, gào mắng.

An Nguyệt Quân chậm rãi bước. Tư thái kiêu ngạo lạnh lùng khiến hàng địch ngơ ngẩn, ngây ngốc như ong đường cho hần. Hần thân nhiên vòng qua người tên nam tử, đi thẳng.

Mặt nam tử hết trắng lại xanh, tức muốn nổ đom đóm mắt. Y xông lên trước, song đoản đao trong tay lăm lăm vọt tới sau lưng An Nguyệt Quân. Nhưng rút cuộc, y chỉ đâm trúng không khí, hay nói đúng hơn An Nguyệt Quân không để mũi đao y chạm đến mình.

“Cút!”

An Nguyệt Quân ngoái đầu, cười cợt nhếch môi rồi tiếp tục tiến bước.

Cây cối rậm rạp, cành lá xào xạc nghe buốt óc. Làn gió lướt qua mặt mang hơi thở chết chóc. Có lẽ đám người bị sát ý của An Nguyệt Quân dọa nên không dám đuổi theo.

Đương đi, đột nhiên ánh mắt An Nguyệt Quân loé sáng, bước chân dừng lại. Tám lưng thon dài in trên nền trời bao la, cao ngạo, tinh khiết, vững chãi.

“An Nguyệt Quân quả là An Nguyệt Quân, bảo chủ quả là bảo chủ, dám đơn thương độc mã tới diệt Tà Y giáo. Lợi hại! Lợi hại!”

Dứt lời, bóng một người đeo mặt nạ xuất hiện, giọng nói ngang phè khiến người khác không đoán nổi ý ám chỉ gì.

An Nguyệt Quân chăm chú nhìn y, sát ý dấy lên, đồng tử yêu nị dần dần biến tím. Dung nhan trắng tựa băng tuyết nghìn năm, tóc đen dài tung bay trong gió, không nhiễm bụi trần, đẹp để nị hoặc.

Thấy thế, nam tử mặc trường sam xanh lục, đeo mặt nạ – giáo chủ Tà Y giáo – lòng kinh sợ mà vẫn cứng miệng: “An Nguyệt Quân, hôm nay nhất định ngươi sẽ thua! Lãnh Diện Ngọc Quân bách chiến bách thắng nhất định sẽ thua!” Song đáy mắt y có thấp thỏm chút lo sợ.

An Nguyệt Quân không hé nửa lời, mắt tím ghim chặt tên giáo chủ kia.

Giáo chủ thấy hần bất động bèn nôn nóng phóng tới, tung chưởng vừa độc vừa mạnh. An Nguyệt Quân nhanh chóng né thoát.

Hai bên giao chiến chừng một khắc, kiếm khí đọ với chưởng phong, cây cối xung quanh cũng vì đó mà đổ rạp. Bóng trắng nhẹ nhàng ưu nhã, bóng xanh địch không lại nên phải dùng toàn những chiêu hiểm độc chí mạng.

Không lâu sau, thắng bại đã rõ.

Giáo chủ che ngực, ho khan, máu tươi giọt giọt ri bên khoé môi. Y gắng gượng bò dậy. Lãnh Diện Ngọc Quân quả danh bất hư truyền! Nhưng danh bất hư truyền thì sao chứ...

Bấy giờ toàn bộ Tà Y giáo đều đã tụ tập về đây, người cầm đao, kẻ cầm kiếm đợi giáo chủ ra lệnh.

“Giáo chủ, tóm được rồi ạ.” Bỗng có giọng lạ truyền đến. Chúng giáo nghe, đồng loạt tránh đường.

Một tên nam tử bề ngoài trông bị ối vác một nữ nhân bị trói chặt tay chân tới. Khi y đến gần, mọi người liếc nữ nhân y vác, kinh ngạc thò mạnh.

Trên mặt nữ nhân kia có vết sẹo đỏ thẫm vô cùng kinh khủng. Thanh kiếm sắc bén đặt trên cổ nàng ta chỉ cần cử nhệ một phát là khiến nàng ta hương tiêu ngọc vẫn...

*hương tiêu ngọc vẫn: cụm từ dùng để tả người con gái đẹp khi chết

Không sai, là Diệp Khê Thiên.

“An Nguyệt Quân, nữ nhân của ngươi đang nằm trong tay bọn ta. Giờ ngươi hãy tự vẫn ngay, nếu không ta chẳng đảm bảo ả được toàn mạng đâu.” Giáo chủ đắc ý ép buộc, nét gian tà thấp thoáng nơi đáy mắt.

Mắt An Nguyệt Quân loé sáng, đồng tử tím cuộn cuộn sát khí, nhưng hần vẫn im lặng, khoé miệng chỉ héch một nụ cười lạnh.

“Sao? Đây không phải nữ nhân ngươi yêu nhất ư? Hay tự vẫn là tàn nhẫn với người quá? Thôi thì phé hai tay cũng được.” Giáo chủ cười khẩy, tiếp tục chơi ác.

An Nguyệt Quân vẫn bất động.

“Cứu... Quân...” Giọng nữ yếu ớt thiết tha, lệ trên mặt nàng chảy xuôi theo vết sẹo kinh khủng.

Lưỡi kiếm trên cổ Diệp Khê Thiên ấn mạnh, phút chốc máu tươi trào ra. Máu từng giọt từng giọt nhuộm đỏ tuyết.

“Ngươi còn không mau quyết định?” Giáo chủ cau mày giục.

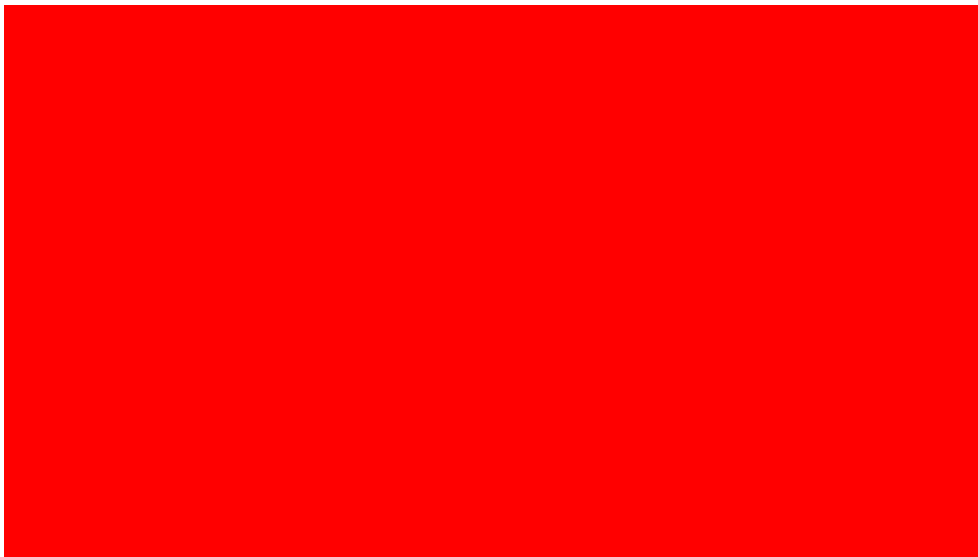
“Được.” Giọng nói nhàn nhạt vang lên, chẳng chút lo lắng hay phập phồng khiến giáo chủ cứng người. Rõ ràng y đã nắm được thóp An Nguyệt Quân rồi nhưng sao lòng vẫn lo sợ, run rẩy?

An Nguyệt Quân cười lạnh, giờ tay, ngay sau đó một tay vung kiếm khí về phía cánh tay kia của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 74: Nương Tử, Nàng Ở Đâu?

Gió ngừng thổi, thời gian đóng băng hết như vẽ mặt từng người hiện diện nơi Vô U cốc. Á xấu xí đó có gì hấp dẫn đến nỗi An Nguyệt Quân phải vì ả hy sinh? Hần vô tình ư? Hần tàn nhẫn ư? Mọi người so từng tín đồn với hình ảnh mình đang thấy, vô cùng hoang mang.

Đáy mắt “Diệp Khê Thiên” bị trói đàng xa thoáng khó sở lẫn hăm mộ. Nàng ấy... thật hạnh phúc.

An Nguyệt Quân nhếch môi nở nụ cười giễu cợt, kiếm khí đột ngột chuyển hướng về phía “Diệp Khê Thiên”.

Giây sau, đầu nàng ta lặn trên đất, máu chảy lênh láng, thân thể nát bấy thành từng mảnh vụn. Không khí nồng nặc mùi chết chóc. Đồng tử tím như nhiễm cả sắc máu đỏ, đẹp một cách ghê rợn.

Cảnh tượng trên khiến đám đông kinh hãi. Cảm giác kinh hãi dâng từ tận đáy lòng. Hần thực... đáng sợ!

Lâu sau... Rất lâu sau...

Tên giáo chủ bùng tỉnh khỏi cơn mê, khoẻ mắt y co rúm vì sợ, cả giọng nói cũng không giữ nổi bình tĩnh: “Vô tình! Quả thực vô tình! Ngay cả nữ nhân mình yêu nhất cũng giết!” Vừa nói, y vừa không ngừng tự hỏi, An Nguyệt Quân rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì? Có phải y tiêu rồi không?

Giấy lát, tay chân giáo chủ bắt đầu run cầm cập. Đừng, y không muốn chết! Y đâu phải giáo chủ thật...

Muốn chạy nhưng hai chân giáo chủ mềm nhũn không tài nào cử động. Y kinh hãi liếc trộm người nam nhân tuấn mỹ như thiên tiên đối diện. Về mặt hấn bảy giờ đằng đằng sát khí, kinh khủng hết ác ma.

An Nguyệt Quân lạnh lùng nhìn giáo chủ, đẩy mắt giễu cợt, nhẹ nói: “À hữu hộ pháp đó vốn đáng chết. Nếu không phải ả đang mang khuôn mặt nàng thì sợ cả đầu cũng chẳng toàn đầu.”

Nữ nhân kia sao có thể là nương tử của hấn yêu nhất! Nương tử của hấn không đời nào nhìn hấn như thế. Nương tử của hấn sẽ chỉ biết vờ hung dữ mắng mỏ, giục hấn mau trốn đi. Nương tử của hấn chẳng bao giờ khóc lóc cầu xin hấn cứu nàng. Nương tử của hấn sao có thể xấu vậy! Nương tử của hấn xinh đẹp nhất! Chỉ mỗi khi thấy nàng, hấn mới có cái loại cảm giác rung động đến nghẹt thở, thoải mái đến mức lòng, muốn được siết chặt nàng vào ngực. Nương tử của hấn là độc nhất vô nhị, không ai thay thế nổi!

An Nguyệt Quân dứt lời, mọi người không hẹn mà cùng run lập cập. Tuy hiện đang tháng sáu nhưng ai nấy đều cảm giác như mùa đông vừa ập tới: vô cùng lạnh lẽo!

Và chẳng thêm đối phương phản ứng, An Nguyệt Quân lại tiếp: “Vốn còn muốn tha cho các ngươi một mạng...” Sai là ở chỗ chúng không nên động đến nữ nhân của hấn, ngay cả trong suy nghĩ cũng không!

Lời xong, bóng trắng loé lên như làn gió vụt thoáng. Tà áo trắng tựa mây chớp qua chớp lại giữa đám đông. Từng sợi tóc dài tung bay, khẽ vờn qua làn môi đỏ đương lãnh liệt nhếch nụ cười lạnh lẽo. Đây mắt khát máu và điên cuồng như một nét chấm phá khiến bức tranh hoàn mỹ thêm hoang dại.

Tiếng rên rĩ lẫn tiếng thét chói tai sau hơn một khắc mới dừng hẳn. Im ắng. Mọi thứ kết thúc. An Nguyệt Quân đứng trên cao, trường sam trắng vẫn tĩnh khời hết bông tuyết giữa trời, mắt tím chói lọi như vì tinh tú, cánh môi như máu đỏ càng thêm đỏ.

Đây là địa ngục – địa ngục nhân gian. Thây ngổn ngang khắp chốn, à không, phải nói là thịt bê bết khắp chốn. Các mảnh thịt người tứ tung trên đất, nội tạng nát bét, máu nhuộm đỏ rừng già, gió nhiễm hơi tanh nồng nặc.

An Nguyệt Quân hạ mí mắt, xoay lưng, giây sau bóng dáng đã mất tăm.

Có lẽ do một lòng mong mau chóng về báo, hấn đã bỏ qua bóng người lấp ló sau tảng đá lớn đằng xa. Người đó đeo mặt nạ bạc, đôi mắt lạnh lẽo thâm hiểm, bàn tay y nắm chặt thành nắm. An Nguyệt Quân, ta chưa thua đâu!

Tà Y giáo chủ cần nhắc tên đã khiến người khác sợ mất mặt, Tà Y giáo mà triều đình cũng phải kiêng kị vài phần, nó nay đã mãi mãi ngủ yên nơi Vô U cốc hoang vu.

Trở lại chỗ Tinh Ảnh, An Nguyệt Quân lập tức lên ngựa quay về.

Bên này, Diệp Khê Thiên lơ mơ tỉnh dậy, đầu đau như muốn nứt ra. Nàng thầm rên rỉ: “Mẹ nó! Sao đau đầu thế này?!” Liếc mắt xung quanh, khung cảnh lạ lẫm nàng ngỡ người.

Màn lụa đỏ thêu hoa hải đường vàng, từng sợi chỉ bằng tơ uốn lượn như mây. Vén màn, tám màn liền rinh lên leng keng một cách vui tai. Giường gỗ trầm hương rộng rãi thướt tha, kiểu cách xa hoa và cao quý, rõ ràng chỉ nhà giàu mới mua nổi. Đất trải thảm lông trắng và ấm. Trên tường khảm phi thủy, lưu ly, minh châu, mỗi viên phản ánh hào quang lung linh khiến căn phòng sáng rực như ban ngày.

Đây là đâu?

Ngẩng nhìn phía trước, nàng khẳng định đây không phải nhà dân thường mà là phủ quan hay vương gì đó. Chợt nhớ lại chuyện xảy ra trước khi ngất, nàng đang luyện viết ở Thâm Tuyết các, không ngờ có kẻ bịt mặt lạ xông vào đánh nàng bất tỉnh dù bản thân đã cố kháng cự.

Đúng lúc này, một người con gái bước vào, dáng đi uyển chuyển, người mặc cung trang. Cung trang? Diệp Khê Thiên bùng tỉnh, chẳng lẽ nàng đang ở trong cung? Chốn xa hoa này chắc chỉ có Hoàng cung thôi.

*cung trang: trang phục trong cung

Đương hoài nghi thì một người khác lại đi vào, chứng minh suy đoán của nàng là thật.

“Bệ hạ.” Cô gái nọ quỳ xuống cung kính hành lễ.

Diệp Khê Thiên ngẩng đầu, cười nhạt một cách chán ghét, tự nhủ: “Từ Hạo? Tôi nên sớm đoán ra chữ “Từ” chỉ dành cho thiên tử.”

Từ Hạo chậm rãi bước vào, thân mặc long bào uy nghi, mày kiếm sắc bén, mắt đen thâm thúy. Y tới bên cạnh Diệp Khê Thiên, cười nhẹ, nhếch môi: “Ha ha ha, thực thông minh.”

“Đường đường là thiên tử Từ Nguyệt vương triều mà lại đi bắt cóc dân nữ, anh không sợ người ta nhạo báng ư?” Diệp Khê Thiên châm chọc.

“À, không sao.” Từ Hạo ngồi xuống bên cạnh nàng khiến nàng phải rụt cơ thể vào tận góc giường. Y cười liếc nàng, bảo: “Nàng cứ nói đi, ai tin chứ? Giữa nữ nhân bé nhỏ và thiên tử tối cao, ai đáng tin hơn?” Giọng y rất tự tin.

“Vì sao anh bắt cóc tôi?” Diệp Khê Thiên hỏi. Là vua, muốn phụ nữ thì phụ nữ tức khắc dâng tới cửa, cần gì nhọc. Huống chi, dáng dấp thiên tử trông cũng anh tuấn thế kia.

“Trẫm chỉ muốn biết, rốt cuộc nàng có ma lực gì mà lại có thể khiến trẫm nhớ nàng.” Từ Hạo đáp, đáy mắt ẩn giấu thứ tình cảm khó hiểu. Diệp Khê Thiên đã dùng yêu thuật gì với y nhỉ? Hậu cung biết bao mỹ nữ giai lệ chờ y lâm hạnh, tuy nhiên đầu óc y cứ vẫn vương nàng mãi. Nào lúc nàng liếc y một cách chán ghét, lúc đôi mắt nàng lấp lánh minh mẫn, lúc nàng nói chuyện với y vừa nóng vừa lạnh... Có lẽ do không phục. Càng không có được nàng, y càng muốn giành!

Diệp Khê Thiên cau mày, hừ lạnh: “Tôi chẳng muốn thấy anh.”

“Ha ha ha, ái phi, nhưng về sau mỗi ngày nàng đều phải thấy trẫm mà.” Từ Hạo cười rộ.

“Ái phi?” Đáy lòng Diệp Khê Thiên bất an. Ý Từ Hạo là gì? Vì sao lại gọi nàng như thế?

“Nàng chưa biết đúng không? Ba ngày sau, nàng sẽ trở thành Hoàng phi của trẫm.” Từ Hạo hài lòng cho nàng biết đáp án. Ánh mắt y lướt qua vết sẹo trên mặt nàng rồi lớn giọng hô: “Thải Nhược.”

“Vâng, có nô tỳ.” Cô gái tên Thải Nhược đứng sau quỳ xuống.

“Truyền Lý Hoá tới đây.” Từ Hạo ra lệnh.

“Vâng.”

Dứt lời, cô gái rời đi.

Từ Hạo cười ha ha: “Nàng hãy nghỉ ngơi đi. Ba ngày sau, trở thành ái phi của trẫm, nàng sẽ không còn xấu xí thế này nữa.”

Diệp Khê Thiên ngoắt đầu, không thèm liếc y. Từ Hạo chẳng để ý, vẫn cười như thường.

Chốc sau, một nam tử trung niên mặc quan phục đen theo sau Thải Nhược chạy vào, bước chân gấp gáp. Thấy Từ Hạo, y quỳ xuống, hành lễ: “Bệ hạ vạn tuế...”

“Miễn lễ, miễn lễ, Lý Hoá, người mau sang đây xem cho nàng ấy.” Từ Hạo khoát tay, giục gã người mới đến.

“Dạ, thần sang ngay!” Lý Hoá nom nớp lo sợ đứng lên, bước đến bên giường nhìn, lập tức hiểu ngay ý Từ Hạo.

Im lặng một lúc rồi Lý Hoá dập đầu, nói: “Bệ hạ, vết thương này nặng hơn phỏng thường nhiều, có cả độc ở trong. Phải dùng Tuyết Vực cao mới chữa được.”

“Vậy thì mau mang tới đây.” Từ Hạo nhíu mày bảo.

“Thưa bệ hạ, nhưng nó... mấy ngày trước... đã bị trộm đi rồi.” Nói xong, mồ hôi trên trán Lý Hoá chảy ròng ròng, tim run rẩy sợ hãi.

“Khốn kiếp!” Từ Hạo giận dữ gạt ly trà bên bàn văng xuống đất. Nước trà bắn tung toé trên nền bạch ngọc trải thảm.

“Vâng, vâng, vâng, thần đáng chết, xin bệ hạ khoan dung!” Lý Hoá dập đầu lia lịa, tiếng bồm bộp vang vọng cả phòng. Trán y đã sưng hồng lên.

Tuyết Vực cao? Đây chẳng phải loại thuốc Quân đưa cho nàng ư? Trái tim Diệp Khê Thiên nóng rực, mắt ươn ướt. Đồ ngốc này! Chỉ vì nàng nói không muốn có sẹo nên hần mạo hiểm vào trong cung trộm thuốc. Hoàng cung canh chừng nghiêm ngặt, sao dám liều mạng vậy! Ngốc đến nỗi nàng chẳng biết dùng cách gì để bù đắp cho hần.

Nghĩ mãi đâm nhớ, nàng rơi lệ. Mới xa nhau hai ngày đã nhớ hần thế rồi. Muốn gặp hần lắm, rất muốn... Nàng bị nhốt ở đây, hần đã biết chưa? Nếu hần biết chắc chắn sẽ xông vào để rồi lại bị thương cho xem.

Đồ ngốc!

“Lý Hoá, ba ngày sau mà không trị khỏi cho nàng, người mang đầu người tới gặp trẫm!” Bấy giờ Từ Hạo rất tức giận. Trong cung thủ vệ dày đặc mà lại để người ngoài lên vào, hơn nữa còn không báo cho y. Bận giận, y không thấy nước mắt của Diệp Khê Thiên. Ngược lại, Lý Hoá phát hiện, lén liếc nàng.

“Thần tuân chỉ!” Lý Hoá rồi rít dập đầu.

Từ Hạo phát tay áo rời đi, bỏ lại Lý Hoá đầu đầy mồ hôi và Diệp Khê Thiển một mình ngẩn người.

Tới cửa, y bỗng gọi: “Thải Nhược.”

“Vâng, có nô tỳ.” Thải Nhược mặc cung trang màu xanh bước ra từ sau tấm bình phong, cung kính chờ lệnh.

“Canh chừng nàng kỹ càng. Có chuyện gì xảy ra, trăm tuyệt không tha cho ngươi!”

“Vâng, bệ hạ.”

Dặn dò xong xuôi, Từ Hạo mới bỏ đi.

...

Nghĩ mình sắp được gặp nương tử, An Nguyệt Quân cười rất tươi, nụ cười sáng như ánh sáng thiên thần.

Phi ngựa thần tốc, An Nguyệt Quân thì không sao, chỉ tội Tinh Ảnh dù mệt rã rồi vẫn phải gồng lên phi theo.

Trong vòng một ngày, hai người đã về tới Nguyệt gia bảo.

An Nguyệt Quân xuống ngựa, giao ngựa cho hạ nhân rồi liền hưng phấn vọt tới Thẩm Tuyết các. Bởi quá vui mừng, hấn không chú ý đến bầu không khí khác lạ trong bảo.

Hấn chạy thẳng một đường, mắt đẹp lấp lánh, lông mi dài run run kích động, dung nhan tuyệt mỹ sáng bừng, má lúm đồng tiền ẩn hiện hai bên đôi môi đỏ cong tí.

Nương tử... Nương tử... Nàng có nhớ ta như ta nhớ nàng không, nương tử?

Không lâu sau, hấn đến Thẩm Tuyết các. Mở cửa, phòng trống không. Hấn sững sốt, sau đó lắc đầu, chu môi oán giận: “Ghét nương tử, chẳng thèm chờ người ta.”

Nghĩ Diệp Khê Thiển đang chơi đầu đó, hấn tìm chỗ khác, thậm chí đến cả Mai Thanh các tìm. Tuy nhiên mãi không thấy bóng dáng nàng đâu. Dần dần, hấn thấy bất an vô cùng. Nương tử đâu rồi?

Ngay lập tức gọi Dương Hoà, hấn lạnh lùng hỏi: “Phu nhân đâu?” Đầu lông mày nhú chặt thể hiện nỗi gấp gáp của chủ nhân.

“Bảo... bảo... chủ...” Dương Hoà ấp úng nói không nên lời.

“Nói!” Giọng An Nguyệt Quân càng ngày càng lạnh, đáy lòng trăm nghìn lần khẩn cầu đừng phải điều hấn đang nghĩ.

“Bảo chủ, thuộc hạ đáng chết, không bảo vệ được phu nhân!” Dương Hoà quỳ mọp nhận tội. Không van xin, không sợ hãi, chỉ xấu hổ. Xấu hổ vì lão đã phụ sự nhờ vả của bảo chủ.

Dứt lời, Dương Hoà đã bị đánh bay về phía cửa, phun ra một búng máu. Lão lồm cồm bò dậy, về lại trước mặt An Nguyệt Quân, nói nốt: “Phu nhân... bị bắt cóc rồi ạ!”

CHOANG!

Khay trà trên bàn bị gạt mạnh xuống đất, ly sứ vỡ tan tành tựa như trái tim hấn lúc này. Kiểm chế dục vọng muốn giết người, hấn hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Phu nhân bảo muốn ăn bánh hoa quế, thuộc hạ liền xuống bếp lấy, trở lại thì trong phòng đã lộn xộn như vừa có ẩu đả, phu nhân cũng biến mất.” Dương Hoà nhanh chóng thuật lại sự tình, sau đó tức thì ngẩng đầu: “Bảo chủ, thuộc hạ nguyện lấy cái chết tạ tội!”

Nhưng bóng dáng An Nguyệt Quân đã chẳng thấy đâu.

An Nguyệt Quân ngây ngốc vào Thẩm Tuyết các, chậm chậm tới bên giường, ngồi xuống. Đầu ngón tay nhẹ lướt qua chăn gối nàng từng nằm như muốn cảm nhận được nhiệt độ của nàng, hồi tưởng lại hình bóng nàng. Chỗ này... nương tử từng ngồi. Chỗ này... hấn từng hôn trộm nàng tại đây. Nhưng... nương tử... nương tử... giờ nàng ở đâu?

Đột nhiên An Nguyệt Quân nâng tay che miệng, dồn dập ho khan, máu tươi tràn ra giữa kẽ các ngón tay, rì xuống... Hấn cười thê thảm, nụ cười đẹp mà trống rỗng. Đầu óc hấn liên tục quay cuồng với những ý nghĩ về Diệp Khê Thiển.

Chiếc túi gấm nàng tặng lặng lẽ tuột khỏi vạt áo hấn. Đôi mắt không sức sống đột ngột sáng rực như bắt được phao cứu sinh. Hấn run rẩy mở túi, tóc đen óng mượt, hàng chữ xiêu vẹo của nàng đập vào mắt hấn:

Còn chưa chia lìa, đã bắt đầu nhớ

Tóc đen là ta, nó ở bên chàng, ta cũng luôn ở bên chàng

An Nguyệt Quân siết chặt túi gấm trong lòng bàn tay, cơ thể gồng cứng, hơi thở lạnh lẽo chột bùng phát, sát khí kinh người dấy lên. Dám đụng vào nàng, dám không để hắn thấy nàng, hắn tuyệt đối không bỏ qua cho kẻ đó!

Một khắc cũng không thể đợi nổi nữa. Khát khao chạm vào nàng khiến hắn lập tức gọi Tinh Ảnh và Dương Hoà đến thư phòng.

“Dương Hoà, trong bảo đạo này có gì khác thường?” An Nguyệt Quân lạnh lùng hỏi, sắc mặt tái nhợt.

“Bảo chủ, ý ngài là...” Dương Hoà sững sờ trong chốc lát rồi chợt hiểu: “Ý bảo chủ là trong bảo có nội gián? Có thể lắm. Chỉ người trong bảo mới có thể bắt phu nhân đi trong khoảng thời gian ngắn như vậy.”

Đáy mắt An Nguyệt Quân thoáng đau đớn. Hắn hạ lệnh: “Lập tức thăm dò.”

“Vâng.”

“Tinh Ảnh, gần đây Nguyệt Ảnh có liên lạc với ngoại không?” An Nguyệt Quân tiếp tục tra xét.

“Thưa không, bảo chủ, thuộc hạ tuyệt không dám lừa ngài.” Tinh Ảnh quỳ dưới đất thành thật trả lời.

“Rồi, đứng lên, lui ra đi.”

Đội hai người nọ đều lui rồi, An Nguyệt Quân lấy túi gấm trong ngực ra, si mê ngắm. Tình yêu trong tim dồn dập tới đón đau. Nương tử, nàng có biết chăng ta rất nhớ nàng? Không có nàng, mỗi giờ mỗi khắc với ta đều là khổ hình.

Miên man nghĩ, An Nguyệt Quân cả đêm không chợp mắt. Tới sáng sớm, khi Dương Hoà gõ cửa thư phòng, hắn mới vội cất tiếng: “Vào đi.”

“Bảo chủ, từ sau khi biểu tiểu thư bị thương, biểu thiếu gia luôn chăm sóc bên tiểu thư cả ngày. Tư Đồ công tử và Ngô cô nương có ra ngoài, riêng Tư Đồ công tử rất thường xuyên. Còn lại tôi tớ trong bảo đều an phận làm việc mình, không thấy gì khác thường.” Dương Hoà vừa tỉ mỉ thông báo kết quả điều tra vừa đề ý đến nét mặt mệt mỏi trong mắt An Nguyệt Quân. Nhất định bảo chủ rất khổ sở!

“Tư Đồ Khiêm? Sao bọn họ còn chưa đi?” An Nguyệt Quân lạnh nhạt nhắc tới “khách”, không thêm che giấu nổi chán ghét.

“Do phu nhân nài ni họ ở lại giúp phu nhân học chữ, tập viết ạ.” Dương Hoà trả lời.

“Ừ.” An Nguyệt Quân gật đầu.

“Bảo chủ, còn chuyện này chẳng biết có liên quan hay không...” Dương Hoà chần chừ.

An Nguyệt Quân cau mày, không nói. Dương Hoà hiểu đó là đồng ý liền tiếp: “Bảo chủ, gần đây biểu thiếu gia thường chạy tới tiệm thuốc. Nhưng thuộc hạ nghĩ... chắc thiếu gia đi mua thuốc cho biểu tiểu thư thôi.” Lão đế thêm: “Kỳ lạ là chẳng mua cùng một loại thuốc.”

Mắt An Nguyệt Quân loé sáng. Hắn cười lạnh, nháy mắt sau chẳng thấy bóng dáng đâu.

Mai Thanh các.

Thi Lang cho Thi Tiêu An uống thuốc xong định mở cửa bước ra ngoài thì thấy An Nguyệt Quân đã lạnh lùng đứng đó. Y ngăn người, hỏi: “Biểu ca, có chuyện gì không?”

“Bảo Thi Tiêu An ra đây!” An Nguyệt Quân âm trầm nhìn Thi Lang, lời ít ý nhiều.

“Biểu ca nói gì vậy?” Thi Lang cười cười hỏi lại.

“Nguyệt Ảnh ở đây.” Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

Thi Lang thấy An Nguyệt Quân phát hiện cũng không thêm giấu nữa, bèn hỏi: “Sao biểu ca biết?”

An Nguyệt Quân không trả lời.

“Chẳng phải biểu ca không cần muội ấy ư? Còn làm muội ấy bị thương nữa.” Thi Lang nhếch môi, chất vấn: “Sao? Giờ lại cần rồi hả?”

“Ở đâu?” An Nguyệt Quân hỏi một đằng đáp một nẻo, sát khí trong mắt đậm dần như sắp trào ra.

Mặt Thi Lang thoáng lo lắng, đáy mắt thấp thòm. Y chưa kịp đáp thì đằng sau đã có giọng nói khác vang lên: “Bảo chủ nghi thuộc hạ bắt cóc phu nhân của ngài hay sao?”

Giọng nói âm trầm ấy là của Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh vẫn xinh đẹp như trước, chỉ hơi tiêu tụy, đôi mắt tối tăm đầy bi thương, thân thể gầy yếu đến đau lòng.

An Nguyệt Quân chẳng để Nguyệt Ảnh vào mắt, trực tiếp vào vấn đề: “Nàng ấy đâu?”

“Bảo chủ, ngài một mực cho rằng thuộc hạ bất cóc phu nhân?” Nguyệt Ảnh hỏi.

An Nguyệt Quân không phủ nhận, chỉ nhìn nàng chăm chăm.

Nguyệt Ảnh chợt cười nhẹ, khẽ sờ thì thầm: “Trước kia, thuộc hạ luôn hy vọng được ngài nhìn như thế, song chưa bao giờ thành. Thuộc hạ đành ngốc nghếch đuổi theo bóng ngài. Giờ thì... rốt cuộc cũng như nguyện... nhưng là dưới tình huống này... ha ha ha...” Tiếng cười nghe như tiếng khóc.

“Nàng ấy đâu?!” Giọng nói càng ngày càng lạnh.

“Phu nhân không có ở đây. Thuộc hạ làm sao biến ra một phu nhân cho ngài.” Nguyệt Ảnh đáp nhỏ, rũ mí mắt một cách cô đơn.

“Cút!” Tâm tình An Nguyệt Quân tụt dốc. Vốn tưởng nàng ở đây, nghĩ có thể thấy nàng, nhưng... hy vọng hoá tuyệt vọng. Toàn thân hắn đau tới tê dại. Hắn nên làm gì bây giờ?

Trên đường trở về, thần sắc hắn u mê, chẳng biết nghĩ gì. Bấy giờ, có tiếng Dương Hoà gọi: “Bảo chủ, bảo chủ, thuộc hạ vừa mới thăm dò được một tin tức rất quan trọng!” Dương Hoà vừa thở gấp vừa hỗn hển hô hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 75: Diệp Khê Thiến Bị Nhốt

Tìm An Nguyệt Quân đập thành thịch. Hắn xoay người, nổi mong chờ dâng tận cả lên mắt. Nở một nụ cười héo hon, môi hắn chỉ nhả hai chữ: “Nương tử?”

Dường như hiện giờ nói những từ khác cũng phí sức hắn. Đầu óc, tâm trí hắn chỉ còn phản ứng với hai chữ: nương tử.

Bước chân Dương Hoà chậm lại. Lão than nhẹ: “Bảo chủ à...”

“Có tin tức nương tử?” An Nguyệt Quân hỏi lần nữa, hai mắt mở to mong đợi xen lẫn sợ hãi mơ hồ.

“Bảo chủ, không phải tin tức phu nhân, nhưng...”

“Không nghe.”

An Nguyệt Quân thất vọng hạ mí mắt, trái tim đau thắt, không, phải nói là tê điếng rồi. Hắn lạnh nhạt từ chối Dương Hoà, quay đầu bỏ đi.

Đêm, An Nguyệt Quân ngơ ngác ngồi một mình ở Thẩm Tuyết các uống rượu, hết chén này đến chén khác như uống nước lã. Bóng trắng đổ vào phòng in cái bóng cô độc của hắn xuống đất. Tay run rẩy vuốt ve túi gấm, hắn si ngốc nhìn nó, tưởng như nương tử đang ở bên mình. Tầm mắt hắn càng ngày càng nhòa nhạt. Người nghìn chén không say như hắn hôm nay muốn chúc say chính mình!

“Nương tử, nàng đây rồi. Rốt cuộc nàng cũng trở về bên ta.” Mắt say lơ đãng, trong mộng lung, An Nguyệt Quân thấy hình bóng người con gái mình luôn

nhưng nhớ hiển hiện. Hắn cười ngớ ngẩn, nụ cười vừa ngốc vừa nũng nịu: “Nương tử, nàng đã đi đâu thế? Nàng không thêm để ý đến ta. Ba ngày rồi ta không thấy nàng, ta nhớ nàng lắm.” Giọng nói hắn mềm nhẹ như tơ, cẩn thận vì sợ rằng nàng sẽ lại biến mất trong khoảng khắc.

Không dám nháy mắt mà tham lam nhìn nàng, trái tim hắn mới cảm giác được chút hơi ấm nhỏ nhoi. Nụ cười rạng rỡ vụt nở... cũng vụt mất. Dần dần, bóng nàng càng mờ mịt. Hắn đuổi theo, ôm lấy nàng...

Rầm!

Vương phải chân ghế kế bên, cả người An Nguyệt Quân ngã sòng soài dưới đất. Rượu văng tung toé khắp nơi. Tỉnh... Mộng... Mộng... Tỉnh... Là tỉnh? Hay là mộng? Vòng tay rộng mở buông thõng, cổ lỏng nhõ nhưng như còng bị khoét sâu. Nàng đâu?! Nàng đâu?! Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt giờ phút này cắt không còn hột máu. Vì sao để hắn tỉnh lại? Dù là mộng, hắn cũng cam nguyện mà.

Nương tử, nàng ở đâu?

Trong Hoàng cung.

Chỉ còn một ngày nữa là đến ngày phong phi. Diệp Khê Thiên chưa từng nghĩ một cô nhi như mình đến cổ đại lại có thể thành Hoàng phi! Nhưng nàng khinh! Ai thêm chứ! Nàng chỉ cần Quân... Chợt tim bỗng đau nhói. Diệp Khê Thiên ôm ngực mà vẫn không ngăn được nỗi đau kỳ lạ lan tràn. Có phải hắn...? Nàng muốn gặp hắn! Từ trước tới giờ, đều là tên ngốc kia bảo vệ nàng; lần này, đến lượt nàng bảo vệ hắn!

Hạ quyết tâm, tự nhiên ý chí chiến đấu cũng sôi sục theo. Diệp Khê Thiên bắt đầu ngồi xuống trầm tư suy nghĩ. Chón thâm cung này canh gác nghiêm ngặt, dù nàng có cánh sợ cũng không thoát được. Phải làm sao bây giờ? Liếc qua gương, Diệp Khê Thiên nhìn vết sẹo trên mặt. Từ Hạo định che giấu nó, vậy thì... nàng phải để tất cả mọi người biết!

Hôm nay gió Đông thổi mạnh, trong cung này lại chỉ có mình nàng... Quá thuận lợi! Diệp Khê Thiên cười thầm, giấu lỏng đèn buom bướm trước cửa xuống dưới gầm giường rồi dúi bắc đèn trên bàn xuống góc giường cách màn lụa một khoảng. Ngay sau đó, nàng vòng ra cửa, hô: “Thái Nhục.”

“Nô tỳ ở đây.” Từ sau tấm bình phong, cô gái mi thanh mục tú bước ra.

“Giờ là giờ nào?”

“Qua giờ hội rồi ạ.” Thái Nhục ngạc nhiên liếc Diệp Khê Thiên tuy miệng vẫn trả lời.

*giờ hội: từ 9 giờ tới 11 giờ đêm

“Ồ trong phòng mãi mực quá, ra ngoài đi dạo với tôi nhé?” Diệp Khê Thiên rủ rê.

“Vâng, tiểu thư.” Thái Nhục ngó Diệp Khê Thiên nhưng không phát hiện ra gì khác thường bên đồng ý. Cả ngày ủ rũ trong phòng, giờ lại đòi đi dạo là sao?

Diệp Khê Thiên liếc về phía giường, sau đó gật đầu: “Đi thôi nào.”

Tới cửa, nàng đột nhiên dừng lại, cau mày lăm bầm: “Hình như trong phòng có mùi gì ấy, để tôi mở cửa sổ cho thoáng. Cô chờ chút nhé.”

Dứt lời, nàng liền bước đến bên cửa sổ, mở ra. Thái Nhục phía sau nhìn nàng chăm chăm.

“Ừm, bớt mùi rồi đó. Chắc lúc về sẽ hết thôi. Đi nào.” Diệp Khê Thiên hài lòng nói, đáy mắt ranh mãnh cười. Ha ha ha, chỉ thiếu ngọn gió Đông này nữa thôi.

“Vâng.”

Hai người rời đi. Tuy là buổi tối nhưng đèn lồng treo khắp nơi nên xung quanh vẫn sáng trưng. Đây là lần đầu tiên Diệp Khê Thiên dạo Hoàng cung. Quả nhiên đế vương giàu có nhất thiên hạ. Đây thì cột nhà chạm rồng, đây thì hoa thơm cỏ lạ, đây thì đình mát núi giả, toàn là tiền không.

Bước nhàn nhả, Diệp Khê Thiên không nói lời nào, Thái Nhục cũng không mở miệng. Không khí giữa hai người yên ắng.

Con gió nhẹ thoảng qua, hơi lạnh, mang theo hương hoa không tên khiến người mê say. Diệp Khê Thiên bắt giác cười.

Đến lúc rồi.

Quả nhiên, lát sau, chẳng biết giọng ai thét lên: “Cháy rồi! Tuyệt Hi cung cháy rồi!”

Tiếng thét xuyên thủng màn đêm yên tĩnh. Mắt Thái Nhục chợt loé, sắc bén ghim về phía Diệp Khê Thiên, khẳng định: “Ngươi cố ý.”

“Ha ha ha, Thái Nhục, sao cô dám chắc vậy?” Diệp Khê Thiên cười ha ha, không nhận cũng không chối.

“Ngươi...!” Thái Nhục tức giận lườm Diệp Khê Thiên, khổ nỗi không có chứng cứ buộc tội thuyết phục nên đành hậm hực bỏ qua, lo lắng chạy trở về Tuyệt Hi cung.

Bị bỏ lại, Diệp Khê Thiên cũng không để ý. Nàng cười híp mắt, chậm chậm theo sau.

Gặp gió, lửa bốc cao, Tuyết Hi cung chìm trong biển lửa. Bọn nô bộc sợ hãi chẳng biết dập hoả kiểu gì.

Diệp Khê Thiên đứng cách Tuyết Hi cung không xa, nghĩ thầm mình thực có duyên với hoả hoạn, chưa mấy ngày đã gặp phải trận thứ hai rồi. Ngọn lửa khơi gợi những ký ức đã qua. Đêm đó, người ấy vì cứu nàng mà dùng nội lực tách lửa làm hai, hao tổn bao nội lực... Quân à, em nhớ anh...

“Xảy ra chuyện gì?!”

Giọng nói uy nghiêm ẩn chứa tức giận khiến mọi người hoảng hốt quay đầu, rồi rít quỳ xuống hành lễ: “Bệ hạ.”

Trừ một người.

Diệp Khê Thiên lạnh nhạt nhìn tất cả. Không cúi đầu, không siểm nịnh, không sợ hãi.

Từ Hạo đến gần Diệp Khê Thiên, ngắm nàng. Ánh mắt không thèm che giấu sự chán ghét và lạnh lùng kia lạ thay lại sáng rực như sao, làm y mê muội. Y hỏi: “Nàng có sao không?”

Chẳng hỏi chuyện gì xảy ra, cũng chẳng hỏi lửa có phải do nàng châm không, nào ngờ câu đầu tiên mở miệng của Từ Hạo lại là câu quan tâm. Y là người thế nào vậy? Tự cao tự đại, không để ai vào mắt, nhưng lại dành sự quan tâm cho nàng khiến nàng không tài nào hiểu nổi. Nàng trả lời: “Không sao.”

Từ Hạo thờ phào, lắm bả: “Không sao thì tốt.”

“Phó Hải, gọi quan bộ Hình Tạ Xương tới gấp trăm ngay.” Mắt xếch của Từ Hạo nheo lại, môi mím chặt, khí thế uy nghi vương giả khiến tất cả kính sợ. “Nhất định phải tìm ra thủ phạm phóng hoả để nghiêm trị!”

Rồi y quay đầu nói với Diệp Khê Thiên: “Thiên Thiên, tẩm cung này sợ không ở được nữa, trăm nghĩ hay nàng tới Huyền Dương điện đi? Dù sao một ngày nữa nàng cũng thành người của trăm rồi.”

Lời vừa xong khiến mọi người đều phải hít ngậm khí lạnh. Huyền Dương điện? Đó là tẩm cung của bệ hạ! Từ khi lên ngôi tới nay, bệ hạ chưa từng cho phép phi tử nào ở đó, thế mà vinh hạnh này lại rơi trúng vào một nữ nhân vô danh. Nàng ta thật có phúc... Ai nấy không hên mà cùng ngưỡng mộ liếc Diệp Khê Thiên.

Diệp Khê Thiên nhếch môi, cười nhẹ, bảo: “Anh để phạm nhân ở tẩm cung của anh cũng được à?” Mắt nàng rất kiên quyết.

Đám đông xôn xao. Ý nàng ta là gì? Sao lại dám nói lời đại nghịch bất đạo với bệ hạ?

“Cái gì?” Từ Hạo kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Ý tôi rất rõ, tôi chính là thủ phạm phóng hoả, không cần phiền vị công công kia đi đâu đâu.”

“Trăm không tin!” Từ Hạo nổi giận.

“Không tin cũng phải tin. Tôi nghĩ, anh sẽ không phong một phạm nhân làm phi đâu nhỉ?” Diệp Khê Thiên mắt lạnh ngó Từ Hạo. Sự thờ ơ đó của nàng khiến Từ Hạo kinh ngạc, giận dữ.

Từ Hạo chợt thấy bản thân vô lực. Nàng muốn thoát khỏi y đến vậy ư? Dù bị giam vào đại lao cũng không thèm làm phi tử của y. Y có gì không tốt nào?

Tuy nhiên... lời trót nói, chuyện cũng lỡ rồi.

“Người đâu!” Từ Hạo hô.

“Bệ hạ!”

“Giam nàng vào đại lao, chờ tra rõ sau định đoạt.” Từ Hạo khó khăn hạ mấy lệnh này rồi phát tay áo bỏ đi.

“Vâng.”

Hoàng cung chẳng có chuyện gì là bí mật. Trong một đêm, tin một nữ nhân có vết sẹo trên mặt to gan phóng hoả đốt Tuyết Hi cung bị giam vào đại lao khiến mọi người bàn ra tán vào. Nữ nhân này chính là người được Hoàng thượng cho phép vào Huyền Dương điện ở!

Đâu đâu cũng là tiếng rì rầm.

“Bệ hạ cho nữ nhân xấu xí kia vào Huyền Dương điện mà nàng ta dám kháng chỉ!”

“Sao bệ hạ lại hồ đồ vậy...”

Dần dần, tin lan truyền càng xa...

Đại lao âm u ẩm ướt. Diệp Khê Thiên chẳng thèm bận tâm, thoải mái ở đấy. Bảy giờ nàng đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đột nhiên cửa nhà lao mở, nàng mở mắt, thấy long bào của Từ Hạo thì lại tức thì nhắm mắt.

“Nếu giờ nàng phủ nhận mình không phải thủ phạm, trẫm sẽ thả nàng ngay lập tức.” Từ Hạo nhỏ giọng nói.

Diệp Khê Thiên mở mắt, hỏi ngược lại: “Rồi sao?”

“Rồi sao cái gì?” Từ Hạo sùng sốt, thấy Diệp Khê Thiên bắt đầu chú ý đến mình nên vui mừng.

“Rồi tôi có thể về nhà chưa?” Diệp Khê Thiên hỏi.

“Không thể! Không được!” Từ Hạo tức giận trả lời, giọng điệu nóng nảy.

“Vậy tôi chả còn gì để nói.” Diệp Khê Thiên lại nhắm mắt tiếp, không thèm ngó ngang Từ Hạo nữa.

“Hãy cho trẫm thời gian, trẫm đảm bảo sẽ khiến nàng yêu trẫm. Chỉ thêm chút thời gian là được.” Thêm thời gian, hẳn cũng có thể hiểu vì sao mỗi khi nhìn vào mắt nàng, bản thân sẽ hốt hoảng miên man.

Diệp Khê Thiên không đáp, dường như đang ngủ.

Bị nàng coi thường, Từ Hạo thẹn quá hoá giận. Y hừ lạnh: “Không sợ trẫm chém đầu nàng ư?”

“Cút!” Diệp Khê Thiên chẳng thèm suy nghĩ, quát thẳng.

Chữ “cút” này làm mặt Từ Hạo trắng bệch. Tận bây giờ, chưa ai dám nói năng với y như vậy! Y hoá thành chúa sơn lâm hung dữ, gầm: “Được! Đã không sợ chết, trẫm liền thành toàn cho nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 76: Nương Tử Chết?

Tức điên hồi cung, vào thư phòng, Từ Hạo vung tay gạt hết tấu chương trên long án xuống.

*long án: bàn vua

Nàng muốn chết đến vậy ư? Được, ta cho nàng như ý!

Từ Hạo ngồi vào long ý, viết thánh chỉ.

*long ý: ghế vua

Thái giám Phó Hải đứng một bên run lập cập, lát sau thấy mặt mũi Từ Hạo hơi hoà hoãn rồi mới dám cúi nhặt tẩu chương xếp gọn lại.

“Bệ hạ, có Thái Nhượng cầu kiến.” Từ ngoài, một thái giám trắng trẻo, tuấn tú, vóc người thấp bé bước vào, quỳ xuống tâu.

“Không gặp.” Từ Hạo lạnh lùng từ chối.

“Vâng.”

Thái giám nọ lui ra, nhưng chẳng bao lâu sau lại trở vào với vẻ sợ sệt, dè chừng, lí nhí tâu: “Bệ... bệ hạ, Thái Nhượng nói... là chuyện có... liên quan tới... vụ hoả hoạn ở Tuyệt Hi cung...”

Chưa dứt lời, con mắt lạnh của Từ Hạo đã ngược lên. Y thay đổi quyết định: “Truyền vào.”

“Vâng.”

Thái Nhượng vào ngay, dáng đi uyển chuyển, vẻ mặt bình tĩnh dù đang diện kiến thiên tử. Nàng khom lưng hành lễ với Từ Hạo: “Bệ hạ vạn tuế.”

“Những lễ nghi này miễn đi.” Từ Hạo sốt ruột khoát tay: “Người muốn bẩm báo chuyện gì?”

“Bệ hạ, vụ hoả hoạn ngày hôm qua không phải do tiểu thư phóng, tiểu thư chỉ mỗi chút lửa thôi.” Thái Nhượng ngẩng đầu cung kính.

“Thật ư?” Từ Hạo chấn động, sâu thẳm đáy lòng dâng trào cảm xúc mãnh liệt.

“Vâng, nô tỳ không dám dối bệ hạ.” Thái Nhượng cup mí mắt, nhẹ nhàng cam đoan.

“Vậy là ai phóng hoả?” Từ Hạo hỏi tiếp.

“Thưa, nô tỳ không rõ.” Thái Nhượng lắc đầu.

Vì sao...? Sớm biết có người muốn hại mình nhưng nàng chẳng hề hé môi, cứ thế thuận nước đẩy thuyền khiến bản thân bị giam vào đại lao. Dù không phải chủ ý của nàng nhưng đó là điều nàng cần. Cần để tránh y. Khó trách sao nàng lại kiên quyết thừa nhận là mình làm. Khó trách sao y muốn thả nàng, nàng lại một mực từ chối. Hoá ra tất cả đều là vở kịch của nàng!

Đột nhiên, khoé miệng Từ Hạo nhếch lên, đáy mắt ánh lạnh làm người khác không rét mà run. Tốt! Tốt lắm! Nàng càng ngày càng khiến y hứng thú! Y phải dập tắt hết mọi hy vọng của nàng mới được! Nhốt nàng trong cung cả đời!

“Phó Hải.”

“Có nô tài.”

“Mau truyền Trầm Ti Tề Vện tới gấp trăm.”

“Vâng.”

Sáng hôm sau, một thánh chỉ được ban bố khiến người người kinh hãi. Nữ nhân đêm qua phóng hoả Tuyệt Hi cung canh ba trưa nay sẽ bị chém đầu răn chúng giữa chợ. Nơi nơi bàn tán xôn xao. Có người hả hê, có người thương hại, có người nghi ngờ: vì sao lần này Hoàng thượng nặng tay như vậy? Phải chăng là để tỏ rõ “đề nhan không thể mạo phạm”?

Diệp Khê Thiên lặng lẽ nhận sự thật, không nói một câu. Nàng sắp chết ư? Nghĩa là nàng sắp trở về với thời đại của mình ư? Trước đây nàng luôn mong điều này, nhưng giờ sao nàng nỡ đi. Nam tử yêu mị mê hoặc, dung nhan xinh đẹp tựa thiên tiên giáng trần đó... vừa thanh khiết thanh thuần như tuyết tinh khôi... vừa tàn nhẫn ác độc, giết người chẳng chớp mắt... lại đáng yêu nũng nịu y hệt đứa trẻ... thì thoảng còn bộc lộ sự yếu ớt... Sao nàng nỡ bỏ hán đây?

Nhưng dù nỡ hay không, nàng cũng sắp chết...

Nếu lúc ấy nàng ngoan ngoãn đợi hán đến Tuyệt Hi cung cứu, có phải mọi chuyện giờ đã khác không nhỉ? Không, vậy thì nàng trở thành phi tử của tên khốn Từ Hạo kia mất. Dẫu chết, nàng cũng không thể phản bội hán! Chỉ tiếc rằng nàng không thể gặp hán lần cuối...

Quân, sợ rằng em không đợi anh được nữa...

Diệp Khê Thiên cười nhạt. Thôi thì... được độc chiếm hán lâu thế... nàng hạnh phúc lắm rồi.

Bất chợt, mũi nàng ngửi thấy mùi thơm lạ làm đầu óc choáng váng.

Và... mọi thứ chìm vào bóng tối.

Nguyệt gia bảo.

Dương Hoà vội vã chạy đến Thẩm Tuyết các, lòng nóng như lửa đốt. Lão nửa mong mình phán đoán đúng, nửa lại mong mình sai. Nếu đúng là phu nhân, bảo chủ sẽ không phải đau khổ nữa. Nhưng đây đưa với triều đình cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

Đẩy cửa Thẩm Tuyết các, Dương Hoà bị mùi rượu chua loét ập vào mặt đến nỗi nhăn mày. Phòng tối om, mơ hồ còn có tiếng rên rỉ...

Lão nương theo âm thanh, phát hiện An Nguyệt Quân co rúc ở góc tường, xung quanh la liệt vỏ rượu. Vẻ mặt hẩn hẩn nhố nhố yếu ớt, cánh môi nay trắng bệch, nấp náy lắm lắm liên tục. Dương Hoà xót xa khôn cùng khi nghe chủ gọi hoài hai chữ “nương tử”.

Đầu tóc rối bời, y phục nhăn nhúm, thoát nhìn chẳng hề có chút tinh thần nào. Đây là mỹ nam đệ nhất thiên hạ ư? Đây là Lãnh Diện Ngọc Quân lạnh lùng vô tình ư? Đây là bảo chủ Nguyệt gia bảo giàu có ư? Giờ phút này, hẳn chỉ đơn giản là một nam nhân khôn khéo vì tình thôi!

“Bảo chủ...” Mất Dương Hoà cay cay. Trước giờ, bị chém bao nhiêu đao, lão chưa từng nhỏ một giọt lệ. Nhưng nay, bị sự si tình cùng tuyệt vọng của bảo chủ lay động, lão lại khó kìm nổi nước mắt.

“Sao? Nương tử về rồi à?” Cặp mắt tối tăm của An Nguyệt Quân lấp ló tia hy vọng, cơ thể như được rót thêm sinh mệnh. Cái hy vọng có lẫn cả van xin, dè dặt trong đó. Hẳn không muốn nghe người khác nói nương tử mất tích nữa! Hy vọng, chờ đợi, rồi tuyệt vọng, mỗi lần như vậy đều làm trái tim hẳn chết một lần. Nhưng dù thế, hẳn vẫn không nhịn được mà mong chờ tiếp...

“Bảo chủ, chuyện là...” Dương Hoà chần chừ chẳng biết nên báo hay không. Tuy nhiên, đau dài không bằng đau ngắn, lão hạ quyết tâm nói thẳng một mạch: “Bảo chủ, canh ba trưa nay ở giữa chợ sẽ chém đầu một nữ nhân có vết sẹo trên mặt dám mạo phạm thiên uy. Hơn nữa, theo điều tra, thời điểm nàng ta xuất hiện trong cung rất gần với thời điểm phu nhân mất tích. Cho nên, thuộc hạ cả gan nghi ngờ...”

Lời chưa dứt, mắt vầng lên, Dương Hoà chẳng thấy bóng An Nguyệt Quân đâu nữa. Chỉ mỗi vị chua nhạt cho lão biết rằng người kia vừa rời khỏi. Dương Hoà lắc đầu một cách phiến muộn, tức thì đuổi theo.

An Nguyệt Quân khinh công như bay lướt qua từng mái nhà, lòng nóng như lửa đốt. Là nương tử phải không? Nương tử, ta sắp thấy nàng rồi. Chờ ta, nương tử.

Thành Lâm Nguyệt có bốn khu vực lớn, theo thứ tự là: phố đông, cửa tây, phố nam, cửa bắc. Bình thường dân chúng không đến cửa tây, trừ khi có chuyện lớn, ví dụ như lúc này là chém đầu răn chúng.

Hiện cửa bắc người bu đông như kiến, binh lính nghiêm chỉnh xếp thành dãy vây quanh sân hành hình lớn, không khí nặng nề. Giữa sân cắm một thanh đao to, ánh mặt trời chiếu lên lưỡi đao sắc lẹm.

Dân chúng đến xem rất đông cũng rất ồn ào.

“Nữ nhân này thật to gan! Hoàng cung mà cũng dám đốt!”

“Đúng vậy. Nghe đầu nàng ta đốt rụi Tuyết Hi cung, chính miệng nàng ta thừa nhận.”

“Nàng ta bị điên à?”

“Thậm chí chỉ một ngày nữa thôi là nàng ta thành phi tử của Hoàng thượng rồi, vậy mà...”

“Chắc hẳn nàng ta đẹp khuynh nước khuynh thành ấy nhỉ.”

Đương lúc đám đông ầm ĩ, Diệp Khê Thiên mặc đồ tù màu trắng bị áp giải ra sân, thần thái thần thờ, ánh mắt mê man, đầu tóc rối bù, vết sẹo trên mặt xấu rợn người. Nàng tử tù lẻ bước đến giữa sân hành hình, bị ân quý, bấy giờ mắt mới hơi ngẩng lên lướt qua đám đông đến xem.

Sao xấu thế! Xấu thế mà cũng lọt vào mắt Hoàng thượng được ư? Ai cũng nghĩ thầm con/cháu mình trông còn dễ nhìn hơn nữ phạm nhân đó gấp mười lần.

Cách sân hành hình một khoảng, có nam tử trung niên mặc quan phục nghiêm nghị ngồi sau cái bàn lớn. Y canh chừng giờ giấc hồi lâu, lúc này mới rút một thẻ trong ống tre đặt trên bàn ném văng về phía trước, hô: “Chém!”

Hàng hàng binh lính cũng đồng thanh: “Chém!”

“Ừa, sao vậy? Chưa đến giữa trưa, sao chém sớm thế?”

“Ừ nhỉ, canh ba mà.”

“Thôi đi, lệnh quan là lệnh quan, mình biết gì.”

Lưỡi đao nâng cao. Dưới ánh nắng gay gắt, nó loé lên chói mắt. Người xem chỉ thấy nhoáng cái, đất đã đầy máu tươi. Thi thể phạm nhân chẳng biết đã bị lôi đi đâu.

Lâu sau, dân chúng mới có phản ứng, trông binh lính rút đi thì cũng tự rôi rít tản về.

Đột nhiên, một nam tử phi đến. Tay áo hần bay bay, tóc tai hơi rối, dáng vẻ tiêu tụy nhưng không lấp hết được dung nhan tuyệt sắc yêu mị của hần. Bàn đầu, tất cả đều bị khuy nhào bởi bề ngoài mê hoặc kia; lát sau, khi đã nhìn kỹ và lâu hơn, ai nấy mới giật mình. Cặp mắt trắng đen rõ ràng của hần lạnh lẽo hơn băng tuyết nghìn năm, khoẻ mỗi nhếch lộ hàn ý, y phục dù nhàu nhĩ và bốc mùi vẫn toả ra khí phách khiếp người.

Mắt đen bất gặp vệt máu kéo dài từ giữa sân hành hình xuống đất, tức thì không khí xung quanh chìm vào yên lặng. Nó bao trùm tựa cái hố đen nuốt chửng mọi thứ.

Thời gian ngưng đọng.

Mí mắt nam tử nữ xuống rồi nâng lên. Đồng tử của hần chuyển màu tím sẫm. Máu tím dữ dội, điên cuồng và khát máu như đến từ địa ngục, tàn nhẫn giống ác quỷ tàn sát nhân gian. Dân chúng ai chạm phải đôi mắt ấy cũng hồn phi phách tán nhưng chẳng thể nhúc nhích.

Bóng trắng vụt biến. Nam tử phóng đến trước mặt quan giám trăm bóp chặt cổ y, máu tím con người càng đặc. Hần nhìn thẳng quan giám trăm, lạnh hỏi: “Người chết là ai?”

*quan giám trăm quan coi việc chém đầu

“Nữ... nữ phạm nhân đốt Hoàng cung... Diệp... Diệp Khê Thiên...” Quan giám trăm khó khăn phun ra mấy chữ, sắc mặt đỏ gay do khó thở.

Cánh tay nam tử run lên, ánh mắt hần thất thần, vẻ mặt vẫn dữ tợn như trước nhưng quanh thân chợt lan toả sự bi thương tuyệt vọng khôn cùng.

“Phụt!”

Một ngụm máu tươi phun đầy trời như cơn mưa thắm đỏ, giọt giọt tí tách. Ánh mắt nam tử mê mẩn, miệng không ngừng lầm bầm: “Chết... rồi ư? Nương tử... nương tử chết rồi ư?”

Máu chảy dài theo làn da trắng nõn xuống y phục như tuyết của hần, nở rộ thành những đoá huyết mai đẹp đẽ mà đốn đau.

Chẳng lẽ khi trái tim đau tới cực hạn thì sẽ không còn cảm giác? Nương tử của hần chết rồi ư? Bao bổi của hần chết rồi ư? Tình yêu chân thành của hần... chết rồi ư?

Hần phun thêm một ngụm máu, hoà cùng những giọt lệ long lanh im lặng tràn khỏi khoé mắt. Có phải sau này hần sẽ không còn thấy nương tử vui buồn hờn giận không? Có phải sau này hần sẽ không còn được ngửi mùi hương thơm ngát trên người nương tử không? Có phải sau này... không bao giờ còn có... hạnh phúc nương tử cho không?

Không! Hần không muốn thế! Hần muốn quán lấy nương tử! Hần muốn nương tử bắt nạt mình! Nương tử, nàng đi một mình cô đơn lắm đúng không? Không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện được chết cùng năm cùng tháng cùng ngày. Hần... rất yếu đuối. Không có nương tử, hần không sống nổi.

Nam tử bỗng nở nụ cười. Nụ cười chói lọi lạ thường, như tinh tú, như nhật nguyệt. Dường như hần đang vui. Hần lại chặn một tên lính, hỏi nhẹ: “Thì thế nàng?”

Dù cười nhưng đáy mắt hần không hề cười. Tên lính bị hỏi run rẩy toàn thân, trả lời cà lăm: “Không... không biết...” Chưa dứt câu, tên lính mắt đã trợn trắng, ngất xỉu.

Sân hành hình rộng lớn chỉ mỗi mình hần đứng, tuy cô độc nhưng vẫn cao ngạo hơn người, mang theo hơi thở tà ác điên cuồng.

...

Tĩnh lại, Diệp Khê Thiên phát hiện mình đã bị chuyển đến nơi khác. Căn phòng to vắng tanh, màn lụa rách rưới có mùi nấm mốc, khắp nơi đầy bụi bặm, mạng nhện giăng kín.

Đây là đâu? Chẳng phải nàng đang ở đại lao ư? Nàng chưa bị chém đầu à?

“Nàng đã tỉnh.”

Diệp Khê Thiên ngẩng lên, ánh mắt lạnh băng nhìn Từ Hạo, hỏi: “Đây là đâu?”

“Ha ha ha... Thiên Thiên không biết chỗ này à?” Từ Hạo cười cười. Y không rõ vì sao mình lại có chấp với nàng thế này. Nàng càng khinh y, y càng muốn nàng.

Diệp Khê Thiên ngoắt đi, không thèm ngó y.

Y đến gần, lấy tay nâng cằm nàng lên, trả lời: “Đây là Lãnh cung.”

“Bốp!”

Đánh cái tay heo của Từ Hạo khỏi mình, Diệp Khê Thiển đáp: “Chả liên quan đến tôi.”

“Sao lại không liên quan? Dù nàng rất muốn rời cung nhưng giờ vẫn chưa được đâu.” Từ Hạo lắc đầu, tiếp tục ra vẻ: “Lãnh cung, chú ý, nghĩa cũng như tên, là Lãnh cung.”

*Ngày xưa các phi tần không còn được vua chúa sủng ái nữa, phạm tội mới bị đày ra Lãnh cung. Chữ “Lãnh” có nghĩa là lạnh, bị ghê lạnh. Ý Từ Hạo Lãnh cung dành cho ai bị y ghê lạnh.

Mặt Diệp Khê Thiển thoát trắng thoát xanh. Từ Hạo nói đúng, phí bao sức nghĩ cách rời cung, giờ lại bị nhốt! Nàng đánh giá thấp y rồi!

“Thiên Thiên, đời này nàng đừng mong rời khỏi đây.” Từ Hạo cười khê.

“Không đâu.” Diệp Khê Thiển lạnh lùng đáp trả.

“Không?” Từ Hạo cau mày, chợt bùng tỉnh vỗ trán. “Nàng tin An Nguyệt Quân sẽ tới cứu nàng?”

Diệp Khê Thiển im lặng. Nàng tin Quân cũng như tin vào bản thân!

“Trẫm khuyên nàng nên bỏ suy nghĩ đó đi. Bởi với người đời, nàng đã sớm bị chém đầu rồi.” Từ Hạo dè dặt âm lượng.

“Gi cơ?” Diệp Khê Thiển lại hoảng hốt. Ý y là gì?

“Chưa hiểu à? Canh ba trưa nay “Diệp Khê Thiển” đã bị chém đầu. Một nữ tử tù vài ngày nữa sẽ bị chém đầu thế chỗ nàng.” Từ Hạo cười cười, thấy mặt Diệp Khê Thiển trắng bệch thì tiếp tục: “Tuy định là canh ba nhưng thực chưa đến trưa là chém rồi. Chắc lúc An Nguyệt Quân đến thì cũng đã xong, thi thể cũng bị tiêu hủy.”

“Anh...!”

“Nàng đã chết, dưới con mắt người đời, bao gồm cả An Nguyệt Quân.” Khoé miệng Từ Hạo nhếch cao, hiển nhiên y rất thích ý nghĩ này.

Diệp Khê Thiển điên máu vùng tay toan cho y một cái tát, nhưng nghĩ nghĩ tay lại hạ xuống, cười khẩy: “Đánh anh bản tay tôi lắm.”

“Ha ha ha, nàng tỉnh rồi thì trầm đi đây.” Từ Hạo lơ luôn câu mắng của nàng.

Đi được mấy bước, y quay đầu nhắc: “Nàng đừng mơ trốn. Nơi này đầy tai mắt của trẫm, hơn nữa cũng chẳng có gì mà đốt.” Câu sau hiển nhiên là ám chỉ vụ Tuyết Hi cung.

Hoá ra y cũng biết à? Diệp Khê Thiển cười lạnh, đột nhiên hỏi: “Vì sao anh ra sức giữ tôi lại như thế? Tôi đáng để anh làm vậy ư?”

Từ Hạo lại dừng bước. Y quay đầu, ánh mắt thoáng hoang mang, vội trả lời: “Chẳng vì gì cả! Muốn nàng ở lại thế thôi.” Chính y còn chưa hiểu vì sao nữa mà. Vậy nên y mới muốn giữ nàng lại bên mình để làm rõ. Với cả, thua dưới tay nàng, y không phục.

Chờ Từ Hạo đi khuất, Diệp Khê Thiển đứng lên quan sát xung quanh. Lãnh cung quả nhiên là Lãnh cung, vắng vẻ hoang tàn, sân vườn cỏ mọc thành bụi, cột nhà mục ruỗng. Ngoài cửa sổ, gió thổi, cành lá xào xạc nghe sao rợn sống lưng.

Diệp Khê Thiển định trốn ra bằng cửa sổ thì một nam tử đột ngột xuất hiện chắn đường nàng, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng có lệnh không cho phép tiểu thư rời khỏi Lãnh cung.”

Diệp Khê Thiển lườm tên thị vệ như muốn chọc thủng mặt y, cuối cùng đành trở vào.

Từ Hạo chết tiệt! Y dám đối xử với nàng thế này đây!

Nàng thần thờ đứng ở cửa Lãnh cung nhìn trời, tự hỏi không biết Quân sao rồi. Hắn thực tin nàng chết rồi? Có phải bây giờ hắn rất khổ sở không? Có phải hắn đang phát điên lên tìm nàng không? Trái tim Diệp Khê Thiển đau nhói.

Quân...

...

Vất vả lắm mới đuổi tới nơi, Dương Hoà hoảng hốt nhìn bảo chủ cả người đầy máu. Chuyện gì xảy ra? Lão lao lên đỡ An Nguyệt Quân dậy, thấy mắt hắn đầy sương mù, môi thì thâm gì đó, máu vẫn rỉ ra từ khoé miệng.

“Bảo chủ, bảo chủ, ngài làm sao vậy?” Dương Hoà run rẩy lay An Nguyệt Quân. Làm ơn, đừng phải điều lão nghĩ!

“Không thấy nàng...” An Nguyệt Quân tuyệt vọng thều thào.

“Bảo chủ...” Dương Hoà nhìn đáng vẻ tuyệt vọng của An Nguyệt Quân, ghen lời.

“Nương tử đang đợi ta... Nàng đang đợi ta...” Mắt An Nguyệt Quân xa xăm nhìn về phương nào đó, nơi hắn cho là có Diệp Khê Thiển.

“Ông Trời ơi, ai hại phu nhân nên nông nỗi này?” Dương Hoà đau lòng nhắm mắt.

“Hại?” Mắt An Nguyệt Quân bỗng sáng rực, màu tím sẫm bạo liệt lưu chuyển khiến không khí đóng băng. Đúng, hắn chưa thể chết, hắn phải báo thù cho nương tử. Nếu không, nương tử sẽ giận hắn mất. Đúng, hắn phải báo thù!

“Kẻ nào?! Kẻ nào giết nàng?!”

Giọng nói âm u từ địa ngục làm Dương Hoà bủn rủn tay chân. Lão cả lâm: “Thuộc hạ... thuộc hạ không... biết...”

“Ai?! Là ai?! Mau tìm kẻ đó đến đây!” An Nguyệt Quân hắn sẽ khiến y sống không bằng chết!

“Bảo chủ, nghe nói do phu nhân phóng hoả đốt Tuyết Hi cung nên mới bị xử trảm. Thuộc hạ nghĩ chắc là...” Dương Hoà sợ hắn phát điên bèn nói lung tung.

Hoàng cung?

An Nguyệt Quân cười lạnh. Không có nương tử, tìm hắn cũng chết. Vậy Hoàng cung có là gì? Vì nàng, dù là Hoàng cung hắn cũng diệt!

Bóng An Nguyệt Quân vụt mất. Dương Hoà ngẩng đầu nhìn trời, thờ dài.

...

Từ Hạo từ Lãnh cung trở về ngự thư phòng. Vốn trước cửa nên có thị vệ gác, nay cả trong lẫn ngoài đều không thấy bóng ai. Đè cao cánh gác, y lặng lẽ đẩy cửa, quan sát mọi thứ. Chẳng có gì khác thường. Y điềm tĩnh bước đến ngồi xuống long ý.

Kiểm khí buốt lạnh phóng tới từ sau lưng. Từ Hạo nhanh nhẹn tránh né, quát: “Ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 77: Nương Tử, Chúng Ta Về Nhà!

Đôi mắt tròn trũng dần nhuộm sự sợ hãi, Từ Hạo thảng thốt kêu: “Ngươi...”

Cả người An Nguyệt Quân lúc này đầm máu, đồng tử màu tím dưới ánh mặt trời loé sáng kinh hồn khiến người thấy rợn tóc gáy, nhưng vẫn có thể nhìn ra bên trong đó là nỗi bi ai thâm trầm và sự tuyệt vọng tột cùng. Mái tóc đen của hắn từ tán cuồng loạn như điệu múa của ác ma, khoé môi chứa sát khí dày đặc tàn khốc, máu giọt giọt nhiều xuống từ những đầu ngón tay trắng bệch, nhỏ mặt đất những đoá hoa đỏ tươi, những bông hồng bị thương mà đẹp đẽ.

An Nguyệt Quân chẳng nói chẳng rằng trực tiếp hướng Từ Hạo xông tới, chiêu chiêu chí mạng, nhiều chiêu cực kỳ ác độc tàn nhẫn, nhiều chiêu lại ưu nhã tuyệt đẹp, phiêu linh tựa tiên thần. Kiểm khí mạnh mẽ làm đồ đạc xung quanh vỡ vụn, thậm chí cả long án cũng bị phá tan thành từng mảnh.

*long án: bàn vua

Từ Hạo cố tiếp được hai chiêu thì đã thờ hồng hộc, liên tục phải lùi về phía sau, tâm không khỏi dâng trào sợ hãi. Y cứ nghĩ thân thù mình cũng không tệ, ai ngờ cùng An Nguyệt Quân so chiêu mới rõ bản thân có bao nhiêu yếu kém. Hơn nữa y cảm thấy mình sắp nguy rồi, không chỉ bởi thực lực giữa hai người, mà còn do An Nguyệt Quân chiêu thức âm tàn ác liệt, dường như đã chẳng còn luyện tiếc bất cứ thứ gì trên đời này nữa. Hắn không thiết sống nữa ư?

Phút chốc cửa bật mở, rất nhiều cận vệ lao vào đã phải sợ ngây người. Không biết ai hoàn hồn đầu tiên, la lên: “Bắt thích khách! Mau bắt thích khách!”

Sau đó tiếng lao xao ồn ào càng to hơn, đám đông rối rít, số người càng ngày càng nhiều nhưng tuyệt chẳng ai dám tiến lên hỗ trợ. Đám cận vệ chỉ biết nắm chặt binh khí trong tay, nhìn thích khách ra từng chiêu một mà không ngừng nuốt khan.

Trong tay không hề có kiếm nhưng đồ đạc đều bị chém đứt, thân thù hoa rơi nước chảy, loại võ công này rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới gì? Thậm chí tay hắn dường như đã hoá kiếm!

“Ta muốn người sống không bằng chết!” Lời nói lạnh như băng truyền đến làm tim Từ Hạo bỗng chốc cứng lại. Ánh mắt kia đó... hệt như Tu La địa ngục, kinh khủng cực điểm.

Đứt lòi, An Nguyệt Quân đã ở trước mặt Từ Hạo, vung tay. Tiếng hét thảm thiết vang vọng.

Trên cánh tay Từ Hạo, một miếng thịt tươi bị khoét xuống, máu chảy đầm đề. Y đau đớn ôm tay ngã lui về sau. An Nguyệt Quân từng bước từng bước sấn tới, những bước chân nặng nề như cửa Từ Thần. Khoé môi hắn khẽ nhếch thành nụ cười lạnh lẽo chứa đầy sự tàn nhẫn của ác quỷ. Đồng tử tím trong suốt nhộn nhào hân khí, hắn thâm trầm hỏi: “Biết lắng trì không?”

Sắc mặt Từ Hạo trắng bệch. Y là hoàng đế, dĩ nhiên biết lắng trì là cái gì! Bắt đầu từ chân, tổng cộng chém 1000 đao, cũng có nghĩa là cắt đi 1000 miếng thịt, phạm nhân mới được nhận cái chết. Đây chính là hình phạt tàn bạo nhất các triều đại. Từ Hạo kinh sợ, thân thể không ngừng run rẩy.

“Á!” Lại thêm một tiếng thét rợn tóc gáy, cùng một miếng thịt khác của Từ Hạo bị cắt. Đã có thể thấy được cánh tay y lộ xương trắng bên trong, máu thịt lẫn lộn, vô cùng kinh khủng! Máu tươi không ngừng tuôn nhuộm đỏ cả thư phòng. Không khí bao trùm mùi vị tử vong và hơi thở lạnh như băng của ác ma, điên cuồng khiến những ai thấy đều sợ đến co quắp. Từ Hạo liên tục toát mồ hôi lạnh, giờ phút này sớm đã không còn tư thái kiêu ngạo và tôn nghiêm của một bậc đế vương. Thân thể y chỉ có thể cảm nhận được một cảm giác duy nhất: đau! Đau đến tất tưởi! Trừ đau ra, y chẳng cảm nhận được bất cứ điều gì nữa!

Binh sĩ, cận vệ một bên muốn tiến lên song bước chân nhấc không lên, hình như bị cái gì đó vô hình cản trở.

An Nguyệt Quân giờ tay lại muốn hạ thủ, Từ Hạo lập tức sợ hãi hô: “Ngừng!”

Nhưng mà An Nguyệt Quân lúc này đã lâm vào điên cuồng làm sao còn có thể nghe được. Tay hắn cứ thế hạ xuống, thế là một miếng thịt khác của Từ Hạo lại bị khoét, rơi trên mặt.

Nương tử, trước khi chết có phải rất đau không? Nương tử, chờ phu quân báo thù xong rồi sẽ thổi cho nàng, thổi một chút liền hết đau. An Nguyệt Quân mê man khóc.

Từ nhân thần thờ, thị huyết càng ngày càng đậm.

“Nương... nương tử của... của người... chưa... chưa chết... chết...” Con đau dồn dập đánh tới, Từ Hạo rốt cuộc không chịu nổi nữa đành nói thật.

Động tác tay của An Nguyệt Quân hoàn toàn trì hoãn, đôi đồng tử tím thẫm bỗng tròn to. Điên cuồng từ từ rút đi, màu tím trong mắt cũng phai nhạt, cuối cùng lặng lẽ biến mất. Hắn lâm bảm: “Chưa... chết?” Một tay hắn bóp chặt cổ họng Từ Hạo: “Chưa... chết?”

“Chưa... chết...”

“Đúng không? Thật không? Nương tử chưa chết? Nàng chưa chết? Nương tử còn sống? Nương tử chưa chết?” An Nguyệt Quân vẫn cứ liên tục hỏi lại.

“Thật... thật chưa... chưa chết...” Từ Hạo đứt quãng xác nhận.

Đây chính là sai lầm của y! Sai lầm chí mạng! Y đã đánh giá thấp An Nguyệt Quân!

“Nàng đâu?” An Nguyệt Quân như thể hồi sinh, con người có thần thái, có sinh khí, có mục đích, thần khí tử vong và tuyệt vọng quanh thân cũng chậm rãi tan biến. Thân thể hắn kịch liệt run rẩy. Nương tử chưa chết! Thật sự chưa chết! Nàng chưa chết! Hắn vẫn có thể vào đến nàng, vẫn có thể nhìn thấy nàng...

Nghĩ rồi lại nghĩ, con người sáng rõ của hắn ươn ướt. Lệ từng giọt từng giọt tuôn trào, nhưng lần này là những giọt lệ hạnh phúc. Nương tử còn sống!

“Nàng ở...” Một Từ Hạo từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, muốn gì được đó, chưa từng trải qua thống khổ làm sao chịu nổi con đau dữ dội thể này. Vì vậy, nói chưa hết câu, y đã hôn mê bất tỉnh.

*cầm y ngọc thực: mặc đồ quý, ăn đồ ngon, nghĩa giống như ăn sung mặc sướng

An Nguyệt Quân cười lạnh. Hôn mê ư? Vung tay, hấn đâm thẳng vào ngực Từ Hạo. Bấy giờ, Từ Hạo liền tỉnh, đau đến tỉnh. Y có cảm giác ngực mình bị khoét thành cái động lớn. Máu chảy như suối làm y choáng váng, tai ù ù nghe được câu hỏi: “Có cần chặt cả cánh tay hay không? Nói, nàng ở đâu?”

“Lãnh cung... Lãnh cung phía bắc...” Từ Hạo run rẩy trả lời, sớm đã không còn lòng hơn thua gì nữa.

Lời chưa dứt, An Nguyệt Quân đã không thấy bóng dáng.

Thế đấy! Phí hết tâm tư nhưng hoàn toàn chẳng được gì, hơn nữa còn roi phải thảm cảnh! Máu tuôn xối xả, sắc mặt Từ Hạo càng lúc càng tái nhợt. Cuối cùng không chống đỡ nổi, y hôn mê bất tỉnh lần nữa.

“Mau truyền ngự y! Mau truyền ngự y! Bệ hạ ngất xỉu! Mau truyền ngự y...”

Lãnh cung

Diệp Khê Thiên không ngừng loay hoay trong phòng. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Tên Từ Hạo khôn kiếp, dám nhốt nàng vào trong này! Nàng không tin mình không tìm ra được đường thoát! Nhưng bằng cách nào đây? Đào hang? Nàng lập tức lắc đầu. Thôi đi, đào bao nhiêu năm cơ chứ?

Đang tập trung suy nghĩ, bỗng dừng bên ngoài có tiếng hét: “Người là ai?”

Đáy lòng Diệp Khê Thiên run lên. Là ai tới? Biết đâu nàng có thể thừa tình cảnh hỗn loạn chạy trốn... Nhưng chốc lát thanh âm bên ngoài đã im bặt. Chuyện gì xảy ra?

Mở cửa, Diệp Khê Thiên bị siết chặt vào trong một lồng ngực. Thật chặt, chặt khiến nàng thấy đau, chặt khiến nàng hít thở không thông. Nhận ra hơi thở quen thuộc, nàng ngẩng đầu lên, ngay lập tức bị một đôi môi mạnh mẽ chiếm lấy, cuồng bạo gặm cắn, điên loạn mất mát, dường như muốn đem nàng nuốt vào trong bụng.

Lâu thật lâu sau, những nụ hôn dần dần hoá thành yêu thương, dịu dàng làm nàng muốn khóc. Tên ngốc này cuối cùng cũng đến.

Lại thật lâu, thật lâu sau đó, lâu tưởng chừng Diệp Khê Thiên sắp tắt thở, An Nguyệt Quân mới rời khỏi môi nàng, trán cộng vào trán nàng, thì thào gọi: “Nương tử, bảo bối, nương tử, nương tử, bảo bối...” Mỗi một lần cất giọng, hấn đều thờ dài, giống như lời thì thầm của gió, hàm chứa tình yêu vô hạn.

Diệp Khê Thiên muốn nói gì đó, nhưng phát hiện mặt mình ươn ướt. Nàng ngẩng đầu thì liền ngất ngẩn cả người. Mắt An Nguyệt Quân ửng đỏ, lệ rơi mau, nóng hổi, vô thanh vô tức, làm lòng nàng đau. Hấn tựa đứa bé vô cùng hồn nhiên ngây thơ, yếu đuối cần được nàng che chở. Giọng nói nghẹn ngào của hấn vang lên: “Nương tử, nương tử, nàng là của ta, nương tử...”

Diệp Khê Thiên vội nắm chặt tay hấn, tay kia xoa lưng hấn, lo lắng hỏi: “Anh bị thương ở chỗ nào? Đồ đàn, đuổi theo làm gì chứ? Em sẽ tự chạy mà! Anh ngốc quá! Cả người đầy máu này!”

Diệp Khê Thiên càng mắng càng hung, An Nguyệt Quân lại cười đến ngờ nghệch, cười đến vui vẻ, cười đến lòng người rung động, cười đến tiên thần cũng phải thất sắc. Hấn khẽ nói: “Nương tử, nàng thật tốt.” Lòng mi hấn lấp lánh nước mắt, run rẩy như cánh bướm mong manh.

“Đừng cười nữa! Mau nói cho em, anh bị thương ở đâu?” Lòng Diệp Khê Thiên nóng rực, hốc mắt rung rung nhưng vẫn giả vờ hung dữ.

“Nương tử, phu quân không bị thương ở đâu hết. Có nương tử thì không bị thương ở đâu hết.” An Nguyệt Quân ngọt ngào nói, mắt hí thành một đường ngang, môi mỉm cười hạnh phúc.

“Ngốc này!” Diệp Khê Thiên cẩn thận xem xét hấn, không thấy bất kỳ vết thương nào trên người hấn mới yên lòng. Nàng nhìn hấn gầy rạc đi trông thấy, lòng chua xót: “Tên đàn kia, mới có mấy ngày sao lại gầy như thế này hả?”

“Không có nương tử ở bên, ta không ăn được.” An Nguyệt Quân tùy tiện đáp, mắt, lông mày, môi luôn hờ hờ cười!

“Ngốc à!” Diệp Khê Thiên cười, nhưng đáy mắt ngập tràn đau đớn. Hoá ra gò má mập mạp trắng nõn giờ đã trắng bệch. Hoá ra đôi môi đỏ luôn làm nũng giờ đã tái nhợt. Hoá ra hấn giờ gầy hấn đi một nửa, mà mới có mấy ngày... Đột nhiên, Diệp Khê Thiên nhíu mày, khó chịu hỏi: “Anh uống rượu à?”

“Chỉ như vậy ta mới có thể gặp lại nàng.” An Nguyệt Quân nhìn nàng chăm chú. Như sợ lời nói không thể làm lòng nàng say, nét mặt hấn càng bộc lộ tình cảm mãnh liệt.

Ôm chặt hấn, Diệp Khê Thiên hít sâu một hơi. Toàn mùi rượu. Y phục hấn cũng nhăn nhúm, tóc tai bù xù. Nhất định hấn đã điên lên tìm nàng.

“Nương tử, ta không phải vì tìm nàng mà đến đây đâu.” An Nguyệt Quân siết chặt lấy nàng không buông, ngược lại gấp gấp khám nàng sâu vào cơ thể mình, giải bày: “Ta đến báo thù, đến tìm cái chết.”

“Anh...” Diệp Khê Thiên không biết phải nói gì, chỉ ôm hấn thêm chặt.

“Nương tử, ta nghĩ nàng đã chết.” An Nguyệt Quân yếu ớt tiếp. Nghĩ lại tình cảnh lúc ấy, thân thể hấn run bần bật, ánh mắt trống rỗng, tim như bị hàng nghìn hàng vạn đao đâm vào, máu chảy đầm đìa, đau đến không chịu được. Hấn mở to đôi mắt bò cầu, khẩn thiết cầu xin: “Nương tử, nàng đừng rời ta đi nữa được không? Được không?” Nếu như thêm lần nữa, hấn chắc chắn sẽ điên mất! Đến lúc đó, có lẽ hấn sẽ giết hết tất cả mọi người trong thiên hạ để họ chôn cùng nàng!

“Được, được, không đi, không đi đâu hết. Sau này em sẽ lấy dây trói anh bên người, một khắc cũng không rời.” Diệp Khê Thiên nhìn hần, hứa hẹn chắc nịch. Tim nàng bị quắt đau rát. Là nàng hại hần thành đau khổ, bàng hoàng, yếu ớt, tái nhợt...

An Nguyệt Quân lúc này mới nín khóc, mỉm cười, mắt lấp lánh như pha lê, dịu dàng nói: “Nương tử, sau này không được làm ta sợ.”

“Ừ.”

“Nương tử, sau này mỗi ngày chúng ta đều ở cạnh nhau.”

“Ừ.”

“Nương tử, chúng ta lập tức về nhà.”

“Ừ.”

“Nương tử, về nhà thành thân.”

“Ừ.”

Về nhà!

Ngay sau đó, Lãnh cung chẳng còn một ai.

Ngược lại, Hoàng cung thì loạn cào cào. Từ Hạo lâm vào hôn mê, thương thế nghiêm trọng. Vô số ngự y vây quanh y, ồn ào bàn bạc sách lược, không ai để ý tới Lãnh cung hoang vắng.

Ở Nguyệt gia bảo, không khí bi thương tang tóc bao trùm. Phu nhân chết, phu nhân đáng yêu đã chết! Mọi người không đành để một người con gái khả ái như vậy chết thảm, khóc rống lên. Lúc đầu phu nhân mất tích, bảo chủ tỉnh thần sa sút cực độ, giờ phu nhân chết, bảo chủ làm sao...

Dương Hoà ở trong đại sảnh không ngừng bước tới bước lui. Sao bảo chủ vẫn chưa trở lại? Có phải đã gặp nguy hiểm gì hay không? Phải chăng... bảo chủ cũng không muốn sống mà về nữa?

Nghĩ đến đây, mặt Dương Hoà tái nhợt. Không phải bảo chủ muốn chết thật chứ?! Lão thật là vô dụng! Sớm không can mà cứ để bảo chủ đi như thế!

Nhưng mà... can nổi không?

Đang tự giằng vò mình, chợt một trận gió ào tới, Dương Hoà ngẩng lên. Lão ngờ ngẩn cả người, cứ nghĩ mắt mình nở hoa. Sau một hồi dụi dụi mắt, lão mới định thần, xác định mình không nhìn nhầm mới kinh hi hô lên, toàn thân phấn chấn khóc thành tiếng. Lão nở nụ cười như một đứa trẻ con, riu rít: “Bảo chủ trở về! Phu nhân trở về! Bảo chủ và phu nhân về rồi!”

An Nguyệt Quân ôm chặt Diệp Khê Thiên đứng ở sảnh đường, không đáp một lời mà nhìn chăm chăm nàng, mắt nồng đậm dịu dàng.

Mà lời của Dương Hoà như là một con chấn động đối với Nguyệt gia bảo, như thể ném tảng đá lớn vào trong hồ nước tĩnh lặng. Mọi người hoan hô ầm ĩ.

“Bảo chủ, phu nhân, hai người cuối cùng cũng đã về!” Dương Hoà vui vẻ, mắt rung rung, giờ phút này đã không còn dáng vẻ của một tổng quản nghiêm khắc.

Diệp Khê Thiên tới trước mặt Dương Hoà, gục đầu: “Thật xin lỗi, làm Dương bá bá lo lắng.”

“Không, không, phải để lão nói xin lỗi chứ! Nếu không phải lão sơ ý cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy!” Dương Hoà cuống quýt lắc đầu quây quây.

Đến lượt Đông nhi chạy ào tới ôm cổ Diệp Khê Thiên: “Tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc cũng trở về! Đông nhi cứ nghĩ... nghĩ...” Nói chưa hết Đông nhi đã khóc thét lên.

Diệp Khê Thiên cười cười vỗ đầu Đông nhi, dịu dàng bảo: “Không sao, chị không sao.”

Đại sảnh ồn ào mà ấm cúng.

“Các người ôm đủ chưa?” Giọng nói lạnh nhạt vang lên khiến không khí tốt đẹp bỗng nhiên trầm xuống vài phần. Mọi người chưa kịp chớp mắt thì phu nhân đã bị bảo chủ ôm cuốn vào trong ngực.

Dương Hoà bất đắc dĩ lắc đầu, thảm thán: “Bảo chủ!”

“Sao vậy?” Diệp Khê Thiên nhìn khuôn mặt đen kịt của An Nguyệt Quân, quan tâm hỏi.

“Nương tử, ta chưa ôm nàng đủ.” An Nguyệt Quân lên án, nước mắt lấp lánh nơi khoé mi, tội nghiệp nhìn nàng chăm chăm: “Nương tử, ta...”

Đột nhiên tay An Nguyệt Quân buông thông, hấn bất tỉnh.

“Quân! Anh làm sao vậy?! Quân! Quân...” Diệp Khê Thiên rối rít gọi, lay hấn tỉnh, tuy nhiên mắt hấn vẫn nhắm chặt.

“Nhanh gọi đại phu!” Dương Hoà cố giữ bình tĩnh, một bên phân phó Đông nhi, nhưng trong lòng rất lo. Bảo chủ bị làm sao vậy?

Thẩm Tuyết các.

Đại phu cẩn thận kiểm tra hết một lượt, thờ dài, sau đó xoay người nói với Diệp Khê Thiên rầm rứt khóc bên giường: “Phu nhân, bảo chủ mấy đêm chưa chợp mắt, nước không uống một giọt, hơn nữa lại say rượu, mất máu quá nhiều làm tổn thương nội lực, động chân khí, tâm lực quá mệt mỏi nên hôn mê bất tỉnh.”

“Làm sao bây giờ?” Diệp Khê Thiên hỏi nhỏ, khẽ lau nước mắt.

“Điều trị trong nửa tháng. Mấy ngày tới không nên xuống giường, để bảo chủ nằm nghỉ ngơi thật nhiều, ngài quá mệt mỏi.” Đại phu nhìn người trên giường, vừa lắc đầu vừa dặn dò.

“Tôi hiểu rồi.” Diệp Khê Thiên gật đầu.

Đại phu nói thêm vài điều cần lưu ý, kê đơn thuốc rồi mới đi.

“Dương Hoà, người Quân làm sao lại đầy máu vậy?” Diệp Khê Thiên nhìn người hấn không có vết thương nào nhưng y phục đỏ thẫm, khó hiểu hỏi.

“Phu nhân...” Dương Hoà chảy nước mắt. “Ban đầu, nghe tin phu nhân bị chém đầu, bảo chủ phi tới, phát hiện đã muộn. Bảo chủ cứ nghĩ phu nhân chết, nhất thời thương tâm quá độ, phun máu.”

“Ngốc, ngốc, tên ngốc!” Ngốc làm nàng đau lòng, ngốc làm nàng cảm động, ngốc làm nàng yêu. Ngốc quá!

Diệp Khê Thiên ngồi bên mép giường, âm thầm quyết định, bàn tay vuốt ve An Nguyệt Quân đang hôn mê.

Rất lâu sau.

Diệp Khê Thiên quay đầu nhìn về phía Dương Hoà, khom lưng hành lễ: “Dương bá bá, phiền bá giúp con một chuyện.”

“Phu nhân, người làm cái gì vậy?! Như vậy không đúng đâu! Phu nhân có chuyện gì cứ việc phân phó cho thuộc hạ là được!” Dương Hoà vội vã nâng nàng dậy.

“Kính xin Dương bá bá mệt nhọc mấy ngày, con muốn mau chóng thành thân với Quân. Dương bá bá không... cười con chứ?” Diệp Khê Thiên bối rối, hai má hồng hồng.

“Làm sao lại cười? Thuộc hạ mừng còn chưa kịp nữa là! Thuộc hạ chuẩn bị nhanh chóng liền đây. Nếu xong trước lúc bảo chủ khỏi bệnh thì tốt quá.” Dương Hoà cười híp mắt. Bảo chủ và phu nhân đã quá khổ rồi. Cuối cùng hai người họ cũng ở bên nhau.

“Dương bá bá, hy vọng bá có thể giữ bí mật. Con muốn dành bất ngờ này cho Quân.” Diệp Khê Thiên khúc khích cười.

“Vâng.” Dương Hoà gật đầu. Phu nhân thay đổi rồi. Trước kia nàng hơi hiểu động nghịch ngợm, hiện tại đã trầm tĩnh và trưởng thành hơn, cũng đẹp lên nhiều, dù vết sẹo trên mặt vẫn rất rõ.

“Cảm ơn Dương bá bá.” Diệp Khê Thiên chân thành cảm ơn.

“Đây là việc thuộc hạ nên làm, thuộc liền đi chuẩn bị.” Dương Hoà gật đầu, vui vẻ lui ra.

Diệp Khê Thiên tới bên giường An Nguyệt Quân, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi tái nhợt của hấn, dịu dàng thì thầm: “Quân, nhanh khoẻ lại nhé, em muốn làm cô dâu của anh.”

Mấy ngày trôi qua, dưới sự chăm sóc cẩn thận của Diệp Khê Thiên, An Nguyệt Quân rốt cuộc cũng tỉnh lại. Con người đen tinh khiết lúng liếng chuyển động, tay giật giật, đánh thức người đang nằm ngủ bên cạnh. Diệp Khê Thiên vui mừng hô: “Quân, anh tỉnh lại rồi! Em thật lo cho anh!”

Vừa nói, nước mắt nàng vừa rơi xuống. Một bàn tay nâng lên xoa xoa gương mặt nàng, dịu dàng lau nước mắt nàng, thì thầm: “Ngốc à...”

Chợt An Nguyệt Quân ho khan. Diệp Khê Thiên vội vỗ vỗ lưng hấn, lúc sau hấn mới khá lên. An Nguyệt Quân mở to đôi mắt ngập nước, kêu: “Nương tử, ta đói bụng.”

Diệp Khê Thiên bê chén cháo nóng hổi trên bàn qua. Nàng đã sớm nấu, hâm nóng rất nhiều lần. Ngồi bên giường múc từng muỗng một thổi thổi, sau đó đưa tới cạnh môi hấn, nàng dặn: “Cẩn thận phỏng đó.”

Mắt An Nguyệt Quân lấp lánh nhìn Diệp Khê Thiên, miệng ngoan ngoãn mở ra ăn một miếng, sau đó cười tươi rồi khen: “Nương tử nấu cháo ngon lắm

nha! Hơn nữa nướng từ giờ liền lắm nha!”

“Lắm lắm!” Diệp Khê Thiên đỏ mặt từng mắt liếc hần. Càng ngày càng dè dặt!

“Nướng từ...” Người kia cố gắng ăn, mắt nhìn nàng chăm chăm.

“Chuyện gì?” Người này chuyên tâm dứt cháo, ậm ừ hỏi lại.

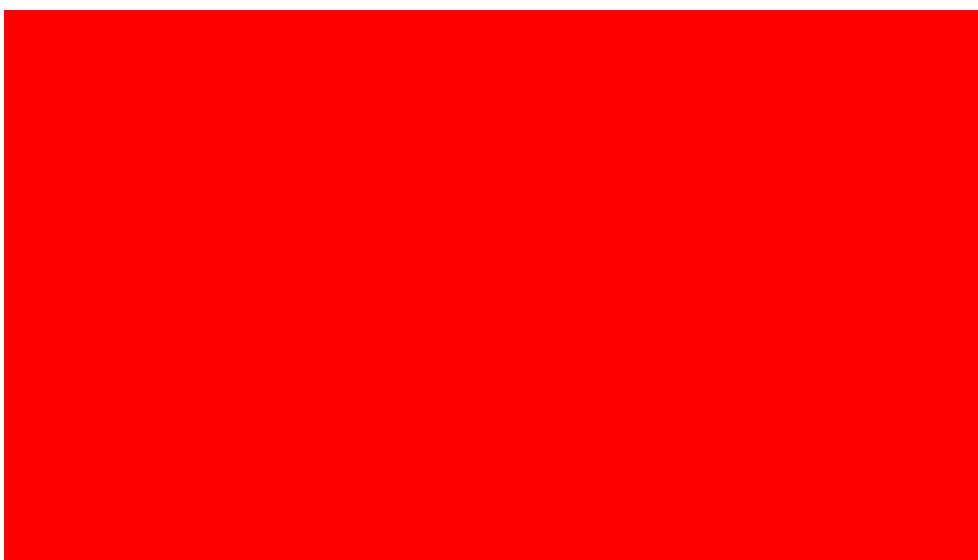
“Cháo mặn quá.” Giọng nói vô tư, ánh mắt ngây thơ.

“...” Tên nào mới nói cháo ngon?!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 78: Nướng Từ, Ta Muốn Xuống Giường

Ngoan ngoãn được vài hôm, An Nguyệt Quân lại bắt đầu ầm ĩ. Hần rúc trong chăn, mở to mắt như cô vợ nhỏ dỗi hờn, khịt khịt: “Nướng từ, cho ta xuống giường đi.”

“Không được!” Diệp Khê Thiên trừng mắt liếc hần.

“Nướng từ, nếu nằm thêm nữa, ta sẽ áp được cả sọt gà con đấy.” An Nguyệt Quân buồn thiu ngó nàng, bĩu môi lắm bầm.

“Bậy nào!” Diệp Khê Thiên buồn cười lắc đầu, véo nhẹ gò má tái nhợt của hần. “Đội hai má lại phúng phính hồng hào, anh mới có thể xuống giường.”

An Nguyệt Quân cao giọng rên rĩ: “Xong, thật sắp áp ra gà con rồi!”

“Ai bảo anh không chịu ăn cơ.” Diệp Khê Thiên lạnh giọng phê bình, đẩy lòng đau thay cho hần.

“Nướng từ...” Đôi mắt đen trắng rõ ràng của An Nguyệt Quân lén liếc Diệp Khê Thiên, nàng vừa xoay người một cái liền cười như chú mèo ăn vụng, vén chăn, thò chân xuống đất, chuẩn bị chuẩn.

“Khụ khụ...” Diệp Khê Thiên dờ khóc dờ cười ho mấy cái cảnh cáo. Không cho hần xuống giường, một mặt là vì lo cho sức khỏe của hần, một mặt là vì ngăn không cho hần thấy hôn lễ đương chuẩn bị dở dang ngoài bão. Để hần biết trước rồi thì còn gì là bất ngờ?

Cái chân thò ra rút về ngay tức thì, đắp chăn, nằm thẳng. An Nguyệt Quân mở to mắt nhìn Diệp Khê Thiên, hỏi: “Sao đột nhiên nướng từ lại ho? Nàng bị cảm hả?”

“Em khoẻ. Chỉ cần anh khỏi bệnh, em khoẻ liền.” Diệp Khê Thiên bước đến bên giường đắp kỹ chăn cho hần, cúi đầu hôn lên gương mặt trắng bệch của hần.

“Nướng từ, ở đây nữa, ở đây nữa nè...” An Nguyệt Quân nũng nịu chu môi.

“Rồi.” Diệp Khê Thiên cười híp mắt, sau đó đặt một nụ hôn lên môi hần.

An Nguyệt Quân nằm trong chăn cười ngây ngô hết đứa con nít được kẹo.

“Quân, nằm yên đó nhé, em ra ngoài một lát rồi về.” Diệp Khê Thiên muốn thảo luận về hôn lễ với Dương Hoà bèn dặn hân.

“Không!” An Nguyệt Quân nín lấy nằng.

“Sao?” Diệp Khê Thiên sừng sốt.

“Nương tử không được bỏ ta! Ta không cho phép nàng đi! Không! Không! Không...” Vốn An Nguyệt Quân đã kích động nay càng ôm chặt nằng, miệng lẩm nhảm. Đôi mắt hân ướt ướt van xin nằng.

“Quân, em sẽ về ngay mà.” Diệp Khê Thiên vỗ vai hân trấn an.

“Không! Không! Không! Ta bảo không là không!” An Nguyệt Quân hết đứa con nít ăn vạ. Hân nhắm chặt mắt, lắc đầu quày quảy một cách sợ hãi.

Diệp Khê Thiên hiểu chuyện lần này đã tổn thương hân rất sâu, khiến hân phải sống trong sợ hãi, lo được lo mất. Hân sợ lại mất nằng. Hoá ra... nằng khiến hân bất an thế ư?

Nhắm mắt, thờ dài, Diệp Khê Thiên dịu giọng: “Rồi, em ở lại với anh.”

Đội An Nguyệt Quân ngủ thiếp đi, Diệp Khê Thiên mới khẽ khàng rời phòng. Dương Hoà đã sớm đứng chờ ngoài cửa. Nàng hỏi: “Mọi việc chuẩn bị thế nào rồi?”

“Phu nhân, đầu vào đây cả rồi. Thiếp mời đã phát. Sáu ngày sau là ngày tốt, khi đó chắc bảo chủ cũng khoẻ hân, lúc ấy thành thân là tốt nhất.”

“Vâng, làm phiền Dương bá bá.” Diệp Khê Thiên gật đầu. Giọng nằng rất nhỏ vì sợ đánh thức An Nguyệt Quân bên trong.

“Phu nhân khách khí quá. Chỉ là còn một vấn đề. Rượu ở thành Lâm Nguyệt không phải loại thượng hạng, mua chúng để chiêu đãi khách khứa có hơi mất mặt Nguyệt gia bảo. Nếu muốn mua lượng lớn rượu ngon, cần phải vận chuyển từ địa phương khác, sợ không kịp thời gian. Chúng ta nên làm thế nào đây?” Dương Hoà đau đầu bóp trán. Bảo chủ thành thân là chuyện lớn, tuyệt không thể xảy ra sơ sót.

“Quanh đây có nguyên liệu ủ rượu không?” Diệp Khê Thiên ngẫm nghĩ một hồi rồi hỏi. Dù lâu rồi chưa thử lại tay nghề nhưng mọi thứ vẫn in trong đầu nằng. Dù chỉ là bartender nhưng ủ rượu chắc cũng không làm khó được nằng.

“Có ạ. Phu nhân hỏi làm gì?” Dương Hoà khó hiểu nhìn nằng.

“Dương bá bá kêu người mua nguyên liệu ủ rượu về đi. À, mấy cái rượu thượng hạng ấy, mỗi loại mua một vò chắc không khó chứ?”

“Dĩ nhiên là không, phu nhân.” Dương Hoà dù thắc mắc song không hỏi nhiều, vâng theo.

“Phần rượu cứ giao cho cháu.” Diệp Khê Thiên cười thần bí.

“Vâng.” Dương Hoà liếc nằng. “Phu nhân, còn phụ thân, mẫu thân người, người xem...”

Mặt Diệp Khê Thiên hơi tái, tuy nhiên nằng hồi phục rất nhanh. Nàng cười nhạt, thờ ơ đáp: “Cha mẹ cháu mất sớm, cháu không có người thân. Chẳng cần phải lo đâu ạ.”

“À...” Dương Hoà nhìn nét tối tăm trong mắt nằng, thờ dài: “Xin lỗi phu nhân.”

“Không sao, chuyện qua lâu rồi.” Diệp Khê Thiên khoát tay, trông Dương Hoà định rời đi thì gọi với: “Dương bá bá, phiền bá mời đại phu tới cho cháu nhé.”

“Vâng, phu nhân.”

Diệp Khê Thiên còn một mình, tay bắt gạc sờ sờ mặt mình: sờ sùi, sờ lõm. Mỗi ngày nằng đều bôi Tuyết Vực cao nhưng sao mãi có chả hiệu quả?

Đại phu tới, xem xét vết sẹo của nằng, sau đó thờ dài, lắc đầu: “Phu nhân...”

Mặt Diệp Khê Thiên thoát trắng thoát xanh, run run hỏi: “Tệ lắm à?”

“Phu nhân, thời gian dùng Tuyết Vực cao không thể bị gián đoạn. Mấy hôm trước là thời kỳ quan trọng, có lẽ phu nhân đã quên bôi nên vết sẹo sợ không tiêu hết được rồi.” Về mặt đại phu tiếc nuối.

“Thật ư?” Diệp Khê Thiên không dám tin, hỏi lần nữa.

“Phu nhân, người đừng quá bận tâm. Hiện giờ vết sẹo đã nhạt hơn trước nhiều. Nếu không nhìn kỹ, đôi phương chắc chắn không phát hiện ra. Phu nhân yên tâm đi.” Đại phu an ủi.

Vốn định trở thành cô dâu đẹp nhất... nhưng với gương mặt này... nàng nào có thể...

Ngắm người ngủ say trên giường, nàng mỉm cười tự nhủ: “Thôi, nếu không thể làm cô dâu đẹp nhất... thì mình sẽ làm cô dâu hạnh phúc nhất!”

“Đại phu, ông xem anh ấy khoẻ chưa?” Diệp Khê Thiên thấy đại phu dọn dẹp hòm thuốc định lui thì vội gọi lại, kéo đến bên giường.

Đại phu quan sát, tươi cười bảo: “Phu nhân, bảo chủ khoẻ rồi ạ. Ha ha ha, người trẻ sức trẻ mà.”

Diệp Khê Thiên toan mở miệng, một giọng khác đã chen vào: “Nương tử, đại phu kêu ta khoẻ rồi.”

Giọng nói nhão như cháo khiến nàng đỡ khóc đỡ cười. Nàng cúi đầu nhìn đôi mắt mờ to của An Nguyệt Quân nhấp nháy hy vọng, môi đỏ lấp ló sau mép chân trông yêu cực.

Đại phu thức thời lui ra, đóng cửa.

“Anh muốn xuống giường vậy cơ à?” Diệp Khê Thiên bất đắc dĩ hỏi.

“Ừ.” An Nguyệt Quân gật gật, đẩy mắt nghịch ngợm, môi cười tươi. “Ta muốn xem xem tân phòng của chúng ta trông thế nào.”

Diệp Khê Thiên cứng người, ngắc ngứ: “Anh biết rồi?”

An Nguyệt Quân chu môi: “Nương tử xấu, không thèm nói cho ta. Nếu lúc này ta không nghe lén thì cũng đâu có biết.”

“Vài ngày nữa là biết mà.” Diệp Khê Thiên lắc đầu.

An Nguyệt Quân nheo mắt ôm Diệp Khê Thiên, thì thầm: “Nương tử tốt quá, ta vui lắm.”

Diệp Khê Thiên cũng cười hạnh phúc.

“Nương tử, chúng ta sắp thành thân!” An Nguyệt Quân lớn giọng tuyên bố, mắt cười cong cong. Sắp thành thân rồi!

“Ừ!” Diệp Khê Thiên đáp nhẹ, mặt hơi đỏ. Chính nàng là người đề nghị chuyện thành thân chứ lì, cứ như cầu hôn ấy.

“Nương tử, chúng ta sắp thành thân!” Ai đó vẫn tiếp tục hưng phấn to, mắt lấp la lấp lánh đáng yêu.

“Ừ.”

“Nương tử, chúng ta sắp thành thân!”

“Ừ...”

“Nương tử...”

“Anh còn muốn nói mấy lần nữa hả?!”

Ai đó ngoan ngoãn ngậm miệng.

...

Hoàng cung.

Điện Huyền Dương thoảng hương ngan ngát. Từ Hạo hiện hôn mê nằm trên giường lớn, tay trái lẫn tay phải đều bị băng trắng toát, mắt nhắm chặt.

Căn phòng đầy nữ nhân hoặc ung dung quý phái hoặc son đỏ phấn hồng hoặc thanh tú nhã nhặn, tất cả đều có vẻ lo lắng nhìn chằm chằm nam tử nằm trên long sàng, tuy nhiên ai lo thật lo giả có mà trời biết. Nữ nhân trông cao quý nhất trong số trên mắt kiên nhẫn, trách: “Xảy ra chuyện gì? Bao giờ bệ hạ mới tỉnh?”

*long sàng: giường vua

“Xin Hoa quý phi bớt nóng. Hoàng thượng mất máu nhiều mới hôn mê bất tỉnh, sẽ sớm tỉnh thôi ạ.” Trán người đứng đầu nhóm thái y đỏ mồ hôi, dùng một chốc rồi dè dặt thưa tiếp: “Nhưng cánh tay bệ hạ bị cắt rất sâu, sợ... có khi tàn phế mất.”

“Đáng chết! Có khi cái gì mà có khi! Xảy ra chuyện đó thì các người cũng đừng mong đầu mình còn trên cổ!” Hoa quý phi mắng đám thái y xối xả.

“Vâng, vâng, vâng...” Đám thái y quỳ mọp, gật đầu như giả vờ.

Chợt từ giường vang lên tiếng rên rĩ.

Tiếng tuy nhỏ nhưng khiến tất cả mọi người chấn động. Hoa quý phi lao đến quỳ bên giường, sốt sắng: “Bệ hạ, bệ hạ, người tỉnh rồi ư?” Đường như càng sốt sắng bao nhiêu thì càng chứng tỏ sự quan tâm của nàng ta bấy nhiêu.

Khắp phòng ai cũng đồng loạt quỳ xuống hành lễ: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Từ Hạo nghe mà chói cả tai. Y nhú mày, mỗi một quay đầu sang phía bên kia, hô: “Cút!”

Dù suy yếu nhưng Từ Hạo vẫn là hoàng đế mảy bén như gươm, mắt sắc như báo, lời y ai không dám tuân?

“Nghe chưa? Bệ hạ bảo các người cút!” Hoa quý phi quay đầu gào lại mọi người trong phòng.

Đội khi phòng chỉ còn lại hai người họ, Hoa quý phi lại xáp lại gần, nhu thuận thò thẻ: “Họ đi hết rồi, bệ hạ.”

“Người cũng cút!” Từ Hạo thấy nét giả dối trong đôi mắt Hoa quý phi thì càng thêm phiền.

Giờ đến lượt Hoa quý phi hốt hoảng: “Bệ hạ...”

“Đừng để trầm lặp lại lần thứ hai!”

“Vâng.” Hoa quý phi đành ảm ức lui xuống.

Đột nhiên Từ Hạo nhớ đến một đôi mắt. Đôi mắt khiến y chìm đắm, khiến y nhớ nhung, khiến y muốn chinh phục. Nhưng dù dùng mọi cách, y vẫn chuốc lấy thất bại! Thất bại đau đớn!

Từ Hạo nghiêng răng nhấm chặt mắt.

“Không cam lòng à?” Giọng nói lạnh nhạt cất lên trong điện Huyền Dương, vang vọng khắp bốn phía.

Từ Hạo kinh hãi. Võ công y không kém, thế mà lại chẳng hề phát hiện hơi thở kẻ lạ. Thích khách ư? Trấn định mình, Từ Hạo bình tĩnh hỏi lớn: “Là kẻ nào?”

Tiếng cười nhạt truyền đến từ phía sau một cây cột chạm trở tinh xảo. Y đeo mặt nạ bạc, không ai khác, là giáo chủ Tà Y giáo.

“Giáo chủ Tà Y giáo?” Từ Hạo ngạc nhiên, thần sắc đề phòng.

“Đúng.” Giáo chủ thừa nhận, đôi mắt sắc tà ác hết mắt rắn độc.

“Chẳng phải người bị An Nguyệt Quân giết rồi ư? Người chưa bị Lãnh Diện Ngọc Quân giết?”

“Ha ha ha, kẻ bị giết là giả. Chỉ cần đeo mặt nạ bạc vào thì ai chả hoá thành giáo chủ được.” Giáo chủ cười lớn.

“Người đến đây làm gì? Không sợ trầm gọi thị vệ vào bắt người ư?” Từ Hạo lạnh giọng. Dù đau yếu nhưng y vẫn luôn mang khí phách của một vị hoàng đế.

“Còn ra vẻ à? Chẳng biết mấy hôm trước ai bị An Nguyệt Quân chém nằm bẹp dí, cuối cùng không chịu nổi cầu xin hãn ấy nhỉ?” Giáo chủ vờ buột miệng thốt.

Sắc mặt Từ Hạo trắng bệch. Đôi mắt mệt mỏi của y thoáng tia sát ý, trầm giọng: “Người đã biết chuyện, vậy thì không thể chừa đường sống cho người...”

Toan gọi thị vệ thì lời giáo chủ lại khiến Từ Hạo cứng người: “Không chỉ mình ta, những kẻ có mặt hôm đó đều biết hết. Người định giết hết họ à?”

“Người...!” Từ Hạo quan sát giáo chủ. “Tà Y giáo vẫn luôn là mối hoạ ngầm cho triều đình. Hôm nay người lại tự nạp mạng tới cửa, trầm há có thể tha? Người đầu...”

“Thật ra chúng ta nên hợp tác.” Giáo chủ nhã nhặn đề nghị. Nếu y có thể bình tĩnh đứng đây thì chắc chắn phải xử lý hết mọi cản trở rồi.

“Nực cười! Sao trầm... khụ khụ... trầm phải hợp tác với người chứ?” Từ Hạo kích động.

“Người cam lòng để cho An Nguyệt Quân coi thường mình? Người cam lòng nhìn An Nguyệt Quân cướp nữ nhân người thích? Người cam lòng khi dân chúng nghĩ người là một tên hoàng đế vô dụng? Người cam lòng chịu đựng đau đớn của những vết thương kia? Người có cam lòng không?” Giáo chủ đắc ý nhìn về khốn quân của Từ Hạo, đôi mắt càng thêm âm u.

Nữ nhân y thích? Hoá ra... y thích nàng. Cảm giác đó là thích ư? Từ Hạo tự hỏi bản thân. Đúng là y không cam lòng, nhưng y có nên hợp tác với giáo chủ Tà Y giáo không đây?

“Điều kiện của người là gì?” Từ Hạo hỏi. Đòi chẳng có gì là miễn phí cả, điều này dĩ nhiên y hiểu.

“Nếu mọi chuyện thành công, chỉ cần cho ta một chức quan là được. Đầu có là gì với người đứng chứ? Vậy cũng chứng tỏ Tà Y giáo chúng ta thần phục triều đình.” Giáo chủ vừa nói vừa cười gian. Thần phục? Xưa nay y chưa từng biết thần phục là gì. Làm quan chỉ là bước đầu trong kế hoạch nuốt trọn triều đình của y mà thôi.

Tuy nhiên trước khi thực hiện bước đầu tiên đó, y phải diệt trừ Nguyệt gia bảo đã.

Từ Hạo dần đo suy tính thiệt hơn. Nếu đồng ý, tên giáo chủ Tà Y giáo này được làm quan, còn y đường đường là hoàng đế Từ Nguyệt vương triều mà lại phải hợp tác với loại mặt rệp như y. Song nếu không đồng ý, y lại cảm thấy tiếc. Tà Y giáo dù suýt chút An Nguyệt Quân diệt nhưng cũng không thể xem thường. Và lại, sự tồn tại của Nguyệt gia bảo đối với triều đình mới càng là mối nguy lớn.

Diệt Nguyệt gia bảo rồi diệt Tà Y giáo!

Sau một lúc phân vân, Từ Hạo gật đầu đáp ứng: “Được.”

Giáo chủ Tà Y giáo và y nhìn nhau, miệng cười nhưng mắt không hề cười.

“Bệ hạ thật anh minh. Nếu người đã đồng ý vậy ta cũng không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa. Ta sẽ về vạch kế sách, vài ngày sau lại tới gặp người.” Dứt lời, bóng giáo chủ liền biến mất.

Từ Hạo đắm chiêu, hô: “Người đâu!”

Lâu sau mới có nô tài chạy vào đáp: “Có thuộc hạ!”

“Tra xem ngày trăm bị thương, những ai có mặt tại ngự thư phòng. Những kẻ đó...” Từ Hạo gằn giọng: “Giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 79: Thành Thân (1)

Chiều hôm đó, rốt cuộc An Nguyệt Quân cũng được đặc xá xuống giường. Hắn bắt đầu quần quít lấy Diệp Khê Thiên như thể sợ rời một bước là nàng lại mất tung mất tích.

Vì thế thường xuất hiện tình huống sau:

“Nương tử, hôm nay nàng có nhớ ta không?” Hắn mở to đôi mắt trong veo, đáng thương ngó nàng.

Sao nàng ở đâu hắn cũng tìm ra nhì! Diệp Khê Thiên bĩu môi, tuy hơi bất đắc dĩ nhưng vẫn thấy vui. Nàng nhẹ đáp: “Tất nhiên là nhớ, nhớ nhiều lắm luôn.”

“Vậy sao nương tử lại trốn ta?” Câu lên án rành rọt lẫn cặp mắt to tràn đầy uất ức, làn da tuyết trắng khiến hắn trông không khác gì đứa trẻ.

“...” Ai đó cứng họng nuốt nước miếng. Hắn thật đáng yêu... cũng thật đáng ghét!

Hai ngày sau.

Diệp Khê Thiên vừa dậy, vệ sinh sạch sẽ xong liền ra cửa xuống hầm rượu. Máy ngày này phải chú ý canh thời gian rượu lên men, lại khó được một hôm An Nguyệt Quân không quần lấy nàng, phải nhanh nhanh vào việc thôi.

Khấp Nguyệt gia bảo giăng đèn kết hoa, không khí rất náo nhiệt. Mặt mũi mọi người phấn khởi, hăng hái làm việc. Bảo chủ và phu nhân sắp thành thân rồi!

Thấy Diệp Khê Thiên, ai cũng đều cười. Nàng cảm giác nụ cười của họ cứ mập mờ làm sao ấy.

Xuống hầm, đẩy cửa, hơi nóng ập vào mặt. Hầm rượu nằm dưới lòng đất, trên ba mươi độ, tất nhiên nóng hầm hập. Diệp Khê Thiên vào chưa bao lâu cả người đã đầy mồ hôi.

Hương rượu nồng cả căn hầm. Diệp Khê Thiên tay làm không ngớt. Ba ngày nữa là nàng thành thân rồi. Chỉ ba ngày. Ba ngày sau, nàng sẽ thành nương tử của Quân. Nửa năm trước, nàng vẫn còn ở Thượng Hải thế kỷ hai mươi mốt, vật lộn vì cơm áo, cuộc sống vô cùng ồn ào và mệt mỏi. Nửa năm sau, nàng lại sắp thành cô dâu, cô dâu hạnh phúc nhất! May mắn từ đầu hấn luôn quần lấy nàng, để hôm nay cả hai mới có được hạnh phúc này.

Sau khi thợ đo y phục rời đi, An Nguyệt Quân ngồi một mình ở Thâm Tuyết các, cười một mình. Chỉ ba ngày. Ba ngày sau, nương tử sẽ là của hấn. Ý nghĩ này làm khoe miệng hấn cong vút, đầy mắt ngập tràn sung sướng, một loại sung sướng sáng trong như ngọc thạch.

Rồi sẽ không còn những đêm đột nhiên bừng tỉnh, phát điên lên với ý nghĩ nàng không còn ở đây, đánh lén vào phòng nàng, ngây ngốc đứng bên giường ngắm nàng.

Rồi từ nay về sau mỗi ngày hấn đều có thể ôm chặt nàng, nửa đêm chợt tỉnh có thể thấy nàng ngay, đến sớm hôm sau cùng nhau thức giấc. Thật... vui! Hấn đang mơ ư? Giấc mơ đẹp quá.

Dương Hoà mang sổ sách vào phòng, vừa hay thấy nụ cười của An Nguyệt Quân, mắt già uрон ướt. Bảo chủ đang cười, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng.

An Nguyệt Quân phát hiện có người, ánh mắt tức thì chuyển lạnh, thần nhiên liếc Dương Hoà sững sờ ngoài cửa, hỏi: “Chuyện gì?”

Dương Hoà giật mình, đáy lòng vừa thầm nhủ bảo chủ đôi sắc mặt còn nhanh hơn lật giấy vừa trao sổ sách cho An Nguyệt Quân, cung kính báo: “Bảo chủ, đây là danh sách tân khách, mời bảo chủ xem.”

An Nguyệt Quân nhận lấy, lướt qua một lượt rồi đặt sang bên, gật đầu. “Ừ.”

Dương Hoà lại đưa tiếp một quyển khác, nói: “Còn đây là danh sách vật phẩm chuẩn bị cho hôn lễ, mời bảo chủ xem.”

An Nguyệt Quân xem, giữa chừng hỏi: “Rượu đâu?”

“Bảo chủ, phu nhân nói để phu nhân lo. Theo thuộc hạ thấy hình như phu nhân tự ủ rượu ạ.” Đấy mắt Dương Hoà tán thưởng. Việc ủ rượu rất cực nhưng phu nhân chưa hề than một câu, thậm chí còn ủ vô cùng cẩn thận.

Ủ rượu? Nương tử biết ủ rượu ư? An Nguyệt Quân sững sờ. Sao hấn chưa từng nghe nàng biết ủ rượu? Đột nhiên hấn phát hiện mình hiểu về nàng quá ít. Trừ tên, còn lại hấn chẳng biết gì nữa. Hấn cũng từng phái thuộc hạ điều tra, tuy nhiên không có kết quả. Không có bất cứ thông tin nào về thân thể của nàng, cứ như nàng là người từ trên trời rớt xuống vậy.

Sợ hãi bủa vây. Sợ quá! Sao hấn lại có cảm giác nàng lúc nào cũng có thể rời xa hấn? Sao hấn lại có cảm giác mình không giữ nổi nàng? Tâm can như bị xé nát. Đau... Đau...

“Bảo chủ! Bảo chủ!” Dương Hoà nhìn An Nguyệt Quân vốn đang yên ổn bỗng dưng khổ sở co rúm mình, vội lay hấn.

“Ừ...” An Nguyệt Quân choàng tỉnh, đôi mắt mờ mịt dần lấy lại tiêu cự. Không sao, hai người sắp thành thân rồi. Nhất định hấn sẽ khiến nàng thuộc về hấn, khiến nàng hoà tan vào máu hấn, cả đời không chia lìa.

Khó đau đã xa rồi. Sẽ không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì...

Ánh mắt An Nguyệt Quân sắc bén, giọng điệu lạnh lùng hạ lệnh: “Dương Hoà, tăng cường canh giới, phái người canh gác. Ba ngày này tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì chẳng lành!”

“Vâng.”

Ba ngày, nói dài thì dài, nói ngắn thì ngắn. Chớp mắt, hôn lễ đã đến.

Mùng tám tháng tám, An Nguyệt Quân thành thân.

Bởi Diệp Khê Thiên không có cha mẹ nên kệu hoa sẽ rước nàng từ Mai Thanh các về Thâm Tuyết các.

Trống kèn rộn rã. Xung quanh giăng đèn kết hoa đỏ thắm. Hôm nay mọi người không hẹn mà cùng mặc đồ đỏ. Ai cũng nô nức, phấn khởi.

Trước sân, đám đông cực kỳ huyền ảo. Người có thiệp mời đến lễ thành thân của bảo chủ Nguyệt gia bảo đến càng sớm càng tốt, người không có thì đành đỏ mắt ngóng từ ngoài vào.

Dương Hoà lo thiết đãi khách khứa chu toàn.

An Nguyệt Quân rời giường sớm, à không, phải nói là cả đêm thức trắng. Song hắn không hề mệt, ngược lại tinh thần còn rất phấn chấn, gò má trắng hồng mềm mại chảy nước, mắt đen trong suốt đầy vẻ hạnh phúc, miệng nhỏ cười không ngớt. Hắn trông càng xuất trần trong bộ hi phục, dung nhan tuyệt thế không nhiễm chút bụi, giờ tay nhắc chân đều quyen rũ mê hồn.

Liếc mình trong gương đồng, hắn cười khúc khích.

Rầm!

Cửa đột ngột mở tung.

An Nguyệt Quân chợt tỉnh, quay đầu, ánh mắt liền lạnh lẽo cùng cực, môi mỏng khẽ phun: “Cút!”

“Biểu ca, hôm nay huynh thành thân ư?!” Thi Tiêu An kích động xông vào. Vừa tỉnh đã được tin dữ, nàng ta nghe như sấm sét giữa trời quang.

“Cút!” An Nguyệt Quân nhắm mắt, kiểm chế cơn cuồng phong trong lòng.

“Biểu ca, sao huynh có thể đối xử với Tiêu Tiêu như vậy?!” Thi Tiêu An khóc lóc: “Ta không cho biểu ca lấy ả ta! Ta mới là tân nương của huynh! Nếu huynh không cưới nàng, ta sẽ nói cho huynh một việc quan trọng huynh vẫn luôn muốn biết.”

Thi Tiêu An nghĩ chắc chắn An Nguyệt Quân sẽ nghe theo mình nên yên lặng chờ, về tự đắc không thèm che giấu. Tuy nhiên An Nguyệt Quân chỉ lạnh lùng đáp: “Không muốn chết thì cút!”

Dứt lời An Nguyệt Quân liền đưa mắt ra ngoài. Không khó để nhận ra hắn đang mất kiên nhẫn.

Thi Tiêu An nhìn hắn chăm chăm, lòng ghen tị dâng trào. Nữ nhân kia dám đoạt biểu ca của nàng à? Không, biểu ca luôn là của nàng! Từ nhỏ đã vậy, hiện tại cũng vậy, về sau luôn vậy. À tiện nữ kia cứ chống mắt lên mà xem!

Suy nghĩ hồi lâu, Thi Tiêu An quyết định lấy lùi làm tiến, xoay gót bỏ đi.

Thi Tiêu An tự đến tự đi, An Nguyệt Quân chẳng hề dịch chuyển lấy một phân. Dường như hắn ghét nàng ta tới độ nhìn cũng lười. Bên ngoài có người báo: “Bảo chủ, giờ sắp tới.”

Nụ cười lại nở trên môi, hắn rời Thẩm Tuyết các, đến Mai Thanh các.

Diệp Khê Thiên mặc hi phục đỏ rực. Hi nương đang vấn mái tóc dài, tô son điểm phấn cho nàng, mồm miệng không ngừng tuân những lời cát tường. Nàng nhìn mình trong gương, mắt mũi trắng hồng, tóc đen vấn cao cài trâm vàng, ngay cả vết sẹo trên mặt cũng không thấy. Nàng cười thầm, quả nhiên người đẹp vì lụa!

Tiếng kèn nhạc từ xa truyền đến. Chẳng biết Quân đang làm gì nhỉ? Đông nhi có làm theo lời dặn của nàng không?

Đương miên man suy nghĩ, bên ngoài có người hô to: “Giờ lành đến.” Hi nương liền trùm khăn voan đỏ lên đầu nàng.

Đột nhiên mất đi tầm nhìn làm Diệp Khê Thiên hoảng hốt. Nàng theo bản năng đứng lên, giẫm phải làn váy dài, thân thể đổ nghiêng về trước.

Khăn voan rơi tuột xuống đất, nàng nhắm mắt, chờ đợi cơn đau.

Song mình lại rơi vào một vòng ôm. Mắt An Nguyệt Quân chói lọi như sao, thấp thoáng nét cười dịu dàng. Hắn nói trên vào tai nàng: “Nương tử, không ngờ nàng còn vội hơn ta.”

Dứt lời, hi nương lẫn nha hoàn đứng bên rúc rích cười trộm.

Diệp Khê Thiên nhìn đồng tử lấp lánh ý cười của hắn. Dám cười nàng à! Giận quá hoá thẹn, nàng không chút suy nghĩ đánh hắn một cái bốp, sau đó đứng đứng bỏ đi.

Gần đến cửa, hắn lại gọi nàng: “Nương tử.”

Bình thường nghe hắn gọi cũng quen rồi, giờ phút này chợt thấy ngọt ngào đến lạ. Ngọt đến nỗi làm nàng phải dừng bước, mặt mày đỏ bừng, mắng thầm hắn trong bụng là tên đáng ghét!

An Nguyệt Quân lại gần nàng từ sau, nhẹ nhàng trùm khăn voan lên đầu nàng, che đi đôi mắt lấp lánh của nàng. Hắn dịu dàng nói: “Nương tử, đây là quyền lợi của ta.”

Lại cười nàng à! Mặt Diệp Khê Thiên càng đỏ tợn. Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 80: Thành Thân (2)

Sợi tơ hồng được nhét vào tay Diệp Khê Thiên, đầu kia An Nguyệt Quân cầm, họ cùng bước ra ngoài.

Lên kiệu, đi thẳng về Thăm Tuyết các, Diệp Khê Thiên được hỉ nương diu vào trong chờ.

An Nguyệt Quân ở ngoài sảnh chiêu đãi khách. Mang danh vậy thôi chứ chẳng ai dám níu hấn. Dù thỉnh thoảng hấn cũng có cười nhưng chủ yếu vẫn lạnh như tiền dọa đám khách nhát gan chạy biến. Bọn họ còn chưa muốn chết đâu!

Khách vẫn, An Nguyệt Quân cười ngửa về Thăm Tuyết các. Càng gần đến nơi, nụ cười của hấn càng rạng rỡ. Ánh nến chiếu lên bộ hỉ phục khiến nụ cười thêm lung linh. Hấn đẩy cửa, ai dè lại nghe tiếng chén bát leng keng.

Nâng mắt, nụ cười từ môi hấn lan thẳng đến đáy mắt, ai nhìn tim cũng phải lỗi nhịp. Hấn lắc lắc đầu, bắt đầu dĩn than: “Nương tử, nàng đoạt mất quyền lợi của ta rồi.”

Diệp Khê Thiên ngồi bên bàn ngự ngắc ngứ đầu, khoe miệng còn dính hột cơm. Sau khi sững sờ đủ, nàng sức tỉnh, vội chạy tới đẩy hấn ra ngoài cửa, nói: “Không được! Làm lại! Làm lại!”

Hỉ nương và nha hoàn đứng bên lại được phen cười mé bụng.

Cạch!

Cửa đóng, bảo chủ Nguyệt gia bảo An Nguyệt Quân bị nhốt bên ngoài. Đáy mắt hấn thoáng vẻ ranh mãnh, khoe miệng khê nhếch. Nương tử, giờ dám nhốt phu quân ngoài này, chốc nữa phải trả đủ cả vốn lẫn lời đấy!

Chờ một lúc, An Nguyệt Quân hỏi vọng vào: “Nương tử, phu quân vào được chưa?”

Có tiếng cười, sau đó bên trong lại yên ắng.

Vì vậy An Nguyệt Quân mở cửa, nhìn nương tử của mình ngồi ngay ngắn bên giường, phát tay bảo hỉ nương và nha hoàn ở bên lui ra.

Đội trong phòng chỉ còn hai người, hấn lại ngồi bên giường. Chẳng cần gây như ý vén khăn voan, hấn dùng luôn tay vén khăn lên, nhẹ gọi: “Nương tử!”

Dung nhan thanh lệ đập vào mắt. Hỉ phục đỏ thắm làm nổi bật làn da trắng như tuyết của nàng. Nương tử của hấn đẹp quá. Hấn cười, chẳng che giấu ánh mắt nóng rực nữa.

“Gi?” Diệp Khê Thiên bực tức hất hàm với hấn. Hấn trêu nàng chưa đủ chắc!

“Nương tử!” Giọng nói từ tính quyến rũ.

“Nói!”

“Nương tử!” Lại gọi, còn mang theo ý cười.

Bốp!

Hết nhin nôi, nàng tặng cho hắn một đấm vào mắt phải rồi hài lòng gật gù, tiếp: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Nương tử, ta chỉ muốn nói... khoé miệng nàng dính com.” Trông mặt An Nguyệt Quân hồn nhiên nhưng đáy mắt thì đầy ý xấu. Hắn duỗi tay bọc nắm tay của nàng, nụ cười đồng thời nở trên môi như thể có được cả thế giới.

Phùng!

Mặt Diệp Khê Thiên đỏ rực. Trong lúc bối rối, nàng toan nâng tay lau nhưng không được vì bị hắn nắm.

Gương mặt đơn thuần của An Nguyệt Quân xấp lại, mắt đẹp càng ngày càng gần, cuối cùng hắn vươn lưỡi liếm khoé miệng dính com, tiện thể hôn luôn lên môi nàng. Con say dần lan toả. Thời gian tưởng chừng ngưng đọng trong khoảnh khắc kia.

“Em... em có thể... tự... tự...” Diệp Khê Thiên lắp bắp.

An Nguyệt Quân buông tay nàng, mặt vẫn chưa chịu rời ra xa. Hắn蹭trán mình vào trán nàng, môi hôn liên tục lên khuôn mặt nàng, thì thầm: “Nương tử, ta rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc...”

Giọng nói thoả mãn khiến Diệp Khê Thiên mỉm cười theo. Dung nhan tuyệt thế xuất trần mê hoặc, nàng nín thở mà ngắm, không thốt nên lời.

“Nương tử, cảm giác như mơ ấy, về sau mỗi ngày ta sẽ lại mơ về đêm nay.” An Nguyệt Quân thì thầm, dán gò má hắn vào má nàng mà sát một cách thân mật.

Đương định hôn lên, Diệp Khê Thiên bỗng đẩy vội môi hắn ra, xuống giường đến bên bàn rót hai ly rượu tới trước mặt hắn, giục: “Uống rượu đã, uống rượu đã...” Đôi mắt nàng thoáng vẻ mong đợi.

An Nguyệt Quân nhìn nàng, cười, nhủ thầm nương tử đáng yêu ghê. Hắn đón ly rượu nàng đưa, bắt chéo tay cùng nàng uống một hơi cạn sạch. Chưa kịp đặt chén xuống, mắt hắn đã mờ, giọng khàn khàn: “Nương tử, nàng... cho ta... uống cái gì...?”

Trông An Nguyệt Quân đổ vật ra giường, Diệp Khê Thiên há hê trả lời: “Rượu Nghìn Say, uống một ngụm còn say chứ đừng nói một chén. Quân à, em cất công chế nó là để dành cho hôm nay đây.”

Vừa chinh lại đáng nằm cho An Nguyệt Quân, Diệp Khê Thiên vừa nuốt nước miếng ngấm bộ dáng say rượu của hắn. Tên này... đúng là có tiềm chất khiến người ta phạm tội mà! Coi cái mặt trắng nõn kia, hàng mi cong dày kia, cả làn môi đỏ mọng vì rượu kia! Đợi on lá gan to của nàng! Nhờ nó mà nàng mới dám chúc hắn say khướt rồi dè ra thế này!

Tháo bỏ trang sức trên người, nàng bò trở lại giường, nằm trên người hắn, hôn một cái lên môi hắn trước. Không ngoài dự đoán, vị rất sướng, đến nỗi nàng phải bật thốt: “Hàng chất lượng cao!”

Sau đó là lông mày, mắt, mũi, má, toàn bộ mặt hắn đều bị nàng ném, để đọng những chấm nước li ti. Dần dần, mục tiêu chuyển xuống cằm cổ trắng mịn như tuyết, găm găm...

Gặp phải cản trở với hi phục của hắn, nàng không biết cách coi nó ra. Đương lúc ý chí chiến đấu vẫn sùng sục, có người đã đợi không nổi nữa: “Nương tử, chẳng phải ở đó có cái nút thắt ư?”

Một câu như sét đánh ngang tai, Diệp Khê Thiên kinh ngạc ngẩng đầu liền bắt gặp nụ cười hồn nhiên và đôi mắt to long lanh chiếu thẳng vào mình.

Bùm!

Mặt nàng đỏ rực, vội nhảy dựng khỏi người An Nguyệt Quân, không may té nhào xuống đất.

Tiếng cười cung chiêu vang lên, An Nguyệt Quân ngồi dậy bế nàng lại giường. Hắn cúi đầu nói với nàng: “Nương tử, làm thế nào bây giờ? Đáng yêu quá, thực muốn ăn nàng.”

Diệp Khê Thiên ngoắt đầu sang bên chà thềm để ý hắn. Tên này... giả heo ăn hổ. Còn tỉnh mà không lên tiếng, im lặng trêu nàng hay lắm chắc!

Xem ra ai đó không thèm nghĩ lại đến chuyện mình là người khơi mào trước.

“Nương tử.” An Nguyệt Quân thì thầm, ngắm nàng hồi lâu, bàn tay to rộng vuốt mặt nàng, khẽ sát môi hôn.

Hắn đè nàng xuống, vung tay, đèn tắt.

Lần này đổi lại là hắn ăn nàng. Như thể đạt được khát vọng mình ao ước từ lâu, cả đêm liên tục cắn, liếm, nuốt. Ăn hoài không chán, ngược lại càng ăn

càng thềm

Quá nửa đêm, hấn mới tạm ngừng. Gần sáng, Diệp Khê Thiên hỏn hỏn rúc trong ngực hấn, dung nhan thanh tú ửng đỏ, tóc dài rối tung quần quanh gối.

An Nguyệt Quân vuốt tấm lưng trần của nàng, mặt mềm bởi vì thỏa mãn mà càng quỵến rữ, mắt đen có chút biếng nhác có chút mừng rỡ, khoe miệng luôn cong, thậm chí cả mười đầu ngón tay cũng đều sưng ròn.

“Nương tử...” Tiếng gọi thân thương, dường như hấn có thể gọi nàng như thế suốt đời suốt kiếp. “Nương tử...”

Diệp Khê Thiên khép mắt hờ, chẳng có hơi đề nói, song trông rất thỏa mãn.

Bỗng dung, An Nguyệt Quân lại vạch chăn, cúi đầu nói nhỏ với nàng: “Nương tử, không cần rượu Nghìn Say ta cũng cho nàng ăn nhé.”

Diệp Khê Thiên nhắc chân đá hấn lăn xuống giường.

An Nguyệt Quân đáng thương bò lại bên giường, mặt to uất ức nhìn nàng, nói: “Nương tử, nàng bắt nạt ta, mới này rõ ràng nàng bảo muốn ăn ta mà.”

Dùng cái bản mặt ngây thơ nói mấy câu không ngây thơ như thế quả làm người ta dở khóc dở cười.

Diệp Khê Thiên xoay lưng, bắt đắ dĩ hoà hảo: “Bạn rộn cả đêm đủ chưa? Anh không mệt nhưng em mệt gần chết rồi đây. Mau ngủ đi!”

Dứt lời nàng liền nhắm mắt.

An Nguyệt Quân lén liếc nàng, mắt trong veo lấp lánh ánh lửa. Hấn đột ngột kéo chăn gắm ra, nhào vào nàng, nói ám muội: “Sao mà đủ? Cả đời cũng chưa đủ đâu!”

Nói xong lại bắt đầu cật lực ăn!

Kết quả, suốt đêm Diệp Khê Thiên không chợp mắt.

Sáng sớm, Diệp Khê Thiên xin tha, An Nguyệt Quân mới để yên cho nàng ngủ.

An Nguyệt Quân lẳng lặng nhìn nàng nằm trong vòng tay, ánh mắt tham lam khắc ghi hình ảnh của nàng. Bỗng nàng cự mình, xích mặt lại gần lồng ngực hấn hơn. Hấn cười, lập tức ôm lấy nàng thật chặt.

Cuối cùng nàng đã là của hấn. Cuối cùng hấn có thể nắm nàng hàng đêm. Đã ăn nàng cả đêm rồi nhưng vẫn nhớ nàng quá, hấn chỉ muốn nuốt luôn nàng vào bụng, vậy hai người sẽ chẳng bao giờ chia lìa. Những ngày mất nàng đến giờ vẫn là vết sẹo trong hấn, mỗi lần nhớ tới lại khiến hấn nhức nhối.

Nàng sẽ không rời bỏ hấn, nhất định không rời bỏ hấn!

Ý nghĩ đó khiến hấn yên tâm đi vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại thì đã quá trưa. Cúi đầu, đáng vẻ say ngủ ngọt ngào của nàng làm trái tim hấn như có làn nước ấm áp chảy tràn. Nương tử của hấn... Của hấn...

“Uhm...”

Diệp Khê Thiên nhấp nhem mở mắt, một đôi mắt xinh đẹp và hấp dẫn gần sát liền làm nàng ngất ngây. Hai người cứ nhìn nhau mãi như vậy.

Nàng véo má hấn, nói: “Chồng à, anh đẹp trai quá, em được lời rồi!”

An Nguyệt Quân nằm nghiêng, tóc đen xoã bên gối, gương mặt tuyệt sắc cọ cọ mặt nàng, uất ức oán: “Nương tử, vì ta đẹp nên nàng cười ta à?” Tay hấn đồng thời vuốt lưng trần trơn mềm của nàng. Giây phút này ngọt ngào biết bao!

“Chính xác!” Cười híp mắt đáp.

“Nếu có ngày ta không còn đẹp nữa, nương tử sẽ bỏ ta à?” Tiếp tục đáng thương lâu bâu.

“Chứ sao nữa!” Diệp Khê Thiên đáp không cần nghĩ.

“...”

Sau ngày thành thân không phải là lúc tình chàng ý thiếp ư? Vì sao nàng và hấn lại khác người thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 81: Tính Toán Của Thi Lang

An Nguyệt Quân quần Diệp Khê Thiên thêm lát nữa mới sáng khoái rồi giường. Má hồng, mắt nheo nheo hết như chú mèo được cho ăn no, hấn nở nụ cười thoải mái.

Đáng chết, kẻ tưng dục là hấn, vậy vì sao người bị nhũn đùi, đau eo, đến sức nhắc tay cũng không có đành phải nằm bẹp dí trên giường lại là nàng?! Vì sao...?! Vì sao sau sung sướng luôn là đau khổ?!

Rửa mặt chải đầu xong, An Nguyệt Quân đến bên Diệp Khê Thiên, cúi người cười với nàng, hôn nhẹ lên môi nàng, bảo: “Nương tử, ngủ thêm chút nữa đi.”

Diệp Khê Thiên nhìn hấn chăm chăm, càng nhìn càng khó chịu. Không thể để hấn được lời của mình dễ thế được! Nàng hung hăng tuyên bố: “Lần sau đến lượt em ăn anh!” Như vậy thất lưng chắc không đau nữa nhỉ?

An Nguyệt Quân ngẩn tò te, dịu dàng từ khoé môi lan thẳng đến đáy mắt. Hấn mỉm cười, xoa mặt nàng, nói: “Ừ, nương tử sao ta vậy.”

Nàng ăn hấn? Chà... Nương tử khác các cô nương khác ở chỗ này đấy, đáng yêu và quyến rũ khiến hấn yêu tới khắc cốt ghi tâm.

Cốc cốc!

“Vào đi.” An Nguyệt Quân quần kỹ Diệp Khê Thiên bằng chân rồi đổi mặt lạnh gọi hạ nhân.

Nha hoàn bê thức ăn hành lễ: “Bảo chủ, phu nhân, đã hâm nóng cháo rồi ạ.”

“Đề lên bàn.” An Nguyệt Quân bảo.

“Vâng.” Nha hoàn làm theo rồi lui ra.

Bấy giờ, An Nguyệt Quân toan quay đầu thì...

Bốp!

“Nương tử, sao lại đánh ta?!” An Nguyệt Quân ngẩn người xoa má, đôi mắt to ánh lên uất ức.

“Đều tại anh cả!” Diệp Khê Thiên đùng đùng quát.

“Nương tử, cái gì tại ta?” An Nguyệt Quân hỏi cho có chữ nét ranh mãnh trong mắt đã rất rõ. Hấn nhếch môi cười hả hê.

“Anh...!” Diệp Khê Thiên nhìn bộ dạng đắc chí của hấn bèn điên tiết cho thêm một đấm, gào: “Hiện giờ cả Nguyệt gia bảo đều biết chúng ta... chúng ta... qua trưa mới rồi giường! Không tại anh thì tại ai?!”

An Nguyệt Quân thấy Diệp Khê Thiên xấu hổ, mắt lấp lánh nụ cười, ngoài mặt thì nghiêm chỉnh: “Nương tử, không đúng!”

“Hả?” Diệp Khê Thiên sững sờ. Có gì không đúng?

“Nương tử, không phải cả Nguyệt gia bảo đều biết, chỉ đa số biết thôi.” An Nguyệt Quân nhìn vẻ ngờ nghệch của nàng thì cười càng tươi, hạ giọng thêm:

“Nương tử, xem ra chúng ta còn phải cố gắng.”

Diệp Khê Thiên hiểu, Diệp Khê Thiên đỏ mặt, cuối cùng không quên tặng tên ăn bậy nói bậy kia một đám.

An Nguyệt Quân bê cháo trên bàn đến bên giường, vuốt mái tóc rối bù của nàng, yêu chiều bảo: “Nương tử ăn cháo trước nhé. Nàng đói bụng, phụ quân sẽ đau lòng.”

Dứt lời, hần mức một muỗng cháo đến bên môi mình thổi thổi. Hàng mi dày và dài rung rung, dường như phủ một lớp nước mơ màng. Hần nhìn nàng, dỗ: “Nương tử, húp cháo.”

Diệp Khê Thiên đỏ mặt, máy móc mở miệng, ăn cháo. Cứ thế, cả hai anh một miếng em một miếng hết bát cháo.

...

Qua mấy ngày, nhờ các phi tần tranh nhau chăm sóc lấy lòng, thương thế của Từ Hạo cũng dần chuyển tốt. Tuy nhiên lòng y luôn có vương mắc. Lời giáo chủ Tà Y giáo ngày đó luôn ám ảnh y. Vì sao đột nhiên giáo chủ lại muốn hợp tác với y? Có thật sau khi chuyển thành công giáo chủ chỉ muốn một chức quan thôi không? Lễ nào lại đơn giản vậy?

Đương trầm ngâm, có người đột ngột xuất hiện, quỳ xuống, thưa: “Bệ hạ.”

Từ Hạo liếc người đến, gật đầu, hỏi: “Chuyện gì?”

“Bệ hạ, người bệ hạ sai thuộc hạ điều tra hôm qua đã thành thân rồi.” Nam tử cúi đầu trả lời.

Từ Hạo chấn động, vỗ mạnh tay xuống bàn, thống khổ thoáng nơi đáy mắt. Y lạnh lùng hỏi: “Sao giờ mới báo cáo?!” Cô gái cao ngạo đó đã thành thê từ người ta? Tìm Từ Hạo co rút... Sao lại đau? Chẳng phải y chỉ muốn đoạt nàng thôi ư? Đoạt rồi sẽ vứt bỏ, vấn đề đơn thuần chỉ là tò mò lần hiếu thắng, không phải tình yêu, chẳng phải ư?

Sao lại đau?

“Thuộc hạ... thuộc hạ chỉ mới nhận được tin.” Nam tử rũ mắt làm như hối lỗi.

“Vậy à? Người chắc chứ? Bảo chủ Nguyệt gia bảo thành thân, tin lớn cỡ này mà người nắm giữ tình báo toàn thiên hạ, đường chủ Diễm Hồi đường Lạc Vũ, lại bị chậm? Hay là... người có ý giấu giếm?” Từ Hạo cau mày, khuôn mặt vô cảm.

“Bệ hạ, thật sự thuộc hạ chỉ mới nhận được tin.” Lạc Vũ vẫn khẳng khái.

“Được, người được lắm Lạc Vũ! Trăm đổi trăm người không bạc, vậy mà người dám dối trẫm!” Từ Hạo thấy Lạc Vũ không chịu nhận sai, con giận dâng cao, quát ra ngoài: “Người đâu?!”

“Bệ hạ.” Hai thị vệ canh cửa đi vào.

“Lời hần ra ngoài, nhốt vào địa lao.” Từ Hạo chẳng mấy may lưu tình. Lúc này con giận đã choán hết đầu óc y.

Nếu Lạc Vũ báo cáo sớm, biết đâu y đã có thể tới... ngăn cản...

Đột nhiên hai thị vệ định bắt Lạc Vũ ngã gục. Chưa kịp phản ứng, cái gậy Từ Hạo nhối đau, mọi thứ nháy mắt chìm vào bóng tối.

Đêm khuya, Huyền Dương điện thiếu mất một người. Không lâu sau, người trở lại. Từ đầu đến cuối, tuyệt chẳng ai phát hiện.

...

Nguyệt gia bảo.

Dương Hoà mang sổ sách vào, thưa: “Bảo chủ.”

“Ừ.” An Nguyệt Quân nhàn nhạt đáp, bút trên tay vẫn ngoáy liên tục.

“Bảo chủ, gần đây tình hình buôn bán của một số tiệm vải, tiệm gỗ và tiệm đồ cổ đột nhiên giảm sút. Vài cuộc làm ăn đã bàn bạc xong hết không biết vì sao tự dưng xảy ra vấn đề. Trông thái độ đối phương cứ là lạ thế nào.” Dương Hoà cau mày báo cáo.

An Nguyệt Quân bỏ bút xuống, “Đưa ta xem”

Dương Hoà lập tức dâng sổ sách sang. An Nguyệt Quân thoáng lật vài trang, nói: “Xảy ra vấn đề là có chủ ý. Xem ra ai đó đang gây cản trở từ bên trong.”

Ánh mắt An Nguyệt Quân loé sáng. Hần nở nụ cười lạnh, nói với Dương Hoà: “Lấy danh hần mua nợ mấy món đồ cổ giá trị, sau đó đến vay tiền các ngân hàng tư nhân xung quanh, lãi càng cao càng tốt. Còn nữa, báo các thương gia quen biết hần thời gian này không được lui tới.”

Ban đầu Dương Hoà không rõ “hắn” là ai, nhưng sau khi nghe chủ nói tên người đó thì lập tức kinh ngạc. “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Dương Hoà lui ra, An Nguyệt Quân ngồi một mình trong phòng, sắc lạnh nơi đáy mắt vẫn chưa tan. Lát sau, sự lạnh lùng dần thay bằng nét dịu dàng.

Phải đi tìm nương tử thôi.

An Nguyệt Quân dập đèn, ra ngoài.

Diệp Khê Thiên đang ngủ, đột nhiên cửa mở, một bóng đen len vào. Hắn trèo lên giường, côi y phục mình, sau đó côi váy áo, yếm, tiết khó của nàng rồi nhanh chóng đè lên cơ thể trắng như tuyết.

Bấy giờ, Diệp Khê Thiên bừng tỉnh, nhìn đôi mắt đen to tròn đang cháy bóng ghim vào mình thì liền cứng đờ. Nàng hét lên: “A, một lần! Anh rút ra ngoài đi!”

Diệp Khê Thiên mắng càng hăng, động tác của An Nguyệt Quân càng can rở, cuối cùng chỉ còn lại ngọn lửa tình nóng rẫy. Nàng thốt không ra hơi, thay vào đó là tiếng rên rỉ trầm bổng quyến rũ.

Ngày ngày qua đi ngọt ngào.

Trưa, An Nguyệt Quân ăn cơm cùng Diệp Khê Thiên. Vốn hắn định ôm nàng ăn cơm nhưng bị nàng kiên quyết từ chối, rốt cuộc đành tiu nghỉu ngồi sát bên. Song rầu chưa bao lâu, hắn lại lập tức hớn hờ gấp thức ăn nịnh Diệp Khê Thiên: “Nương tử, cá ngon lắm, nương tử nếm thử đi.”

Các nha hoàn ở bên hầu hạ len lén che miệng cười. Việc bảo chủ thay đổi thái độ xoay quanh ban đầu họ cũng thấy khiếp đảm, bây giờ thì tập mãi thành quen rồi. Có điều... bộ dạng bảo chủ lấy lòng phu nhân rất đáng yêu nhé!

“Anh cứ ăn phần anh đi, em tự gấp được.” Hiên nhiên Diệp Khê Thiên nghe thấy tiếng cười mờ ám xung quanh. Nàng bèn giả giọng điệu dừ dằn ra để che giấu sự xấu hổ và hạnh phúc dâng trào.

“Nương tử...” An Nguyệt Quân tội nghiệp hạ đôi đũa gấp cá xuống.

“Anh không cần mặt mũi nhưng em cần.” Diệp Khê Thiên liếc An Nguyệt Quân, quyết định cách hắn xa xa một chút.

“Ai dám cười nàng?” Ngữ điệu của hắn êm ái song đáy mắt lạnh lẽo đầy ý uy hiếp lại chậm chậm quét một lượt ra sau, lập tức tiếng cười im bật.

Quay về nhìn nàng, hắn hớn hờ như đứa bé đòi thưởng kẹo, đôi mắt đen sáng rỡ mở to, khoe: “Nương tử, nhìn đi, đâu ai dám cười nàng.”

Bộ dáng của hắn khiến Diệp Khê Thiên dở khóc dở cười, bất đắc dĩ lắc đầu bó tay với hắn. Toan trêu vài câu nhưng giọng Dương Hoà từ ngoài vọng vào làm nàng nổi cơn tò mò.

“Biểu thiếu gia, bảo chủ đang dùng bữa, ngài đã dặn tuyệt đối không cho ai quấy rầy, thiếu gia không thể vào.”

“Cút! Đẻ ta vào!” Lời nói thô lỗ và vô lễ của Thi Lang lộ sự hoang mang, lo sợ.

“Biểu thiếu gia không thể vào trong.”

“Tránh ra!”

An Nguyệt Quân nhếch môi. Cá con cắn câu!

“Cho hắn vào.” An Nguyệt Quân buông đũa.

Thi Lang hồng hộc chạy vào, mặt mày tiều tụy, thấy An Nguyệt Quân liền đập tay lên mặt bàn, chất vấn: “Biểu ca, ý huynh là gì?!”

An Nguyệt Quân cười lạnh, trả lời: “Ta không hiểu ý ngươi.”

“Biểu ca, chính huynh! Mạo danh đệ vay tiền các ngân hàng tư nhân, mua nợ đồ cổ khiến chủ nợ ngày nào cũng đến đệ đòi tiền, người đứng sau những việc này chắc chắn là huynh!” Thi Lang nghiêng răng nghiêng lợi.

An Nguyệt Quân liếc cũng chẳng thèm liếc Thi Lang, bình tĩnh đáp trả: “Thế có là gì. Gần đây ngươi kiếm chác cũng đâu ít.”

Lời An Nguyệt Quân khiến Thi Lang biến sắc. “Sao... sao huynh biết?” Không sai, ngày đó thấy nhân ngọc Lưu Ly của Tiêu Tiêu, ý liền nảy ra ý nghĩ lợi dụng nó để đoạt các mối làm ăn của Nguyệt gia bảo. Bởi nó là vật gia truyền tượng trưng cho quyền lực tối cao ở Nguyệt gia, trên dưới Nguyệt gia bảo đều phải nghe người sở hữu nó.

An Nguyệt Quân đứng dậy bước tới trước mặt Thi Lang, động tác ưu nhã, nét mặt lạnh băng.

“Ta đã lệnh cho tất cả các thương gia không được giúp ngươi. Ngươi hãy nhớ lấy bài học này.” An Nguyệt Quân nói.

Thi Lang mặt trắng trẻo xanh. “Biểu ca, đệ sai rồi, tha cho đệ đi, biểu ca...” Không ai dám động vào Nguyệt gia bảo, nếu An Nguyệt Quân đã lệnh như vậy thì chắc chắn sẽ chẳng có ai cho y vay tiền trả nợ. Rồi y sẽ phải sống ngày ngày trong cảnh nợ nần... Nghĩ tới đây, Thi Lang khiếp hãi. Mấy ngày qua y đã ném đủ nhục rồi, y không muốn chịu đựng thêm nữa.

An Nguyệt Quân chẳng thèm nhìn Thi Lang van cầu. Hắn phất tay áo, trở lại bàn tiếp tục ăn cơm, bận bịu gấp thức ăn cho Diệp Khê Thiển.

“Biểu ca.” Thi Lang ngẩng đầu, mắt đầy oán hận. Nếu hắn đã bắt nhân thì đừng trách y bất nghĩa.

Giọng An Nguyệt Quân đột ngột vang lên: “Đường chủ Tà Y giáo Phách Thủy, ta khuyên ngươi không nên dùng nội lực.”

Thi Lang kinh hoàng. Hắn phát hiện từ bao giờ? Y định hỏi, tuy nhiên một tràng cười lớn đã cắt ngang y.

“Phá Thủy? Bát Thủy? Ha ha ha, tên gì mắc cười vậy!”

*Diệp Khê Thiển nhầm lẫn giữa ba chữ 魄 (Phách), 破 (Phá), 泼 (Bát). Chữ 魄 nghĩa là hồn phách, linh hồn; chữ 破 nghĩa là hất, té; chữ 泼 nghĩa là đập. Ba từ này trong tiếng Trung phát âm gần như nhau (pò, pò, pō) nên Diệp Khê Thiển mới nhầm cái tên Phách Thủy (hồn nước) thành Phá Thủy (hất nước), Bát Thủy (đập nước).

An Nguyệt Quân mê muội ngấm nộ cười rặng rờ của nàng, dịu dàng giải thích: “Nương tử, nàng nhầm rồi, chữ Phách trong hồn phách...”

Nhưng giọng hắn càng lúc càng nhỏ dưới ánh mắt hung dữ đối diện, cuối cùng, ngoắt thành: “Nương tử nói phải, là Phá Thủy, Bát Thủy mới đúng.”

Hiển nhiên lại một loạt cười khúc khích từ đằng sau.

Thi Lang quỳ trên đất mặt đen như đất nòi.

“Thi Lang, nghe danh Thảm độc chưa? Ta khuyên ngươi đừng làm gì thiếu suy nghĩ.” Giọng nói lạnh nhạt vang lên cắt đứt dòng oán niệm của Thi Lang.

Thảm độc! Thi Lang hốt hoảng. Đó là loại độc còn độc hơn cả Hạc Đinh Hồng, dính vào là da thịt tan thành máu hết. Nó đáng sợ tới nỗi xương cũng bị ăn mòn, kẻ trúng độc trước khi tắt thở sẽ phải chịu đựng sự giày vò khủng khiếp.

Chẳng lẽ...

Càng nghĩ càng hãi, cơn sợ chết khiến y phải đập đầu tới tấp. “Biểu ca, tha cho đệ đi! Đệ không muốn chết, biểu ca...”

“Yên tâm, ta có thuốc giải.”

Thi Lang cuống quýt đập đầu. “Tạ ơn biểu ca, tạ ơn biểu ca.”

“Tuy nhiên dược tính chỉ có tác dụng nửa tháng. Nửa tháng sau, ngươi biết kết cục rồi đấy.” An Nguyệt Quân tay gỡ xương cá cho Diệp Khê Thiển, miệng lại thốt ra những lời tàn khốc khiến nhiệt độ trong phòng tụt dốc.

“Vâng, vâng, biểu ca có chuyện gì cứ phân phó.” Giờ phút này Thi Lang sớm đã không còn tính toán gì, một lòng chỉ lo bảo toàn cái mạng mình.

“Độc trên người ngươi đã giải một nửa.” An Nguyệt Quân bỏ cá đã gỡ xương vào chén Diệp Khê Thiển, cười nhìn nàng rồi quay sang Thi Lang.

“Vâng, vâng.”

“Về sau Tà Y giáo có động tĩnh gì thì báo cho ta biết.” An Nguyệt Quân nói.

“Không phải Tà Y giáo đã bị biểu ca diệt rồi ư?” Thi Lang không hiểu ý An Nguyệt Quân.

“Ngày nào chưa giết giáo chủ, ngày đó Tà Y giáo vẫn còn.” Đáy mắt An Nguyệt Quân tối sầm. Lúc ấy là do hắn sơ sót nên không phát hiện điểm kỳ lạ, sau điều tra quả đúng giáo chủ bị giết là giả.

“Gi cơ?” Thi Lang kinh ngạc. Giáo chủ chưa chết? Song y liền do dự: “Nhưng đệ... không biết giáo chủ ở đâu.”

“Yên tâm, ngươi còn hữu dụng, hẳn nhất định sẽ tìm được.” An Nguyệt Quân nói.

“Vâng.” Thi Lang rầm rập vâng theo.

“Cút.” An Nguyệt Quân cau mày trực khách.

“Vâng, biểu ca.” Thi Lang lui ra.

Người đi rồi, An Nguyệt Quân cười híp mắt hỏi Diệp Khê Thiển: “Nương tử, nàng có muốn ăn cá nữa không?”

“Thôi, thôi, no rồi, không ăn nữa.” Diệp Khê Thiên ôm cái bụng căng cứng lắc đầu. Ăn nữa vỡ bụng mất.

“Thế chúng ta đi dạo nhé?”

Thế là hần liền nắm tay nàng đến hoa viên, bỏ lại đám nha hoàn tròn tròn mắt. Tình huống gì vậy nè?

An Nguyệt Quân nắm bàn tay nhỏ bé của Diệp Khê Thiên một cách thoả mãn.

“Nương tử, bao giờ chúng ta mới có em bé?” An Nguyệt Quân nhỏ giọng hỏi. Ngày nào hần cũng rất cố gắng gieo cấy mà, sao mãi chưa thấy gì?

Bốp!

Diệp Khê Thiên tặng cho An Nguyệt Quân một đấm. “Anh đừng có chém gió! Mới mấy ngày làm sao mà có.”

“Nương tử, ta muốn một nữ nhi xinh xắn đáng yêu như nàng.” Mắt An Nguyệt Quân nhìn thẳng nàng.

“Không, giống em chẳng ai thêm đâu, phải giống anh cơ.” Diệp Khê Thiên tưởng tượng trong đầu hình ảnh một cậu bé trắng múp có khuôn mặt tròn mềm xinh đẹp và đôi mắt đen to tròn lúng liếng, đáng yêu y hệt phiên bản thu nhỏ của An Nguyệt Quân.

“Nương tử, ai không thêm nàng? Ta thêm!” An Nguyệt Quân hăng hái giơ tay.

Diệp Khê Thiên lơ hần, tiếp tục tưởng tượng về đứa con tương lai, càng nghĩ càng thấy thích. Cuối cùng, nàng quyết định: “Ừ, sinh con giống anh là chuẩn nhất.”

“Không, giống nương tử cơ!”

“Em muốn con giống anh, dám ý kiến?”

“... Không dám.”

“Biết điều đấy.”

...

Thi Lan tính về phủ luôn nhưng bước chân lại dẫn y đến Mai Thanh các.

Bước vào, y phát hiện Thi Tiêu An đang ngồi lặng cạnh bàn, y kêu nàng ta mấy tiếng cũng không đáp. Y bèn nắm vai nàng ta lắc mạnh, gọi: “Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu...”

Thi Tiêu An bừng tỉnh, dờn cặp mắt đầy sương mù về phía Thi Lang, hỏi: “Ca ca, sao huynh ở đây? Huynh không về phủ à?”

“Tiêu Tiêu, muội sao vậy?” Thi Lang không trả lời câu hỏi của Thi Tiêu An, y không muốn Thi Tiêu An biết tình hình khốn đốn trong phủ mình.

“Không sao, không sao...” Thi Tiêu An lầm bầm như tự trấn an bản thân. Nàng ta đột nhiên ôm cổ Thi Lang, hỏi: “Ca ca, làm sao bây giờ? Biểu ca bị người ta cướp mất. Biểu ca không còn là của muội nữa.”

Thi Lang nhắm mắt, nâng tay xoa tóc nàng ta, an ủi: “Không sao, ca ca sẽ tìm người tốt hơn cho Tiêu Tiêu.” Song chỉ sợ đời này không có kẻ đó.

“Không, muội chỉ cần biểu ca thôi!” Thi Tiêu An lắc đầu quầy quậy, vẻ mặt kích động.

Thi Lang thấy là lạ, vội hòa theo: “Ừ, An Nguyệt Quân là của muội, An Nguyệt Quân là của Tiêu Tiêu.”

Bấy giờ Thi Tiêu An mới lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Đúng, biểu ca nhất định sẽ là của muội.”

Sự cố chấp trong mắt Thi Tiêu An khiến Thi Lang giật mình, y cảm giác sắp xảy ra chuyện. Y hỏi dồn: “Tiêu Tiêu, muội định làm gì?!”

“Muội sẽ khiến nữ nhân kia biến mất.” Thi Tiêu An cười nham hiểm.

“Tiêu Tiêu, đừng làm chuyện điên rồ! Muội không độ nổi với An Nguyệt Quân đâu.” Thi Lang lo lắng. Không thể độ cũng không dám độ, người như An Nguyệt Quân luôn biết hết mọi sự, nắm giữ toàn cục trong tay. Thi Lang y cũng chỉ là một quân cờ của hần mà thôi.

“Ca ca yên tâm, muội không làm chuyện gì ngốc nghếch đâu. Muội chỉ muốn nữ nhân kia biến mất.” Đáy mắt Thi Tiêu An loé tia hiểm độc.

Thi Lang lắc đầu chịu thua, đến mạng y giờ cũng khó toàn chứ đừng nói lo cho Tiêu Tiêu. Y dặn Minh Nguyệt: “Trông nom tiểu thư cẩn thận, đừng để muội ấy làm chuyện điên rồ. Nhớ! Không được chọc đến An Nguyệt Quân!”

“Vâng, nô tỳ nhớ rõ.”

Mấy ngày sau, Diệp Khê Thiên bỗng nhớ ra lâu rồi mình chưa gặp Tư Đồ Khiêm và Ngô Vũ Thi, nàng bèn đi tìm. Nhưng khi đến chỗ họ, nàng phát hiện họ đã đi rồi. Rốt cuộc, nàng lại đành thờ dài trở về.

Oan gia ngõ hẹp là gì? Có lẽ chính là đây: bốn người đứng ở ven hồ mắt to trùng mắt nhỏ. Nguyệt gia bảo lớn thế, sao nàng và Đông nhi đi mới vài bước đã đụng phải Thi Tiêu An?

Diệp Khê Thiên thấy Thi Tiêu An không có ý định rẽ hướng khác nên bèn mở miệng chào hỏi trước: “Biểu muội, trùng hợp nhỉ.”

Thi Tiêu An hừ mũi chẳng thèm đáp.

Dù sao Diệp Khê Thiên nàng cũng đã lịch sự, người ta có lịch sự hay không chả thèm chấp. Vì vậy, nàng lách mình lướt qua Thi Tiêu An.

Đột nhiên...

Tùm!

Diệp Khê Thiên biến sắc trông Đông nhi rơi xuống hồ. Đông nhi quẫy đạp, dần dần mất sức chìm xuống. Diệp Khê Thiên lập tức nhảy ào vào nước, không để ý đến nụ cười hả hê đằng sau lưng của Thi Tiêu An.

Song giây tiếp theo, nụ cười trên môi nàng ta vụt tắt, sắc mặt trở nên tái nhợt. Sao ả ta lại biết bơi? Bình thường nữ nhân toàn ở khuê phòng, có ai biết bơi đâu.

Diệp Khê Thiên túm áo Đông nhi đang mất ý thức, kéo trở lại bờ.

Một chút... Chút nữa... Tới rồi! Diệp Khê Thiên đẩy Đông nhi lên bờ, sau đó mình mới trèo lên, thở hổn hển. Trời ạ, sao nặng dữ vậy! Trông Đông nhi đâu có béo.

Mắt quét qua bờ hồ, nàng chợt thấy có gì đó không đúng. Bờ hồ đâu trơn, sao Đông nhi lại rơi vào hồ nhỉ? Chẳng lẽ bị ai đẩy? Nhưng lúc ấy rõ ràng nàng và Đông nhi đứng cạnh Thi Tiêu An, nếu có rơi thì phải là Thi Tiêu An rơi mới đúng...

Con hoài nghi lẫn tức giận dâng lên trong bụng, tuy nhiên nàng vẫn cố giữ bình tĩnh.

“Xảy ra chuyện gì?!”

An Nguyệt Quân lao tới, áo trắng bay bay, dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo, tà mị như một đoá anh túc. Nếu đôi mắt hắn không âm trầm rét lạnh và tràn ngập sát ý thì quả giống hệt thần tiên trên trời rồi.

Nhìn Diệp Khê Thiên toàn thân ướt nhẹp, sắc mặt hắn càng đáng sợ hơn.

Bên này An Nguyệt Quân tức giận ngút trời, bên kia Diệp Khê Thiên thấy Đông nhi bất tỉnh liền cúi người hô hấp nhân tạo.

“Nương tử, nàng làm gì đó?!” An Nguyệt Quân rống giận, lửa ghen phừng phừng, mùi giấm bay đầy trời.

Diệp Khê Thiên chẳng thèm để ý hắn, tiếp tục hô hấp, đến khi Đông nhi khạc ra ngụm nước, từ từ mở mắt.

“Đông nhi, tốt quá, em tỉnh rồi.” Diệp Khê Thiên mừng rỡ đỡ Đông nhi dậy, mặc người nào đó la hét inh ỏi.

Đông nhi ngẩn người, mắt thoáng tia áy náy, nhỏ giọng nói: “Đa tạ tỷ tỷ.”

Hiển nhiên Diệp Khê Thiên thấy, nhưng nàng chẳng nói gì, chỉ ôm Đông nhi bảo: “Tốt rồi, em không sao.”

Song chưa đầy mấy phút, nàng lại bị vòng chặt vào một lồng ngực nóng bỏng có phần run rẩy. “Nương tử, không sao chứ?”

“Không sao, không sao, yên tâm.” Diệp Khê Thiên dứt quãng trả lời.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Nháy mắt, cả hai biến mất.

Thấm Tuyết các.

An Nguyệt Quân giận dữ: “Nương tử, lúc này nàng làm gì vậy? Ta giận, ta ghen!” Vị chua nồng nặc, gương mặt xinh đẹp nhăn thành một đống.

“Cứu người.” Diệp Khê Thiên bắt lực ngó hắn, trông hắn vẫn không tin bèn thờ dài, phân trần: “Anh không thấy sau khi làm vậy Đông nhi liền tỉnh ư?”

An Nguyệt Quân ngấm lại cũng đứng, gật đầu: “Ừ nhỉ.”

“Thế nào, thấy em vĩ đại chưa? Cứu được một mạng người nhé. Ghen gì chứ.” Diệp Khê Thiên buồn cười quan sát vẻ ngẩn ngơ của hắn. Mỗi lần hắn

như thế lại khiến nàng muốn ăn hiếp.

An Nguyệt Quân ngoan ngoãn lắc đầu. “Không giận, không ghen.”

Diệp Khê Thiên gật đầu, nheo cái má trắng hồng của hắn mà dỗ: “Ngoan lắm.”

Hồi lâu...

“Nương tử, nàng lại bắt nạt ta!” Giọng nói ảm ức vang lên: “Ta tức lắm, ghen lắm! Đúng, rất tức, rất ghen! Nàng hôn kẻ khác, môi nàng cũng có mùi của kẻ khác!” An Nguyệt Quân nheo mắt, lửa ghen bùng dữ dội. Dù là cứu người nhưng hắn vẫn ghen. Nương tử là của hắn, mỗi chỗ trên thân nàng đều là của hắn, người khác... còn lâu!

An Nguyệt Quân cúi đầu, nhắm chuẩn môi nàng, liếm, cắn, gặm như điên, dồn dập hồi lâu mới buông. Hắn vuốt đầu ngón tay lên làn môi sưng mọng, tuyên bố: “Đây... là của ta!”

Diệp Khê Thiên hỏn hển nói không ra hơi.

“Không xong, nương tử, ta muốn kiểm tra toàn thân.” Dứt lời hắn liền ôm nàng nhào lên giường.

Diệp Khê Thiên chưa kịp mắng dừng thì đã bị hắn xáo trá sờ mó từ trên xuống dưới.

Triền miên cho đến sáng hôm sau.

An Nguyệt Quân rời đi, Đông nhi bê chậu nước rửa mặt vào, thấy Diệp Khê Thiên tỉnh liền lại gần, nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ rửa mặt.”

Diệp Khê Thiên gật đầu. “Ừ.”

Xuống giường, rửa mặt xong, nhìn đồ ăn sáng phong phú, nàng bèn vẫy Đông nhi: “Đông nhi, ăn chưa? Chưa thì cùng ăn luôn đi.”

Đông nhi gật đầu ăn cùng, đương ăn thì rơi lệ, bỏ đũa, quỳ xuống. “Tỷ tỷ, hôm qua nô tỳ hại tỷ, đó là lỗi của nô tỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 82: An Nguyệt Quân Nổi Điên

“Ừ.” Diệp Khê Thiên gật đầu, đũa vẫn gắp liên tục.

“Tỷ tỷ, hôm qua nô tỳ cố ý giả vờ rơi xuống hồ.” Đông nhi chảy nước mắt, lí nhí thú nhận: “Trước đó, biểu tiểu thư có đến tìm nô tỳ, muốn nô tỳ hại tỷ. Ban đầu, nô tỳ kiên quyết từ chối...”

“Nhưng cuối cùng em lại đồng ý.” Diệp Khê Thiên mặt vô cảm phun ra mấy chữ. Phán bội, lại phán bội. Con bà nó, cái từ đáng ghét!

“Tỷ tỷ, mẹ nô tỳ đổ bệnh. Biểu tiểu thư cho nô tỳ một khoản ngân lượng nên...” Đông nhi nức nở.

Bốp!

Diệp Khê Thiến tát Đông nhi một cái nẩy lửa, lạnh lùng tiếp: “Nên em đồng ý với cô ta, cố ý dẫn tôi đến hồ Từ Minh, cố ý rơi xuống nước khiến tôi phải liều mình nhảy vào cứu em. Em và cô ta nghĩ tôi không biết bơi, nhưng hai người đã nhầm, tôi biết. Giờ ngẫm lại mới hiểu tại sao khi tôi kéo em lên sắc mặt cô tiểu thư kia tệ đến thế.”

Má phải sưng đỏ, song Đông nhi không thèm để ý. Tay Đông nhi kéo váy Diệp Khê Thiến, khẩn khoản cầu xin: “Tỷ tỷ, nô tỳ không cố ý. Mẹ nô tỳ thật sự bị bệnh. Tỷ tỷ, tỷ bỏ qua cho nô tỳ lần này thôi.”

Dù cố ý hay không thì em cũng phạm phải sai lầm rồi. Dù bỏ qua hay không thì chị cũng chẳng thể tin tưởng em nữa. Diệp Khê Thiến thất vọng nghĩ trong lòng.

“Em đi đi, tôi sẽ không kể chuyện này cho ai.”

“Tỷ tỷ, lần sau nô tỳ không dám nữa. Đừng đuổi nô tỳ! Nô tỳ thề mà, tỷ tỷ!” Đông nhi kéo váy Diệp Khê Thiến, van xin.

“Em đi đi!” Diệp Khê Thiến lắc đầu, khổ sở nói: “Tôi đối đãi em như chị em, em vẫn không tin tôi. Hôm nay có người cho em ít bạc, em liền chọn phản bội tôi. Ngày khác nếu có người cho em nhiều hơn, lúc đó có phải mạng tôi mất luôn không?”

Đông nhi nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng, đầu lắc quảy quảy, run giọng: “Tỷ tỷ... tỷ tỷ... không... nô tỳ sẽ không...”

“Đừng, tôi hết tin em rồi.” Diệp Khê Thiến mệt mỏi nhắm mắt. “Tôi sẽ báo Dương bá bá phân em làm việc khác. Em lui xuống trước đi.”

“Tỷ tỷ...” Đông nhi thấy cầu xin vô dụng thì chỉ còn biết khóc.

Diệp Khê Thiến chẳng thèm để ý, nàng chỉ tỏ vẻ lạnh nhạt, lặp lại: “Lui xuống.”

Nàng là vậy đấy. Người khác đối tốt với nàng, nàng sẽ đối tốt lại họ gấp mười lần, thậm chí vạn lần; nhưng một khi họ đã tổn thương nàng, nàng tuyệt đối không cho phép họ tổn thương mình lần thứ hai! Lòng người vốn rất dễ thay đổi mà, chẳng phải ư?

Đông nhi nhìn Diệp Khê Thiến hồi lâu, cuối cùng đành nhắm mắt chấp nhận ý chủ, cúi đầu, xoay gót rời đi.

Diệp Khê Thiến ngẩn ngơ ngồi bên bàn nghỉ ngơi. Vì sao ai cũng phản bội nàng? Bố mẹ phản bội, bạn thân phản bội, người yêu phản bội, Thu nhi phản bội, giờ cả Đông nhi cũng phản bội nàng. Không lẽ nàng là đứa dễ khiến người ta muốn phản bội đến thế ư?

Lệ tuôn rơi.

Chợt có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Một nha hoàn chạy vào báo: “Phu nhân, xảy ra chuyện lớn! Bảo chủ nổi điên, à không, nổi giận!”

Diệp Khê Thiến kinh ngạc, lập tức xông lên bắt lấy tay nha hoàn, hỏi dồn: “Ồ đâu?”

“Ồ đại sảnh ạ.”

Diệp Khê Thiến lao đi nhanh như chớp, sốt ruột tự hỏi không biết có chuyện gì, vì sao Quân nổi điên. Lần đầu tiên trong đời, nàng đi đường mà cảm thấy đường dài như bất tận.

Còn chưa tới nơi, âm thanh vọng từ đại sảnh ra đã đập vào màng nhĩ Diệp Khê Thiến.

“Cút!” Giọng nói lạnh lẽo phủ tầng tầng băng sương khiến chúng nhân chấn động. “Kẻ nào muốn chết nữa?!”

Tiếp theo là tiếng rống điên cuồng cùng tiếng thét chói tai.

Diệp Khê Thiến ào vào đại sảnh. Bất thình lình có cái gì lao như tên bắn về phía nàng, nàng hoảng hồn né, định thần nhìn lại thì ra là mảnh gỗ. Nàng kinh hãi tự hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Phòng khách toi tả chẳng còn gì lành lặn. Bàn, ghế, bình hoa đều vỡ tan tành. An Nguyệt Quân đứng giữa phòng, tóc đen xoã tung, dung nhan tuyệt thế vạn vẻ như người tàn tật, con ngươi tím thẫm long sông sọc. Hấn vung tay, con chim sỏ lông đậu trên xà nhà lập tức biến thành một đồng lông, máu văng tung toé.

Im ắng.

Đám nha hoàn run lấy bầy lùi vào góc thút thít. Nhoáng cái, họ lại thấy An Nguyệt Quân áp sát một nam tử trung niên đứng đờ đẫn trước cửa đại sảnh, bốp cốp y tới nổi mặt y đỏ gay.

“Khụ khụ... Cứu...”

“Quân!” Diệp Khê Thiên thấy sắp xảy ra án mạng bèn kêu lên.

Cánh tay An Nguyệt Quân cứng lại, chậm chậm nói lỏng. Từ nhân vẫn hiện, điên cuồng và hắc khí vẫn chưa tan, nhưng bắt gặp bóng dáng Diệp Khê Thiên, hẳn liền rạn rở.

Hắn vươn tay về phía nàng, song nửa chừng về mặt bỗng trở nên hốt hoảng, lo sợ. Hắn rũ mắt, tay định chạm vào nàng trái lại đẩy nàng ra xa, đứt quãng nói: “Không... dừng... nàng dừng... nhìn ta lúc này... Đi đi! Nàng sẽ... sẽ ghét ta... sẽ ghét ta mất... Ta không muốn thế... không muốn thế...”

Tìm đâu như bị dao cứa, Diệp Khê Thiên xót xa ôm chặt lấy An Nguyệt Quân, rung rung bảo: “Quân, em sẽ không bao giờ ghét anh, dù anh biến thành dạng gì. Không bao giờ, vĩnh viễn không bao giờ.”

Gương mặt An Nguyệt Quân vẫn đau khổ rúm rỏ, nỗi tuyệt vọng ngập đầy mắt hắn. Hắn lẩm bẩm: “Dừng... ta... ta là... yêu quái... Ta rất... đáng sợ... Nàng... sẽ... sẽ... ghét ta! Ta sợ nàng... ghét ta!”

“Không, không, Quân của em sao có thể là yêu quái. Quân của em xinh nhất, dễ thương nhất! Dù tất cả mọi người có bỏ rơi Quân, em cũng sẽ luôn ở bên anh. Em còn muốn sống cùng anh tới thiên trường địa cửu, sinh một đứa con trai đẹp như anh nữa.” Diệp Khê Thiên ôm hắn mà tim chảy máu.

“Không, sinh con gái xinh giống nàng cơ.” An Nguyệt Quân nhỏ giọng phản đối, đồng thời con ngươi tím thẫm cũng từ từ nhạt màu.

“Ừ, nếu anh thích chúng ta sinh chục đứa luôn.” Diệp Khê Thiên đau lòng vuốt gò má tái nhợt của hắn.

“Ừ, theo ý nương tử.” Nét điên cuồng biến mất, An Nguyệt Quân trở lại thành đứa bé ngoan ngoãn nằm trong lòng Diệp Khê Thiên.

Đại sảnh hiện chỉ còn ba người.

Diệp Khê Thiên ôm chặt An Nguyệt Quân.

An Nguyệt Quân liếc nam tử trung niên còn đang kinh hồn táng đảm, đầu ngón tay búng nhẹ. Nam tử trung niên thần thờ, khụy gối, máu tí tách nhỏ xuống sàn.

“Ta không phải họ An, ta họ Dương. Năm ta năm tuổi, mẹ ta mất rồi.” An Nguyệt Quân lẩm bẩm: “Mẹ chết ngay trước mắt ta, bị đánh tới chết. Nhưng ta không thể cứu mẹ... không thể...”

Diệp Khê Thiên kinh ngạc. “Bị đánh tới chết?”

“Mẹ đáng thương, mẹ kêu cứu hoài nhưng ta không thể cứu mẹ. Ta không thể cứu mẹ ta...” Về mặt An Nguyệt Quân tràn ngập khổ sở. “Ta điên lên. Nhị nương... ả liền đánh chửi ta là yêu quái.”

*nhị nương: mẹ hai

“Quân, đừng nói nữa, đừng nói nữa...” Diệp Khê Thiên nức nở.

“Cha và ca ca của ta tin lời ả, tin ta là yêu quái nên giết mẹ ta, nhốt ta vào phòng. Chỗ đó tối lắm, đáng sợ lắm, thường hay có con gì bò qua nữa. Bọn họ suốt ngày đánh ta, sỉ nhục mẹ ta, mắng mẹ hạ tiện, quấy rầy cha.” Dường như hắn không nghe thấy nàng nói, vẫn tiếp tục lẩm bẩm, nét mặt càng ngày càng hoảng hốt.

“Quân, đừng nói nữa!” Diệp Khê Thiên hét lớn, đồng thời lay mạnh cánh tay hắn mong hắn tỉnh ra song vô dụng.

“Hai năm sau, ả quấy rầy kẻ khác, cướp gia sản. Dương phủ bị diệt. Ta thừa cơ trốn đi, nửa đường bị ả bắt lại, may nhờ nghĩa phụ An Tiêu cứu mới toàn mạng. Năm năm sau, ta quay về, tự tay giết bọn họ: giết chết cha, giết chết ca ca, giết chết nhị nương.”

Diệp Khê Thiên không thốt nên lời nữa, nước mắt đầy mặt.

“Ha ha ha... ha ha ha... là ta! Chính tay ta giết họ! Chính tay ta đâm trên thi thể họ vô số kiếm! Ta giết bọn họ! Là ta giết bọn họ! Trước khi chết họ vẫn còn cầu xin ta, nhưng ta chẳng thèm đếm xỉa. Quả nhiên ta là yêu quái, sát huynh giết cha...”

Giọng nói nhỏ dần biến thành tiếng rầm rì, ánh mắt hoàn toàn điên loạn.

“Không phải, không phải...” Diệp Khê Thiên ôm chặt An Nguyệt Quân, lắc đầu.

“Ta là yêu quái! Lạnh lùng, vô nhân tính, đáng sợ, ta là yêu quái...” Vẫn tiếng rì rầm nhưng nay mặt hắn đã trắng bệch hết tờ giấy, có vẻ vừa sợ hãi vừa hốt hoảng.

Diệp Khê Thiên đột ngột hôn lên môi hắn, nàng nói: “Bọn họ đáng chết! Thực đáng chết! Rất đáng chết!”

“Thật không? Không ghét ta ư?” An Nguyệt Quân cẩn thận dò hỏi nàng, có mong đợi, có lo lắng.

“Anh không tin em à?” Diệp Khê Thiển giả bộ giận.

“Ta tin nương tử, nương tử đừng giận! Đừng! Ta tin nương tử lắm!” An Nguyệt Quân hoảng loạn ôm chặt lấy Diệp Khê Thiển, sợ phải nhìn về mặt nàng. “Nương tử đừng bỏ rơi ta.”

Cả thế gian này có thể bỏ rơi hắn, chỉ riêng nàng là không thể!

Bốp!

Mất nóng lên, Diệp Khê Thiển không kiềm nổi nước mắt. Nàng đánh mạnh hắn, mắng: “Ngốc, toàn nói linh tinh! Không tin em thì chúng ta lập tức sinh em bé, thế thì anh tin rồi chứ?”

“Ừ.” An Nguyệt Quân gạt đầu tức khắc, mỉm cười. Hắn vui lắm! Nương tử, ta tin nàng, rất tin nàng, tin nàng hơn chính cả bản thân ta. Có nàng, ta mới biết thế nào là khóc. Có nàng, ta mới biết thế nào là cười. Có nàng, ta mới biết cái gọi là hạnh phúc. Bởi vì nàng khiến con tim ta đông đầy những cảm xúc ấy. Cho nên... cầu xin nàng... đừng bao giờ rời xa ta.

Diệp Khê Thiển liếc nam tử trung niên bê vết máu trên đất, nhủ mày, đập y một đập, hỏi: “Ông ta là ai?”

Không hỏi vì sao, chỉ một câu “ông ta là ai”, còn lên đập một đập. Nương tử tin hắn vô điều kiện, ủng hộ hắn khiến tuyệt vọng vừa choán lấy tâm hồn hắn tan biến, thay vào đó là ngọt ngào, cảm động. Hắn âm thầm liếc trung niên nam tử rồi chuyển sang nhìn Diệp Khê Thiển, đôi mắt cong cong, đáp: “Kẻ thù.”

Trước kia là kẻ thù vì năm đó y cũng si nhục mẹ hắn, y còn phát hiện ra tung tích hắn khi hắn trốn đi. Y đáng chết, nhưng giờ điều ấy không quan trọng nữa. Huống chi y cũng ném đủ bài học rồi.

Chỉ cần nàng là đủ!

Diệp Khê Thiển tròn mắt, bắt đắc dĩ lắc đầu, véo gò má tái nhợt đến khi nó đỏ ửng lên mới hài lòng gạt đầu. “Dĩ nhiên em biết ông ta là kẻ thù. Còn gì không?”

“Hắn là đệ đệ của nhị nương ta, cha của người lần trước chúng ta cứu.” An Nguyệt Quân ngoan ngoãn trả lời, cuối cùng còn trịnh trọng gạt đầu. “Hắn là kẻ xấu, vốn đáng chết, tuy nhiên ta quyết định tha cho hắn.”

“Ồ.” Diệp Khê Thiển nghe xong gạt gù. Kẻ xấu à? Tặng thêm một đập! “Chúng ta đi được chưa anh yêu?”

An Nguyệt Quân ngần ngừ, sau đó nở nụ cười tươi rói gạt gù theo đuôi vị nương tử dữ dằn rồi đi.

Lúc này, mắt nam tử trung niên đột nhiên mở trừng sau lưng họ. Y nhủ mày, lấy từ ngực áo ra một thanh đoản kiếm, miết ngón tay lên lưỡi dao một cái rồi phòng về phía Diệp Khê Thiển.

*đoản kiếm: kiếm (lưỡi) ngắn

“Nương tử!” Tiếng hét thê lương vang lên. An Nguyệt Quân chỉ kịp lao ra chắn trước Diệp Khê Thiển. Thân thể hắn cứng đờ, sau đó vòng tay ôm cổ nàng dần dần rơi lỏng, cuối cùng đổ sụp dưới chân nàng.

Diệp Khê Thiển ngây ngẩn. Máu... Máu không ngừng chảy sau lưng Quân... Nàng hốt hoảng quỳ xuống bịt lấy miệng vết thương, vuốt gương mặt trắng bệch với đôi mắt nhắm chặt, lắp bắp: “Quân... Quân... sao rồi? Anh đừng... đừng làm em sợ... Mau tỉnh...”

Nước mắt tí tách nhỏ trên sàn, rơi dọc theo khuôn mặt tuyết trắng của An Nguyệt Quân. Diệp Khê Thiển gào lớn: “Người! Người đâu?! Mau tới...”

Chẳng bao lâu, hạ nhân trong bảo đều có mặt. Ai nấy sợ ngây người. Sao bảo chủ lại bị thương thế này?

Diệp Khê Thiển nhìn máu chảy liên tục, hốt hoảng nói năng không mạch lạc: “Nhanh... nhanh gọi đại phu... nhanh gọi...”

Đáy lòng nàng tràn ngập sợ hãi. Nàng không muốn hắn chết. Sợ quá! Tim đau như thể bị nổ tung. Lúc hắn hay tin nàng chết phải chăng cũng cảm thấy như thế này? Không có đối phương, bản thân chẳng thể sống nổi... Tư vị của cảm giác đó đây ư?

“Vâng.” Một nô bộc nhanh nhẹn lao ra ngoài.

Diệp Khê Thiển lạnh lùng quét mắt về phía nam tử trung niên, gằn: “Đương bá bá, nhốt ông ta lại, quất ông ta ba trăm roi bằng roi ngâm muối và hạt tiêu. Tuyệt đối đừng để ông ta chết! Bá hiểu chưa?”

Mọi người kinh ngạc tột độ. Đây mà là vị phu nhân dễ mến lương thiện họ vẫn biết ư?

Dương Hoà là người kịp phản ứng đầu tiên, đáp: “Vâng.”

An Nguyệt Quân được chuyển đến Mai Thanh các gần đó nhất. Diệp Khê Thiển thấy đại phu đến liền lao tới túm lấy tay áo người ta, van xin: “Đại phu,

ông nhất định phải cứu anh ấy! Nhất định phải cứu anh ấy! Cứu bằng được! Chỉ cần ông cứu anh ấy, điều kiện gì tôi cũng đồng ý.”

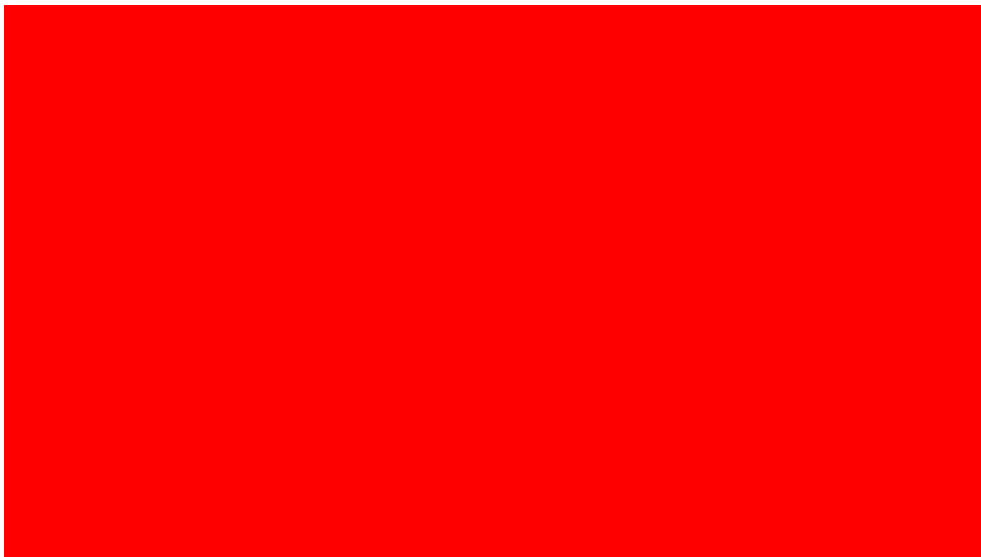
“Phu nhân đừng nóng. Xin hãy yên tâm, lão phu sẽ dốc hết khả năng.” Đại phu hành lễ.

Đám đông tách ra nhường lối cho đại phu vào, ngồi bên mép giường bắt đầu chẩn bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 83: An Nguyệt Quân Tỉnh Lại

Phòng đầy người nhưng hoàn toàn yên tĩnh. Mọi sự chú ý đều đặt lên vị đang nằm trên giường.

Đại phu nặng nề quay đầu, thờ dài: “Trên kiếm có độc. Nếu không rút kiếm ngay, để độc lan đến tim thì thật không thuốc nào cứu nổi.”

Nghiêm trọng vậy ư? Mối Diệp Khê Thiển run rẩy, mắt muôn trùng sợ hãi, hỏi nhỏ: “Rút kiếm có gây nguy hiểm gì không?”

“Phu nhân, dù rút hay không đều nguy hiểm.” Đại phu lắc đầu.

“Rút kiếm.” Diệp Khê Thiển nắm chặt tay An Nguyệt Quân đưa ra quyết định. Dù kết quả ra sao, nàng vẫn sẽ ở bên hắn.

“Vâng. Vì không có thuốc tê nên xin phu nhân hãy giữ chặt bảo chủ để tránh lúc rút kiếm bảo chủ có những hành động quá khích gây thương tổn đến bản thân.” Đại phu vừa dặn vừa nhích sang bên nhường chỗ cho Diệp Khê Thiển vào.

Diệp Khê Thiển gật đầu bò lên giường giữ An Nguyệt Quân. Nhìn khuôn mặt mới đây thôi còn đỏ hồng đầy sức sống nay trắng bệch như tờ giấy, nước mắt nàng lại là chà tuôn rơi ướt đầm má hắn.

“Nương... tử, nương... tử, đừng khóc... đừng... khóc... ta... đau lòng...” Bàn tay run rẩy nâng lên toan lau đi giọt lệ của nàng, tuy nhiên nửa chừng nó lại rơi xuống.

Diệp Khê Thiển sững sốt, con tim rung động mãnh liệt. Tên ngốc này, bị thương cỡ đó rồi mà vẫn muốn an ủi nàng, sao lại có người ngốc thế chứ? Nước mắt càng mau, nàng nghẹn ngào: “Quân... Quân ơi...”

“Phu nhân, không thể chậm trễ thêm nữa.” Đại phu không đành lòng quay đầu phân phó hạ nhân: “Phiền mang nước nóng và khăn sạch tới đây.”

“Vâng.”

Đám đông nín thở nhìn chăm chăm cánh tay đại phu gồng lên nắm lấy chuôi kiếm. Toàn thân An Nguyệt Quân run bắn. Máu văng tung toé, nhuộm đỏ tầm mắt mọi người, dính cả lên mặt hắn, đẹp và kiều sa như những đoá anh túc.

“Mau! Khăn! Cầm máu!” Đại phu hét hoảng hốt.

Bao chậu nước nóng bê vào rồi lại bê ra, đỏ thắm. Khăn lông cũng đỏ tươi, lẫn trong đó có chút đen.

Diệp Khê Thiển sớm khóc không thành tiếng. Hoá ra em không phải là người kiên cường. Hoá ra em rất yếu đuối. Hoá ra em đã yêu anh sâu đậm như

vậy. Hoá ra... một ngày thiếu anh, em không tài nào sống nổi.

Mắt Diệp Khê Thiên tối sầm.

“Phu nhân... Phu nhân...”

“Đỡ phu nhân về phòng.”

...

Trông thấy Diệp Khê Thiên từ từ mở mắt, nha hoàn ở bên mừng rỡ kêu: “Phu nhân, tốt quá, rốt cuộc người cũng tỉnh.”

Diệp Khê Thiên ngẩn người, đột nhiên bắt lấy bả vai nha hoàn, hỏi: “Quân... Quân đâu?” Đôi mắt nàng đầy sợ hãi xen lẫn mong đợi. Chắc thương thể của Quân đã tốt hơn. Chắc hẳn đang đợi nàng đây.

“Phu nhân...” Nha hoàn ái ngại không dám trả lời.

“Không lẽ anh ấy...” Cổ họng nàng ngòn ngọt, chất lỏng đỏ rỉ từ khoe môi. Máu, từng giọt máu nhỏ lên áo ngủ gấm như những đoá huyết mai nở rộ. Chết thật rồi ư? Nàng... sao bây giờ?

“Phu nhân! Phu nhân! Người đừng làm nô tỳ sợ!” Nha hoàn hốt hoảng đỡ lấy Diệp Khê Thiên.

Đôi mắt Diệp Khê Thiên trống rỗng. Nàng đỡ dần quay đầu, dường như đã lạc vào thế giới riêng của bản thân, lẩm bẩm: “Anh ấy... chết rồi ư? Chết rồi ư?”

“Phu nhân bình tĩnh đi ạ! Bảo chủ chưa chết, nhưng hiện bảo chủ đang hôn mê.” Nha hoàn trả lời.

Lời của nha hoàn thức tỉnh Diệp Khê Thiên. Nàng vén chăn, xuống giường, lao ra khỏi phòng, mặc cho nha hoàn kêu la đằng sau: “Phu nhân! Phu nhân, đợi một chút! Người chưa mang giày, phu nhân!”

Diệp Khê Thiên chân trần chạy, đá cửa rách cả da, máu chảy, nhưng nàng chẳng hề cảm thấy. Nàng càng chạy càng nhanh, hướng thẳng Mai Thanh các.

Đám đông vây quanh An Nguyệt Quân trông thấy nàng lập tức nhường lối.

Em đến rồi, Quân. Sao anh vẫn im lặng nằm đây? Mau đứng lên đi. Mau đứng lên. Anh lo cho em lắm mà? Giờ em đang rất đau, chân chảy máu, sao anh vẫn không thèm để ý đến? Sao anh cứ nằm im hoài thế?

“Đại phu nói sao?” Diệp Khê Thiên hỏi nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn An Nguyệt Quân.

“Máu đã cầm, nhưng máu mất quá nhiều khiến bảo chủ yếu hấn đi. Hơn nữa, độc chưa được giải, vô cùng nguy hiểm” Dương Hoà lo lắng trả lời.

“Sao có thể! Chi bị đâm một kiếm thôi mà! Tên ngốc này rất lợi hại, nhất định sẽ không sao! Đúng... nhất định...” Giọng Diệp Khê Thiên càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chuyển thành nức nở.

Không khí bi thương nặng nề.

Dương Hoà lo lắng ngoảnh đầu, chợt kinh hãi hô lên: “Đại phu! Đại phu! Mau mau băng bó cho phu nhân!”

Vết máu kéo dài từ ngoài cửa đến bên giường. Đó là máu chảy từ chân Diệp Khê Thiên.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh...

Hai ngày trôi qua, An Nguyệt Quân vẫn chưa tỉnh. Diệp Khê Thiên dần cảm thấy tuyệt vọng. Vì sao hắn chưa mở mắt? Có phải đôi mắt đó sẽ chẳng bao giờ mở nữa không? Không! Không!

Diệp Khê Thiên vò chiếc khăn mặt, khê khàng lau mình cho An Nguyệt Quân. Không gian tĩnh lặng, ảm áp, nhưng đượm bi thương.

Chợt Dương Hoà đi vào.

“Phu nhân.”

“Chuyện gì?” Diệp Khê Thiên vẫn tiếp tục lau.

“Người kia toàn thân đều đã bị thương, có nên đánh nữa không ạ?” Dương Hoà nhớ lại cái kẻ bị giam trong ngục, trên người mưng mủ thối rữa chẳng còn chỗ nào lành lặn nọ liền thấy buồn nôn.

“Đánh tiếp!” Diệp Khê Thiên ngừng lau, đáy mắt thoáng tia căm hận, ra lệnh: “Ông ta phóng kiếm bằng tay nào, chặt cái tay đó xuống!”

Ánh mắt của Diệp Khê Thiến khiến Dương Hoà run lên. Phu nhân đây ư? Dù phu nhân không phải dạng mỹ nhân tuyệt sắc nhưng cũng thuộc loại giai nhân thanh tú, tính cách dịu dàng, được mọi người yêu mến. Tuy nhiên, về thâm độc này của nàng quả thực...

“Thuộc hạ đi ngay.” Dương Hoà liếc nhìn An Nguyệt Quân hôn mê, hỏi: “Bảo chủ sao rồi ạ?”

“Sẽ nhanh khoẻ thôi.” Đúng, nhất định sẽ mau khoẻ. Nàng không cho phép cũng không tha thứ nếu hấn dám mãi nằm thê này!

Dương Hoà nhìn sâu một cái, lui ra.

“Sao anh vẫn chưa tỉnh? Em sắp hết kiên nhẫn rồi. Có phải anh đang giận em nên mới cố ý khiến em khổ sở, đau lòng không?” Diệp Khê Thiến lẩm bẩm, ngón tay vuốt ve khuôn mặt An Nguyệt Quân không cảm nổi đau buồn.

“Quân, anh hiểu em lắm mà. Giờ toàn thân em đều đau, sao anh không thêm đề ý đến em?”

“Quân, em sẽ không đánh anh nữa, tất cả mọi chuyện em sẽ nghe anh. Cho nên... anh mau mau mở mắt ra đi... được không?”

“Quân, nếu anh mà không tỉnh, em sẽ lập tức tìm một người xinh đẹp, đáng yêu và yêu em hơn anh, sau đó bỏ anh lấy người đó đấy.”

Đáp lại Diệp Khê Thiến là sự im lặng. Nàng há miệng như muốn nói nhưng không thốt nên lời, thay vào đó nước mắt trào ra, mặn mặn, đau đớn.

Đột nhiên...

“Kẻ... kẻ nào... dám... ta... ta giết... khụ khụ... ta giết hấn!”

Tiếng nhỏ như muỗi song lại khiến Diệp Khê Thiến chấn động, niềm vui rạn vỡ trên khuôn mặt. Bệnh liệt giường nhưng vẫn bá đạo, Quân của nàng!

“Quân, anh... tỉnh rồi hả?” Đôi mắt Diệp Khê Thiến uơu uớt.

Không ai đáp lại.

Mơ ư? Nhưng nó rất chân thật.

“Quân chưa tỉnh? Phải đi lấy người khác thôi.” Dứt lời, Diệp Khê Thiến liền bật dậy, vờ đi.

Khoảnh khắc xoay người, tay áo nàng bị kéo lại bằng một lực rất nhẹ và điều đó khiến nàng mỉm cười, nước mắt chảy dài. Mắt hấn vẫn nhắm, đôi môi trắng bệch vô thức ní non: “Không... đừng... không cho nương tử... nương tử là của ta...”

Mắt Diệp Khê Thiến long lanh. Nàng cúi đầu, thì thầm bên tai An Nguyệt Quân: “Nếu anh không khoẻ lại, em sẽ lấy người khác thật đấy.”

Hấn không đáp nhưng nàng biết, hấn chắc chắn sẽ tỉnh.

Thêm một ngày trôi qua.

“Phu nhân, không xong! Kẻ kia trốn mất rồi!” Dương Hoà vội vã chạy vào.

“Shhh!” Diệp Khê Thiến ra hiệu Dương Hoà nhỏ tiếng lại, chốc sau mới lơ đãng hỏi: “Chuyện gì?” Hiện giờ mong muốn duy nhất của nàng là Quân mau tỉnh lại.

“Phu nhân, thuộc hạ theo lệnh vốn tính chặt tay kẻ kia hôm nay, tuy nhiên lại phát hiện hấn trốn mất.” Dương Hoà cúi đầu kể.

“Mặc ông ta đi.”

“Vâng.” Dương Hoà quan sát vẻ bình tĩnh của Diệp Khê Thiến, chần chờ một chút rồi nói: “Phu nhân, nếu lộ tin bảo chủ Nguyệt gia bảo trúng độc hiện đang thoi thóp sợ bảo sẽ không được yên ổn.”

Nhưng Diệp Khê Thiến không có phản ứng. Dương Hoà lắc đầu thờ dài, rời đi.

Lệ giọt giọt tuôn rơi. Trừ khóc, nàng chẳng thể làm hết. Nàng không hề muốn nước mắt rơi nhưng nó cứ trào ra.

“Nương tử, đừng khóc.”

Diệp Khê Thiến mừng rỡ ngẩng đầu. Con ngươi đen láy tuy vương nổi mỗi một song nét yêu dịu dàng vẫn sáng rõ. Dung nhan phong hoa tuyệt đại bỗng bệnh như tiên. Làn da trắng bệch tường trong suốt, hơi nhiễm chút tái xám của những đám mây mùa đông. Đầu lông mày rệu rã. Đôi môi đẹp mất sắc đỏ tươi. Dưới ánh nền lập lòe, khuôn mặt tái nhợt của An Nguyệt Quân tĩnh lặng, tóc đen nhánh xoả tung trên gối.

“Quân... Quân...” Diệp Khê Thiến gọi nhỏ, đôi mắt mừng rỡ ghim chặt An Nguyệt Quân. Nàng sợ, sợ đây chỉ là giấc mộng.

“Nương tử...” Hơi thờ dài, giọng ní non, lời lẽ cung chiêu, tất cả vẫn như xưa, ngoài cõi lòng đầy vết thương của Diệp Khê Thiến.

“Em đi gọi đại phu! Em đi gọi đại phu!” Diệp Khê Thiên nhận ra đây không phải mơ bèn hốt hoảng bật dậy.

Nàng tập tễnh chạy đi, vài trắng băng bó chân thấm máu cũng không phát hiện. Nàng sai nha hoàn đi gọi đại phu, sau lập tức trở lại, ngậy ngốc nhìn An Nguyệt Quân.

“Quân, cuối cùng anh cũng tỉnh.” Diệp Khê Thiên nằm bên người hấn, vừa nói vừa khóc.

“Nương tử, nàng đừng mơ lấy ai khác ngoài ta.” An Nguyệt Quân muốn vuốt tóc nàng, song chỉ đủ sức chạm tới lọn tóc xoã bên tai, thờ khẽ. Đột nhiên, hấn mở trừng mắt, cổ nghên cổ ngó ra sau, kết quả ngã vật trở về giường, ho khan không ngừng, mặt tái nhợt đáng sợ.

“Anh sao thế? Có chuyện gì?” Diệp Khê Thiên vỗ lưng hấn.

“Nàng... chân nàng... khụ khụ... sao vậy?” An Nguyệt Quân khó nhọc thốt từng lời.

“Không sao, không sao.” Diệp Khê Thiên lắc đầu cười. Miễn hấn không việc gì là được.

“Nương tử, đến nằm... cạnh... ta... đi...” An Nguyệt Quân kiên quyết yêu cầu.

Diệp Khê Thiên vốn định từ chối, tuy nhiên ánh mắt cố chấp của hấn khiến nàng mềm lòng, bèn nhấc chân bò lên giường, nằm cạnh hấn. Hấn vòng tay ôm nàng, muốn xem vết thương ở chân nàng nhưng không đủ sức, đành rũ tay xuống.

Diệp Khê Thiên trông mà buồn cười, neho mắt không hé một lời.

Chốc sau, đại phu tới. Diệp Khê Thiên lập tức bò xuống giường, vẽ bình tĩnh trên khuôn mặt không che lấp được đôi mắt ngượng ngùng. Đại phu kiểm tra thương thế của An Nguyệt Quân, gật đầu, vui vẻ thông báo: “Phu nhân, bảo chủ tuy yếu nhưng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ cần chăm sóc ngài cẩn thận là ổn.”

“Ừ.” Diệp Khê Thiên nở nụ cười nhẹ nhõm, giữa chừng sức nhớ. “Độc trong người anh ấy...”

Đại phu vuốt chòm râu, cười giải thích: “Phu nhân yên tâm, lần này bảo chủ trong hoạ được phúc. Lúc rút kiếm, mặc dù mất nhiều máu nhưng may độc cũng theo đó mà ra hết khỏi cơ thể.”

Bây giờ Diệp Khê Thiên đã hiểu vì sao khi đó máu có lẫn màu đen, hoá ra là độc. Vui sướng lan tràn toàn thân. Tốt quá, Quân không sao, tốt quá.

“Nương tử, đừng khóc.” Giọng nói dịu dàng yêu thương truyền vào tai nàng.

Đứa ngốc này lại thế, vừa thoát chết xong mà vẫn quan tâm nàng trước tiên, bản thân ra sao cũng mặc. Thật ngốc!

Đại phu xếp hòm thuốc, chuẩn bị ra về. Đột nhiên giọng nói yếu ớt nhưng lạnh thấu xương vang lên: “Đại phu, sau khi rời khỏi đây, nếu có ai hỏi về bệnh tình của ta, hãy nói nó rất nghiêm trọng, tốt nhất cứ bảo không thuốc nào chữa nổi, hiểu chưa?”

“Vì sao...”

Đôi mắt An Nguyệt Quân âm u. Hấn vô cảm cảnh cáo: “Cần ta lặp lại lần thứ hai? Nếu nguoi lơ miệng nói sai, tin ta đi, nguoi sẽ hối hận đấy.”

Dù còn đang liệt giường nhưng hấn ý này cũng đủ khiến người đại phu già run rẩy. Đại phu rút cổ gập đầu như già tòi, tông cửa ra về.

Diệp Khê Thiên bắt đắ dĩ thờ dài, đắp chăn kỹ cho An Nguyệt Quân xong mới hài lòng gập đầu, cầu nhàu: “Bệnh mà còn ra về à!”

An Nguyệt Quân mở to đôi mắt đen, nũng nịu trả lời: “Đâu, nương tử, ta ngoan lắm nè.”

“Sao phải làm vậy?” Diệp Khê Thiên nghi ngờ hỏi.

“Có kẻ muốn diệt Nguyệt gia bảo.” An Nguyệt Quân thần nhiên đáp, đầu nhỏ rút trong chăn hệt một đứa trẻ.

“Gì cơ?!” Diệp Khê Thiên cứng người, mắg: “Anh ngốc quá vậy! Đã biết có kẻ muốn diệt bảo sao còn tung tin mình mắc bệnh nặng? Nhỡ ngay ngày mai chúng tấn công thì làm thế nào?”

“Không có chuyện đó đâu.” An Nguyệt Quân lắc đầu. Kẻ đa nghi, xảo trá, thông minh như y chắc chắn sẽ không khinh suất hành động ngay. Nếu hấn đoán không nhầm thì y sẽ sai Thi Lang tới điều tra thực hư.

“Anh...” Diệp Khê Thiên định cho hấn một đấm nhưng nghĩ hấn đang bị thương, bèn phủ tay lên mu bàn tay hấn, nói: “Nếu có ngày ấy thật mà anh mệt không đối phó nổi, để em cho chúng một trận.”

“Ừ.” Về lạnh lùng của An Nguyệt Quân bởi câu nói của nàng mà trở nên mệnh mang, tràn ngập yêu thương.

Thời gian như đọng lại...

Nửa tháng sau, sức khoẻ An Nguyệt Quân đã bắt đầu hồi phục, có thể xuống giường dạo vài vòng.

Bên ngoài tin đồn đã bay đầy trời: bảo chủ Nguyệt gia bảo lâm bệnh, bệnh rất nặng, có khi ngày mai sẽ đi gặp Diêm Vương. Có người hà hê, có người nháo nhào, có người nghi ngờ, nhưng không ai hành động gì, chỉ ngồi yên theo dõi sự thể.

Thi phủ.

Thi Lang đương kiểm kê sổ sách, cau mày. Cơ thể y gầy sọp đi. Mấy ngày này, chủ nợ bám y như đĩa đói khiến y chẳng biết làm sao. Đột nhiên, y ngừng phát lên, kêu: “Ai đó?!”

Nam tử đeo mặt nạ bạc lộ diện. Thi Lang hết hồn, hãi hùng hét toáng: “Ma! Có ma!”

Giáo chủ tát y một cái nảy lửa, cắt đứt tiếng kêu của y. Giáo chủ neho neho con mắt, lạnh lùng nói: “Nhìn cho rõ ta là người hay ma!”

Thi Lang vẫn chưa tỉnh hẳn, lắp bắp: “Giáo chủ... giáo chủ... không phải ngài...”

“An Nguyệt Quân, ta sẽ nhớ món nợ này!” Giáo chủ ác độc nói.

“Giáo chủ, tốt quá! Ngài chưa chết, giáo chủ...” Thi Lang kích động.

“Bớt nhiều lời đi. Hôm nay ta tới tìm ngươi là có việc.” Giáo chủ cắt lời Thi Lang.

“Giáo chủ có việc gì xin cứ phân phó, nhất định thuộc hạ sẽ dốc sức hoàn thành.” Thi Lang cúi đầu quỳ trên đất, dáng vẻ nịnh nọt mà đáy mắt lạnh lẽo.

“Cũng chẳng phải việc gì khó. Ta hỏi ngươi, tin An Nguyệt Quân lâm trọng bệnh không thuốc nào chữa nổi có chính xác không?” Giáo chủ hỏi.

“Gi cơ? Hẳn lâm bệnh?” Thi Lang cao giọng hỏi ngược lại. Nếu thật vậy thì độc trong người y làm sao đây? Thi Lang hốt hoảng suy nghĩ.

“Ngươi không biết? Có phải không vậy, Thi Lang?” Giáo chủ hoài nghi nhìn Thi Lang chằm chằm.

“Giáo chủ tha mạng! Gần đây chuyện buôn bán của thuộc hạ gặp khó khăn, ngày nào chủ nợ cũng đến đòi nợ làm thuộc hạ phải trốn tới sứt đầu mẻ trán, không còn tâm trí nào lo chuyện bên ngoài.” Thi Lang nom nớp lo giáo chủ không tin mình bèn bày vẽ mặt cảm hận ra. “Tất cả đều do An Nguyệt Quân hại! Đều do hắn!”

“Ồ.” Giáo chủ gật đầu. Có lẽ cảm hận trên mặt Thi Lang đã khiến y tin tưởng. “Ngươi tới Nguyệt gia bảo thăm dò xem tin đồn An Nguyệt Quân lâm trọng bệnh có đúng không mau.”

“Vâng, thuộc hạ tuân lệnh.” Thi Lang đáp, đáy lòng âm thầm thở phào.

“Nếu thành công, ta sẽ dành cho ngươi một vị trí tốt.” Giáo chủ hài lòng gật đầu, hứa hẹn.

“Tạ ơn giáo chủ, thuộc hạ chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Thi Lang cung kính cúi đầu. Nếu là trước đây, lời hứa này có lẽ sẽ rất hấp dẫn đối với y, tuy nhiên hiện tại mạng còn trong tay kẻ khác, vị trí tốt có ích gì!

Dứt lời, giáo chủ liền mất dạng.

Cũng chiều hôm đó, một sự kiện động trời đã xảy ra khiến ai nấy đều kinh ngạc, có người còn bật khóc.

Tể tướng đương triều Âu Dương Tán bị bắt vì tội bán nước. Tin này vừa được công bố, cả triều xôn xao. Nguyên lão tam triều Âu Dương Tán là trọng thần được người người kính trọng. Nhắc tới y, ai ai cũng kính nể. Y yêu dân như con, quyền cao chức trọng song không hề kiêu căng, sống một đời thanh liêm. Một vị quan như vậy sao có thể phạm tội bán nước?

Tất cả đều hoài nghi. Quan viên triều đình trong một đêm cùng ký một lá thư yêu cầu điều tra kỹ lại chuyện này, có khả năng tể tướng Âu Dương Tán bị vu oan, họ tin y vô tội. Dân chúng biết tin xong cũng bắt đầu lên tiếng chửi triều đình. Song đương triều vương tử Từ Hạo vẫn không hề bận tâm. Y bổ nhiệm một vị tể tướng mới. Đó là một nam tử tuổi còn trẻ, mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, diện mạo tuấn tú, trông có vẻ hiền lành. Tuy nhiên y mang cặp mắt vô cùng thâm sâu, chẳng ai rõ trong ấy chứa đựng âm mưu gì.

Y tên Lạc Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 84: Tử Hạo Bị Khống Chế

Mới nhậm chức được ba ngày, Lạc Vũ đã hạ bệ nhiều đại thần trong triều. Toàn bộ đều là các viên quan lúc trước ký lá thư yêu cầu xét xử lại vụ Âu Dương Tán. Những người còn lại bàng hoàng. Chẳng ai dám nhắc đến cái tên cự tử tướng Âu Dương Tán nữa. Ốc không lo nổi mình ốc, giữ mình quan trọng hơn.

Bây giờ, phủ tân tể tướng đông như trẩy hội, lễ vật gửi tới liên miên.

Lạc Vũ nửa nằm trên giường, tay phải nâng chén, khoe miệng cong cong tuần mỵ, tà mị. Hắn xem nghệ kỹ nhảy múa không chớp, đáy mắt thi thoảng loé sáng.

Khung cảnh ăn chơi xa hoa, lãng phí.

Lát sau, y phẩy tay, ý bảo nghệ kỹ lui xuống.

Đội người cuối cùng mất dạng, y mới cười, nói nhỏ: “Sao? Còn không chịu ra?”

“Ngươi là ai?” Nam tử mang mặt nạ bạc, giáo chủ Tà Y giáo, bước ra từ sau cây cột.

“A... giáo chủ Tà Y giáo, ngươi hỏi ta vấn đề này không thấy buồn cười ư?” Lạc Vũ nhấp rượu trong chén, nét cười lưu chuyển nơi đáy mắt khiến người ta không rét mà run.

“Ngươi thật sự là đường chủ Diễm Hồi đường?” Giáo chủ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lạc Vũ.

Lạc Vũ không thèm để ý đối phương, cười nhẹ, bỏ ly rượu xuống, rướn người sang mâm trái cây ngắt một quả nho tươi ngon bỏ vào miệng, xong y mới mở miệng: “Ta nghĩ chuyện này chả liên quan đến ngươi.”

Y liếc giáo chủ một cái như là thấu hết mọi sự.

Giáo chủ không hé nửa lời.

“Ngươi muốn gì ta đều có thể thỏa mãn. Tuy nhiên chẳng ai rồi hơi giúp kẻ mình không quen bao giờ, đạo lý này hẳn giáo chủ hiểu chứ.” Lạc Vũ nói bằng giọng nhẹ nhàng, đuôi lông mày nhướng cao như thể mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay y.

“Mục đích của ngươi là gì?” Giáo chủ hỏi.

Lạc Vũ cau mày, cười như không cười, khẩu khí cộc nhủ: “Mục đích của ta là gì thì cũng đều vì bệ hạ.”

Giây tiếp theo, giáo chủ biến mất. Lạc Vũ cười tà mị, đứng lên, xoay lưng rồi đi.

Triều đình nổi sóng to gió lớn khiến trăm người liên lụy là thế nhưng Nguyệt gia bảo không hơi đâu mà xen vào, hay nói đúng hơn là còn chưa tới lúc.

“Bảo chủ, có biến.” Dương Hoà khom lưng trước An Nguyệt Quân vờ say ngủ trên giường.

An Nguyệt Quân mở mắt, khuôn mặt phong hoa tuyệt đại vô cảm, đôi môi nhỏ xám trắng mở lời: “Chuyện gì?”

“Tể tướng Âu Dương Tán bị bắt vì tội bán nước. Lạc Vũ lên thay. Các đại thần trong triều đều bị đổi. Song bệ hạ không hề phản đối.” Dương Hoà lo lắng nhủ chặt lông mày.

“Lạc Vũ?”

“Dáng dấp tuấn tú, thoáng trông thì có vẻ chỉ là một văn nhược thư sinh, song mắt hắn rất sắc và đầy mưu mô. Thuộc hạ sợ hắn không đơn giản như bề ngoài.”

“Ừ.” An Nguyệt Quân lắng nghe, trầm ngâm.

“Bảo chủ, chúng ta nên làm gì đây?”

“Yên lặng theo dõi biến chuyển.”

Dương Hoà gật đầu nhưng rồi lại lo âu nói: “Bảo chủ, sau khi tin ngài bệnh nặng đồn ra ngoài, nhiều kẻ bắt đầu sốt ruột. Thiếu chủ Danh Kiếm son trang cũng đang chuẩn bị. Sợ là...”

An Nguyệt Quân nhếch môi, mắt đẹp trào ý lạnh, bảo: “Ngươi lui xuống trước đi.”

Dương Hoà kinh ngạc ngó chủ, sau liền rũ mắt, cung kính đáp: “Vâng.”

Lão nhẹ nhàng đi ra, đóng cửa.

Trong phòng yên ắng không tiếng động.

Đột nhiên một cái đầu thò ra khỏi chăn, trùng mắt với An Nguyệt Quân, bò lên người hắn, gục vào ngực hắn, tức giận hỏi: “Sao ta phải núp trong chăn? Nóng lắm đó, biết không?”

An Nguyệt Quân mở mắt lần nữa, đôi mắt trắng đen to rõ lúng liếng, nũng nịu nói: “Nương tử, chỉ lần này thôi mà.”

Nàng trợn mắt với hắn, xong lại gục vào ngực hắn, hỏi: “Vì sao anh không chịu cho Dương Hoà biết mình đã hết bệnh?”

An Nguyệt Quân vuốt tóc nàng, động tác dịu dàng. “Càng ít người biết càng tốt.”

Có thể thì giáo chủ và Lạc Vũ mới dẫn xác tới chứ. Lạc Vũ... chắc chắn y còn một thân phận khác.

Bốp!

Diệp Khê Thiên bất ngờ tặng An Nguyệt Quân một đấm, mắng: “Hay nhỉ. Thế nên mới có mỗi mình em ngày ngày chăm anh, mệt bao nhiêu biết không?”

An Nguyệt Quân uất ức mím môi, mắt to dần phủ một lớp nước. Hắn vuốt ve bả vai nàng, thì thầm: “Nương tử vất vả rồi.”

“Dù biết hiện anh đã khoẻ nhưng mỗi khi nhớ lại dáng vẻ thoi thóp của anh ngày đó, em sợ lắm. Sợ lắm, anh biết không?” Dứt lời, lệ lặng lẽ chảy dài.

Bàn tay vuốt tóc nàng chợt ngưng. An Nguyệt Quân lật người đè Diệp Khê Thiên xuống dưới, hơi thở nóng rực phun lên mặt nàng. Ngón tay thon dài lướt qua từng tác da tác thịt. Hắn yêu thương thì thầm: “Nương tử, ta sẽ không bao giờ để nàng sợ, không bao giờ khiến nàng khóc, không bao giờ để nàng bị thương nữa...”

Mỗi câu mỗi chữ hắn đồng thời ấn một nụ hôn trên miên và thương tiếc. Ánh nến in bóng dáng nóng bỏng, kích thích của hai người lên tấm màn như một lời thề vĩnh hằng.

Sáng hôm sau, Diệp Khê Thiên đau lưng nhũn chân bò dậy, mặc y phục xong mở cửa, ngạc nhiên ngó người đứng trước cửa. “Biểu đệ?”

Thi Lang ngẩng đầu. Là nàng. Y cười khan, đương lúng túng thì nghe bên trong gọi: “Đi vào.” Y lập tức thở phào, chuồn vào.

Diệp Khê Thiên cười. Nàng đáng sợ lắm à?

Thi Lang khẽ khàng tới bên giường, lén liếc liếc, giật mình. Biểu ca bệnh nặng dường này rồi ư? Vậy độc trong người y làm sao bây giờ?

An Nguyệt Quân đọc thấu tâm tư y, cười lạnh. “Sợ ta không giải được độc?”

“Không, không, biểu ca sẽ nhanh khoẻ lại thôi.” Thi Lang tái mét, lời nói chẳng chút chân thành.

“Hắn tìm ngươi?” An Nguyệt Quân lơ y, hỏi.

“Phải, phải, tối hôm trước giáo chủ tìm đệ, sai đệ đi tra bệnh tình của biểu ca.” Thi Lang cúi đầu, quỳ gối, nói chuyện không dám ngẩng lên. Dù biểu ca vẫn còn yếu nhưng ánh mắt của hắn, y không dám nhìn thẳng.

“Tốt. Ngươi cứ nói với hắn những gì ngươi thấy.” An Nguyệt Quân nhếch môi.

“Nhưng giáo chủ nhất định sẽ...” Thi Lang kinh ngạc.

“Cứ làm theo lời ta.” Giọng nói tụt mất vài độ.

Thi Lang run lên, cuống quýt dập đầu, vâng dạ.

Thư phòng trong Hoàng cung.

Từ Hạo đang phê duyệt tấu chương.

“Ta nghĩ xong rồi.” Giáo chủ ló ra từ góc tối. Y theo dõi Từ Hạo nãy giờ, lòng đầy thắc mắc. Lần trước y nấp không lâu liền bị Từ Hạo phát hiện, sao hôm nay y đợi mãi mà Từ Hạo chẳng nói một lời. Y cố ý ư?

Từ Hạo ngẩng đầu, cau mày, bất mãn hỏi: “Ngươi tới làm gì?”

“Ngươi quên giao ước giữa chúng ta rồi à?” Giáo chủ cẩn thận quan sát Từ Hạo.

“Tất nhiên là chưa. Ngươi có ý gì?”

“Ngươi biết đấy, hiện bảo chủ Nguyệt gia bảo lâm bệnh nặng. Chẳng phải thời cơ rất tốt ư?” Giáo chủ cười tà.

Từ Hạo gật đầu. “Cũng phải. Ngươi có kế hoạch gì?”

Giáo chủ tới cạnh Từ Hạo, khẽ vỗ tay y nói mấy câu. Mắt Từ Hạo lộ nét mừng rỡ, gật gù liên tục, khen: “Ý hay! Ý hay! Cứ làm thế đi.”

Giáo chủ thấy lạ. Từ Hạo hôm nay không bình thường! Sự nhớ cuộc đối thoại với Lạc Vũ hồi trưa, y dò hỏi: “Ngươi thấy Lạc Vũ...”

Cửa kẹt mở.

Giáo chủ giật mình, không kịp nấp, chỉ đành quay lại nhìn Lạc Vũ.

Y phe phẩy chiếc quạt, nhàn nhả bước vào trong như nhà mình. Phát hiện giáo chủ, y cũng ngạc nhiên, mắt nheo nheo, gấp quạt, hỏi: “Giáo chủ đêm khuya viếng thăm có việc gì?”

“Ngươi cũng có việc?” Giáo chủ lạnh lùng hỏi ngược.

“Ha ha ha, phải.” Lạc Vũ từ từ đi tới cạnh Từ Hạo, vung tay. Từ Hạo ngoan ngoãn đứng dậy nhường chỗ cho y. Y điềm nhiên ngồi xuống như thể đây là chuyện đương nhiên.

Giáo chủ chấn động. “Ngươi... ngươi...”

Khó trách y cảm thấy Từ Hạo lạ lạ. Những chuyện xảy ra gần đây đều có thể giải thích rồi. Y liếc Từ Hạo giờ trông như kẻ ngốc. Sợ y đã bị khống chế hoặc thôi miên.

“Sao?” Lạc Vũ nhếch môi, đầu lông mày ngưng tụ nét lạnh.

“Ngươi không phải đường chủ Diễm Hồi đường Lạc Vũ.”

“Vậy à?”

“Ngươi là ai?” Giáo chủ đằng đằng sát khí.

“Giết ta? Muốn chết hả?” Lạc Vũ cười mà mắt không cười, dáng vẻ vô cùng khinh thường. “Không phải định tấn công Nguyệt gia bảo ư? Ta giúp ngươi.”

“Không cần.” Giáo chủ từ chối thẳng thừng.

“Ta nghĩ chúng ta hợp lực có khi đánh cũng không lại hần, nhưng ta có thể khiến hần sống không bằng chết. Vậy chuyện diệt Nguyệt gia bảo chẳng phải dễ như trở bàn tay.” Lạc Vũ cười cười như thể nắm chắc phần thắng.

Giáo chủ nhìn Lạc Vũ hồi lâu, hỏi: “Sao lại là An Nguyệt Quân? Ngươi được lợi gì?”

“Hần là cái đinh trong mắt ta, phải nhổ.” Lạc Vũ đáp, cặp mắt loé sáng.

Giáo chủ suy nghĩ. “Ngươi có cách gì?”

“Không phải ngươi nuôi một nhóm tử sĩ sao?” Gương mặt trắng nõn của Lạc Vũ hơi nhếch lên. Những chuyện này dường như đều là cơm bữa với y.

Việc này y cũng biết?! Giáo chủ chợt ngập tràn sợ hãi. Rốt cuộc y là kẻ nào? Không chế thiên tử Từ Nguyệt vương triều, hạ bệ các đại thần không chút

dấu vết, ngay cả bí mật của Tà Y giáo y cũng rõ. Y dường như biết hết tất cả song lại chẳng ai biết gì về y. Kẻ như thế sao không đáng sợ!

“Gọi là tử sĩ chắc không sợ chết và rất nghe lời nhỉ? Chớ tốt vậy tội gì không lợi dụng. Huống chi giờ phút này An Nguyệt bị thương nặng.” Lạc Vũ đổi tư thế, cười như không cười.

Y... nguy hiểm! Y... thâm sâu! Biết rõ là thế nhưng giáo chủ vẫn không kìm nổi mơ tưởng cái ngày Nguyệt gia bảo lọt vào tay y, bèn đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 85: Giết Chết Giáo Chủ

Hiệp nghị đạt thành, hai bên nhìn nhau cười, mỗi bên mỗi âm mưu riêng.

Song họ đều không hay, tất cả đều bị người áo trắng như tiên trên nóc Hoàng cung nghe được.

Hắn nhếch môi, cười lạnh, nhún chân mất dạng. Hai, à không, ba người phía dưới từ đầu đến cuối chẳng hề biết đến sự hiện diện của hắn.

Tử sĩ? Sắp thành tử sĩ thật rồi đấy!

*Chữ “tử sĩ” đầu tiên có nghĩa chiến sĩ sẵn sàng chịu chết, quyết chiến đến hơi thở cuối cùng. Còn chữ “tử sĩ” thứ hai có nghĩa chiến sĩ đã chết. Ý anh Quân này bảo mấy tên kia: “Mấy chết chắc rồi con!”

Ba ngày sau.

Đêm khuya, bầu trời lè loi vài đốm sao. Tất cả mọi người đang say giấc, dĩ nhiên, Nguyệt gia bảo cũng không ngoại lệ. Thoạt nhìn mọi thứ đều rất yên tĩnh, song lại yên tĩnh một cách đáng sợ.

Có biến.

Đêm đen như mực không thể che giấu hoàn toàn bóng những tên hắc y ẩn vào Nguyệt gia bảo.

*hắc y: áo đen

An Nguyệt Quân vờ ngủ say trên giường thấy động, lạnh lùng nhếch môi. Rốt cuộc cũng hành động!

Hắn mở mắt, lao ra sân, ngăn ám khí xông về phía mình, hô: “Đứng im!”

Giáo chủ nhìn An Nguyệt Quân mạnh khỏe, ánh mắt lạnh, mặt âm trầm như Tu La. Hắn nào giống kẻ sắp chết chỉ còn thoi thóp một hơi?!

Giáo chủ kinh hãi, bấy giờ mới hiểu mình mắc bẫy. Qua giây đầu hốt hoảng, y trấn tĩnh, hỏi: “Ngươi có ý?”

Trong sân, hai hàng người một hắc y, một bạch y – mỗi hàng mười người đứng đối diện nhau, bao vây quanh An Nguyệt Quân.

*bạch y: áo trắng

Nháy mắt, hàng hắc y áp sát. Giáo chủ cười lạnh, gần: “An Nguyệt Quân, hôm nay là ngày chết của ngươi.”

“Liễu Văn, ngươi phạm phải ba sai lầm.” An Nguyệt Quân như không thấy mình bị bao vây, con ngươi vẫn nhìn thẳng giáo chủ, môi đỏ tươi mấp máy. Tay hấn vung lên, mặt nạ bạc vỡ nát, lộ ra một gương mặt hoảng sợ.

“Ngươi... ngươi biết từ bao giờ?” Liễu Văn kinh ngạc lắp bắp, lòng run rẩy. An Nguyệt Quân trông lúc nào cũng có vẻ bàng quan nhưng lại nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay.

“Thứ nhất, ngươi quá ngu; thứ hai, ngươi quá tin Lạc Vũ; thứ ba, ngươi quá sơ suất.” Giọng An Nguyệt Quân nói nhẹ như gió thoảng. “Đồng bọn muốn diệt Nguyệt gia bảo với ngươi sao đến cái bóng cũng chả thấy? Ngươi không nghĩ ư?”

Liễu Văn tròn trĩnh cặp mắt, đôi mắt bình tĩnh dần dâng lên hoảng sợ.

“Hắn không hề có ý bắt tay với ngươi, hấn tính thí ngươi làm con tốt. Nếu thành công, hấn ngư ông đắc lợi; nếu thất bại, hấn cũng chẳng tổn thất gì.” Giọng nói nhẹ nhàng lan tỏa trong đêm gọi cho người ta cảm giác bị Từ thần vờn.

“Ít lời đi! Các ngươi, lên!” An Nguyệt Quân càng nói, Liễu Văn càng sợ. Bởi An Nguyệt Quân nói không sai, quả nhiên y đã quá tin tiểu tử Lạc Vũ kia nên không phát hiện âm mưu của y.

Hàng hắc y không ai cử động. Đột nhiên, hàng hắc y quay lưng lại đối mặt với giáo chủ khiến y tức điên, gào: “Bọn cậu nô tài các ngươi sao dám kháng lệnh ta?! Giết hấn!”

“Bọn họ sẽ không nghe lời ngươi.” An Nguyệt Quân không thèm đếm xỉa đến Liễu Văn đang giãy chết.

“Ngươi... ngươi... đã làm gì chúng?!”

“Có gì đâu, chỉ là từ sĩ của ngươi hiện chẳng biết đầu thai ở đâu rồi.” Hấn cười lạnh hết ác ma.

Nghe, Liễu Văn run toàn thân, run lấy bầy, sợ đến độ An Nguyệt Quân tới trước mặt vẫn không để ý. An Nguyệt Quân âm độc nhìn Liễu Văn.

Giây tiếp theo, không rõ An Nguyệt Quân ra tay thế nào, Liễu Văn tròn to hai mắt, không dám tin cúi đầu ngó lồng ngực mình thủng một lỗ to.

An Nguyệt Quân đâm xuyên tay qua tim Liễu Văn, bóp nát nó. Máu xuôi dọc theo cánh tay trắng nõn rỉ xuống đất, tanh nồng.

Sai rồi, Lạc Vũ không ngồi yên, y đã ra tay. Liễu Văn nở nụ cười đầy ẩn ý, ngã xuống.

Liễu Văn luôn tính toán, luôn nghi ngờ, luôn cẩn thận, tuy nhiên y đã mắc hai sai lầm. Sai lầm thứ nhất là y đã đánh giá thấp An Nguyệt Quân. Sai lầm thứ hai là y đã quá tin Lạc Vũ, đây là sai lầm chí mạng.

An Nguyệt Quân vung tay, đám thuộc hạ mang thi thể Liễu Văn đi. Trước sân lại yên tĩnh như trước.

Phủ tể tướng.

Lạc Vũ nằm nghiêng trên giường, chân gấm che nửa thân dưới, sắc mặt đỏ hồng. Không khí còn lưu lại mùi vị kích tình, hấn y vừa vui vậy một trận. Ngồi hai bên là hai mỹ nhân, một để lộ nguyên thân trần và bầu ngực nõn nà vuốt ve bờ vai y, một hơi thở thơm như hoa lan cẩn thận bóc vải dâng y ăn.

Y hừ khê, lạnh lùng, khinh bỉ: “Thất bại?”

“Vâng.” Nam tử quỳ dưới đất cung kính đáp: “Hấn bị An Nguyệt Quân bóp nát tim.”

“Lão già Liễu Văn này vô dụng thật!” Lạc Vũ than thở. Cả kẻ bệnh liệt giường cũng không thể đánh bại, quá vô dụng!

“Đường chủ, An Nguyệt Quân đã hết bệnh rồi. Hơn nữa, dường như mọi việc hấn đều rõ như lòng bàn tay.”

Lạc Vũ nhíu mày. “Vậy ư?”

Rõ như lòng bàn tay? Chưa chắc đâu.

Sáng sớm, Diệp Khê Thiên tỉnh lại đã thấy An Nguyệt Quân rời giường, ngạc nhiên hỏi: “Anh dậy sớm thế?”

An Nguyệt Quân chớp chớp đôi mắt đen, mỉm cười. “Chẳng lẽ nương tử còn muốn nữa lần nữa?”

Diệp Khê Thiên nở nụ cười ranh mãnh, ngón tay vuốt nhẹ môi mình, quyến rũ thủ thi: “Quân, em muốn...”

An Nguyệt Quân nuốt nước miếng, nương tử đẹp quá. Hấn lao vọt qua, gập đầu như giả vờ, vội vàng vàng cởi áo. “Nếu nương tử muốn, phu quân chắc chắn sẽ thỏa mãn nàng.”

Diệp Khê Thiên kéo hấn lên giường, tiếp tục nỉ non: “Quân, em muốn...”

An Nguyệt Quân tiếp tục gật gật, khuôn mặt bé nhỏ vui sướng, mắt đen vụt sáng, càng muốn cời y phục nhanh nhanh nhưng vì cời nhanh quá nên vướng...

“... Đánh anh!” Diệp Khê Thiên cười ha hả. Chưa kịp phản ứng, An Nguyệt Quân sừng sốt quỳ bên giường bị đá một đá văng ra ngoài, đáng thương nằm dưới đất.

Diệp Khê Thiên chỉ hấn, cười nắc nẻ. Căn phòng đầy ấm áp, tươi vui.

An Nguyệt Quân bò dậy, phúi bụi trên người rồi chạy lại giường, mặt rầu rĩ, môi mím mím, mắt đen phủ một lớp nước, kể tội: “Nương tử, nàng bắt nạt ta.”

Diệp Khê Thiên ườn ra giường, véo véo má hấn, híp mắt hỏi: “Em không thể bắt nạt anh à?”

“Có chứ! Nương tử tất nhiên có thể bắt nạt ta như tối qua ta bắt nạt nàng...” Âm cuối An Nguyệt Quân cố ý kéo dài, mắt đẹp càng thêm sáng, miệng cười he he.

Diệp Khê Thiên hiểu ý, đang định mắng hấn thì một con đau ập tới khiến nàng phải ôm lấy đầu, cắn môi, mặt tái nhợt, mồ hôi ròng ròng.

“Nương tử, nương tử, nàng sao thế? Nương tử...” An Nguyệt Quân hốt hoảng ôm nàng vào lòng, xoa đầu cho nàng, tuy nhiên chẳng có hiệu quả gì, ngược lại nàng càng đau đớn hơn.

Hấn hoảng sợ nhìn nàng, lay nàng. Khuôn mặt yêu thương lọt vào bóng tối, giọng nói nhỏ dần, nàng ngất.

“Mau gọi đại phu! Mau gọi đại phu! Nhanh!”

“Nàng sao?” An Nguyệt Quân lo lắng hỏi đại phu, song mặt vẫn giữ vẻ lạnh. Có vẻ ngoại trừ trước mặt nàng, hấn sẽ không bao giờ lộ biểu hiện gì khác.

“Phu nhân hoàn toàn khỏe mạnh, không bị bệnh.” Đại phu lắc đầu.

“Không thể nào! Ban nãy nàng đau đầu vô cùng, làm sao không bệnh?” An Nguyệt Quân không tin mắng đại phu. Nàng đau, hấn cũng đau.

Đại phu trông ánh mắt tăm tối, lạnh lẽo của An Nguyệt Quân, run bắn cả người, vội vã xoay lại. “Đề... đề... tại hạ... xem lại...”

Bất mạch kỳ lần nữa, đại phu vẫn không phát hiện Diệp Khê Thiên có gì khác lạ, nhưng đại phu sợ An Nguyệt Quân trách phạt nên đành ôm quyền báo: “Phu nhân sợ là đã vất vả quá độ, tại hạ thảo một phương thuốc, trước uống là được. Quan trọng nhất là phải nghỉ ngơi.”

An Nguyệt Quân gật đầu, quay sang nhìn nô tài bên cạnh. Tên nô tài nhanh trí, mời: “Đại phu, ta sẽ theo ngài đi bốc thuốc, mời.”

Sau khi hai người rời đi, An Nguyệt Quân liền lại ngồi bên giường, xoa gương mặt tái nhợt của nàng, thì thào: “Nương tử, ta lại để nàng đau rồi.”

Vừa nãy vẫn còn vui cười bình thường, sao bây giờ đã nằm im trên giường thế này? Tim... đau quá.

“Nương tử, có phải nàng đang trách ta vi phạm lời thề, để nàng đau?”

“Nương tử, đừng giận ta.”

“Nương tử...”

Đột nhiên, Diệp Khê Thiên mở mắt. Trông An Nguyệt Quân, nàng tràn ngập sát ý, tuy nhiên bản thân giấu đi rất nhanh.

An Nguyệt Quân nhanh nhạy ngay thường không phát hiện điều này. Thấy nàng tỉnh, hấn vui sướng ôm cổ nàng, hoan hỉ: “Nương tử, nàng tỉnh rồi! Đầu nàng còn đau không?”

Diệp Khê Thiên im lặng quan sát An Nguyệt Quân, đáy mắt mê man, mặc hấn ôm.

“Nương tử, ta thật lo cho nàng.” An Nguyệt Quân tiếp tục ôm nàng lăm lăm.

Con người của hấn ngập tràn tình yêu và vui sướng, nó đã lấp đi vẻ mặt thần thờ của Diệp Khê Thiên. Có lẽ hấn quá vui vì nàng tỉnh lại nên không chú ý. “Nương tử, nàng có đói không? Có muốn ăn gì không?”

Diệp Khê Thiên gật đầu. An Nguyệt Quân cười tươi rói như đắm chìm trong ánh nắng mặt trời. “Nương tử đợi chút, ta đi lấy.”

Dứt lời, hấn hôn nhẹ lên môi nàng một cái, rồi đi.

Cửa khép, Diệp Khê Thiên lại ôm đầu, khổ sở van xin: “Đừng... Đừng nói nữa... Đừng nói nữa...”

Đầu óc nàng cứ văng vẳng một giọng nói ma mị.

Nó nói, giết An Nguyệt Quân, hắn là kẻ thù của ngươi, mau giết hắn đi, giết kẻ thù của ngươi, giết hắn...

Nàng chật vật lăn lộn trên giường, miệng liên tục lẩm bẩm: “Đừng nói nữa... Đừng nói nữa... Ta không muốn nghe...”

Giọng nói văng vẳng như yêu ma quần lầy tâm trí Diệp Khê Thiên, chặt tới nỗi sắp bóp vỡ óc nàng ra. Ý nghĩ duy nhất còn sót là: giết An Nguyệt Quân!

Dần dần, ánh mắt đau đớn của nàng rã rời, xa lạ và trở nên đầy sát ý.

Lạc Vũ đã ra tay: khống chế Diệp Khê Thiên, biến nàng thành con rối của y.

Nàng nhìn cây kéo nhỏ trước bàn trang điểm, mắt sáng lên, chạy qua giấu nó vào ống tay áo, sau đó trở về giường nằm xuống.

Đúng lúc này, An Nguyệt Quân bê khay cháo nóng và thức ăn bước vào, vẻ mặt sung sướng. Nương tử đã tỉnh, không gì tốt hơn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 86: Điên Cuồng

An Nguyệt Quân thấy chân gấm trên người Diệp Khê Thiên bị tung ra liền đặt khay cháo và thức ăn lên bàn, nhẹ nhàng đến bên đắp lại, không hề để ý tới ánh mắt ngày một lạnh lẽo của nàng.

Đương định xoay người thì hắn bị Diệp Khê Thiên níu lại. Hắn ngồi ghé bên mép giường, hỏi: “Nương tử, sao vậy? Có phải vẫn còn mệt...”

Nương tử...

Đột nhiên giọng An Nguyệt Quân ngưng bật. Diệp Khê Thiên rút cây kéo trong ống tay áo ra, đôi mắt chẳng chút tình cảm như ngày thường mà chỉ có mê man, rồ dại.

Giết hắn đi... Giết hắn...

Đầu óc nàng quần quanh câu nói trên.

Nàng giờ cao cây kéo, đâm về phía hắn, lúc mũi kéo chuẩn bị đâm vào lồng ngực hắn thì dừng lại. Nàng sững sờ hỏi: “Vì sao anh không tránh?”

An Nguyệt Quân cười, thật dịu dàng, thật yêu thương, thật thâm tình đáp: “Vì sao phải tránh?”

“Anh không tránh thì sẽ chết.” Diệp Khê Thiên vô cảm trần thuật một sự thật. Nàng nhìn An Nguyệt Quân. Giây phút này, trước mặt nàng, hắn chỉ là kẻ thù!

“Nhưng cuối cùng nàng vẫn đâu có đâm...” Đột nhiên, An Nguyệt Quân không thể thốt nên lời nữa. Tim hắn đau quá. Đau tới tê tâm liệt phế. Đau... Nương tử của hắn không nhận ra hắn. Nương tử của hắn nhìn hắn như kẻ thù. Nương tử của hắn muốn giết hắn. Nương tử của hắn... Nương tử...

Còn gì có thể đau hơn được nữa?

“Nuơng tử, mạng ta, nếu nàng muốn, ta sẵn sàng giao.” An Nguyệt Quân khe khẽ nói, gương mặt phong hoa tuyệt đại ngập tràn dịu dàng lẫn thâm tình, không oán không hối.

Đáy mắt Diệp Khê Thiên dao động.

Mạng ta, nếu nàng muốn, ta sẵn sàng giao...

Vì sao nghe câu nói này, con tim nàng lại thổn thức?

Tuy nhiên...

Giết... Giết An Nguyệt Quân... Giết hần... Giết kẻ thù của người... Chỉ cần đâm hần một nhát thôi, người sẽ được giải thoát...

Mạng ta, nếu nàng muốn, ta sẵn sàng giao... Mạng ta, nếu nàng muốn, ta sẵn sàng giao...

Hai giọng nói không ngừng bủa vây tâm trí nàng.

Cạch!

Cây kéo rơi xuống đất. Diệp Khê Thiên ôm đầu ngồi thụp xuống, khổ sở lắc đầu, miệng van nài: “Đừng nói nữa... Đừng nói nữa... Đừng nói nữa mà...” Đôi mắt nàng đầy sương, vẻ mặt thì thống khổ.

An Nguyệt Quân nhặt cây kéo rơi dưới đất lên, bước tới trước mặt đỡ nàng dậy, nhét cây kéo vào tay nàng rồi bao chặt lấy nó, hướng mũi kéo về phía ngực mình, hỏi: “Chỉ cần đâm ta, đầu nàng sẽ hết đau đúng không?”

Dứt lời, mũi kéo đâm mạnh vào ngực.

Diệp Khê Thiên ngẩng đầu nhìn An Nguyệt Quân. Sao hần có thể vừa cười vừa nói những lời ấy? Sao đôi mắt hần có thể đong đầy hạnh phúc thế kia? Sao khuôn mặt hần có thể dịu dàng tới mức khiến người thấy tan nát cõi lòng như vậy? Vì sao? Vì sao? Sao hần làm chuyện này? Tim... bỗng đau. Đau như bị tay ai bóp nát.

An Nguyệt Quân cười nhìn nàng, nhớ chỉ mới đây thôi nàng còn vui vẻ đùa giỡn với mình, mình bừa bãi làm nũng với nàng, những chuyện quen thuộc hàng ngày, rất quen thuộc...

Tay Diệp Khê Thiên buông lỏng, âm thanh kim loại rơi trên nền đất chói tai. Nó khiến nàng nhức đầu, nhức lăm, giống như bị vạn cây kim đâm vào óc, vô cùng đau đớn.

An Nguyệt Quân nhìn sâu Diệp Khê Thiên, thấy nàng vẫn chưa hết đau bèn lại nhặt cây kéo, tiếp tục nhét vào tay nàng, chuyển sang chỗ khác, đâm mạnh!

Máu bắn tung toé. Trường sam trắng như tuyết bị nhuộm đỏ bởi những đoá huyết anh túc kiêu diễm với mật độ ngày càng dày đặc, đồng thời nhuộm đỏ cả tầm mắt Diệp Khê Thiên.

Con người nàng căng lớn, gương mặt tuyệt mỹ dần to rõ và trở nên quen thuộc hơn.

“Á!” Diệp Khê Thiên hét ầm, đôi mắt mê man từ từ sống lại. Nàng hét hồn trùng An Nguyệt Quân đâm máu nằm dưới đất, la toáng: “Quân... Quân!”

Dù đang bị thương, An Nguyệt Quân lại cười rạn rở. Bàn tay dính đầy máu của hần lau lệ cho nàng, chạm vào môi nàng, thì thào: “Nuơng tử... ta... ta... rất vui... rất vui... vui...” Vui vì còn có thể nghe nàng gọi ta. Vui vì còn có thể thấy nàng nhìn ta như trước. Rất... vui.

Diệp Khê Thiên bịt chặt miệng vết thương của hần, song không hiểu sao máu vẫn cứ tuôn, đầm đìa hai tay nàng. Nước mắt tí tách rơi, thấm vào bộ trường sam đầm huyết.

Thư phòng bên trong phủ Tề tướng.

Lạc Vũ đang thẩm duyệt công văn gì đó, thân chỉ khoác hồ độc chiếc trường sam sắc xanh, tóc dài xoã tung. Đột nhiên, y khựng người, khoé môi nhếch cao, mắt lộ vẻ hài lòng. Xem ra đã thành công.

Y buông bút lông, gọi hạ nhân bên ngoài: “Thay y phục.”

Thẩm Tuyết các.

An Nguyệt Quân nằm trên giường, vết thương đã được băng bó kỹ nên không chảy máu nữa.

Diệp Khê Thiên nắm chặt tay hần, sợ hãi mình buông lỏng là hần sẽ biến mất. Trông sắc mặt tái nhợt và bộ dáng yếu ớt của hần, nàng đau lòng hỏi: “Quân, sao anh lại bị thương cơ chứ?”

An Nguyệt Quân cười cười, môi đỏ nay đã xám trắng khề mấp máy: “Nương tử, do ta bất cẩn thôi. Đầu nàng còn đau không? Có cần ta xoa bóp giúp nàng không?”

Tên ngốc này! Diệp Khê Thiên cương quyết lắc đầu. Hắn vĩnh viễn đều nghĩ cho nàng trước! Nàng cười, hắn cũng cười. Nàng khóc, hắn chẳng biết làm sao nhưng vẫn cố nghĩ cách khiến nàng cười. Nàng đau, hắn đau hơn nàng gấp ngàn vạn lần. Trong sinh mệnh của hắn, quan trọng nhất chính là nương tử! Bị thương, vừa tỉnh lại, hắn vẫn lo cho nàng trước bản thân!

Bất cẩn? Bất cẩn có thể để kéo đâm vào ngực ư?

Đột nhiên, trí óc nàng lướt qua rất nhiều hình ảnh: nàng xuống giường tìm kéo, giấu kéo vào ống tay áo với đôi mắt trống rỗng... Nghĩ nghĩ, nàng càng không thể tin. Sao nàng có thể hại hắn? Không! Không thể nào! Nàng không đời nào hại Quân. Chắc là nhầm lẫn ở đâu rồi.

“Không sai đâu, chính cô đâm vào ngực An Nguyệt Quân. Chính cô tự tay giết An Nguyệt Quân.”

Một giọng lạ chen vào. Diệp Khê Thiên ngoảnh sang. Lạc Vũ một thân trường sam tím đơn giản, vóc người cao to, gương mặt tuấn nhưng không quá mỹ giống nữ nhân. Trông y có vẻ nhân nhả. Nàng ngờ ngác hỏi: “Anh là...?”

Lạc Vũ không đáp. Y đến cạnh giường đối diện với Diệp Khê Thiên, đôi mắt mưu mô loé sáng, vu vơ bảo: “Cô không nhớ ư? Chính cô tự tay đâm cây kéo vào ngực An Nguyệt Quân. Chính cô tự tay giết hắn. Chính cô khiến hắn chảy nhiều máu như vậy đấy. Chính cô.”

Ký ức ngày càng rõ ràng. Sắc mặt Diệp Khê Thiên tái nhợt. Đúng, chính nàng cầm cây kéo, chính nàng định đâm hắn một cách vô cảm. Chính nàng... Chính nàng... Chính nàng tự tay giết người nàng yêu nhất... Chính nàng...

Mắt Diệp Khê Thiên đầm lệ, không chú ý Lạc Vũ đã rướn người qua với thanh đoản kiếm xuất hiện trong tay từ bao giờ và sắp đâm tới...

Diệp Khê Thiên cuối cùng cũng phát hiện. Nàng tái mặt, không hề do dự lao qua chắn trước An Nguyệt Quân. Ai ngờ, giây kế tiếp, An Nguyệt Quân đã ôm nàng tránh xa khỏi nguy hiểm.

An Nguyệt Quân trầm mặt, lạnh giọng: “Quả nhiên là nguoi!”

Lạc Vũ ngạc nhiên nhìn An Nguyệt Quân. Chuyện gì đây? Chỉ khi An Nguyệt Quân chết, ý thức nữ nhân kia mới trở lại mà. Xem ra y đã khinh thường nàng ta rồi. Không ngờ tình cảm của nàng ta sâu đậm như vậy. Nén kinh ngạc, Lạc Vũ cười nói: “Ồ, mạng nguoi dai thật đấy.”

An Nguyệt Quân lạnh lùng trừng Lạc Vũ, con nguoi yêu mị nổi lên giồng bão. Sắc tím đẹp đẽ, quý quai cộng thêm làn da trắng bệch làm hắn trông rất kinh dị, hết một con ác quỷ khát máu.

Không thể tha thứ cho tên này! Dám đối xử với nương tử như thế, y đáng chết!

Sát ý càng lúc càng đặc. Chẳng rõ họ xuất chiêu ra sao, giây sau bóng hai người đã quấn lấy nhau. Mọi thứ xung quanh đều vì cuồng phong, kiếm khí mà dữ dội tan tành. Chỉ mình Diệp Khê Thiên là chưa bị gì.

Dần dần, những vết thương vốn đã được băng bó bắt đầu rỉ máu. Mặt An Nguyệt Quân trắng bệch như sáp, chiêu thức yếu dần, tốc độ ra chiêu chậm lại, tuy nhiên hắn vẫn luôn luôn che cho Diệp Khê Thiên.

Hiển nhiên Lạc Vũ nhận ra điều đó. Toàn bộ chiêu thức của y đều nhắm vào Diệp Khê Thiên.

Bề ngoài An Nguyệt Quân có vẻ bình tĩnh nhưng thực chất nội tâm đã sớm căng thẳng. Cấn rắng, máu hắn rỉ khỏi khoé môi, văng lên má trông yếu dị khác thường.

“Quân, anh sao rồi?” Diệp Khê Thiên lo lắng hỏi.

“Nương tử, nàng có bị thương không?” An Nguyệt Quân trụ chân, quay đầu hỏi ngược lại nàng, tay vẫn bận bịu đỡ chiêu Lạc Vũ.

Diệp Khê Thiên lau máu bên môi An Nguyệt Quân, song nó vẫn chảy không ngừng. Nàng càng thêm hốt hoảng lau đi, nước mắt giàn giụa. Hắn nắm tay nàng, trấn an: “Nương tử, ta không sao.”

Lúc này, Lạc Vũ phát hiện ra sơ hở. Y dồn toàn lực đâm tới, kiếm khí vun vút. An Nguyệt Quân theo phản xạ toan đỡ đòn, tuy nhiên giữa chừng Diệp Khê Thiên bỗng lao ra chắn trước hắn. Giây tiếp theo, thanh kiếm đâm xuyên qua ngực nàng.

Không khí đóng băng.

An Nguyệt Quân trọn trừng. Nương tử... Nương tử của hắn... Đón lấy cơ thể mềm nhũn của nàng, hắn siết nàng vào lòng mình, vẻ mặt bi thương. Hắn bế nàng nằm lên giường, dường như hoàn toàn không thấy Lạc Vũ đang áp sát.

Xoay người, mặt hắn hoàn toàn không có lấy một biểu cảm. Không khí đóng băng bấy giờ như vỡ tung. Đồ đặc xung quanh rung động.

Giây sau, chúng nát vụn. Một thứ sức mạnh kinh khủng bùng vỡ An Nguyệt Quân. Mặt mũi hắn dữ tợn, con nguoi tím thẫm âm trầm, tàn bạo. Hắn đã

hoá ác ma.

Một đợt kiếm khí kinh hoàng ập tới, Lạc Vũ lúng túng đỡ. Song chưởng phóng qua, chiêu chiêu tường muốn nghiền nát y.

Lạc Vũ đỡ được chiêu thứ nhất. Sang chiêu thứ hai, y đã không thể đỡ thêm. Y thở hồng hộc, vết thương ngày càng nhiều. Chưởng phong của An Nguyệt Quân mạnh dần, máu y theo đó chảy càng mau.

An Nguyệt Quân... điên rồi.

Mọi người nghe ồn kéo đến. Thấy tình cảnh bên trong, ai nấy đều sửng sốt. Thậm chí một số nha hoàn nhát gan còn thút thít.

Dương Hoà quá đổi kinh ngạc. Chuyện gì mà khiến bảo chủ điên tới độ này?! Mắt lão lướt qua người nằm trên giường, nhất thời liên tưởng. Mặc kệ nguy hiểm, lão lao vào, trông Diệp Khê Thiên sắc mặt xám trắng, hơi thở mong manh. Để lâu thêm, sợ phu nhân nguy mất, lão nghĩ. Dương Hoà bèn gào với hạ nhân: “Nhanh gọi đại phu! Nếu không, phu nhân sợ không giữ nổi mạng!”

Lời Dương Hoà như thức tỉnh đám người chết đứng ngoài cửa cũng như An Nguyệt Quân đang nổi điên. Hắn dừng chiêu, xoay lưng về lại bên giường.

Lạc Vũ thừa dịp liền trốn. Ban đầu đến với dáng vẻ ung dung bao nhiêu, bây giờ trông y nhếch nhác bấy nhiêu, hệt con chó nhà ai có tang.

Không lâu sau, đại phu được mời đến. Tỉ mỉ xem xét Diệp Khê Thiên xong, đại phu lắc đầu, nói: “Bảo chủ, tại hạ đã cố hết sức nhưng không chắc có cứu nổi phu nhân không.”

An Nguyệt Quân chấn động, mắt nhìn đại phu chăm chăm, gằn: “Nếu ngươi không cứu được nàng thì lo chuẩn bị hậu sự đi.” Tay hắn nắm thành quyền, gân xanh nổi cuộn cuộn.

Đột nhiên, mắt hắn tối sầm.

“Bảo chủ! Bảo chủ...”

Có lẽ trận đấu vừa rồi đã hao tổn rất nhiều thể lực của An Nguyệt Quân. Hắn mê man mãi đến tối mới tỉnh. Những vết thương trên người đều đã được băng bó.

Hắn ngẩn ngơ, sau đó tung chăn gắm trên người toan xuống giường. Nha hoàn hầu bên ngăn lại: “Bảo chủ, không được! Hiện tại ngài không nên cử động...”

An Nguyệt Quân lạnh lùng liếc nha hoàn. Nha hoàn tội nghiệp lập tức im bật. Hắn đi thẳng ra ngoài.

Nương tử...

Lúc An Nguyệt Quân vào, mọi người đồng loạt tránh đường. Nhìn đại phu hết cau mày rồi lại lắc đầu, lòng hắn rét lạnh. “Thế nào?”

Đại phu hành lễ với An Nguyệt Quân, trả lời: “Đã rút kiếm rồi ạ. Tuy nhiên nguyên khí phu nhân bị thương tổn nặng nề, sợ là trước đó đã trúng phải bùa phép gì khiến tâm lực tiêu tụy. Giờ lại sốt cao cả đêm thế này, có lẽ khó mà cầm cự nổi qua hai ngày...”

Chưa dứt lời, đại phu đã bị An Nguyệt Quân túm áo, quát: “Ngươi nói cái gì?!”

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

Đại phu run rẩy lặp lại: “Phu nhân... sợ là... khó cầm cự nổi... qua hai ngày...”

Đại phu bị quăng ra ngoài, mất hút.

“Không... Tuyệt đối không thể... Không thể nào...” An Nguyệt Quân trắng bệch mặt lắm bầm.

“Bảo chủ, hay chúng ta thử mời đại phu khác?” Dương Hoà buồn bã đề nghị.

An Nguyệt Quân gật đầu.

Nương tử sẽ không bỏ rơi hắn. Nương tử từng hứa rồi mà, bên nhau cả đời.

Sau đó, toàn bộ đại phu thành Nguyệt Khai đều được mời tới Nguyệt gia bảo. Tuy nhiên đáp án An Nguyệt Quân nhận được luôn chỉ có một, không hề thay đổi: phu nhân không thể cầm cự nổi qua hai ngày.

Dĩ nhiên, chúng đại phu tội nghiệp cũng đều bị quăng ra ngoài hết.

Dương Hoà lo lắng nhìn chủ mình, sợ bảo chủ lại giống như lần phu nhân mất tích. Lão nghe An Nguyệt Quân hạ lệnh: “Thông cáo ra ngoài: ai có thể cứu sống phu nhân, Nguyệt gia bảo sẽ đồng ý một yêu cầu của người đó. Yêu cầu gì cũng được.”

“Bảo chủ, có phải hơi... quá không ạ?” Nhờ người ta đòi cả Nguyệt gia bảo, chẳng lẽ mình cũng chấp tay dâng?

“Theo lời ta làm đi. Phải thêm mấy người nữa vào. Trong một tối phải xong. Không chỉ thành Nguyệt Khai, cả Từ Nguyệt vương triều đều phải biết.” An Nguyệt Quân nói với vẻ thần thờ.

“Vâng.” Dương Hoà thấy ý bảo chủ đã quyết đành thờ dài, lui ra. Có lẽ lão chỉ giúp được bảo chủ chút việc còn con con này thôi nên dù liều mạng lão cũng sẽ dốc sức hoàn thành.

Trong phòng rất yên ắng. Yên ắng tới mức làm An Nguyệt Quân sợ. Hắn run run nắm chặt tay Diệp Khê Thiển, gương mặt ngáp về kinh hãi, van nài, hy vọng.

Nương tử, nàng nhất định phải tỉnh lại. Nương tử, đừng bỏ ta. Nương tử, ta xin nàng, hãy tỉnh lại đi...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 87: Tỉnh Lại

Đêm khuya, bầu trời tối đen thì thoáng loé lên vài ánh sao yếu ớt.

Đây là lúc nên say giấc, mơ những giấc mơ đẹp, song Nguyệt gia bảo lại đèn dầu sáng rõ, ai nấy đều lục đục, rầu rĩ.

Thẩm Tuyết các yên tĩnh như chết.

An Nguyệt Quân ngơ ngác ngồi đầu giường. Máu trên trường sam trắng như tuyết nay đã khô thành màu đỏ sậm trông như những cánh hoa héo tàn. Hắn nắm chặt tay Diệp Khê Thiển, từ đầu tới giờ chưa hề buông lời. Mắt hắn đờ đẫn nhìn về trước, bi thương, khẩn thiết.

Môi trắng bệch hạ xuống một bên mắt nàng, hắn thủ thỉ: “Nương tử, mở mắt nhìn ta đi, được không? Chỉ một lần thôi, được không?”

Hắn hôn tiếp mắt còn lại. “Nương tử, mắt ta ngốc, được không? Chỉ một câu thôi, được không?”

Hắn hôn lên môi nàng. “Nương tử, dậy bắt nạt ta, được không? Dữ với ta, được không?”

Nương tử, van nàng... Van nàng mà, nương tử...

Giọng nói khô khốc của An Nguyệt Quân văng vẳng quanh phòng nhưng đáp luôn chỉ có yên lặng. Hắn cười thê thảm, gương mặt trắng bệch lâm vào tuyệt vọng khôn cùng trông hãi hết như ma vậy.

Lau mũi bằng khăn lông ướt mà máu vẫn dính dính tay, cũng như trán Diệp Khê Thiển chườm khăn mát mà nó vẫn duy trì một nhiệt độ cao ngất.

Nương tử, không phải nàng muốn sinh chục đứa bé sao? Không phải nàng nói sẽ bắt nạt ta cả đời sao? Không phải nàng nói vĩnh viễn bên cạnh ta sao?

Có phải đều là dối ta không? Đã hứa là cả đời mà. Dối ta... Nàng dối ta...

Bật cười. Thê lương. Bi ai. Tuyệt vọng. Nước mắt trong suốt không tiếng động lăn dài. Vẻ yếu ớt của hắn ai nhìn cũng thấy đau lòng.

Nương tử, đừng bỏ ra... Ta không muốn bị nàng bỏ rơi... Đừng...

Nương tử...

Tim này có còn lạnh lặn trong lồng ngực không? Sao hân đầu thế này?

Chân trời hừng sáng.

“Bảo chủ, ngài có muốn nghỉ một chút không?” Dương Hoà xong việc trở lại thấy chủ vẫn nguyên bộ dạng như đêm hôm qua bèn lo lắng hỏi thăm.

An Nguyệt Quân ngẩng ngốc quay sang. Dương Hoà kinh hãi. Đúng là cặp mắt trống rỗng, ngập sợ hãi và van xin yếu đuối của một đứa trẻ khi ấy. Lần thứ hai! Đã là lần thứ hai lão tận mắt thấy bảo chủ lạnh lùng vô tình của mình trở thành cái dạng có thể bị đánh gục bởi bất cứ ai này. Hai lần đều vì phu nhân!

“Việc đến đâu rồi?” An Nguyệt Quân mặt không đổi, mắt không chuyển.

“Xong xuôi rồi ạ.” Dương Hoà cung kính trả lời. Lão sớm thành thói quen với sự lạnh nhạt này rồi. Dịu dàng, yêu thương, niềm vui, nỗi buồn, tất cả những điều ấy của hân đều chỉ thuộc về một người. Lần này hy vọng phu nhân cũng sẽ tai qua nạn khỏi.

“Ừ.” An Nguyệt Quân thờ ơ gạt đầu rồi lại quay lại với Diệp Khê Thiên nằm trên giường.

Dương Hoà thở dài, nghĩ mình khuyên chắc chẳng ích gì đâu, bèn lắc đầu lui ra.

Bố cáo truyền đi, người nói người tới liên không dứt. Nhưng toàn bộ đều bị An Nguyệt Quân quẳng ra ngoài hết.

Đồ ăn sáng, ăn trưa, ăn tối không ai động vào. An Nguyệt Quân vẫn cố chấp canh bên giường không rời một bước, chờ Diệp Khê Thiên mở mắt.

Nương tử, nàng mau tỉnh lại đi, chúng ta cùng ăn...

Đêm.

Mắt An Nguyệt Quân đầy tơ máu. Hân đỡ dẫn nhìn Diệp Khê Thiên không chớp mắt. Đột nhiên, hân bụm miệng ho khan, máu rỉ ra giữa các kẽ tay. Sừng sờ trông máu tươi trên tay, hân cay đắng nhếch mép. Nương tử, có phải nàng không thương ta nữa? Tim ta đau, cả người ta đều đau, sao nàng vẫn cứ nằm?

Nha hoàn lặng lẽ mở cửa bung thuốc vào, không đành lòng cắt đứt dòng nhớ thương của chủ bèn tự động đặt thuốc lên bàn sau đó khép cửa lui ra.

Hơi thuốc thoang thoang vương trong không khí. An Nguyệt Quân quay lại với ánh mắt tăm tối không chút sức sống. Ánh mắt ấy lướt qua thuốc trên bàn, bất ngờ được rót vào tí ánh sáng le lói.

Bê thuốc lên, múc một muống, đưa lên môi thổi thổi, hân cẩn thận bằng tất cả sự tập trung nuốt cho Diệp Khê Thiên uống.

Nhưng thuốc rót đến bên môi lại tràn khỏi khoé miệng, chảy dọc xuống cằm và má.

An Nguyệt Quân hốt hoảng, lại nuốt một muống thuốc cho nàng, kết quả tương tự. Ánh sáng le lói tắt ngấm. Hân thì thầm: “Nương tử, uống đi, được không? Thuốc bỏ lắm...” Giọng nói run rẩy van xin.

Thêm một muống, vẫn vậy. Hân không tin, nuốt tiếp từng muống một đến khi hết chén thuốc. Rót cuộc vẫn không vào một giọt nào.

Choang!

Chén thuốc bể tan tành. An Nguyệt Quân không để ý. Hoặc có thể nói hiện tại trừ nương tử, hân chẳng để ý gì khác nữa.

Tay hân vuốt ve gương mặt Diệp Khê Thiên, chợt dừng dưới mũi nàng. Hô hấp như có như không khiến hân run rẩy, bàng hoàng. Dường như không thể chịu nổi nữa, hân ôm chặt lấy nàng, siết chặt nàng như muốn khảm nàng vào thân thể mình.

“Nương tử, nương tử, nương tử, nương tử...”

Tiếng ni non tuyệt vọng vỡ oà giống cái chén dưới đất, quanh đi quẩn lại trong căn phòng nặng nề.

Sang ngày thứ hai.

An Nguyệt Quân điên rồi. Diệp Khê Thiên vẫn sốt cao không tỉnh, hô hấp mong manh ngày càng mong manh, có rồi lại không, không rồi lại có.

Điên rồi.

Trong phòng, An Nguyệt Quân cười như kẻ điên, mắt phủ đầy sương. Vết thương băng bó kỹ càng lại chảy máu, thế nhưng hân chẳng hề thấy đau. Giữa

mơ màng, một bóng hình xinh đẹp lượn lờ, nở nụ cười dịu dàng, liên tục nói: “Quân, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Hắn ngậy ngó cười, vui mừng nhào về trước hòng bắt lấy nàng. Áo ảnh chậm rãi biến mất, hắn hốt hoảng đuổi theo, gọi: “Nương tử, chờ ta! Nương tử, chờ ta với...”

Bóng dáng ấy cuối cùng luôn biến mất. Hắn thì phun ra một búng máu. Bao nhiêu đoá huyết hoa nở rộ. Đẹp mà bi ai. Tỉnh ra, trước mắt hắn toàn là bóng tối. Nhẹ khép mắt, hắn chìm vào tuyệt vọng.

Nương tử, cuối cùng nàng cũng bỏ rơi ta...

Tìm chết rồi, không hề đập nữa. À, còn nữa đâu mà đập.

Đột nhiên, ngoài sảnh ỉ ỏi vọng vào: “Bảo chủ, bên ngoài có người chỉ đích danh bảo chủ.”

An Nguyệt Quân lạnh giọng, “Cút!”

“Người đó nói có thể chữa khỏi cho phu nhân, tuy nhiên người đó muốn bảo chủ tự ra đón mình.” Giọng hạ nhân bên ngoài lẫn theo tiếng nước nở. Bảo chủ dễ sợ quá!

An Nguyệt Quân như kẻ chết đuối vớ được cọc, lập tức phóng ra. Hắn sẽ không buông tha dù chỉ một tia hy vọng.

Cửa Nguyệt gia bảo.

“Là nguoi!” An Nguyệt Quân giấu sự kinh ngạc bằng bộ mặt lạnh nhạt song vẫn không lấp hết được vui mừng trong giọng nói với nam tử trước mặt. Nếu là y thì nương tử được cứu rồi.

Mái tóc trắng dài lấp lánh dưới ánh mặt trời, dung mạo tuấn mỹ, phong thái cao ngạo như thiên tiên, trường sam đen khiến y tăng thêm nét lạnh lùng. Y đứng đón gió mặc mái tóc tung bay. Y chính là Tề Thiên Phóng!

Tề Thiên Phóng thả hòm thuốc trong tay xuống, gật đầu nói: “Còn không mau chữa trị e nương tử của nguoi sẽ mất mạng.”

Dứt lời, hai người mất hút. Dĩ nhiên, họ đang phóng đến Thẩm Tuyết các.

Tề Thiên Phóng xem xét tình hình xong liền cười hỏi lại: “Giao kèo không đổi chứ?”

“Chỉ cần nguoi cứu được nàng.” An Nguyệt Quân đáp chắc nịch. Nhìn dáng vẻ thản nhiên của Tề Thiên Phóng, hắn lại bắt đầu nhen nhóm hy vọng. Y chắc chắn có thể cứu nương tử!

Tề Thiên Phóng tự tin đặt hòm thuốc xuống, bắt đầu cắm một đồng ngân châm vào các huyết đạo của Diệp Khê Thiên bằng tốc độ sét đánh.

Hai canh giờ sau, Tề Thiên Phóng cười đóng nắp hòm thuốc.

An Nguyệt Quân lo âu hỏi: “Sao rồi?”

“Còn phải hỏi. Con sốt đã hạ. Chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là ổn.” Tề Thiên Phóng cau mày trả lời một cách thiếu kiên nhẫn. Y đưa một tờ đơn thuốc cho An Nguyệt Quân, dặn: “Mỗi ngày uống thuốc sau khi ăn cơm, nửa tháng là khỏi.”

Cõi lòng vỡ oà. Nương tử không sao, không sao. An Nguyệt Quân chạy vội qua kiểm tra hô hấp của Diệp Khê Thiên, cảm giác hơi thở nàng đều đều khiến hắn mừng khôn xiết. Giờ phút này tuy hắn trông hơi nhếch nhác nhưng khi môi hắn cong cong, mắt lấp lánh ý cười vẫn rất đáng yêu. Hắn cười mãi, đầu mày cuối mắt đều cười, liên tục lẩm bẩm: “Nương tử không sao... Nương tử không sao...”

Lát sau, hắn mới sực nhớ trong phòng còn có người, bèn quay đầu nói nhạt: “Cảm tạ.” Nhạt mà rất chân thành.

“Khỏi, chỉ theo nhu cầu thôi.” Tề Thiên Phóng đáp, đáy mắt có phần khác lạ.

“Yêu cầu gì?” Hiển nhiên An Nguyệt Quân nhớ giao kèo. Hắn bình tĩnh hỏi ý đối phương. Chỉ cần cứu được nương tử, hắn chấp hết!

“Đội Thiên Thiên tỉnh rồi nói.” Tề Thiên Phóng cười cười. “Mấy ngày này ta sẽ ở lại đây, nhờ Thiên Thiên xảy ra chuyện gì thì còn tiện chăm sóc.”

Tề Thiên Phóng nhìn An Nguyệt Quân chăm chăm với vẻ thù hận. Cứu Thiên Thiên là để báo đáp. Nhờ An Nguyệt Quân, y mới có thể trở về bên Nhượng Nhi. Song y cũng chưa quên vết thương của Nhượng Nhi và cả cái chân của mình. Mối thù này, y nhất định phải trả!

An Nguyệt Quân gật đầu. “Làm phiền nguoi. Bao giờ nương tử của ta tỉnh?”

“Chắc khoảng ngày mai.” Tề Thiên Phóng trầm ngâm chốc lát rồi trả lời. Đột nhiên, y nhớ tới ánh mắt đầy ẩn ý của An Nguyệt Quân hồi đó, bèn hỏi: “Có phải ngày từ đầu nguoi đã biết nguyên nhân?”

An Nguyệt Quân mò mịt, sau đó hiểu ra liền gật đầu.

Tề Thiên Phóng bức bội liếc hắt. “Thế sao ngươi không nói với ta mà để ta tổn thương Nhục Nhi?”

“Ta nói, ngươi nghe ư?”

“Nhưng...” Tề Thiên Phóng định cãi, tuy nhiên An Nguyệt Quân đã cắt lời: “Ra ngoài!”

Tề Thiên Phóng bĩu môi. Qua cầu rút ván! Hừ, chờ đấy, y sẽ trả thù!

Y xách hòm thuốc lên, trùng An Nguyệt Quân rồi đi ra.

An Nguyệt Quân quay lại nhìn người trên giường đang nhú mảy lấm bầm: “Quân... Quân...”

An Nguyệt Quân lập tức bắt lấy tay Diệp Khê Thiên, sốt sắng đáp: “Nương tử, ta đây, ta đây.”

Nhưng Diệp Khê Thiên chẳng hé môi nữa. An Nguyệt Quân ngồi đầu giường lại yên tâm chờ đợi. Nương tử không sao, nàng vừa gọi hắt rồi. Giương mặt tái nhợt lộ vẻ hạnh phúc, mắt to chăm chú ngắm nàng một cách ngây thơ, đôi môi trắng bệch cười toét.

Trừ nàng, hắt chẳng cần gì khác!

Ngày thứ hai, An Nguyệt Quân vẫn không rời Diệp Khê Thiên một tấc, sợ nàng tỉnh lại không thể thấy mình đầu tiên. Hắt khác hắt mấy ngày trước. Giờ đây trong hắt tràn đầy niềm vui và hy vọng.

“Quân... Quân... Quân...” Tiếng rên yếu ớt vang lên.

Yếu tới nỗi gần như không có, song An Nguyệt Quân nghe được. Hắt hồi hộp. Nàng tỉnh ư? Trái tim dâng trào mong đợi. Hắt chăm chăm chờ nàng.

Cuối cùng Diệp Khê Thiên cũng tỉnh. Mắt nàng mở ra, nhắm lại, nhấp nhem hồi lâu mới xoá tan đi sương mù vây lấy tầm mắt mình. Tìm An Nguyệt Quân cũng phập phồng theo từng cử động của nàng.

Nàng quay sang, bắt gờ. “Quân, anh... sao... lại thế này?” Vành mắt thâm quầng, làn da vốn trắng mềm nay nhợt nhạt, má sọp hắt đi. Sao mới có mấy ngày mà hắt lại trở thành thế này?!

“Nương tử, ta không sao.” Đôi mắt trong veo của An Nguyệt Quân lấp lánh, cong cong tựa vầng trăng khuyết. Toàn thân đau đớn, mỗi một nhòe nàng mà chẳng hề gì. Nhưng hắt không cảm thấy không có nghĩa đau đớn, mỗi một kia không lộ ra ngoài.

“Anh... anh... khụ khụ... tắm rửa... sau đó... nghỉ ngơi... ngay... ngay... cho em... Mau!” Diệp Khê Thiên khó khăn nói hết câu, nói xong đứt cả hơi, ho sù sụ. Tuy nhiên nàng vẫn một mực phải nói.

An Nguyệt Quân sung sướng lắc đầu. “Nương tử, ta không muốn. Ta muốn ngắm nàng.”

“Có đi... hay... hay không?!” Diệp Khê Thiên vừa nhắm mắt vừa nói.

“Ta đi! Ta đi! Nương tử đừng lo ta! Đừng bỏ rơi ta!” An Nguyệt Quân thấy Diệp Khê Thiên không thềm ngó mình nữa bèn hốt hoảng đồng ý, vội vàng đứng lên. “Ta sẽ đi ngay, nương tử! Sẽ đi ngay mà!”

Diệp Khê Thiên hài lòng mỉm cười, nhắm mắt.

Lát sau cả hai cùng chìm vào mộng đẹp.

Ngủ thẳng một mạch đến tối, An Nguyệt Quân mới tỉnh. Vừa tỉnh, hắt liền sốt ruột kiểm tra Diệp Khê Thiên. Bây giờ tuy da thịt còn tiều tụy nhưng tinh thần hắt đã sáng khoái hơn nhiều, khôi phục bề ngoài phong hoa tuyệt đại.

Đến bên giường, hắt nhìn Diệp Khê Thiên nhắm chặt hai mắt, đáy lòng hoảng hốt.

Hắt ôm chầm lấy nàng lay lay: “Nương tử! Nương tử! Nương tử! Đừng... Đừng...”

“Đau...” Diệp Khê Thiên cau mày mở mắt.

“Gi cơ?” An Nguyệt Quân ngẩn người.

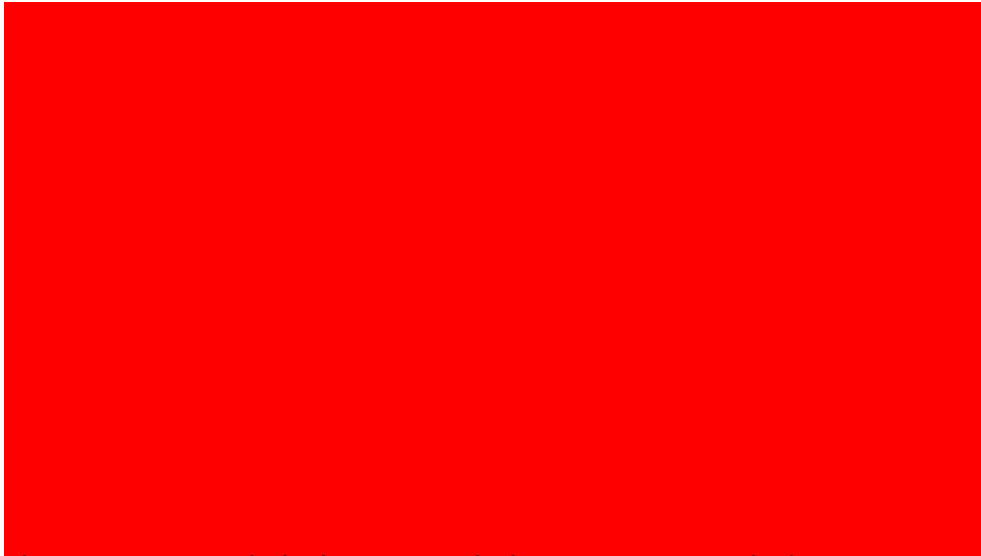
Diệp Khê Thiên nhẹ cười, trừng mắt với hắt một cái, đáp: “Không sao.”

“Nương tử, may quá. Nàng ở đây, không sao.” An Nguyệt Quân tiếp tục tăng lực cánh tay.

Dù bị hắt ôm đau điếng nhưng Diệp Khê Thiên không cần. Bởi nàng cũng rất hạnh phúc.

“Còn ôm nữa, coi chừng nương tử ngời toác miệng vết thương ra bây giờ.”

Q.2 - Chương 88: Ngốc!

An Nguyệt Quân nghe Tề Thiên Phóng, lập tức sốt sắng ấn Diệp Khê Thiên nằm trở lại. Động tác của hắn cẩn thận hết nâng niu một món đồ thủy tinh. Hắn lo lắng kiểm tra toàn thân Diệp Khê Thiên, hỏi dồn: “Nương tử, có chỗ nào đau không? Có cần gọi đại phu tới xem không?”

Diệp Khê Thiên đang bị thương vẫn cố cười, lắc đầu. “Ngốc ạ, em không yếu thế đâu.”

Bấy giờ An Nguyệt Quân mới yên lòng nở nụ cười vui sướng tựa trẻ thơ mọi khi.

Tề Thiên Phóng đứng ngoài bước vào, thân nhiên ngồi xuống cạnh bàn rót một chén trà nhấm nháp, đôi mắt lạnh hững hờ quan sát đôi tình nhân nồng nàn trước mặt.

Đôi tình nhân ngạc nhiên quay qua nhìn hàng loạt động tác của y, không hé một lời.

“Sao không tiếp tục đi?” Tề Thiên Phóng nghiêm mặt, trong giọng lẫn chút châm biếm.

An Nguyệt Quân lạnh lùng ngó y, lông mày cau có, ý đuổi người lộ lộ.

Tề Thiên Phóng vờ như không thấy, cười nhẹ bảo: “Ta tới ra yêu cầu đây.”

“Ngươi muốn gì?” An Nguyệt Quân hỏi không hề chớp mắt.

Tề Thiên Phóng lấy một bình sứ nhỏ màu đen từ trong ngực. Y nhếch môi. “Rất đơn giản. Chỉ cần ngươi uống viên thuốc trong này là được.”

“Tề Thiên Phóng, anh có ý gì?” Diệp Khê Thiên đột nhiên thấy bất an.

“Nương tử...”

“Anh nín!” Quát xong, Diệp Khê Thiên ho khan không ngừng. An Nguyệt Quân vội vã rót trà, vỗ lưng cho nàng hồi lâu, nàng mới hết ho.

“Vì cô, hắn dám cáo thị rằng ai cứu được cô thì Nguyệt gia bảo sẽ đồng ý một yêu cầu.” Tề Thiên Phóng nhàn nhã giải thích, đôi mắt loé sáng. “Vừa khéo, người cứu sống cô chính là ta.”

“Thuốc này có độc không?” Diệp Khê Thiên hỏi, mắt nheo nheo hơi chút mờ mịt.

“Cô đoán xem.” Tề Thiên Phóng chẳng đáp đúng hay sai. Dĩ nhiên độc thì không độc, cùng lắm chỉ khiến An Nguyệt Quân khó chịu mấy ngày thôi. Dù sao khi đó hắn cũng khiến y và Nhược Nhi đau khổ một thời gian.

“Đưa đây.” Sắc mặt An Nguyệt Quân vẫn như thường.

Tề Thiên Phóng nhìn hắn thật sâu, lạnh lùng cảnh báo: “Không sợ ta bỏ cái gì vào à?”

“Đưa đây.” Vẫn ngữ điệu nhàn nhạt như cũ, không chút do dự.

Đáy mắt Tề Thiên Phóng thoáng vẻ bội phục lẫn tán thưởng, y đưa bình sứ sang.

An Nguyệt Quân mở nắp bình, dốc ngược, một viên thuốc lăn ra. Hắn không thèm suy nghĩ toan đưa lên môi.

“Không!”

Diệp Khê Thiên hét, chẳng rõ sức lực từ đâu mà đột nhiên nhôm phất dậy ôm lưng An Nguyệt Quân. Nàng gần như sử dụng sức lực toàn thân, thế nên bấy giờ bắt đầu thờ đốc, tuy nhiên vẫn một mực muốn giành lấy viên thuốc trong tay An Nguyệt Quân.

Nửa chừng, nàng là đi.

“Nương tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tha thứ cho ta...” An Nguyệt Quân đỡ Diệp Khê Thiên nằm lại giường, lăm bắm một cách đón đau với nàng.

Hắn điểm huyệt ngũ của nàng!

Dứt lời, An Nguyệt Quân tức thì nuốt viên thuốc vào họng.

Sau đó, hắn nhắm mắt, lẳng lặng chờ.

Thời gian dần trôi...

Hồi lâu không thấy xảy ra chuyện gì, hắn ngạc nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm Tề Thiên Phóng đang một tay chống cằm, một tay ve vuốt chén trà trên bàn.

Tề Thiên Phóng sẫm soi kỹ cái chén rồi nhú mày quay qua nói với vẻ thần bí: “Ta có nói đấy là độc ư?”

“Là cái gì?” An Nguyệt Quân hỏi.

“Nhanh sẽ biết thôi. Chỉ là trong thời gian ngắn nó còn chưa phát tác đâu.” Tề Thiên Phóng chậm rãi nhả từng câu từng chữ, đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “thời gian ngắn”.

An Nguyệt Quân gật đầu không hỏi thêm, chuyển sự tập trung về lại phía nương tử của hắn.

Tề Thiên Phóng tiếp tục dòm, có lẽ thấy chẳng còn kịch hay nữa nên bèn nhún nhún vai rồi đi. Y chỉ rời phòng chứ không rời Nguyệt gia bảo. Bởi vì y còn đang chờ đến ngày được hiệu viên thuốc kia phát tác. Đảm bảo thú vị.

Ngờ ngạc nhiên, cố chấp canh cả đêm bên giường, sáng hôm sau, điều đầu tiên khiến An Nguyệt Quân rời đi là sắc thuốc. Hắn phải tự tay sắc mới yên tâm.

Diệp Khê Thiên tỉnh, ngó quanh chẳng thấy ai thì giật mình hoảng hốt. Xảy ra chuyện gì chẳng? Càng nghĩ càng sợ, lồng ngực nàng đau thắt.

Không thể chịu nổi nữa! Nàng muốn gặp hắn! Phải thấy hắn bằng mọi giá! Nàng xuống giường, lê hai bước, chân đột nhiên nhũn ra, ngã ngửa. Nàng cố gồng dậy nhưng bất lực.

Cấn rắng, nàng không thèm dậy nữa mà bò luôn trên đất, lết dần ra cửa. Chân tay nàng trĩu xước, nàng mặc kệ. Nước mắt lã chã rơi... rơi... rơi... điểm thành những đóa hoa trong suốt. Nàng khóc không phải vì đau, nàng khóc vì nghĩ mình không thể gặp được Quân nữa.

Nhích dần, nhích dần một cách khó khăn, khoảng cách rất gần nhưng sao nàng lết mãi không đến. Mồ hôi, nước mắt trộn lẫn rờn rờn chảy. Vết thương toác cả ra. Mặt nàng tái nhợt tường sắp ngất. Toàn thân chùng chắt đau đớn song ý niệm còn nung nấu buộc nàng phải kiên trì.

Lâu sau...

“Nương tử, sao thế này?!” Một giọng nói hốt hoảng vang lên. Là giọng nói quen thuộc tới khắc cốt ghi tâm.

Diệp Khê Thiên nhếch môi cười khê, đáy lòng buông lỏng, lập tức hôn mê.

Mở mắt lần nữa, ánh mắt lo âu, đón đau, hải hùng khiến nàng ảm lòng. Nàng run run vươn tay xoa hai má An Nguyệt Quân, cười trấn an. “Quân, đừng buồn.”

Khoé mắt An Nguyệt Quân ngấn lệ. Hắn cẩn thận vuốt ve gương mặt Diệp Khê Thiên, lắc đầu. “Không buồn, không buồn. Nương tử nói sao ta vậy.”

“Ngốc à!” Vành mắt Diệp Khê Thiên đo đỏ, nụ cười trên môi tươi hơn. Nàng có rất nhiều điều muốn nói nhưng tất cả đều mắc kẹt ở cổ họng, cuối cùng đều hoá thành một tiếng than nhẹ.

“Vì nàng, ta nguyện làm tất cả. Si mê mình nàng. Ngốc nghếch vì nàng.” An Nguyệt Quân nhiễm sự xúc động của Diệp Khê Thiên, đôi mắt cong cong tựa vầng trăng khuyết, môi cười hiền như gió xuân, đáng yêu tới mức ai cũng muốn ôm hắn vào lòng cưng nựng.

“Ban này... em nghĩ... nghĩ...” Diệp Khê Thiên không nói tiếp được, dường như thốt lên câu đó thôi nàng cũng sợ và đau.

An Nguyệt Quân tách hàm răng nàng đang cắn lấy môi ra, khẽ lau vết máu rớm, thối thối mong nàng hết đau. “Nương tử, nàng cũng ngốc lắm.”

Ôi, cặp đôi ngốc nghếch!

“Tề Thiên Phóng bắt anh uống cái gì?” Diệp Khê Thiên lo lắng hỏi An Nguyệt Quân, đáy lòng âm thầm ghi hận Tề Thiên Phóng. Tề Thiên Phóng, anh chờ đó cho tôi!

“Không biết.” An Nguyệt Quân lắc đầu.

“Có thấy khó chịu ở đâu không?” Diệp Khê Thiên sốt ruột quan sát An Nguyệt Quân.

“Không. Hẳn bảo một thời gian sau được tính mới phát tác, không sao. Nương tử, chúng ta không cần lo.” An Nguyệt Quân trông Diệp Khê Thiên bắt đầu rôm rớm lệ bèn lặng đi.

“Quân, anh đã hứa gì với em?” Diệp Khê Thiên nheo mắt hỏi nhỏ. Nhỏ nhưng khiến An Nguyệt Quân tim đập rộn.

“Không giết người nữa?” An Nguyệt Quân dò hỏi, len lén quan sát Diệp Khê Thiên. Nhìn mặt nàng lạnh đi, hẳn hoảng hồn, đổi câu trả lời: “Sinh chục em bé?”

Lúc này, Diệp Khê Thiên đã hoàn toàn đánh mất. Hẳn già ngu à?! Đáng vẻ đó của nàng trông thì yếu ớt, nhợt nhạt tuy nhiên vẫn dọa An Nguyệt Quân sợ tới nước mắt lưng tròng.

“Anh đã hứa, nếu anh không đủ sức đối phó thì để em giúp anh. Thế mà lúc đó anh làm gì? Điểm huyết ngủ của em, nhờ đấy là độc, có phải anh định một mình đi trước?” Diệp Khê Thiên bị kích động không ngừng ho khan. An Nguyệt Quân nghiêng người tính đỡ nàng lại bị nàng gạt ra. Nàng nhìn hắn chằm chằm nói từng chữ một, vẻ cô đơn dưới đáy mắt trào ra.

“Nương tử, sau này nhất định sẽ luôn có nhau.” An Nguyệt Quân mỉm cười, đáng vẻ dịu dàng say lòng người đủ để nhấn chìm con tim nàng cả đời.

“Ừm.”

Họ nhìn nhau trao đổi tình ý, không cần lời.

Trải qua trận đấu với An Nguyệt Quân, Lạc Vũ bị thương nặng nên y buộc phải yên ắng một thời gian, vài ngày không lâm triều. Có lẽ y chữa thương, có lẽ y đang chuẩn bị một kế hoạch khác, không ai rõ.

Gió mát thoang thoang. Ngày ngày trôi thanh bình. Rất nhanh, nửa tháng đã qua. Đầu thu, thời tiết se lạnh sáng khoái.

Diệp Khê Thiên sắp khỏi hẳn. An Nguyệt Quân dưới sự giám sát của nàng ăn uống đầy đủ cũng đã trở lại bộ dạng khoẻ khoắn, hai má mềm mại trắng hồng khiến trên dưới Nguyệt gia bảo đều phấn khởi.

Đêm đầu thu, trăng sáng sao thưa, gió mát vi vu. Đường mòn trong rừng ngập đầy những bóng cây và bóng trăng trút xuống. Đây chính là giờ phút lý tưởng dành cho các cặp tình nhân.

“Nương tử, đêm nay thật đẹp, rất nhiều sao.” Ai đó mở to mắt trong nói không thèm nhìn trời.

“Ừ.” Diệp Khê Thiên khẽ nhắm mắt tận hưởng gió đêm mát lành.

Ai đó thất vọng thở dài. Lát sau, mắt to lại bắt đầu lúng liếng có mục đích. “Nương tử, hôm nay nàng rất đẹp.”

“Chỉ hôm nay thôi à?”

Ai đó lắc đầu quây quây, đáng vẻ nũng nịu khiến ai cũng muốn bắt nạt. “Nương tử ngày nào cũng đẹp, đẹp hơn cả tiên nữ trên trời. Nương tử đẹp nhất nhất.”

“Ồ.” Nàng hài lòng gật đầu.

Nhiệt tình của mình bị dội một gáo nước lạnh, An Nguyệt Quân tiu ngưu bĩu môi, gương mặt nhỏ nhắn uất ức, miệng lâu lâu: “Nương tử, nàng không thấy chúng ta đang lãng phí một đêm trăng đẹp à?” Ai đó ranh ma nhào vào lòng Diệp Khê Thiên làm nũng.

Nàng đẩy hắn ra, hỏi: “Lắm nhảm một đồng, rốt cuộc anh muốn gì hả?”

“Nương tử, ta muốn nói... hay chúng ta sinh em bé đi thôi.” Hắn vẫn khoác bộ dạng trẻ con nhưng đôi mắt đã nồng cháy dục vọng, tay lặng lẽ siết eo nàng.

Chẳng lẽ đóng cửa trốn trong phòng thì không lãng phí đêm trăng đẹp à?

Chưa kịp thốt ra câu trên, Diệp Khê Thiên đã bị bé bỏng lên, mắt hút.

Vừa hết bệnh liền nghĩ tới mấy chuyện này, quả nhiên... thực sắc tính dã!

*thực sắc tính dã: mê sắc thành tính

Hồi lâu...

Đột nhiên, từ Thâm Tuyết các vang lên tiếng gầm giận dữ của ai đó đang cắn răng nghiêng lợi: “Tề Thiên Phóng!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 89: Buổi Sớm Ngọt Ngào

Lục đục một hồi, cửa phòng bị đập tung. Bạch y tung bay, phong hoa tuyệt đại. Thoắt cái, bạch y mất hút.

Tề Thiên Phóng một mình ngồi ở Mai Thanh các thưởng trà, thần thái biếng nhác và nhàn rỗi. Đột nhiên, y cười cười đặt chén trà xuống, lẳng lặng chờ.

Giây sau, An Nguyệt Quân mặt đen như đất nồi, ánh mắt tối tăm pha lẫn giữa tức giận và dục vọng, trán hằn gân xanh xuất hiện, hằm hằm tra hỏi: “Được gì?”

Tề Thiên Phóng không hề bị An Nguyệt Quân dọa. Y chắc chắn lắc đầu, cười thâm trong lòng, miệng hỏi: “Thế nào? Không thoả mãn?”

“Được gì?” An Nguyệt Quân lặp lại lần nữa.

“Ngươi không rõ à?” Tề Thiên Phóng giả bộ ngạc nhiên. “Ta nghĩ ngươi rõ chứ.”

Mặt An Nguyệt Quân thoát khỏi. Hắn mím môi không hé một lời.

“Nhìn nửa tháng là được.” Dù Tề Thiên Phóng đã cố nghiêm mặt song khóe môi vẫn hơi run như thể y sắp cười phá lên.

An Nguyệt Quân lạnh lùng nheo hai mắt ghim chặt Tề Thiên Phóng, sát khí bùng nổ. “Ngươi...!”

Tề Thiên Phóng chà dăm liếc An Nguyệt Quân nữa, chỉ sợ mình không nhìn được bật cười ngay tại chỗ. Bình thường An Nguyệt Quân lạnh lùng tinh táo chừng nào thì giờ trông chật vật, vụn vặt chừng ấy. Tuy nhiên đánh chết y cũng không nói sự thật này ra đâu. Phải biết nam nhân không được thoả mãn y chang trái bom hẹn giờ. Y nên nhanh trốn đi thì hơn.

An Nguyệt Quân tròn mắt ngó hướng Tề Thiên Phóng mất hút. Tề Thiên Phóng, ngươi chờ đấy!

Trở về Thâm Tuyết các, An Nguyệt Quân ngấm Diệp Khê Thiên ngủ trên giường, sắc tâm lại nổi lên. Mắt hắn sáng rực, vẻ mặt si mê, còn kém chảy nước miếng nữa thôi. Nhưng nhớ đến tình trạng hiện tại của mình, hắn lại chỉ đành thở dài đầy đau khổ ôm nạng, loay hoay hồi lâu mới ngủ được.

Nhìn được không ăn được, khổ quá đi!

Rạng sáng hôm sau.

Diệp Khê Thiên tỉnh, đẩy hai cánh tay An Nguyệt Quân quần lấy nàng hết bạch tuộc ra, dẩy rửa mặt, chẳng thèm để ý ai đó cứ mở to đôi mắt mọng nước ăn vạ trên giường.

Mặc Diệp Khê Thiên quay lưng về phía mình, An Nguyệt Quân vẫn nắm chặt gắm trung đôi mắt rung rung và về bị vợ bỏ ra, mím môi, buồn bã lên án: “Nương tử, nàng không thích ta nữa đúng không?”

“Hả?” Diệp Khê Thiên đang rửa mặt thuận miệng đáp.

“Vậy sao nàng không cho ta ôm?” Ai đó nhỏ giọng giận dỗi: “Vốn không ăn được đã đủ thâm, giờ ngay cả ôm cũng không cho. Phu quân thật là đáng thương mà...”

“Gi cơ?” Diệp Khê Thiên nghe không rõ, hỏi lại.

“Nương tử, ta không có nói gì hết.” Ai đó lắc đầu quấy quậy.

“Hôm nay trời rất đẹp.” Diệp Khê Thiên rửa mặt xong, không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi nữa bèn quan sát thời tiết bên ngoài. Nàng thoải mái chống nạnh quay lại.

“Ừ, ừ, ừ.” Ai đó gật đầu như giả vờ, đôi mắt lập loè hy vọng, hỏi: “Chúng ta ngủ tiếp ha?”

Bốp!

Đầu bị tảng một cú đau điếng, An Nguyệt Quân xoa xoa chỗ đau, uất ức đỏ ửng mắt, rung rung méu: “Nương tử, đừng đánh mạnh quá. Đánh mạnh sẽ làm đau năm tay bé nhỏ của nương tử, phu quân đau lòng.”

“Thôi nói xàm đi!” Diệp Khê Thiên dờ khóc dờ cười. “Chốc em ra ngoài dạo phố, anh không đi phải không?”

“Đi, đi, đi chứ!” An Nguyệt Quân giơ cao tay, miệng đồng dạ hô lộ sự hưng phấn, đáng yêu tới mức ai cũng muốn bắt nạt.

“Anh còn muốn ngủ, em không miễn cưỡng anh.” Diệp Khê Thiên vờ ngẫm nghĩ, đột nhiên mắt sáng rõ. “Đề em gọi Tề Thiên Phóng cùng đi.”

Ai đó nhảy dựng vô đến trước mặt Diệp Khê Thiên, âm ỉ: “Nương tử sao lại muốn đi cùng hắn?! Không cho! Ta không cho! Không cho!”

Đồng thời đẩy lòng An Nguyệt Quân lại tiếp tục ghi thêm hận với Tề Thiên Phóng.

“Ồ, chẳng phải anh muốn ngủ tiếp ư?” Diệp Khê Thiên giả bộ ngạc nhiên, lẩm bẩm: “Không sao, em tìm anh ta cũng được mà.”

Dứt lời, nàng lập tức xoay người định ra khỏi phòng.

Một đôi tay từ sau ào tới siết lấy nàng, lực mạnh đến nỗi khiến cơ thể nàng theo quán tính đổ về trước thêm vài bước mới giữ lại được trọng tâm. Nàng ngoái đầu tròn ngược mắt.

Tên này!

“Nương tử...” Giọng nói rầu rĩ, uất ức vang lên.

“Hả?” Diệp Khê Thiên khẽ đáp, môi cười thật tươi.

“Nàng đừng bắt nạt ta nữa. Ta muốn đi mà.” Giọng nghe như sắp khóc.

Không may, vẻ sắp khóc ấy không thể tranh thủ được chút thương tình nào.

“Ấy chết, không còn sớm nữa, em phải nhanh tìm anh ta thôi. Nếu không sợ anh ta lại đi đâu mất.”

Đi đi! Đi luôn đi! Kê khiến thần phạt phần nộ, người người căm hận đó tốt nhất nên một đi không trở về! Tề Thiên Phóng đáng chết!

“Đừng, đừng mà nương tử, cho ta theo với. Ta biết từ lâu nào có món mới, có rượu ngon. Hơn nữa, ta còn biết phố Nam...” Ai đó say sưa quảng cáo bản thân không ngừng, một lòng muốn đi chơi cùng Diệp Khê Thiên.

Diệp Khê Thiên lặng lẽ phủ tay mình lên vòng tay quanh eo, môi cười chưa từng tắt, cắt ngang hẳn: “Đi thôi.”

Đương nhiệt huyết với bài diễn thuyết, ai đó sững sốt, ngơ ngác hỏi lại: “Gi cơ?”

“Không phải muốn đi chơi với em à?” Diệp Khê Thiên quay lại dịu dàng ôm mặt An Nguyệt Quân. Hắn dễ thương quá đi mất!

“Muốn! Muốn chứ!” An Nguyệt Quân gật đầu liên hồi, sau đó lập tức kéo nàng ra cửa. “Nương tử, đi thôi, đi thôi! Chậm mất vui.”

Mục đích rõ ràng: hấn sợ nàng lại đổi ý đi tìm Tề Thiên Phóng.

Diệp Khê Thiên nín hấn, thở dài, lắc đầu. “Anh định trần như nhộng ra đường ư?”

Một sáng lấm ờn ào. Cuối cùng, khi đã chuẩn bị xong xuôi, hai người rề rà lên đường.

Sao lại “rề rà”? Bởi ngay trước cửa bảo, họ cãi nhau, à nhầm, mỗi Diệp Khê Thiên rống thối, còn An Nguyệt Quân chỉ có nước ngoan ngoãn nghe chửi, nào dám cãi.

“An Nguyệt Quân!!!” Nhìn xe ngựa trước mặt, Diệp Khê Thiên tức tới độ xịt khói, bắt lực dâng trào. Trò gì thế này hả trời!

“Đấy! Nương tử, chuyện gì vậy?” An Nguyệt Quân vội vàng điểm danh, đáng về quan tâm, cung chiều. Sự say đắm trong đáy mắt mỗi ngày chỉ tăng chứ không giảm.

“Giải thích cho em! Những cái này là gì?!” Xung quanh xe ngựa sao lại treo đầy lục lạc lớn nhỏ đủ cỡ, màu sắc đủ loại? Hơn nữa, sao chúng còn được xếp thành bốn chữ “ta yêu nương tử” to đùng?!

“Lục lạc đó.” An Nguyệt Quân cười híp mắt đáp.

“Em biết.” Diệp Khê Thiên hít sâu một hơi cho bình tĩnh. “Nhưng nó có ích gì cho chuyến đi chơi của chúng ta?”

An Nguyệt Quân không ngại mà ưỡn ngực trả lời: “Nương tử, vậy trông oách lắm mà.” Nói tới đây, mắt hấn trong sáng còn hơn cả tuyết mùa đông, miệng cong cong một cách tự hào.

Oách? Chắc chắn là oách chứ không phải điên chứ? Diệp Khê Thiên giật giật khoé môi hỏi lại: “Oách?”

“Ừ, nương tử! Nàng không thấy mọi người đều nhìn chúng ta và xe ngựa bằng ánh mắt hâm mộ ư? Oách để sợ còn gì! Hơn nữa, nếu làm vậy, cả thành đều sẽ biết nàng là nương tử của ta. Xem còn ai dám xớ rớ tới gần nàng.” An Nguyệt Quân hết lòng ca ngợi “kiệt tác” của mình. Cảm hứng tạo ra nó chính là từ cơn dục vọng đêm qua vẫn chưa được giải tỏa. Hấn hài lòng nở nụ cười tươi rói, mắt đen chớp chớp cực đáng yêu.

“Oách cái rắm! Ra ngoài không bị người ta nghĩ là bệnh nhân tâm thần trốn trại mới lạ!” Diệp Khê Thiên rút cuộc hết nhịn nổi bèn mắng liên mồm. Cuối cùng, nàng hung hăng đập hấn một đập, vùng vằng bỏ đi, không bao giờ muốn thấy kẻ đầu óc mắc bệnh này nữa!

Còn mỗi An Nguyệt Quân đáng thương ngó bóng nàng. Hấn liếc xe ngựa cười khúc khích, lát sau mới kịp phản ứng vội vã đuổi theo.

Trên đường.

“Nương tử, đừng lơ ta nữa mà.” Ai đó sau khi thành công chọc tức Diệp Khê Thiên giờ lại lo bầu lấy nàng làm nũng, cầu xin.

“...” Diệp Khê Thiên vẫn không thèm hé răng, mặt hầm hầm.

“Nương tử, có phải nàng thấy chữ còn quá nhỏ không? Không sao, lần sau phu quân sẽ xếp lớn hơn.” An Nguyệt Quân bưng tỉnh, mắt sáng rờ.

“...” Vẫn như cũ không hé răng, nhưng khoé miệng và khoé mắt giật đùng đùng.

“Yên tâm, nương tử, lần sau phu quân nhất định sẽ làm...” An Nguyệt Quân tiếp tục hứa hẹn.

Rút cuộc hết chịu nổi, Diệp Khê Thiên quát: “Nín!”

An Nguyệt Quân gục đầu, im thật. Mắt to chớp liên hồi rồi trở nên ươn ướt, má mèm phúng phính, môi mím nhẹ, hấn muốn biểu lộ mình tức giận, nhưng nhìn thế nào cũng thành ra đáng yêu.

Hai người một trước một sau. Lặng được một lúc, người đằng sau lại bắt đầu ầm ĩ.

“Nương tử...” Tiếng kêu rất rất rất nhỏ. Môi đỏ bèn bẹt, trông hấn có vẻ vô cùng đáng thương.

“Sao?” Diệp Khê Thiên nhìn con đường xa tít mù khơi trước mặt, nhú mảy, nghĩ đến người phía sau lại càng bức.

Lần này không có tiếng đáp. Hấn y hệt một cô vợ nhỏ bị mắng lẻo đẻo bám sát nàng, buồn rầu nhìn chăm chăm lưng nàng, mắt thỉnh thoảng liếc lên đằng trước.

Tay Diệp Khê Thiên vung vẩy theo từng bước đi. An Nguyệt Quân len lén định nắm lấy nó, nhưng lần nào sắp tóm được cũng bị tiếng nàng gọi vu vơ đập cho tỉnh, nét mặt càng thêm rầu rĩ.

Hồi lâu, đột nhiên Diệp Khê Thiên thở dài, gọi: “Quân.”

“Nương tử, ta đây, ta đây!” An Nguyệt Quân hấp tấp chạy tới trước mặt nàng, gương mặt trắng hồng tươi tắn, mắt cười cong cong

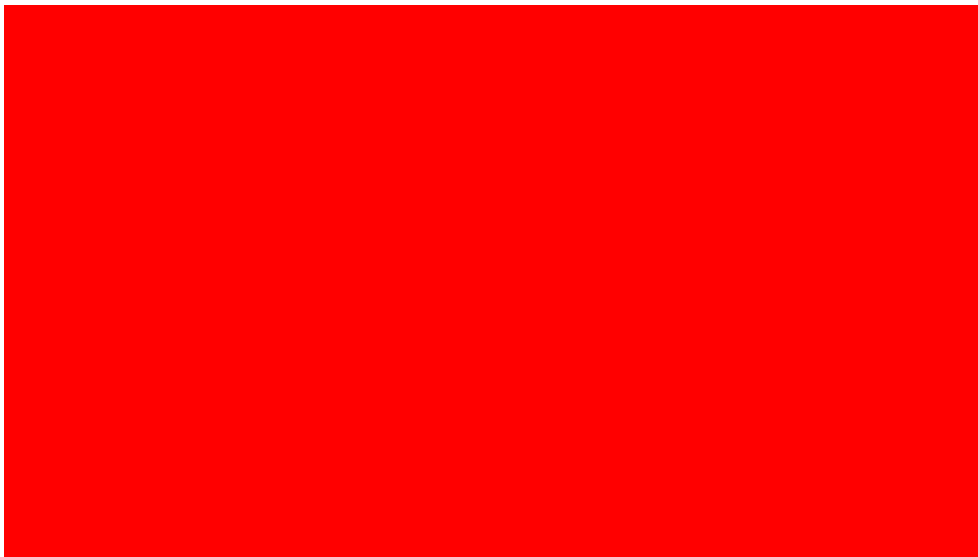
“Em mời chân.”

Dứt lời, ai đó liền mừng rơn xông đến bế bổng nàng lên. Giây sau, bóng hai người mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 90: Đạo Phổ

Không lâu sau là đến chợ. Chợ ồn ã, náo nhiệt. Từ lâu, quán trà, khách điểm hàng nổi hàng hai bên đường. Các sạp hàng rong ra rả tiếng rao bán.

An Nguyệt Quân và Diệp Khê Thiên đương đạo bước, chợt nghe: “Biểu ca, trùng hợp quá.”

Tiếng nói trong veo ngọt ngào của con gái khiến hai người quay đầu. Là Thi Tiêu An. Nàng ta vận một bộ y phục xanh nhạt, được Minh Nguyệt dìu, dáng vẻ yếu ớt, hơi thở gấp gáp. Xem ra sức khỏe chưa bình phục nhiều. Phản ứng của An Nguyệt Quân là lạnh nhạt và hơi có vẻ ghét bỏ. Phản ứng của Diệp Khê Thiên là khách sáo cười cười. Quả nhiên oan gia ngõ hẹp.

Thi Tiêu An lặng lẽ ra dấu Minh Nguyệt không cần đỡ mình nữa. Nàng ta từ từ bước tới, đôi mắt quẩn rừ nhìn thẳng về phía An Nguyệt Quân. Lúc sắp đến gần hần, nàng ta bỗng lao đảo, bước chân loạn xạ, người đổ về trước chuẩn bị nhào vào lòng An Nguyệt Quân.

An Nguyệt Quân vốn cảnh giác nàng ta từ lâu nên tránh rất dễ. Hần không tiếng động né sang bên, nũng nịu cười. “Nương tử, từ lâu đằng kia mới khai trương, chúng ta vào ăn thử đi.”

Dứt lời, hần kéo Diệp Khê Thiên đi thẳng, không thèm để ý Thi Tiêu An đằng sau đã chơi vơi. Minh Nguyệt hết hồn chạy tới định giữ chù nhưng không kịp. Thi Tiêu An ngã sượt không bỏ dậy nổi, rên rên rí rí, ngó chừng đau lắm.

“Tiểu thư không sao chứ ạ?” Minh Nguyệt đỡ Thi Tiêu An dậy, gấp gáp hỏi thăm.

Hần cố ý? Thi Tiêu An tức giận lắc đầu. “Ta không sao.”

Trông bóng An Nguyệt Quân và Diệp Khê Thiên, Thi Tiêu An vội muốn đuổi theo. Thử nàng ta đã nhận định là của mình chắc chắn phải là của mình!

Đi trước, Diệp Khê Thiên mỉm cười, đánh nhẹ An Nguyệt Quân một cái. “Anh cố ý đúng không?”

An Nguyệt Quân mở to đôi mắt đen, mím mím môi oan ức, nhỏ giọng: “Nào có. Hoá ra phu quân trong lòng nương tử hư vậy sao?”

“Ồ, anh đoán hay thế.” Diệp Khê Thiên cười khoái trá. Đối với người ngoài, có lẽ hần rất xấu. Nhưng trong lòng nàng, hần là cả một kho báu đấy.

“Nương tử, sao nàng lại có thể nghĩ xấu phu quân của mình? Ta ấy hả, trong lòng ta, nương tử đẹp y chang tiên nữ trên trời vậy đó, giống như...” An Nguyệt Quân âm ức lên án hăng say.

“Được rồi, được rồi, anh ăn nói ngọt ngào dễ nghe lắm, được chưa?” Diệp Khê Thiên bất đắc dĩ chữa cháy. Người này thật là... không khiến người khác yêu cũng khó.

“Nương tử không thích phu quân ăn nói ngọt ngào dễ nghe sao? Nếu nương tử dám nói không thích, ta sẽ ôm nữ nhân khác đó.” An Nguyệt Quân liếc kẻ đằng sau sắp đuổi tới nơi, không khỏi bước nhanh hơn, nụ cười trên môi rực rỡ, chói mắt như thần tiên.

“Thích, thích, thích. Ai cho anh ôm người phụ nữ khác.” Diệp Khê Thiên trừng mắt liếc hắn, híp mắt dọa: “Nhớ! Anh là của em. Toàn thân từ đầu xuống chân mỗi chỗ đều là của em. Nếu dám để người phụ nữ nào sờ vào, em liền chặt tay cô ta, à không, cầm kéo xẻo anh, cho anh hết đường lãng nhãng!”

Lời nói ác nghiệt nhưng lại làm An Nguyệt Quân cười tít, gương mặt tuyệt mỹ toả sáng, mắt xéch say đắm một tình yêu nồng nàn. Hắn ghé vào lỗ tai nàng, đặc ý thì thầm: “Nương tử, ta nào có cho ai sờ vào mình. Phu quân từ trên xuống dưới toàn nương tử là sờ thôi.”

Diệp Khê Thiên đỏ bừng mặt. Người này! Bực bội tron mắt liếc An Nguyệt Quân, dám cho hắn một đám, cuối cùng tặng thêm hắn một đập xong, nàng mới cam lòng đi tiếp.

An Nguyệt Quân đứng tại chỗ khúc khích cười lâu.

Vắt và đuổi mãi mới đến nơi, Thi Tiêu An thở hổn hển, hỏi: “Biểu ca, huynh đi nhanh vậy? Sao không đợi Tiêu Tiêu?”

An Nguyệt Quân xoay người cúi đầu lạnh lùng ngó nàng ta, khinh thường ghét bỏ lạnh giọng: “Cút cho ta! Còn nữa, tốt nhất ngươi nên dẹp ý định của ngươi đi.”

Dứt lời, hắn lại quay đầu tìm kiếm bóng dáng cách đó không xa, vội vã đuổi theo.

Thi Tiêu An xấu hổ sững sờ tại chỗ. Đột nhiên, sau lưng nàng ta vang lên một giọng nói tà ác ai nghe cũng rùng mình: “Muốn chiếm được hắn không?”

Quay lại, Thi Tiêu An như bị mê hoặc, bước dần về phía y...

“Nương tử, chúng ta ăn bánh hoa quế nhé?” Khuôn mặt nũng nịu xấp lại gần khuôn mặt hằm hằm của Diệp Khê Thiên.

“Không ăn.”

“Nương tử, chúng ta ăn cá xào giấm đi.”

“Không ăn.”

“Nương tử, đừng giận mà.” Hắn liên tục làm nũng, sau đó hồn nhiên sửa sai. “Nương tử, nếu không về sau ta ôm nương tử nhiều nhiều chút? Nương tử không cho ôm, ta vẫn cứ ôm?”

Có khi nào nàng không ôm mà hắn không ôm thật đâu?

An Nguyệt Quân và Diệp Khê Thiên vào một tửu lâu.

“Hai vị khách quan muốn ăn gì?” Tiểu nhị ân cần hỏi han.

An Nguyệt Quân lấy lòng cười hỏi Diệp Khê Thiên: “Nương tử, nàng muốn ăn gì?”

“Cho ấm trà Long Tĩnh với vài món đặc sắc của quán.” Diệp Khê Thiên gọi đại.

“Vâng, phu nhân.” Tiểu nhị liếc hỏi ý An Nguyệt Quân, thấy hắn gật đầu mới lui xuống.

“Nương tử, chúng ta quả nhiên là tâm đầu ý hợp. Ta vừa hay cũng muốn uống trà Long Tĩnh.” Ai đó mở to đôi mắt đen trong veo, cười toét miệng, bắt đầu đồng dài.

Đĩ nhiên chả ai thèm đáp hắn.

Rất nhanh, thức ăn được dọn lên. Một bàn lớn ngào ngạt hương thơm, tuy nhiên Diệp Khê Thiên không có cảm giác thèm, ngược lại còn thấy buồn nôn. Nàng nhũn mày cố nuốt miếng cá.

An Nguyệt Quân hăng hái gấp thịt vịt định bỏ vào chén Diệp Khê Thiên, phát hiện nàng buông đũa bèn lạ lùng hỏi: “Nương tử sao vậy? Không ngon hả? Kêu món khác nhé?”

Diệp Khê Thiên lắc đầu. “Không cần, em ăn không vô. Anh ăn đi.”

“Nương tử không ăn, ta cũng không ăn.” An Nguyệt Quân buông đũa.

“Không ăn?” Diệp Khê Thiên cau mày, véo khuôn mặt hắn nạt: “Trông anh còn gầy lắm, không đáng yêu tí nào. Nếu anh gầy, em sẽ không thương anh đâu.”

An Nguyệt Quân tội nghiệp liếc nàng. “Nhất định phải ăn ư?”

Diệp Khê Thiến gạt mạnh đầu, lúc này An Nguyệt Quân mới rung rung nước mắt cầm đũa ăn tiếp.

Ăn uống no nê, thanh toán xong, họ rời đi.

Hai người ngó đông ngó tây, dạo khắp nơi. Ban đầu xem xiếc phun lửa, Diệp Khê Thiến sùng bái ngắm anh diễn viên khiến An Nguyệt Quân ghen ngút trời. Sau chuyển xem nặn tượng đất, hẳn mới từ từ hạ hỏa, vui vẻ trở lại.

Trời mau tối, Diệp Khê Thiến chợt nhớ tới Thi Tiêu An, lo lắng khều An Nguyệt Quân: “Quân, trẻ thế này rồi biểu muội còn ở ngoài đường, nguy hiểm lắm. Hay gọi cô ấy cùng về đi.”

“Nàng ta về rồi.” An Nguyệt Quân không chút chần chờ đáp. Hẳn sao có thể để kẻ thứ ba chen vào giữa họ!

“Sao anh biết?” Diệp Khê Thiến nghi ngờ ngó hấn.

“Ta vừa thấy nàng ta lên xe ngựa về rồi.” Hấn mặt không đỏ thỏ không gắp trọn mắt nói láo, cười hi hi bảo: “Nương tử, may mà nàng ta đã về. Nếu phải về cùng nàng ta, sợ mai còn chưa đến bảo.”

Diệp Khê Thiến cười phì, lắc đầu giục: “Về thôi, về thôi.”

Đêm đen như mực, hai người đan tay sánh bước, hạnh phúc rạng rỡ trên môi.

Chỉ cần cùng nhau tay trong tay, dù đến đâu cũng đều là hạnh phúc.

Diệp Khê Thiến trộm nhìn An Nguyệt Quân, cười gian, đương lúc lan man nói chuyện bỗng tốt lên lưng hấn. “Em muốn anh công.”

An Nguyệt Quân lão đảo vài bước, sau đó vững vàng đỡ được nàng, bắt đắc dĩ cười cười. “Ừ.”

Giờ phút này, nồng tình mật ý, không cần ngôn ngữ.

An Nguyệt Quân chợt thốt: “Nương tử, hình như nàng mập ra rồi.” Nhưng ta thích. Câu kể, hấn chưa kịp tiếp thì...

Bốp! Đầu bị ăn một đấm. Diệp Khê Thiến sát khí đằng đằng ra lệnh: “Nín!”

“Dạ, nương tử.” Cam chịu vâng lời.

Diệp Khê Thiến đột nhiên quán hai tay vòng quanh cổ An Nguyệt Quân, áp môi lại gò má mềm của hấn, thì thầm: “Thương cho anh.”

“Nương tử, bên trái nữa.”

“Rồi.”

“Nương tử, thêm cái nữa.”

“Rồi.”

“Nương tử, thêm cái nữa.”

“Rồi.”

“Nương tử, thêm...”

“Anh đủ chưa?!” Diệp Khê Thiến hét chịu nổi rống hấn. Người này da mặt đúng là dày hơn tường thành!

“...” Uất ức câm nín.

An Nguyệt Quân cứ công Diệp Khê Thiến đi bộ như vậy về Nguyệt gia bảo. Tuy đã nửa đêm nhưng hấn chẳng hề mất kiên nhẫn, ngược lại trên mặt chỉ toàn tươi cười lẫn hạnh phúc.

Thời gian chậm chậm trôi. Ngày tháng ngọt ngào bất tri bất giác đã nửa tháng. Hết lệnh cấm, hấn nhịn lâu lắm rồi cho nên hưng phấn hết biết.

Trưa đó ăn cơm, An Nguyệt Quân kéo Diệp Khê Thiến vào đại sảnh.

Không lâu sau, thức ăn được bung lên, hương thơm toả bốn phía. Đột nhiên, Diệp Khê Thiến mặt trắng xanh, bụm miệng lao ra ngoài.

“Oẹ... oẹ... oẹ...”

An Nguyệt Quân lo lắng vỗ lưng nàng. “Nương tử, nàng sao vậy? Nương tử thấy thế nào? Đừng làm ta sợ.”

Hắn quát hạ nhân một bên ngậy như phồng: “Nhanh gọi đại phu! Nhanh!”

Đám nha hoàn lúc này mới sực tỉnh, cuống cuống lao đi.

“Nương tử, đừng làm ta sợ mà...” Mặt An Nguyệt Quân trông còn trắng hơn Diệp Khê Thiển. Mắt hắn đầy khiếp sợ, môi cũng run run.

“Bê đi, bê đi, bê hết đi.” Diệp Khê Thiển vừa nôn vừa chỉ bàn ăn.

Không cần An Nguyệt Quân rống nữa, đám hạ nhân đã tự động bê hết thức ăn xuống.

Lát sau, Diệp Khê Thiển mới khoẻ hơn, quay sang cười cười với An Nguyệt Quân bị dọa cho hết hồn ở bên. “Ngốc ạ, em không sao. Chắc là...” Nàng vui mừng nghĩ tới khả năng này. Các biểu hiện rất giống!

“Gi cơ?” An Nguyệt Quân mù mờ hỏi lại.

Quý An: Minh tự hỏi, lúc này Tề Thiên Phóng đang rúc cái xó xỉnh nào??? Nhà có sẵn thần y không mời tự dung gọi đại phu quên chi??? Mấy người này rảnh... =.=

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 91: Nương Tử, Ta Sắp Làm Cha

Diệp Khê Thiển trừng mắt với An Nguyệt Quân, định giải thích với hắn thì đại phu tới. Nàng liếc hắn. May quá, có vẻ hắn đã bình tĩnh lại.

“Bảo chủ, đại phu đến rồi ạ.”

Đại phu xách hòm thuốc bước vào, cúi đầu hành lễ. “Bảo chủ, phu nhân.”

“Ừm, xem cho nương tử của ta đi.” An Nguyệt Quân nhặt giọng bảo, song bên trong vẫn lộ sự lo lắng.

“Vâng.”

Đại phu bắt mạch hồi lâu, sau đó mỉm cười, mừng rỡ thông báo: “Chúc mừng bảo chủ, chúc mừng bảo chủ, là hỷ mạch. Phu nhân có tin vui rồi.”

“Gi cơ?” An Nguyệt Quân đại ra. Đại phu vừa nói cái gì?!

“Bảo chủ, phu nhân có tin vui.” Đại phu cười ha hả, lặp lại lần nữa.

An Nguyệt Quân vẫn ngơ ngẩn, dờ ra hết khúc gỗ. Lâu thật lâu sau, hắn đột nhiên túm cổ áo đại phu, dử dằn yêu cầu: “Lặp lại lần nữa.”

“Bảo... bảo chủ, phu nhân... có tin vui...” Dứt lời, đại phu liền ho khan.

An Nguyệt Quân hớn hờ thả đại phu ra, mặc lão ngã nhào xuống đất. Hắn cúi đầu cẩn thận hỏi Diệp Khê Thiển: “Nương tử, nương tử, đúng không vậy?”

Ta sắp làm cha rồi hả?”

Nương tử đang mang thai con của hần! Con của hần!

Diệp Khê Thiên sớm đã đoán được nên cũng không ngạc nhiên lắm. Tuy nhiên nghe đại phu xác nhận, nàng vẫn mừng như điên. Nàng cố giữ vẻ mặt bình thường, nâng tay véo má hần.

“Ồi! Á!” An Nguyệt Quân chớp đôi mắt long lanh, rung rung méu: “Nương tử, đau.”

“Phải mơ không?” Diệp Khê Thiên hỏi hần.

An Nguyệt Quân lắc đầu, dánh vè hết cô vợ nhỏ tội nghiệp trả lời: “Không phải.”

Chợt hần bừng tỉnh, nhào tới ôm cổ Diệp Khê Thiên, dụi dụi vào nàng, lăm lăm liên hồi: “Ta có em bé, ta có em bé, ta sắp làm cha...”

Nửa chừng, An Nguyệt Quân sững lại, lui về sau, cẩn thận đỡ Diệp Khê Thiên ngồi xuống ghế. “Không được, không thể hành động như vậy nữa, khéo động thai khi.”

Hần cũng ngồi xuống cạnh nàng, xoa cái bụng chưa to ra, vừa cười vừa nói: “Đây là con ta, là con của ta và nương tử...” Giọng nói rất rất nhỏ như sợ quấy rầy đến sinh mệnh bé bỏng bên trong.

“Nương tử, nương tử, ta sắp làm cha đó.” Đột nhiên, hần lớn giọng tuyên bố, mặt mày nở nụ cười tươi rói, con ngươi vút sáng, trông hồn nhiên không khác gì đứa trẻ.

Điều này khiến mọi người trong phòng phải cười trộm, đồng thanh: “Chúc mừng bảo chủ, chúc mừng bảo chủ.”

“Nương tử, nàng bảo chúng tên nên đặt tên em bé là gì?” An Nguyệt Quân cười như chưa từng được cười, vẫn lăm lăm không ngừng: “Chuyện này phải suy nghĩ thật kỹ, không thể sơ suất.”

Diệp Khê Thiên dở khóc dở cười. “Quân, hơi sớm đấy.”

An Nguyệt Quân như bị điếc, tiếp tục lăm lăm: “Tốt nhất là...”

“Quân!” Diệp Khê Thiên bắt đầu dõng dạc gọi to.

“Nương tử, chuyện gì?” An Nguyệt Quân sững sờ ngẩng đầu, khoé môi vẫn cong cong.

“Còn sớm, chuyện tên không cần vội.” Diệp Khê Thiên lắc đầu thờ dãi.

“À...” An Nguyệt Quân cúi đầu, chốc lại ngẩng phắt lên, hoảng hồn dặn: “Nương tử, đừng nói lớn thế, cẩn thận động thai khi.”

An Nguyệt Quân cong môi cười ngây ngô, gương mặt tuyệt mỹ trắng hồng, mềm nhẵn, mắt cười híp thành sợi chỉ, toàn thân lộ ra hơi thở ấm áp. Thật vui... Thật vui... Con của hần và nương tử! Hạnh phúc căng tràn lồng ngực như muốn phá cũi mà ra. Con của hần! Con của hần và nương tử!

“Nương tử, ta sắp làm cha rồi.” An Nguyệt Quân ngẩng lên, mở to mắt nhìn Diệp Khê Thiên. Câu này dù đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần nhưng mỗi lần nói hần đều cảm thấy hạnh phúc vô bờ.

“Ừ.” Diệp Khê Thiên gật đầu đáp lại.

“Nương tử, ta sắp làm cha rồi.” Mặt An Nguyệt Quân mừng rơn.

“Ừ.”

“Nương tử, ta sắp làm cha rồi.” Lại lặp lại lần nữa, dường như nói mãi không đủ.

“Nương tử...”

“Anh xong chưa?!” Rống to.

Bầu không khí yên lặng đến khi An Nguyệt Quân uất ức vì bị nằng liến rúc rích những tiếng cười.

Giờ phút này, phòng khách rộn ràng, tươi vui khắp chốn.

Đại phu ở bên thoáng áy náy nhưng vẫn đành nhỏ giọng: “Chúc mừng phu nhân, tin vui đã nửa tháng.”

Lời vừa thốt, phòng khách im bặt. Diệp Khê Thiên mặt thoát tái, An Nguyệt Quân quanh thân cũng dần dấy sát khí.

Nửa tháng? Sao lại nửa tháng? Ai ai cũng biết nửa tháng nay bảo chủ, phu nhân không sinh hoạt vợ chồng, sao có thể có con? Mọi người xì xào bàn tán.

“Quân, anh phải tin em, em tuyệt đối không...” Diệp Khê Thiên hoảng sợ lay cánh tay An Nguyệt Quân.

“Biểu ca, biểu tẩu có tin vui? Chúc mừng, chúc mừng.” Giọng nói yếu đuối vang lên, Thi Tiêu An bước vào, tươi cười lớn tiếng chúc mừng.

“Vâng, phu nhân mang thai đã nửa tháng.” Đại phu cúi đầu nói.

“Giờ có? Nửa tháng? Nhưng nửa tháng trước không phải biểu ca...” Thi Tiêu An làm như vô tình bật thốt: “A, biểu tẩu, đứa bé này chắc chắn là của biểu ca. Thứ cho Tiêu Tiêu ăn nói bậy bạ.”

An Nguyệt Quân vô cảm nhìn đại phu chăm chăm, ánh mắt lạnh như tuyết mùa đông. “Không chịu khai thật?”

Đại phu phát run nhưng vẫn cứng miệng: “Bảo chủ, lão phu không dám nói dối, là thật ạ.”

“Phải không?” An Nguyệt Quân hừ một tiếng, mắt sắc như dao, gằn từng chữ: “Ta không cho phép ai lừa dối ta, càng không cho phép có người lừa dối từ của ta ra làm trò, khiến nương tử rơi lệ! Nếu không...”

“Quân, em tuyệt đối không...” Diệp Khê Thiên vẫn hốt hoảng muốn biện giải. Nào ai ngờ chuyện vui lại thành ra thế này! Tại sao?!

An Nguyệt Quân quay lại, ánh mắt trở nên dịu dàng hẳn. Hắn ôm nàng, hôn khẽ lên mái tóc nàng, yêu thương bảo: “Nương tử, cẩn thận động thai khí.”

“Quân, đứa bé này là của anh, anh nhất định phải tin em!” Diệp Khê Thiên mất ứ lẹ. Nàng không muốn Quân cưng chiều mình thế này. Nếu nhờ sau này không có hắn, nàng sẽ không chịu nổi mất! Bởi nàng thương hắn, thương lắm!

“Nương tử, nàng còn nhớ trước kia ta từng nói gì với nàng không. Ta tin nàng như tin chính bản thân mình.” An Nguyệt Quân ôm nàng, khẽ gạt nước mắt cho nàng. “À không, còn hơn chính bản thân ta. Cho nên đây nhất định là con của chúng ta, ta sắp làm cha rồi.” Đoạn cuối, hắn còn không quên nở nụ cười ngốc nghếch quen thuộc.

Diệp Khê Thiên cảm động không nói nên lời. Có người chồng tin mình thế này, nàng còn cầu gì hơn. Nàng gật gật đáp lại hắn, lo sợ trong lòng tan biến sạch.

Thấy cảm xúc của Diệp Khê Thiên ổn định, An Nguyệt Quân mới quay ra lạnh lùng liếc hai người kia. “Còn không chịu khai? Vậy thì đừng hối hận.”

Từng câu từng chữ như lưỡi kiếm đâm vào màng nhĩ đại phu khiến lão lấy bối. Lão hét chịu nổi, bèn quỳ sụp xuống, chỉ vào Thi Tiêu An, khai tuốt tuốt: “Bảo chủ, không phải nô tài, là ả! Vừa rồi ngoài bảo ả cho nô tài một khoản ngân lượng, sai nô tài nói vậy. Thật ra phu nhân mang thai đã gần hai tháng.”

Hai tháng! Sau khi thành thân!

Thi Tiêu An dở dãn, chưa kịp chối tội thì tóc đã bị cắt bay chỉ còn một nhúm. Tóc đen rơi đầy đất, đầu Thi Tiêu An rối như con điên.

An Nguyệt Quân lạnh lùng nói: “Biến! Đừng để ta động thủ giết ngươi!”

Thi Tiêu An siết nắm đấm, hận thù hằn sâu trên mặt, đang định quay đi thì nghe An Nguyệt Quân bồi thêm: “Trở về Thi phủ, sau đừng để ta gặp lại ngươi.”

Trong phòng khách, rất nhiều nha hoàn và nô bộc đều hả hê. Đáng đời ả!

Thi Tiêu An xoa người, nước mắt giọt giọt rơi, hoa lê đài vũ, cầu khẩn: “Biểu ca, muội...”

*hoa lê đài vũ: nghĩa là khóc như hoa lê trong mưa, cụm từ chỉ người con gái đẹp khi khóc

An Nguyệt Quân thẳng thừng cắt: “Biến!”

Trừ nương tử, những kẻ rơi lệ trước mặt hắn đều vô tác dụng, thậm chí hắn còn ghét cay ghét đắng!

Đuối xong, An Nguyệt Quân liền chà thêm để ý Thi Tiêu An nữa mà quay qua dỗ dành Diệp Khê Thiên.

Thi Tiêu An căm hận nhìn cặp đôi trước mặt. Nàng ta nhất định sẽ có được biểu ca! Hắn vốn là của Thi Tiêu An nàng!

Suy nghĩ này có lẽ đã trở thành sự cố chấp bệnh hoạn.

Người đi hết, Diệp Khê Thiên ngồi dậy muốn về Thẩm Tuyết các chộp mắt chút. An Nguyệt Quân tận tình đỡ nàng, vừa dìu vừa cười nói hề hề: “Nương tử, ta sắp làm cha rồi.”

“Biết, biết, anh nói nhiều lắm rồi.”

“Nương tử, ta sắp làm cha của con chúng ta.”

“Nương tử, con chúng ta chắc chắn sẽ đáng yêu, xinh xắn giống nương tử.”

“Nương tử...”

Họ càng đi xa, tiếng nói ngày càng nhỏ, nhưng riêng hạnh phúc thì mãi mãi vẫn nguyên vẹn.

Diệp Khê Thiên tỉnh dậy đã là nửa đêm. Nàng quay sang bên cạnh, hết hồn trông An Nguyệt Quân ngây ngốc nhìn bụng mình cười ngớ ngẩn.

Diệp Khê Thiên hỏi một cách bất lực: “Nãy giờ anh cứ vậy đó hả?”

An Nguyệt Quân phát hiện Diệp Khê Thiên mở mắt bèn gạt gù bảo: “Nương tử, ta đang ngắm con chúng ta.”

“... Anh thấy con thế nào?” Khoé môi giật giật.

“Nó rất đáng yêu, cứ vậy vậy ta không à.” An Nguyệt Quân híp mắt, gương mặt trắng hồng toả sáng, cười không khép nổi miệng, trông vừa dễ thương vừa buồn cười.

Vậy vậy? Con còn chưa thành hình đã thấy nó đáng yêu vậy mình? Chẳng lẽ hần có mắt thần? Diệp Khê Thiên trợn mắt, bó tay toàn tập với hần. Hiển nhiên thâm tâm nàng thì rất vui, tay không ngừng vuốt ve bụng. Con của nàng và Quân! Chỉ nghĩ đến điều này thôi đã đủ sung sướng. Hoá ra đây chính là cảm giác sinh con cho người mình yêu... Rất hạnh phúc...

Quỳ An: Mẹ Thi Tiêu An quá ngu, tự dưng bày kế rồi lao ra cho người ta túm gáy chi không biết. =_|||

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 92: Kết Cục Của Thi Tiêu An

Diệp Khê Thiên đứng dậy định rót chén trà, nhưng vừa mới nhắc cái ấm lên thì đã bị kẻ đằng sau rống ầm: “Nương tử, nàng làm gì vậy?”

Tay run, trà sánh ra bàn. Diệp Khê Thiên trừng lại An Nguyệt Quân, đáp rất rành rọt: “Em uống trà.”

An Nguyệt Quân lao tới giật lấy chén trong tay nàng, cẩn thận rót rồi đưa đến bên môi nàng. “Nương tử, cái này nặng lắm, không nên cầm, cẩn thận động thai khí. Nương tử muốn uống trà cứ bảo phu quân một tiếng là được.”

Nặng? Diệp Khê Thiên lặng im ngó An Nguyệt Quân. Một cái chén nặng lắm ư? Nàng thờ dài, thù phân giải với hần: “Quân, mới có hai tháng thôi, đừng cố gắng lên thế.”

“Ừ, ừ, ừ.” An Nguyệt Quân gạt gù.

Diệp Khê Thiên thoáng yên tâm. Xem ra hần còn chịu nghe người khác nói.

Nhưng nghe thủng chưa?

Chuyện này...

Tối, lúc chuẩn bị dùng bữa khuya, Diệp Khê Thiên vừa định bưng bát cháo thì...

“Nương tử, cái này nặng lắm...”

Diệp Khê Thiên trừng An Nguyệt Quân hồi lâu khiến giọng hắn nhỏ dần, nhỏ dần, mắt cũng ngập tràn uất ức, cuối cùng không dám hé tiếng nào nữa.

Hiển nhiên là nghe chưa thủng rồi.

Sáng hôm sau.

“Oe...”

“Nương tử, nàng sao vậy?” An Nguyệt Quân lo lắng quan sát Diệp Khê Thiên đang nôn ra mặt xanh mặt vàng.

“Không... không sao... oe...” Mặt mũi Diệp Khê Thiên tái nhợt. Nàng yếu ớt lắc đầu, nói một câu là nôn một trận.

An Nguyệt Quân hoảng hốt vỗ lưng cho nàng, đồng thời quát to: “Nhanh gọi đại phu! Nhanh!”

Lát sau, đại phu tới, xem xét chút liền cười bảo: “Xin bảo chủ đừng lo. Nôn là biểu hiện rất bình thường của thời kỳ đầu mang thai. Chỉ cần phu nhân nghỉ ngơi tốt, một ngày ăn làm nhiều bữa, mỗi bữa thêm chút đồ chua, thì thoáng ra ngoài đi dạo, để tâm trạng thoải mái là ổn.”

An Nguyệt Quân gật đầu, mặt mày vẫn xanh mét. Hắn nắm chặt tay Diệp Khê Thiên, lau đi ít bản còn sót bên khoé môi nàng. “Nương tử, khá hơn chưa?”

“Ừm.” Diệp Khê Thiên đã ói tới kiệt sức, đành gật đầu một cái.

An Nguyệt Quân rót chén trà nóng cho Diệp Khê Thiên. Kết quả, nàng chưa kịp nhấp môi lại bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Hắn chỉ có thể ở bên lưng cuống vỗ lưng, xoa vai cho nàng. “Nương tử, chúng ta đừng sinh con nữa. Đứa bé này hư quá, làm nương tử khổ! Chúng ta không cần nó nữa! Đừng sinh!”

Diệp Khê Thiên chả còn hơi sức đâu mà nằng An Nguyệt Quân. Nàng vô lực ngó hắn chăm chăm, rửa thầm trong bụng. Tuy nhiên, tim cũng ngọt ngào lắm, tất cả đều là nàng cam tâm tình nguyện mà.

Ngày ngày trôi qua, trong bảo thường xuất hiện những tình huống như sau:

“Nương tử, cái này không nên đụng vào, cẩn thận động thai khí.”

“Nương tử, chúng ta đừng sinh đứa bé này nữa! Nó làm nương tử khó chịu, ta ứ thèm!”

“...” Ứ thèm? Rất muốn táng cho hắn một cú nhưng vô sức.

Mọi người trong bảo cười thầm. Tốt quá, sau này hắn sẽ càng ôn ào hơn đây.

Thêm một tháng qua đi như vậy, Diệp Khê Thiên cuối cùng cũng bớt nôn, bụng nhô dần. An Nguyệt Quân cũng tiến vào trạng thái chờ lệnh 24/24, một khắc không rời nàng, chỉ cần nàng hơi động một tí là hắn liền ngoác mồm gào như nhà ai cháy.

Một ngày, Diệp Khê Thiên được tỷ nữ Tiểu Tuyết điu đi dạo quanh bảo. An Nguyệt Quân cũng muốn theo nhưng bị nàng đuổi, để hắn có thời gian làm việc của mình.

Vừa đi, Diệp Khê Thiên vừa âu yếm vuốt bụng. Con của nàng và Quân! Môi nàng cong cong, rạng rỡ niềm hạnh phúc.

Ừa? Diệp Khê Thiên sững bước.

Thị Tiêu An vận một thân y phục dài, nếu như chỉ xét gương mặt thì quả là đại mỹ nhân, nhưng tóc nàng ta – giờ là tóc ngắn rồi – lại bù xù hết đám cổ đại, trông rất buồn cười, mặc dù chủ nó hẳn đã cố sửa sang.

Thị Tiêu An đi tới, mang theo một mùi lạ. Mặt nàng ta đỏ đỏ, thỉnh thoảng ho khan. Sau khi thấy Diệp Khê Thiên, những tưởng nàng ta sẽ bày ra vẻ oán hận, ai dè nàng ta lại tươi cười đón đả: “Biểu tẩu, trùng hợp quá.”

Danh xưng biểu tẩu khiến Diệp Khê Thiên rung mình, dự cảm xấu ủa tới. Nàng cố rặn trả một nụ cười. “Đúng là khéo thật. Em chưa về nhà ư?”

Thị Tiêu An cứng người, uất hận thoáng qua đáy mắt, song rất nhanh giấu nó đi. Nàng ta cười cười. “Tiêu Tiêu quay lại tìm ít đồ bỏ quên đó mà.”

Diệp Khê Thiên khách sáo gật đầu. “Vậy em tìm đi nhé, chị đi trước.” Dứt lời, nàng liền lôi Tiểu Tuyết rời nhanh. Thị Tiêu An này kỳ lạ sao ấy, nàng chả dám chọc vào đâu.

Thị Tiêu An cũng chẳng ngăn. Nàng ta đứng dõi theo bóng lưng Diệp Khê Thiên, cười lạnh, đầy mưu mô và đắc ý.

Vội về Thăm Tuyết các, không ngờ thứ mùi là lạ ban nãy lại bằng lãng. Nó ngầy ngầy... Diệp Khê Thiên cau mày bước qua cửa, đột nhiên trượt chân, cơ thể bỏ ngửa. Tiểu Tuyết hét hồn xông tới đỡ, tuy nhiên cú ngã rất mạnh khiến cả hai cùng té nhào ra đất.

Máu rỉ giữa hai chân. Tanh. Đỏ. Con đau như khoét từ bụng lan ra.

Giữa tràng gào thét kinh hoàng của An Nguyệt Quân, Diệp Khê Thiên dần chìm vào bóng tối. Điều cuối cùng nàng nhớ là lời đáp cho câu hỏi mùi gì trên người Thi Tiêu An.

Là mùi dầu!

An Nguyệt Quân lạnh lẽo nhìn Diệp Khê Thiên trên giường và vị đại phu bắt mạch kế bên, mặt vô cảm. Nhiệt độ trong phòng vì hân mà tụt hẳn xuống âm.

Đại phu trán đầm mồ hôi, lòng run run khăn cầu. Chợt lão cười toét, nỗi lo tiêu biến. May quá, lão chưa phải chết!

Đại phu quay lại hành lễ. “Bảo chủ, phu nhân và đứa bé đều bình an. May nhờ lúc ngã có nô tỳ Tiểu Tuyết đỡ phu nhân, giảm bớt lực, nếu không đứa bé nguy thật. Tuy nhiên phu nhân mất rất nhiều máu, thời gian tới có thể sẽ hơi yếu, cho nên về sau càng phải cẩn thận hơn. Thêm một lần nữa, không chỉ con, sợ cả mẹ cũng không giữ được. Đây là thuốc dưỡng thai, xin bảo chủ nhớ nhắc phu nhân uống đúng giờ.”

Con người cảm cảm hàn ý của An Nguyệt Quân giờ mới thoáng tan chảy. Mắt hân vẫn chăm chăm vào Diệp Khê Thiên, chỉ gạt đầu qua loa với đại phu. “Làm phiền.”

Đại phu hành lễ, rời đi.

An Nguyệt Quân ngồi đầu giường nhìn khuôn mặt Diệp Khê Thiên trắng bệch, ứa lệ, tay run run vuốt tóc rồi đến lồng mày, mũi, môi nàng... Nương tử, sợ quá, ta sợ quá... Đừng dọa ta thế này nữa, ta không chịu nổi... Ta yêu nàng. Ta yêu nàng. Nương tử...

Tiểu Tuyết ở bên rụt rè cất tiếng: “Bảo chủ, phu nhân ngã là do có người cố ý.”

Giọng Tiểu Tuyết nhỏ xú song lại giống như hồi chuông cảnh tỉnh An Nguyệt Quân. Hân quay lại, tới trước mặt nữ tỳ nhỏ, sát khí bập bùng kinh hồn, lạnh lùng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Tuyết bị bộ dạng khủng khiếp của An Nguyệt Quân hù, mắt rung rung, cà lăm đáp: “Nô tỳ... nô tỳ phát hiện... ở cửa... bôi đầy dầu ăn...”

An Nguyệt Quân lại cửa. Mặc dù đã lau nhưng vẫn có thể nhận ra trước đó sàn nhà ở đây bị bôi cái gì. Mắt hân tối tăm cực điểm, hét một con quỷ đói máu. Kẻ nào dám làm nàng đau, hân thề không bao giờ tha thứ!

“Ai vào đây?” An Nguyệt Quân hỏi.

“Nô tỳ... không biết.” Tiểu Tuyết nức nở, đứt quãng thuật lại: “Nô tỳ dìu phu nhân đi dạo, trên đường có gặp biểu tiểu thư. Chẳng hiểu sao phu nhân vừa thấy biểu tiểu thư liền thấp thỏm, nói mấy câu rồi đi.”

“Thi Tiêu An!!!” Tiếng cấn răng nghiến lợi tựa ma quỷ rít gào, sát ý cuộn cuộn. Nữ nhân này! Hân sẽ không để ả yên đâu!

“À đâu?”

“Biểu tiểu thư nói quay lại Nguyệt gia bảo tìm ít đồ bỏ quên, chắc giờ đang ở Mai Thanh các ạ.” Tiểu Tuyết phỏng đoán.

“Tĩnh Ảnh.”

“Có thuộc hạ.” Một bóng đen xuất hiện. Là Tĩnh Ảnh vẫn y phục đen, bịt mặt đen.

“Lôi ả tới đây.” Câu đều đều không thanh điệu song lại khiến Tĩnh Ảnh run sợ. Sợ rằng kẻ nào đó xấu số rồi.

“Vâng.” Bóng đen nháy mắt mắt nhắm.

Chốc sau, Tĩnh Ảnh trở lại, kéo theo Thi Tiêu An gãy đành đạch cùng về. Tĩnh Ảnh ghét bỏ quãng nàng ta ra đất. Trâm cài tóc của nàng ta tuột, tóc tai sợi ngắn sợi dài xoã tung, trông y chang bị chó gặm.

An Nguyệt Quân ngồi cạnh bàn lạnh lùng ngó nàng ta, hỏi nhạt: “Thi Tiêu An, ngươi muốn chết thế nào?”

Thi Tiêu chưa hoàn hồn, trông vẻ nguy hiểm của An Nguyệt Quân liền lùi chiêu đắc ý nhất ra dùng: giả vờ vô tội. “Biểu ca... muội không hiểu ý huynh!”

An Nguyệt Quân ra hiệu cho Tĩnh Ảnh, Tĩnh Ảnh gật đầu, tiến lên tát Thi Tiêu An một tát như trời giáng.

Má Thi Tiêu An sưng vù, khoe môi rỉ máu.

“Khai hay không?”

Thi Tiêu An cắn chặt môi, vẫn mạnh mẽ: “Muội không biết huynh nói gì!”

Tĩnh Ảnh nhìn An Nguyệt Quân thăm dò, An Nguyệt Quân lạnh giọng: “Tiếp.”

Lại một tát, Thi Tiêu An mồm đã ngập máu. Hiên nhiên Tĩnh Ảnh xuống tay không hề nương tình. Tĩnh Ảnh hỏi: “Khai hay không?”

Thi Tiêu An vẫn không chịu nhận. “Ta không biết người nói gì!”

“Đầu ở cửa là do người bồi đứng không?” An Nguyệt Quân nhếch môi.

Thi Tiêu An âm thầm đắc ý, xem ra kế hoạch đã thành công. Khoái cảm trả thù nơi đáy mắt nàng ta sao qua được tình nhân của An Nguyệt Quân. Hắn hừ lạnh. “Không chịu nhận?”

Thi Tiêu An trấn định đáp trả: “Không làm vì sao phải nhận?”

An Nguyệt Quân gật gù, nhếch mép như có như không. Hắn chăm chú quan sát chén trà trong tay, đầu ngón tay vuốt nhẹ mép chén, làm như vu vơ thốt: “Không làm? Nhưng người đã nhận rồi.”

Thi Tiêu An thất kinh, hốt hoảng ngẩng phắt lên, lớn tiếng: “Đừng bảo huynh định vu oan muội? Nguyệt gia bảo ức hiếp người vô tội, tin này mà truyền ra ngoài là không hay đâu!”

“Hả?” An Nguyệt Quân cười mà mắt toàn giá băng. “Mùi trên người người không phải bằng chứng rõ ràng đấy ư? Khó ngửi vậy còn gì, người điếc mũi à?”

Thi Tiêu An thực sự hoảng loạn. Nàng ta phản bác ngay tức khắc: “Tầm bậy! Mùi dầu trên người muội đã được tẩy...” Đột nhiên, nàng ta tròn mắt, toàn thân run bắn, oán hận trỏ An Nguyệt Quân. “Huynh có ý!”

Nháy mắt, đáng vẻ An Nguyệt Quân thay đổi. Ngũ quan xinh đẹp vặn vẹo dữ tợn, ánh mắt bén tựa dao, nụ cười u ám như ma, hắn gằn: “Được lắm!”

Thi Tiêu An bấy giờ chỉ còn biết run, đến câu xin tha cũng chẳng có dũng khí thốt.

Toan xuống tay, tuy nhiên sau một giây suy nghĩ, An Nguyệt Quân lại đổi thành đánh ngất Thi Tiêu An. Hắn nhếch môi gọi Tĩnh Ảnh, rỉ tai mấy câu khiến Tĩnh Ảnh tròn trừng, hiểm lăm mới thấy cảm thông với Thi Tiêu An sóng soài dưới đất được một lần. Tĩnh Ảnh gật đầu nhận lệnh, vác Thi Tiêu An, biến mất.

An Nguyệt Quân dõi theo hướng họ đi, cười nham.

Có một số việc còn khổ sở hơn là chết, chẳng phải ư?

Giải quyết xong, An Nguyệt Quân quay đầu trở về trông chừng nương tử của hắn. Hắn muốn mình là người đầu tiên nàng thấy khi tỉnh lại.

Hai ngày sau, Diệp Khê Thiên mới mở mắt. An Nguyệt Quân mừng rơn hôn môi nàng, hô: “Nương tử, cuối cùng nàng cũng tỉnh!”

Sương mù trong mắt Diệp Khê Thiên tan dần. Đầu óc mình mẫn rồi, nàng liền giật thót sờ bụng mình, lấp bắp hỏi An Nguyệt Quân: “Đứa bé... đứa bé còn không?”

Đau lòng nhưng An Nguyệt Quân cố kìm nén, thay vào đó nở nụ cười trấn an. “Nương tử yên tâm, nó bình an.”

Diệp Khê Thiên thở phào nhẹ nhõm. “Vậy thì tốt.”

An Nguyệt Quân bưng chén thuốc đã nấu sẵn tới, cẩn thận dứt từng muỗng cho Diệp Khê Thiên.

Chiều, Diệp Khê Thiên ngồi dựa vào đầu giường nghe Tiểu Tuyết thao thao bất tuyệt những chuyện xảy ra gần đây. Chúng khiến nàng nhẩn nàh, hỏi lại: “Thật ư?”

“Vâng, phu nhân. Tin này lan từ khuya hôm trước: biểu tiểu thư và biểu thiếu gia gian dâm với nhau, bị hạ nhân bắt gặp. Vô liêm sỉ! Cô tiểu thư kia thể mà dám làm chuyện đó với ca ca mình.” Tiểu Tuyết tỏ vẻ ghét bỏ.

“Sao lại vậy chứ?” Diệp Khê Thiên không dám tin.

“Phu nhân, cô tiểu thư đó bị vậy là đáng lắm.” Tiểu Tuyết nói tới đây thì rất hả hê. “Phu nhân nghĩ là do cô tiểu thư đó bày trò mà, đáng ghét!”

Diệp Khê Thiên sớm đã tường đáp án, tuy nhiên đáng vẻ phồng má tròn mắt của Tiểu Tuyết dễ thương quá, nàng bèn gật gù hòa theo: “Ừ, ghét.”

“Hiện Thi phủ thăm lắm phu nhân ơi. Chuyện này vừa lan là đôi huynh muội kia y chang chuột chạy qua đường, nhục kinh. Hơn nữa, cũng chẳng ai dám dính líu tới họ nữa. Chủ nợ thì suốt ngày đập cửa đòi tiền.” Tiểu Tuyết càng nói càng hăng, nó chứng tỏ cô nô tỳ nhỏ này ghét cay ghét đắng Thi Tiêu An.

Diệp Khê Thiên chỉ cười không đáp, như có điều suy nghĩ. Mọi chuyện... không phải do Quân đấy chứ? Nàng cắt lời Tiểu Tuyết: “Quân đâu?”

“Bảo chủ ạ? Bảo chủ...” Tiểu Tuyết gãi gãi tóc.

Bộ dáng ấy thật ngây thơ khiến Diệp Khê Thiên phải phì cười. Đột nhiên, giọng nói mừng rỡ thân quen vang lên: “Nương tử, thì ra nàng nhớ ta vậy à? Vừa tỉnh đã muốn gặp ta?”

Hiển nhiên là An Nguyệt Quân.

An Nguyệt Quân mỉm cười, sai bước vào phòng, phát tay ra hiệu Tiểu Tuyết lui ra, còn mình thì sà vào lòng Diệp Khê Thiên, ôm nàng nũng nịu. “Nương tử, người nàng thơm quá.”

“Quân, chuyện Thi Tiêu An là do anh hả?” Diệp Khê Thiên dò xét nhìn hần.

Những tưởng hần sẽ phủ nhận, ai dè hần lại thần nhiên gật đầu. “Đúng, do ta.” Mồm đỏ cười toét, khuôn mặt hồng ửng, mắt đầy đắc ý, hần mong chờ hỏi: “Nương tử, phu quân có phải rất thông minh, lợi hại không?”

Sai Tình Ảnh chuốc xuân dược nữ nhân kia, nhốt Thi Lang vào phòng cùng ả, lúc chúng cúi khò gặp lửa thì bày khéo cho bọn hạ nhân phát hiện ra. Một truyền mười, mười truyền trăm, tóm lại, ai ai cũng biết!

Diệp Khê Thiên yên ổn nằm đây nhưng chúng thì thâm rồi, huynh muội cùng gian! Cho nên mới nói trên đời có một số việc còn khổ sở hơn là chết.

Diệp Khê Thiên ngó bộ dạng dờ hoi của An Nguyệt Quân, cười bò. “Đúng! Đúng! Rất thông minh! Rất lợi hại!”

Lần này thực sự Thi Tiêu An đã quá đà. Nếu không có Tiểu Tuyết, chẳng phải con của nàng đã mất ư? Nàng ta nên nhận được bài học thích đáng.

“Hê hê hê...”

Được Diệp Khê Thiên khen, An Nguyệt Quân phồng cả mũi, trông đáng yêu vô cùng.

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của trên dưới Nguyệt gia bảo, nửa tháng sau, Diệp Khê Thiên đã khoẻ lên nhiều, có thể xuống giường đi lại. Tuy nhiên, vẫn còn một chuyện làm nàng đau đầu: sao mới có bốn tháng mà bụng nàng đã to đùng thế này! Ngày nào nàng cũng như vác một cái bồn cầu đi đi lại lại, mệt chết!

Suýt chút xảy thai cho nên An Nguyệt Quân ngày càng cẩn thận, lúc nào cũng đeo Diệp Khê Thiên như sam, một bước chẳng rời. Hần luôn cuống cả lên mỗi khi thấy nàng phải mó tay vào việc gì, sau đó liền lao tới tranh việc với nàng; nếu nàng không chịu, hần sẽ mở to mắt rung rung như van lơn khiến nàng không thể không nhường việc cho hần.

Tối, hai người ngọt ngào tân bộ. Đường mòn yên ắng, gió đêm thoang thoảng làm tâm trạng con người thoải mái.

“Nương tử sinh bé gái thì thật tốt. Nó sẽ đáng yêu giống nương tử vậy.” An Nguyệt Quân vừa dặt tay Diệp Khê Thiên đi vừa nói.

“Không, em muốn một bé trai giống anh cơ.” Diệp Khê Thiên vỗ vỗ cái bụng tròn vo của mình, rề rà dạo bước.

“Không! Con trai không đáng yêu!” An Nguyệt Quân cau mày phản bác. Giữa chừng, hần sực nghĩ tới điều gì, đột nhiên rầu rầu hỏi: “Nương tử, ta với con, ai quan trọng hơn?”

“Đương nhiên là...” Diệp Khê Thiên cố ý kéo dài câu khiến An Nguyệt Quân nở nụ cười đắc ý được một nửa thì chưng hửng. “... Con anh.”

An Nguyệt Quân xịu mặt, đáng thương lắm lắm: “Vậy ta ư cần con nữa. Ta sẽ không để mấy đứa nhóc giành nương tử của ta đâu.”

Diệp Khê Thiên dờ khóc dờ cười với hần.

“Nếu là con gái thì còn tạm chấp nhận, nhưng nếu là con trai thì... miễn đi! Giành nương tử với ta, biến!”

Cuộc sống ở Nguyệt gia bảo tiếp tục đầm ấm vậy đấy. Song Tử Nguyệt vương triều lại xảy ra đại sự.

Ngày mười tháng tám năm Tử Khải, Tử Nguyệt vương triều ký kết với Khải quốc hiệp ước hữu nghị lâu dài, hàng năm Tử Nguyệt vương triều sẽ tiến cống Khải quốc vô số bảo vật, ngân lượng.

Hạ thấp danh dự Tử Nguyệt vương triều, gia tăng vị thế của Khải quốc, đối với Khải quốc thì hiệp ước này là vô cùng béo bở, chỉ lợi không hại.

Tin tức vừa ra, dân chúng liền bàn tán ầm ĩ. Khải quốc chỉ là một nước nhỏ, nếu bảo họ tiến cống Tử Nguyệt vương triều thì còn hiểu được. Đằng này Tử Nguyệt vương triều sao lại phải sợ Khải quốc nhỏ bằng cái móng tay? Thật không thể hiểu nổi mà.

Đại thần trong triều rối rít can gián Hoàng thượng, song tất cả đều bị gạt đi hết.

Từ Nguyệt vương triều ngày một loạn.

Lạc phủ.

Lạc Vũ ngồi giữa sảnh nâng ly rượu, liếc từng vị đại thần đương kể lễ trước mặt. Con người y âm trầm như đầm sâu, khoé môi nhếch nhẹ, chẳng hé nửa lời.

“Lạc Tề tướng, vì sao Hoàng thượng lại làm vậy? Chuyện lớn cỡ đó mà không thương lượng với các đại thần, dùng một cái ký hiệp ước. Trước kia Hoàng thượng đâu thế.” Một vị đại thần bộ Binh bất bình.

“Đúng vậy, Lạc Tề tướng, có thể Hoàng thượng sẽ nghe Tề tướng. Ngài mau đi can gián Hoàng thượng đi, hiện đôi ý còn kịp.”

“Lạc Tề tướng, vì sao chúng ta phải tiến cống cho Khai quốc chứ? Thật nhục nhã!”

Lạc Vũ hài lòng nhìn sự tình trước mắt. Can gián? Có nhầm không? Những chuyện này đều do y khiến Từ Hạo làm, can gián nổi gì! Hiện đã tạo được mâu thuẫn giữa Từ Hạo với các vị đại thần, hiển nhiên không lâu sau Từ Nguyệt vương triều sẽ xảy ra nội chiến. Bước hai thành công, mục tiêu cách ngày càng gần rồi.

Tuy nhiên bước đầu vẫn còn dang dở: Nguyệt gia bảo! Y phải nhanh diệt trừ mối hoạ lớn này đi mới được!

Lúc này, một tên hạ nhân đi vào nháy mắt với Lạc Vũ. Y gật đầu, quay sang nói với chư vị đại thần: “Ngại quá, không thể tiếp chuyện nữa, ta có khách.”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, y đã mất tăm.

Đến một ngôi đình, Lạc Vũ trông thấy người tới tìm y. Y cười cười lại gần. “Thi tiểu thư, quả nhiên là tiểu thư.”

Thi Tiêu An ngược khuôn mặt tiểu tụy, đứng dậy, hành lễ.

“Lạc Tề tướng.”

“Ha ha ha, có chuyện gì?” Mắt Lạc Vũ đầy kinh thường nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ khách sáo.

“Lời ngài nói lần trước vẫn còn hiệu lực chứ?” Thi Tiêu An đi thẳng vào vấn đề, hai mắt đỏ ngầu.

“Còn chứ. Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là tiểu thư phải ở Nguyệt gia bảo. Mà theo như ta biết, mấy ngày gần đây, tiểu thư đã chuyển ra ngoài rồi, hơn nữa còn bị người ta vạch trần chuyện xấu. Ta nghĩ tiểu thư không còn cửa vào lại đó đâu.” Sự châm chọc đầy nhả nhận ấy đã ngầm tỏ rõ ý của Lạc Vũ: đon giản, người không còn giá trị lợi dụng, ta khinh!

“Người...” Thi Tiêu An cứng họng, không cam lòng biện minh: “Do An Nguyệt Quân hại ta! Là do hấn! Ta muốn hấn chịu báo ứng!”

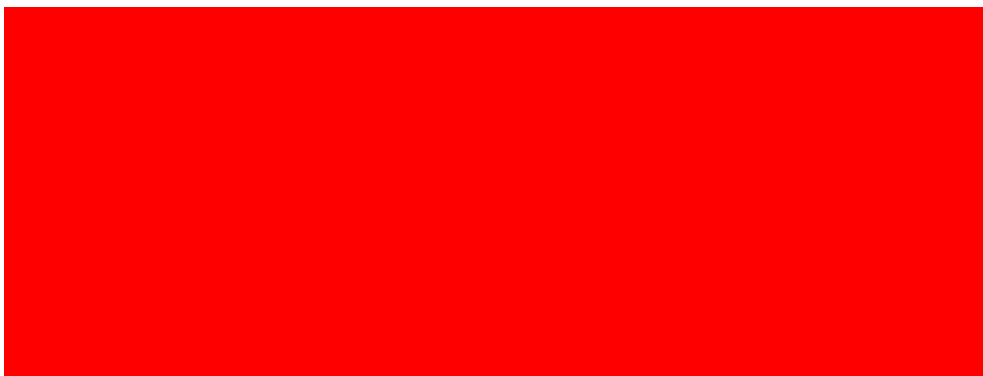
Lạc Vũ vẫn không hết coi thường Thi Tiêu An. Qua chuyện lần trước, y đã giác ngộ ra rằng An Nguyệt Quân không phải kẻ dễ chọc. Y cũng đã dặn cô tiểu thư này đừng nên rút dây động rừng, phải đợi y hồi phục rồi nội ứng ngoại hợp, kế hoạch mới có cửa thành công. Hiển nhiên, y quên mất một điều, ả ngu này điếc đặc mà.

Giờ y nên sai ả ngu này làm gì đây nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 93: Phản Kích

Sau chuyện Thi Tiểu An, An Nguyệt Quân ngày càng cảnh giác. Việc ăn uống, quần áo, đồ dùng của Diệp Khê Thiên đều do hắn đảm nhiệm. Hắn chẳng hề phiền, trái lại còn rất vui.

Ngày trôi, bụng Diệp Khê Thiên mỗi lúc một lớn. Cơ thể căng phồng hết trái bóng làm nàng di chuyển rất khó khăn, đi vài bước là thở hồng hộc. Hơn nữa, nàng ngủ suốt ngày, nhiều khi hai người còn chưa trò chuyện được gì thì nàng đã thiếp đi mất rồi. An Nguyệt Quân chỉ đành rầu rầu ngắm nàng ngủ, mắng thầm tên nhóc lười chưa ra đời kia. Dần dần, đôi mắt ngắm nàng từ trong sáng trở nên thèm thuồng. Hắn... muốn. Muốn lắm! Nhưng ngó cái bụng tròn vo của nàng, hắn liền lập tức ừ ừ.

Một ngày, An Nguyệt Quân bỗng ào đến trước Diệp Khê Thiên, hưng phấn mở to cặp mắt sáng ngời, hô: “Nương tử, ta nghĩ xong rồi! Ta nghĩ xong rồi!”

“Nghĩ gì?” Diệp Khê Thiên vừa lật sách vừa thuận miệng hỏi lại. Hiện nàng chẳng tiện cử động, chỉ có thể ngồi đọc sách giết thời gian. Trước nàng được dạy Thi nhi dạy cho kha khá chữ, giờ đọc sách cũng đọc được rồi.

An Nguyệt Quân trông Diệp Khê Thiên không hề đặt sự chú ý lên mình bèn hăm hực giật sách của nàng, chu môi. “Nương tử, sách hấp dẫn hơn ta à?”

Diệp Khê Thiên bất đắc dĩ lắc đầu. Thế cũng ghen? Liếc gò má trắng hồng của hắn, nàng ngứa tay véo lấy nó, xoa xoa, cười đáp: “Ừ, dĩ nhiên.”

“...” An Nguyệt Quân mím môi, rung rung ngược nhìn Diệp Khê Thiên, trên mặt viết rõ: giận nương tử thật rồi đó!

“Anh nghĩ xong gì vậy?” Diệp Khê Thiên thăm than thờ, lãng sang chuyện khác. Ôi, cứ thế này thì sau khi sinh, chẳng lẽ nàng sẽ phải quản đến hai đứa con nít?

An Nguyệt Quân lắc đầu, khanh khách dính lại gần Diệp Khê Thiên, nói cho nàng nghe: “Nương tử, tên con chúng ta, ta đã nghĩ xong rồi. Là An Ái Thiên.” Về mặt hắn há hê như vừa khiến ai cảm động lắm.

“... Con trai?” Khoé môi Diệp Khê Thiên có dấu hiệt co giật, tuyệt chả cảm động với cái tên của hắn.

“Con gái! Ta ừ thêm con trai. Con trai sẽ giành nương tử mất, ta ừ thêm!” An Nguyệt Quân cau mày bĩu môi, nói một cách ghét bỏ. Sau đó, giống đứa trẻ chờ người lớn thưởng, hắn nở nụ cười mong đợi, hỏi lại: “Nương tử, tên này hay đúng không? Phu quân nghĩ mãi mới ra đây.”

“...” Nghĩ mãi mới ra được cái tên đó? Hay! Hay lắm! Bộ hắn tưởng mình muốn con gì thì nàng sẽ đẻ ra con đó cho hắn chắc?

Diệp Khê Thiên cầm nín ngó An Nguyệt Quân, sau đó nhặt quyển sách bị hắn ném lên chuẩn bị đọc tiếp. Tuy nhiên nó lại bị giật đi, quăng một cách không thương tiếc ra ngoài cửa, tạo một đường cong mỹ miều giữa không trung, cuối cùng thân thương hôn ụp lên mặt Tiểu Tuyết đương bê khay thức ăn vào Thăm Tuyết các. Tiểu Tuyết chẳng dám than, đặt thức ăn lên bàn, ảm ức nhặt quyển sách, lui ra. Ai muốn có kết cục tương tự quyển sách này chứ!

Tay An Nguyệt Quân xuất hiện một cây ngân châm. Hắn thử từng món ăn một, về mặt tối sầm khi phát hiện ngân châm biến đen.

“Người đâu? Dẫn Tiểu Tuyết tới đây.” An Nguyệt Quân lạnh lùng hạ lệnh, đáy lòng lại thoáng thờ phào, nắm đấm khẽ run, tự nhủ may mình cẩn thận, nếu không thì nương tử đã...

Rất nhanh, Tiểu Tuyết bị hạ nhân dẫn tới. Cô nô tỳ nhỏ sợ sệt quỳ sụp dưới đất, trông bộ dạng tối tăm của An Nguyệt Quân mà phát run. Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ cơm không hợp khẩu vị bảo chủ, phu nhân?

“Có phải người hạ độc vào thức ăn không?” An Nguyệt Quân vô cảm hỏi.

Tiểu Tuyết ngây người, tròn mắt, mất một lúc mới kịp phản ứng, lắc đầu lia lịa, lắp bắp biện minh: “Bảo... bảo chủ... nô tỳ thề, nô tỳ không... không dám... Phu nhân... Xin phu nhân tin nô tỳ, nô tỳ tuyệt không bao giờ hại phu nhân...”

An Nguyệt Quân vút cây ngân châm xuống đất cho Tiểu Tuyết nhìn. “Vậy người giải thích vật này thế nào?”

“Nô tỳ không biết... Nô tỳ không biết... Không phải nô tỳ...” Tiểu Tuyết chỉ biết lắc đầu, trông gương mặt kinh khủng hết Diêm La kia liền nhớ tới mấy lời đồn từng xôn xao trong đám hạ nhân. Nghe nói bảo chủ giết người không chớp mắt, nghe nói bảo chủ ăn thịt người, nghe nói bảo chủ thích xé cơ thể nạn nhân ra từng mảnh, nghe nói ánh mắt bảo chủ có thể giết người... Càng nghĩ càng sợ, toàn thân Tiểu Tuyết run bần bật.

“Thế sao người còn run? Chột dạ?” An Nguyệt Quân ngó Tiểu Tuyết khóc rưng rưng mà chả hề thương tình.

Tiểu Tuyết len lén nhìn An Nguyệt Quân, thấy con người hắn giật giật bèn sợ quá khai tuốt: “Nô tỳ nghe nói bảo chủ thích móc mắt, ăn thịt người, xé cơ thể nạn nhân ra từng mảnh...” Tiểu Tuyết khóc đến nỗi cả người nắc run nhưng vẫn không dám bật thành tiếng.

Cả phòng lạnh toát. An Nguyệt Quân về mặt u ám định mở miệng thì đột nhiên một tràng cười cắt ngang hẳn. Hắn ngoảnh lại trông người đang cười nắc nẻ, đầy mắt hoá dịu dàng, mím môi kêu: “Nương tử.”

Diệp Khê Thiên cười đủ liền khoái chí hỏi ngược An Nguyệt Quân: “Quân, anh móc mắt, ăn thịt người khi nào vậy? Sao em chưa từng thấy?”

Câu cú tuy sắc mùi bạo lực nhưng có tác dụng xoa dịu không khí trong phòng. An Nguyệt Quân đáng thương dính chính: “Nương tử, nào có, ta chỉ thích ăn nàng.”

Diệp Khê Thiên đỏ mặt táng cho hắn một cú. Chuyện phòng the mà dám oang oang trước đám đông thế à!

An Nguyệt Quân xuất xoa chỗ bị đánh, song thực chất hắn đang rất vui. Bị người khác nhắc đến quá khứ giết chóc của mình, dù là ngay trước mặt nương tử, giờ đối với hắn chẳng khác gì nước chảy mây bay rồi. Hắn đã có nàng. Hắn hiểu ban này nàng có ý đùa như vậy cũng là vì sợ hắn khó chịu. Có nàng thật tốt! Nương tử của hắn!

Sự việc chuyển biến khiến Tiểu Tuyết đờ đẫn. Dáng vẻ dịu dàng, ngốc nghếch này của bảo chủ khác hoàn toàn với lời đồn mà!

Diệp Khê Thiên cười híp mắt bảo Tiểu Tuyết: “Được rồi, được rồi, đứng lên đi.”

“Nương tử...” An Nguyệt Quân chen vào phản đối.

“Nếu không nhờ cô bé này thì con chúng ta đã chả còn rồi. Hơn nữa, anh buộc tội cô bé chỉ bằng cây ngân châm là rất vô lý. Hãy tìm thêm chứng cứ thuyết phục đi.” Diệp Khê Thiên nhẹ nhàng phản xử đồng thời liếc Tiểu Tuyết ngây ngô bên cạnh. Nàng có hảo cảm với cô bé này, mong rằng cô bé sẽ không để nàng thất vọng.

“Nương tử...” An Nguyệt Quân vẫn không yên tâm.

“Anh không tin em ư?” Diệp Khê Thiên cười cười.

An Nguyệt Quân suy nghĩ rồi gọi: “Dương Hoà.”

“Vâng, bảo chủ.” Dương Hoà nhanh nhẹn bước vào.

“Lập tức điều tra kỹ việc này. Bất cứ ai liên quan đều phải tra khảo cho kỹ.” An Nguyệt Quân hạ lệnh xong, quay qua Tiểu Tuyết: “Người đến Mai Thanh các.”

Tiểu Tuyết hiểu chuyện, ngoan ngoãn cúi đầu. “Vâng ạ.”

Diệp Khê Thiên vốn định phản đối nhưng sau khi nghĩ kỹ thì thấy vậy cũng tốt. Hắn xử lý thế đã là rộng lượng, thoả đáng lắm rồi. Sau khi mọi người lui ra, An Nguyệt Quân cau mày. Một ngón tay khẽ vuốt vầng trán nhăn tít của hắn.

“Anh đó, nhần nữa thành ông già bây giờ.”

“Sao nào? Dù ta thành ông lão thì nương tử vẫn thương ta đấy thôi.” An Nguyệt Quân vô cùng tự tin.

“Da mặt dày hơn cả tường thành.” Diệp Khê Thiên dờ khóc dờ cười.

“Đúng vậy chứ? Đúng không?” Mờ to mắt chờ đợi.

“...Ồ, đúng.”

Đêm.

Diệp Khê Thiên ngủ rất sớm, An Nguyệt Quân thoi thoi khắc khắc canh bên cạnh, một bước không rời.

Bỗng cửa mở, Dương Hoà vào, nói thầm với An Nguyệt Quân: “Bảo chủ, thuộc hạ đã điều tra, trong bảo không có gì khác thường.”

“Sao lại vậy?” An Nguyệt Quân hỏi khẽ lại.

“Tuy nhiên...” Dương Hoà lấy một tấm lệnh bài từ trong ngực áo dâng lên. “Bảo chủ, vật này do Lý đại nương phòng bếp đưa cho thuộc hạ. Bà ấy bảo phát hiện nó ở cửa bếp.”

An Nguyệt Quân nhận lấy, xem xét, ánh mắt rét căm, quanh thân vờn vũ sát ý, trầm giọng: “Vương Thiên, Lạc phủ, kẻ này là ai?”

Dương Hoà giải thích: “Là một thân tín của Lạc Tề tướng ạ.”

“Lạc Vũ!” An Nguyệt Quân cắn hận gần từng tiếng buốt xương.

“Bảo chủ, thuộc hạ cho rằng nếu là thân tín của Lạc Tề tướng thì không thể khinh suất đánh rơi lệnh bài thế này được. Thân tín Lạc Tề tướng võ công

không hề yếu đâu ạ.”

An Nguyệt Quân trầm ngâm một lát rồi bảo: “Đúng lắm. Tuy nhiên đây là lệnh bài của Lạc phủ, chuyện này chắc chắn dính líu tới chúng.”

“Bảo chủ, sao đây ạ? Vấn đề liên quan đến triều đình, tuyệt không thể giải quyết qua loa.” Dương Hoà phân vân: “Càng rắc rối là gần đây trong triều rất loạn, Hoàng thượng lại hành sự lạ lùng.”

“Lạ thế nào?” Con người An Nguyệt Quân lay động.

Dương Hoà thở dài, quả nhiên bảo chủ mù tịt. Đạo này trừ phụ nhân, hẳn đúng là chả chứa gì khác trong đầu nữa. Dương Hoà đành giải thích: “Đầu tiên là chưa hỏi ý quần thần đã đời Tể tướng. Tiếp theo là quyết định ký hiệp ước hữu nghị lâu dài với Khải quốc và tiến cống cho họ – một nước nhỏ hơn mình, há chẳng phải tự hạ thấp bản quốc sao ạ?”

An Nguyệt Quân nghe, mắt sáng rực, môi nhếch nhẹ, bảo: “Mai dán bố cáo thế này cho ta: Dương Nhượng Nhi đang ở Nguyệt gia bảo.”

“Ai là Dương Nhượng Nhi ạ?” Dương Hoà buột miệng.

“Cứ làm đi.” An Nguyệt Quân không muốn giải thích nhiều.

Dương Hoà tự hiểu, không hỏi nữa. Lão lui xuống. An Nguyệt Quân gác bút lông, ra cửa, nhẹ gọi: “Tĩnh Ảnh.”

Một bóng đen chớp nhoáng. “Có thuộc hạ.”

An Nguyệt Quân nói mấy câu, Tĩnh Ảnh kinh ngạc mở lớn mắt, sau đó liền gật đầu. “Thuộc hạ tuân lệnh.” Dứt lời, bóng người mất tăm.

An Nguyệt Quân lại trở vào, đóng cửa, đẩy mắt lấp lánh sự phấn khích. Lạc Vũ, chờ đấy! Lần này hẳn sẽ trả đủ y cả vốn lẫn lời!

Hôm sau, An Nguyệt Quân mè nheo đòi dứt com cho Diệp Khê Thiển. Mặc dù nàng đã từ chối rất nhiều lần nhưng cuối cùng vẫn thua hẳn. Thôi, có người hầu tội gì không hưởng? Mặc hẳn đi.

Chợt An Nguyệt Quân nhếch môi. Tới rồi.

Một người ập vào, tóc bạch kim tung bay, gương mặt đẹp như tượng tạc hiện trần ngập bức bối. Y hung tợn đập bàn, quát hỏi: “Nhượng Nhi đâu?”

An Nguyệt Quân tiếp tục dứt com, lạnh nhạt liếc y một cái. “Đừng dọa nung từ của ta.”

“Người...!” Tề Thiên Phóng tức muốn banh hòng nhưng không thể làm gì. Y nghĩ An Nguyệt Quân thông thả dứt từng miếng từng miếng cho nung từ mình, nheo nheo mắt. “Không sợ ta hạ độc à?”

“Nếu dám thì không thấy cô ta đâu.” An Nguyệt Quân bình thản.

Tề Thiên Phóng cứng họng. Không sai, Nhượng Nhi vẫn trong tay hẳn. Tên này thuộc loại dù bị đe dọa cách mấy cũng luôn giữ một vẻ lạnh nhạt, chỉ khi liên quan đến Thiên Thiển mới khác thôi. Tuy nhiên, cách đây không lâu, y còn từng may mắn tận mục một vẻ mặt hiếm có của hẳn mà.

“Trước vát và nhện nửa tháng, kết quả giờ Thiên Thiển lại có tin vui. Hiện chắc người khổ sở lắm nhỉ?”

An Nguyệt Quân vờ điếc, song nếu nhìn kỹ, có thể thấy được ức chế lẫn khuất trong mắt hẳn.

Bữa com kéo dài lâu thật lâu.

Lúc Tề Thiên Phóng định nói chuyện thì An Nguyệt Quân lại đỡ Diệp Khê Thiển vào phòng, lên giường. Hai người trò chuyện lâu ỏi là lâu, Diệp Khê Thiển mới chìm vào giấc ngủ. Bấy giờ, hẳn mới chịu quay ra, liếc Tề Thiên Phóng một cái rồi đi thẳng ra ngoài.

Tề Thiên Phóng theo hẳn. Cửa nhẹ khép.

“Nhượng Nhi đâu?” Vừa khỏi cửa, Tề Thiên Phóng lại hỏi dồn.

“Một kẻ bị không chế, người chữa được không?” An Nguyệt Quân trả lời một néo.

“Được.” Tề Thiên Phóng ngẫm nghĩ rồi gật.

“Nếu người chữa khỏi cho kẻ đó, ta sẽ nói cho người biết cô ta ở đâu.” An Nguyệt Quân nhàn nhạt ra điều kiện.

“Ta không đồng ý.” Tề Thiên Phóng vừa nghe tức thì buột miệng, ghét bỏ nhũn mảy. Sao y phải nghe lệnh hẳn chứ! Tuy nhiên sau khi suy nghĩ, y đành cắn răng, “Khoan, ta đồng ý. Bao giờ?”

“Ta sẽ báo sau.” An Nguyệt Quân gật đầu, dứt lời liền toan trở lại phòng. Song Tề Thiên Phóng vẫn kịp bồi một câu: “Trông người cố gắng đấy. Khoảng năm tháng rồi nhỉ? Bụng Thiên Thiển lớn vậy, rất có thể là sinh đôi. Hoặc nhiều hơn.” Tề Thiên Phóng nói cốt để chọc An Nguyệt Quân, nhưng bên trong

cũng ẩn chứa sự ngưỡng mộ. Y và Nhược Nhi còn chưa có...

Bàn tay đẩy cửa của An Nguyệt Quan hơi khựng. Hấn không đáp, vào trong.

Đóng cửa, hấn đến bên giường chu môi, ngó bụng nương tử mình, nhớ lại lời vừa rồi của Tề Thiên Phóng.

Sinh đôi? Ú Ờm. Nương tử chỉ của mình hấn, chỉ của mình hấn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 94: Lấy Máu

Đêm, giờ Hợi.

*giờ Hợi: 9 giờ đến 11 giờ đêm

Tề Thiên Phóng điên tiết về Mai Thanh các, rửa thắm tên khốn kia rồi cuộc giấu Nhược Nhi chỗ nào mà y lục tung cả Nguyệt gia bảo lên không thấy. Đáng chết! Mở cửa, y giật mình trông An Nguyệt Quân ngồi cạnh bàn lẳng lặng thưởng trà. Phòng không thấp nển, tối om. Bóng trắng mộng ảo đổ xuyên khung cửa sổ, ánh vào con ngói tã khô lấp lánh giữa màn đêm.

*tả khô: âm tả và tính khô

“Hết hồn!” Tề Thiên Phóng câu nhàu tới ngồi cạnh An Nguyệt Quân.

An Nguyệt Quân lạnh nhạt liếc y. “Bắt đầu thôi.”

Tề Thiên Phóng mất mấy giây mới hiểu được lời hấn. “Rồi. Ở đâu?”

“Hoàng cung.”

An Nguyệt Quân ngăn gọn, Tề Thiên Phóng cổ giầu nổi kinh ngạc, gật đầu. Nháy mắt, hai người không thấy tăm hơi.

Hoàng cung.

Từ Hạo phê duyệt tấu chương mà bút trong tay không hề động. Nói đúng hơn là hiện toàn thân y dờ ra hết bức tượng, chả có phản ứng gì cả. Xung quanh không ai chú ý tới vẻ đáng ngờ này của y. Hoặc giả cũng có, nhưng tên thái giám tâm phúc đã bị mua chuộc mất rồi. Nhờ vậy, đến giờ vẫn chưa có ai phát hiện y bị sao.

Bỗng cửa cung có bóng người.

“Ai?!” Từ Hạo dờ dẩn ngẩng đầu, quát một cách máy móc.

An Nguyệt Quân ra hiệu cho Tề Thiên Phóng. Y cau mày lên trước, điểm huyết cam của Từ Hạo, bắt mạch, xem xét hồi lâu rồi quay lại bảo: “Hấn bị hạ cổ độc.”

“Giải được không?” An Nguyệt Quân hỏi lại.

“Loại cổ này chỉ phối tâm trí người trúng cổ bằng máu kẻ hạ cổ. Không quá ba năm, người trúng chắc chắn sẽ thất khiếu chảy máu mà chết. Hơn nữa, nó còn khiến sinh mệnh kẻ hạ cổ và người trúng cổ tương thông.” Tề Thiên Phóng cau mày giải thích.

*thất khiếu (bảy lỗ) gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

“Sinh mệnh tương thông?” An Nguyệt Quân lăm lăm, mặt biến sắc, đáy lòng nổi cơn thịnh nộ. Lạc Vũ!

“Ừ. Muốn giải, phải có máu kẻ hạ cổ. Nửa bình là đủ. Mà ai to gan dám hạ độc Hoàng đế vậy?” Tề Thiên Phóng thuận miệng hỏi.

Khoé môi An Nguyệt Quân nhếch lạnh. Hắn lạnh lùng đáp: “Giờ này, ngày mai, ta đưa người máu.” Máu kẻ hạ cổ? Ha, quá đơn giản!

Tề Thiên Phóng gật đầu. Cả hai lại chớp mắt không thấy bóng dáng. Họ đến và đi như một làn khói, chẳng ai để ý, chẳng ai phát hiện.

Sáng sớm hôm sau.

An Nguyệt Quân mở mắt, tay tự động vuốt bụng Diệp Khê Thiên, bữm môi lăm lăm: “Sinh đôi? Một đã đủ lắm rồi! Ghét! Ghét!”

Diệp Khê Thiên tỉnh thấy hần tự kỷ một mình, buồn cười hỏi: “Anh sao vậy?”

“Nương tử, chúng ta sinh một thôi, nhé?” An Nguyệt Quân nũng nịu dò hỏi.

“À...” Diệp Khê Thiên dở khóc dở cười trông về trẻ con của hắn. Sinh một thôi? Thế chẳng lẽ sinh hai thì nhét một đứa lại vào bụng? “Ai bảo anh cần mẫn cho lắm vào.”

An Nguyệt Quân liếc mắt đưa tình với nàng. “Tại nương tử ăn ngon quá, ta nhịn không nổi chứ bộ.” Hắn áp sát cổ nàng hít hà, bám dính hết chú mèo con. “Nương tử, nằng thom quá...”

“Ừ.”

“Nương tử, buổi trưa ta phải ra ngoài, nàng không được đi lung tung đâu đấy, ta đã sai Dương Hoà canh ở ngoài rồi. Tề Thiên Phóng cũng sẽ tới. Còn nữa, không được ăn linh tinh. Và tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không được liếc Tề Thiên Phóng dù chỉ một cái nhé! Coi hắn như không khí là được!” An Nguyệt Quân dặn dò cẩn thận, cuối câu còn rất nhấn mạnh.

“...” Diệp Khê Thiên cầm nín ngó hắn.

“Nương tử, đồng ý đi mà.” An Nguyệt Quân mở to cặp mắt long lanh.

“... Rồi.” Tên này... đúng là biết tận dụng ưu thế của mình!

Khuôn mặt mới rồi còn mếu máo lập tức xán lạn. “Nương tử, tuyệt đối không được để ý hắn đâu đấy! Nàng đồng ý với ta rồi đấy!”

Buổi trưa, Lạc phủ.

Giờ là lúc dùng bữa. Lạc Vũ thoải mái hớp canh trên châu mỹ nhân kề cận dịu dàng đút cho. Ngoài cửa, một tên hạ nhân bỏ sấp bồ ngựa lao vào. Lạc Vũ phát tay ra hiệu cho mỹ nhân lui, khó chịu hỏi: “Chuyện gì mà hoảng hốt?”

“Đại nhân, ngoài... ngoài... có kẻ... xông vào...” Tên hạ nhân há miệng ngáp ngáp mãi mới được vài chữ.

Lạc Vũ cười khinh bỉ. “Chuyện còn con vậy cũng bẩm ta? Thị vệ để làm cái gì?”

“Đại nhân... tên này kinh khủng lắm. Trông hắn hết thiên tiên, trường kiếm vung một nhát là mọi thứ nát vụn, may là hắn chưa hề giết ai cả.” Tên hạ nhân càng nói càng run lấy bầy.

“Trường kiếm?” Theo lời tên nô tài miêu tả thì chỉ có thể là hắn. Nhưng hắn đâu dùng kiếm bao giờ? Rốt cuộc là ai?

Nghĩ chưa ra đáp án thì người đã đến. Bạch y tung bay, tóc dài xoã tung, xinh đẹp tuyệt thế, nị hoặc phong hoa, trên tay là trường kiếm, hắn đúng là An Nguyệt Quân.

“Người tới làm gì? Tội nọ mạng à?” Lạc Vũ nhếch môi ra vẻ tự nhiên.

An Nguyệt Quân không đáp, nhắc kiếm đâm tới. Lạc Vũ cười tự tin tiếp chiêu. Đường kiếm loe loé, sắc bén, biến hoá nhưng vẫn rất ưu nhã. Hồi lâu, An Nguyệt Quân nheo nheo mắt, mắt kiên nhẫn, vung mạnh kiếm. Lưỡi kiếm bén cắt ngọt da thịt, máu trào ra.

Bọn nô bộc hô hoảng: “Đại nhân!”

Ngực Lạc Vũ toé máu, máu chảy thành suối. An Nguyệt Quân nhếch môi nhận xét một cách rợn óc: “Tốt lắm.”

Lạc Vũ cũng không yếu thế. Y cười lạnh, chỉ ngực mình khiêu khích: “Đám tiếp đi. Từ Nguyệt vương triều đi tong, mạng nương tử nhà ngươi cũng đi tong. Cho ta có thêm vài bằng hữu cùng xuống hoàng tuyền.”

An Nguyệt Quân liếc con người quý quyết ấy, vô cảm thu kiếm, lạnh lùng xoay lưng rời đi. Hắn chả sợ gì, nhưng hề là chuyện liên quan đến nương tử, hắn sẽ sợ. Dù biết rõ hiện năng vẫn ổn, hắn vẫn sợ. Dấu sao mực đích cũng đã đạt được. Từ giờ mới là mở màn cho một tiết mục đặc sắc khác.

Tùng này máu trên kiếm hắn là đủ.

Lạc Vũ nắm chặt hai quả đấm, cảm tức nhìn theo bóng lưng An Nguyệt Quân. Mỗi thù ngày hôm nay, ngày khác y sẽ trả đủ!

Nguyệt gia bảo.

Bước vào Thẩm Tuyết các, An Nguyệt Quân ức chế ngó nương tử của mình nói cười với Tề Thiên Phóng. Hắn phăm phăm chen ngang họ, móc một lọ sứ nhỏ ném cho Tề Thiên Phóng, lệnh thẳng: “Ngươi cút được rồi.”

“Đây là...?” Tề Thiên Phóng mở nắp lọ liền ngửi thấy mùi máu tanh.

“Ngươi cút được rồi.” Không thèm nhìn Tề Thiên Phóng, An Nguyệt Quân lập lại lần nữa.

Tề Thiên Phóng nào chịu rút êm như thế. Y đổi giọng thân tình nói với Diệp Khê Thiên: “Thiên Thiên, trò chuyện với cô thật vui.”

Diệp Khê Thiên chẳng hề để tâm tới sóng ngầm mãnh liệt giữa hai nam nhân, gật đầu, hòa theo: “Ha ha ha, tôi cũng vậy.”

Từ sau khi lại ở bên Nhượng Nhi, tính tình Tề Thiên Phóng cởi mở hơn nhiều. Có lẽ vốn dĩ tính y chính là vậy.

Tề Thiên Phóng ngó nắm đấm ai đó siết chặt, tiếp tục: “Thiên Thiên, mai trò chuyện tiếp nhé.”

Gân xanh trên nắm đấm giật đùng đùng. Không khí bắt đầu căng thẳng.

Tề Thiên Phóng thích thú quan sát, rốt cuộc đứng lên, ra cửa, trước khi đi còn ngoái đầu thêm: “Thiên Thiên, đừng quên lời hứa giữa chúng ta nhé.”

An Nguyệt Quân đằng đằng sát khí dõi theo đến khi bóng Tề Thiên Phóng khuất hẳn.

“Quân, sao anh không ngồi?”

Nghe Diệp Khê Thiên gọi, sát khí trên người An Nguyệt Quân tàn bớt. Hắn mím môi, phụng phịu ôm nàng từ đằng sau, rầu rầu gọi: “Nương tử.”

“Ừ?”

“Nàng và tên kia nói gì thế?”

“Cũng chả có gì. Chuyện vãn vợ thôi.” Diệp Khê Thiên nắm tay hắn, thuận thế dựa vào ngực hắn.

“Nương tử, nàng đã đồng ý gì với ta? Lại còn nói nói cười cười với tên kia như thế.” Giọng điệu An Nguyệt Quân như thể muốn chặt Tề Thiên Phóng thành tám khúc, à không, xé thành từng mảnh nhỏ luôn. “Nương tử, nàng hứa gì với hắn? Sao nương tử có thể hứa hẹn với nam nhân khác ngoài ta chứ!” Hắn hăm hực nắm chặt tay Diệp Khê Thiên, mếu máo đáng thương hết đứa trẻ bị bỏ rơi.

“Hứa hẹn?” Diệp Khê Thiên ngạc nhiên, suy nghĩ rồi buồn cười giải thích: “Cũng chả phải hứa hẹn gì. Tề Thiên Phóng dự định thành thân với Nhượng Nhi vào mùa xuân năm sau, dặn em nhất định phải tới dự. Còn anh, anh ta đoán chắc anh chẳng thích đi nên mới không mời thôi.”

“Không, không, ta đi chứ!”

“Thật á?” Diệp Khê Thiên dò xét ngó An Nguyệt Quân, thực chất trong bụng đang cười thầm. Dễ lừa ghê! Tề Thiên Phóng thừa biết mời trực tiếp An Nguyệt Quân thế nào hắn cũng không đi nên mới dùng nàng làm mồi nhử. Quả nhiên hắn đi liền.

Ai đó chìm trong vại giấm, mất khả năng cảnh giác, bèn nhảy thẳng vào bẫy. “Nương tử đương nhiên phải cùng đi với ta! Không cho phép nương tử một mình tìm Tề Thiên Phóng! Nương tử, nàng là của ta!”

Diệp Khê Thiên cười tươi, gật đầu. “Ừ.” Thành công!

Người nào đó bị lừa vẫn chẳng hề hay, ôm cuốn lấy nàng, nói liên miên: “Nương tử, chúng ta đi chung, tức chết hắn!”

À, tất nhiên là cũng ngốc hết thuốc chữa!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 95: Giải Cổ

Khuya, vạn vật chìm vào giấc ngủ, riêng Hoàng cung rực sáng ánh đuốc. Giữa màn đêm nhấp nháy hai bóng người. Họ lướt trên nóc Hoàng cung, nhanh nhẹ như gió. Chốc sau, họ dừng lại và mất hút.

Từ Vân điện, nơi Hoàng thượng nghỉ ngơi.

Từ Hạo đương thêm thiếp, ngay lúc phát giác trong phòng có người thì liền bị điểm huyết đạo, toàn thân cứng đờ.

An Nguyệt Quân mặt không biểu tình, ánh mắt tĩnh lặng, nói: “Bắt đầu đi. Mất bao lâu? Ta canh chừng bên ngoài.”

“Thật là... Đây là thái độ nhờ vả người khác đấy à?” Tề Thiên Phóng bắt mạch liếc An Nguyệt Quân, nhỏ giọng lầu bầu, tuy nhiên vẫn lấy chiếc lọ sứ nhỏ khỏi hòm thuốc, xem xét Từ Hạo bất động, trầm ngâm rồi nói: “Trước phải lấy huyết cổ ra. Vì loại huyết cổ này khiến sinh mệnh người trúng cổ và kẻ hạ cổ tương thông nên để kẻ hạ cổ không phát hiện, cần đưa một loại huyết cổ vô hại khác vào thay thế. Trong vòng nửa năm, kẻ hạ cổ sẽ không hay đâu. Nếu đúng theo trình tự này thì cần khoảng ba canh giờ.”

An Nguyệt Quân gật đầu. Nửa năm? Chừng đó đủ rồi! Hắn bảo: “Giao cho người.” rồi liền quay đầu lánh ra.

Hắn an vị tại bàn gỗ cách đó không xa lẳng lặng thưởng từng chén từng ly trà, con người thâm thúy sâu không thấy đáy giữa chừng bỗng mê man.

Lúc này nương tử đang làm gì? Có phải đang ngủ? Có nhớ hắn không?

Nghĩ tới đây, con tim bất giác nóng rực. Chắc là đang ngủ nhỉ? Đấy lòng hắn âm thầm nhưng nhớ nương tử của mình một cách tỉ mỉ. Thời gian cứ thế chậm chậm trôi.

Lâu sau, An Nguyệt Quân quay lại, trông Tề Thiên Phóng một mỗi bước ra, gật đầu với hắn, bảo: “Huyết cổ đã lấy. Tuy nhiên có vẻ cổ độc ăn vào máu quá sâu, cần thêm thuốc giải cổ và mỗi ngày hít ít thuốc phiện. Bảy ngày sau, đầu óc sẽ tỉnh táo lại.”

An Nguyệt Quân gật đầu, nhếch môi. “Được, phiền người rồi.”

“Người cũng biết nói câu này? Ta tưởng người chỉ biết mỗi sai bảo người khác, chẳng coi ai ra gì thôi đấy.” Tề Thiên Phóng liếc An Nguyệt Quân tỏ ý nhạo báng.

An Nguyệt Quân chả ảnh hưởng, chỉ nhân nhặt liếc một cái, đặt ly trà xuống, hỏi: “Xử lý gọn ghẽ, không để lại dấu vết chứ?”

Tề Thiên Phóng không vui nói với hắn, tự ái hỏi vặn: “Ta làm việc người còn không yên tâm?”

An Nguyệt Quân không đáp trả cũng không phản bác, đứng lên. “Đi thôi.”

“Thuốc giải hiện ta không cầm theo, phải về nhà lấy.” Tề Thiên Phóng nhăn mày. Từ đây về nhà đường không phải ngắn, sẽ mệt lắm đây. Phiền quá!

“Ừ.” An Nguyệt Quân chỉ ừ nhạt, cũng chẳng hề sợ Tề Thiên Phóng đi luôn.

Hai người tới trước cửa, ngoảnh thấy không có ai. Tề Thiên Phóng bước nhanh. “Vậy ta đi trước, tối mai sẽ trở lại.”

An Nguyệt Quân gạt đầu, đáy mắt thâm sâu khó lường. Hắn nhảy lên, biến mất giữa không trung, song không phải về hướng Nguyệt gia bảo.

Ngày thứ hai, ngày mười ba tháng tám năm Tử Khải, một chuyện đã xảy ra gây chấn động cả nước. Âu Dương Tấn đêm trước bị ám sát trong ngực, thân bị chém mấy chục đao, thi thể nát bét, mặt mũi nhìn cũng chẳng ra.

Tin vừa hay, từ trọng thần trong triều đến người dân nơi phố nhỏ đều tiếc thương. Một nguyên lão tam triều cúc cung tận tụy một đời, kết quả ra đi còn không được toàn thây.

Ai ai cũng thở mả vị Hoàng đế hiện thời tàn nhẫn, vô tình.

Lạc phủ.

Lạc Vũ bị thương không cần lâm triều, hiện đang dựa vào thành giường, lồng ngực quần đầy băng. Y nhũ mảy, mắt thoáng vẻ kinh sợ khó thấy, hỏi nhạt: “Vương Thiên, thật có chuyện này?”

Vương Thiên khom người, nhắm mắt, đáp: “Vâng, thật ạ, đêm qua Âu Dương Tấn đã bị ám sát.”

“Ai cơ chứ? Lão già kia gây thù chuốc oán với ai...” Mắt rét lạnh, Lạc Vũ mím môi, nghiêm nghị nhìn chăm chú tên thuộc hạ. “Ngươi chắc chắn?”

Vương Thiên gạt đầu. “Đã kiểm xác rồi ạ.”

Để lão già kia thân phục mình, Lạc Vũ từng dùng nhiều khổ hình với lão, ít nhất trên người lão cũng phải trăm vết thương rồi. Khổ nổi xương lão già đó cứng quá...

“Vậy cũng tốt.” Mối Lạc Vũ nhếch nhẹ. “Bọn tiện dân có phản ứng gì?”

“Đều thương tiếc Âu Dương Tấn, thở mả Hoàng đế.”

“Vậy à?” Lạc Vũ lăm bầm, con ngươi hàm chứa vô hạn thâm ý, mặt cười mà như không. Đột nhiên, y ngồi dậy, hô: “Thay y phục.”

Tỳ nữ lập tức đi vào, dịu dàng giúp y. Vương Thiên lo lắng khuyên can: “Đại nhân, thương thế của ngài chưa hồi phục, không thể ra ngoài.”

“Không sao, ta cần vào cung một chuyến.” Lạc Vũ phất ý liếc thuộc hạ, đồng thời giang tay để tỳ nữ giúp mình mặc quan phục.

Trông cái nhìn lạnh lùng của chủ, Vương Thiên giật thót. Hành tung của chủ bọn tôi tớ như y nào có quyền hỏi. Y quỳ sụp xuống. “Đại nhân thứ tội.”

“Đứng lên.”

Nút áo cuối cùng được cài, quan phục tươm tất, Lạc Vũ ra ngoài.

Y lâm triều xong, đến tẩm cung của Hoàng thượng đúng lúc cận thần nội thị Tiểu Lộ Tử xử lý sự vụ. Đơn giản, chỉ cần đóng lên mỗi con dấu là xong. Những sự vụ quan trọng đều để sang bên chờ Lạc Vũ rồi.

Lạc Vũ đến, Tiểu Lộ Tử nhanh mắt phát hiện, tức thì chạy đến làm lễ cung kính còn hơn với Hoàng đế, bởi vì Lạc Vũ mới thật sự là chủ tử của y.

Gần đây ngày càng lăm chuyen, không thể không đề phòng, chỉ cần sai một ly là đi một dặm ngay. Đầu tiên An Nguyệt Quân trực tiếp cầm kiếm tới cửa khiêu khích, sau đó lại đến lão già... Cầm kiếm? Kiếm? Kiếm!

Mặt lạnh, không thèm quan tâm đến Tiểu Lộ Tử ở bên, Lạc Vũ xông đến trước mặt Tử Hạo, đưa ngón tay lên mũi y, cảm giác cổ vẫn ngo ngoáy trong ngực y mới yên lòng. Song hoài nghi trong đầu vẫn không thể cởi bỏ. Hành động của hắn rốt cuộc có ý gì?

“Hai ngày nay có gì khác thường không?” Lạc Vũ hỏi Tiểu Lộ Tử ở bên.

“Bình thường, đều nằm trong kế hoạch ạ.” Tiểu Lộ Tử cười đáp, nụ cười cung kính. Người này mới đúng là Hoàng đế của y!

Lạc Vũ gạt đầu, tháo chiếc nhẫn trên ngón cái quăng cho Tiểu Lộ Tử, bảo: “Cầm nó, thấy nó như thấy ta. Về sau sẽ hữu dụng. Ngươi lui xuống đi.”

Tiểu Lộ Tử sáng mắt, mừng rỡ nhận thưởng, cung kính tuân mệnh: “Thưa vâng.”

Chỉ còn lại hai người, Lạc Vũ đối diện với Tử Hạo, mắt đối mắt, ra lệnh rành rọt từng câu từng chữ: “Hạ thánh chỉ ra lệnh thiêu thi thể cổ Tể tướng Tử Nguyệt vương triều Âu Dương Tấn rồi nghiền xương thành tro.”

Thỏa mả? Quá nhẹ. Y muốn Tử Hạo hoàn toàn mất lòng dân!

Chạng vạng.

Nguyệt gia bảo đắm mình trong hoàng hôn ấm – ấm của nắng và ấm của tình người.

“Nương tử, hôm nay trong người khỏe chứ?” An Nguyệt Quân dịu Diệp Khê Thiên dạo quanh Thẩm Tuyết các, lo âu hỏi han.

“Ồ.” Da dẻ Diệp Khê Thiên hồng hào nhờ gần đây ăn nhiều đồ bổ. Đi chưa bao lâu, nàng đã thấm mệt, trán lấm tấm mồ hôi.

An Nguyệt Quân lấy khăn tay do nha hoàn dâng nhẹ lau mồ hôi cho nàng, động tác dịu dàng, ánh mắt chuyên chú. Chỉ cần liên quan đến nương tử, hắn đều sẽ tập trung như vậy.

Vừa lau xong, đương chuẩn bị dạo tiếp thì Tề Thiên Phóng một thân trường sam xanh, tóc trắng tung bay giạt dữ lao tới. Diệp Khê Thiên ngạc nhiên ngó An Nguyệt Quân, định hỏi có chuyện gì thì Tề Thiên Phóng đã gào trước: “Ngươi dám lừa ta?! Còn sai ta làm việc cho ngươi, quá đáng!”

An Nguyệt Quân lạnh nhạt ngó y một cái, không mở miệng, hiển nhiên chẳng muốn nói.

Diệp Khê Thiên một bên tò mò: “Tề Thiên Phóng, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Khuôn mặt tức tối lập tức cười phoi phới, Tề Thiên Phóng liếc An Nguyệt Quân vẫn lạnh nhạt, mắt đầy ẩn ý chuyển sang nhìn Diệp Khê Thiên. “Thiên Thiên, chúng ta quen biết lâu thế rồi mà ngươi còn gọi cả họ tên ta, ta tổn thương đó nhé.”

Y chờ xem hắn tỉnh được đến chừng nào!

Diệp Khê Thiên cười khề. “Vậy giờ gọi là gì nào?”

“Thiên Phóng là được.” Tề Thiên Phóng thân mật trả lời.

“Ừ.” Diệp Khê Thiên cười theo.

“Thiên Thiên, chúng ta tiến thêm một bước nữa đi.” Tề Thiên Phóng dường như đang mê mẩn lắm. Y ngó nắm đấm run run của ai đó mà cười thâm trong lòng. Trông có vẻ sắp bộc phát rồi đây.

Một đường kiếm khí bổ về phía Tề Thiên Phóng. Y né nhanh, tự nhủ quả nhiên bộc phát rồi. Mắt An Nguyệt Quân đăm đăm sát khí, ra chiêu càng tàn độc.

Không chân chừ, Tề Thiên Phóng xoay người trốn. Dù sao cũng thành công rồi. Cái bộ dạng lạnh lùng đó phát khiếp, nhất là võ công y không bằng hắn, không chạy chẳng lẽ chờ ngửi? Thế nên nháy mắt, bóng Tề Thiên Phóng mất tăm.

An Nguyệt Quân trừng trừng hướng Tề Thiên Phóng biến mất, sau đó quay lại nắm tay Diệp Khê Thiên, nói: “Nương tử, chúng ta về đi.”

“Không đi dạo nữa à?” Diệp Khê Thiên tủm tủm, biết mà vẫn cố hỏi.

“Nương tử, mình đóng cửa đi dạo trong phòng cũng được, rất an toàn.” An Nguyệt Quân dẫu môi, toàn thân nồng nặc mùi giấm.

“Ừ.” Trong lòng Diệp Khê Thiên sớm đã cười nắc nẻ trong bụng.

“Nương tử, không cho nàng tiến thêm bước nữa với hắn.”

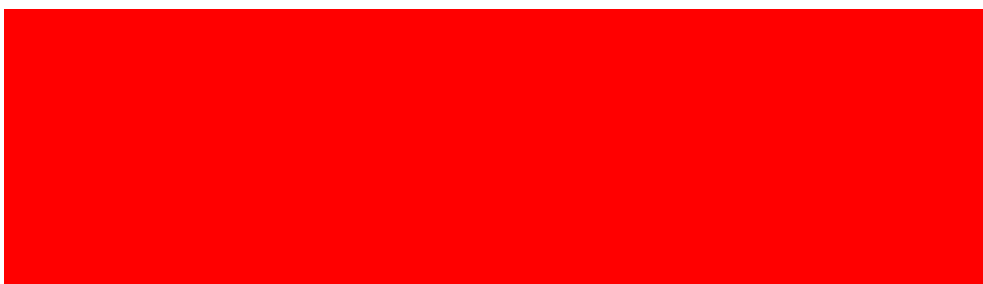
“Ừ.”

“Nương tử, về sau gặp hắn, trực tiếp đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 96: Mưu Kế Bắt Đầu

Thánh chỉ ban ra, dân tình kinh hãi. Thiêu xác cô Tề tướng Tử Nguyệt vương triều Âu Dương Tán rồi nghiền xương thành tro! Thánh chỉ này không những bất kính với một bậc tiền bối như Âu Dương Tán mà còn bất kính với cả oan hồn người đã khuất. Cách thức tàn nhẫn này đáng lẽ chỉ áp dụng cho tội nhân tội ác tày trời thôi chứ.

Giờ thì dân chúng hoàn toàn phần nộ. Họ chẳng tài nào hiểu có sao một vị vua tốt lại bỗng trở nên tàn độc thế và đều thoá mạ hoàng đế đương triều Tử Hạo.

Sau đó, chả rõ ai đồn rằng, Tề tướng đương triều Lạc Vũ vì can gián Hoàng thượng hạ thánh chỉ này đã không màng quý trước long án một ngày một đêm mong Hoàng thượng thu hồi thánh chỉ. Tuy nhiên, kết quả vẫn không được. Tin này làm địa vị Lạc Vũ trong lòng dân tăng lên đáng kể. Dân chúng luôn miệng tiếc hận thay vị Tề tướng trẻ tuổi. Trên đường, nếu có ai nhận ra y thì đều tỏ ra kính nể y, tán thưởng y là thanh quan. Mọi hoài nghi trước kia đối với y dần tiêu tan hết.

*long án: bàn vua

*thanh quan: vị quan tốt

Mọi sự đều y như kế hoạch của Lạc Vũ. Giờ phút này, y đang nhàn nhã tựa vào ghế thưởng trà, ngắm mây trời, đầu óc nghìn xoay trăm đảo tính xem bước kế tiếp nên làm gì. Hiển nhiên là diệt Nguyệt gia bảo! Ngày nào còn chưa diệt Nguyệt gia bảo, ngày đó kế hoạch của y còn chưa suôn. Có lẽ nên dùng binh lực của Tử Hạo, xuất quân diệt một lần cho gọn. Địa vị Nguyệt gia bảo trong lòng đám dân đen còn cao hơn so với Âu Dương Tán, nếu lấy danh nghĩa Tử Nguyệt vương triều diệt Nguyệt gia bảo thì đúng là một công đôi việc, chả cần y hao sức lại càng khiến dân chúng thêm thất vọng với vị vua hiện tại. Mất lòng dân là điều tồi tệ nhất đối với một bậc đế vương! Khi đó mới chính là thời điểm thích hợp để y ra tay.

Đêm ấy, An Nguyệt Quân đắp chăn cho Diệp Khê Thiên, sóng mắt dịu dàng, đọc tác nhẹ nhàng. Xong xuôi, hần xoay người đến bên cửa sổ, gọi: “Vào đi.”

Tĩnh Ảnh nhảy qua song cửa, quỳ xuống. “Bảo chủ.”

“Tra chưa?” An Nguyệt Quân lạnh nhạt hỏi.

“Không nằm ngoài dự đoán của bảo chủ, đúng là vậy ạ.” Tĩnh Ảnh đáp khẽ, trong giọng có biểu lộ sự khâm phục.

“Ừm.” An Nguyệt Quân mắt lơ đãng, nhếch môi, nụ cười buột da buột xương.

Tĩnh Ảnh biết, có kẻ sắp xui tận mạng rồi!

Khuya bảy ngày sau.

An Nguyệt Quân và Tề Thiên Phóng như thường lệ vào cung tiếp tục giải cổ cho Tử Hạo. Hôm nay là ngày cuối cùng là ngày mấu chốt. Tuyệt không được xảy ra sơ sót! Tề Thiên Phóng tập trung chăm kim, luôn chân luôn tay. An Nguyệt Quân vẫn ngồi cạnh bàn, mắt xa xăm. Chợt hần rướn mày, đồng tai nghe tiếng bước chân dồn dập, mắt cuộn cuộn sát khí.

Tiểu Lộ Tử chạy vào điện, toan bước qua cửa thì phát hiện không khí trong điện khác lạ. Y cảnh giác lùi lại. Một bóng trắng chớp nhoáng, Tiểu Lộ Tử chưa kịp phản ứng thì mình đã bị xè làm hai.

Tề Thiên Phóng thấy có động bèn ngoái cổ, đi ra, thấy thi thể Tiểu Lộ Tử thì than thở: “Sao bây giờ? Thi thể xử lý thế nào đây?”

An Nguyệt Quân nhàn nhạt liếc y. Hồi lâu, Tề Thiên Phóng thờ dài cam chịu. “Thật hết cách với người. Chắc kiếp trước chúng ta là oan gia quá.” Sau đó y quay đầu vào tìm hộp thuốc.

An Nguyệt Quân dường như đã sớm biết sẽ thế này, thong dong về chỗ. lát sau, Tề Thiên Phóng trở ra mang theo một lọ sứ nhỏ màu vàng, mở lọ nhỏ lên thì thấy Tiểu Lộ Tử vài giọt.

Thất khiếu Tiểu Lộ Tử chảy máu, thịt trên người rữa ra, con mắt rớt khỏi tròng, xương teo lại, cuối cùng y biến mất chỉ còn đọng lại một vũng máu. Mọi thứ diễn ra trong nháy mắt.

Tề Thiên Phóng đắc chí với hiệu quả của dược, gật gù. “Quả nhiên mình tính không sai.”

An Nguyệt Quân đắm đắm nhìn giữa vũng máu còn sót một chiếc nhẫn ngọc. Hần tiến lên, khom lưng nhặt nó, quan sát rồi cười một cách đắc thắng. Hần nói với Tề Thiên Phóng mấy câu, Tề Thiên Phóng gật đầu.

Lúc này bên trong bỗng có tiếng rên.

“Ừm... Người đâu...?”

Tiếng nói đứt quãng khiến Tề Thiên Phóng cười cười. Tỉnh rồi à! Y liếc An Nguyệt Quân vẫn lạnh nhạt ở bên, một mình vào trước. An Nguyệt Quân thấy vậy mới đi theo.

Sau tám bình phong, Từ Hạo đã tỉnh, thấy người tới dĩ nhiên hết hồn, qua mấy giây mới trấn định tinh thần gượng dậy, hết hơi hỏi: “Các người... khụ khụ... sao... sao lại... ở đây?”

An Nguyệt Quân không thèm giải thích, quay đầu kêu: “Vào đi.”

Một nam tử phong thần tuấn lãng, mặc y phục màu đỏ sắc tím, cổ đeo chuỗi ngọc, trông rất giống với Từ Hạo ào vào. Y chính là Tiêu Dao vương của Từ Nguyệt vương triều – Từ Ngao.

“Hoàng huynh, rốt cuộc huynh cũng tỉnh!” Từ Ngao mừng rỡ đỡ Từ Hạo.

“Rốt cuộc... là... có chuyện gì?” Từ Hạo vẫn không hiểu.

“Ngắn gọn là thế này: một tháng trước hoàng huynh gán tội phản quốc và bỏ tù Âu Dương Tán, cho Lạc Vũ làm Tề tướng, sau đó không lâu thì ký hiệp ước với Khái quốc hàng năm tiến cống vô số tài vật, ngân lượng, mấy ngày trước Âu Dương Tán bị ám sát, hoàng huynh còn hạ thánh chỉ thiêu thi thể Âu Dương Tán rồi nghiền xương thành tro. Thần đệ định vào cung tìm hoàng huynh thì phủ bỗng bị binh lính bao vây, trên danh nghĩa là canh giữ nhưng thật ra là giam lỏng, không cho thần đệ ra ngoài.” Từ Ngao từ từ giải thích.

“Âu Dương... Tán... bị ám sát?” Từ Hạo ho khan, không dám tin hỏi lại.

“Vâng, mấy hôm trước đã xác nhận rồi ạ.” Từ Ngao liếc Từ Hạo bị đả kích nặng trước tin Âu Dương tán chết bèn tiếp sang chuyện khác: “Hôm qua, An Nguyệt Quân và bằng hữu của hắn đến phủ báo cho thần đệ hoàng huynh trúng cổ độc, hôm nay hoàng huynh sẽ khoẻ lại, sợ hoàng huynh không tin nên dẫn thần đệ tới giải thích cho hoàng huynh.”

“Trúng... cổ độc?” Dứt lời, Từ Hạo ho sặc sụa.

Tề Thiên Phóng này giờ vốn im lặng bỗng chen vào: “Yên tâm, đã giải giúp người rồi.”

“Lạc Vũ... đáng chết!” Từ Hạo dù suy yếu, mặt mày trắng bệch nhưng nỗi giận vẫn có khí thế của một đế vương. Y là vua, tất cả đều phải tôn quý, sụp lạy y!

An Nguyệt Quân nhàn nhạt mở miệng: “Hắn không phải Lạc Vũ, Lạc Vũ sớm đã bị giết rồi.”

“Vậy sao hắn...” Từ Hạo ngừng lời, mắt lộ vẻ căm tức. Vì sao y phải hỏi tin từ An Nguyệt Quân? Sao hắn dám cao cao tại thượng dùng vẻ khinh khỉnh ấy nhìn y? Rõ ràng y mới là vua! Y không cam lòng!

An Nguyệt Quân liếc Từ Hạo, tự động đưa ra lời đáp khiến ba người còn lại kinh hãi.

“Làm sao đây?” Từ Ngao cau mày.

“Hạ thánh chỉ... giết Lạc Vũ!” Từ Hạo gằn giọng. Y không thể để một kẻ như vậy tiếp tục sống trên đời!

An Nguyệt Quân giễu cợt ngó Từ Hạo, không thèm can, thay vào đó là Từ Hạo: “Hoàng huynh, không ổn đâu. Hiện địa vị Lạc Vũ trong lòng dân chúng rất cao, e là còn... khụ khụ... còn cao hơn hoàng huynh.” Nếu Từ Hạo hạ thánh chỉ giết Lạc Vũ, sợ rằng sẽ khiến dân chúng phản nộ.

Từ Hạo trầm mặc, lâu sau mới hỏi: “Vậy phải làm sao?”

An Nguyệt Quân đứng dậy tới trước mặt Từ Hạo, lạnh nhạt nói: “Người cứ như cũ, đừng để lộ chuyện cổ đã được giải. Từ Ngao sẽ giả thành gian tế Lạc Vũ an bài cạnh người, Tiêu Lộ Từ. Những chuyện khác ta sẽ tự sắp xếp. Tuy nhiên nhất cử nhất động đều phải báo cho ta.”

“Sao trăm... phải nghe người?” Từ Hạo không cam lòng. Tình hình rất nghiêm trọng, y biết mình không thể phản đối. Song y cũng là một đế vương, có hoàng đường không khi phải báo mọi chuyện của vua cho một tên dân thường?

An Nguyệt Quân không thèm đếm xỉa, lạnh lùng nhìn Từ Hạo. Từ Ngao ở bên tha thiết khuyên: “Hoàng huynh, chẳng lẽ an nguy của Từ Nguyệt vương triều không bằng thể diện của chúng ta?”

Lời Từ Ngao khiến Từ Hạo nhắm mắt trầm tư, lâu sau mới ngẩng đầu. “Vì sao... giúp trăm?”

An Nguyệt Quân không trả lời thẳng, “Người nghĩ xem.”

Từ Hạo cứng họng. Diệp Khê Thiên! Vì nàng, hắn không ngại dính vào cuộc đấu chôn cung đình. Vì nàng, hắn chẳng cần mạng. Vì nàng, hắn chẳng tiếc gì.

Chỉ vì nàng! Chỉ vì nàng! Chỉ vì người con gái ấy! Hắn có thể bất cần tất cả, thậm chí bất cần cả bản thân, nhưng không thể không quan tâm nàng.

Y vẫn nhớ bộ dạng si mê, khủng khiếp lẫn tuyệt vọng của hắn đối với Diệp Khê Thiên. Nó quá sâu sắc, y vẫn luôn nhớ...

Cho nên đừng đụng tới vấn đề này, đừng nên hỏi.

“Được.” Từ Hạo đồng ý nhưng vẫn còn thắc mắc. “Minh người không thể đối đầu với Lạc Vũ nên mới giúp trộm?”

An Nguyệt Quân trầm mặc. Mãi không thấy hắn trả lời, Từ Hạo tưởng hắn không muốn nói, không ngờ cuối cùng hắn trả lời thật: “Bởi vì mấy tháng nữa nàng ấy sinh rồi.”

Khi nàng lâm bồn, hắn phải ở bên xua tan hết mọi nguy hiểm hộ nàng. Thế nên hắn mới để kẻ khác nhỏ cò tận gốc Lạc Vũ thay.

Cũng không quan tâm đối phương nghe có hiểu không, An Nguyệt Quân liền rời đi. Giữa chừng, hắn dừng bước, nói vọng lại: “Âu Dương Tán đã được ta cứu.” Rồi lại không chờ ai phản ứng, hắn mất tăm.

Tề Thiên Phóng nói với Từ Ngạo: “Mai ta sẽ đưa da mặt tới, trước đó người phải trốn kỹ.” và ném cho Từ Hạo mấy lọ thuốc. “Mỗi ngày dùng một lần, cho đến khi vết thương ở ngực lành hẳn.”

Dứt lời, y cũng bỏ đi.

Chốc sau, An Nguyệt Quân đã về Nguyệt gia bảo. Hắn tới Thẩm Tuyết các, gạt đầu với Tinh Ảnh vẫn đứng canh trước cửa một cái rồi vào. Tinh Ảnh thấy chủ về liền rời đi. Dù sao đã có bảo chủ, thêm một Tinh Ảnh hay bớt một Tinh Ảnh cũng chả có gì khác.

An Nguyệt Quân ngắm người trên giường, nở nụ cười cung chiêu. Nương tử ngủ say ghê.

Hắn cởi áo ngoài, leo lên giường, nhẹ nhàng ôm Diệp Khê Thiên vào lòng, hôn khẽ lên môi nàng rồi nhắm mắt.

Có nàng, một đêm ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 97: Đạp

Hôm sau, lâm triều xong, Lạc Vũ trong bộ quan phục vội vã đến tẩm cung của Hoàng thượng. Trong ngự thư phòng, Từ Hạo đương phê duyệt tấu chương. Y cười cười, không quý lạy, không thi lễ, ngạo nghễ bước vào. “Cần cù nhỉ.”

Từ Hạo thần thờ ừm một tiếng, đáy mắt vụt loé rồi sau lại dờ dờ dần dần, nắm tay trên đùi nhấn nhin siết chặt.

Lạc Vũ nhìn Từ Hạo chăm chăm, cau mày, lòng dạ cứ thấy nghi nghi. Có gì đó không đúng, Y đi đến, Từ Hạo chủ động nhường chỗ cho y, y cũng không khách khí, ngồi luôn xuống. Ngẩng đầu nhìn lại Từ Hạo, y tự nhủ có lẽ mình suy nghĩ nhiều.

“Đúng rồi, Tiểu Lộ Từ đâu?” Lạc Vũ ngó quanh tìm Tiểu Lộ Từ.

“Không biết, từ sáng đã không thấy hấn.” Từ Hạo đều đều trả lời chẳng chút cảm xúc, đứng hệt một kẻ đầu óc mù mịt.

Lạc Vũ gật gật, mở chiếc quạt giấy trong tay rồi từ từ khép nó lại, liếc về phía Từ Hạo bảo: “Hạ chỉ, ngày mười lăm tháng chín năm Từ Khải, tra ra Nguyệt gia bảo cầu kết với Tà Y giáo, phải một vạn cấm quân, năm nghìn cung thủ tấn công Nguyệt gia bảo, nhất định chiến thắng trở về.”

Lạc Vũ dứt lời, Từ Hạo cũng viết xong, buông bút, lùi sang một bên.

Lạc Vũ cầm thánh chỉ cẩn thận đọc lại, đặc ý nhếch môi, vì vậy không để ý con ngưởi thâm trầm và nồng đậm sát khí Từ Hạo ở bên.

Cuộc đấu bắt đầu, ai thắng, ai bại?

Cùng thời điểm đó, cách thành Lâm Nguyệt không xa, ở một thị trấn nhỏ, tại một tiểu viện u tĩnh, gió thu se buốt, lá vàng xác xơ đầy sân, có một người vận bạch y cực bất mắt, tà áo phấp phới trong gió, tư thái cao ngạo, tóc đen dài mượt, dung nhan tuyệt thế hệt thiên tiên, lạnh và đẹp tới mức khiến người khác nín thở, đó chính là An Nguyệt Quân. Đối diện hấn là một lão nhân mặc trường sam, tuy mặt mũi gầy gộc, gò má xám hóp nhưng đôi mắt lại rất có tinh thần và lộ vẻ uy nghiêm, đang vuốt chòm râu dài, đó chính là vị trọng thần tưởng đã chết của Từ Nguyệt vương triều – Âu Dương Tán.

Khi hai người nói chuyện, An Nguyệt Quân lấy ra một chiếc nhẫn ngọc, nói vài câu rồi đưa cho Âu Dương Tán. Âu Dương Tán kinh ngạc nhận lấy, ngắm nghĩ rồi gật gù, lầm bầm: “Hoá ra là vậy. Khó trách sao phải làm vậy.”

An Nguyệt Quân chấp tay, nói nhạt: “Làm phiền Âu Dương Tể tướng.”

“Ha ha ha, nếu không nhờ bảo chủ, lão hủ đã sớm mất mạng. Hơn nữa, đây là vì quốc gia, lão hủ đâu có liều mạng cũng quyết làm bằng được.” Âu Dương Tán vừa khen vừa vuốt chòm râu.

An Nguyệt Quân không để ý lắm. Hấn đâu vì nước... hấn chỉ vì năng!

Hấn lấy da mặt đưa Âu Dương Tán, dặn: “Đeo cái này vào, nếu không rất dễ bị phát hiện, xong việc hẵng cởi ra. Còn nữa, chuyện này phải nhanh chóng hoàn tất.”

“Được, bảo chủ suy tính rất chu đáo.” Âu Dương Tán gật đầu nhận đồ, cất vào ngực áo.

“Tĩnh Ảnh.” An Nguyệt Quân gọi nhẹ.

“Đây ạ.” Dứt lời, Tĩnh Ảnh xuất hiện, cung kính quỳ gối dưới đất.

“Bảo vệ Âu Dương Tể tướng. Có tin tức gì báo cho ta.” An Nguyệt Quân ngắn gọn phân phó.

“Vâng, bảo chủ.”

Đêm.

An Nguyệt Quân nắm mảnh giấy nhỏ trong tay, cười lạnh. Một tháng? Diệt Nguyệt gia bảo trong vòng một tháng? Mơ tưởng! Lạc Vũ, bây giờ là lúc ngưởi phải trả giá lớn rồi đấy!

Hai ngày tiếp theo trôi qua. Diệp Khê Thiên tròn sáu tháng mang thai, bụng lớn tướng, bên cạnh lúc nào cũng có người hầu kề cận. Một sáng sớm, An Nguyệt Quân đang ngốc nghếch vuốt ve bụng nàng, chợt ngạc nhiên há hốc mồm, lắp ba lắp bắp: “Nương tử, nương tử, vừa rồi... tay ta, à không, bụng nương tử... động đây...”

Diệp Khê Thiên buồn cười ngó hấn, cầm tay hấn cùng áp lên bụng mình. “Đạp được mấy hôm rồi, quên chưa kể anh nghe. Là con chúng ta đạp đấy, anh cũng cảm nhận thử xem.”

Tròng mắt mở căng, An Nguyệt Quân cực kỳ hưng phấn, nom nớp hỏi lại: “Có được không?”

Diệp Khê Thiên khẳng định gật đầu, An Nguyệt Quân lập tức nghiêng tai áp vào bụng nàng lắng lắng nghe. Lâu sau, hấn thất vọng chu môi, cần nhần: “Nương tử, sao mãi chả thấy đạp?” Vì vậy, hấn chán rồi đầu đi, quay ra ôm nàng khúc khích.

Bỗng Diệp Khê Thiên hô: “Quân, đạp này, đạp này!”

An Nguyệt Quân tức thì cúi đầu nghe, lâu sau lại mím môi. “Nương tử, có đạp gì đâu.”

Áp tai thêm lúc nữa, vẫn chả thấy gì, An Nguyệt Quân bức bối, không cam lòng dọa dẫm với cái bụng: “Ta là cha mi đây, động đây chút cho ta nghe coi. Nếu không, đánh đó.”

Vẫn không có động tĩnh. An Nguyệt Quân không vui nheo mắt, bặm môi, gương mặt mềm mại trở nên nghiêm túc. “Không chịu à, sau ta vút mi ra đường á.”

Ai thèm để ý hấn!

Đĩ nhiên, cái bụng vẫn im thìn thít. An Nguyệt Quân uất ức dòm Diệp Khê Thiên, mếu máo: “Nương tử...”

Diệp Khê Thiên véo má hấn, an ủi: “Tí nó sẽ đập thôi.”

An Nguyệt Quân nằm xuống, Diệp Khê Thiên đột nhiên bắt lấy tay hấn áp lại lên bụng mình, hô: “Quân, đập, đập!”

Lại phần khách nghe ngóng, kết quả lại không được gì, liên tiếp mấy lần liền như vậy, An Nguyệt ức chế phát điên, phì phò chỉ vào bụng Diệp Khê Thiên. “Tiểu tử thôi! Ta nhất định sẽ vứt ngươi ra đường, không, trước đánh ngươi một trận bầm dập hẵng rồi mới vứt ra ngoài đường!” Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì con tức mà đỏ ửng, làn da trắng sáng hồng căng, mắt to càng thêm to, trông cực kỳ đáng yêu.

“Quân, anh nói bậy bạ gì đó?” Diệp Khê Thiên bất đắc dĩ buồn cười lắc đầu.

“Nương tử, nó cố ý!” An Nguyệt Quân mè nheo ôm thê tử.

“Ai cố ý?” Diệp Khê Thiên lạ lùng hỏi lại.

“Con chúng ta.” Hai má An Nguyệt Quân phình tướng, hiển nhiên con giận của hấn rất lớn.

Nghe An Nguyệt Quân nói Diệp Khê Thiên mới để ý, nàng kiểm chế con buồn cười trong họng, nghiêm giọng đáp: “Ồ, con mình chưa sinh đã biết bắt nạt bố, không tệ.”

An Nguyệt Quân ngược đầu, đôi mắt xinh đẹp rực sáng, môi đỏ toe toét, tự đắc lớn tiếng: “Thì sau này ta bắt nạt lại. Dù sao nó đánh cũng không lại ta.”

“...” Có loại cha này ư?!

“Nương tử, ta quan trọng hơn con nhiều đúng không? Rất rất nhiều đúng không?” An Nguyệt Quân mở to cặp mắt trắng đen rõ ràng nhìn Diệp Khê Thiên chăm chăm, hai gò má đáng yêu đầy mong muốn in hai chữ “đúng” thật to.

Bộ dạng này của hấn thật khiến người khác muốn bắt nạt.

Diệp Khê Thiên vờ vịt tư lự, thấy sắc mặt đối phương sắp chuyển đen mới chịu gật đầu, nín cười trả lời: “Con quan trọng hơn anh rất rất nhiều.”

Mây đen chuyển trắng thành mưa rào, An Nguyệt Quân bù lu bù loa: “Nương tử, không được! Ta quan trọng nhất! Không có ta, lấy đâu ra con! Nhờ ta ngày ngày cố gắng mới...”

Càng nói càng linh tinh, còn đâu bộ dạng đau thương nữa, trông hấn bây giờ y chang đứa trẻ ăn vạ. Diệp Khê Thiên cảm nín, cuối cùng mất kiên nhẫn cho một đấm

Bốp!

Ngậm miệng thành công.

Diệp Khê Thiên hài lòng gật gù, trừng mắt cảnh cáo: “Đừng có dạy hư con.”

Quả nhiên nương tử coi con quan trọng hơn! Kẻ nào đó bất mãn bĩu môi, cảm hận ngó cái bụng Diệp Khê Thiên, trong đầu sớm đã lờ con mình ra đánh không biết bao nhiêu lần.

Đánh xong, tâm trạng hấn thoải mái hơn nhiều.

Hai người chàng chàng thiếp thiếp ăn bữa sáng, sau đó một đọc sách, một hăng say quần quanh đám lưng, bóp vai cho đối phương.

“Nương tử.”

“Hả?” Diệp Khê Thiên miễn cưỡng mở mắt. Kỹ thuật đấm bóp của tên này tiến bộ nhanh thật.

“Chúng ta...”

Chưa dứt lời, cửa đột ngột mở toang, Tề Thiên Phóng lao vào, đến bàn chộp lấy ly trà uống ực, ý thức tình cảnh trong phòng liền tròn mắt nhạo báng: “Khiến người ta hâm mộ.”

Sau lưng ghen ngào một giọng nói: “Ta đối với chàng không tốt ư? Nếu không tốt, vậy ta...”

Tề Thiên Phóng quay lại ôm chầm lấy người đằng sau, cười làm lành. “Nhược Nhi tốt nhất.”

“Ta biết ngươi vẫn còn trách ta chuyện năm đó. Ta không cố ý. Thật sự không cố ý...” Nhược Nhi đương bụng mặt khóc nức, đột nhiên lén ngẩng đầu mở to mắt với Diệp Khê Thiên rồi lại tiếp tục sụt sùi.

Diệp Khê Thiên ngạc nhiên, dờ khóc dờ cười lắc đầu. Già khóc á?

Tuy nhiên Tề Thiên Phóng không biết. Y hốt hoảng đồ lấy đồ để: “Nhược Nhi, ta không trách nàng, thật! Đừng khóc! Ta không trách nàng đâu. Nàng cũng vì ta mà...”

“Hừ!” Dương Nhược Nhi hừ một tiếng rõ to, hất tay Tề Thiên Phóng ra, bước đến cạnh Diệp Khê Thiên ngồi xuống, cười he he hỏi: “Cô chính là Thiên Thiên à? Sao trông quen vậy nhỉ?”

Diệp Khê Thiên cười nhắc: “Lần đó, cô đến tìm Thiên Phóng.”

Dương Nhược Nhi sức nhớ, hiểu ý gạt đầu, liếc bụng Diệp Khê Thiên, liếc An Nguyệt Quân rồi lại liếc Diệp Khê Thiên, đột nhiên tỏ vẻ nài nỉ: “Thiên Thiên, ta có một thỉnh cầu.”

“Được, tôi đồng ý.” Diệp Khê Thiên không chút nghĩ ngợi đáp.

“Cô chưa hỏi sao đã đồng ý?” Dương Nhược Nhi thấy kỳ quái.

“Tôi thích cô, hơn nữa cô là thê tử của Thiên Phóng.” Diệp Khê Thiên cười đáp.

Một giọng nói u ám đến từ sau: “Nương tử, nàng không được thích người khác!”

Tự động lộ tên này.

“Ta muốn làm mẹ nuôi của đứa bé.” Dương Nhược Nhi chờ mong nói.

“Được thôi.” Diệp Khê Thiên dễ tính gạt đầu.

Dương Nhược Nhi mừng rỡ, quay lại ra lệnh cho Tề Thiên Phóng đang mang bộ mặt đau khổ: “Ta muốn ở đây chờ con nuôi ta chào đời, chàng cũng vậy. Ở đây hoặc cut!”

Tề Thiên Phóng bắt đầu dĩ gạt đầu. Nương tử đại nhân đã lên tiếng, y có thể không nghe sao!

An Nguyệt Quân liếc hai người họ, cười nhạt. Có Dương Nhược Nhi ở đây, hẳn cũng yên tâm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 98: Ghen

Đêm, chuẩn bị đi ngủ, An Nguyệt Quân ai oán ngó hai người đang nói cười rôm rả trên giường, bất mãn gọi: “Nương tử...”

Không nghe.

An Nguyệt Quân khịt khịt cái mũi trông càng đáng thương hơn, rung rung gọi lần nữa: “Nương tử à.”

Cuối cùng người trên giường cũng có phản ứng. Diệp Khê Thiên cụt hứng quay ra. “Chuyện gì?”

An Nguyệt Quân uất ức chỉ người đang nằm cạnh Diệp Khê Thiên, mắt to long lanh, nhỏ giọng: “Nương tử, nàng ta cướp chỗ của ta, đuổi nàng ta đi đi.”

Thê tử của hắn gật đầu. Lập tức hắn mặt mũi sáng bừng, vẻ bất mãn thay bằng nụ cười xán lạn, miệng nhỏ toét, tức tốc định cời giày lên giường. Khoảnh khắc hắn bò lên...

Rầm!

An Nguyệt Quân lăn xuống đất, tội nghiệp hôn đất mẹ thân yêu. Hắn ngهن cổ dòm nàng, đơ đơ chưa hiểu chuyện gì mới xảy ra.

Thê tử hắn cau mày, ra lệnh: “Ra chỗ khác ngủ. Hôm nay em muốn ngủ với Nhưộc Nhi.”

Hoá ra là đuổi hắn!

Dương Nhưộc Nhi ở bên thích thú quan sát hai người.

An Nguyệt Quân rầu rĩ bò dậy, chu môi, cổ bày ra vẻ mặt ta-đang-rất-tức. Tuy nhiên mặc hắn tức bao nhiêu, người cần đề ý cũng chả thèm để ý tới, đã sớm quay lại tiếp tục chuyện trò rồi. Hắn đành vác bộ mặt đưa đám rời đi. Chẳng bao lâu sau, cửa lại mở, hai tên tôi tớ khiêng một chiếc giường đến, theo sau là An Nguyệt Quân thích chí bê chân gắm.

Giường đặt trước bình phong. An Nguyệt Quân lặng lẽ ngắm nương tử mình qua tấm bình phong một cách hờn dỗi và cung chiêu, tùm tùm.

Mong sao sẽ mãi được ngắm nàng thế này... cả đời.

Sáng hôm sau, Diệp Khê Thiên mơ mơ màng màng mở mắt nhưng chưa muốn dậy, toan xoay mình ngủ tiếp thì hết hồn trợn mắt chỉ người nằm cạnh. “Sao lại là anh?”

An Nguyệt Quân cười thật hồn nhiên. “Nương tử, nàng vui đúng không?”

Ai vui? Diệp Khê Thiên bức dọc hỏi: “Nhưộc Nhi đâu?”

“Ai biết.” An Nguyệt Quân hì hì, tay tự động quần quanh eo Diệp Khê Thiên.

“Không phải do anh giờ trò đùa chứ?” Diệp Khê Thiên đầy nghi ngờ ngó hắn.

“Không hề!” Cái mặt ngây thơ lác thật mạnh.

Buổi trưa.

Bên ngoài dồn dập tiếng đập cửa, An Nguyệt Quân mặt lạnh rướn mày. “Ai?”

Dương Hoà rồi rít lao vào. “Bảo chủ, không xong, không xong!”

An Nguyệt Quân đứng dậy, mặc y phục, dù mặt vẫn vô cảm nhưng thái độ cũng có vẻ khó chịu. “Chuyện gì?”

“Bảo chủ, hiện Quân Duyệt lâu đại loạn ạ!” Dương Hoà lo lắng báo tin.

“Xảy ra chuyện gì?”

Quân Duyệt lâu là một tửu lâu của Nguyệt gia bảo, cũng là tửu lâu lớn nhất thành Lâm Nguyệt. Quân Duyệt lâu có đặc điểm là mỗi ngày chỉ nấu mười món, ai ra giá cao nhất thì được một món, vàng thu về hơn nghìn lượng, song khách vẫn ra vào nườm nượp. Bởi lẽ món ăn của Quân Duyệt lâu đều là những món ngon nhất thành Lâm Nguyệt, từng món được chế biến vô cùng tỉ mỉ, hương vị tất nhiên khỏi phải chê. Hơn nữa, những người có thể đến Quân Duyệt lâu dùng bữa toàn đại gia, ai chả muốn giàu dù chỉ là trong mắt người đời?

“Hôm nay, ông chủ tiệm cầm đồ Thành Tây ăn ở quán chúng ta, đột nhiên trúng độc chết. Hiện tại Quân Duyệt lâu hoàn toàn không có một bóng khách, quan phủ cũng sắp đến rồi.”

“Độc gì?”

“Dạ, không rõ ạ.”

“Tra chưa?” Đáy mắt An Nguyệt Quân lấp loé một thứ ánh sáng u tối.

“Thuộc hạ đã tra hỏi hết rồi, không có ai đáng nghi ạ.”

An Nguyệt Quân ngẫm nghĩ rồi phân phó: “Người ở đây canh chừng phu nhân, ta đi xem một chút.” Dứt lời liền không thấy bóng người.

Mai Thanh các.

Tề Thiên Phóng đau khổ nhẹ giọng với Nhượng Nhi ngồi bên cạnh đương nhàn nhã ăn bánh: “Nhượng Nhi, nàng hết giận chưa? Nàng không ngó ngang gì ta mấy hôm rồi.”

“Hừ!” Dương Nhượng Nhi hừ mạnh một tiếng, trừng mắt liếc Tề Thiên Phóng. Trong cái liếc đó, có hờn dỗi cũng có thấp thoáng nét cười.

Không phải chỉ lơ lờ một câu thôi ư? Tề Thiên Phóng tiếp tục: “Nhượng Nhi, rốt cuộc phải làm gì thì nàng mới chịu tha thứ cho ta?”

Dương Nhượng Nhi nhìn trời suy nghĩ rồi nói: “Về sau đều phải nghe ta.”

“Hiện giờ chẳng phải đang nghe nàng à... A, được, Nhượng Nhi, sau này mọi chuyện đều nghe nàng!” Tề Thiên Phóng đương lăm bắm, bị ánh mắt của Nhượng Nhi dọa hết hồn, lập tức sửa lời.

Đột nhiên người từ đâu hiện ra.

“Làm ơn! Đến thì nói một tiếng! Dọa người ta hết hồn.” Tề Thiên Phóng cau bẳn liếc bản mặt lạnh lùng như núi tuyết nghìn năm của An Nguyệt Quân.

An Nguyệt Quân lạnh nhạt nhìn lại, không đáp, ngắn gọn: “Đi, có chuyện.” Dứt lời lại không thấy tăm hơi.

Tề Thiên Phóng ngó bóng lưng mất dạng của hân, rót một ly trà, nâng lên môi nhấp một ngụm, lăm bắm: “Chả hiểu đến làm gì.”

“Chàng đoán thử xem?” Một giọng nói nhỏ nhẹ mang ý cảnh cáo vờn quanh lỗ tai Tề Thiên Phóng.

Tề Thiên Phóng giật mình đến bắn cả trà trong miệng. Y lau lau nước dính bên môi, quay lại cười cười với Dương Nhượng Nhi. “Nhượng Nhi, ta đi, ta đi đây.”

Tề Thiên Phóng bỏ ly trà xuống, nhìn Dương Nhượng Nhi một cái rồi liền đuổi theo An Nguyệt Quân.

Dương Nhượng Nhi buồn cười dỗi theo Tề Thiên Phóng đã không còn bóng dáng, nhún vai, đứng dậy mở cửa, ra ngoài. Đi tìm Thiển Thiển thôi!

Tề Thiên Phóng đuổi một lúc mới thấy bóng An Nguyệt Quân. Y tăng tốc, tiến lên toan chụp lấy vai hân thì hân đã lách mình, toàn thân vụt loé về trước cách y cả đoạn. Tề Thiên Phóng đành ra sức đuổi tiếp.

Không lâu sau, hai người đến Quân Duyệt lâu. Vào trong, đúng là tửu lâu bình thường vốn náo nhiệt nay không khí rất ảm đạm, yên tĩnh, trong không gian chỉ có tiếng ai tính bàn tính lách cách. Mấy người làm của tửu lâu ủ rũ cúi đầu, than thở với nhau. Chương quỹ ở quầy, đang tập trung tính toán sổ sách, chốc lại cầm bút lông viết mấy chữ lên sô.

Góc nhà có thi thể một người, hiển nhiên chính là kẻ xui xẻo dính độc, ông chủ tiệm cầm đồ Thành Tây. Y phục lão ta đắt tiền nhưng trông rất tục tũn, tay đeo nhiều nhẫn, tóm lại hai chữ: rất giàu.

Người làm trong tửu lâu thấy người đến là ai bèn lục tục đứng lên, kêu: “Bảo chủ.”

Chương quỹ tửu lâu buông bút trong tay, tới hành lễ, cung kính: “Bảo chủ.”

An Nguyệt Quân gật đầu, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hai canh giờ trước, ông chủ Hứa dùng chín trăm lượng bạc trắng thắng được món Tường Long Song Phi. Quán làm đồ ăn đưa lên, ông ta ăn chưa được mấy miếng đã đỏ gục ôm cổ, co quắp vài cái rồi chết.” Chương quỹ tóm tắt.

“Ai bung món lên?”

Chương quỹ chỉ một nam tử trông gầy gầy ở bên. “Là tên này.”

Nam tử run rẩy bước lại, cúi đầu. “Bảo chủ, nô tài... nô tài không... hạ độc...”

“Ngẩng lên.” An Nguyệt Quân lạnh lùng bảo.

Nam tử run run ngược mặt, vẻ đầy lo sợ. An Nguyệt Quân nhìn y chòng chọc một hồi rồi chẳng nói chẳng rằng quay đi, bảo: “Gọi Lý Vinh tới đây.”

Lý Vinh là đầu bếp của Quân Duyệt lâu, thoạt nhìn là một nam tử đường hoàng, mặt mũi thật thà ngay thẳng. Y tới thi lễ với An Nguyệt Quân. “Bảo chủ.”

“Hôm nay có điểm gì bất thường không?” An Nguyệt Quân hỏi.

“Dạ không.” Lý Vinh suy nghĩ rồi lắc đầu, giữa chừng bỗng sức nhớ. “À, hình như ngoài cửa luôn thấp thoáng có bóng người, lúc ấy bạn khách nô tài không có thời gian để ý, biết đâu là người này ạ?”

“Rõ là ai không?” An Nguyệt Quân cau mày.

“Đạ... chỉ thấy bóng lưng rất gầy, không có rõ mặt ạ.”

Bấy giờ Tề Thiên Phóng đi tới, đầy nghi ngờ bảo: “Độc này tên Tì Hi, lúc phát tác sẽ khiến kẻ trúng độc nghệt thờ giống như cổ bị dây siết vậy. Nhưng sao Tì Hi có thể xuất hiện ở Tử Nguyệt vương triều? Nó chỉ có ở Khai quốc thôi.”

An Nguyệt Quân âm u hỏi lại: “Ngươi chắc chắn?”

“Dám chắc vấn ta à?” Tề Thiên Phóng tỏ vẻ không vui.

An Nguyệt Quân không đáp. Lạc Vũ ư? Nếu y đã quyết tiêu diệt Nguyệt gia bảo thì đâu cần thiết làm chuyện thừa thãi này. Nhưng nếu không phải Lạc Vũ thì là ai?

“Bảo chủ, làm sao đây ạ?” Chương quỹ hỏi.

“Tiếp tục buôn bán.” An Nguyệt Quân bảo nhạt.

Thật là Lạc Vũ chăng?

Nguyệt gia bảo.

Dương Nhục Nhi ngồi cạnh Diệp Khê Thiên bỗng thờ dài một tiếng, cô đơn chống cằm, mắt chăm chăm dòm Diệp Khê Thiên.

“Sao thế?” Diệp Khê Thiên buồn cười ngó Dương Nhục Nhi.

“Hâm mô cô quá, có một tướng công thật tốt, còn sắp có con nữa.” Dương Nhục Nhi nói một cách ước ao. “Cô đối với hần là tất cả, đôi mắt nhìn cô chăm chú, điên cuồng, thâm tình, trong tim hoàn toàn chỉ có một mình cô. Cô thật hạnh phúc.”

Diệp Khê Thiên thoả mãn gật đầu. “Ừ, ở cạnh anh ấy rất hạnh phúc. Hạnh phúc tới nỗi chẳng muốn trở về. Còn cô, chả có Tề Thiên Phóng còn gì?”

Dương Nhục Nhi bĩu môi. “Sao lại so họ với nhau, cứ như lấy trời so với đất ấy.” Đột nhiên Dương Nhục Nhi tò mò: “Đúng rồi, nhà cô ở đâu? Chưa từng nghe cô nhắc đến.”

Mặt Diệp Khê Thiên thoát trắng, đôi mắt hơi tối lại. Có nên nói không? Hồi lâu, nàng mới mở miệng: “Nhục Nhi, giờ tôi sẽ nói hết với cô, cô tuyệt đối đừng kể cho người khác nhé.”

Dương Nhục Nhi bị vẻ nghiêm trọng của Diệp Khê Thiên dọa bèn nghiêm túc gật đầu. “Được, tuyệt đối không.”

“Cũng đừng nói cho Quân.” Diệp Khê Thiên dặn thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 99: Khủng Hoảng

Không đợi Dương Nhượng Nhi phản ứng, Diệp Khê Thiên đã dõng dạc vào hư không, kẻ: “Nói có thể cô không tin nhưng thực sự tôi không phải người thời đại này.”

Dương Nhượng Nhi ngây ngốc cả lăm: “Cô... ý gì?”

“Tôi không phải người của thế giới này, tôi đến từ tương lai.” Diệp Khê Thiên vừa nói vừa cau mày. “Chỉ có điều theo lịch sử mà tôi biết thì không thời nào có Từ Nguyệt vương triều.”

“Cô... cô...” Dương Nhượng Nhi há hốc mồm, hồi lâu mới đủ bình tĩnh hỏi lại: “Cô không đùa tôi chứ?”

Diệp Khê Thiên chẳng nói lời nào, nét mặt nghiêm túc không giống đùa. Dương Nhượng Nhi nghi ngờ, chưa dám tin hỏi lại: “Cô nói thật à?”

Gật đầu khẳng định, Diệp Khê Thiên bắt đầu kể chi tiết: “Sau khi tan lăm, tôi về nhà, quẹo vào hẻm thì đụng trúng một đám đánh nhau. Tôi đã rất cẩn thận cố tránh họ rồi, ai dè một con dao từ đâu bỗng bay về phía tôi. Tôi hết hồn né nó, xe máy mất lái, kết quả tung vào tường, tỉnh lại thì đến đây.”

Dương Nhượng Nhi như lạc vào sương mù, miệng há hốc, lâu sau mới sững sờ lắc đầu. “Tôi không hiểu cô đang nói gì cả.”

Diệp Khê Thiên cười cầm tay Nhượng Nhi. “Cô không hiểu là đúng, cô hiểu tôi mới gạt mình ấy. Thế giới của tôi hiện đại hơn nhiều, không giống nơi đây chẳng có gì đâu.”

Chính vì chẳng có gì nên nàng dần quen mất rồi... quen có hấn... quen mỗi ngày thức giấc trong lòng ngực hấn... quen được ngắm bằng đôi mắt bao dung, được gọi bằng nương tử... quen bắt nạt đáng về đáng yêu của hấn...

Từ từ tiếp nhận câu chuyện, vấn đề Thiên Thiên từ đâu tới không còn khiến Dương Nhượng Nhi tò mò nữa, chuyện nàng tò mò hơn là: “Quê cô ra sao? Khác nơi đây chỗ nào?”

Vừa nghe, Diệp Khê Thiên phấn chấn hấn, lập tức ngồi thẳng lại, mặt mày tươi tắn. “Khác nhiều lắm! Chỗ tôi có ô tô, tương tự với xe ngựa ở đây, nhưng nó hiện đại hơn, nhanh hơn, ngồi vào thoải mái hơn nhiều. Nhất là điện! Có điện làm gì cũng dễ. Ví dụ hè nóng, chỉ cần mở máy lạnh là...”

Giọng Diệp Khê Thiên nhỏ dần, cuối cùng im bật.

“Cô có muốn về không?” Dương Nhượng Nhi trông về cô đơn trên mặt Diệp Khê Thiên bèn hỏi.

“Tôi...”

Đang sau đột ngột vang lên tiếng rống hoảng loạn: “Không! Ta không cho! Nàng không được đi đâu hết! Nàng chỉ có thể ở bên cạnh ta!”

Dương Nhượng Nhi nhìn sự tình trước mặt, ý tứ đi ra.

Diệp Khê Thiên chưa kịp định thần thì cơ thể đã bị siết chặt, vòng ôm dường muốn khảm nàng vào da thịt. An Nguyệt Quân run rẩy, run lập cập, giọng nói bên tai van nài, từng âm từng âm như vỡ vụn: “Nương tử, nàng sẽ không bỏ ta chứ?”

Nương tử là của mình, là của mình, của mình... Đấy lòng cứ phải liên tục lặp lại như vậy thì An Nguyệt Quân mới thấy bớt đau. Nhưng đồng thời điều đó cũng khiến nỗi tuyệt vọng gia tăng. Nương tử định rời khỏi mình... Không, hấn không muốn... Đau quá... Đau tê tâm liệt phế, toàn thân co rút. Nàng sẽ mãi là của hấn, ông Trời cũng đừng hòng phản đối!

Nỗi sợ thực ra vẫn luôn thường trực. Dù mỗi ngày ôm nàng nhưng hấn vẫn sợ. Nếu hôm đó không được gặp nàng, có phải bây giờ hấn vẫn sẽ sống trong cô độc và tăm tối?

Dung nhan tuyệt thế không nhiễm bụi trần lập tức rúm ró. Hấn nhìn nàng bằng con mắt van xin, đôi môi đỏ trắng bệch, run run đứt quãng kêu: “Nương tử, nàng đừng đi... Nương tử, ta không cho đâu...”

Dòng nước mắt lăn xuống gò má, không tiếng động rơi lên cổ Diệp Khê Thiên, mang nỗi tuyệt vọng của An Nguyệt Quân thấm vào tim nàng.

Diệp Khê Thiên sững sốt, sau đó cười thật âm lòng, hàng mi rợp bóng yêu thương. Nàng ngẩng đầu, đau lòng nhìn gò má mồm mồm loang lổ vệt nước mắt, cả con mắt hồng hồng đáng thương. Người này... sao có thể không thương? Than nhẹ, nàng vuốt mặt hấn thủ thi: “Ngốc, sao có thể? Em sẽ không đi đâu hết. Em nói rồi, dù trời có sập, em cũng không đi.” Chỉ sợ ông Trời không cho, câu cuối này nàng nhủ thầm trong lòng không nỡ nói ra.

“Thật ư?” Đôi mắt ướt chóp chóp, long lanh tựa thủy tinh trong vắt, mặt nhỏ vẫn chưa bớt sợ sệt.

Diệp Khê Thiên gật đầu mạnh, nắm tay An Nguyệt Quân đặt lên bụng mình, trịnh trọng hứa: “Yên tâm, em và con sẽ luôn ở bên anh.”

“Ừm.” An Nguyệt Quân nặng nề gật đầu, nét trẻ thơ cuối cùng cũng chịu trở về. Hấn vuốt bụng nàng, chốc sau lại nôm nớp nhắc: “Nương tử, nàng hứa rồi, không được nuốt lời đấy.”

Diệp Khê Thiên bật cười. Tốt rồi, còn gượng gạo nhưng về tuyệt vọng và tang thương nơi đáy mắt An Nguyệt Quân đã biến mất. Diệp Khê Thiên giữa lúc thờ phào bỗng nghe hấn tiếp: “Nếu có ngày ấy, ta sẽ không tiếc bất cứ gì để đuổi theo nàng. Ông Trời không cho thì ta nghịch thiên.” Hấn không

quan tâm nàng từ đầu tới, trong lòng hấn, nàng sẽ mãi mãi không rời đi. Nàng chính là hấn!

*nghịch thiên: chống lại trời

Diệp Khê Thiên cảm động, con ngươi dần ướt nước. Nàng lắc lắc đầu, nói một cách hy vọng: “Không có ngày ấy đâu.” Không đâu, trời cao sẽ không tàn nhẫn vậy đâu.

An Nguyệt Quân nghe nàng, cười như hoa, đáng yêu vô ngần, má lúm đồng tiền ẩn hiện.

Đột nhiên tay cảm thấy có gì đó động đậy, An Nguyệt Quân luống cuống, vừa hốt hoảng vừa hưng phấn hô: “Nương tử, nương tử, con... con chúng ta đạp.”

Hấn lập tức ngồi xổm xuống trước Diệp Khê Thiên áp tai vào bụng nàng, lát sau tiếp tục vui vẻ cười bảo: “Nương tử, con chúng ta chào ta kìa, đáng yêu quá.”

Diệp Khê Thiên cũng cười theo. “Đáng yêu? Lúc trước ai đòi vút con ấy nhỉ?”

An Nguyệt Quân mở to đôi mắt vô tội hỏi lại: “Ai thế? Sao ta không biết.”

Diệp Khê Thiên tròn mắt với hấn, dờ khóc dờ cười.

Nửa đêm.

“Bảo chủ, thuộc hạ đã sắp xếp xong, chuyện đang được xoa dịu. Tuy nhiên dù sao cũng là án mạng, chúng ta nên nhanh chóng tra rõ.” Dương Hoà khom lưng cung kính báo cáo.

“Ừ.” Giọng An Nguyệt Quân nhàn nhạt.

“Bảo chủ, bây giờ làm sao ạ? Kẻ đáng nghi nhất hiện tại là Lạc Tể tướng, chúng ta có nên dò la phủ hấn không?” Dương Hoà đắn đo đề nghị.

“Ừ.”

“Bảo chủ, chúng ta phải sớm giải quyết.”

“Ừ.”

Dương Hoà lạ lùng ngược nhìn An Nguyệt Quân có vẻ không yên lòng. Lão cao giọng gọi chủ, An Nguyệt Quân như vừa từ trong mộng ra, giật mình ngoảnh lại mù mờ nhìn Dương Hoà. “Cái gì?”

Dương Hoà cẩn thận dò hỏi: “Bảo chủ, ngài sao vậy ạ?”

An Nguyệt Quân dời mắt về hướng khác, không đáp. Căn phòng yên ắng hồi lâu, lúc Dương Hoà tưởng chủ sẽ không trả lời mình thì hấn bảo: “Không có gì, người lui xuống trước đi.”

“Vâng ạ.” Dương Hoà cúi người, thăm nghĩ bảo chủ chắc chắn có tâm sự, hy vọng mọi chuyện đều ổn.

An Nguyệt Quân nâng tay định đẩy cửa vào phòng, giữa chừng lại hạ xuống.

Rõ ràng gần trong gang tấc, với tay là có thể chạm đến nhưng cũng xa tận chân trời. Tất cả thắc mắc đều được giải thích, y phục kỳ quái của nàng trong lần gặp đầu tiên, những từ ngữ lạ thỉnh thoảng nàng hay nói. Thật sự là rất hoang đường, nhưng hấn tin nàng không nói dối. Nàng nói nàng đến từ tương lai, nàng nói nàng sẽ không đi, hấn tin nàng.

Sáng hôm sau, một buổi sớm bình thường như bao ngày. Chỉ khác ở chỗ Diệp Khê Thiên đang rất bất đắc dĩ với An Nguyệt Quân. Từ lúc dậy đến giờ An Nguyệt Quân luôn ôm nàng chặt cứng. Nàng muốn mắng hấn, song nhớ lại vẻ sợ hãi đáng thương hôm qua lại không đành.

Đúng lúc này, Dương Hoà vận trường sam xanh ập vào. Lão dù đã năm mươi nhưng bước chân vẫn mau mắn, khỏe khàng, đi lại nhiều cũng không thờ dòn. Hiện nhiên nội lực lão không hề kém. Lão hành lễ, sốt ruột báo: “Bảo chủ, thi thể ông chủ Hứa biến mất rồi!”

Mất An Nguyệt Quân tới lại, hấn hỏi lạnh: “Xảy ra chuyện gì? Chẳng phải đã dặn người canh kỹ ư?”

“Bảo chủ, thuộc hạ có phái người canh chừng rồi. Nhưng mà tối qua họ trúng mê hồn dược, tỉnh lại thì thể đã mất, tìm xung quanh cũng chẳng thấy.”

An Nguyệt Quân âm trầm suy tư, mắt loé sáng, nói: “Xem ra có người muốn đồ tội cho chúng ta.”

Dương Hoà sững sốt rồi bùng tỉnh. Đúng vậy, không thấy thi thể sẽ khiến người khác cho rằng Nguyệt gia bảo huy thi diệt tích.

“Bảo chủ, vậy phải làm sao ạ?” Dương Hoà lo âu hỏi lại. Chuyện này liên quan đến danh tiếng Nguyệt gia bảo, không thể cho qua được.

“Yên tâm, ta đã bỏ tí thuốc vào thi thể.” Tề Thiên Phóng cười cười bước vào phòng. Y cuộn tay áo lên, khiến mọi người hoảng hốt với con rắn xanh quấn trên cánh tay y. Con rắn le lưỡi, y sờ đầu nó, nói: “Chỉ cần đi theo nó, chúng ta sẽ tìm thấy thi thể.”

“Thiên Phóng, sao anh có thể nuôi cái thứ ghê tởm này chứ?” Diệp Khê Thiên mặt trắng xanh ngó con rắn ngo ngoáy.

An Nguyệt Quân thương Diệp Khê Thiên, lạnh lẽo liếc Tề Thiên Phóng, trên mặt viết rất rõ: cắt!

“Cái thứ ghê tởm gì? Nó tên Tiểu Thanh, rất vâng lời, rất đáng yêu.” Tề Thiên Phóng lơ đãng rũ tay áo.

Đáng yêu? Rắn á? Diệp Khê Thiên nhủ mảy, tuyệt không cho rằng rắn đáng yêu. Cố nén cảm giác ớn lạnh, nàng quay mặt đi chỗ khác.

“Tối nay giờ Tí.” An Nguyệt Quân dứt lời, ôm Diệp Khê Thiên rồi phòng ra ngoài.

*giờ Tí: 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng

“Bảo chủ, giờ Tí thì sao ạ?” Dương Hoà không hiểu.

Tề Thiên Phóng tốt bụng giải thích: “Ý hần là giờ Tí tối nay đi tìm thi thể.” Minh khổ cực giúp đỡ hần vậy mà đến lời cảm tạ hần cũng không thềm nhà, Tề Thiên Phóng nghĩ.

Dõi theo bóng lưng An Nguyệt Quân, y nhún vai. Không nằm ngoài dự đoán mà. Thôi thì đi tìm nương tử đại nhân quan trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 100: Vạch Rõ Chân Tướng

Đêm đã khuya, sao trời thưa thớt, vạn vật chìm vào tĩnh lặng. Các con phố vắng ngắt, không một bóng người.

Một cái bóng xẹt ngang khung cảnh yên tĩnh, vun vút tựa gió, bông bành như tiên, dung nhan tuyệt thế ai thấy cũng nghệt thờ. Cái bóng đang lao như chớp giạt dừng ở Quân Duyệt lâu. Cửa mở, ánh nến lập lòe, Tề Thiên Phóng sớm chờ ở trong đấy, bên là bầu rượu sắp cạn và ít đồ nhắm. Y nhàn nhã dốc nốt bầu rượu, gấp nốt đồ nhắm thừa, mắt một lát mới để ý đến kẻ ngoài cửa.

Y thấy hần, neho mắt, thờ dài: “Quân Duyệt lâu quả danh bất hư truyền, mùi vị không thể chê vào đâu.”

An Nguyệt Quân liếc nhạt Tề Thiên Phóng, tới trước mặt y, lạnh lùng: “Đi được chưa?”

Tề Thiên Phóng gạt đầu buông đĩa, lôi con rắn xanh nhỏ trong túi tiền ra thả xuống vị trí trước đó đặt xác ông chủ Hứa. Con rắn miễn cưỡng mở cặp mắt, thè thè lưỡi, bỗng bỏ quanh sân nhà một cách hưng phấn rồi trườn ra phía cửa.

Tắt nến, đóng cửa, họ đuổi theo con rắn.

Ngõ phố vắng lạnh, một rắn hai người không tiếng động di chuyển giữa đêm.

Rẽ trái, rẽ phải, đi thêm một đoạn, rồi lại rẽ phải, rẽ trái, con rắn dẫn hai người đến nơi mà trên đầu là hai chữ “Thị phủ”. Con chữ bị ánh trăng vàng vọt

chiều rực lên, ghé rợn.

An Nguyệt Quân nhếch môi, hàng mi lạnh thấu xương chứa sát khí. Ánh mắt hần liếc nhanh ra sau, nét cười càng rõ, đẹp mà kinh người.

Con rắn dừng lợ mọ tìm đường vào, nó chui qua một khe nứt ở chân tường. An Nguyệt Quân, Tề Thiên Phóng nhún chân, nhảy phốc qua tường, khễ theo con rắn tiếp.

Băng qua tiền viện, qua phòng khách, qua hành lang, rồi hậu viện, một rừng trúc hiện ra. Gió thổi, lá trúc xào xạc tựa bản nhạc êm tai.

An Nguyệt Quân vung tay, cửa gỗ một căn phòng nát bấy, đương bước vào thì nghe thấy tiếng thét chói tai quen thuộc, quen đến khiến hần nheo mắt đầy sát ý.

“Rắn! Người đâu! Có rắn!” Một ả con gái tóc tai bù xù từ trong lao ra, bước chân hoảng loạn, y phục sơ sài xộc xệch. Con rắn xanh đuổi theo ả. ả ngược mặt, hoá ra là Thi Tiêu An.

Đôi má đáng yêu ngày nào giờ xanh hóp, vẻ khắc khổ hằn lên từng sợi mi, thậm chí khoé mắt có cả nếp nhăn, tóc tai rối như ổ rom, lại còn ngắn và xơ. Trông ả cứ như một phụ nữ trung niên nghèo khổ chứ không phải một cô tiểu thư độ xuân thì. Điều duy nhất không đổi đó là vẻ yếu đuối của ả, mà không, ả giờ còn yếu hơn hồi trước nữa.

Thi Tiêu An thấy người đến là ai, sợ hết hồn, cố giữ hàng lông mày không chau lại đầy hận ý. ả vờ bình tĩnh hỏi: “Biểu ca, sao huynh tới đây?”

*biểu ca: anh họ

An Nguyệt Quân không hé một lời, con ngươi ngày một giá, ngược lại Tề Thiên Phóng đằng sau hừ mũi, than thở tiếc nuối: “Chắc, phí cho cái mặt đẹp.”

Thi Tiêu An nhìn nam tử đằng sau, thấy mái tóc bạch kim của y hiển nhiên hơi hải. Tề Thiên Phóng cũng phát hiện, nhưng y chỉ cười mỉa lạnh lùng.

“Ngươi... ngươi là ai?”

Bấy giờ An Nguyệt Quân mở miệng, khẩu khí không chút hơi ấm: “Cái xác đâu?”

“Xác nào cơ?” Thi Tiêu An nghi ngờ hỏi lại, vẻ mặt cũng bối rối, nếu không biết thì hẳn ai cũng nghĩ ả vô tội. Lâu không gặp kỹ năng diễn của ả lại lên rồi.

Tề Thiên Phóng đứng sau An Nguyệt Quân lúc này ngó không nổi nữa bèn chán ghét bảo: “Còn diễn à?”

Mặt Thi Tiêu An như thường, đôi mắt trong veo đáng thương, nhẹ giọng: “Diễn cái gì cơ? Tiêu Tiêu không hiểu hai người nói gì.”

Tề Thiên Phóng đảo con mắt chán ngán. “Ả kinh tởm.”

“Ngươi...!” Thi Tiêu An cứng đờ, nét thù hận hằn lên khuôn mặt, nhưng chỉ trong giây lát rồi liền trở lại làm đoá hoa quỳnh mong manh.

Tề Thiên Phóng huyết sáo, con rắn trườn đến trước y, ghé đầu thè lưỡi. Tề Thiên Phóng ngồi xổm xuống, con rắn ngoan ngoãn bò lên tay y.

Y xoa xoa đầu chú rắn cưng, liếc Thi Tiêu An đã sợ đến ngây người, nói một cách khinh bỉ: “Ngươi vẫn chối à?” Nữ nhân dạng này tởm đến phát ói.

Thi Tiêu An mắt hồi lâu để khôi phục mặt nạ bình tĩnh. “Ngươi nghĩ ngươi có thể ép ta thừa nhận những chuyện ta không làm?”

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Tề Thiên Phóng ghét bỏ liếc Thi Tiêu An rồi nhanh chóng cúi đầu ngắm con rắn của mình nghi ngời, nói: “Ngươi nghĩ xem sao chúng ta lại ở đây. Đừng bảo là đi dạo.”

Sắc mặt Thi Tiêu An trắng bợt, hốt hoảng dâng lên mắt, vẫn cố nín chút bình tĩnh cuối cùng chói: “Ta không hiểu ngươi nói gì.”

“Hôm qua ta bỏ thuốc vào xác ông chủ Hứa nhằm ngừa thối rửa, không may làm đổ cả lọ Trang Thanh lên ông ta.” Tề Thiên Phóng ngừng lời nhàn nhả quan sát bản mặt Thi Tiêu An dần rúm lại vì hải. “Biết Trang Thanh là gì không? Nó chiết xuất từ da Tiểu Thanh, vô sắc vô vị. Chỉ riêng Tiểu Thanh người được mùi này, người được nó sẽ thích thú đuổi đến nơi phát ra mùi.”

Giờ thì mặt Thi Tiêu An không còn hột máu, vẻ vẫn chưa dám tin. Tề Thiên Phóng càng thích chí, nói tiếp: “Tiểu Thanh quả thật lợi hại, đuổi đến tận đây.”

Thi Tiêu An chột dạ rồi mà vẫn vặc lại: “Nghe lợi hại đấy, tuy nhiên nếu ngươi có thể tìm ra một cái xác nào trong phủ ta thì lúc đó ta tùy ngươi xử trí.”

“Khỏi cần tìm.” An Nguyệt Quân đột nhiên mở miệng, liếc Thi Tiêu An ngây người. “Ồ Lạc phủ. Độc là ngươi hạ.” Mắt hần đầy bão táp cuồng phong, sát ý hung tàn.

Thi Tiêu An run bắn, con sợ từ thẳm sâu cuộn trào. Tề Thiên Phóng như không thấy, hay nói đúng hơn là chẳng thèm nhìn, lầm bầm: “Ai chả rõ cơ chứ.”

“Hai lần. Lần đầu, cố ý đánh rơi lệnh bài Lạc phủ ở Nguyệt gia bảo, muốn giả hoạ cho Lạc Vũ. Lần này, hạ độc xuất xứ từ Khái quốc, giấu xác trong

Lạc phủ, vừa khiến người ngoài nghĩ Nguyệt gia bảo xoá chứng cứ vừa khiến mối hận giữa Lạc phủ và Nguyệt gia bảo thêm sâu.” An Nguyệt Quân gần từng chữ, mỗi chữ như gai nhọn xuyên tim. “Hận đến mức tiêu diệt lẫn nhau.”

Tề Thiên Phóng nghe mà trợn mắt há mồm, tắc lưỡi. Ai ngờ nữ nhân yếu ớt này lại cơ trí, à không, rắn rết thế.

“Cái lần thứ hai ta không quan tâm” An Nguyệt Quân dừng một chút rồi âm độc tiếp: “Nhưng người không nên ra tay với nàng ấy!”

“Ha ha ha...” Thi Tiêu An chợt ngừng cổ cười, đôi mắt nhìn An Nguyệt Quân có si mê, có đau buồn, phần nhiều là oán hận. Ầ ầm bầm: “Biểu ca lợi hại cỡ nào chứ, đều tại con ả đó, con ả làm hại huynh... Nếu không vì ả, muội đã ở cạnh huynh. Nếu không vì ả, muội sẽ không có chuyện loạn luân với ca ca, bị người đời nhục mạ. Nếu không vì ả, muội sẽ không thành ra thế này. Nếu không vì ả, muội sẽ không phải tìm đến Lạc Vũ. Nếu không vì ả, muội sẽ không bị tên Vương Ngàn đó làm nhục. Đều vì ả! Vì ả! Không thể trách muội! Không phải lỗi của muội!” Thi Tiêu từ lẩm bầm sang gào thét, hai mắt mờ đi. “Biểu ca, muội yêu huynh, từ nhỏ đã quyết làm thê tử của huynh... Đều do ả ta cướp huynh đi! Nhưng... nhưng biểu ca... muội giờ không xứng với huynh, muội bần lâm... hạ độc... mang xác chết đến Lạc phủ... giả vờ giả vịt... sống ở nơi tồi tàn này chịu gã nam nhân kia làm nhục hết lần này đến lần khác... Biểu ca, ta không còn là Tiêu Tiêu trong trắng nữa... không còn nữa... huynh còn cần muội không?”

Thi Tiêu An càng nói càng bi đát, mái tóc rối xoã xuống hết kẻ điên, lệ tuôn như mưa, con mắt vẫn vẹn thù hận, oán thán. “Không được, muội phải huy diệt tất cả. Lạc Vũ cũng thế, bảo hợp tác rồi cuối cùng lại lật lọng. Đều vì ả tiện nữ đó... Đều do ả...”

Câu còn chưa dứt, Thi Tiêu An đã bị phanh thây, mắt vẫn mở tròn như chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Máu nhuộm đỏ sàn nhà, ánh trăng hiu hắt rọi vào, vừa kinh khủng vừa đáng thương.

An Nguyệt Quân nồng nặc sát khí như một con quỷ dưới địa ngục, dung nhan tuyệt thế lạnh giá và tàn bạo. Hắn mấp máy môi: “Không ai được động vào nàng ấy, nếu không, chết!”

Thi Tiêu An thiên tính vạn tính, cuối cùng vẫn không chạy khỏi cái chết. Chính cái chấp niệm hại người điên cuồng của ả đã đem đến kết quả này, thương cũng đúng mà buồn cũng đúng.

Tề Thiên Phóng ngẩn người, không phải vì vẻ bạo tàn của An Nguyệt Quân. Lâu sau, y lấy lại được lý trí, không có tội nghiệp gì mà chỉ lắc đầu thở dài: “Nữ nhân không nên chọc vào, loại nữ nhân này lại càng không.”

“Ra đây.” Đáy mắt An Nguyệt Quân loé sáng, lạnh lùng nhả chữ lên qua rừng lá trúc ngoài xa. “Theo tới đây rồi còn không chịu xuất hiện?” Hắn lại nhếch môi, cái kiểu cười ác ma thường lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 101: Tăm Tiếng Lụi Tàn

Từ rừng trúc, một nam tử vận trường sam đen, vóc người gầy gò, ngũ quan bình thường bước ra. Trông y chẳng có gì đặc biệt, ngoài cặp mắt sâu không thấy đáy kia. Dù bị phát hiện y vẫn tới trước An Nguyệt Quân bằng vẻ đứng đắn, tinh táo nói chuyện: “Không biết bảo chủ có chuyện gì?”

“Nếu ta cho Lạc Vũ biết mấy chuyện này, hắn sẽ nghĩ gì?” An Nguyệt Quân nhìn đối phương bình tĩnh, bản thân càng bình tĩnh thản nhiên.

Vương Thiên sùng sốt, che giấu nổi căm hận tiếp tục giả ngu: “Chẳng hay ý bảo chủ là gì?”

“Đồ của ngươi?” Ánh trăng chiếu rọi dung nhan tuyệt lệ của An Nguyệt Quân và thứ trong tay hắn, con ngươi đen sáng rực, bộ dạng thần bí khó lường. Mặt Vương Thiên biến sắc. Y cứng ngắc vờ bình tĩnh hỏi lại: “Đồ gì cơ?”

“Nếu ta đưa nó cho Lạc Vũ...”

Một câu, Vương Thiên liền hiểu, mặt mũi sấm trắng bệch. Nếu lệnh bài của y bị An Nguyệt Quân đưa cho chủ tử thì với tính tình đa nghi của chủ, giết nhầm còn hơn bỏ sót, khẳng định y sẽ không có kết quả tốt. Hợp tác với hắn may ra còn cơ hội sống sót.

Suy nghĩ hồi lâu, về hốt hoảng trở lại bình tĩnh, y hỏi: “Muốn ta làm gì?”

An Nguyệt Quân liếc xác Thi Tiêu An dưới đất nói mấy câu khiến Vương Thiên sinh lòng bội phục. Không hổ danh bảo chủ Nguyệt gia bảo tài trí hơn người, khó trách Nguyệt gia bảo phú khả địch quốc, khó trách Lạc Vũ cứ muốn diệt hắn.

“Chuyện thành, lệnh bài sẽ tự trở về với ngươi.” An Nguyệt Quân nói chuyện lạnh nhạt, ánh mắt thả về nơi xa xăm nào đó không biết nghĩ gì.

“Được.” Vương Thiên gật đầu, tuy chỉ hứa miệng nhưng khiến người ta tin tưởng.

Vương Thiên ôm xác Thi Tiêu An, nhặt cái đầu lăn lóc của ả lên lạnh lùng nhìn, trong lòng khoái trá. Rốt cuộc ả ta cũng chết. Nếu không vì ả thì y đâu vương phải chuyện này, bị người ta sai khiến.

An Nguyệt Quân liếc Tề Thiên Phóng, y không tự nguyện gật đầu. “Trong vòng một ngày sẽ về tay hắn.” Sao y phải giúp tên lạnh lùng đến câu cảm ơn cũng chả thèm nói này!

Hai người nhún chân nhẹ phóng lên cao, biến mất.

Ba ngày sau, Lạc phủ lan truyền tin đồn rợn tóc gáy: Lạc Tề tướng say rượu đánh đập một nữ tử xong giết người diệt khẩu bị vài nô bộc chứng kiến. Xác cũng được tìm thấy, một đao chặt đứt đầu. Cũng không biết ai đồn rằng chính y hạ độc ông chủ Hứa ở Quân Duyệt lâu.

Lần này thật sự lớn chuyện. Dù say rượu không có ý song giết người là thật. Trong mắt dân chúng bây giờ y từ một thanh quan người người kính trọng trở thành tội nhân giết người.

Lạc phủ.

“Ngươi nói gì?” Lạc Vũ một tay tựa bàn một tay giờ sách, mắt ngược nhìn nam tử trước mặt, vừa lo lắng vừa suy nghĩ.

“Đại nhân, bên ngoài đang có những lời đồn không hay... Ngài giết người, còn...” Quân gia Lạc phủ Lạc Tiêu khom lưng kể vắn tin đồn. Dù hiện đang mùa thu mát mẻ nhưng lão mồ hôi ròng ròng, mắt dán xuống đất không dám ngẩng, chỉ sợ chủ không vui là mạng mình đi tong.

“Ai nói?” Tìm được bình tĩnh, Lạc Vũ hỏi ngược lại, có mùi nguy hiểm.

“Nô tài không rõ ạ.” Lạc Tiêu ngày càng hãi, tim sắp thót lên đến cổ.

Lạc Vũ trầm tư. Hồi lâu, môi y nhếch nhẹ. Trò này giống với cái chiêu trừng trị ả ngu kia. An Nguyệt Quân, lợi hại đấy. Vất vả lắm y mới gây được tiếng tốt trong lòng dân, cuối cùng bị hắn phá sạch. “Ha ha ha...” Tiếng cười trầm thấp dần cao to. An Nguyệt Quân xứng đáng là đối thủ của y, một đối thủ rất mạnh! Lần này hắn thắng, lần sau chuẩn bị bại trong tay y đi!

Lạc Tiêu giật mình, tự hỏi chả lẽ chủ tức quá hoá đại, lắp bắp: “Đại... đại nhân... ngài...?”

Nụ cười vụt tắt, ánh mắt sắc như dao, y nói lạnh: “Phủ tể tướng há để kẻ lạ đột nhập! Hộ vệ đang làm gì?” Càng nói càng tức, ánh mắt càng ngày càng lạnh, y quát: “Truyền tất cả hộ vệ trực đêm qua đến đây!”

Lạc Tiêu vội gật, xoay lưng rồi đi, thầm mừng mình còn may. Đừng trách lão, người không vì mình trời tru đất diệt, lão chỉ giữ mạng thôi.

Không lâu sau, các hộ vệ đều bị gọi tới. Tổng cộng năm người xếp thành hàng, bề ngoài trông bình tĩnh song đáy mắt sợ hãi.

Lạc Vũ nhếch môi hỏi: “Các vị, đêm qua có gì khác thường không?”

Năm người không đáp một lời. Liếc Lạc Vũ mặt lạnh dần, mắt tối dần thì một người can đảm bước lên trước cả lũm: “Đại... đại nhân, không phát hiện... hiện gì... khác thường.” Dứt lời y liền lùi về vị trí cũ.

Nụ cười của Lạc Vũ thêm sâu. “Sao? Đêm qua xảy ra chuyện lớn vậy mà các ngươi không hay?”

Năm hộ vệ bắt đầu run lập cập. Mắt Lạc Vũ tối hẳn, sát ý vụt loé, đang định ra tay thì thấy xa xa Lạc Tiêu chạy vào.

“Đại nhân, Lý đại nhân bộ Hình cầu kiến, đang chờ ở tiền sảnh ạ.” Lạc Tiêu vội báo.

Xem ra là đến thăm dò chuyện đêm qua, Lạc Vũ nghĩ. “Nói ta đang ngủ trưa, lâu mới tỉnh.” Y cười, ngón tay miết mặt bàn tạo thành tiếng kít khiến các

hộ vệ pháp phòng lo sợ.

“Đại nhân, thế...” Lạc Tiêu chần chờ: “Đắc tội Lý đại nhân sợ không hay đâu. Ý đại nhân là gì ạ?”

Mất lạnh buốt, Lạc Vũ trầm giọng: “Từ khi nào người có quyền chất vấn ta?”

Lạc Tiêu gật như giả vờ. “Dạ không, không, tất nhiên là không ạ.”

Sau khi Lạc Tiêu cuống quýt rời đi, Lạc Vũ tiếp: “Còn chưa hết?”

Dứt lời, năm tên hộ vệ hành lễ rồi lập tức biến trong nháy mắt.

Phòng lặng yên không tiếng động. Lạc Vũ suy tư nhìn ra ngoài.

Một canh giờ sau, y đứng lên ra tiền sảnh, trông Lý Thi Vận đang thưởng trà. Hương trà nhàn nhạt, hơi nóng bốc từ chén trông mờ ảo.

“Lý đại nhân, để ngài chờ lâu rồi.” Lạc Vũ khẽ cười đi vào, nụ cười không đến mắt song trên mặt hoàn hảo một vẻ áy náy.

“Lạc Tể tướng trăm công nghìn việc, đợi là thường mà.” Lý Thi Vận bỏ chén trà đứng lên, khom lưng hành lễ, ánh mắt sâu xa.

Lạc Vũ quan sát hành động của y, mắt lạnh, nói như vô ý: “Mấy ngày nay thường phải giúp bệ hạ bàn mưu tính kế tới khuya nên Lạc mỗ có hơi mệt, để Lý đại nhân đợi lâu vậy thật không phải.” Lời nói lịch sự, thái độ đúng mực nhưng từng câu từng chữ của Lạc Vũ đang ngầm nhắc Lý Thi Vận rằng y là Tể tướng, quyền chủ động nằm trong tay y.

Mặt mày Lý Thi Vận cứng đờ, lập tức chuyển sang giả là nhỉnh nọt: “Có gì đâu. Lạc Tể tướng vất vả rồi.”

Hai người nói qua nói lại một lát, Lý Thi Vận sớm đã chẳng còn gan tra dò Lạc Vũ thêm dù việc này do bệ hạ yêu cầu. Bây giờ Lạc Tể tướng vẫn đang một tay che trời, lòng dạ khó lường, y không chọc vào nổi. Lý Thi Vận khách sáo dăm câu rồi chuẩn bị.

Ngày hôm sau, lại có tin đồn Lạc Vũ ý mình là Tể tướng, khi đại nhân bộ Hình đến tra hỏi thì chèn ép người ta hồng xoa tội. Vụ án giết người vẫn chưa được giải quyết.

Lần này thì danh tiếng Lạc Vũ thật sự mất sạch, ai cũng mắng y.

Mưa to gió lớn bên ngoài hoàn toàn không ảnh hưởng đến Nguyệt gia bảo sóng êm biển lặng. Ở đây vẫn âm áp hạnh phúc như thường. Thế giới của An Nguyệt Quân vẫn luôn xoay quanh nương tử của hần, chưa từng thay đổi.

Sân trước Thẩm Tuyết các, Diệp Khê Thiển đang ngồi trên xích đu, cạnh bàn là khay trà, đĩa bánh. Nàng thoải mái nheo mắt hưởng thụ trời thu trong lành. Gió thu se lạnh thổi tới. Sẽ càng tuyệt vời hơn nếu không có cái tên cứ dính lấy mình.

“Nương tử, còn ba tháng.” An Nguyệt Quân nheo mắt cười ngờ ngạc nhiên, miệng nhỏ kìm không được ngọt ngào nói.

“Ừ.”

Thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt chỉ còn ba tháng. Khoảng thời gian vui vẻ luôn qua mau. Không biết con có giống Quân? Diệp Khê Thiển thờ dãi. Đúng là nhanh thật.

Không khí nồng ấm ngọt ngào.

“Quân, mấy đêm nay anh ra ngoài làm gì?” Diệp Khê Thiển sức nhớ cau mày hỏi.

“Nương tử không ngủ à?” An Nguyệt Quân mở to mắt.

“Em đâu phải heo, sao không tỉnh?” Diệp Khê Thiển tức cãi.

An Nguyệt Quân liếc đĩa bánh mới nãy đầy ụ giờ còn có vài miếng rồi nhìn nương tử mình cùng cái cái bụng to hồi lâu, sau đó gật đầu hỏi lạ lùng: “Nương tử mà không phải heo á?”

Diệp Khê Thiển nghiêng răng nghiêng lợi ngó điệu bộ của hần. Ý hần là gì! Giọng câu kính, nằng trợn mắt với hần: “Anh nói đi.”

“Nương tử, dù là heo thì nàng cũng là của ta.” An Nguyệt Quân nói một cách rạo rức như thể đây là chuyện đáng khen lắm.

“Anh mới là heo, em...” Diệp Khê Thiển sức tỉnh trước cái bầy của kẻ đối diện, tức tối trừng An Nguyệt Quân. “Anh vòng vo hay lắm, không để ý là bị anh dắt mũi ngay. Đừng có lằng sang chuyện khác!”

Nghe nàng, sự vui vẻ toát ra từ từng đường nét trên mặt hần. Hần dương dương đắc ý, miệng nhỏ toe toét, thiếu điều vẩy đuôi. “Đa tạ nương tử khích lệ.”

“Da mặt anh sao lại dày vậy, em...” Nói được nửa câu đã khóc dở cười: “Lại bị anh dất mũi! Mấy đêm nay anh làm gì hả?”

“Chỉ là nhúng tay vào tí việc tiện giết một kẻ. Ta muốn nướng tử bình an sinh nở không gặp nguy hiểm. Không bắt cứ nguy hiểm nào!” An Nguyệt Quân nghiêm mặt trả lời, óc nhớ lại từng lần nàng bị thương mà tim đau đớn. Kẻ nào dám làm nàng đau, hấn gấp thân giết thân, gấp ma sát ma!

Tiện giết? Giết người mà cũng tiện thể vậy được? Cong môi, Diệp Khê Thiên vô thức cầm một miếng bánh lên ăn. Vị ngọt của bánh không sánh nổi vị ngọt trong lòng.

“Tiểu Tuyết, lấy thêm đĩa bánh khác. Nướng tử của ta ăn hết rồi.” Hấn oang oang như sợ người cách ba dặm không nghe, đặc biệt nhấn mạnh ở chữ “thêm”.

Vì vậy miếng bánh cắn dở bên môi Diệp Khê Thiên tức thì phóng về phía hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 102: Nhược Hàm Xuất Hiện

Nháy mắt, nửa tháng trôi qua, Tử Nguyệt vương triều vẫn náo nhiệt phồn hoa trong yên bình. Một ngày, thiên tử Tử Nguyệt vương triều Tử Hạo hạ Hoàng băng: công chúa út Nhược Hàm của Khai quốc trong hai ngày tới sẽ đến kén rể, nam tử chưa lập gia đình đều có thể tham gia.

*Hoàng băng: cáo thị do vua ra

Hoàng băng ra kinh hãi cả Tử Nguyệt vương triều. Chuyện Tử Nguyệt vương triều cống nạp Khai quốc từng rùm beng một phen rồi, chưa bao lâu lại đến cái chuyện chẳng ai tưởng tượng nổi này, nam nhân Khai quốc chết hết rồi à? Sao có thể! Chẳng lẽ công chúa rất xấu? Đâu có, nghe nói bộ dạng rất kiều diễm đáng yêu.

Mặc dù lòng dân đầy thắc mắc nhưng ai ngu mà phản đối. Gả cho công chúa sẽ thành phò mã đó, ai chẳng muốn? Vì vậy thanh niên trai tráng tuấn tú tài giỏi ở Tử Nguyệt vương triều đều nhao nhao hết lên, ngông cổ mong chờ vị công chúa Khai quốc nọ đến.

Tuy nhiên không phải thanh niên nào cũng nhao nhao. Trong Lạc phủ, Lạc Vũ nâng chén trà lên rồi mãi không uống, mắt thoáng kinh ngạc lẫn ngẫm nghĩ, cất cao giọng: “Người nói Nhược Hàm đến kén rể?”

“Vâng.” Gã thị vệ cung kính cúi đầu xác nhận.

“Nhược Hàm muốn hay do bộ hạ ra thánh chỉ?”

“Thần không rõ ạ, bộ hạ vừa hạ Hoàng băng hôm nay.”

Lạc Vũ cau mày, ánh mắt sắc bén. Sai ở đâu? Chuyện lớn đường này của Tử Nguyệt vương triều mà y không hay? Rốt cuộc sai ở đâu? Chẳng lẽ y không điều khiển được Tử Hạo nữa? Không, không thể nào, quan sát kỹ lắm rồi, đâu có gì khác lạ. Vậy là do Nhược Hàm xin?

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Lạc Vũ đặt chén trà xuống, nâng mắt gọi: “Bay đâu, thay y phục, ta muốn vào cung.”

Thay xong quan phục, Lạc Vũ lập tức đi. Tại ngự thư phòng Hoàng cung, Từ Hạo trầm ngâm trước mặt thư trên long án một chốc rồi bỗng cười khỏ. Y còn chưa tính tới mà hần đã lập kế hoạch kín kẽ. Thậm chí y chưa hành động hần đã xong rồi. Khó trách Diệp Khê Thiên không hề do dự chọn hần. Hần đủ khả năng bảo vệ nàng. Bảo vệ hoàn hảo một cách vô điều kiện.

Từ Hạo vò mặt thư trong lòng bàn tay, mở ra, nó thành bột bay theo gió.

“Bệ hạ, Lạc Tề tướng cầu kiến.”

Thái giám vừa dứt lời, Lạc Vũ như con sóc lao vào. Từ Hạo tức khắc mặt đại ra như gỗ.

“Ai hạ Hoàng băng?” Lạc Vũ hỏi thẳng.

“Ta.” Câu trả lời máy móc, sâu trong mắt thoáng hận ý.

Con người Lạc Vũ chợt loé. Y cửa ngón tay cho máu chảy ra, đưa đến mũi Từ Hạo. Hồi lâu, y hài lòng cười. Hay lắm, chưa giải, không có máu của y sao có thể giải cổ được.

Y đột ngột túm cổ áo Từ Hạo, mắt hung hãn, tàn ngược gần hỏi: “Ai cho người hạ Hoàng băng?”

“Từ Ngao đề nghị, để Từ Nguyệt vương triều và Khai quốc giao hảo trọn đời.” Từ Hạo dần dần đáp, mặt hết khúc gỗ không biểu cảm.

Lạc Vũ chậm rãi thả Từ Hạo ra ngắm nghía lời y. Vậy nên Lạc Vũ không phát hiện ánh mắt thâm độc khinh bỉ của Từ Hạo: người đáng đời lắm!

Hai ngày sau, trong sự chào đón của dân chúng, đoàn rước công chúa Nhượng Hàm vào thành. Ai nấy ngẩn ngơ, đồ trong tay rơi đầy đất. Đoàn rước dài, đằng đầu là thị vệ dẫn đường, đằng sau là la liệt đồ cưỡi: phi thủy, mã não, trân châu, vàng bạc động lòng người. Đồ cưỡi nhiều thế ai không động lòng?

Ngồi ngay ngắn sau màn mỏng, Nhượng Hàm mi dài cong cong, mắt to long lanh tựa mặt hồ ban trưa, hai má hồng ửng, tóc đen mượt dài vấn thành búi cố định bằng trâm vàng, hai bên mai thả tự nhiên. Tiểu mỹ nhân nụ cười tươi tắn, mắt đen lúng liếng đảo một cách tinh quái. Hiển nhiên cô công chúa này không ngoan ngoãn như vẻ ngoài. Y phục hồng nhạt mờ ảo khiến nam nhân ai thấy đều si mê, than thở trần đời sao có người con gái đáng ngưỡng mộ thế.

Mỹ nhân giàu có, thuộc về mình thì tốt quá!

Xe ngựa tiếp tục đi, trong sự chứng kiến của dân chúng tiến vào cung.

Đến điện Kim Loan, Nhượng Hàm xuống xe đi vào, bước đi nở hoa, hương thơm ngan ngát. Nàng ta tới quỳ trước Từ Hạo. “Nhượng Hàm, công chúa Khai quốc, khấu kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Từ Hạo vô cảm nhưng vẫn giữ được vẻ uy nghiêm vương giả trời sinh. Y cứng nhắc nhưng chưa đến nỗi lạ nói: “Bình thân.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Nhượng Hàm đứng dậy.

“Công chúa đường xa mệt nhọc, trước mời về điện nghỉ ngơi.” Mắt Từ Hạo nhìn Nhượng Hàm chuyển động không ngừng, sợ nàng ta nói phạm gì nên chặn lời.

Nhượng Hàm ngẩn ra rồi đoan trang khom gối, thừa lúc cúi mặt chu miệng về không muốn lắng, đáp: “Tạ ơn bệ hạ.” Ngẩng lên, mặt trở về là một công chúa đoan trang dịu hiền.

Ra ngoài, tìm nơi kín đáo, Nhượng Hàm to mắt quan sát xung quanh lần nữa, thấy không có ai bèn cởi lớp hoa phục sang trọng trên người, chỉ chừa cung trang đơn giản màu trắng. Nàng ta cuộn hoa phục giấu vào đám cỏ, sau đó vui vẻ nghịch ngợm phóng đi.

Đến ngự hoa viên, Nhượng Hàm bị mê hoặc bởi biển hoa. Và giữa biển hoa mê hoặc đó có một nam tử vận trường sam trắng, không thấy mặt nhưng nhìn lưng thôi cũng ngời ngời khí chất. Y xoay lưng, tìm Nhượng Hàm đánh thạch. Mặt mũi như tạc, dịu dàng như ngọc, đôi mắt thâm thúy hiền hoà, không quá tuấn mỹ song mang cho đối phương cảm giác yên lòng.

Y cũng phát hiện người đến, từ xa bước lại khiến tim Nhượng Hàm nhảy theo mỗi bước chân y, cặp mắt không dám nhìn thẳng, má rục lên như cháy.

Nàng ta ngẩng đầu, y đã trước mặt.

“Người là cung nữ ở đâu? Tên gì?” Giọng y mượt như nhung, rất êm tai.

“Ta... ta...” Nhượng Hàm bối rối lắp bắp, hồi lâu không nói được, mặt đỏ càng đỏ, rất đáng yêu.

“Ha ha ha...” Nam tử cười thành tiếng, tiếng cười trầm thấp dịu dàng trấn an: “Đừng vội. Ta là Tề tướng Từ Nguyệt vương triều, Lạc Vũ. Còn người?”

...

Tại Nguyệt gia bảo, Diệp Khê Thiển dựa vào ghế, hỏi An Nguyệt Quân ở bên đang bóc nho cho mình ăn: “Nghe nói công chúa Khai quốc tới mình kén rể. Công chúa trông thế nào nhỉ?”

An Nguyệt Quân không ngẩng không cúi, “Chẳng biết.”

“Anh nghĩ có phải đẹp lắm không?” Diệp Khê Thiển hào hứng tiếp. Trước kia xem phim công chúa đều là hàng giả, nay hàng thật ngay sát đây. Nhưng nàng ngó bụng mình, thờ dãi.

“Không đâu.” An Nguyệt Quân bắt đầu dứt nho đã lột sạch vỏ cho nàng, vui vẻ bận rộn, lơ đãng đáp.

“Sao anh biết chứ?” Diệp Khê Thiển liếc hần, mở miệng ăn nho do hần dứt, đột nhiên đỏ mặt gất: “Bỏ tay anh ra!”

Ngón tay An Nguyệt Quân dùng dằng trong miệng nàng không chịu rời, lúc này đang cố vờn cái lưỡi hồng của nàng, mắt đen sâu hoắm, dung nhan tuyệt thế ửng hồng, yết hầu vô thức chuyển động, cả người toát hơi thở tình dục.

Diệp Khê Thiển bó tay mặt cũng hồng rực. Tên này động dục chả bao giờ lựa thời! Nàng nheo mắt nguy hiểm, lúng búng nói: “Có bỏ ra hay không?”

An Nguyệt Quân đang say sưa đầu thùng lờ nàng, lẳng lẳng lắc đầu: “Không... không...”

Không bỏ? Diệp Khê Thiển chớp mắt. Vậy đừng trách nàng! Nàng cắn răng đớp lấy ngón tay đang làm bậy.

Tiếng kêu thảm thiết: “Á!”

An Nguyệt Quân đáng thương rút về, mặt đáng yêu nhăn nhó. Ngón tay hần rõ dấu răng, xem ra Diệp Khê Thiển đã dùng hết sức. Hần mập mờ liếc nàng rung rung: “Nương tử, nàng muốn đánh dấu lên người ta cũng được nhưng nên đánh chỗ khác chứ...”

“Cút ra!” Diệp Khê Thiển cười híp mắt véo má hần gào. Nếu nàng cử động mạnh được nàng đã cho thêm hần cái đập rồi.

“Nương tử, nàng có muốn thấy nữ nhân đó không?” Óc An Nguyệt Quân loé lên, quay qua cười nịnh nọt.

“Ai cơ?” Diệp Khê Thiển lúc đầu ngần ra, ngay sau hiểu ý gật mạnh đầu: “Muốn chứ!”

Dứt lời, An Nguyệt Quân không thấy tấm hơi. Rất nhanh, hần trở lại với một bức hoạ giờ trước mặt Diệp Khê Thiển. “Nương tử, đây là công chúa Khai quốc.”

Người con gái yêu kiều duyên dáng đập vào mắt, Diệp Khê Thiển không khỏi xuýt xoa: “Đẹp quá, quả nhiên là mỹ nhân.” Giọng nói không giấu sự hâm mộ.

“Nương tử, người này đẹp thì nương tử đẹp hơn gấp bội.” Trên mặt là nụ cười nịnh nhưng lời hết sức chân thành.

“Bớt nịnh đi.” Diệp Khê Thiển trợn mắt, ngấm đi ngấm lại bức hoạ, đột nhiên nhướn mày đỏ mắt, dùng dùng véo má An Nguyệt Quân hỏi: “Sao anh có hình cô ta? Để tôi lên ngắm hả?!”

Dĩ nhiên, nàng ghen.

An Nguyệt Quân lắc đầu quầy quậy, không dám động, hề hề giải thích: “Nương tử ta không có! Có ngắm cũng ngắm hình nàng, nàng ta xấu thế ngắm làm gì, ai thèm ngắm?”

Diệp Khê Thiển cầm bức hoạ run lên, âm u tra xét: “Vậy cái này là sao?”

“Nương tử, đây là cho kẻ khác, tuyệt không phải ta. Ta chỉ thích ngắm nương tử.” An Nguyệt Quân sốt sắng giải thích, sợ nương tử giận hần cả đời không thèm ngó ngang hần nữa.

“Cho ai?” Diệp Khê Thiển nheo mắt.

“Không biết.” An Nguyệt Quân đáp, thấy nàng vẫn nhìn mình căm tức và nghi ngờ đành tiếp: “Cho cái tên đáng ghét kia, không tin nương tử hỏi hần đi. Tuy nhiên ta sẽ không để hai người gặp nhau đâu.” Về cuối trong lời đậm vị chua lẫn uất ức.

“Tề Thiên Phóng?” Có vẻ hần thật ghét y, đến tên cũng chả muốn nhắc tới.

“Ừm.” An Nguyệt Quân bắt đầu dĩ đồng tình, song hần cũng nở nụ cười, hề hề ngọt ngào: “Nương tử vừa ghen kia. Nương tử vừa ghen đó...”

Hần định nói mấy lần nữa? Cuối cùng, Diệp Khê Thiển nhin không nổi nữa: “Câm miệng!”

Q.2 - Chương 103: Thân Phận Thật Của Lạc Vũ

Trai tuấn trai tài của Từ Nguyệt vương triều ngày đêm trông ngóng, mong mình được công chúa chọn trúng, một bước lên tiên. Từng ngày trôi qua, công chúa Nhược Hàm lại không hề đã động gì đến chuyện chọn rể khiến dân tình lần nữa xôn xao, nóng nảy.

Thời gian trôi rất mau, đã một tháng.

Trong ngự thư phòng.

“Từ Hạo, ta bảo ngươi hạ thánh chỉ sao ngươi mãi chưa hạ?” Lạc Vũ gọi thẳng tên đương kim thánh thượng, cau mày thăm dò. Theo ý biết thì Từ Hạo là một tên vua cao ngạo. Giả như thật không bị y hạ cổ điều khiển, bị gọi thẳng tên thế này chắc chắn sẽ sùng cồ lên. Song giờ phút này Từ Hạo chẳng hề có phản ứng gì, dờ dẫm hỏi lại: “Thánh chỉ gì cơ?”

“Tháng sau diệt Nguyệt gia bảo. Hiện đã qua một tháng rồi mà sao chưa có động tĩnh gì?” Ánh mắt nghi hoặc của Lạc Vũ quét lên quét xuống Từ Hạo.

“Từ Ngao bảo đoạn này công chúa Khai quốc đến kén rể, đương chuyện vui, không nên đại khai sát giới, để công chúa kén rể xong sẽ tính toán kỹ sau.” Từ Hạo ngay ngốc đáp, nắm tay trên gối lặng lẽ siết chặt. Minh phải nhịn! Không nhịn được chuyện nhỏ sẽ làm hỏng việc lớn.

Mặt dần dần, mắt dại dại không đổi nhưng Lạc Vũ cứ không yên. Rốt cuộc vương chỗ nào?

Lạc Vũ ngo trái ngo phải hồi lâu vẫn chẳng phát hiện gì, thuận miệng hỏi: “Mà gần đây sao không thấy Tiểu Lộ Từ? Có phải trốn việc không? Muốn bị lôi ra đánh ư?”

Vừa dứt lời thì Tiểu Lộ Từ bê mâm điểm tâm đến, thấy Lạc Vũ mắt thoáng ý lạnh nhưng rất nhanh vụt tắt. Y lập tức khom lưng, cung kính chào hỏi: “Tham kiến Lạc Tể tướng.”

“Gần đây bệ hạ có gì khác lạ không?” Lạc Vũ hỏi.

“Không ạ. Vẫn như thường ngày.” Tiểu Lộ Từ đáp.

“Từ Ngao có hay đến không?” Lạc Vũ cau mày hỏi. Chẳng phải tên Từ Ngao đó bị nhốt ư?

“Thỉnh thoảng ạ.”

Lạc Vũ trầm tư chốc lát rồi phát tay. “Không cần ngươi nữa. Đưa trà đây ta tự dâng cho bệ hạ.”

Lạc Vũ nâng chén trà, ngón tay miết dọc miệng chén rắc gì đó vào rồi lắc nhẹ, sau đó xoay người đặt chén trà trước mặt Từ Hạo, cười bảo: “Vắt vả cho ngươi rồi. Uống chén trà cho đỡ khô họng.”

Từ Hạo gật cầm chén trà lên, đáy mắt loé sáng uống một hơi cạn sạch chén, nói máy móc như báo cáo: “Uống xong.”

Lạc Vũ hài lòng gật đầu. “Vậy ta cáo lui.”

Lạc Vũ đi ra rồi nên không thấy dưới long án có một vũng nước, dĩ nhiên đó là nước trà bị Từ Hạo vận công ép ra. Y đã bị hại một lần, còn ngu để bị lần hai sao?

Trở lại Lạc phủ, khiếu mềm vừa dùng, Lạc Vũ đã thấy Lạc Tiêu đứng chờ trước cửa. Thấy Lạc Vũ về, y lập tức ra nghênh đón. Lạc Vũ hỏi: “Có chuyện gì?”

“Đại nhân, ngài có thư ạ.” Lạc Tiêu đề phòng nói nhỏ.

“Đưa đây.” Lạc Vũ nói thẳng, tư thái tôn quý.

Lạc Tiêu ngẩn ra, nhận thấy ánh mắt không vui của chủ tâm run lên, lập tức dâng thư.

Lạc Vũ mở ra, vừa đọc mặt mày vừa trầm trọng hẳn lên, quay ra sai Lạc Tiêu: “Chuẩn bị ngựa, lương khô và ngân lượng. Máy ngày tới ta không về phủ.”

Lạc Tiêu nhận ra chủ có chuyện gấp, tức khắc gật lấy gật để. “Thuộc hạ chuẩn bị ngay ạ.”

Không lâu sau mọi thứ đã xong xuôi. Lạc Vũ lên ngựa, nói với Lạc Tiêu: “Nếu có ai đến hỏi thì bảo ta bệnh, không tiếp khách được.”

“Vâng.” Lạc Tiêu dù rất tò mò nhưng không dám nhiều lời.

Lạc Vũ lập tức thúc ngựa phóng đi.

Không rõ tình cờ hay sắp đặt, ngay sau hôm Lạc Vũ rời đi, công chúa Nhượng Hàm thông báo một tin chấn động Từ Nguyệt vương triều: nàng muốn làm vị hôn thê của Lạc Tề tướng Từ Nguyệt vương triều, ngày hai tháng chín năm Từ Khải thành thân.

Ngày hai tháng chín là nửa tháng sau, rất nhanh.

Điều này khiến chúng nam từ mặt mày rầu rĩ nhưng không thể làm gì. Họ làm gì được? Tiền không, tài không, tướng mạo tầm thường, sao so nổi Lạc Tề tướng. Y có thể một tay che trời, giết người tùy ý, còn có thể sống sung sướng tiêu pha, cưới đàn đàn mỹ nữ, ai so nổi với y? Từ đó ngày càng nhiều người đổ kỵ với Lạc Vũ.

Ở Lạc phủ thì khác, người làm đều ngẩn ra chủ mình sắp thành thân sao họ chả biết gì. Nhưng ngẩn một hồi thì họ cũng chỉ nhún vai. Chủ họ vốn hi vọng bất thường, muốn gì làm đó mà.

Nghĩ thông rồi, họ liền bắt tay vào chuẩn bị lễ thành thân: sắp xếp tân phòng, mua đồ dùng mới, không dám qua loa. Chủ họ thành thân với một cô công chúa cơ mà, có phúc lắm mới thế, làm người làm họ cũng sung sướng, vinh dự lắm.

Còn Diệp Khê Thiên thì đã mang thai đến tháng thứ chín, bụng nặng đến mức đi hai bước cũng thấy mệt nên hầu như toàn ở trong phòng không ra ngoài. Giờ thì nàng dám cá mình không sinh một. An Nguyệt Quân tất nhiên sắp xếp mọi thứ chu toàn, nửa bước không rời nàng, lúc nào cũng vây lấy nàng hầu hạ, canh chừng, dù làm nhảm liên tục nhưng không dám nói to sợ kinh đến nàng.

Thời gian luôn trôi mau, mười hai ngày chớp mắt qua. Tới tới Lạc phủ từ hưng phấn chuyển sang thấp thỏm. Ngày thành thân sắp đến rồi, sao chủ của họ vẫn chưa thấy bóng dáng?

Rốt cuộc Lạc Tề tướng đi đâu? Mọi người lòng nóng như lửa đốt, không có chủ rể lễ thành thân sao tiến hành? Chuyện lớn đấy! Công chúa mất mặt chưa tính, nhờ trở thành trò cười cho thiên hạ, hủy thanh danh của công chúa, họ bị giáng tội thì trốn cách nào? Chuyện này liên quan tới tính mạng! Cả đồ cưới của công chúa cũng đã đưa đến, quý giá lắm.

Hơn nữa mấy ngày trước còn nhận được tin Hoàng thượng sẽ đích thân giá đáo Lạc phủ chủ hôn, vinh dự lớn lao này giờ trở thành lời nguyện treo cổ.

Càng nghĩ càng hải nhưng hạ nhân không ai dám trốn, vừa lo bạc tóc vừa gò lưng sửa sửa tiếp. Thêm năm ngày qua đi.

Ngày hai tháng chín năm Từ Khải.

Sáng sớm, trong Hoàng cung chiêm trống tung bừng, kèn nhạc ồn ã náo nhiệt. Vì Nhượng Hàm ở đây không có phụ mẫu nên Hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn nàng có thể từ Vũ Tâm điện đến Lạc phủ.

Chủ vẫn chưa trở lại khiến đám tới tới lòng nóng như lửa đốt. Kiệu hoa sắp tới mà chủ rể vẫn biệt tăm biệt tích, quan khách đã đến hết, dân chúng mặt mày hớn hờ bu đây ngoài phủ, chỉ có hạ nhân bọn họ mặt mày đưa đám. Vui nổi gì! Chết đến nơi vui cái nổi gì!

Lúc bấy giờ từ đằng xa vọng tiếng vó ngựa, chốc sau một con tuần mã hí dài trước cửa. Là Lạc Vũ, Lạc Tề tướng! Chủ của họ!

Hạ nhân lập tức kéo Lạc Vũ vừa xuống ngựa vào, sốt sắng chuẩn bị cho tân lang. Vội nên họ đã bỏ qua biểu cảm ôn hoà, ánh mắt đông đầy gió xuân, bầu không khí ảm ảm lạ lùng xung quanh chủ. Nhưng giờ ai còn tâm trí mà quan tâm!

Điện Vũ Tâm ồn ã từ sáng đến chiều, tỳ nữ người tô son người điểm phấn, ai cũng luôn chân luôn tay. Nhượng Hàm vận một bộ hỷ phục đỏ thắm đối với nước da trắng nõn, bội phần xinh đẹp. Cặp mắt nâu lạnh lợi giờ đầy đầy ngượng ngùng.

Đội mũ phượng, trùm khăn, Nhượng Hàm được hỷ nương đỡ ra ngoài, lên kiệu hoa.

*hỷ nương: bà mối

Chú rể Lạc Vũ tuần tú giấu giếm chút tâm tư trong mình nhưng vẫn không ảnh hưởng tới sắc thắm của hỷ phục, đoá hoa hỷ đỏ tươi vắt trước ngực rực rỡ.

Đoàn rước dâu dài dằng dặc. Công chúa đứng là công chúa, thành thân long trọng cũng rắc rối gấp trăm lần người thường.

Dân chúng chen chúc trên phố xem Sáo, trống, kèn vang dội một đường tới Lạc phủ.

Nhượng Hàm được Lạc Vũ đỡ vào phủ, Từ Hạo thần thanh khí爽 vận trường sam đỏ nâng chén trà ngồi giữa sảnh, chẳng hề giống kẻ bị cổ làm cho mù mắt.

Sau một chuỗi nghi thức lễ thể, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, trong tiếng chúc mừng và trêu chọc của khách khứa, tân lang tân nương được đưa vào động phòng. Lúc này Từ Hạo nhếch môi vui sướng trông toàn cục, y không cần giả vờ nữa! Giờ y có thể đường hoàng trở lại làm Hoàng đế Từ Nguyệt vương triều! Trò hay sắp bắt đầu.

Hai canh giờ sau, một bóng dáng phong trần vào phủ, trên mặt là tức tối, tuyệt vọng và mệt mỏi không cách nào giấu nổi. Y vận y phục xanh, bề ngoài tuần mỹ bao bọc trong cái vẻ tính toán âm hiểm.

Y là Lạc Vũ!

Không phải Lạc Vũ đang động phòng ư? Không phải y đang coi từng lớp hỷ phục hưởng thụ mỹ nhân ư? Sao đột nhiên chuyển qua mặc trường sam còn đi từ ngoài vào?

Chúng tân khách thấy y, một người nhin không được hỏi: “Lạc Tể tướng, sao ngài lại đi từ ngoài đó vào? Không phải bây giờ là lúc ngài tận hưởng đêm xuân với công chúa Nhượng Hàm ư?”

Sắc mặt Lạc Vũ trắng nhợt, lao đến chộp vai người vừa nói gần hỏi: “Người nói cái gì cơ?”

Vị khách đó dĩ nhiên bị vẻ mặt dữ dằn trước mặt dọa. Lần đầu tiên Lạc Tể tướng lộ ra biểu cảm quá khích như vậy, bình thường lúc nào y cũng lạnh nhạt, nhìn người một cách bí ẩn. Vị khách lắp bắp: “Ngài... ngài mới... mới thành thân với... với công chúa Nhượng Hàm mà.”

Tay Lạc Vũ roi thông. Khuôn mặt kinh hoàng của y khiến hỷ khí ngập phòng thoáng cái bay sạch. Chẳng rõ ai là người chạy đầu tiên, lần lượt khách khứa đều biến hết.

Chốc sau, sảnh vắng tanh. Sự ồn ào náo nhiệt vừa xong tưởng là ảo ảnh.

Lạc Vũ liếc Từ Hạo ngồi giữa cặp mắt tinh táo ẩn chứa một đầm sâu không đáy, khoé mắt thấp thoáng thích thú.

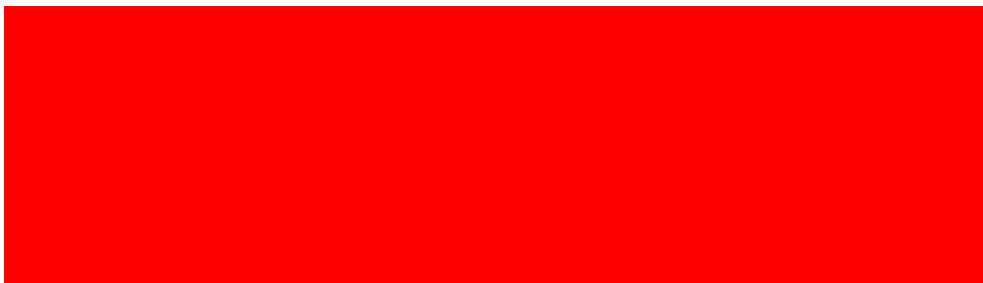
Y sai ở đâu? Từ lúc xung quanh Từ Hạo có gì đó khác? Nhưng rốt cuộc khác từ lúc nào? Tới trước Từ Hạo, Lạc Vũ không hỏi mà khẳng định: “Người vẫn luôn giả vờ!”

“Không thì thế nào?” Từ Hạo nhắc mắt sắc bén nhìn về phía Lạc Vũ, rành rọt từng chữ: “Hà Nhị Hoàng tử Khải quốc?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 104: Kết Cục

Lạc Vũ thót trong lòng nhưng miệng vẫn trấn tĩnh đối đáp: “Ngươi đang nói gì vậy?”

“Ai cho phép ngươi ăn nói trống không với trẫm?” Từ Hạo cười lạnh giễu cợt, khí phách quân vương cuộn cuộn.

“Chẳng hay bệ hạ đang nói gì?” Lạc Vũ cúi đầu, thoát nhìn rất cung kính.

“Ngươi không biết?” Từ Hạo cười cười lắc chén rượu trong tay, liếc ánh nhìn hỷ bậ bùng vòng vo: “Ái khanh của trẫm, cảm giác kết hôn với muội muội mình thế nào?”

Lạc Vũ siết quả đấm tròn mắt trừng Từ Hạo, giọng vẫn cố duy trì bình tĩnh: “Tất cả do ngươi bày ra!”

Từ Hạo không đáp, đẩy mắt thấp thoáng nét cười ngấm rượu sóng sánh trong chén. “Trẫm muốn ngươi nếm thử cảm giác bị phụ hoàng chém đầu, chặt vật trốn chui trốn nhủi.”

Toàn thân Lạc Vũ căng cứng, sát ý dần chất trong mắt, hỏi: “Sao phụ hoàng lại tin ba cái chuyện hoang đường như ta bán nước theo địch chứ?”

Hoá ra tất cả đều là trò của Từ Hạo. Đột nhiên nhận được thư báo mẫu hậu bệnh nặng ở nhà khiến y ba chân bốn cẳng chạy về, giữa chừng bị chặn bắt ở cổng thành. Y vất óc nghĩ cách diệt Nguyệt gia bảo, rập bầy Từ Hạo, diệt sạch kẻ địch đều vì muốn phụ hoàng hài lòng, cuối cùng không hề hay bị địch lật ngược thế cờ.

“Bán nước theo địch? Đó không phải tội danh ngươi chụp lên đầu Âu Dương Tề tướng ư?” Từ Hạo tà tà liếc liếc Lạc Vũ. “Nhẫn ngọc đâu?”

Nhẫn ngọc? Khó trách! Lạc Vũ cắn hận gầm: “Tiểu Lộ Từ phản bội ta, tên cầu nô tài!”

“Không, hần bị giết rồi, có kẻ đóng giả hần.” Từ Hạo cười nhìn ra xa, ánh mắt sâu thẳm. “Một nhẫn ngọc và một vị trọng thần ba đời đức cao vọng trọng của Từ Nguyệt vương triều, cộng thêm một lá thư giả, bấy nhiêu đó với trẫm là đủ.” Bậc đế vương đều đa nghi, không chịu nổi lòng tin của mình có hạt sạn nào. Hoàng chi Hoàng đế Khải quốc càng xảo trá.

“Trọng thần ba đời?” Đáy mắt Lạc Vũ thoáng mơ hồ, lập tức bùng tỉnh, mặt tức tối. “Là lão ta!”

Từ Hạo lại cười, đến khoe mặt cũng cong cong, nhẹ nhàng bồi thêm một câu: “Ái khanh của trẫm, còn không đi sao? Có người đang nóng ruột nóng gan chờ ngươi đó.” Luôn mồm ái khanh, ái khanh, giọng nói thành khẩn và giục giã. May Âu Dương Tề tướng không sao.

Một người áo xanh đứng tuổi, thân hình quắc thước, phong thái thẳng thắn đường hoàng xuất hiện. Lão đến trước Hoàng thượng định quỳ xuống hành lễ, bị Từ Hạo ngăn: “Ái khanh một đường bốn ba mặt mũi, không cần đa lễ, mau ngồi đi.”

Âu Dương Tán cảm tạ: “Tạ chủ long ân.” rồi ngồi lên ghế.

“Thật sự là ngươi!” Lạc Vũ khiếp sợ nhìn y. Chẳng phải y chết rồi ư?

“Ha ha, nhờ ơn Lạc Tề tướng lão hủ mới có cơ hội đến thăm Khải quốc, thưởng thức mỹ tửu, hương vị quả nhiên không lời nào chê. Hơn nữa Hoàng thượng Khải quốc thật sự chu đáo, công chúa Nhược Hàm cũng rất tốt.” Âu Dương Tán cười nói, vừa nói vừa vuốt cằm râu. Lão là đang nhắc nhở Lạc Vũ không còn đường lui, nhà cũng chả còn mà về đâu.

Lạc Vũ ngó hai người trước mặt chăm chăm không một lời. Y đã đánh giá tên Hoàng đế này quá thấp.

Từ Hạo liếc quanh, cung thủ đồng loạt vào chỗ, ngoài cửa chính, cửa sổ lẫn trên tường đều có. Lạc Vũ quan sát, không hề hoảng, ung dung nói: “Bằng này mà muốn giết ta?”

“Không thử sao biết?” Từ Hạo nhếch môi thông thả không kém, dường nắm chắc phần thắng.

Thăm vắn nội lực, Lạc Vũ kinh hoàng phát hiện không cách nào vận được.

“Khỏi phí sức.” Từ Hạo đến trước Lạc Vũ, nhẹ nói: “Không phát hiện trong phòng có mùi gì à?”

Lạc Vũ biến sắc, như là tuyệt vọng, đưa ra đáp án: “Nội Tiêu phân.” Nội Tiêu phân, nghĩa như tên, ai hít phải thì nội lực mất hết, chỉ khi không ngủi thấy nữa nội lực mới trở lại. Nhưng tình hình là phòng này đầy mùi Nội Tiêu phân. Mất nội lực, y sao đánh lại, kiếm đường thoát thân. Cung thủ siết vòng vây, Lạc Vũ có cánh cũng không thể bay.

“Trẫm có lòng sai người rắc Nội Tiêu phấn lên nền hỷ đây.” Từ Hạo nói, sau đó chậm rãi đứng dậy bỏ đi, từng câu từng chữ rõ ràng vọng lại: “Tất cả nghe đây, sau khi tra rõ, Lạc Vũ cầu kết với Khải quốc ký hiệp ước bắt lợi cho Từ Nguyệt vương triều, phản quốc, phải chết; vu oan Âu Dương Tề tướng, âm mưu sát hại, phải chết; lạm sát người dân, phải chết. Tội ác tày trời, chết!”

Ngó sảng không bóng người, Từ Hạo nặng nề hạ lệnh: “Bắn.”

Dứt lời, tên roi như mưa, bay ngang xẹt dọc chính sảnh. Từ Hạo đứng cách đó không xa nhìn người Lạc Vũ trúng một tên, hai tên, ba tên... đến khi y không khác gì con nhím Từ Hạo mới nâng tay. “Dừng.”

Đến gần, cặp mắt Lạc Vũ vẫn tròn to, máu trên người tuôn như suối, nhuộm đỏ cả giày Từ Hạo. Mùi máu nồng nặc bao trùm hỷ sảnh tươi thắm.

Từ Hạo cười tàn nhẫn, nói với thị vệ ở ngoài: “Quất xác, hoả thiêu rồi rải cốt.”

Đây chính là kết cục của Lạc Vũ!

Lạc Vũ đã làm hai chuyện: thứ nhất, quá tự tin vào bản thân; thứ hai, đánh giá sai địch.

Đánh giá sai An Nguyệt Quân, kẻ đã cứu Từ Hạo khỏi cổ độc, kẻ đã cho người đóng giả mình mê hoặc công chúa Khải quốc Nhượng Hàm, kẻ đã cứu Âu Dương Tán, phái lão đến Khải quốc, khích bác ly gián khiến phụ tử thành thù, kẻ sai người dẫn dụ mọi người hay Nhị Hoàng tử trốn đến Lạc phủ, thành thử hiện giờ ai ai cũng biết Nhị Hoàng tử Khải Quốc vì giữ mạng mà lấy muội muội của mình, khiến công chúa Nhượng Hàm không còn tư cách làm công chúa nữa. Lạc Vũ, một tên không bằng cảm thù!

Nhờ thế, giờ dù giết Lạc Vũ Khải quốc cũng không nữa câu oán, bởi chính phụ hoàng y còn đang hận không thể giết chết y, tuyệt không mang đến tranh chấp gì giữa hai nước.

Lời dân Khải Quốc, y là kẻ bán nước theo địch, loạn luân cưới muội muội mình. Với nước, y bất trung. Với đảng sinh thành, y bất hiếu. Với luân thường đạo lý, y bất nghĩa.

Lời dân Từ Nguyệt vương triều, y cũng là một tên theo địch bán nước, gài bẫy trọng thần, sát hại bá tánh, bất trung bất thiện.

Coi như y có chí lớn diệt Nguyệt gia bảo, cướp ngôi vua thì kết quả cuối cùng vẫn là thảm, vạn tiễn xuyên tâm, hại người hại mình. Đáng buồn thay.

Sáng hôm sau, Hoàng bang chiếu cáo thiên hạ, dân chúng nổi giận. Thì ra Lạc Tề tướng, à, tên Lạc cảm thù đó xấu xa dè hèn cỡ đó, đáng đời!

Thiên hạ thái bình trở lại, chính xác là tạm thái bình trở lại. Có gì đó chưa yên? Nhưng hiện chưa liên quan đến Nguyệt gia bảo. Bảo vẫn đang vui vẻ ồn ã, mỗi ngày đều đầy sức sống.

Hầu như mọi người đều tụ tập trong Thẩm Tuyết các, vây quanh Diệp Khê Thiên ngó nòng, không, bụng của nàng. Đầu tiên, dĩ nhiên, là An Nguyệt Quân, tiếp theo là Tề Thiên Phóng, Dương Nhượng Nhi, Nhượng Hàm và phu quân nàng Dương Nhượng Thanh.

Nhượng Hàm?

Không sai, đêm động phòng ấy, Dương Nhượng Thanh đỏ mặt nói ra chân tướng, vốn tưởng đối phương sẽ căm hận mình, ai dè nàng ngược lại mừng rỡ lôi kéo y muốn xông pha giang hồ. Nhưng rốt cuộc hai người chưa đụng đến giang hồ mà trú lại nơi muội muội Dương Nhượng Nhi của y đang ở, Nguyệt gia bảo.

“Nương tử, hôm nay con có quấy không?” An Nguyệt Quân cẩn thận xoa bụng Diệp Khê Thiên, môi cười cong cong sắp chạm mang tai, trông ngốc ngốc.

“Tất nhiên không, con khôn hơn anh nhiều. Mà dù có thì anh làm gì được?” Diệp Khê Thiên bực bội liếc hắt.

“Đợi con ra đời ta đánh nó như từ, dạy dỗ nó ra trò, xem xem sau này nó còn dám bắt nạt nương tử nữa không.” An Nguyệt Quân đắc chí ưỡn ngực.

Nghe đi! Đây là lời của một ông bố á?

“Không phải nó, là chúng nó.” Tề Thiên Phóng sửa, liếc Dương Nhượng Nhi thích thú bên cạnh, nghĩ không biết con hai người sau này có xinh xắn giống nàng không. Vốn xích mích giữa họ đã được hoá giải, tình xưa cũng nổi lại, nhưng khổ nỗi nương tử đại nhân kính mến của y không chịu rời khỏi đây, y đành gả gả theo gà, gả chó theo chó, à... tức phụ xướng phụ tỳ.

“Chúng nó? Máy đứa?” An Nguyệt Quân hỏi ngược.

“Ai biết.” Tề Thiên Phóng liếc bản mặt đần nghếch của An Nguyệt Quân, làm gì có phong thái của một bảo chủ!

Lập tức An Nguyệt Quân mặt nhăn mày nhíu cười lấy lòng với Diệp Khê Thiên: “Nương tử, chúng ta sinh một đứa thôi nhé, còn lại ném hết cho kẻ khác nuôi.”

Diệp Khê Thiên không thèm ngó ngang hắt. Mấy lời này hắt đã nói nàng nghe phát ón, đây không phải lần đầu.

Công chúa Nhượng Hàm một bên chưa hiểu chuyện đời, hứng thú sờ cái bụng tròn vo hỏi: “Tỷ tỷ ơi, có em bé bằng cách nào vậy?”

Diệp Khê Thiên liếc Dương Nhượng Thanh. “Em hỏi chồng em là biết.”

Dương Nhượng Thanh ho khan, bắt vai thê tử. “Hàm Nhi, chúng ta về phòng đi.”

Tề Thiên Phóng nhìn chăm chăm y, tức khắc đồng tình: “Đứng, đứng, đi đi, mau đi đi.” Vì tên đáng chết này mà y với Nhượng Nhi mới hiểu lầm xa cách lâu vậy!

Dương Nhượng Thanh thấu hiểu đành bất đắc dĩ cười, bảo Nhượng Hàm: “Hàm Nhi, đi thôi.”

Có vẻ Nhượng Hàm cũng mệt thật, ngoan ngoãn đi về.

Hai người vừa khuất, Tề Thiên Phóng đang định tiếp thì nghe: “Người cũng rút!”

Cái giọng lạnh tanh, bản mặt lạnh buốt của An Nguyệt Quân, cặp mắt cũng tăm tối hẳn rõ to chữ “rút”! Vậy nên Dương Nhượng Nhi vội kéo Tề Thiên Phóng biến.

“Nương tử, ta đuổi hết bọn họ rồi, được chưa? Một chỗ chen gì đâu lắm người, thấy ghét!” An Nguyệt Quân làm nũng, mắt to đen trắng rõ ràng chiếu thẳng Diệp Khê Thiên. Nguyệt gia bảo rộng vậy mà sợ lắm người? Có mà có kẻ ghen, muốn độc chiếm nương tử của mình nên mới ép người khác đi thì có.

“Nói bậy gì đấy.” Diệp Khê Thiên buồn cười tròn mắt với An Nguyệt Quân, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

An Nguyệt Quân trẻ con bĩu môi, má xịu xuống, mắt to lấp lánh ánh nước trông nương tử gần đây càng ngày càng ít để ý hẳn, càng nghĩ càng thấy thương thân. Đều tại mấy người đó! Bọn họ cứ quấy rầy nương tử hẳn, mai hẳn sẽ đuổi hết bọn họ.

Tuy nhiên giờ hẳn vẫn chưa ngờ tới sau này mình còn cần bắc thang vượt qua mấy vại giấm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 105: Sinh Con (1)

Khoảng thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi. Nháy mắt, một tháng đã qua, ngày Diệp Khê Thiên chuyển dạ càng gần. Bà đỡ đã sớm mời, mọi người trong bảo hiện vô cùng cẩn thận, thời thời khắc khắc chú ý bảo chủ phụ nhân.

Đêm hôm đó.

“Nương tử, hôm nay nàng thấy thế nào?” An Nguyệt Quân nhẹ vuốt lưng cho Diệp Khê Thiên, ánh mắt chăm chú, động tác dịu dàng tựa cánh bướm.

Diệp Khê Thiên ừm ừ thoải mái đáp, đột nhiên sực nhớ hẳn thời gian này đều vây quanh mình liền nhạo báng: “Mấy tháng nay anh ngày ngày chơi bời lêu lổng, Nguyệt gia bảo sẽ không sụp chứ?”

An Nguyệt Quân nhũu mày uất ức, dung nhan tuyệt thế lộ vẻ chỉ trích, buồn rầu ngó thê từ chăm chăm: “Nương tử, ta nào chơi bời lêu lổng, ta bận nhất ấy!” Càng về cuối giọng hẳn càng cao.

Diệp Khê Thiên nghi ngờ liếc hẳn. “Anh bận cái gì chứ?”

An Nguyệt Quân hất cằm ưỡn ngực cao tăng dần đều, chi kém không vênh đuôi, mặt mày đắc ý, cặp mắt trắng đen rõ ràng vụt sáng, tự hào liệt kê: “Ta luôn phải trông chừng nương tử, nên là dĩ nhiên bận đầm lưng, bóp chân, rót trà, bón cơm cho nàng rồi.” Đến cuối hẳn còn gật mạnh một cái như tâm đắc. “Nương tử à, ta rất bận đó.”

Nàng hồi tưởng từ khi mình mang thai tới nay, hẳn chẳng chút nhàn rỗi, luôn quán lấy mình thăm hỏi, mình muốn gì được nấy, hẳn thì lo trong lo ngoài, nàng làm gì hẳn cũng giành lấy, chỉ cần chuyện có liên quan tới nàng, hẳn đều nhúng vào. Sao nàng lại may mắn thế cơ chứ, gặp được người đàn ông thế này! Lòng như được ướp mật, nàng nắm tay hẳn nhỏ nhẹ: “Vất vả cho anh quá.”

An Nguyệt Quân lắc đầu, nụ cười dịu dàng lấy chất ngọt từ nàng. “Không hề, nương tử mới vất vả.”

Diệp Khê Thiên không đáp, chỉ nhìn hẳn một cách hạnh phúc, vu vơ: “Em vẫn chẳng hiểu sao anh lại thích em. Em không mặt mũi khuynh thành, không thân hình nóng bỏng, càng chẳng có tài cán gì, sao anh lại thích em?”

Không khí lắng đọng. Đồng tử An Nguyệt Quân như tan ra trong sóng tình dập dềnh trên hồ nước xuân. “Ta cũng từng tự hỏi vì sao, nhưng cho đến tận bây giờ vẫn không có đáp án. Vì sao lần đầu tiên thấy nàng bên hồ tìm lại trật nhịp, vì sao cứ quán lấy nàng gọi nương tử, vì sao thích nàng. Rồi ta lại nghĩ, có khi nào mình dừng nghĩ nữa thì sẽ bớt thích nàng một chút, bớt yêu nàng một chút, sẽ không quá mức sợ hãi nàng một ngày bỏ đi, không sống trong khủng hoảng mỗi ngày nữa.”

Diệp Khê Thiên lập tức lắc đầu, đôi mắt rung rung. “Vậy thì khỏi cần nghĩ nữa, em cũng không muốn biết. Em biết anh yêu em là đủ rồi.”

“Nương tử, nàng nói cho ta biết đi, vì sao rõ ràng nàng đang ở ngay trong lòng ta, ta vẫn cứ lo hãi nàng sẽ rời ta, mãi mãi không thấy. Nương tử, nói cho ta biết đi, có cách gì không làm ta bớt yêu nàng một chút?” An Nguyệt Quân vòng tay ôm nàng từ sau, lệ nóng hổi lẳng lẳng chảy sau gáy, nhối con tim nàng.

Diệp Khê Thiên siết chặt tay hẳn, đang định nói thì mặt mày trắng bệch, mồ hôi ròng ròng, đầu đốn kinh hoàng lay lay hẳn: “Quân, Quân, đau quá, hình như em sắp sinh.”

Nàng dút lời, vòng ôm đằng sau liền biến mất. Hẳn vòng ngay lên trước, hốt hoảng chẳng biết để tay chỗ nào trên người nàng, sốt ruột: “Sớm vậy nương tử? Không phải còn mười ngày nữa ư? Sao lại sinh sớm vậy?” Hẳn nhanh chóng gào to ra ngoài: “Người tới, mau tới! Kêu bà đỡ! Nương tử ta sắp sinh, mau tới!”

Bên ngoài rối loạn. An Nguyệt Quân cẩn thận đỡ nàng lên giường rồi thấm ướt khăn lau mồ hôi trên trán nàng, siết lấy tay nàng động viên: “Nương tử, nàng gắng chịu nhé. Ta sẽ luôn ở bên nàng. Nương tử, nàng đừng sợ.”

Con bà nó, sinh con đau dữ! Diệp Khê Thiên đã đau đến nói không ra hơi, khuôn mặt trắng bệch mồ hôi ướt nhẹp, tóc mai dính má, chỉ có thể ú ớ vài âm trong họng, tầm mắt ngày một mờ nhoè. Cuối cùng, trong tiếng kêu sợ hãi của An Nguyệt Quân, nàng mất ý thức.

Bà đỡ xông vào, thấy Diệp Khê Thiên ngất bèn căng thẳng hô hạ nhân bên ngoài: “Mau nấu nước, nhanh! Phu nhân gặp nguy hiểm, phải lập tức đỡ đẻ.”

An Nguyệt Quân nghe khuôn mặt tái xanh phút chốc trắng bệch, con ngươi căng ra khủng hoảng không dám tin, hỏi gấp: “Ngươi nói cái gì?”

“Trông phu nhân thế này, bụng lại lớn thế này, hơn nữa còn sinh sớm mười ngày, sợ là nguy.” Bà đỡ lo lắng bắt đầu chuẩn bị vật dụng, thấy An Nguyệt Quân vẫn ở nguyên chỗ bèn cung kính: “Bảo chủ, tình hình khẩn cấp, mời ngài ra ngoài, nam nhân ở trong phòng sinh là điềm xấu.”

“Không, ta ở lại đây.” An Nguyệt Quân không chút suy nghĩ từ chối. Hẳn muốn nhìn nàng, thấy nàng bình an hẳn mới yên tâm.

“Chuyện này...”

Sắc mặt An Nguyệt Quân bỗng chốc khủng bố, ngũ quan vì lo lắng mà vận vẹo, sát khí nặng nề gào: “Còn không mau!”

Bà đỡ sợ gật như gà mổ thóc. Bấy giờ nước nóng được đưa vào, nha hoàn lũ lượt nối đuôi nhau. Bà đỡ rửa tay, sau đó tới bên giường bắt đầu công việc.

An Nguyệt Quân giống bức tượng án ở đầu giường, mặt không đổi, tay nắm chặt thành quyền, không kiềm được run run, mắt đóng đầy lo sợ, tim đập lên từng nhịp đốn đau, cảm giác bất an nhờ nàng rời đi cứ chập chờn. Sợ quá, nương tử, đừng gặp chuyện gì, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện...

Một canh giờ qua.

Hai canh giờ qua.

Vẫn chưa ai nghe được tiếng khóc con trẻ. Bà đỡ mồ hôi như tắm, gấp gấp nói với An Nguyệt Quân: “Phu nhân hôn mê không thể dùng sức, nếu cứ không sinh thì cả phu nhân lẫn đứa bé đều gặp nguy hiểm.”

Toàn thân An Nguyệt Quân run lên, lo lắng hốt hoảng hỏi lại: “Vậy phải làm thế nào?” Sau đó dường như nghĩ tới cái gì, hắn cố giữ tinh táo dặn: “Bảo đảm an toàn của nương tử là quan trọng nhất.”

Nương tử, tha thứ cho ta, mắt con chúng ta có thể sinh lại, dù rất đau. Nhưng không có nàng, ta sẽ không sống nổi.

Bà đỡ gạt đầu, vẫn sốt sắng: “Cần có cách làm phu nhân tỉnh lại.”

An Nguyệt Quân môi trắng bệch nắm Diệp Khê Thiên thêm chặt, tay chân càng run mạnh, van vi bên tai nàng: “Nương tử, nàng mau tỉnh, mau tỉnh lại đi được không? Nương tử, đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại đi, được không?” Từng tiếng kêu thâm tình chẳng thể lọt vào màng nhĩ nàng. Nỗi sợ gần như chiếm lĩnh hắn, hắn nắm tay nàng như thể đó là cọng rơm cứu mạng.

“Bảo chủ, vậy không ổn, gọi nhỏ quá, gọi vậy phu nhân không tỉnh đâu ạ.” Bà đỡ mở hời tuôn càng mau. Phu nhân mà không sinh nở bình an bà cũng đừng mong sống qua ngày mai.

An Nguyệt Quân ghé sát tai nàng rù rì: “Nương tử, xin lỗi, xin lỗi.” Đoạn, hắn vung cao tay tát nàng. Chưa tỉnh, hắn dùng sức tát thêm cái nữa. Liên tiếp mười cái tát, nàng vẫn mê man. Hắn dần tuyệt vọng, con mắt nai rung rung hải hùng, môi lập cập, da dẻ trắng hếu như tờ giấy, bắt lực hỏi lại bà đỡ: “Sao bây giờ?”

“Cần...” Vừa định đưa giải pháp khác, bà đỡ đột nhiên mừng rỡ hô: “Bảo chủ, phu nhân tỉnh kìa! Phu nhân tỉnh rồi!”

Diệp Khê Thiên mờ mịt mở mắt, cơn đau thấu xương liên tục kích khiến nàng suýt không chịu nổi ngất thêm lần nữa. Bà đỡ nhanh nhanh giải thích tình huống: “Phu nhân, ta muốn đỡ đẻ cho ngài. Sẽ đau lắm, ngài nhất định phải gắng sức. Bảo chủ, ngài lấy cái gì cho phu nhân ngậm, khéo tí phu nhân đau cắn nhầm lưỡi.”

Diệp Khê Thiên run rẩy gật, giọng chồng ngay sát: “Nương tử, nàng cắn ta này.” An Nguyệt Quân thấy nàng tỉnh mừng như điên, vén tay áo lên kề sát môi nàng.

Nàng định từ chối nhưng cơn đau không cho phép nàng buông lời, nàng cắn phập luôn lên cánh tay trước mặt.

Đau... đau lắm... đau mà nàng sợ luôn. Tuy nhiên nàng không muốn Quân cô đơn nữa, nàng muốn cho hắn cảm giác có nhà. Bất kể, nàng phải kiên trì! Có hắn, khổ mấy cũng được!

Diệp Khê Thiên đau bao nhiêu thì cắn mạnh bấy nhiêu. Song dù nàng cắn cỡ nào, mặt An Nguyệt Quân cũng không biến, chỉ dịu dàng động viên nhắc nhở.

“Phu nhân, gắng lên, dùng sức!” Bà đỡ từng câu cổ vũ. “Phu nhân, thấy đau rồi, nhanh, nhanh...”

Trong phòng loạn thành đoàn.

Ngoài phòng, đám Tề Thiên Phóng loay hoay chờ đợi lần lo lắng, cầu nguyện với trăng sao, mong mọi mẹ tròn con vuông. Những đôi chân như con thoi đi qua đi lại. Ai cũng mong phu nhân và tiểu chủ tử bình an.

*tiểu chủ tử: cậu chủ nhỏ

Im ắng đang bao trùm thì một tiếng khóc lanh lảnh vang dội giữa đêm khuya: “Oa oa oa...”

Người bên ngoài đồng loạt thở phào, vui khóc kêu: “Sinh, sinh! Rốt cuộc sinh!”

Trong phòng một tỳ nữ đón lấy đứa bé từ bà đỡ, cười nói: “Chúc mừng bảo chủ, chúc mừng bảo chủ, là con trai ạ.”

An Nguyệt Quân cười hồn nhiên, mừng rỡ định đón con từ trong tay nha hoàn thì nghe bà đỡ gấp gáp kêu lên: “Bảo chủ, vẫn còn!”

Hắn lập tức lại ngồi ghé bên nàng, siết tay nàng không buông, thủ thi: “Nương tử, con không ngoan, làm nương tử đau như vậy, sau này ta sẽ dạy chúng một bài học.”

“Phu nhân, gắng lên nào, dùng sức, dùng hết sức!”

Diệp Khê Thiên đã kiệt lực, mắt ngày càng tối, nhưng nhiệm vụ đang chờ làm nàng cố vớt chút hơi tàn.

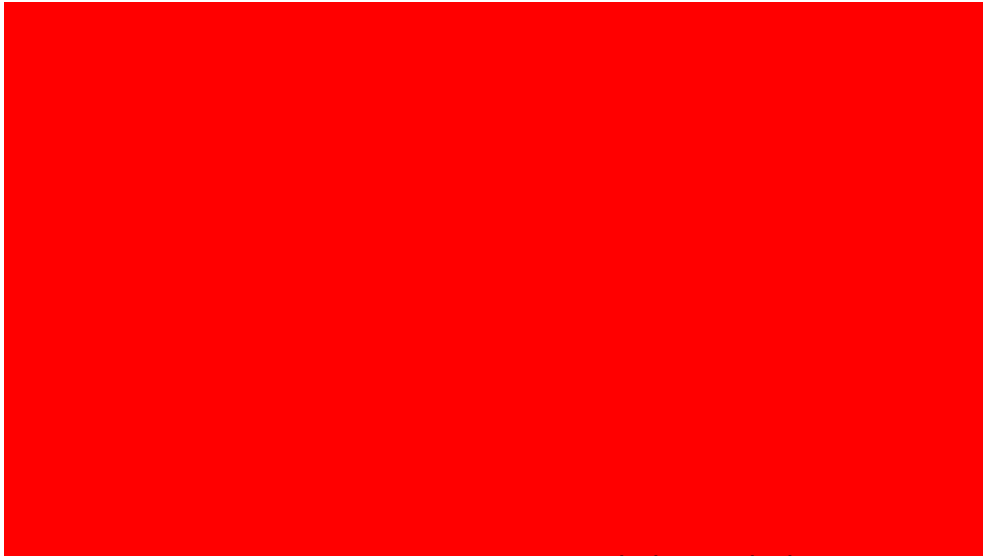
Hồi lâu, thêm một tiếng khóc: “Oa oa oa...” vang dội khiến mọi người thở phào lần hai. May quá, bình an vô sự.

“Chúc mừng bảo chủ, chúc mừng bảo chủ, lại là con trai.” Nô tỳ lau sạch máu trên thân trẻ sơ sinh bèn cười.

Diệp Khê Thiên từ xa ngắm con, yên lòng nhovn miệng, thả lỏng, lập tức hôn mê.

Vẫn là bà đỡ kêu tiếp: “Phu nhân, dùng sức, vẫn còn... Phu nhân? Phu nhân, ngài mau tỉnh!” Bà đỡ la toáng mà nàng không phản ứng, lòng bà nóng như lửa đốt. “Bảo chủ, vẫn còn một đứa kẹt ở trong, làm sao đây? Phu nhân kiệt sức rồi, cứ thế vậy sẽ rất nguy hiểm!”

Q.2 - Chương 106: Sinh Con (2)

“Cái... cái gì?” An Nguyệt Quân sững sờ chưa kịp phản ứng, mặt mày sợ hãi thoát nhìn rất yếu ớt, ai thấy đều đau lòng.

“Bảo chủ, hình như là vì sinh xong hai bé đầu phu nhân đã kiệt sức, hôn mê. Cứ thế này thì không chỉ thai nhi mà phu nhân cũng sẽ gặp nguy.” Bà đỡ lo lắng giải thích.

An Nguyệt Quân rũ mắt giấu tiết yếu đuối, môi nhếch lên tàn khóc: “Không cứu được thì người chôn cùng nàng.”

Bà đỡ lập cập vâng dạ, trong lòng rửa xả mình ban đầu ham bạc làm chi, giờ thì bạc chưa hưởng mạng nhỏ đã nguy. Bà ta há miệng run môi mấy bận suy đi tính lại, cuối cùng vô phương đành mặt xám như tro cả lẫn “Bảo chủ, ta... ta đã tận lực. Phải lay phu nhân tỉnh thì đứa bé mới...”

Nỗi sợ vừa bị kiềm chế lại lan từ tâm lên mặt, nét tàn độc khắc ngày càng đậm khiến bà đỡ hãi ngất. Hắn liếc con mắt, đá một cú bà ta vẫn không tỉnh bèn sai tỳ nữ: “Đội nước.”

Rồi thì hắn sà xuống bên Diệp Khê Thiên, đầu đón thủ thi, khẽ lê bên tai nàng: “Nương tử, nàng khoẻ mà. Rõ ràng nàng đã hứa sẽ không xa không rời ta. Nàng sẽ không sao.”

Cửa mở. Tề Thiên Phóng gánh mũi chịu sào ào vào sót ruột hỏi chuyện gì, bắt gặp Diệp Khê Thiên hôn mê trên giường lập tức đổi sắc: “Không xong, nàng nguy.” Y vội vội vàng vàng đi ra lấy hòm thuốc của mình, Dương Ngọc Nhi đã chực sẵn ở cửa nhét liền hòm thuốc cho y. Y mở hòm lấy ngay một viên thuốc, tiến tới đút cho Diệp Khê Thiên và châm vài huyệt đạo trên người nàng.

Bà đỡ bị dội chậu nước lạnh lơ mơ tỉnh lại, nom nớp trở lại trực bên giường. Tề Thiên Phóng liên hoàn châm mười đầu ngón tay Diệp Khê Thiên, giúp nàng tỉnh. Hai con mắt nàng mờ sương, mở hơi sớm ướt đầm đầu tóc quần áo, con đau dồn dập đánh tới khiến nàng cắn mạnh môi, theo thói quen rặn.

Bà đỡ động viên: “Phu nhân, đứng, sắp ra rồi, dùng sức! Thấy đầu rồi.”

Lâu thật lâu sau, rốt cuộc bà đỡ mở hơi đầy đầu thờ phào, bế đứa trẻ sơ sinh hô: “Ra rồi, ra rồi, chúc mừng bảo chủ, phu nhân, là con gái.”

Mặt mày An Nguyệt Quân hạnh phúc rạng ngời, nương tử không sao. Hắn cúi người đặt nhẹ hôn nhẹ lên trán Diệp Khê Thiên, nàng lúc này đã kiệt sức mê man. “Nương tử, vất vả rồi.” Ánh mắt hắn trĩu mến, dồn biết bao yêu thương và nồng nàn.

Bà đỡ đương khấp khởi thoát nạn, cúi đầu ngó kỹ đứa bé trong lòng thì kinh ngạc, khiếp hãi. Bà ta run cầm cập giờ tay kiểm tra hơi thở đứa bé, mặt trắng bệch quý bạch xuống sàn. “Bảo... bảo chủ, hình như do thời gian sinh lâu... lâu quá nên thai nhi chết... chết rồi ạ.”

An Nguyệt đi hết từ cảm xúc này tới cảm xúc khác, tiếp hình hài bé bỏng từ bà đỡ, dò hỏi. Đừng chết con, đừng chết...

Nghĩ tới cái gì, hắn chiếu mắt sang Tề Thiên Phóng, cái nhìn van lơn. “Người sẽ có cách!” Nếu nương tử biết sẽ khổ sở, hắn không muốn nương tử khổ sở!

Tề Thiên Phóng nhìn hắn và đứa con xám ngắt trong lòng, lắc đầu về bất lực. “Xin lỗi, nếu nó còn chút hơi ta có thể cứu, nhưng chết rồi thì vô phương.”

Câm lặng, một lát, âm tàn trong mắt hấn càng đậm, quét từ phía cảnh cáo: “Quản tốt cái mồm đấm các nguoi! Nếu phu nhân biết, ta sẽ không tha thứ!” Sát ý đấm xuyên lồng ngực từng người trong phòng. Ánh trắng chiếu lên ngũ quan hoàn mỹ càng khiến lòng người lạnh buốt, như ma quỷ, như từ thần.

Ai náy nhất nhất đồng thanh, quỳ mọp hô: “Nô tài/tỳ tuyệt không hé răng!”

An Nguyệt Quân gật đầu, sau đó quay lại tiếp tục đăm đăm nhìn thi thể đứa con.

Mọi người cũng đều chung dòng cảm xúc đau thương. Một sinh linh nhỏ bé, còn chưa kịp mở mắt chào đời đã chết.

An Nguyệt Quân ngăn ra hồi lâu, đương lúc lòng bị thương cực điểm thì hấn cười. May mắn là con bé chết! Con mắt vẫn có thể sinh tiếp, nhưng nương tử mà mất thì không sinh được nữa. Nghĩ thông, hấn đưa con cho tỳ nữ sai người tẩy rửa, đưa nó vào từ đường, còn mình tiếp tục ở lại trông chừng nương tử. Có thể nói hấn mầu lạnh, mầu lạnh với cả con cái, dù là nam hay nữ. Hấn duy chỉ quan tâm nương tử của hấn! Máu lạnh thì sao chứ? Đứa này mắt vẫn có thể sinh đứa khác cơ mà.

Hấn chỉ quan tâm nương tử!

Sang ngày hôm sau, Diệp Khê Thiên tỉnh lại với cơ thể suy yếu. Ngó một bên An Nguyệt Quân túc trực bên giường bèn dịu dàng gọi: “Quân à.”

An Nguyệt Quân ngẩng lên, như vừa dứt khỏi mộng, ngây ngốc đáp: “Nương tử, nàng tỉnh rồi à?”

Quân sao vậy? Đột nhiên, rùng mình, nàng lơ mơ có một suy nghĩ bèn hoảng hốt níu hấn. “Quân, con chúng ta đâu?”

An Nguyệt Quân cười đứng dậy, đến bên nôi ôm hai đứa bé quần tã tới cho nàng. “Nương tử, đều ở đây này.”

Diệp Khê Thiên yên lòng, mỉm cười ngắm lũ trẻ say ngủ, vuốt gương mặt mềm của tụi nó. “Đáng yêu quá, thật sự đáng yêu quá.”

An Nguyệt Quân cười đắc ý, mắt đen lúng liếng, hi hi một cách tự hào: “Dĩ nhiên, con chúng ta mà sao không đáng yêu được?”

Diệp Khê Thiên bị bộ dạng hấn chọc cười, lắc đầu thấy kệ hấn vênh váo, mình tiếp tục ngắm con. Đường sức nhớ, nàng nhượng mảy nghi ngờ: “Em nhớ mình sinh ba mà, sao chỉ có hai đây?”

“Nương tử, ba đâu ra? Nương tử mê sáng à?” An Nguyệt Quân mở to cặp mắt vô tội, hồn nhiên nói lời ám muội: “Nếu nương tử còn muốn sinh, vi phu nhất định sẽ thỏa mãn nàng.”

Diệp Khê Thiên đỏ bừng mặt, gợn liếc chồng. “Vậy cảm ơn nhiều nhá.” Thật hai? Chắc mình mê sáng thật.

“Đừng khách sáo. Nương tử cũng biết ở phương diện kia vi phu rất hăng say, tuyệt không qua loa.” An Nguyệt Quân thấy nàng tin lòng thờ phào, tròng mắt đen càng thêm sáng, nhe răng hi hi ha ha.

“Cho nên em mới giống heo mẹ sinh lắm thế này!” Diệp Khê Thiên nhớ lại quá trình sinh nở đúng nghĩa đấm máu đấm nước mắt bèn căm tức, song vì đang yếu nên lời ra lại giống làm nũng hơn.

“Không phải nương tử muốn sinh cả tá sao? Chẳng lẽ vi phu nhớ nhầm?” An Nguyệt Quân chớp đôi mắt to.

Không thèm để ý hấn, Diệp Khê Thiên ngắm hai đứa con, dịu dàng cười.

An Nguyệt Quân bực bội bĩu môi, chỉ hai thằng con lên án: “Nương tử, nàng còn chưa cười hiền với ta như thế bao giờ. Tại sao nàng cười với chúng nó? Không được, không được, ta không cho nàng cười đẹp vậy với bọn nó! Phải đánh tụi nó, đánh đau...” Bình thường Diệp Khê Thiên toàn đánh hấn, con trai mình dĩ nhiên cũng sẽ phải ăn đòn của nàng. Nghĩ đến đây hấn vui trở lại liền.

Diệp Khê Thiên chẳng thèm nhắc mắt, chăm chú ngắm hai đứa nhỏ ngủ mê mết, cảm giác hạnh phúc tràn đầy lồng ngực. Con của nàng và Quân! Đột nhiên nhớ ra, nàng hỏi: “Quân, anh đã đặt tên cho con chưa?”

Người nào đó đang tưởng tượng cảnh con bị đòn hăng say ngoái lại, mơ màng: “Tên gì cơ?”

Diệp Khê Thiên nheo mắt, gần từng chữ: “Anh nói cái gì!”

An Nguyệt Quân lắc quảy quảy chối: “Không nói gì, không nói gì!”

“Tên gì chưa?”

“Đừng rồi, nương tử, nàng mới tỉnh, có muốn ăn gì không?” Ai đó cười nịnh lảng sang chuyện khác, hiển nhiên là có mục đích.

“Đừng có đánh trống lảng. Tên sao đây?”

“Nương tử...”

“Đừng có giờ trò, nói!”

“Nương tử, khụ, ta quên.” Cặp mắt to tròn áy náy, miệng cười dè dặt.

“Cút!”

Một chữ làm hấn sứt sịt, đáng thương cầu nhàu: “Giờ vi phu nghĩ ngay đây mà.” Hấn chần chờ nhồm dầy, chậm rãi lê từng bước ra cửa. Hấn không muốn rời nương tử đâu.

“Quân.”

“Nương tử, ta đây, ta đây!” Giống trẻ con được gọi cho kẹo, hấn cười toét mồm hưng phấn vọt về. Nương tử gọi hấn lại, có phải nàng cũng không muốn rời hấn không? Trong lòng nàng, hấn quan trọng hơn con nhiều nhiều nhiều.

“Sao khi em nói chuyện má đau vậy?” Diệp Khê Thiên khó hiểu sờ má.

Nụ cười tươi tắn cứng đờ, hấn lắp bắp dối: “Nương tử, có lẽ sinh con... nó vậy.” Sự thực là do hôm qua hấn tát.

“Sinh con đau má á?” Diệp Khê Thiên ngờ vực.

“Ừ, ta nghe bà đỡ bảo vậy.” Hấn không do dự quăng cục nợ lên người khác.

“Vậy à?” Diệp Khê Thiên hỏi xong, liếc bản mặt trông mong của hấn chột hạ: “Anh cút được rồi.”

Ôi, sao mình đáng thương quá vậy nè. Hấn buồn bã rời đi. Con quan trọng hơn hấn sao? Hấn không thèm!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Bám Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.